JEONG YOU-JEONG

28

Kim Ngân *dịch*

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

28

Jeong You-Jeong

Kim Ngân *dịch*

Nhà xuất bản Hà Nội

Nhã Nam *phát hành*

MỞ ĐẦU

IDITAROD TRAIL SLED DOG RACE
(Cuộc đua chó kéo xe trượt tuyết)

Được gọi là "Cuộc đua vĩ đại cuối cùng", đây là cuộc đại trường chinh chạy qua hơn 1.600 ki lô mét, xuất phát từ Anchorage, Alaska - đường đua lớn nhất thế giới dành cho xe trượt tuyết do chó kéo, băng qua 27 trạm kiểm soát như Skwentna, Finger Lakes, White Mountain... cho tới tận Nome - ngôi làng ven biển Bering. Iditarod, theo tiếng của người da đỏ Athabasca nghĩa là "con đường xa thẳm", được bắt đầu vào cuối tuần đầu tiên của tháng Ba hằng năm.

Thoắt cái, biển Bering biến mất. Thế vào đó là bóng tối mang sắc trắng. Gió thổi tung những bông tuyết, sương mù băng giá tựa như một vách đá phong kín thế gian. Mụ phù thủy Bắc Cực hung hãn phủ kín vạn vật bằng một màu trắng xóa. Jae Hyung nhắm nghiền mắt lại.

Những việc thế này không thường xảy ra, nhưng cũng chẳng phải đặc biệt gì cho lắm. Cũng như việc anh ngủ gật trong

lúc đứng trên xe chó kéo đang phóng nhanh rồi bị ngã ngửa ra đằng sau. Cũng như việc anh ngã nện gáy xuống, mở choàng mắt thì nhận ra mình đã bị bỏ lại trơ trọi giữa chốn hoang dã, và cũng như việc anh thần người nghĩ tới đàn chó phóng vụt đi mà không có chủ. Iditarod là như vậy. Đó chỉ là một trong rất nhiều việc xảy ra trên hành trình vượt bình nguyên tuyết trắng bất kể ngày đêm. Có điều lần này hơi đen đủi hơn một chút, vì chẳng thể trông mong cứu trợ giữa cảnh bão tuyết dữ dội trắng xóa thế này.

Ngay trước khi mở mắt ra, anh còn thấy mình đang hướng về biển Bering. Anh đang điều khiển đội chó kéo xe tên Shijyaa phi hết tốc lực về phía Phố Trước làng Nome - đích đến của cuộc đua dài dằng dặc này. Lúc đó anh đã nghĩ hẳn Maya đang cùng thầy Nukon ở trên xe hỗ trợ chạy đằng trước.

Maya là con chó kéo xe trượt tuyết cừ nhất, đã huấn luyện anh từ "tay mơ" trở thành "tay đua". Vài năm trước, đó là con chó đầu đàn số một của đội Shijyaa đã cùng anh ngang dọc khắp bình nguyên tuyết trắng Bắc Mỹ. Đó là mẹ, là bà của mười sáu con chó kéo xe thành viên trong đội. Cũng là người tình già đã dạy anh cách nói bằng ánh mắt. Vào đến Nome, việc đầu tiên anh làm sẽ là chạy ngay đến với nó, ôm chặt và nhìn vào mắt nó, thì thầm.

"Maya, bọn trẻ nhà cô đã về rồi này."

Đúng lúc định mở miệng thì anh tỉnh cơn mơ, nơi anh đang nằm hồi tưởng lại giấc mơ lúc này không phải là biển Bering. Theo như kim la bàn trên đồng hồ đeo tay thì có vẻ anh đang ở đâu đó phía Bắc sông Yukon. Đấy là với điều kiện ngay cả ký ức "sáng sớm nay đã khởi hành từ Eagle Island" cũng không phải mơ nốt. Bây giờ, anh phải lựa chọn. Hoặc là cứ ngồi đây đợi đội chó kéo xe Shijyaa quay lại, hoặc là tiến vào trong bóng tối trắng toát kia mà tìm chúng. Cả hai lựa chọn xem ra đều chẳng có chút hy vọng nào

gặp lại được đàn chó. Chúng sẽ không quay lại đâu. Cũng sẽ chẳng dừng lại đợi anh tìm đến. Bọn chúng là những sinh vật được huấn luyện chỉ để làm một việc duy nhất. Đó là cứ nhằm thẳng phía trước, chỉ phía trước mà phi không ngừng nghỉ.

Jae Hyung phủi đôi chân đông cứng rồi đứng dậy, một đoạn dây thừng nối vào lưng quần bỗng rủ xuống lòng thòng. Anh đờ người ra một lát. Anh cũng chẳng nhớ gì về đoạn dây thừng này cả. Chỉ còn một góc ký ức mơ hồ. Một khoảnh khắc nào đó, đang ngủ gà ngủ gật chợt anh mở choàng mắt, sợ mình ngã rớt khỏi xe, bản năng đã khiến anh lấy dây thừng buộc thắt lưng vào tay nắm xe trượt tuyết. Anh thử giật giật sợi dây thừng. Sợi dây căng ra theo phương nằm ngang. Vậy là đằng trước kia, trong bóng tối trắng mờ không nhìn thấy gì, chiếc xe kéo đang nằm đó. Nghĩa là đàn chó nối nhau bằng gangline[1] đã ngừng chạy và đợi anh. Nếu không chắc là anh đã mở mắt trong tình trạng bị buộc chặt vào sợi dây thừng và lôi đi xềnh xệch. Đáng ra phải nhảy lên sung sướng chạy về phía xe kéo, nhưng anh không nhúc nhích. Linh cảm của anh đã tiến tới một vấn đề khác. Tại sao đàn chó lại ngừng chạy? Tại sao đàn chó lại đứng im không động tĩnh gì như vậy?

Chẳng thể nào có được câu trả lời từ tầm nhìn mù mịt này. Cũng không được phép di chuyển nóng vội. Anh đưa tay lần sờ túi của bộ đồ chống rét. Trong túi có một con dao nhíp bỏ túi và nửa thanh sô cô la. Trên cổ anh đeo một cái còi siêu âm. Đó là loại còi phát ra sóng âm mà con người không nghe thấy, chỉ có tai loài chó mới bắt được tín hiệu. Đây là món quà mà thầy Nukon, vốn là một người chuyên điều khiển xe chó kéo thuộc tộc Athabasca, đã tặng cho anh và cũng là biểu trưng cho tình thầy trò của hai người. Cái còi này cũng như máy phát tín hiệu, có thể gọi được Hook - con chó đầu đàn số 2 của đội chó kéo xe. Nếu như Hook ở cùng trong một băng tần thì anh có thể đối thoại bí mật với nó. Lúc này, anh mới đưa còi lên đôi môi đã cứng đờ và thổi một hồi dài. Tiếp đó là

hai hồi ngắn. *Hook, có chuyện gì thế?*

Từ khoảng cách gần ngay phía trước, vọng tới tràng sủa gằn chầm chậm, tựa như tiếng gầm gừ. Đó là tín hiệu báo động mà Hook đang gửi tới. Rằng phía trước chúng ta, có “thứ gì đó” rất khó chịu.

Tựa như muốn nói “Là ta đây”, cái “thứ gì đó” đã tự giới thiệu mình. Âm thanh vọng lại từ một nơi xa xăm hơn rất nhiều, và không phải tiếng chó sủa. Một tiếng tru hoang dã, làm rung chuyển cả không gian và kéo dài thê lương thảm đạm. Liền sau đó, tám tiếng tru báo hiệu “Có cả bọn ta nữa đây” lần lượt vang lên rải rác từ vị trí của tám con khác. Theo chiều kim đồng hồ, âm thanh đó vạch ra một đường bán nguyệt lớn. Dư âm vừa dứt, đàn chó kéo xe vốn luôn im lặng lập tức cất giọng gầm gừ. Anh đã hiểu ra tình hình. Chủ nhân của những tiếng tru đầy tính tổ chức kia là đàn sói xám. Được gọi là “pack”[2], những sát thủ trên bình nguyên tuyết trắng đang chặn đường đàn chó kéo xe đòi nộp phí thông hành. Anh bị ngã văng khỏi xe là do Hook đã đột ngột cho đàn chó dừng lại. Có lẽ sau đó, nó đã lệnh cho đàn chó nhốn nháo giữ im lặng và thăm dò động tĩnh của đối thủ.

Jae Hyung cảm thấy bất an. Linh cảm chẳng lành lan ra như một luồng khí lạnh. Đối thủ là những tay săn mồi lão luyện, trong chớp mắt có thể cắm phập hàm răng vào cổ anh, là những kẻ truy lùng có tốc độ nhanh như chó kéo xe và dai dẳng hơn cả chó kéo xe. Hơn hết, hẳn chúng đã nhiều ngày đói mồi. Chạy ròng rã suốt mười ngày, đàn chó kéo xe đã cạn kiệt sức lực. Mà bọn chúng cũng không có kinh nghiệm đối đầu với đàn sói giữa chốn hoang dã. Việc này không biết phải làm sao đây.

Từ trong bóng tối trắng toát, luồng sát khí không rõ hình thù đang trườn tới. Dường như sau màn sương tuyết kia là những

cặp mắt đỏ rực lóe sáng. Jae Hyung siết chặt con dao nhíp bỏ túi. Anh thấy bụng mình thắt lại, dạ dày quặn lên. Tiếng gầm gừ của đàn chó kéo xe lúc cao lúc thấp, và mỗi lúc một to dần. Đó không phải là tiếng gầm gừ sẵn sàng ứng chiến. Đó là sự bồn chồn lo lắng trước mối nguy hiểm đang lớn dần, là nỗi khiếp sợ trộn lẫn với nỗ lực cố thị uy. Đó là tiếng cụp đuôi ồn ào nhất trên thế gian. Phải coi như cuộc chơi đã kết thúc. Cả chủ lẫn chó đã đồng lòng giương cờ trắng, nên xem ra chỉ còn con đường cố sống cố chết chạy thoát thân thôi. Anh nắm chặt lấy sợi dây thừng buộc ở thắt lưng và di chuyển về phía chiếc xe kéo. Đúng lúc đó, Hook sủa lên ba tiếng thật to vẻ cấp bách.

“Hook, đợi đã.”

Anh hét lên nhưng đã muộn. Nhận được mệnh lệnh của con đầu đàn, cả đàn chó nhất tề cất tiếng sủa và lao thẳng vào trong cơn bão tuyết. Cả thân hình anh cũng nẩy bật lên theo.

“Hook, dừng lại.”

Làm sao mà chặn nổi mệnh lệnh đó. Cũng không còn kịp thổi còi nữa. Anh ngã lăn sõng soài, cắm đầu sấp mặt xuống tuyết rồi cứ thế bị lôi theo xềnh xệch. Đàn chó lao đi, vạch một đường vòng cung về phía tay phải. Cảm giác như chúng đang quay lại con đường cũ lúc đến đây. Từ phía sau Jae Hyung, đàn sói lao đến, nhằm thẳng tâm đường vòng cung đàn chó vẽ ra mà xông tới. Tiếng gầm gào và hơi thở hồng hộc của đàn sói, tiếng bước chân chúng nện xuống và bật nhảy trên nền tuyết vọt qua đầu anh. Tiếng đàn chó kéo xe tru lên xé toang bầu không trắng ngà. Nguồn sức mạnh đang lôi anh đi đột nhiên tăng tốc. Đàn chó kéo xe không còn là chó nữa. Mà là mười sáu viên đạn phủ lông. Giây phút đàn chó đổi hướng, cua gấp sang trái, một vật thể dài và xù xì lao thẳng về phía anh. Đó là hai tảng đá chồng lên nhau trồi lên khỏi

mặt băng. Với đàn chó, đó là cảnh tượng rẽ tuyết mà đi không có gì đáng kể, với anh - người đã bị trượt ra bên ngoài đường vòng cung - đó là bức tường rào không đường nào tránh khỏi. Anh đưa hai cánh tay lên ôm đầu, bay thẳng về phía tảng đá.

Một cơn chấn động dội vào sườn Jae Hyung. Hình như anh nghe thấy tiếng xương chân mình gãy vụn. Sợi dây thừng nối anh với chiếc xe kéo bị kẹt vào khe nứt giữa hai tảng đá. Cơ thể anh mắc lại bên dưới tảng đá như một chiếc then ngang. Phía bên kia tảng đá, đàn sói đang gầm gào và lũ chó đang rên la thảm thiết. Bị buộc vào gangline, lũ chó lồng lộn điên cuồng, xô đẩy, giằng kéo, những chuyển động dữ dội đó theo sợi dây buộc truyền qua thân thể anh. Sợi dây thừng buộc ngang eo thắt chặt phía dưới lồng ngực, siết gãy xương sườn anh. Trong cơn chấn động làm choáng váng cả thần trí, anh nhớ ra con dao nhíp bỏ túi. Anh vẫn còn nắm nó trong tay. Và cũng thật may là tay anh chưa gãy.

Jae Hyung cắt đứt sợi dây. Lập tức như bị bật văng ra, anh thoát khỏi sức căng nãy giờ siết muốn gãy cơ thể mình. Lực văng khiến anh lăn lông lốc, rồi vai anh mắc vào đâu đó và dừng lại. Có vẻ như không cách xa tảng đá lắm. Anh muốn đi xa hơn nhưng không thể. Một bên chân anh không còn cảm giác, còn bên kia đã lủng lẳng từ đầu gối trở xuống. Xương sườn chọc vào khí quản. Tiếng gầm gào của những tay săn mồi đang dồn đến sau lưng. Tiếng rú của đàn chó Shijyaa găm thẳng vào tai anh. Anh buông mình nằm sụm xuống. Nhắm nghiền mắt lại, anh khẩn thiết cầu mong. Rằng đàn chó sẽ kéo lũ săn mồi kia chạy khỏi đây giúp anh, chạy đủ xa để anh có thể giữ được mạng sống của mình.

Thực tế phải chăng đúng là như vậy, phải chăng vì anh khẩn thiết cầu mong nên lũ chó đã nghe thấy? Tiếng kêu gào của lũ chó đang xa dần. Một lát sau, sự tĩnh mịch lại bao trùm. Anh đờ đẫn nhìn hơi thở đông lại như sương giá trên mặt. Vậy là cuối

cùng anh đã đến được bên bờ sự sống. Mà không. Trong tấm thân giập gãy của anh, một kẻ địch mới đang nhe nanh vuốt. Chiếc răng nanh tàn độc của nỗi đau đớn xé toang lồng ngực anh. Ngọn lửa hung tợn của cơn đau thiêu đốt chân anh và bốc thẳng lên cột sống. Anh nghiến chặt răng nhưng không sao kìm được tiếng thét. Anh cũng không thể bảo vệ được bản thân mình. Bóng tối trắng toát cầm tù cả thế gian giờ đã lùi dần. Bóng tối sâu hút và dày đặc của ý thức đổ ập lên anh tựa như một đàn sói.

o0o

Mười chín tiếng sau.

Jae Hyung được cứu trong tay thầy Nukon. Maya đã tìm thấy anh. Đánh thức anh dậy cũng là Maya. Mở mắt ra, thứ đầu tiên anh đối diện là đôi mắt nâu của Maya. Đôi mắt tràn đầy niềm vui sướng được gặp lại anh. Đôi mắt chứa chan tin tưởng và tình yêu vô bờ bến. Đôi mắt đang thận trọng hỏi anh.

"Thủ lĩnh, bọn trẻ nhà tôi sao rồi?"

CHƯƠNG I
ĐỔ BỘ

KI JUN 1

"101, nghe rõ trả lời."

Phòng Điều hành trên Trung tâm cứu hỏa gọi đến qua bộ đàm. Ki Jun nhìn đồng hồ đeo tay. 5 giờ 59 phút, một phút nữa là giao ca.

"Nhận được tin báo cứu hộ mới, cậu điều quân ra đó được không?"

Đội cứu hộ số 3 do Ki Jun phụ trách thuộc Sở cứu hỏa phía Đông thành phố Hwa Yang, đã 7 giờ đồng hồ không được về Sở. Từ hiện trường, sau khi nhận chỉ đạo từ phòng Điều hành, cả đội đã lập tức di chuyển đến nơi điều quân tiếp theo và quay cuồng khắp khu vực quận Đông. Hết vụ đường hầm Baekun xảy ra tai nạn 11 xe đâm nhau liên hoàn, rồi vụ Làng sinh thái Baekun có cây đường tùng đổ đè lên nhà dân do tuyết rơi quá dày, lại đến vụ khu liên hợp công nông Su An có hàng loạt nhà vòm ni lông bị sụp. Địa điểm lần này là tòa nhà chung cư Hwa Yang nằm sau Thư viện Baekun. Thông tin cho biết có người bệnh cử động khó khăn đang ở một mình trong nhà, vợ người đó đang ở bên ngoài, đã dăm lần

bảy lượt gọi điện về nhà nhưng không ai nghe máy, quản lý chung cư lên bấm chuông cũng không thấy ra mở cửa.

"Xác nhận tình trạng hiện trường rồi xử lý đi nhé."

Xe cứu hộ vừa đi qua Thư viện Baekun năm phút trước. Hơn 500 mét phía trước là Sở cứu hỏa phía Đông. Lệnh điều quân đúng là sai cả về thời điểm lẫn địa điểm, nhưng Ki Jun không thể không trả lời.

"Rõ!"

Được phân công cầm lái, Yun Mun Sik bật còi hụ và quay đầu xe. Xe cứu thương theo sau cũng quay đầu. Ki Jun gọi vào số điện thoại di động của "vợ người bệnh" mà phòng Điều hành cho biết. Cần phải nắm được sự tình để có chuẩn bị trước.

Người phụ nữ này đúng là một khẩu súng liên thanh biết nói. Ki Jun vừa dứt câu "Đội cứu hộ 119 đây ạ" bà ta đã tằng tằng xả một tràng. Rằng chồng bà ta phải vào điều trị ở trung tâm y tế Hwa Yang vì bệnh cúm A H1N1, mới ra viện hai ngày trước, sáng nay lại bắt đầu sốt, trong người không khỏe nhưng vẫn khăng khăng không chịu đi bệnh viện, vì miếng cơm manh áo bà ta đành phải để chồng ốm ở nhà một mình mà đi làm, lại vướng đúng hôm phải làm thêm giờ nên không về nhà được. Nơi người phụ nữ đó làm việc cũng không xa cho lắm. Là một nhà máy dệt ở khu công nghiệp Su An, phía Bắc thành phố, cách nhà khoảng hai mươi phút chạy xe. Nói tóm lại thì câu chuyện là "Tôi còn đang bận kiếm tiền, vậy nên các người nhận lương từ tiền đóng thuế của tôi thì phải đi xem tình hình sức khỏe chồng tôi thế nào."

"Gia đình mình không còn ai khác ạ?"

"Tôi có một đứa con gái nhưng nó lấy chồng lên Seoul sống

rồi. Làm sao mà tôi gọi nó từ tận trên đó về đây được. Nó có về cũng chẳng có chìa khóa cửa, mà dù có chìa khóa đi nữa thì nó với bố nó cũng chẳng ưa gì nhau nên...”

Ki Jun nhanh chóng ngắt lời bà ta.

“Nếu như không thấy động tĩnh gì, chúng tôi cứ phá khóa mở cửa vào được chứ ạ?”

“Phá khóa ấy à? Vậy sau này cái cửa đó không dùng được nữa phải không?”

Giọng bà ta có vẻ không thoải mái lắm.

“Vâng, đúng là như vậy.”

“Ngoài phá khóa ra không còn cách nào khác sao?”

“Nếu như cửa sổ ban công không khóa thì chúng tôi có thể từ tầng trên...”

“Không khóa đâu ạ.”

Lần này thì người phụ nữ nhanh chóng ngắt lời anh. Ki Jun cúp điện thoại.

Mặc dù đang giờ tan tầm nhưng trên đường xe cộ khá thưa thớt. Người đi đường hầu như chẳng có một ai. Chỉ có bão tuyết đang lao vun vút trong tĩnh lặng và rú lên những tiếng gào kỳ quái. Ki Jun tì mũi vào khe cửa sổ, cố làm nguội bớt cơn nóng ruột đang trào lên như lửa đốt. Theo như dự định thì anh sẽ tan sở sớm ba mươi phút, và đáng lẽ ra giờ này phải đang ngồi trên taxi đi về phía đường hầm rồi. Như vậy mới kịp bắt chuyến xe buýt cuối cùng đi In Je khởi hành lúc 6 giờ 50 phút.

“A, mẹ kiếp. Chó thật.”

Từ băng ghế sau có tiếng làu bàu như nói mơ. Qua kính chiếu hậu, Ki Jun nhìn phía sau vai mình. Là Park Dong Hae, nhân viên công ích, nhân lực tăng cường cho đội cứu hộ, đang ngả người thõng thượt nửa ngồi nửa nằm trên ghế. Vừa liên tục rung chân, cậu ta vừa bật lách cách cái bật lửa hình khẩu súng ngắn. Đó là một cái bật lửa cỡ lớn, thường thấy ở mấy lò ăn chơi, đương nhiên là có cò súng, còn gắn thêm một cái nắp kính không biết để làm gì trông như ống kính ngắm bắn. Cứ bấm vào cái nút ở vị trí cò súng là "xạch" một tiếng, lửa lại hung hăng phụt lên sáng rực, quả là một món đồ khiến người ta giật nẩy mình. Theo như giới thiệu của Dong Hae thì đây là bảo bối quý nhất trong "bộ sưu tập" mà cậu ta tích góp suốt hơn mười năm qua.

"Vừa phải thôi, thằng nhãi."

Ngồi bên cạnh Ki Jun, Eun Ho quay xuống nhìn Dong Hae, chặc lưỡi ra chiều chê trách. Dong Hae trợn mắt, giơ cái bật lửa chĩa vào Eun Ho. "Xạch" một tiếng, tia lửa lóe sáng phụt thẳng vào chính giữa trán Eun Ho.

"Này, Park Dong Hae."

Cổ và tai Eun Ho đã đỏ ửng lên. Dong Hae lại cụp mắt xuống, vùi khuôn mặt trắng trẻo đẹp đẽ vào sau cái cổ áo khoác parka. Khuôn miệng đỏ và nhỏ như mỏ vẹt lại làu bàu như nói mơ giống ban nãy.

"A, mẹ kiếp chó má thật."

Ki Jun quay sang phía Eun Ho, lắc đầu mấy bận. Ra dấu đừng nổi xung lên với thằng này làm gì.

Mới vừa 22 tuổi, tay lính mới này vừa là bài tập khó nhằn của Ki Jun, vừa là vấn đề đau đầu của cả đội. Cái thằng chẳng biết

trên biết dưới, chẳng có triển vọng, cũng chẳng được tích sự gì. Đến một tờ công văn cũng chẳng đọc hết nổi. Cứ sai đi lấy cái gì thì y như rằng thằng nhóc đó lại cụp đôi mi vừa dài vừa dày mà hỏi lại "Cái đó ở đâu cơ ạ?" Mắng mỏ nó còn tốn công tốn sức gấp đôi. Ngày đầu tiên thằng nhóc đó đến làm ở đội, Ki Jun đã đau khổ học được điều đó.

Hồi đó tình huống với Eun Ho cũng diễn ra giống y như hôm nay. Dong Hae cũng bật lửa lách cách, rồi phụt lửa, rồi làu bàu như nói mơ. Vốn tính tình nóng nảy, Eun Ho bợp gáy thằng nhóc một cái. Sáng ngày hôm sau, một bài viết được đăng lên một diễn đàn trên mạng, tiêu đề:

THÀNH VIÊN ĐỘI CỨU HỘ 119 SỞ CỨU HỎA PHÍA ĐÔNG SỬ DỤNG BẠO LỰC VỚI NHÂN VIÊN CÔNG ÍCH

Đương sự là Eun Ho đã phải viết thư xin lỗi chính thức. Người chịu trách nhiệm là Ki Jun thì bị gọi lên trụ sở chính và phải viết báo cáo tường trình, về sau không ai động vào thằng đó nữa. Bởi cũng nhân sự vụ này mà các thành viên trong đội vốn luôn điềm tĩnh đã bị một phen choáng váng khi quá khứ bất hảo của thằng này lộ ra.

Dong Hae không phải ngay từ đầu đã là nhân viên công ích. Tại ngũ được mười hai tháng thì thằng này làm loạn cả đơn vị cũ nên mới bị chuyển sang làm nhân viên công ích. Nghe nói nó đã giết sạch lũ chó nuôi ở các trung đội. Không phải quá điên tiết vì chuyện gì đó mà đánh chết lũ chó. Cũng không phải trò điên rồ bột phát chỉ trong một đêm. Mà là hành vi có chủ đích hẳn hoi, cứ cách một khoảng thời gian nhất định, lần lượt từng con chó trong trung đội lại bị thằng này cắt lưỡi, đốt lửa thành vết hình chữ thập ở cổ họng rồi treo lên giữa nơi công cộng. Bên quân y chẩn đoán thằng này mắc chứng "Rối loạn nhân cách cần điều trị lâu

dài”. Nói rõ ra nghĩa là thể loại sáng tạo này quân đội không thể chứa chấp được. Xem như đội cứu hộ phía Đông đã rước về “Ngài đồ tể giết chó” mà bên quân đội vừa đá đít ra. Chỉ mong tay đồ tể đó đừng coi cái đội này cũng là chó nốt.

6 giờ 05 phút, xe cứu hộ và xe cứu thương dàn hàng ngang trước lối vào khu 2 tòa nhà Hwa Yang. Các thành viên trong đội chuẩn bị trang thiết bị để tiến vào. Dong Hae và Yun Mun Sik ở lại trên xe.

Tòa nhà Hwa Yang là một chung cư năm tầng xây dựng đã được 38 năm. Tối tăm ảm đạm đúng kiểu một tòa nhà có lịch sử lâu đời, đến đèn cảm ứng ở cầu thang cũng không có nốt. Sau khi mở đèn gắn trên mũ bảo hộ, Ki Jun cùng các thành viên khác trong đội chạy lên tầng hai. Theo sau là đội cứu thương mang theo lỉnh kỉnh cáng và đồ nghề cấp cứu. Sau cùng là một ông lão gầy đét như cán chổi. Đấy là người quản lý kiêm bảo vệ của tòa nhà Hwa Yang.

Như đã được thông báo, cửa căn hộ số 204 đang khóa. Bấm chuông cũng không thấy phản ứng gì. Vừa gõ cửa thì nhà số 203 đối diện mở cửa. Một người đàn ông mặc áo lót, mồm ngậm thuốc lá thò mỗi cái mặt ra. Ki Jun dẫn ông lão quản lý và Eun Ho chạy lên căn hộ số 304. Ông lão giải thích với người đàn ông chủ nhà rằng có lẽ cần phải dùng nhờ cái ban công nhà đó một lát. Chủ nhà 304 mở cửa với vẻ mặt sưng sỉa, luôn miệng cằn nhằn. Nào là gọi người nhà đến lấy chìa khóa mà mở là được rồi, sao phải làm loạn lên thế, nào là nếu như lan can ban công bị hỏng thì bên Sở cứu hỏa có bồi thường không, nào là đang mở máy sưởi hết cỡ mà mở cửa sổ như vậy thì trong nhà sẽ lạnh cóng mất, rồi giục họ nhanh nhanh đi ra giùm cho.

Ki Jun buộc dây thừng vào lan can ban công[3] rồi móc dây

an toàn vào người. Cây rìu giắt ở thắt lưng. Eun Ho quấn sợi dây ở lan can quanh người và buộc lại, rồi tì chân lên gờ tường ở ban công. Đấy là để phòng trường hợp sợi dây buộc ở lan can bị tuột ra. Vừa bước qua khung cửa ban công, gió mạnh đã thổi như quất, đẩy dúi Ki Jun vào tường. Kính cửa sổ bám đầy tuyết, bệ phủ đầy băng giá trơn trượt. Bão tuyết dày đặc khiến tầm nhìn cũng bị thu hẹp. Một tay cầm cáp bảo vệ, anh chọc mũi chân vào kính cửa sổ, vừa nới dần khoảng cách vừa tuột xuống. Khi bước xuống lan can ban công căn hộ số 204, dưới nách anh đã ướt đẫm mồ hôi.

Không giống như lời người phụ nữ nói, cửa ban công đang bị khóa chặt. Đèn đóm tắt hết, trong nhà tối như hũ nút. Anh lách cây rìu vào khe cửa, dồn sức bẩy ra. Chốt cửa vừa bung, anh mở ngay cửa sổ và nhảy vào trong. Lập tức chân anh giẫm phải vật thể gì đó tròn tròn mềm nhũn. Giật nẩy mình, anh vội nhấc chân lên nhưng đã nghe thấy rắc một tiếng. Linh cảm chẳng lành làm đùi anh tê cứng lại. Anh rọi đèn pin gắn trên mũ bảo hộ thì thấy chân mình vừa giẫm vào một thùng vốn dùng đựng táo để ở ban công. Thứ vừa bị chân anh giẫm vỡ là cái đầu của một con chó con nằm trong đó. Dưới đế giày thể thao còn dính một con mắt bị giẫm nát.

Ki Jun cố nén hơi thở dồn dập. Không phải trước khi bị anh giẫm, con chó vẫn còn sống đấy chứ? Chỉ muốn rú lên, anh cố vẩy chân để giũ cho con mắt kia rơi ra. Vì mải làm thế mà anh không nhận thấy cửa kính phòng khách đang mở, và trong bóng tối, có thứ gì đó đang lặng lẽ di chuyển. Phải đến lúc rút được chân ra khỏi cái thùng và ngẩng đầu lên, anh mới nhìn thấy nó. Trong ánh đèn pin anh thấy một con thú khổng lồ màu xám đang lao tới. Tai dựng đứng, đôi mắt màu vàng lay động như ngọn lửa, răng nanh lấp loáng, chân dài như ngựa đua vươn thẳng nhảy vọt tới. Là chó sói, anh vừa nghĩ được đến đó thì đôi vai tựa như một cỗ tăng thiết giáp của con vật đã phi thẳng vào mặt anh. Anh vội né mình

sang một bên và ngã lăn ra. Cây rìu văng đi đánh thịch một tiếng. Con thú phóng qua ô cửa sổ đang mở và biến mất. Sự tĩnh mịch lại bao trùm.

Ki Jun nhổm dậy, nhòm xuống phía dưới tầng hai. Chỉ có đèn trên nóc xe cứu hộ và xe cứu thương đang nhấp nháy soi sáng dãy bồn hoa dưới chân tường rào. Anh gọi bộ đàm cho Yun Mun Sik, hỏi xem vừa rồi có thấy con sói nào lao từ tầng hai ra không. Câu trả lời anh nhận được là chẳng biết sói hay chó, nhưng có một cái bóng đen thui vừa biến mất về phía tường rào sau khu chung cư. Hơi thở mắc nghẹn ở cổ anh buột ra như một cú rùng mình. Cái gáy bị nện xuống sàn lúc tránh con thú đó, đến tận bây giờ mới thấy buốt nhói. Trước mắt anh vẫn còn chập chờn dư ảnh con thú màu xám ập tới như máy bay ném bom. Căn hộ chung cư với một con sói bên trong ư? Đúng là một sự kết hợp không thể nào hiểu nổi. Anh cũng không thích cái bộ dạng hoảng hồn ngã lăn ra của bản thân chút nào. Chuyện này sẽ lưu lại như một tổn thương dai dẳng trong cuộc đời của Han Ki Jun, kẻ lúc nào cũng phải thật đường hoàng.

“Phải làm sao bây giờ? Nếu là sói thật thì chắc cả khu này loạn lên mất.”

Yun Mun Sik hỏi anh.

“Giờ chúng ta cũng đâu thể chạy đi bắt nó được. Cậu liên lạc với phòng Điều hành rồi gọi cảnh sát đến đây.”

Ki Jun bước vào phòng khách, bật công tắc đèn. Cảnh tượng hiện ra trước mắt giúp anh hiểu được sự tình vừa xảy ra vài phút trước. Hóa ra con thú lao vọt về phía ban công vừa rồi là một con chó có bề ngoài giống như sói. Dọc theo bức tường trong phòng khách đặt một hàng những cũi sắt có gắn bảng tên. Jjing, Seol Ah, Kka Mi... Chó to, chó nhỏ, chó ta lông vàng, chó lông xù, con nằm

ngoẹo đầu sang một bên, con nằm xuội, bốn chân duỗi cứng đơ như khúc gỗ, con thì co rúm mình rúc mặt xuống sàn. Lũ chó khoảng chừng mười lăm con, mỗi con một kiểu nhưng đều có một đặc điểm chung. Đó là sự đờ đẫn vô cảm đặc trưng của vật chết. Trong cái cũi sắt gắn biển tên "Anne", một con chó Husky vú căng đầy những sữa đang hộc máu mà rũ xuống. Đôi mắt trợn trừng của nó cũng đỏ như máu. Chung quanh cũi là những vết máu văng tung tóe. Anh mở cửa chính, gọi những thành viên trong đội đang đứng chờ bên ngoài vào.

"Đây là cái nhà cho người hay là nhà cho chó thế hử?"

Eun Ho đi vào đứng giữa phòng khách, miệng lẩm bẩm. Phòng ngủ trống hoác. Cửa phòng mở toang, giá treo quần áo đổ kềnh chắn ngang phòng, cửa kính thông ra ban công bị vỡ, mảnh kính vỡ vung vãi trên chăn đệm. Ki Jun thử mở cửa phòng tắm. Thứ đầu tiên đập vào mắt anh là bồn cầu đỏ ngầu máu. Dưới chân bồn cầu, một người đàn ông chỉ mặc mỗi cái may ô đang nằm gục. Có vẻ người này chưa chết. Bàn tay loang lổ bầm máu đang run rẩy như lên cơn co giật. Từ trong cổ họng ông ta phát ra tiếng ùng ục như nước sôi. Định bụng kéo người đàn ông ra, anh đưa tay đỡ dưới nách ông ta rồi hoảng hồn buông tay vì cảm giác ướt đẫm nhầy nhụa. Bàn tay anh dính đầy máu. Dưới cái nách tụ máu bầm giập của người đàn ông còn in lại dấu ngón tay anh. Những vết trông như máu tụ dưới da ấy thực ra là máu thật. Chỉ là những giọt máu rất nhỏ rỉ ra tụ lại trên da nên trông như vết máu bầm.

Ki Jun lôi người đàn ông ra ngoài phòng tắm. Trong lúc đó, cơ thể ông ta đã rũ ra bất động. Cả tiếng ùng ục trong cổ, cả cơn co giật đều biến mất. Vừa đặt ông ta nằm xuống sàn phòng khách thì Kang Hye Young và Hong Cheon Su bên đội cấp cứu đã xách bộ đồ nghề cứu thương ngồi xuống bên cạnh. Ki Jun lẩm bẩm.

"Vừa mới đây vẫn còn thở mà."

Sau khi kiểm tra mạch đập, Kang Hye Young bật đèn bút soi mắt rồi banh mi mắt người đàn ông ra. Lòng trắng trong mắt sưng vù lên đỏ ngầu. Ki Jun liếc nhìn đôi mắt của con Husky đã chết. Hai cặp mắt giống hệt nhau.

"Chuẩn bị làm CPR (hồi sức tim phổi)."

Kang Hye Young lôi từ trong bộ đồ nghề cứu thương ra thiết bị airway để chống cắn lưỡi và duy trì đường thở đút vào miệng người đàn ông, sau đó lấy túi van mặt nạ, là thiết bị hồi sức tim phổi dùng cho người bị nạn không tự hô hấp được, chụp vào cho người đó. Hong Cheon Su quỳ gối bên trái người đàn ông, chồng hai bàn tay lên ngực người đó, bắt đầu làm động tác ấn lồng ngực.

"Một, hai."

Tức thì, từ mũi và miệng người đàn ông máu đông thành cục ộc ra. Túi van mặt nạ trở thành túi đựng máu. Hong Cheon Su giật mình nhưng vẫn không ngừng làm động tác ấn ngực. Kang Hye Young cởi mặt nạ, dốc sạch máu đọng trong đó rồi cho tay vào miệng người đàn ông, moi sạch chỗ máu vừa ộc ra.

"Sáu, bảy."

Mỗi lần ấn người đàn ông lại ộc ra một bụm máu. Bàn tay rũ trên sàn nhà giật giật như đang gõ cửa. Bàn tay to một cách bất thường so với cơ thể. Trên cổ tay thô kệch là vết thương đỏ máu nhìn như vết răng chó.

"Đội trưởng, máy hút dịch."

Kang Hye Young nói. Ki Jun gọi Yun Mun Sik qua bộ đàm.

“Bảo Park Dong Hae mang máy hút dịch lên đây.”

Hong Cheon Su đã ấn xong phát thứ ba mươi. Kang Hye Young bóp túi van mặt nạ hai lần.

“Một, hai.”

Lại bắt đầu ấn lồng ngực. Tiếp đó là hai lần bóp túi van mặt nạ. Khi trình tự này lặp lại được hai lần nữa thì Yun Mun Sik xuất hiện với cái máy hút dịch. Cậu ta bảo trong lúc đi vệ sinh, Park Dong Hae đã chẳng nói chẳng rằng bỏ về trước. Ki Jun cắm phích điện máy hút dịch. Kang Hye Young luồn ống hút dịch vào mũi và cổ họng người đàn ông, dọn sạch máu me ở mọi ngóc ngách. Năm phút sau, người đàn ông được đưa đi. Một thành viên đội cứu hộ cùng với Yun Mun Sik đặt ông ta lên cáng rồi khiêng ra khỏi căn hộ. Đội cứu thương vừa di chuyển theo cáng vừa tiếp tục hồi sức tim phổi. Cả nhóm khuất bóng về phía cầu thang bộ.

“Này cậu thanh niên, chắc tôi cũng phải xuống rồi.”

Ông lão quản lý đang đứng dựa tủ giày gần cửa ra vào nói với Ki Jun.

“Giờ tôi còn có chút việc, phải đi lấy xác nhận của người mới chuyển đến đây sống nữa.”

“Chú nán lại thêm một lúc. Cảnh sát mà đến thì chú lại phải lên đây lần nữa đấy.”

Ki Jun tìm chiếc rìu rồi ra ngoài ban công. Cố gắng không để ý đến cái thùng đựng xác con chó con, anh nhìn khắp lượt quanh ban công. Có vẻ như chỗ này là nơi ở của con chó hay con sói vừa chạy trốn. Anh thấy ở khe cửa còn mắc lại một chiếc đai cổ bện bị đứt, vậy có nghĩa là con vật được xích vào thanh trụ lan can. Trước mặt anh, một cái cũi sắt to bằng cái tủ lạnh cỡ vừa đổ

kềnh rúm ró. Trên đó có gắn một bảng tên.

Ringo

Là Ringo à. Chung quanh là hàng đống phân chó chất chồng cao như đống phân ngựa, xem ra có vẻ là thành tích của Ringo. Cơn tò mò của anh đối với tình huống này còn chất cao hơn cả đống phân kia. Tại sao cảnh tượng trong phòng ngủ lại hỗn loạn như thế, tại sao người đàn ông lại nằm gục trong nhà tắm, ông ta làm gì mà nuôi lắm chó trong nhà như vậy, lý do giữ xác chó mẹ với chó con trong nhà là gì? Anh nói với các thành viên trong đội.

"Đừng động vào thứ gì hết, cứ để nguyên như thế. Chờ cảnh sát tới đã."

Hai phút sau, cảnh sát có mặt. Vừa đến, họ đã nổi đóa lên vì bên Ki Jun đưa nạn nhân đi trước. Ki Jun lẩm bẩm câu thần chú hay dùng mỗi khi cố nén cơn giận. *Mẹ nó chứ*...

Mất thêm hơn hai mươi phút để giải thích tình hình. Đồng hồ đã chỉ 6 giờ 55 phút.

"Anh có cần hỏi gì thêm nữa không? Chúng tôi phải đi rồi."

Tay cảnh sát chẳng nói chẳng rằng. Anh ta quay lưng lại, đứng đối mặt với ông lão quản lý rồi hỏi nọ hỏi kia.

"Chủ nhà này làm nghề gì thế ạ?"

"Ông ấy làm nghề phối giống."

Ông lão trả lời.

"Phối giống gì cơ?"

"Nhìn nhà cửa thế này mà anh không biết sao. Ông ấy là lái

chó."

Tay cảnh sát nhìn quanh phòng khách rồi hỏi lại.

"Ý ông là ông ta buôn bán chó ngay trong nhà này sao?"

"Ông ta đưa bọn chó về nhà cũng phải được tầm hai ngày rồi. Theo như bà chủ nhà này thì họ có một kho chó riêng ở chỗ khác."

Ki Jun lại thấy cơn giận dâng lên. Sao không báo trước là trong nhà có chó cơ chứ. Tay cảnh sát hỏi tiếp.

"Bà chủ nhà này bây giờ đang ở đâu?"

"Cái đó làm sao mà tôi biết được."

Ông lão đưa mắt nhìn Ki Jun. Ánh mắt như hỏi, "Cậu có biết không?"

"Chẳng phải ông già là quản lý chung cư này hay sao?"

"A, vậy ra người sống ở đây phải báo cáo cả chuyện đi đâu làm gì với quản lý chung cư nữa hả?"

Ông lão nổi cáu. Các thành viên đội cứu hộ đang phải đứng đợi không biết làm gì, vẻ mặt càng lúc càng mất kiên nhẫn. Ki Jun gõ gõ ngón tay lên tủ giày.

"Chúng tôi phải đứng đợi đến bao giờ nữa đây?"

Tay cảnh sát nhướng một bên đuôi mắt, ngoái nhìn Ki Jun.

"Chúng tôi vẫn chưa xử lý xong mà. Đợi thêm một chút đi. Có lẽ sẽ cần hỏi riêng các anh nữa đấy."

Gân xanh trên trán Ki Jun nổi gồ lên như búa đàn piano. Cứ

gọi mấy thằng khốn kiếp này đến hiện trường là y như rằng lúc nào cũng thế này. Chúng coi người ta không khác gì tay sai, hết bắt tiến, bắt lui, tránh ra, rồi lại đợi đấy.

“Vậy khi nào cần hỏi riêng, mời anh liên lạc với bên Sở cứu hỏa.”

Anh dẫn các thành viên trong đội ra khỏi căn nhà. Tay cảnh sát nói với theo, yêu cầu anh cho biết tên tuổi chức vụ.

“Ơ này, tôi cũng phải biết vị trí với tên của cậu là gì chứ.” Ki Jun không trả lời. Cũng chẳng quay lại nhìn.

JAE HYUNG 1

“Cô Lim Ji Young hôm nay chắc không tới được đâu ạ. Đang bão tuyết mà.”

Tiếng y tá Lee vọng ra từ phòng khách. Jae Hyung cúi nhìn con Cookie đang nằm sấp trên sàn ở lối vào. Vẻ mặt nó như thể đang trầm ngâm viết nhật ký. Mặc dù bình thường cứ 6 giờ tối con chó kéo xe ngốc nghếch liều mạng này lại nhảy lồng lên như chó sói. Phía dưới bụng nó thò ra một góc tờ báo. Dưới tờ báo ấy là bát mì tương đen mà hồi trưa anh gọi đến ăn xong rồi để đấy, trong bát hẳn vẫn còn ít mì thừa.

“Cô ấy bảo chiều Chủ nhật sẽ đến nên tôi cũng đồng ý như vậy rồi.”

Y tá Lee cầm áo khoác tiến lại gần anh nói. Jae Hyung bảo “Vậy cũng được.” Nếu hôm nay luôn thì tốt, nhưng Chủ nhật thì cũng chẳng sao. Theo như lời của y tá Lee thì Lim Ji Young là y tá

lành nghề đã có mười năm kinh nghiệm làm việc ở trạm thú y. Tuy ngoại hình chẳng phải mỹ nhân xuất chúng nhưng năng lực thuộc hàng xuất sắc. Chính vì vậy đây quả là chuyện cảm động đến rơi nước mắt. Đào đâu ra người cầm hồ sơ tìm đến tận cái trạm bảo vệ động vật nơi hẻm núi này cơ chứ. Lại đang lúc rộ lên tin đồn cái trạm này sắp đi đời và điều tiếng về bản thân anh đã tệ đến mức rớt xuống hàng lừa đảo.

“Cậu mau về đi. Không tuyết lại rơi dày hơn nữa đấy.”

“Dạ vâng. Vậy hẹn gặp lại anh vào thứ Hai.”

Y tá Lee đi ra cửa, gửi lời chào tạm biệt tới cả con Cookie.

“Cookie, mì tương đen bên quán đó ăn dở lắm đấy.” Cookie nhướng mắt liếc y tá Lee. Như thể đang nói “Tôi thích ăn mì dở đấy thì đã sao nào”. Jae Hyung ngoắc ngón cái về phía cửa ra vào.

“Cookie, đi ra.”

Cookie miễn cưỡng đứng dậy. Nó ngập ngừng theo dõi nét mặt của Jae Hyung. Ánh mắt đợi chờ anh đổi ý. Jae Hyung nghiêm mặt. Đối với nó thì mì tương đen quá mặn, không thể ăn được.

“Cookie, không được.”

Con chó miễn cưỡng đẩy cánh cửa cho chó trổ phía dưới cửa ra vào và đi ra. Anh đưa tay với tờ báo mà con chó vừa nằm lên. Là tờ *Nhật báo Han Jin* số ra cách đây mười hôm, ngày 14 tháng Một năm 2014, và cái trang đậy bát mì lại đúng trang có đăng bài báo anh không muốn thấy lại chút nào.

NHÂN VẬT SỐNG Ở VƯƠNG QUỐC ANH TRONG MƠ BÁC SĨ THÚ Y HAY LÁI CHÓ?

Ngày 6 tháng Một vừa qua, đài KTV đã phát sóng bộ phim tài liệu đặc biệt "Vương quốc trong mơ". Với những cảnh quay đời sống thường ngày của anh Seo Jae Hyung (35 tuổi) - bác sĩ thú y đang phụ trách trạm bảo vệ động vật bị bỏ rơi đồng thời cũng là bệnh viện thú y mang tên "Dreamland" dưới chân núi Baekun, thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeonggi - cùng bầy chó của anh, bộ phim tài liệu này đã ghi nhận tỷ suất người xem đáng kinh ngạc, lên tới 19,2%. Các bên liên quan cho rằng yếu tố chính tạo nên thành công này là những thước phim đẹp đẽ như phim điện ảnh, cùng "tình cảm yêu thương chân thành đối với từng sinh mệnh" mà anh Seo Jae Hyung đã thể hiện trong phim.

Anh Seo là kiều bào thế hệ 1,5[4]*, tốt nghiệp đại học công lập ở Alaska, sau đó quay về Hàn Quốc, tốt nghiệp khoa Thú y, Đại học S. Với xuất thân như vậy, anh đã một mình định cư ở Hàn Quốc, từ chối công việc ổn định, cống hiến cả tuổi thanh xuân của mình cho việc cứu trợ những chú chó bị bỏ rơi - chính điểm này đã thu hút được thiện cảm của người xem. Điểm nhấn của bộ phim tài liệu này là cảnh cuối cùng - giữa đêm tuyết rơi, anh Seo cùng với "Cookie", chú chó từng bị chủ bỏ rơi, ngồi trên băng ghế ngoài sân, ngước lên nhìn trời. Đoạn độc thoại trầm lắng của anh Seo tuy man mác buồn nhưng đã để lại những dư âm thật mạnh mẽ.*

"Có những lúc, tôi mơ tới một thế giới không có con người. Một nơi mà luật lệ tự nhiên sẽ kiểm soát sự sống và cái chết, một thế giới mà tất cả mọi sinh mệnh được làm chủ cuộc sống của bản thân, một vương quốc trong mơ. Nếu như trên thế gian này, có một nơi như thế thì hẳn tôi sẽ không bao giờ đi đến đó."

Cảnh này đã được làm thành một đoạn clip lan truyền trên khắp các trang mạng Internet, trong đó có cả YouTube. Trên một diễn đàn, người ta đang tiến hành vận động quyên góp gây quỹ nhằm cứu Dreamland hiện đang phải đương đầu với tình hình tài chính khó khăn. Trang chủ của Dreamland đông nghẹt những người đăng ký tới làm tình nguyện và những người mong được nhận nuôi chó bị bỏ rơi. Cũng có tin đồn rằng một công ty nào đó ủng hộ chủ nghĩa bảo vệ sự sống đã đề nghị tài trợ cho Dreamland. Điều này cho thấy mục đích việc xuất hiện trên truyền hình của anh Seo đã thành hiện thực. Đương nhiên, đây không phải là việc đáng phê phán. Vấn đề là ở chỗ anh Seo đã che giấu lý do thực sự của việc quay trở về Hàn Quốc. Trong bộ phim tài liệu "Vương quốc trong mơ", anh Seo đã cho biết lý do trở về nước là muốn theo học khoa Thú y. Cho đến phút cuối, anh vẫn không nói ra sự thật rằng, mười một năm về trước, anh chính là musher *(người lái xe chó kéo) người Hàn Quốc đầu tiên tham gia cuộc đua xe chó kéo Iditarod.*

Iditarod là một cuộc đua chết chóc, thắng thua đều đánh cược bằng cả mạng sống của đàn chó kéo xe. Tay đua thắng cuộc sẽ giành được danh tiếng cùng món tiền tài trợ vô cùng lớn. Vì tham vọng của bản thân những người này, trong suốt thời gian chạy trên bình nguyên tuyết dài hơn 1.600 cây số, biết bao con chó kéo xe đã bị thương hoặc phải bỏ mạng vì giá rét, vì kiệt sức và vì tai nạn. Cái giá cho thành công của tay đua chính là mạng sống của bầy chó. Chính vì thế mà tổ chức bảo vệ động vật các nước đã yêu cầu ngừng tổ chức cuộc thi này. Theo như thỏa hiệp của phía ban tổ chức Iditarod,

người ta đã ban ra điều luật "Trong khi diễn ra cuộc đua, nếu chỉ một con chó bị chết thì người tham gia cũng sẽ bị loại".

Anh Seo đã tham gia cuộc đua Iditarod và thảm sát cả đội chó kéo xe mang tên "Shijyaa" của mình. Báo chí khi đó đã làm rõ vụ việc này, trong cuộc đua, anh Seo bị lạc đường do thời tiết xấu, khi đang tìm đường thì gặp sói tấn công, anh Seo đã lấy đàn chó bị kẹt giữa mớ dây buộc xe ra làm vật hy sinh để cố giữ lấy mạng sống của mình. Và cũng thật mỉa mai, đội chó kéo xe mà anh Seo thảm sát mang tên "Shijyaa" - theo tiếng của người da đỏ Athabasca nghĩa là "Người bạn". Vụ việc kể trên gây chấn động cả thành phố Anchorage, và anh Seo đã vấp phải sự chỉ trích gay gắt từ các tổ chức bảo vệ động vật trên thế giới, đồng thời ban tổ chức giải Iditarod đã vĩnh viễn tước bỏ tư cách tham gia cuộc đua của anh Seo. Sau đó một năm, anh Seo về nước.

Mấy ngày trước, theo một nguồn tin giấu tên gửi đến tòa soạn chúng tôi, người báo tin đã khẳng định ba điều. Thứ nhất, trong khu rừng phía sau Dreamland tồn tại một khu nghĩa trang chôn cất động vật được áp dụng cái chết êm ái. Nhân viên làm việc ở Dreamland đã thừa nhận việc thực hiện cái chết êm ái cho động vật kèm theo điều kiện "trong trường hợp cần thiết". Điều này hoàn toàn mâu thuẫn với lời tự bạch của anh Seo cho biết vì vấn đề cái chết êm ái mà anh đã bỏ công việc đầu tiên ở một trung tâm bảo vệ động vật địa phương. Thứ hai, Cookie - con chó cảnh anh Seo nuôi không phải chó bị chủ bỏ rơi, mà là chó lạc chủ. Trước yêu cầu trả lại con Cookie của người chủ cũ, anh Seo đưa ra một hóa đơn chi phí điều trị với số tiền tương đương 10 triệu

won, do đó người chủ cũ đã tố cáo anh Seo. Kết quả xác nhận tại sở cảnh sát khu vực cho thấy đây đúng là sự thật. Thứ ba, anh Seo đang huấn luyện Cookie thành một con chó kéo xe trượt tuyết. Để làm bằng chứng, người báo tin đã gửi kèm một bức hình cho thấy anh Seo đang lắp dây đai dùng cho xe kéo lên mình Cookie.

Đến mức độ này thì chúng ta không thể không đặt ra nghi vấn. Rốt cuộc thì nhân vật ở Dreamland là ai? Một bác sĩ thú y quên mình vì động vật bị bỏ rơi, hay một tay lái buôn kiếm tiền từ động vật bị bỏ rơi? Để tìm câu trả lời, chúng tôi đã tới Dreamland, nhưng khi chúng tôi đến nơi thì anh Seo đã bay tới Alaska rồi.

Phóng viên Kim Yun Ju (yunjukim@hanjin.com)

Vào buổi sáng bài báo được đăng, Jae Hyung đang ở sân bay Fairbanks. Đương nhiên anh không hề biết đến bài báo này. Sau khi nhận được điện thoại của bố báo rằng thầy Nukon đang cơn nguy kịch, anh đã mải mốt bay đi ngay. Nghe kể thầy Nukon cứ tỉnh lại là hỏi “Se-o” đâu. Thầy bị u não. Mặc dù đó là nơi mà từ lúc ra đi đến giờ, anh chưa một lần quay lại, mặc dù đó là mảnh đất anh từng quẫn quại vật lộn để có thể quên đi... nhưng lúc này, anh không thể nào không đi được.

Taxi chạy chậm chạp trên con đường buổi sáng âm u. Cảnh tượng vừa quen vừa lạ trôi qua bên ngoài cửa sổ xe. Bão tuyết vây bọc trung tâm thành phố, ánh điện lấp loáng trong từng ô cửa sổ, khói bốc lên từ những ống khói. Jae Hyung cứ chơi vơi và bất an tựa một người lạc đường cho đến tận khi tới bệnh viện. Thầy Nukon đeo máy thở nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Sắc xám đã phủ bóng trên mi mắt, ngay cả ý thức cũng mịt mờ. Rốt cuộc, thầy không nhận ra được “Se-o” - người một thời từng là học trò

duy nhất của mình.

Thầy Nukon được chôn ở một ngôi làng nhỏ cách Fairbanks khoảng tám cây số. Nơi đó có nhà của bố mẹ và thầy Nukon, có mộ của Maya, có con đường sắt chạy qua. Anh vẫn nhớ hồi nhỏ, vào một ngày đông, khi nhiệt độ tụt xuống dưới âm 40 độ, anh đã cùng thầy Nukon đợi tàu hỏa đi Anchorage giữa cảnh thiên nhiên hoang dã trong trời bão tuyết. Anh cũng nhớ cảnh đoàn tàu dừng lại khi thấy họ vẫy tay. Và anh nhớ, mỗi lần đi Anchorage anh luôn giành lấy nhiệm vụ vẫy tàu, chỉ vì cảnh đoàn tàu dừng lại ngay trước mũi như một chiếc xe buýt địa phương thật quá đỗi thần kỳ. Anh hỏi bố:

“Ở đây vẫn có người vẫy tàu ạ?”

“Ở đây mọi thứ vẫn thế thôi.”

Bố nhìn anh một lúc rồi nói thêm:

“Nếu con thấy nhớ nhà thì về lúc nào cũng được.”

Quay về Hàn Quốc rồi lại xảy ra việc khiến anh muốn trở lại Alaska. Trong khoảng thời gian chưa tới một tuần, thân phận của anh đã đổi thành “kẻ ngỡ là bác sĩ thú y mà hóa ra lại là tay lái chó”. Sự thân thiện tử tế của thế gian đột nhiên biến mất như người tình thay lòng đổi dạ. Những tiếng chỉ trích và lên án đổ ập xuống Dreamland như xiết nợ. Anh khóa chặt cổng và trốn biệt. Thật thảm hại cho cái thân anh cứ đinh ninh rằng có lẽ sẽ chẳng có ai biết đến những chuyện xảy ra mười một năm về trước. Đến tận bây giờ, anh mới thấy xấu hổ vì hành vi lấy đàn chó ở Dreamland ra để đi ăn xin trên quy mô lớn như vậy. Bài báo của Kim Yun Ju đã đánh thức những ký ức đầy đau khổ trong anh. Từ sau khi trở về Hàn Quốc, không đêm nào anh không mơ. Lần nào cũng là một giấc mơ giống hệt nhau. Giấc mơ mở đầu bằng hình

ảnh cậu bé 15 tuổi cùng con cún con Maya lăn lộn trên cánh đồng tuyết, và kết thúc khi đôi mắt màu nâu thẫm của Maya hỏi anh *"Bọn trẻ nhà tôi sao rồi?"*. Sáng sớm, khi tỉnh mộng, anh lại rùng mình vì nỗi nhớ nhung chốn hoang dã ấy. Anh muốn vứt bỏ tất cả để chạy trốn. Anh muốn đi tới nơi ấy. Muốn cùng đàn chó phi hết tốc lực. Đó chính là bản chất của anh - con người đang sống ở Dreamland. Và cũng là lý do khiến anh không thể nào rời bỏ Dreamland được.

Jae Hyung cầm bát mì tương đen và tờ báo rồi đứng dậy. Trong phòng khách, điện thoại di động đang đổ chuông.

"Jae Hyung à, con bò nhà mình sắp chết đến nơi rồi."

Ở đầu bên kia vọt ra giọng nói của Jin Wook.

"Từ sớm tinh mơ nó đã bắt đầu trở dạ, nhưng đến tận giờ dạ con vẫn chưa mở. Cả ngày nó cứ gắng sức rặn, một ngụm nước cũng không uống, cứ đà này mình nghĩ chắc nó chết mất."

"Mình tới ngay."

Anh chuẩn bị thuốc gây mê và thiết bị phẫu thuật cấp cứu. Theo như lời kể thì chắc phải đẻ mổ rồi. Mà sợ rằng giờ có mổ cũng đã muộn. Nông trại Hy Vọng nơi Jin Wook sống nằm ở sườn Đông ngọn núi Baekun. Nếu như Dreamland nằm ngay giữa rốn ngọn Baekun thì nông trại đó giống như cưỡi trên lưng núi vậy. Về mặt địa giới hành chính thì nơi đó thuộc về Namyangju chứ không phải Hwa Yang. Nếu định đi bằng xe hơi thì phải ra tới đường quốc lộ số 3, sau đó rẽ sang đường tỉnh lộ, chạy một vòng quanh núi, tiếp đó leo lên gần 700 mét đường núi. Thời tiết thế này thì có lẽ sẽ mất hơn một giờ đồng hồ mới đến nơi. Và cũng thật nghi ngại không biết liệu chiếc xe cứu thương lọc cọc có leo lên được con đường rừng không dọn tuyết đó hay không. Anh đứng tần

ngần trước cửa ra vào. Nếu như trước đây hẳn anh đã không chút ngại ngần, mà còn thích thú lôi xe trượt tuyết ra khi có bão tuyết thế này. Đối với anh bây giờ, việc đó đồng nghĩa với vô đạo đức và vô liêm sỉ.

Jae Hyung đẩy cửa bước ra ngoài. Star đang ngồi trước cửa nhà kho. Nhìn ngoài như chị em sinh đôi với Cookie, nhưng tiểu thư trầm tính này hiểu thấu từng cử động của anh. Nó cũng biết cách dựa trên phương hướng chuyển động mà dự đoán tình hình tiếp theo. Anh lôi xe kéo trong kho ra rồi lắp bộ dây cương cho Star. Trong lúc đó, Cookie từ đâu phi tới. Nó vô cùng hứng chí, tới mức dường như hai bên tai xì ra cả khói đen. Anh cũng lắp dây cương cho Cookie rồi chất đống thiết bị phẫu thuật lên xe kéo.

"Star, đi thôi."

Star phi lên phía khu rừng đằng sau Dreamland. Trong khu rừng um tùm những cây đường tùng và bách xù, có một con đường hẹp, bề ngang đủ vài ba người đi bộ. Đây là con đường mòn dẫn lên khu nghĩa trang động vật, và cũng là con đường rừng đi tới chỗ hàng rào lưới sắt đánh dấu khu vực đất sở hữu của Dreamland. Mở cổng hàng rào đi ra, rẽ bên phải sẽ thấy hiện ra con đường lên núi dẫn tới nông trại Hy Vọng. Đó là con đường chạy xe trượt tuyết mà Jae Hyung hay đưa Star và Cookie qua lại.

Dẫn đường cho xe trượt tuyết là Star. Vốn là một con chó kéo xe trượt tuyết được Jae Hyung cứu ra khỏi căn phòng dưới tầng hầm của một tay tâm thần cuồng sưu tập chó ba năm trước, Star có tố chất thiên bẩm trong việc xác định phương hướng. Con đường đã từng đi một lần, nó sẽ không bao giờ quên. Nó rất dai sức, nhịn đói vài ngày cũng không đuối. Chỉ mỗi việc chịu đựng con người là Star không làm được. Ngoài Jae Hyung ra, nó không cho ai chạm vào mình. Những đặc tính này hao hao giống Maya.

Và đây cũng là đặc tính đã suýt giết chết Star.

Mùa xuân năm ngoái, Jae Hyung đem Star cho một nông trại ở đèo Daegwallyeong nhận nuôi. Chỉ một tuần sau đó, Star xuất hiện tại Dreamland trong hình hài như một bóng ma. Bốn bàn chân trầy trụa máu và cái mũi khô nứt toác đủ nói lên rằng nó đã không ăn, không uống, không ngủ, cứ thế phi mấy trăm cây số tìm về. Đôi mắt trũng sâu như đang hỏi "Tại sao lại vứt bỏ tôi như thế?" Kể từ sau hôm đó, Star không lộ mặt trước những người khách đến Dreamland nữa. Nó nấp ở đâu đó canh chừng, nếu bị phát hiện, nó sẽ lập tức thể hiện thái độ thù địch. Tựa như nỗi bất an sợ bị người ta nhận nuôi lần nữa đã biến Star trở thành một kẻ ẩn mình trong bóng tối.

Ngược lại, Cookie là một con chó đực còn non tuổi và hoạt bát. Bản thân nó là một cuốn sách giáo khoa chỉ dạy duy nhất một điều rằng trong một xã hội có thứ bậc, kẻ sống sót chính là những cá thể beta chứ không phải là những cá thể alpha. Nó yêu quý con người, nhạy bén trong việc nắm bắt mối quan hệ về quyền lực, và là một bậc thầy diễn trò lấy lòng. Bắt gặp đôi mắt ngây thơ trong trẻo như đang nói "Tôi yêu quý chủ nhân vô điều kiện" của nó, thì dù có lỡ đưa cái đùi gà vào miệng rồi cũng không thể không nhả ra cho nó.

Lần đầu anh gặp Cookie là mùa hè năm kia. Khi trời đã ngả chiều, Jae Hyung nhận được cuộc điện thoại cầu cứu của một cậu bé. Ở chòi nghỉ chân nơi hồ trữ nước bỏ hoang bên núi Baekun, có hai người đàn ông treo một con chó lên rồi lấy gậy đánh. Từ Dreamland đi ra rẽ trái, đi khoảng hai cây số nữa là tới chỗ nghỉ chân đó, phía dưới là Bệnh viện Tâm thần Baekun. Anh dừng xe cứu thương ở cổng chính tòa nhà đó rồi cùng Star chạy lên chỗ nghỉ chân. Chạy chưa được vài bước, tiếng chó rú chói tai thảm thiết đã bắt đầu đâm thẳng vào màng nhĩ. Cậu bé báo tin cùng anh

trai mình đang đợi đón Jae Hyung ở lối vào chỗ nghỉ chân.

"Đằng kia ạ."

Hai cậu bé chỉ về phía khung xà đơn ba cấp độ nằm ở mỏm đá nghỉ chân. Gã đàn ông to con đứng phía sau khung xà đơn, gã còn lại cầm thanh gỗ đứng trước khung xà. Trên xà đơn đang treo một con chó Malamute Alaska, chân trước và thân mình quấn đầy dây thừng như bó giò.

"Một cú bóng thẳng tốc độ đây."

Gã đứng phía sau hét lên rồi đẩy mạnh vào thân con chó. Gã cầm thanh gỗ vung một đường full-swing quật mạnh vào con chó. Con chó bị nện thẳng vào ngực, bật ra một tiếng rú như sắp chết. Một chiếc xe máy màu vàng dựng ở đó, có vẻ như là của hai gã kia. Jae Hyung tháo dây cổ cho Star. Tình hình cấp bách thế này, gọi được cảnh sát đến giải quyết thì quá muộn.

"Star, nhảy."

Star sủa ầm lên lao thẳng về phía hai gã đàn ông. Jae Hyung chạy theo sau. Hai gã dừng tay, quay lại hết nhìn Star lại nhìn Jae Hyung. Như thể đang hỏi cái quái gì thế kia. Nhìn gần thì thấy đó là mấy thằng nhãi trẻ măng, trông như mới ngoài hai mươi. Thằng đứng sau khung xà đơn vừa cao vừa to, thằng cầm thanh gỗ nhỏ con hơn. Star phi thân vào thằng cầm thanh gỗ trước tiên. Thằng đứng phía sau lao về phía chiếc xe máy. Jae Hyung không sao nhìn được biển số xe. Biển số bám đầy bùn đất, không thể nào đọc nổi. Thằng nhỏ con hơn vừa vung thanh gỗ về phía Star vừa bước lùi rồi nhảy lên yên sau chiếc xe đã nổ máy sẵn. Hai thằng phi thẳng ra khỏi chòi nghỉ chân và biến mất.

Con chó treo trên xà đã bất tỉnh. Đó là một con chó con chỉ

được cái to xác chứ vẫn còn non nớt. Trên cổ đeo một thẻ tên bằng da có rập chìm tên “Cookie”.

Cookie trải qua hai lần đại phẫu. Bụng rách bục, xương sườn và chân trước bị gãy, rồi cả khớp háng bị trật. Con chó sống sót được gần như là một phép màu. Trong vòng chưa tới ba tháng, nó đã hồi phục sức khỏe không chút trở ngại, và tìm lại được cả sức sống đặc trưng của loài chó kéo xe. Nhìn bề ngoài thì là như vậy. Trừ lúc ăn ra, chẳng bao giờ nó ở nhà. Cả ngày nó lang thang trong khu rừng chỗ nghĩa trang động vật, đuổi bắt lũ thỏ, sóc, chim chóc... tới tận đêm khuya. Nó đúng là một con chó chơi đùa tới khi mệt xỉu mới thôi. Jae Hyung cứ thả cho nó chạy rông. Bởi vì cố xích nó lại giữa lúc thanh xuân sôi sục như vậy cũng chẳng khác gì lấy dây thừng mà buộc gió cả. Đầu đuôi câu chuyện là như vậy.

Tháng Mười hai là mùa cho phép săn bắn, núi Baekun trở thành công viên giải trí. Cái công viên giải trí của người lớn, nơi chó săn sủa ầm ĩ, và nhốn nháo những tiếng la hét cùng tiếng súng của thợ săn. Trong số đó có chủ cũ của Cookie. Phấn khích vì tiếng súng săn, Cookie chạy ra chơi gần phía tường rào khu nghĩa trang động vật. Hai việc này là nguồn cơn dẫn tới việc Cookie và chủ cũ tái ngộ ở hai phía của hàng rào. Và là cơ hội để xác nhận những vết thương giống như bị đóng dấu nung đỏ trên cơ thể Cookie.

Chủ cũ của Cookie tự giới thiệu mình tên “Park Nam Cheol”. Xem ra có vẻ đúng là chủ cũ thật. Thái độ của Cookie chẳng khác gì bằng chứng cho điều đó. Mắt nó đờ ra, đuôi vẫy như phất cờ, nhảy chồm lên người đàn ông đó văng cả nước dãi. Park Nam Cheol cho biết đã mất Cookie từ mùa hè năm trước. Ông ta bảo sẽ đón Cookie về ngay. Jae Hyung không thể cứ nói “Vâng, cứ làm vậy đi ạ” được. Park Nam Cheol không nói rõ được đã mất Cookie “như thế nào”. Chỉ đoán chắc là tuột xích nên con chó chạy ra khỏi

nhà rồi bị lạc đường. Nếu như tin vào mỗi lời phỏng đoán đó mà giao Cookie cho ông ta, rồi nhỡ lại có người phát hiện ra con chó bị treo lên xà đơn thì đó sẽ là lỗi của anh. Thay vì giao lại Cookie, anh đưa ra một hóa đơn chi phí điều trị với số tiền là 9,9 triệu won nhằm kéo dài thời gian. Park Nam Cheol có nói thật hay không, trả Cookie về liệu có đúng không, anh nghĩ sau khi tìm hiểu những việc này thì trả nó về cũng chưa muộn. Đâu ngờ rằng chưa kịp tìm hiểu thì đã bị người ta đâm đơn kiện.

Anh đưa Cookie đến nhà của Park Nam Cheol ở khu làng sinh thái Baekun. Có lẽ đến gặp thế này sẽ tìm được tiếng nói chung để hiểu nhau, hơn nữa còn có thể thấy được môi trường lớn lên của Cookie, anh đã mang hy vọng đó mà bấm chuông cổng. Bước vào sân, thứ đầu tiên anh thấy là một con chó Akita lông đốm. Con chó nhăn cái mõm đen, gầm gừ với Cookie. Cookie cũng ra mặt đáp trả. Cảnh tượng giống như hình ảnh phản chiếu qua gương. Hai con chó cùng một tầm vóc, cùng một thứ hạng đang cong đuôi nhìn nhau gườm gườm, lông trên lưng dựng đứng giống hệt nhau. Jae Hyung kéo dây xích của Cookie, dẫn nó bước về phía ngôi nhà. Làm vậy là để tránh việc không hay xảy ra, nhưng việc thực sự khó chịu lại xảy đến khi anh bước tới cửa căn nhà. Nhìn thấy Park Nam Cheol, đáng ra Cookie phải chạy nhảy cuống lên, nhưng lúc này nó lại cụp tai và ngồi sụp xuống. Lê mông ra phía cửa ra vào, nó rú lên ăng ẳng như chó con bị đánh. Đôi mắt khiếp hãi hướng về phía cầu thang lát đá cẩm thạch dẫn lên tầng hai. Đang đứng trước cửa phòng chỗ chiếu nghỉ cầu thang và nhìn xuống Cookie là một trong hai thằng nhãi mà trước đây anh từng gặp. Vẻ mặt thằng nhãi đó thật kỳ dị. Vừa như kinh ngạc, lại vừa như phấn khích, vừa có vẻ sợ hãi, lại như đang cười nhạt. Jae Hyung đứng ở cửa ra vào, cất tiếng hỏi:

“Con trai ông kia phải không?”

Park Nam Cheol khẽ liếc mắt về phía cầu thang rồi hỏi lại:

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Vì tôi rất hân hạnh được gặp lại cậu nhà. Tôi không biết là sẽ gặp lại cậu ta như thế này đấy.”

Ánh mắt Park Nam Cheol hướng ra phía đứa con trai rồi quay trở lại. Vẻ mặt như đang nghĩ “Không lẽ...”

“Chẳng phải anh đến đây để trả lại con Cookie hay sao?”

Giọng người đàn ông nhuốm vẻ lúng túng. Jae Hyung kéo Cookie quay đi.

“Ông thử hỏi con trai ông xem. Chắc hẳn cậu nhà sẽ biết rõ vì sao bây giờ tôi không thể trả Cookie lại cho ông được.”

Ngày hôm sau, Park Nam Cheol tìm đến Dreamland. Ông ta nói sẽ hủy đơn tố cáo và không đòi lại Cookie nữa. Với hai điều kiện. Đó là anh đừng hé miệng về sự việc xảy ra ở chỗ nghỉ chân. Và đừng để người nơi khác nhận nuôi Cookie. Hai bên trao đổi giấy tờ, một bên là đơn xin hủy việc tố cáo, và một bên là cam kết sẽ trả lại Cookie trong trường hợp vi phạm điều kiện ở trên bất luận lý do là gì.

Vậy là yên ổn. Mùa đông trôi qua. Cookie dần dần trở thành một tên chuyên gây rắc rối. Tới mức nó còn đào cả chân tường rào trong rừng rồi mặc sức lao ra ngoài, chạy lăng quăng khắp khu vực đó. Trái lại, Star cứ dần dần xa lánh con người, chỉ ẩn mình trong những chỗ tối tăm. Vào khoảng thời gian đó, căn phòng dưới tầng hầm trở thành nơi trú ngụ của Star, và cũng là lúc Jae Hyung nghĩ tới chiếc xe trượt tuyết. Anh nghĩ biết đâu chiếc xe có thể là nguồn giải phóng sức lực cho Cookie, và mang lại sức sống cho Star. Vừa khéo có một con đường lên núi rất hợp để chạy xe trượt tuyết.

Hơn nữa con đường này không nhất thiết phải có tuyết rơi mới chạy được xe trượt tuyết. Với loại xe trượt gắn bánh xe dùng để huấn luyện thì ngay cả trên bãi đất trống cũng có thể thỏa sức chạy. Với điều kiện bản thân anh có đủ dũng khí để lại trèo lên xe trượt tuyết.

Không như anh nghĩ, hóa ra chẳng cần đến cái gọi là dũng khí. Giây phút vừa chạm vào xe trượt, anh đã nhận ra một điều. Đó là anh chỉ lấy Star và Cookie ra làm cái cớ để thỏa mãn niềm khao khát của bản thân. Và đúng như anh nghĩ, Star và Cookie tạo thành một cặp ăn ý tuyệt vời. Nếu như Star là tay lái thì Cookie chính là động cơ. Mới bắt đầu huấn luyện chưa được một tháng, cả hai đã phi vun vút trên con đường núi. Một khi đã bắt đầu phi nước đại chúng sẽ không dừng lại giữa chừng. Nhưng hôm nay tình hình hơi khác một chút. Star chạy chưa được nửa đường thì dừng lại. Vai nó gồng cứng lên, tai dựng đứng, có vẻ như đang dồn hết sự chú tâm vào thứ gì đó. Cookie vừa ngoái nhìn về phía bóng tối rồi cất tiếng gầm gừ là Star đã lập tức nhe răng táp vào mũi Cookie, trừng mắt dữ tợn buộc Cookie phải im lặng. Một nỗi bất an dị thường ập đến sau gáy Jae Hyung. Anh tăng độ sáng của ngọn đèn rồi rọi ra xung quanh. Chỉ nhìn thấy gió cuốn thốc tuyết xuống phía thung lũng xa tít. Chỉ nghe thấy tiếng những đống tuyết đổ sụp xuống nơi con dốc phía thung lũng.

“Star, đi thôi.”

Anh lắc nhẹ dây gangline. Star cất bước đi tiếp nhưng vẫn không ngừng hành động kỳ lạ. Cứ tới mỗi khúc cua, nó lại ngoái đầu liếc nhìn phía sau. Hai ba lần nó tự ý dừng lại khi chưa có lệnh. Cookie cũng nín lặng, nhìn chằm chằm về cùng một phía với Star. Không rõ vì bị phạt do gầm gừ, hay là vì thứ gì đó Jae Hyung không nhìn thấy đang ẩn mình trong bóng tối, mà Cookie rõ ràng đang phải rất kiềm chế. Vì lẽ đó chặng đường chạy chỉ mất hơn

mười phút mà cảm giác dài dằng dặc như thể mất cả ngày đêm. Suốt quãng đường, không làm sao rũ bỏ được bầu không khí bất an. Cảm giác có người bí mật bám theo cứ dính chặt vào sau gáy như bông tuyết. Phải đến khi thấp thoáng nhìn thấy những cuộn rơm rạ bọc kín chất đống ở cổng sau nông trại Hy Vọng, Jae Hyung mới thả lỏng vai. “Đến rồi hả?” Nghe giọng đàn ông hỏi, tự nhiên anh bật ra một tiếng thở phào. Cảm giác như anh vừa chạy một mạch tới đây không ngừng nghỉ.

“Xấu trời thế này tớ cứ nghĩ chắc cậu không đến được.”

Jin Wook cùng con chó giữ nhà Choco đang đứng ở cổng sau nông trại. Jin Wook là cái thằng duy nhất trên mảnh đất Đại Hàn dân quốc này gọi anh là “Jae Hyung à”. Jin Wook với Jae Hyung là bạn từ hồi cởi truồng thò lò mũi dãi, vẫn thường qua lại nhà nhau chơi từ cái thời Dreamland còn là một khu sơn trang và gia đình Jae Hyung sống ở đó, còn chủ nông trại Hy Vọng là người cha quá cố của Jin Wook. Rồi sau đó gia đình Jae Hyung di cư sang Alaska, đến khi trở về Dreamland anh mới gặp lại Jin Wook. Jin Wook vẫn sống và nuôi bò sữa ở đây. Một cách rất tự nhiên, Jae Hyung trở thành bác sĩ riêng của nông trại Hy Vọng. Những động vật lớn như bò hay ngựa không phải là chuyên môn của anh, nhưng mỗi khi Jin Wook nhờ đến thăm bệnh, anh không thể nào không chạy đến. Jin Wook coi anh là bác sĩ thú y riêng có thể gọi đến bất cứ lúc nào, và đồng thời cũng là “thông gia” của nông trại. Tại vì Cookie đã để mắt đến Choco - con chó canh giữ nông trại Hy Vọng.

“Dạ con mở chưa?”

Jae Hyung cởi dây cương cho Cookie rồi hỏi. Choco và Cookie sắp sửa quấn lấy nhau. Dây cương vừa cởi là cả hai đã chạy vụt về phía sau chuồng bò. Đã được tháo cương nhưng Star

vẫn đứng thần ra tại chỗ.

“Chưa.”

Jin Wook dẫn Jae Hyung ra phía chuồng bò đẻ. Tình hình không được tốt cho lắm. Con bò mẹ đang gục đầu vào tường, thở hổn hển khó nhọc. Âm đạo của nó sưng phồng lên đỏ tấy, lớp rơm lót nền ướt sũng như thể nó đã vỡ ối. Nhưng cổ tử cung hầu như vẫn chưa mở. Jae Hyung đeo găng tay, sau đó đưa tay vào trong âm đạo thử sờ nắn con bê con. Nếu ngôi thai bình thường thì chân trước sẽ duỗi thẳng, tiếp đó sẽ phải là cái đầu ở phía trên. Con bê mà tay anh đang nắm lấy có hai bàn chân co quắp lại dính vào ngực, và không cử động gì cả. Cũng không thấy nhịp tim đập.

“Thế nào?”

Jin Wook hỏi.

“Chết lưu rồi.”

Jae Hyung rút tay ra và trả lời. Mắt Jin Wook đầy vẻ khó chấp nhận.

“Này, sờ lại lần nữa xem. Vừa mới lúc nãy mình còn thấy nó ngọ nguậy trong bụng mẹ nó cơ mà.”

“Giờ mà không lôi nó ra thì bò mẹ cũng nguy đấy.”

Jae Hyung cầm sợi dây thừng rồi lại nhìn Jin Wook.

“Giúp mình một tay.”

Jin Wook ủu xìu ngồi xổm xuống bên cạnh. Jae Hyung đút bàn tay cầm dây thừng vào trong dạ con rồi quấn dây vào chân con bê. Hai người đàn ông bắt đầu chơi trò kéo co với con bê đã chết. Đầu gối con bê còn chưa tuột ra ngoài, con bò mẹ đã rơi vào trạng

thái kiệt sức. Mồ hôi mồ kê đầm đìa, anh và Jin Wook túm chặt chân con bê mà kéo cả thân nó ra. So với con bê mới sinh thông thường, con bê này to hơn hẳn, trong màng ối ngập những phân su. Có vẻ nó đã ở trong bụng mẹ quá lâu.

"Không phải cậu tính nhầm ngày thụ tinh đấy chứ?"

Jae Hyung hỏi vậy, Jin Wook đáp lại, giọng thẫn thờ.

"Làm gì có chuyện đó."

Con bò mẹ không chấp nhận việc con mình đã chết. Vừa đẻ xong, bước chân còn lảo đảo, nó đã đến bên con bê, dùng lưỡi liếm sạch cái màng ối hồng hồng. Jin Wook vừa định dọn xác con bê đi thì con bò mẹ đã lấy đầu đẩy ra, không cho động vào. Đôi mắt to đen như đang hỏi "Các người định đem con tôi đi đâu?"

"Đợi nó bình tĩnh lại một chút rồi hẵng dọn."

Jae Hyung thu dọn thiết bị cứu thương rồi vội vã đi ra khỏi chuồng bò.

"Cậu tìm được người thay y tá Lee rồi hả?"

Jin Wook theo sau và hỏi. Jae Hyung móc thuốc lá ra ngậm một điếu rồi lắc đầu.

"Giờ mà còn chưa tìm được? Nghe nói tuần sau y tá Lee nghỉ rồi mà."

"Thì cứ từ từ mà tìm. Không tìm được thì tớ cứ làm một mình thôi."

Đứng dưới mái hiên, anh nhìn bão tuyết đang vần vũ. Đường về lúc này thật hỗn loạn. Tâm trạng anh còn hỗn loạn hơn. Bởi hiện thực đột nhiên đè nặng lên tâm trí anh. Đất của

Dreamland đã đem cầm cố ở ngân hàng. Ngân hàng thông báo mảnh đất thế chấp đó không được dùng vay thêm nữa. Phần lớn các nguồn tiền hỗ trợ đều đã bị cắt. Y tá Lee được tuyển vào làm trưởng phòng ở một bệnh viện thú y nào đó trên Seoul và dự định rời Dreamland.

“Ôi chao, con nặc nô. Thật muốn thấy cái bộ mặt nó xem thế nào.”

Jin Wook lẩm bẩm. Jae Hyung thần người ra một thoáng. Cậu ta muốn thấy bộ mặt của ai cơ. Nghĩ kiểu gì cũng thấy cái nhân vật đáng bị gọi là “con” không hề ăn nhập gì với nội dung cuộc nói chuyện.

“Nhà báo cứ hứng lên là thích viết thế nào thì viết à? Đã chẳng biết cái quái gì thì chớ.”

Xem ra đang nói đến Kim Yun Ju. Jin Wook nhổ nước bọt đánh phì một tiếng, rồi gõ mũi chân cộp cộp.

“Cậu đã tìm hiểu được thằng đó là thằng nào chưa?”

“Thằng” ở đây có vẻ là đang nói tới người cung cấp tin cho báo. Chẳng cần phải tìm hiểu cũng thừa biết đó là thằng nào rồi. Anh cũng biết bức ảnh được chụp vào lúc nào. Đó hẳn là cái ngày sau khi chương trình tivi được phát sóng. Bởi lần đầu tiên anh đánh xe trượt tuyết trong mùa đông năm nay chính là ngày hôm đó. Anh gọi điện cho Park Nam Cheol, nói rõ những suy nghĩ của bản thân về bài báo của Kim Yun Ju. Rằng bây giờ cứ coi như không có thỏa thuận gì liên quan đến Cookie nữa. Nhưng anh không nói ra việc con chó bị chụp trong bức hình là Star, chứ không phải Cookie. Đợt đó, Cookie đang ở nông trại nhà vợ nó, bên trang trại Hy Vọng này. Anh dụi tắt điếu thuốc.

“Cookie, Star.”

Anh vừa cất tiếng gọi là Cookie và Choco từ sau góc tường nhảy vụt ra. Jin Wook hỏi:

“Vội về luôn thế à?”

Cookie vẫy đuôi khí thế tới rung cả mình, ý như muốn nói “Đừng về vội mà”. Choco cũng vẫy đuôi theo.

“Đừng về vội, vào nhà làm tách trà đã.”

“Ở nhà mình chẳng có ai.”

Jae Hyung dẫn Cookie về phía cổng sau nông trại, nơi buộc cái xe trượt tuyết. Jin Wook với Choco theo sau, Jin Wook nói.

“Chắc bà xã mình sẽ buồn lắm đấy.”

Đang định đáp lại là lần sau sẽ vào uống trà, Jae Hyung chợt khựng lại. Không thấy Star đâu cả. Nếu như thường lệ thì anh vừa ra khỏi chuồng bò Star đã phải chạy ngay đến bên xe kéo đợi anh. Xung quanh chỗ để xe kéo chỉ còn lại những dấu chân đang dần bị tuyết phủ mờ. Dấu chân dẫn thẳng về phía khu rừng bên kia hàng rào bằng gỗ. Nỗi bất an lại trỗi dậy. Anh nhớ ra những hành động khác thường mà Star cứ liên tục lặp đi lặp lại trên đường đến nông trại. Anh nhớ tới hình ảnh Cookie khi ấy đã nhìn trừng trừng vào bóng tối với đôi mắt thất thần.

“Sao thế?”

Jin Wook hỏi. Jae Hyung nóng ruột thét lên.

“Star.”

RINGO 1

“Star.”

Tiếng gọi theo bão tuyết bay tới, vang vọng giữa những thân cây. Đứng đối mặt với Ringo, cô chó cái dỏng hai tai lên nghe ngóng. Ánh mắt cô liếc qua liếc lại, hết nhìn về hướng có tiếng gọi vọng tới rồi lại nhìn Ringo. Cái đuôi cuộn tròn thấp thoáng vẫy sau mông. Có vẻ cô ấy đang lưỡng lự. Nên đi, hay là nên nán lại thêm một chút. Ringo nhè nhẹ thúc mũi vào bên sườn cô chó. Chẳng phải cô chó đã vừa cho phép Ringo ngửi mùi thân mình hay sao. Hy vọng cô ấy sẽ để cho Ringo làm cái chuyện mà Ringo định làm.

“Star.”

Trong tiếng gọi thứ hai chứa đựng mệnh lệnh yêu cầu quay về rất rõ ràng. Star không lưỡng lự thêm nữa. Cô nàng quay ngoắt mình, đẩy mặt Ringo ra rồi phóng vọt ra khỏi khu rừng. Ringo đuổi theo sau, đến con dốc trông xuống cổng sau của nông trại thì ngừng chạy. Nhìn xuống thấy bóng Star nhảy một cú như bay qua hàng rào gỗ. Người đàn ông đang ngồi trên chiếc xe trượt tuyết liền quỳ một bên đầu gối xuống đất đón Star. Người ấy nói gì đó, rồi đưa tay vuốt ve đám lông trước ngực Star, sau đó cầm ngọn đèn soi về phía Ringo đang đứng. Ringo lùi sâu vào trong bóng tối. Nó đã khắc sâu trong lòng, ghi nhớ không quên cái tên “Star”.

Chiếc xe trượt tuyết được chủ nông trại cùng con chó lông xù tiễn ra khỏi cổng sau nông trại. Ánh sáng ngọn đèn lấp loáng chạy qua phía dưới tán rừng mà Ringo đang ẩn mình. Star ngoái đầu nhìn lại chỗ Ringo đứng. Thủ lĩnh của Star cũng ngoái lại nhìn nhưng không dừng xe. Bóng dáng Star mờ dần rồi biến mất sau khúc cua. Phía dưới kia chỉ còn lại chủ nông trại và con chó lông xù. Không có vẻ gì là họ định vào nhà cả. Người chủ nông trại

đứng bên cổng sau nhìn ngó tứ phía, còn con chó lông xù thì đi đi lại lại phía trong hàng rào gỗ và sủa ầm lên. Tiếng sủa mách bảo rằng đang có khách không mời. Trong tiếng sủa cao giọng, như vỡ ra của đối phương, Ringo đọc thấy niềm bất an ẩn đằng sau sự đe dọa, cùng với nỗi sợ hãi nhuốm màu thù địch. Tiếng sủa đã nhen lên bản năng săn mồi của Ringo. Nếu như còn là cái thời ở sới chọi chó Champ, chỉ cần không có chủ nông trại ở đó, chắc Ringo đã phi một hơi lao đến cắn đứt cuống họng con chó kia rồi. Bây giờ, Ringo đang trong tình cảnh bị săn đuổi. Tâm trí nhắc nhở nó không được xuất hiện trước mắt con người. Ringo quay mình trở vào rừng.

Kể từ sau cái mùa hè bị bán vào sới chọi chó, Ringo không còn tin vào con người. Nó cũng không dựa dẫm vào lòng tốt thất thường của họ nữa. Nó đã tự mình sống sót ở sới chọi chó, nơi mà "tao sống" nghĩa là "mày phải chết". Như những người ở sới chọi chó thường nói, thứ bảo vệ Ringo không phải chỉ có bản tính hoang dã của loài sói xám mà nó được thừa hưởng từ bố. Ringo còn biết cách lắng nghe "giọng nói" vang lên bên trong mình. Giọng nói ấy, xét về điểm có thể khiến cho Ringo phải đánh cược toàn bộ bản thân để tập trung vào một khoảnh khắc nào đó thì là tham vọng, xét về cảm nhận thì là giác quan thứ sáu, còn xét về điểm khiến Ringo phải kiềm chế cơn bột phát mà đợi đến đúng thời cơ, thì đó là mệnh lệnh.

Khi gặp Star tại ngã rẽ trên đường tới đây, Ringo đã nghe thấy tiếng nói của giác quan thứ sáu. Giây phút Star dừng bước quay lại nhìn, giây phút cả hai lần đầu tiên chạm mắt khi đứng cách nhau một thân cây, Ringo đã nhìn thấy thứ gì đó xuất hiện tựa như một ảo ảnh. Phía bên kia ánh trăng tỏa rạng, thứ gì đó thật gần gũi đang khe khẽ phe phẩy đuôi. Cảm giác lạ lẫm và êm dịu, tựa như một giấc mơ. Giọng nói trong đầu mách bảo nó hãy đi theo Star.

Đoàn của Star đi vào trong nông trại. Ringo dừng lại trên con dốc nhìn xuống. Ẩn sau bóng cây, Ringo đợi đến tận khi đám người và lũ chó biến mất, rồi đợi thêm vài phút nữa. Đám người và chó đó không quay lại. Star đứng bất động bên chiếc xe trượt tuyết. Dù khoảng cách khá xa nhưng Ringo vẫn cảm nhận được ánh mắt thăm dò đang nhìn mình. Nghe thấy cả tiếng thở chứa đầy bất an. Ringo nhảy qua hàng rào gỗ, phóng tới dừng bước đứng trước mặt Star. Star ưỡn người ra và thẳng cứng bốn chân. Đồng tử mắt nhanh chóng co lại rồi lại dãn ra. Đó là dấu hiệu cảnh cáo Ringo đã nhảy vào giữa cự ly nguy hiểm. Và cũng là tín hiệu nghênh chiến rằng nếu muốn thì Star sẵn sàng đấu một trận. Ringo lập tức quay người, để lộ bên sườn cho Star thấy, "Tôi không có ý muốn đánh nhau. Tôi chỉ muốn biết danh tính ánh trăng thân thiết và rạng rỡ đã chiếu rọi khoang bụng rỗng của tôi mà thôi."

Ringo duỗi dài hai chân trước, hạ thấp mình xuống và hướng về phía Star lúc lắc cái đầu. Bốn mắt vừa chạm nhau, nó đã nhảy vọt qua hàng rào gỗ, chạy lên phía khu rừng rồi lại quay lại đứng trước mặt Star. Star chưa thôi cảnh giác, nhưng cũng không còn gầm gừ hầm hè như vừa nãy. Ít nhất thì ánh mắt trừng trừng dữ tợn cũng đã biến mất. Ringo lặp đi lặp lại mấy lần hành động rủ rê đó. Nó có ý định sẽ làm vậy tới khi trời sáng. Chỉ cần Star chịu đi qua đó với nó.

Trời chưa sáng, Star đã vượt qua hàng rào, chậm rãi. Ringo đứng đợi ở lưng chừng đồi, Star phóng vụt qua Ringo, chạy vào trong đám cây rừng. Thấy động, có cái gì đó giật mình bay vọt lên từ dưới một thân cây đổ rạp. Dưới mõm Ringo, máu dồn lên mạnh mẽ. Ringo bất giác phi thân về phía có động. Nó vung chân trước đập vào thứ đó rồi tiếp đất, và nhận ra đó chỉ là một con chim bồ câu, lúc này đang nằm trên tuyết, đầu ngoẹo sang trái. Ringo tiến lại gần, ngoạm vào cổ con chim một phát làm gãy nát cả xương lẫn thịt. Dòng máu ấm nóng chảy vào miệng Ringo. Mùi vị đó sao

mà ngọt ngào đến thế, làm Ringo suýt nữa thì nuốt chửng luôn cả con chim. Nhưng nó đã kịp nhớ ra Star, việc này khiến nó rất tự hào. Cách đó vài bước chân, Star đang đứng nhìn nó.

Ringo ngoạm con chim tha lại để xuống trước mặt Star. Star chạm mũi vào "cống vật" rồi hơi lùi lại. Không rõ là có ý từ chối hay định nhường. Ringo rạp người xuống, lấy mõm đẩy con chim, một lần nữa đặt con chim lại sát dưới chân Star. Để thể hiện rõ ý mình, nó bước lùi lại một bước. Đó là hành động nhã nhặn nhất mà Ringo có thể làm được. Star cũng bước lùi lại một bước nữa. Thể hiện rằng muốn nhường cho Ringo. Vậy thì không cần phải giữ thể diện thêm nữa. Ringo ngấu nghiến nuốt chửng con chim. Nó liếm sạch cả chỗ máu thấm trên tuyết. Star đứng nhìn rồi quay đi, phóng vào sâu trong rừng. Đó là một lời mời gọi. Ringo hoan hỉ nhận lời. Một con chim nhỏ thì chẳng thể no bụng được, nhưng trong lòng nó đang lan tỏa cảm giác thỏa mãn yên bình. Ánh trăng mà Star tỏa ra lại càng ngời sáng. Không chỉ khẽ lay động gần gũi, mà còn ấm áp và ngọt ngào.

Ringo lập tức quay lại địa điểm ban nãy. Nó dừng bước trong khu rừng nơi Star từng ẩn mình, chạy trốn, tìm ra nó, đuổi theo nó và chơi đùa với nó. Nó đưa mũi ngửi dấu chân Star còn in trên nền tuyết. Cái mùi đó rọi sáng đầu óc nó. Nó thè lưỡi liếm vết chân, cảm nhận mùi vị quyến rũ tựa như mùi gà sống. Giọng nói trong đầu nó vang lên: "Những nơi có bóng con người đều giống y như nhau cả thôi."

Đúng vậy. Không nhất thiết phải chạy trốn ngay đêm nay. Xuống núi rồi tới một thành phố khác cũng đâu đảm bảo nó sẽ an toàn. Từ từ rồi sẽ quyết định nên đi đâu. Cứ đợi sau khi xác định được nơi Star sống đã. Và nếu có thể, thì cứ đợi sau khi gặp lại Star thêm lần nữa. Ringo quay trở lại con dốc nhìn xuống nông trại. Nó bắt đầu chạy về phía con đường mà Star đã đi. Mùi của

Star in trên tuyết dẫn đường cho Ringo. Dẫn tới một nơi có bức tường rào cao bằng lưới sắt, bên trong tường rào cây cối mọc um tùm, giữa đám cây cối thấp thoáng ánh đèn hắt qua cửa sổ, nơi đó tỏa ra mùi của rất nhiều con chó.

Ringo dừng bước trước cổng tường rào. Nó rúc mõm vào khe hở ở lưới sắt. Nó vùi mũi trong làn gió thổi tới và ngửi thấy mùi của Star. Giá mà vào trong được thì tốt, nhưng cổng đang đóng, còn then thì đang cài. Tường rào lại quá cao. Để phi qua được, nó phải là chim chứ không phải chó nữa. Định hú lên thì e ngại vị thủ lĩnh của Star, người cứ liên tục ngoái nhìn nó lúc trước. Đợi cho đến lúc Star tự biết mà chạy ra thì bão tuyết lại mạnh quá. Mới quanh quẩn trước cổng một lát mà tuyết đã phủ đầy thân nó. Ngay cả trên lông mi nó cũng đã đóng đầy băng tuyết. Gió tựa như một con mèo xòe móng vuốt cào cấu moi móc da bụng nó. Giọng nói trong đầu cảnh cáo thêm lần nữa. “Nếu chết rét ở đây mọi việc sẽ đi tong hết.”

Ringo lắc mình thật mạnh, giũ sạch đám tuyết. Nó bắt đầu chạy trên con đường núi men theo bức tường rào. Trước tiên, nó phải tìm chỗ trú ẩn để không bị chết rét và có thể qua đêm. Ở đâu cũng được, chỉ cần là một nơi có thể tránh được giá rét và bão tuyết, không quá xa nhà Star và không có con người. Một ngôi nhà hoang, một cái hang, bên dưới một cái cây đổ hay đám dây leo chết khô cũng được. Phải vượt qua hai đỉnh núi nó mới thấy một chỗ như vậy. Một túp lều cùng với nhà vòm ni lông ẩn mình rất khéo sau cánh rừng rậm rạp nơi lưng chừng dốc núi. Nửa cánh cửa lều sút ra lủng lẳng, vách nhà vòm ni lông đã rách, nhưng như vậy cũng đủ để tránh gió và ẩn thân. Chỉ có một điều làm nó không hài lòng là có mấy con chó cứ lũ lượt kéo tới chặn đường.

Một thằng lông đốm toàn thân loang lổ, một thằng ngập trong đống lông dài bù xù trông như miếng lau nhà cỡ đại, một

thằng nữa nhìn tựa một con lửng chó cáu kỉnh. Vóc dáng tương đương nhau, nhưng chỉ nhìn qua cũng có thể biết ngay ai là thủ lĩnh. Đó chính là con lửng chó đang im lặng trừng trừng nhìn kẻ xâm nhập, trong khi thằng lông đốm và miếng lau nhà thi nhau sủa, giậm chân và nhảy cỡn lên. Bốn chân con đầu đàn ghim chặt xuống tuyết như đóng cọc. Ringo nhìn lướt quanh túp lều. Trong mảnh sân nhỏ như lòng bàn tay, la liệt chất chồng những thứ đồ tạp nham không biết gọi là gì. Đây đó cũng có mùi của con người còn sót lại, nhưng không phải mùi mới gần đây. Ringo quyết định tạm thời sẽ lưu lại chỗ này.

Thời còn làm chó chọi, Ringo là một cao thủ “đánh nhanh thắng nhanh”. Nó không làm những động tác mào đầu như gầm gừ, ưỡn người, khoe mẽ hay uy hiếp đối thủ. Không để đối thủ kịp nhận ra trận đấu đã bắt đầu, Ringo lẳng lặng lao tới, xé rách cuống họng rồi lui ngay lại như một tia chớp. Đối thủ còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã phụt máu ngã vật xuống. Con lửng chó cũng chung số phận. Khi con chó đó kêu ẳng một tiếng rồi chồm lên, Ringo đã nhả cổ nó ra và nhảy thoát khỏi cự ly tấn công của nó. Con lửng chó máu chảy ròng ròng, bước lùi lại đằng sau. Con chó đốm lập tức nằm rạp xuống dưới chân Ringo. Bốn chân duỗi thẳng, nằm phơi bụng rồi vãi cả nước tiểu để thể hiện sự phục tùng tuyệt đối. Miếng lau nhà bước lùi về phía túp lều, gầm gừ đầy sợ sệt.

Ringo thấy thật khó xử. Giờ nó mới nhận ra miếng lau nhà kia là một con chó cái. Nó chưa dùng răng với giống cái bao giờ. Giống cái không phải đối tượng để cắn xé, mà là đối tượng nó cần phải giữ thể diện. Dù vậy, Ringo cũng không thể để con chó đó tiếp tục khiến mình bận tâm được. Bởi nó sẽ gây ồn ào, và cái ngày nó gọi đám khách vãng lai leo núi tìm đến đây tất sẽ xảy ra chuyện rắc rối. Phải chặn họng nó lại để nó không quàng quạc như vịt nữa.

Ringo gằn giọng gầm gừ và tiến về phía “miếng lau nhà”. Hai vai Ringo gồng lên, mắt nhìn thẳng xuống đối phương. “Miếng lau nhà” rụt vai lại và bước lùi lại sau một bước nữa. Tiếng gầm gừ ban nãy giờ đã chuyển thành tiếng rên gấp gáp đứt quãng trong cổ họng. Trong đôi mắt hấp háy lẫn lộn nỗi khiếp sợ và vẻ phục tùng. Mắt vẫn nhìn xoáy vào con chó cái, Ringo tiếp tục áp sát. Vừa chạm vào mặt “miếng lau nhà”, Ringo liền chồm lên đè nghiến chân lên vai nó. Từ thân hình “miếng lau nhà” truyền tới cơn run rẩy dữ dội. Có thể cảm nhận được vai con chó cái đang hạ thấp xuống. Một lúc sau, con chó cái nghiêng mặt sang một bên, hạ hai chân sau xuống. Cuối cùng, nó phơi bụng nằm nghiêng trên nền. Đuôi nó kẹp vào giữa hai chân sau, không còn nhìn thấy nữa. Như thế có nghĩa là nó sẽ chịu nằm im ngậm miệng.

Ringo đi vào bên trong túp lều. Nó không đuổi lũ chó kia đi. Mà chỉ đợp một cú không thương tiếc vào mõm thằng chó đốm cứ nhặng xị lên chạy theo nó vào trong. Đó là một mệnh lệnh quyết liệt. Tuyệt đối đừng có đặt chân vào lãnh thổ của Ringo.

Trong căn lều, đồ đạc của con người vứt lộn xộn tứ tung. Quần áo, một chiếc giày, bình nước, cái nồi sút quai, ghế gãy chân... Ringo nằm xuống góc phía trong có trải một tấm chăn mỏng. Nó rúc mũi vào giữa hai chân trước và nhắm mắt lại. Sự tĩnh mịch lại bao trùm. Đêm dần về khuya. Những cảnh xấu xa đáng sợ trôi qua trong tâm trí nó như một cơn ác mộng.

Cảnh cảnh sát ập vào cái lò chọi chó Champ, cảnh tay chủ trại chó cùng với đám cờ bạc đỏ đen bị còng tay lôi ra khỏi trường đấu, cảnh nó đang quần nhau với một con pitbull trên sàn đấu thì bị trúng đạn thuốc mê, ngã vật ra, rồi cảnh mở mắt ra đã thấy mình đang ở trong trạm bảo vệ động vật cùng với lũ chó pitbull, cảnh mấy ngày sau lũ pitbull bị tiêm thuốc rồi từng con từng con cứ lần lượt lăn ra chết. Cảnh ngay khi sắp tới lượt tiêm thì nó

được một người đàn ông nào đó dẫn ra khỏi trạm bảo vệ động vật. Cảnh nó được đưa đến một nhà kho lúc nhúc toàn chó con với chó cái, rồi cảnh nó bị buộc phải cặp đôi với một con chó vàng hay hầm hè không kém gì cái "miếng lau nhà" kia.

Khi ấy, con chó vàng nằm cuộn tròn ở một góc chuồng đón Ringo. Chưa gì mà con chó đã sợ hãi gầm gừ. Ringo nằm xuống góc bên kia. Nó chẳng mảy may có ý định nhảy con chó này. Nó ghét nhất là bọn chó cái om sòm. Bọn đó là chúa phiền toái. Ringo nằm áp xuống sàn, suốt một tuần chỉ ngủ cho qua thời gian. Trong khoảng thời gian đó, người đàn ông kia không xuất hiện. Cũng chẳng có người nào đến cho thức ăn nước uống. Chuyện không hay bắt đầu xảy đến với lũ chó trong kho. Ban đầu chỉ có một hai con, rồi dần dần cả đám đều ho hắng, chảy nước mũi nặng mùi, tiêu chảy, mõm với chân run rẩy rồi ngã vật ra.

Buổi sáng hai hôm trước, người đàn ông xuất hiện. Ông ta xem xét kỹ từng con chó một, tuôn ra một tràng chửi rủa rồi mang lồng sắt đến, chọn ra những con không mắc bệnh nhốt riêng vào đó. Ringo cũng bị túm gáy tống vào lồng sắt như một con chó con. Trong một khoảnh khắc, nó đã muốn nổi xung lên ngoạm đứt lìa bàn tay người đàn ông, nhưng rồi cố kìm lại. Nó là con chó biết nhẫn nhịn trước sự xúc phạm. Hay theo cách diễn đạt của con người, thì nó là con chó được huấn luyện kỹ càng. Kẻ kháng cự lại người đàn ông, thật không ngờ lại là con chó vàng. Vừa bị túm gáy nhấc lên, con chó vàng lập tức gầm gừ rồi đợp luôn vào cổ tay ông ta. Cũng chẳng đến mức đứt lìa cổ tay hay chảy máu tới độ sắp chết, nhưng người đàn ông nhảy dựng cả lên. Ông ta kéo con chó vàng ra khỏi chuồng, lẳng xuống sàn kho rồi đá nó tới bục cả ruột. Con chó vàng chảy máu lênh láng khắp nhà kho mà chết. Ringo nghĩ, từ vụ việc con chó vàng này mà về sau mới xảy ra chuyện đó.

Người đàn ông lùa Ringo và lũ chó lên xe tải đưa về nhà.

Trong căn nhà đó có một người phụ nữ cáu kỉnh không kém gì con chó vàng.

"Ông đưa cả con thú như thế kia về tận nhà thì bảo tôi phải làm sao?"

Ngón tay người phụ nữ chỉ vào Ringo xỉa lia lịa trong không khí, còn lia nhanh hơn cả cái miệng bà ta.

"Kia là thú dữ chứ chó chiếc cái nỗi gì. Lỡ nó ăn thịt hết mấy con chó khác thì sao? Rồi nó xơi tái luôn cả chúng ta nữa thì sao hả? Tôi hãi lắm, không thể ở lại cái nhà này được nữa. Ông đem nó trả cho bên trạm bảo vệ rồi đòi tiền về đi. Trông như thế kia thì ai mà ưa cho nổi..."

"Ơ hay, thôi đi hộ cái."

Người đàn ông trợn mắt lên nhìn người phụ nữ.

"Cái con mụ ngu ngốc này. Có biết đây là chó gì không hả, phải được hai tờ là ít đấy."

Những con chó khác được nhốt trong phòng khách, còn "hai tờ" thì bị nhốt riêng ngoài ban công.

Ngày hôm sau, người đàn ông đem thức ăn ra, hai mắt ông ta đã biến thành hai cái lỗ vàng ệch. Hơi thở và cơ thể ông ta bốc mùi rất khó chịu. Không khác gì mùi từ đám chó mắc bệnh trong kho. Cái mùi làm cho mắt nó tối sầm lại như khi trúng đạn thuốc mê. Mùi này rất giống mùi ngập ngụa bao phủ trung tâm bảo vệ động vật, nhưng xét về độ đậm đặc thì khác. Nếu như mùi ở trung tâm bảo vệ động vật là một đám sương màu xám, thì mùi của người đàn ông là một đám sương đen. Chỗ thức ăn người đàn ông mang ra cũng phủ một lớp sương đen. Ringo không động đến chỗ thức ăn đó. Nó cũng không liếm một giọt nước nào. Lớp sương đen

bốc lên từ tất cả mọi thứ người đàn ông mang tới. Qua một đêm, đám sương đen đó đã bao phủ khắp căn nhà.

Đến sáng, bước ra phòng khách, người đàn ông đã trở thành tù binh của đám sương đen. Từ trong hốc mắt vàng ệch, từ lỗ mũi, từ khoang miệng người đàn ông, màn sương đen dày đặc hơn, rõ rệt hơn hôm trước đang thè ra thụt vào như những cái lưỡi. Người đàn ông chỉ mặc độc một chiếc may ô, đám sương đen đục thủng da thịt ông ta mà trườn ra như vô vàn con rắn. Ở mỗi vị trí rắn trườn ra còn hằn lại những vết đen như lỗ chân lông. Người phụ nữ bưng cơm với thức ăn để lên bàn ăn rồi xỉa xói tên tù binh.

“Rõ thật là mua bệnh vào người mà. Bị chó cắn đáng lẽ phải đi bệnh viện chứ. Lỡ mắc bệnh dại thì sao, sao ông cứ cứng đầu thế nhỉ? Cái lần mà ông cứ khăng khăng chỉ bị cảm rồi hóa ra là bị cúm A H1N1 phải nhập viện ấy, là khi nào hả? Chả phải một năm trước, cũng chả phải một tháng trước, mà mới là tuần trước thôi đấy. Khốn khổ khốn nạn một lần rồi thì phải tự biết lo cho cái thân mình đi chứ hả...”

Người phụ nữ vẫn chưa bị đám sương mù màu đen ăn mất. Cả mắt, cả miệng bà ta vẫn bình thường.

“Muốn làm gì thì làm. Sống chết mặc ông.”

Người đàn ông đi vào buồng vệ sinh. Người phụ nữ gào lên sau lưng ông ta.

“Nếu không định đi bệnh viện thì dọn cái con chó con để ngoài ban công đi cho tôi nhờ. Không nó thối rồi đầy dòi bọ ra bây giờ.”

Người phụ nữ rời nhà. Người đàn ông ra khỏi buồng vệ sinh rồi trở lại phòng ngủ. Suốt cả ngày trời Ringo nghe thấy tiếng ông

ta thở dốc, nôn mửa, rên rỉ. Chuyện tương tự cũng xảy ra với bọn chó trong phòng khách. Mắt trũng sâu vàng ệch, hơi thở hổn hển, nôn mửa, toàn thân bị vây bọc trong màn sương đen. Con chó trắng rên rỉ khò khè sùi máu miệng trước tiên rồi gục xuống. Ringo bị bủa vây trong nỗi sợ hãi và bồn chồn. Giọng nói trong đầu nó đang liên tục nhắc đi nhắc lại. Rằng nếu không muốn trở thành xác chết thì phải chạy trốn khỏi ngôi nhà này đi.

Cho đến tận lúc đó, Ringo vẫn chưa có ý định bỏ trốn. “Không tin con người” và “Trốn chạy khỏi con người” là hai vấn đề khác nhau. Mặc dù mang dòng máu chó sói nhưng nó đã được nuôi dạy như một con chó nhà. Đối với loài chó, con người chính là cả thế giới. Một thế giới nắm giữ vận mệnh của loài chó, nơi thức ăn, chỗ ở và cả sự an toàn đều được đảm bảo. Rời bỏ con người cũng giống như từ bỏ thế giới của chính bản thân mình. Nghĩa là sẽ trở thành một kẻ lang thang. Ringo tự hỏi mình. Làm kẻ lang thang và làm xác chết, bên nào đáng sợ hơn?

Có tiếng chuông điện thoại trong phòng khách. Người đàn ông không ra nghe máy. Ringo bắt đầu nhai sợi dây thừng buộc ở thanh sắt lan can. Sợi dây thừng to bằng cái thanh sắt, nhưng cũng không mất nhiều thời gian lắm. Tiếp theo là cái chuồng sắt. Phải tháo được then cài ở cửa. Ringo lăng người, xô cái chuồng đang nhốt mình đổ về phía trước. Tiếp theo là sang bên, rồi lại về phía trước. Lăng bốn năm vòng, cái chuồng sắt bẹp rúm ró, trật cửa, then cài cũng bung ra. Cùng lúc đó, từ phía phòng ngủ cũng có tiếng mở cửa. Ringo đẩy cửa chuồng bước ra, đứng sát vào bức tường ở phía khuất trong phòng khách. Người đàn ông lảo đảo đi ngang qua phòng khách, mở cánh cửa kính dẫn ra ban công. Ông ta thò đầu ra ngoài, săm soi cái chuồng sắt rồi quay lại, nhìn về phía bức tường nơi Ringo đang đứng. Đây là cơ hội vàng để cắn cổ ông ta. Một việc dễ dàng tới mức không đủ để gọi là việc. Ringo không làm như vậy. Nó không muốn động vào cơ thể người đàn ông. Chỉ

cần uy hiếp là đủ rồi. Ringo xù lông lên, nhe răng ra gầm gừ như thể sẽ lập tức vồ tới. Người đàn ông rú lên một tiếng rồi lao vọt đi. Ông ta chạy bổ vào buồng vệ sinh, đóng cửa đánh rầm một tiếng.

Ringo phóng ngay về phía cửa chính. Nó lấy đà nhảy tông vào cánh cửa. Cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Lại thêm lần nữa, rồi lần thứ ba, lần thứ tư, nó cố liên hồi nhưng vẫn không có gì suy suyển. Nghĩ bụng biết đâu có lối thoát nào khác, Ringo húc vào tất cả những thứ trông giống cánh cửa mà nó nhìn thấy. Không có cái nào mở ra. Chỉ có cửa phòng ngủ mà người đàn ông vừa từ đó đi ra là đang mở toang. Ở phía đó có cửa sổ. Không chần chừ, Ringo phi thân về phía đó. Lớp cửa sổ bên trong vỡ toang, nhưng tất cả chỉ có thế. Lớp cửa sổ bên ngoài kiên cố ngang với cửa chính. Qua kính cửa sổ trong suốt, Ringo nhìn thấy cái ban công nơi nó từng bị nhốt. Bên ngoài cửa sổ ban công cũng trong suốt giống y như vậy, bão tuyết đang cuộn thổi.

Ringo đi ra phòng khách. Nó lấy đà vài bước rồi phi thân về phía cửa kính ban công. Để thử xem kính này có vỡ giống như lớp cửa sổ bên trong phòng ngủ, hay là loại kính không vỡ giống như lớp cửa bên ngoài. Ra là loại kính không vỡ. Ringo kiệt sức. Từ độ cao này nó có thể nhảy xuống dưới đất được, chỉ cần cái cửa kính kia vỡ thôi. Ringo quay lại đứng trước cửa buồng vệ sinh đối diện với cửa chính. Bên trong có tiếng nôn mửa. Rồi cả tiếng ngã huỵch xuống. Một lát sau thì im ắng.

Ringo nằm áp bụng trước cửa. Nó bình tĩnh, quyết tâm đợi đến khi người phụ nữ kia về. Ngày dần tàn. Căn nhà chìm trong bóng tối. Lũ chó bị lớp sương mù màu đen kia ngấu nghiến cũng đã hộc máu mà chết giống như con chó trắng. Nỗi bất an và sốt ruột của Ringo càng lớn dần. Nó chìm trong bi quan rằng người phụ nữ đó sẽ không về. Đúng lúc đó thì chuông cửa reo. Bên ngoài lao xao tiếng mấy người đàn ông.

“Chắc chắn là bên trong có người chứ ạ?”

Tiếng mấy người đàn ông nhỏ dần lên phía tầng trên. Ringo nhổm dậy, trong lòng hỗn loạn. Bên ngoài, mấy người đàn ông khác liên tục gõ cửa, từ tầng trên vọng xuống giọng nói mà vừa nãy nó nghe thấy.

“Yu Eun Ho, giữ dây nhé. Tôi leo xuống đây.”

Liền đó, bên ngoài cửa sổ ban công xuất hiện thứ gì đó. Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen đu dây leo xuống trong ánh sáng lấp loáng. Ở đâu đó trong người Ringo, một hồi chuông cảnh báo vang lên. Những người đàn ông đã chĩa súng bắn đạn gây mê vào nó ở sới chọi chó, sau đó lôi nó vào trạm bảo vệ động vật, cũng mặc đồng phục màu đen như thế kia. Người đàn ông bên ngoài mở cửa sổ trèo vào bên trong. Cơ bắp Ringo căng cứng, thân hình nó gồng lên to gấp đôi. Từ đầu đến lưng, lông nó đồng loạt dựng ngược. Trước mắt nó, một ngọn lửa màu đen vọt ra. Cuối cùng cửa sổ cũng đã mở. Nó bật chân sau, nhảy vọt tới.

Trước khi gặp Star, mục tiêu của Ringo là “chạy thoát”. Gặp Star rồi, mục tiêu đó đổi thành “đợi chờ”. Biết đâu sáng mai sẽ lại có thể gặp được Star. Chỉ cần tuyết ngừng rơi, chỉ cần Ringo đi đến nơi đó. Chuyện sau đó thế nào, nó chưa nghĩ tới. Ringo nhắm mắt lại.

YUN JU 1

Yun Ju dừng xe gần cổng chính Dreamland. Bóng tối đã dần buông. Mặc dù cô đã lập tức phóng như điên đến đây ngay khi vừa hoàn thành xong bài báo đầu tiên. Hôm nay, liệu cô có gặp được Jae Hyung không? Cô tắt động cơ, ngồi trong xe nhìn về phía

Dreamland. Có ánh đèn hắt qua khe cổng màu xanh. Nghĩa là bên trong đang có người.

Lần đầu tiên cô tới đây là vào thứ Hai, sau khi nhận được thông tin về Seo Jae Hyung.

Thông tin được gửi tới bằng thư bảo đảm. Trên phong bì có ghi rõ người nhận là “Phóng viên Kim Yun Ju, Ban Xã hội”. Người gửi là Kim Cheol Su, sống ở số 1 phường Su An quận Đông thành phố Hwa Yang. Theo như nội dung thông tin gửi tới thì đó là “một người dân không thể để yên cho một tay lái chó đội lốt bác sĩ thú y lừa đảo nhân dân cả nước”. Cô đoán người dân đầy tinh thần nghĩa hiệp này là chủ cũ của Cookie. Tự bản thân những tài liệu gửi tới đã nói lên điều đó. Nếu không thì làm sao bản sao hóa đơn chi phí điều trị cho Cookie lại tình cờ rơi vào tay của người dân nghĩa hiệp này được. Chỗ tài liệu gửi kèm cũng lý giải vì sao trong số biết bao nhiêu tòa soạn với phóng viên, người đó lại chọn đúng nhật báo *Han Jin* và Kim Yun Ju. Trong phong bì có đựng bản sao của một bài báo mà cô đã viết mười một năm về trước, hồi còn là lính mới bên Ban Quốc tế.

TAY ĐUA NGƯỜI HÀN QUỐC THAM GIA IDITAROD GẶP NẠN, ĐƯỢC CỨU SAU 19 TIẾNG, HIỆN ĐANG NGUY KỊCH

Tham gia cuộc đua xe chó kéo Iditarod được tổ chức tại Anchorage, Alaska, vào 9 giờ sáng ngày 11 tháng Ba vừa qua (giờ địa phương), anh Seo Jae Hyung (24 tuổi) đã được cứu hộ ở khu vực gần sông Yukon, sau đó được đưa vào Bệnh viện Providence, Anchorage, nhưng hiện anh vẫn trong tình trạng vô cùng nguy kịch. Những người có liên quan ở bệnh viện này cho biết, anh Seo bị tổn thương nghiêm trọng ở vai, xương sườn, chân... và hiện đang hôn mê. Đội cứu hộ địa phương

cho rằng anh Seo đã bị mất phương hướng và kẹt giữa vùng bão tuyết, trong khi đang tìm đường thì bị đàn sói tấn công; và họ cũng cho biết, tại khu vực hoang dã cách đó khoảng hơn 700 mét, đã phát hiện ra dấu vết chiếc xe và đàn chó của anh Seo, cả đàn chó bị giết chết, trên mình còn buộc dây gangline.

Trước vụ việc này, hội bảo vệ động vật các nước đã lên tiếng chỉ trích rằng đây "không phải tai nạn, mà là một vụ thảm sát", mặt khác, họ đưa ra tuyên bố "Đây là cuộc đua tàn bạo và dã man dồn cả đàn chó vào địa ngục - Hãy lập tức đình chỉ cuộc đua này".

Trong cuộc đua Iditarod lần thứ 31 năm nay, có 8 quốc gia như Mỹ, Canada, Đức... cùng 68 đội chó tham gia, cuộc đua đã diễn ra rất quyết liệt. Là một Hàn kiều sống ở Alaska, anh Seo là người Hàn Quốc đầu tiên dấn thân vào cuộc đua và được báo chí sở tại rất quan tâm.

Phóng viên Kim Yun Ju (yunjukim@hanjin.com)

Yun Ju thử tìm kiếm bắt đầu từ những bài báo hồi đó có liên quan đến vụ tai nạn ở Iditarod. Tin trong nước thì chỉ có bài viết của cô và bên *Yonhap News.* Mặc dù đó cũng chỉ là những mẩu tin ngắn chắp vá từ những bài báo bên nước sở tại. Trong những bài báo đó, bài viết của tờ *Daily News* là chi tiết nhất. Nếu chỉ dựa theo đánh giá của bài báo thì Seo Jae Hyung là người thậm chí không có cả tư cách để nuôi chó. Mãi tới gần đây, Seo Jae Hyung mới lại xuất hiện trong "Vương quốc trong mơ" - bộ phim tài liệu được yêu thích đăng tải trên Internet, về một bác sĩ thú y đã dành cả tuổi trẻ để chăm sóc cho những con chó bị bỏ rơi. Anh ta để lại ấn tượng thật dịu dàng và bẽn lẽn, tựa như một cô gái mới lớn. Không có vẻ gì của một người đàn ông từng cưỡi xe trượt tuyết

chó kéo giữa thiên nhiên hoang dã đầy khắc nghiệt cả. Máy quay đã khai thác tối đa ấn tượng đó. Trải dài suốt hơn mười phân cảnh, ống kính máy quay đã ghi lại cận cảnh đôi mắt chốc chốc lại biến đổi của Seo Jae Hyung. Ngượng ngùng, xấu hổ, vui sướng, giận dữ, buồn bã, đau xót lực bất tòng tâm... những cảm xúc đó lấp đầy từng khung hình như một bảng màu. Lần đầu tiên Yun Ju nhận ra rằng đôi mắt con người có thể nói nhiều điều như thế. Dần dần, cô thấy quan tâm. Trong khoảng thời gian mười một năm, biên độ dao động của nhân vật này thật quá lớn, tới mức không thể giải thích được. Đó là hai người hoàn toàn khác nhau.

Người báo tin cũng làm cô thấy hứng thú không kém. Cô thử liên lạc theo số điện thoại ghi trên phong bì, một người đàn ông nghe máy và cho biết đó là nhà hỏa táng của thành phố Hwa Yang. Không có nhân viên nào tên là Kim Cheol Su cả. Hẳn là ma ở nhà hỏa táng đó đã gửi thư nặc danh đến rồi.

Theo quan niệm thông thường thì thùy trước của não người là nơi điều khiển các hoạt động thần kinh cấp cao như ghi nhớ, tư duy, phán đoán. Còn theo suy nghĩ của Yun Ju, nơi thùy trước đó hẳn chỉ là một bãi bùn đen đặc toàn lũ chim ầm ĩ. Trong số đó, con chim báo bão tính tình nóng nảy nhất và cũng là lính tiên phong của linh cảm đã nhảy ra và châm mồi lửa vào sự chuyển biến. Đi tìm hiểu xem sao. Đừng chỉ ngồi đây mà vận động mấy ngón tay.

Trước tiên, cô tìm đến Sở cảnh sát phía Đông thành phố Hwa Yang, nơi tiếp nhận đơn tố cáo liên quan đến Seo Jae Hyung. Người tố cáo là Park Nam Cheol, một người đàn ông ngoài 50 tuổi, trưởng khoa Nội - Truyền nhiễm của Bệnh viện quốc gia Hwa Yang. Cô chỉ muốn kêu lên “Ôi trời đất quỷ thần ơi”. Tuổi tác, nghề nghiệp bận rộn như vậy mà còn chơi người khác bằng cái trò thư nặc danh. Thêm vào đó, chỉ trong một tuần đã rút đơn tố cáo. Lý do rút đơn là hai bên đã thông cảm cho nhau về vụ việc. Tuy

thắc mắc về nội dung của cái gọi là "thông cảm cho nhau" nhưng cô không có ý định điều tra về Park Nam Cheol. Ít nhất cho tới lúc đó thì là như vậy. Bởi vì điều mà cô cần chính là bản thân sự thật Seo Jae Hyung đã từng bị tố cáo. Cô đánh xe đến Dreamland.

Tiếp cô là một người đàn ông tự xưng là "trợ lý" của Seo Jae Hyung. Anh ta nói Seo Jae Hyung có việc gấp nên đã về nhà rồi. Cô vừa hỏi nửa đùa nửa thật "Về Alaska ấy ạ?", người trợ lý liền trả lời "Bây giờ chắc là anh ấy lên máy bay rồi đấy ạ." Do Seo Jae Hyung không cài đặt chế độ chuyển vùng quốc tế nên không thể gọi điện thoại cho anh ta được. Còn Cookie - con chó của Seo Jae Hyung, nếu mượn lời của người trợ lý thì nó đã sang "nhà vợ" được năm hôm nay. Điều cô có thể xác nhận được là có một chiếc xe trượt tuyết được giấu trong kho ngoài sân, ở đây thật sự tồn tại một khu nghĩa trang động vật và chuyện có hay không việc sử dụng cái chết êm ái... tất cả chỉ ở mức độ như thế. Và chừng đó cũng là đủ rồi.

Chỉ vài giờ sau khi bài báo được đăng, trang chủ của Dreamland đã bị đánh sập. Trên các diễn đàn và mạng xã hội sôi sục những lời lăng mạ, chỉ trích Seo Jae Hyung. Không còn vận động gây quỹ gì nữa. Theo những lời bàn tán sau lưng, việc tài trợ cũng đi tong. Chuyện này không nằm ngoài dự tính. Nếu có gì khác với dự đoán thì đó là thái độ của Seo Jae Hyung. Bài báo ra được mười hôm mà vẫn không có lấy một cuộc điện thoại phản đối. Anh ta cũng không cố gắng giải thích. Theo một nguồn tin nọ, số tổng đài của Dreamland liên tục báo bận, và chỗ đó giờ không mở cổng cho bất cứ ai. Ngọn lửa chỉ trích dữ dội dần lắng xuống theo thời gian, chứ không phải nhờ vào biện minh giải thích. Mức độ quan tâm của dư luận giảm dần. Yun Ju cũng đã quên mất anh ta. Cho đến buổi sáng hai hôm trước, khi một cậu bé là học sinh trường cấp ba H của thành phố Hwa Yang gọi điện đến văn phòng gặp cô.

Cậu bé khẳng định Cookie không phải chó bị bỏ rơi, cũng không phải đi lạc, mà là một con chó suýt nữa bị người ta giết chết. Mùa hè hai năm trước, cậu cùng anh trai đi đến chỗ nghỉ chân ở dưới chân núi Baekun đã tận mắt chứng kiến mọi việc. Lúc đó, có hai người thanh niên trông có vẻ là sinh viên đã treo một con chó lên xà ngang rồi dùng gậy đánh nó. Cậu bé đã cầu cứu Seo Jae Hyung vì bắt gặp tấm băng rôn giới thiệu về Dreamland treo ở lối vào chỗ nghỉ chân.

Yun Ju hỏi cậu bé rằng bài báo đăng cả chục ngày rồi mà tại sao đến tận bây giờ cậu mới gọi điện đến. Cô nghi ngờ không biết có phải do Seo Jae Hyung sai cậu bé làm không. Cậu bé ngần ngừ một thoáng rồi đáp.

“Tại vì em bị bảo đừng có thừa hơi xen vào việc của người khác.”

“Ai bảo cơ? Bố mẹ em ấy à?”

“Rồi còn bảo em thời gian đó lo mà học đi còn hơn...”

“Nhưng rồi nghĩ thế nào thì em vẫn thấy đây là việc cần phải xen vào, đúng không?”

Cậu bé đáp đúng là như vậy. Yun Ju thừ người cúp máy. Cảm giác mồ hôi lạnh đang túa ra trên lưng. Như vậy thì sao chứ? Dù Cookie và Seo Jae Hyung gặp nhau trong hoàn cảnh thế nào, thì “sự thật” vẫn chẳng có gì thay đổi. Cả tờ hóa đơn chi phí điều trị 10 triệu won, cả việc anh ta bị tố cáo, cả khu nghĩa trang động vật được an tử, cả việc Seo Jae Hyung huấn luyện Cookie để kéo xe trượt tuyết, cả sự việc anh ta gây ra ở Alaska mười một năm trước... tất cả đều không thay đổi. Đột nhiên cô nghĩ tới căn phòng khách ở Dreamland trước đây đông nghẹt những người đến làm tình nguyện. Tự nhiên cô tưởng tượng tới cảnh Dreamland sau khi

những người đó bỏ đi, chỉ còn lại sự tĩnh lặng bao trùm. Người báo tin hẳn là sung sướng lắm. Nếu như nghĩ đến tâm trạng hả hê đắc thắng khi kéo được Seo Jae Hyung xuống khỏi vị trí một ngôi sao mới nổi, thì chính bản thân cô cũng đã từng như vậy. Cô nghĩ cứ lờ luôn vụ việc ở chỗ nghỉ chân đi thì hơn. Nhưng trước hết, phải chắc chắn rằng đó không phải là một sai sót lớn đến mức có thể làm đảo lộn cả "sự thật" mà cô đã biết.

Chiều hôm đó, cô đến gặp Park Nam Cheol. Có lẽ vì là thứ Sáu nên ở phòng chờ rất đông bệnh nhân. Y tá bảo cô ngồi đợi, và tận một giờ sau Yun Ju vẫn chưa gặp được Park Nam Cheol. Cô liền gạt bệnh nhân vừa tới lượt sang một bên, bước vào phòng bác sĩ. Park Nam Cheol nhìn cô ngờ vực, cô để lên bàn ông ta tấm danh thiếp và bản sao hai bài báo. Một bài về vụ việc Iditarod mười một năm trước, một bài vừa nghiền nát Seo Jae Hyung mười hôm vừa rồi.

"Cái gì thế này?"

Park Nam Cheol nhìn cô bằng đôi mắt của tay bảo vệ dành cho người bán hàng rong. Yun Ju đáp:

"Như ông thấy đấy, đây là những bài báo mà tôi đã viết."

Park Nam Cheol giơ cổ tay nhìn đồng hồ, sau đó đưa mắt ra phía cửa phòng khám. Như thể muốn nói, bây giờ đã là 5 giờ 10 phút, mà bên ngoài còn tới mấy chục bệnh nhân đang đợi, còn cô thì lại vừa chen ngang vào đây đấy biết không. Yun Ju đi thẳng vào vấn đề.

"Bài báo mười ngày trước được viết dựa trên thông tin không rõ người gửi, tức là thông tin nặc danh, nhưng mới đây đã có vấn đề phát sinh. Tôi tìm đến đây với hy vọng bác sĩ sẽ giải quyết giúp vấn đề đó."

Yun Ju lấy từ trong túi xách ra phong bì thư nặc danh, bày những thứ bên trong phong bì lên mặt bàn. Bản sao hóa đơn chi phí điều trị 10 triệu won của Cookie, ảnh Cookie đeo bộ cương xe kéo trượt tuyết, một bức thư đánh máy. Cô giơ cái phong bì lên khẽ lắc nhẹ.

"Trong đây còn có cả bản sao bài báo mười một năm trước nữa."

Anh mắt Park Nam Cheol lướt qua từng thứ tài liệu một, sau đó trở lại nhìn Yun Ju. Cô đọc thấy trong ánh mắt đó sự lúng túng. Mặc dù sự lúng túng đó chỉ thoáng xuất hiện trong giây lát tựa như đèn nháy xi nhan. Park Nam Cheol đưa mấy ngón tay trắng trẻo sạch sẽ cầm lá thư lên. Yun Ju dựa lưng vào thành ghế, quan sát nét mặt ông ta. Cảm giác như trên khuôn mặt trắng toát, gọn gàng không chút mỡ thừa kia chỉ gắn mỗi đôi lông mày. Đen, cứng, dày như lông bàn chải. Liệu người đàn ông này có đúng là người đã báo tin không?

"Tôi không biết vì sao cô lại đến tìm tôi, nhưng tôi chưa bao giờ gửi cho cô những thứ này."

Park Nam Cheol đặt lá thư xuống bàn rồi lại nhìn đồng hồ.

"Chẳng phải người có được tờ hóa đơn chi phí điều trị của Cookie chỉ có bác sĩ và anh Seo Jae Hyung sao? Không lẽ anh Seo Jae Hyung lại tự gửi thư nặc danh để nhờ người khác hủy hoại đời mình."

"Chuyện đó thì cô cứ tự đi mà tìm hiểu..."

"Tất nhiên là tôi cũng định thế. Bởi vì hẳn ông đã biết chính xác ai là người đã treo Cookie lên rồi dùng gậy đánh ở chỗ chòi nghỉ chân."

Ánh mắt Park Nam Cheol lại thoáng lay động. Lần này, phản ứng rõ ràng tới mức người mù cũng có thể nhận thấy.

"Có hai điều tôi muốn nghe từ phía bác sĩ. Lý do ông rút đơn tố cáo là gì, và tại sao lại gửi thông tin nặc danh đến tòa soạn."

Park Nam Cheol không mở miệng, đưa tay bấm chuông gọi trên bàn. Ông ta đang giữ vẻ mặt rất điềm tĩnh, nhưng dưới cằm đã dần ửng đỏ. Bên ngoài, tiếng chim cúc cu kêu ầm ĩ.

"Tôi xin hứa chuyện tôi nghe ở đây sẽ chỉ có mình tôi biết thôi."

Yun Ju vừa nói xong thì một người đàn ông tóc bạc mặc đồng phục bảo vệ từ ngoài chạy vào. Thì ra tiếng chim cúc cu chính là âm thanh chuông báo khẩn cấp.

"Đưa cô này ra."

Park Nam Cheol nói. Người bảo vệ tóc bạc khẽ nắm lấy khuỷu tay Yun Ju. Vẻ mặt như đang bảo cô lựa chọn đi, muốn tự mình đi ra, hay là muốn bị túm tóc lôi ra. Yun Ju cầm tấm ảnh Cookie cùng với tờ hóa đơn chi phí điều trị rồi đứng dậy.

"Tôi sẽ để bản sao bức thư lại. Biết đâu ông đọc lại rồi sẽ muốn nói chuyện với tôi."

Park Nam Cheol nói với người bảo vệ:

"Đưa cô ta ra khỏi bệnh viện."

Yun Ju bị người bảo vệ tóc bạc đẩy ra khỏi phòng khám. Tại sảnh đợi, có thêm một người đàn ông khác mặc đồng phục bảo vệ màu đen. Đó là một tay lính mới, phía trên lông mày bên trái có xỏ khuyên màu đen trông như một cái nốt ruồi, trán đầy mụn.

"Anh Kang Jin Man."

Y tá ngồi ở quầy ló đầu lên cao giọng gọi tên. Tay bảo vệ lính mới mân mê cái mũ bảo hiểm để trong lòng rồi đáp "Vâng."

"Trưởng khoa bảo anh cứ vào đi ạ."

Người bảo vệ tóc bạc khẽ lắc khuỷu tay Yun Ju ra hiệu. Yun Ju khoác túi lên, đi ngang qua tay bảo vệ trẻ. Cô thoáng nghe thấy tiếng lẩm bẩm.

"Mẹ nó chứ, mình là con lão hay sao? Bạ lúc nào cũng gọi điện thoại tới lui, hết bảo đợi rồi lại bảo cút..."

Yun Ju hơi liếc nhìn lại. Cô chạm phải ánh mắt của tay bảo vệ trẻ. Cái chấm xỏ khuyên trên lông mày như đang hỏi cô: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Hôm đó, cô không gặp được Seo Jae Hyung. Do bão tuyết cô phải quay đầu xe ở con đường dẫn vào núi Baekun. Cô gặp một chiếc xe Jeep rẽ tuyết phăm phăm đi xuống như đào một con đường trên tuyết, nhưng bản thân cô thì không đủ can đảm đi lên. Hôm nay là lần thứ ba rồi. Đấu tranh tư tưởng mãi cô mới quyết định đến đây lần nữa. Cô không muốn gặp Seo Jae Hyung. Thà cứ nghĩ quách rằng gã bác sĩ lông mày chổi sể kia đã lợi dụng cô làm kẻ bắn tỉa để cho Seo Jae Hyung biết tay, còn hơn là lăn xả vào đồn địch chỉ để làm rõ một sai sót nhỏ nhặt. Mà có lẽ Seo Jae Hyung không có nhà cũng tốt. Như vậy, chắc cô sẽ có thể tự thuyết phục mình cho qua chuyện này. Rằng dẫu sao thì cô cũng đã cố gắng làm hết sức để đến gặp Seo Jae Hyung rồi.

Yun Ju đeo túi chéo qua vai rồi ra khỏi xe. Ngay khi vừa bước vào vùng ánh sáng màu cam tỏa ra từ cột đèn đường, gió đã quất qua mặt cô. Đi được khoảng năm bước chân, thân nhiệt của

cô đã hoàn toàn tiêu tán. Gò má đông cứng, cằm cô run lập cập. Thần kinh căng như dây đàn, tới mức chỉ nghe tiếng cành cây đung đưa thôi cũng đủ làm cô giật bắn mình.

Nằm khuất trong rừng cây đường tùng chắn gió, Dreamland là một ngôi nhà gỗ hai tầng to lớn và cũ kỹ. Nhìn từ bên hông, ngôi nhà có dạng hình khối chữ nhật dài nên trông khá vững chãi, nhưng còn xa mới có thể coi là đẹp. Thậm chí nó còn chìm trong bầu không khí âm u hoang vắng, tựa như một trường học bỏ hoang lâu ngày. Ngay cả việc phòng khách đang sáng đèn cũng không tạo cảm giác đây là nơi có người ở. Trong nhà vô cùng tĩnh lặng. Không một tiếng chó sủa. Từ ống khói trên mái, khói trắng đang cuộn lên, trong ánh sáng của cây đèn trong sân, bóng những cây đường tùng lắc lư run rẩy những cánh tay đen dài. Cảm giác như cả ngôi nhà đang khuỳnh vai, im lặng thử thách tinh thần của người khách ghé thăm. “Xin mời thử vào một lần xem sao.”

Đứng trước cổng, Yun Ju lấy lại nhịp thở. Bên cạnh nhà kho là cái xe cứu thương cô đã từng nhìn thấy một lần. Liệu hôm nay cô có gặp được Seo Jae Hyung không? Nếu anh ta hỏi cô là ai, cô sẽ trả lời như thế nào đây? Nếu cô đáp “Tôi là Kim Yun Ju ở *Nhật báo Han Jin”* hẳn anh ta sẽ chẳng nói “Mời cô vào” đâu. Hay là nói “Tôi đến kiểm tra đường ống ga” nhỉ? Cô định bấm chuông cổng nhưng chợt khựng lại. Bên kia cánh cửa sắt lấp loáng cặp mắt màu cam đỏ. Là chó. Một con chó to màu đen ẩn mình sau bóng cột cổng đang nhìn cô chằm chằm. Đến lúc đó cô mới nhận ra, cánh cửa phụ trổ vào cửa chính đang mở hé chừng nửa gang tay. Con chó không hề phát ra dù chỉ là tiếng thở. Trong nhà vẫn lặng phắc như tờ. Bốn bề càng trở nên tĩnh mịch. Gió dường như cũng đã ngừng thổi. Nơi ồn ào nhất lúc này là bên trong đầu cô. Lũ chim nơi vũng bùn tâm trí đang đồng loạt bay vọt ra, mỗi con để lại một lời mách nước.

Hóa ra nơi này có hẳn một con chó bảo vệ được huấn luyện để trừng trị những kẻ xâm nhập không báo trước.

Mắt nó nhìn thẳng trừng trừng thế kia, hẳn là đang bực mình lắm đây.

Không được di chuyển hấp tấp. Cũng không được quay lưng chạy trốn. Mặc dù mông mình cũng chẳng thuộc diện đẹp xuất sắc cho lắm, nhưng lỡ bị đợp cho một phát rồi thành ra cọc cạch bên to bên bé thì khốn.

Yun Ju nắm chặt quai túi xách, lùi một bước về phía chiếc xe hơi. Tiếng chân giẫm lạo xạo trên tuyết nghe to như tiếng sấm. Con chó sau cánh cổng nhe nanh, để lộ hàm răng trắng ởn. Tiếng gầm gừ thoát qua kẽ răng. Âm thanh trầm và nặng nề như một cơn rung chấn. Cô vừa lùi bước thứ hai thì tiếng gầm gừ liền to hơn gấp đôi. Có thể cảm nhận được lồng ngực con chó đang phình cứng lên vì căng thẳng và thù địch. Chiếc xe vẫn còn cách tới ba bốn bước chân. Cô nuốt khan, nước bọt trong miệng nóng hổi và đặc quánh. Ngực cô nhói lên vì hối hận. Mình đến đây làm gì cơ chứ? Chủ nhân của con chó kia chắc cũng sẽ nhe răng gầm gừ với mình như nó thôi.

Có tiếng mở cửa vọng ra từ bên trong. Yun Ju ngưng lùi bước và tập trung nhìn về phía trong cánh cổng. Một người đàn ông từ trong nhà chạy ra, đi xuống bậc tam cấp trước cửa ra vào. Anh ta thoăn thoắt chạy cắt ngang qua sân rồi leo lên xe cứu thương. Ngay sau đó có tiếng nổ máy và đèn pha bật sáng. Con chó vẫn gầm gừ nhưng không hùng hổ nữa. Nó chỉ chằm chằm nhìn Yun Ju cho tới khi cái xe cứu thương tiến đến trước cánh cổng. Yun Ju cũng không nhúc nhích. Trong ánh đèn pha rọi, cô mở to đôi mắt bị lóa đèn, nhìn người đàn ông vừa xuống khỏi xe.

“Ai đấy ạ?”

Người đàn ông mở hẳn cánh cổng ra và hỏi. Cô có thể đoán được người đàn ông này là ai. Cô cũng có thể nhận ra con chó đang hiện rõ vóc dáng trong ánh đèn pha kia. Một con Malamute Alaska với bộ lông xám rậm dày, lông bờm ngực màu trắng, mõm dài và nhọn như chó sói, cặp lông mày đen và đôi mắt nâu sẫm tạo thành một hình trái tim. Là Seo Jae Hyung và Cookie.

"Có phải cô Lim Ji Young không?"

Seo Jae Hyung hỏi. Trong giây lát, Yun Ju bị giằng co giữa thói quen nói rõ danh tính và mong muốn giữ cho mình được toàn thây. Cách 2 mét trước mặt cô lúc này là người đàn ông có lẽ sẽ túm lấy cô mà quẳng ra bãi tuyết ngay khi cô nói tên mình. Bên cạnh là con chó vừa gầm gừ và bây giờ thì đang xù lông lên, thủ thế sẵn sàng nhảy bổ vào khi cần thiết.

"Dạ, tôi..."

Cô thêm vào "Là Kim Yun Ju", nhưng chỉ trong đầu thôi.

"Vậy mà tôi cứ nghĩ cô sẽ không đến đấy."

Jae Hyung sải bước tiến tới. Chỉ trong hai bước, anh ta đã tiến đến gần hơn cả khoảng cách 45,7 xen ti mét - khoảng cách mà một nhà nhân loại học nọ đã khẳng định là cự ly thân mật. So với trên phim, vóc dáng anh ta ở ngoài mảnh khảnh hơn. Mái tóc xù rễ tre dựng đứng giống như lông chó.

"Tôi là Seo Jae Hyung."

Yun Ju nhìn xuống bàn tay Jae Hyung vừa chìa ra. Chúa ơi, sau này nhất định con sẽ sống thật thành thực. Bắt đầu từ sáng mai, nhất định là thế... Cô nắm lấy tay Jae Hyung. Những ngón tay mềm mại tới giật mình. Cô nắm bàn tay đó hơi lâu một chút để cho Cookie nhìn thấy. Bởi cô nghĩ, nếu như cô thể hiện sự thân

mật với Jae Hyung thì hàm răng thù địch kia biết đâu sẽ chuyển thành hàm răng thân thiện. Seo Jae Hyung khẽ buông tay và nhìn đồng hồ đeo tay.

“Giờ tôi phải đi ra ngoài một lát. Mong là cô có thể vào nhà đợi tôi, chỉ ba mươi phút thôi.”

Yun Ju cũng bối rối nhìn đồng hồ. Giờ là 6 giờ 12 phút.

“Chỉ mình tôi thôi ạ?”

“Chuyện là... Hôm nay Chủ nhật nên y tá Lee không có ở đây.”

Nếu như y tá Lee đó chính là “trợ lý” của anh ta thì tức là bây giờ, bên trong nhà chỉ có lũ chó. Đã thế lại còn đủ các giống chó. Theo trí nhớ của cô, lũ chó trong nhà này không bị xích hay nhốt trong cũi. Khắp cả căn nhà hai tầng, bọn chúng đang chạy nhảy, sủa hú, leo trèo, lăn lộn, đánh nhau. Bảo cô phải ngồi đợi giữa cái cảnh đó sao?

“Nếu muốn thì cô cùng đi với tôi luôn...”

Jae Hyung chưa nói hết câu Yun Ju đã đáp ngay “Được ạ.” Trên đường đi có lẽ sẽ có cơ hội mở lời gợi chuyện.

“Vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Cử động của anh ta giống như loài chó, nhanh nhẹn và không một tiếng động. Giây phút tưởng là anh ta vừa quay lưng thì anh ta đã biến mất trước mắt, giây phút tưởng là vừa biến mất thì anh ta đã lái cái xe cứu thương tới đỗ ngay bên cạnh Yun Ju.

“Cô lên đi.”

Jae Hyung mở cửa xe cho Cookie leo lên rồi đóng cổng lại.

Yun Ju ngồi ở bên cạnh ghế lái, cố gắng xác định tình hình. Lim Ji Young là ai nhỉ? Phóng viên chăng? Cuối cùng, cô quyết tâm sẽ lên tiếng. Suy diễn chẳng đi đến đâu cả. Cô không có đủ thông tin. Chỉ có một điều chắc chắn rằng đó là một người phụ nữ mà Seo Jae Hyung không biết mặt, cô ấy đã hẹn hôm nay sẽ đến nhưng không giữ đúng hẹn. Và chuyến đồng hành lạ lùng này là may mắn hay đen đủi, chắc phải đợi mới biết được.

"Kia là Cookie phải không ạ?"

Jae Hyung vừa leo lên ghế lái là Yun Ju hỏi ngay. Anh ta vừa nổ máy xe vừa đáp lại "Là Star."

"À, là Star."

Con chó trông giống y hệt Cookie. Giống tới cả cái chấm trắng phía trên hai lông mày. Thấy bầu không khí im lặng hơi gượng gạo cô lại mở miệng.

"Đi xa không ạ?"

"Không đâu."

Trong giây lát, cái xe cứu thương đã đi hết con đường dẫn vào nhà, chạy qua trạm xăng và khu nhà máy, sau đó tiến vào con đường nhựa tối đen. Theo cách diễn đạt của Jae Hyung, "nói chuyện" hình như có nghĩa là "truyền đạt ý kiến của tôi". Trong lúc chiếc xe phóng trên con đường tuyết, "câu chuyện" mà cô được nghe chỉ có duy nhất một câu.

"Cô cài dây an toàn vào."

Yun Ju đưa mắt liếc trộm Jae Hyung. Dáng vẻ nhìn nghiêng của anh ta hoàn toàn khác với ấn tượng không chút biểu cảm khi nhìn chính diện. Cảm giác này giống như khi chạm vào các ngón

tay của anh ta. Thật dịu dàng, thậm chí anh ta còn có vẻ như đang khẽ mỉm cười. Nhìn anh ta từ bên cạnh thế này cảm tưởng như cô có nói rõ mình là ai đi nữa cũng chẳng sao. Dường như còn có thể thoải mái hỏi thông tin về việc tố cáo nặc danh và Cookie, về chòi nghỉ chân và hai người thanh niên... Chỉ có điều bây giờ không phải lúc thích hợp. Cái xe cứu thương đang tiến vào một khu gồm nhiều kho hàng kiểu lắp ghép. Đi dọc theo phòng quản lý đã tắt đèn rồi rẽ phải, đi tiếp qua hai kho hàng nữa thì lại rẽ trái. Jae Hyung dừng xe trước một kho hàng đề chữ G-2, và nói với cô dài hơn một chút, hai câu.

“Cô xuống đi. Cứ để túi lại đấy.”

Yun Ju làm theo lời chỉ dẫn. Jae Hyung mở cửa sau xe, lôi ra chiếc ba lô và cái cũi sắt di động. Anh ta chìa cho cô chiếc đèn pin và cái bẫy thòng lọng. Cô lúng túng cầm lấy. Chẳng phải tập tính của con người là cứ đưa cho thì nhận lấy hay sao? Cả việc người đồng hành cứ bỏ xa một chút là vội vã đuổi theo cũng vậy. Sau khi đến trước cửa nhà kho, cô nghe thấy một câu “nói chuyện” ngắn nhất từ đầu đến giờ.

“Đèn.”

Cô bật đèn pin lên. Anh ta lôi từ trong ba lô ra một cái kìm cộng lực rồi cắt đứt dây xích chẳng ở cửa nhà kho. Cửa vừa mở, từ bên trong xộc ra những thứ gớm ghiếc. Ban đầu là mùi phân hôi thối, tiếp đó là luồng không khí ẩm ướt, lạnh lẽo và nhớp nháp như lá rong biển tươi, cùng tiếng rên khe khẽ. Jae Hyung nhanh chóng bước vào bóng tối bên trong. Cô rọi đèn pin và theo sát anh ta. Trong khoảng không gian vừa bằng cái sân bóng rổ, kê chật kín vô số những chuồng sắt hai tầng, loại được gọi là “chuồng sàn lỗ”. Trong mỗi cái chuồng là một con chó nằm bẹp. Cũng không rõ có thể gọi những xác chết nồng nặc mùi thối rữa đó là chó được hay

không nữa. Tất cả các bát đựng thức ăn đều rỗng không, bình nước cũng khô coong. Trong khoảng không gian trống chừng một mét phía dưới chuồng, chất thải của chó chồng chất thành một bãi bùn lầy. Ánh đèn vừa rọi tới, đàn chuột đen thui bò trên đống chất thải đó lập tức chạy vụt đi. Ở vị trí đàn chuột vừa bỏ lại là một đống thịt không rõ hình thù. Có vẻ là xác một con cún con.

Yun Ju cố nén cơn buồn nôn đang dâng lên. Jae Hyung bước về phía có tiếng rên, rồi dừng lại trước cái chuồng ở góc trong cùng. Ở tầng trên của cái chuồng, một con chó Spitz trắng đang nằm rên. Đôi mắt mở hé đờ đẫn ken đầy gỉ mắt bẩn thỉu, dưới mũi chảy ra dịch nhầy màu vàng. Xương sườn lồi rõ dưới lớp da bụng mỏng manh nhô lên hạ xuống khó nhọc theo từng nhịp thở. Jae Hyung cắt ổ khóa rồi mở cửa chuồng. Vừa quàng cái thòng lọng vào cổ con chó, anh vừa nói như thì thầm:

"Không sao đâu, chó trắng à. Không sao đâu."

Con Spitz được lôi ra khỏi chuồng không chút chống cự, và chuyển sang nằm trong chuồng di động. Đến lúc đó, Yun Ju mới nhận ra mình đang ở hiện trường một vụ giải cứu chó bị bỏ rơi. Và việc của cô là cùng với Jae Hyung chuyển con chó Spitz ra xe. Trong lúc cùng khiêng cái chuồng di động ra, trong đầu cô cứ quanh quẩn những câu hỏi giống nhau. Lim Ji Young là ai? Là bác sĩ thú y chăng? Hay là y tá? Lúc đi qua những gian chuồng la liệt xác chết, cô hỏi Jae Hyung.

"Những con chó này sao lại bị như thế ạ?"

Jae Hyung quay lại nhìn cô. Xem ra cô vừa hỏi một điều đáng ra cô phải biết rõ rồi mới đúng. Đôi mắt nheo lại của anh ta như đang hỏi "Cô vừa nói cái gì thế hả?"

"Cô chưa thấy chó nuôi để phối giống bao giờ à? Những con

chó mà từ lúc ra đời chỉ làm một việc là đẻ con, đến khi sắp chết thì bị vứt bỏ. Đây là nhà kho của một người làm nghề phối giống chó. Lũ cún bán ở cửa hàng thú cảnh phần lớn đều từ những kho như thế này mà ra.”

Đến lúc này cô mới nhìn xuống con Spitz. Cô cũng đã từng nghe nói có những con chó chỉ chuyên để nhân giống. Mặc dù cô không ngờ rằng chúng phải chết dần tại một nơi như thế này, trong bộ dạng như thế này.

“Vừa rồi tôi nhận được tin báo. Người chủ đã bốn hôm nay không thấy đến, còn lũ chó thì kêu gào suốt ngày đêm.”

Sau khi chất con Spitz lên khoang sau cái xe cứu thương, Jae Hyung nói thêm:

“Chúng ta vào lại lần nữa, xem có con nào vẫn còn rên được không.”

Yun Ju lại bị kéo vào trong cái nhà kho khiếp đảm đó. Jae Hyung rọi đèn vào bên trong chuồng, chăm chú xem xét lòng bàn chân và mũi một con chó đã chết.

“Tôi thấy thật khó hiểu.”

Đứng sau lưng anh ta, Yun Ju hỏi.

“Chủ không đến chừng bốn hôm mà chó đã chết đồng loạt thế này sao?”

“Chắc là chúng bị lây nhiễm vi rút Distemper[5]. Căn cứ vào việc tất cả đều xuất hiện triệu chứng sừng hóa gan bàn chân giống y như nhau.”

Yun Ju khẽ nói “À, vâng.” Chứ biết nói gì đây? Cô còn

chẳng hiểu nổi anh ta vừa nói cái gì.

“Chắc người chủ chỉ đem những con còn khỏe mạnh đi rồi trốn luôn. Mà có lẽ cái kho này cũng hết thời hạn thuê rồi cũng nên.”

Jae Hyung đứng thẳng dậy, nói với giọng buồn thảm “Chúng ta đi thôi.” Yun Ju hỏi:

“Mấy con chó chết rồi thì phải làm sao ạ?”

“Việc đó phải giao cho bên cơ sở xử lý xác chết chứ.”

Jae Hyung phóng xe cứu thương chạy như bay quay về Dreamland. Vừa dừng xe bên cạnh nhà kho là Star đã từ đâu chạy tới, nhảy cẫng lên. Khác hẳn lúc nãy, nó lúc này thật nhanh nhẹn, hoạt bát.

“Cô xuống đi.”

Jae Hyung đi ra đằng sau xe, mở cốp và lôi cái lồng sắt di động xuống. Yun Ju đã ra khỏi xe nhưng không thể giúp được gì cho anh ta. Star đang đứng chặn trước mặt cô. Mặc dù đã quen mặt, và cô cũng đã nắm tay chủ nó khá lâu, nhưng nó cứ lượn lờ luẩn quẩn quanh cô mà rên ư ử, vừa thở hồng hộc vừa chảy dãi, như thể vẫn coi cô như một kẻ xâm nhập. Cô đứng nghiêm không động đậy, cất tiếng gọi Jae Hyung.

“Này anh, anh bảo Star giúp tôi với.”

Jae Hyung ló đầu ra từ sau chiếc xe, rồi đưa tay chỉ về phía cầu thang dẫn lên cửa ra vào.

“Cookie, đi vào.”

Lần này hóa ra không phải Star. Cookie chạy đến gần chỗ

cầu thang thì đột nhiên biến mất. Như thể độn thổ vậy.

“Chúng ta đi vào đi.”

Anh ta ban ra cũng mệnh lệnh ấy với Yun Ju. Cô cùng Jae Hyung khiêng cái lồng di động vào nhà. Sợ trơn ngã nên cô bước đi lạch bạch như vịt ngang qua khoảnh sân phủ đầy tuyết. Khi đến chỗ cầu thang, cô nhận ra thêm một điều mới mẻ nữa. Đó là Dreamland có ba tầng chứ không phải hai. Phía dưới cầu thang là tầng bán hầm. Trong khoảng không gian mà lần trước đến cô đã không nhìn thấy, thay vì cửa sổ thì lại lắp cửa xoay tự động. Từ khoảng hở dưới cánh cửa, Cookie đang thò đầu ra nhìn cô chằm chằm. Mép nó nhếch cao lên như đang cười. Cô thoáng thắc mắc. Suốt từ nãy đến giờ, Star đã đi đâu nhỉ?

Vừa vào đến nhà, cô đã nghe thấy tiếng chó sủa ở đằng sau phòng khách. Có cả tiếng cào cửa. Xem ra có vẻ là mừng chủ về. Jae Hyung đưa cái lồng vào căn phòng số hai tính từ cửa ra vào. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp đó có kê bàn khám bệnh, máy chụp X-quang và siêu âm, cùng đủ loại thuốc men. Con chó Spitz bốn chân đang co giật, hàm đập vào nhau như thể đang nhai kẹo cao su, Jae Hyung đặt con chó lên chiếc bàn khám rồi bắt đầu nói như lẩm bẩm một mình về đủ thứ lạ lùng. Nào là tổn thương CNS[6], nào là *chewing-gum seizure,* rồi *secondary infection, terminal stage*... Yun Ju giữ tư thế thật nghiêm túc, liên tục gật đầu, cố gắng để trông không có vẻ ngu ngơ. Mặc dù câu duy nhất mà cô hiểu được chỉ có “Nhờ cô giúp tôi một tay.”

“Ống lấy máu, xi lanh, cell line, medi-cut 20 gauge, mỗi loại một cái, cô chuẩn bị giúp tôi.”

“À, vâng.” Yun Ju gật đầu nói vậy rồi đưa mắt liếc về phía cửa. Cảm giác như sắp chết đến nơi. Ai bảo cô không nói rõ mình không phải là Lim Ji Young ngay từ đầu cơ chứ. Trong lòng thầm

nghĩ "Mình đang làm cái trò gì ở đây thế này", cô chỉ muốn quay về nhà ngay. Quay về cũng không phải là khó. Chỉ cần đi qua được cánh cửa kia, mở tiếp một cánh cửa nữa và bước ra, sau đó băng qua sân, chạy biến ra khỏi cổng, thế là xong. Cô len lén bước lùi về phía cửa.

"Cô đi đâu đấy?"

Cô vừa đến ngưỡng cửa thì tiếng Jae Hyung như túm lấy cổ chân.

"Tủ thuốc ở bên kia kìa."

Jae Hyung vừa quấn băng đo huyết áp vào chân sau của con Spitz vừa hất cằm về phía tủ thuốc. Yun Ju thất thần đứng nhìn những bình dịch truyền, thuốc tiêm với đủ thứ thiết bị y tế.

"Cô Lim Ji Young."

Jae Hyung hơi quay lại nhìn cô. Như thể đang hỏi cô còn đứng đó làm gì. Yun Ju quyết định. Nhân lúc anh ta đang nhìn thẳng vào mình, cô phải nói thật mới được.

"Tôi là Kim Yun Ju."

Cô cố gắng nói thật tự nhiên. Mặc dù không thể cố đến mức mỉm cười, nhưng dù sao thì cô cũng đã gắng hết sức. Jae Hyung đứng bất động, nhìn xoáy vào mắt cô. Ánh mắt này của Jae Hyung, cô không hề thấy trong bộ phim "Vương quốc trong mơ". Khó lòng mà đọc được biểu cảm của ánh mắt ấy. Cảm giác giống như đang đối mặt với một ngọn đèn pha vậy.

"Phóng viên Kim Yun Ju, Ban Xã hội, *Nhật báo Han Jin."*

Jae Hyung vẫn không nói gì. Yun Ju thấy hơi xấu hổ. Khó

khăn lắm người ta mới dám nói ra như vậy thì anh ta cũng phải đáp lại gì đó chứ, không phải sao? Chứ ai lại chỉ đứng nhìn xoáy vào mặt cô như nhìn một con nhãi ranh chẳng ra sao như vậy.

“Thực ra, vì có việc cần tìm hiểu liên quan đến bài báo lần trước, nên tôi…”

“Cô Kim Yun Ju.”

Cuối cùng Jae Hyung cũng mở miệng. Ngọn đèn pha đã tắt, đôi mắt đen lạnh lẽo đến mức rùng mình.

“Cô đi ra đi.”

DONG HAE 1

“Không lên thêm được nữa đâu.”

Dừng xe máy trước cổng chính Bệnh viện Tâm thần Baekun, Jin Man nói vậy. Dong Hae bực bội nhưng cũng đành chấp nhận. Người ta chỉ dọn tuyết đến cổng bệnh viện là dừng lại. Trên con đường cua vòng lên chỗ chòi nghỉ chân, tuyết ngập tới bắp đùi. Hầu như không hề thấy dấu vết người đi lại.

“Giờ làm sao đây?”

Jin Man quay lại nhìn đằng sau và hỏi. Dong Hae buông eo thằng này ra rồi leo xuống khỏi yên sau xe máy.

“Làm sao là làm sao? Không đi xe được thì cuốc bộ lên thôi.”

“Ý mày là bọn mình kéo cái thứ kia đi lên ấy hả?”

Jin Man chỉ vào cái ván trượt tuyết bằng nhựa treo ở đằng

sau xe máy. Bên trong, Cookie đang ngủ. Cái lưỡi hồng hồng thè ra, lệch sang hẳn một bên, nhìn cảnh đó, Dong Hae khẽ nhếch mép cười. Hai năm qua, con chó ghẻ dãi nhớt lòng thòng ngày nào giờ đã lớn tướng lên trông đẹp mã ra trò. So với hình ảnh trên tivi, trông nó to và rắn rỏi hơn nhiều, thậm chí còn có vẻ thật thanh nhã. Cho tới tận khi nấp ở cổng Dreamland và chụp ảnh trộm, Dong Hae vẫn không ngờ rằng Cookie đã trở thành một con chó trổ mã bảnh bao tới mức độ đó. Thật bõ công làm đủ trò để mang được nó đến đây.

Chiều thứ Sáu tuần trước, nhân lúc tài xế xe cứu hộ Yun Mun Sik đi tiểu, Dong Hae đã lén mượn tạm mấy thứ đồ của đội cứu hộ. Súng bắn phi tiêu thổi bằng miệng (dùng để bắn kim tẩm thuốc mê) với Zoletil (thuốc gây mê loại dùng được cho động vật) và máy bắn lưới cầm tay (loại trông giống cây đèn pin). Dong Hae định sáng thứ Hai sẽ mang trả lại chỗ cũ. Hắn rời khỏi tòa chung cư Hwa Yang, lòng mong sao sẽ không bị ai phát hiện ra trước khi đem trả lại. Dong Hae chạy thẳng tới phòng bảo vệ khu nhà kho Bu Yong nơi Jin Man làm việc, rồi cùng thằng này nhấp nhổm chờ đợi suốt hai ngày trời. Cho tới tận hôm nay, ngày mà Jin Man được nghỉ, và cũng là ngày mà Seo Jae Hyung một mình trông Dreamland.

Khoảng 6 giờ tối, chúng bắt đầu hành động tại trạm xăng gần con đường dẫn vào núi Baekun. Jin Man đổ xăng cho chiếc xe máy “Lucky” mà hắn nâng như nâng trứng, còn Dong Hae đi ra chỗ bốt điện thoại công cộng. Hắn gọi điện cho Seo Jae Hyung, nói cho anh ta biết thông tin sốt dẻo mà hắn nghe được từ Jin Man. Rằng hình như ở khu kho hàng Bu Yong đang nhốt mấy chục con chó bị chủ bỏ rơi. Hai mươi phút sau, chiếc xe cấp cứu của Dreamland chạy qua trước trạm xăng. Dong Hae và Jae Hyung lái xe chạy lên Dreamland. Cookie đang đứng đón sẵn ở cổng. Con chó lẳng lặng không nghe một tiếng thở, đứng nấp dưới cột cổng, nhìn Dong Hae

chằm chằm. Sao mà nó lại biết chủ cũ đến nhỉ, đúng là tài thật.

Dong Hae nhét đầu súng thổi phi tiêu vào khe chấn song cổng, đoạn rút cái bật lửa hình khẩu súng ra và bấm nút ở ống kính ngắm bắn. Luồng ánh sáng vọt ra như một cái que xiên kim loại găm thẳng vào mắt con chó, nó lập tức xồ vai ra trước, đuôi dựng ngược. Mõm nó phóng vọt tới trước như thể sắp nhảy xổ vào cắn xé. Có vẻ như răng nanh của nó đã dài ra gấp đôi so với hồi còn là chó con. Đôi mắt bắt sáng lóe lên thành màu cam toát ra thần thái phải gọi là uy nghiêm chứ không chỉ đơn thuần là uy hiếp. Tựa như một con mãnh thú đang cảnh báo rằng, nếu tiến vào phạm vi của nó thì sẽ xảy ra việc không hay chút nào. Dong Hae đờ cả người ra. Vẻ uy nghiêm và ánh mắt hỗn xược này từ đâu ra nhỉ? Dáng vẻ của con chó chỉ cần chạm phải ánh mắt hắn là đã run cầm cập rồi rên lên ăng ẳng, hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một cơ mà.

Dong Hae nhắm khẩu súng phi tiêu vào vai con chó rồi lấy hơi thổi "phụt" một tiếng. Mũi tiêm trượt mục tiêu, cắm phập vào lưng dưới của con chó. Cookie nhảy dựng lên rồi bắt đầu quay mòng mòng, cố tìm cách giật mũi tiêm ra. Trong lúc đó, thuốc mê tan ra ngấm dần vào cơ thể nó. Dong Hae kê máy bắn lưới vào khe chấn song rồi bấm nút bắn. Một tấm lưới trắng bay vọt ra như vòi rồng. Chỉ trong một giây đã khóa gọn toàn thân con chó. Con chó cố lấy chân giằng giật rồi dùng răng cắn xé mắt lưới, nhưng làm sao thoát được. Cử động của nó dần trở nên chậm chạp trông thấy. Ngay cả tiếng gầm gừ cũng không còn rõ ràng. Chỉ có đôi mắt vẫn lóe lên sáng rực. Trong khoảnh khắc, Dong Hae giật nẩy mình bước lùi lại. Hắn chợt nhất thời quên mất con chó đã trúng đạn thuốc mê và bị giam chặt trong lưới, quên cả sự thật rằng còn có cánh cổng chặn ngang như một bức tường rào. Cảm giác như hắn vừa bị ánh mắt đó cắn phập vào cổ họng.

Phải mất tới năm phút con chó mới chịu ngồi sụm xuống. Thêm vài chục giây nữa nó mới nằm bẹp sau cánh cổng. Cuối cùng thì mi mắt nó cũng khép lại. Jin Man trèo tường vào trong lôi Cookie ra. Dong Hae chất Cookie lên ván trượt tuyết chuẩn bị sẵn, và dùng dây chằng hàng buộc vào phía sau con xe Lucky. Đích đến là chỗ chòi nghỉ chân. Đó là nơi mà hắn sẽ kết thúc cái việc hai năm trước chưa làm được. Đó cũng là nơi mà theo như giới thiệu trên phóng sự tivi, Seo Jae Hyung thường dẫn Cookie đến tập thể dục vào buổi sáng. Tại nơi này, Seo Jae Hyung sẽ được thấy một Cookie với hình hài khác hẳn. Vào sáng mai, muộn nhất cũng chỉ tới trưa mai thôi.

"Park Dong Hae, giờ phải làm sao, mày có nghe tao hỏi không đấy hả?"

Jin Man cáu tiết hét lên. Dong Hae nhét sợi dây buộc tấm ván trượt vào tay Jin Man.

"Không phải là bọn mình, mà một mình mày kéo thôi."

"Cái gì hả?"

Jin Man quăng sợi dây buộc tấm ván trượt xuống rồi cởi mũ bảo hiểm ra. Lông mày bên trái với cái chấm xỏ khuyên gồ lên như một thanh kiếm samurai.

"Tao là thằng ngu để mày sai vặt đấy à?"

"Không thích thì cứ việc cưỡi con xe kia mà phóng một mạch lên luôn đi."

"Mày không thấy tuyết cao đến bắp đùi kia à? Cứ nhất thiết phải liều mạng để làm cái trò này bây giờ hay sao hả thằng biến thái?"

Phải làm chứ. Đây là việc mà hắn trông đợi biết bao nhiêu. Chỉ tại Seo Jae Hyung và con chó Cookie mà hắn bị tống cổ đi nhập ngũ. Trong suốt mười hai tháng tại ngũ, không một ngày nào hắn không nhai lại "ơn nghĩa" của hai kẻ đó đối với mình. Cứ hở ra lúc nào hắn lại tranh thủ nghiên cứu lên kế hoạch. Phải trả đũa thế nào thì hắn mới thấy sung sướng? Sau khi giải ngũ, thỉnh thoảng hắn có tìm đến Dreamland. Vừa để xác nhận tình hình Cookie vẫn ổn, vừa để lấy cảm hứng cho hoạt động giải trí mang tên "đền ơn đáp nghĩa", một công đôi việc. Thế rồi một ngày nọ, tình cờ hắn chụp được bức ảnh chiếc xe trượt tuyết và đã sử dụng rất hiệu quả vào việc đền ơn đáp nghĩa đó. Đêm nay sẽ là màn cuối. Thật là một kết thúc chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ sướng tê háng rồi. Để sung sướng được đến cùng thì cần phải có "thằng người hầu" nằm trong bản chất và bản tính của Jin Man. Bởi vì hắn không thể phí sức vào việc vận chuyển trước khi bắt đầu ra tay được. Dong Hae lôi từ trong túi ra chiếc chìa khóa dự phòng của Lucky.

Jin Man ôm tham vọng lớn lao rằng một ngày nào đó sẽ cùng Lucky phượt hết Con đường tơ lụa. Dong Hae thấy ý tưởng đó thật ngớ ngẩn, chẳng khác gì định vượt Thái Bình Dương bằng xuồng cao su, nhưng Jin Man lại rất nghiêm túc. Jin Man một mặt làm bảo vệ kiếm tiền dành dụm, một mặt kỳ kèo với Dong Hae - đồng chủ sở hữu của Lucky - nhượng lại cái xe cho mình. Dong Hae không có ý nhượng lại. Cũng chẳng có ý định cho phép Jin Man cưỡi Lucky mà chạy trên Con đường tơ lụa. Lucky chính là công tắc điều khiển thằng Jin Man của hắn.

"Tao đã bảo là chỉ cần giúp tao hôm nay tao sẽ nhượng lại cái này cho mày, đúng không nào?"

Dong Hae vừa giơ cái chìa khóa lên lúc lắc là Jin Man cụp mắt xuống làu bàu.

“Hồi trước khi đi lính, mày cũng đã bảo là chỉ cần giúp mày chuyện con Cookie là mày sẽ nhượng Lucky lại cho tao đấy thôi.”

“Nhưng hồi đó đã xong việc đâu cơ chứ.”

“Dù sao thì tụi mình cũng không lái Lucky chạy lên được đâu. Sau này tao còn phải đi qua sa mạc Taklamakan nữa, leo đường tuyết thế này, lỡ Lucky bị thương thì phải làm sao?”

Dong Hae nhắc lại câu nói lúc nãy, tâm trạng hắn như thể đang dạy lũ bồ câu ở công viên cách dùng điện thoại thông minh.

“Vậy thì mày cứ việc kéo cái ván trượt tuyết mà leo lên. Nếu thế, kể từ ngày mai, đúng như sở nguyện, mày có thể độc chiếm Lucky, đi Taklamakan hay gì gì đó rồi chết rực rỡ như pháo hoa ở đó luôn.”

Jin Man miễn cưỡng cầm lấy cái dây buộc ván trượt. Hắn treo cái mũ bảo hiểm lên tay lái của Lucky.

“Chắc chắn sáng mai mày phải nhượng xe cho tao đấy.”

“Khỏi lo đi.”

Dong Hae bật đèn pin đội đầu rồi leo lên trước. Vây quanh là rừng cây linh sam, chòi nghỉ chân tối om và tĩnh mịch. Không khí lạnh giá tới tê dại cả đầu. Gió từ vách đá phía sau khung xà ngang thổi thốc lên như một đàn quạ đen. Dong Hae đi về phía vách đá, nhìn xuống Bệnh viện Tâm thần Baekun. Những ngọn đèn đường đang rọi vàng khu vườn vắng hoe sau bệnh viện.

“Này, sao mày lại leo lên một mình thế hả? Tao làm gì có đèn đâu.”

Jin Man quẳng cái ván trượt xuống trước khung xà đơn và

nổi cáu.

“Không có đèn mày vẫn leo lên tốt đấy thôi.” Dong Hae đáp.

Dong Hae gỡ tấm lưới trên thân Cookie ra, bồi hồi mất một lúc. Lòng hắn nôn nao. Lợi hắn ngứa ngáy còn bụng hắn âm ỉ đau. Cảm giác như bị cả đàn ngựa đá vào dạ dày. Giống như cái đêm hôm ấy, khi hắn cắt lưỡi con chó trắng của cấp trên trong trung đội.

Kẻ khơi mào và kết thúc chuyện đó đều là thằng khốn ấy. Hạ sĩ Choi - kẻ được gọi là “hạ sĩ gà” vì chỉ cần có chuyện là sẽ nhè đầu “đám ở dưới” mà mổ lia lịa. Hôm đầu tiên được phân công về đơn vị, tay hạ sĩ gà đó dẫn hắn tới trước con chó trắng mà thượng sĩ chỉ huy nuôi, bảo Dong Hae báo cáo nhập ngũ với con chó của cấp trên. Dong Hae nói bừa một câu “Chào mày, chó trắng” thì bị thằng kia đá ngay vào giữa ống đồng.

“Không làm cho đàng hoàng được hả?”

Dong Hae dập gót chào nghiêm chỉnh và hô “Trung thành” trước mặt con chó. Con chó trắng ngồi bệt mông trên bãi tuyết, vừa lấy chân sau gãi tai vừa tiếp nhận sự trung thành của Dong Hae. Nếu mọi việc chỉ dừng lại ở đó thì tốt rồi. Nhưng trước giờ đi ngủ, thằng hạ sĩ gà đó đem cả phần thức ăn của nó, được gọi là khẩu phần lục quân, bao gồm táo, sữa và cốc mì ăn liền đã trương lên trong nước chỉ còn âm ấm, mà tống vào tay Dong Hae.

“Trong lúc tao vào nhà vệ sinh, mày phải ăn cho bằng sạch. Nghe chưa hả?”

Thằng hạ sĩ gà vừa khuất bóng, Dong Hae liền cầm hai cốc mì lén đi ra ngoài. Con chó trắng đang ngủ gà gật chỉ hé nửa con mắt ra nhìn, mũi khịt khịt. Trong bát cơm chó còn khoảng một nửa

cơm ăn dở. Dong Hae đổ chỗ mì lên trên rồi quay vào, đúng lúc đó, hắn đụng phải ánh mắt của tay hạ sĩ gà. Thằng khốn đó đưa tay chỉ cái bát cơm của chó. Ra ý bảo hắn phải lấy tay mà bốc ăn bằng hết, chỗ mì vừa đổ vào thì đương nhiên rồi, và cả phần cơm chó còn thừa trước đó nữa. Dù có nôn ra cũng phải ăn lại cái chỗ vừa mửa, nghe thằng kia nói vậy, Dong Hae nghiến răng nuốt hết bát cơm chó. Đêm đó, hắn thức trắng tới sáng. Bên ngoài, bão tuyết đang vần vũ nhưng suốt đêm, người hắn nóng rừng rực. Giống như trước khi nhập ngũ, hắn cũng đã cảm thấy như vậy suốt bao đêm mơ tới cách trả thù bố.

Lúc ăn sáng, Dong Hae lấy một cái thìa kiêm dĩa nhét vào túi hộp ở quần. Tránh ánh mắt của thằng hạ sĩ gà, lúc có thời gian, Dong Hae lại tranh thủ mài mũi của chiếc thìa dĩa vào tảng đá. Mỗi lần làm vậy tiếng cầu nguyện không rõ từ đâu len vào đầu hắn tựa như sóng radio.

Từ vực thẳm, con kêu lên Ngài, lạy Chúa,
Muôn lạy Chúa, xin Ngài nghe tiếng con.

Đó là một dàn hợp xướng lẫn lộn tiếng phụ nữ và đàn ông, tiếng trẻ nhỏ và người lớn. Giai điệu càng nghe càng thấy buồn thảm. Âm thanh vang vọng lâu tới mức kỳ dị.

Lạy Chúa, xin Chúa thương xót mẹ.

Tiếng cầu nguyện cứ tiếp tục kéo dài kéo dài mãi. Dong Hae chợt hiểu ra đó là tiếng vọng từ trong ký ức. Đó là tiếng cầu nguyện của gia đình mà cậu bé bị nhốt dưới tầng hầm nghe thấy. Cái thìa đã được mài sắc tới mức có thể dùng để cạo râu, hắn thủ sẵn trong túi quần.

Sáng ngày hôm sau, người ta phát hiện thấy con chó trắng của trung đội bị treo cổ trên cây bên cạnh khu rửa mặt ngoài trời. Cái đầu bị đá tụ đầy máu, lưỡi bị cắt, cổ họng còn vết lửa đốt hình chữ thập cháy đen. Cả trung đội náo loạn. Thằng hạ sĩ gà nghi Dong Hae nhưng không có chứng cớ. Một tháng sau, trong phòng tiếp khách đến thăm, người ta lại phát hiện một con chó trắng khác của trung đội nằm chết, lưỡi bị cắt ra đặt lên đầu, cổ bị lửa đốt. Một tháng sau nữa, lại thêm một con chó trắng khác của trung đội được phát hiện trong nhà kho bên cạnh khu doanh trại.

Sau khi bốn con chó trắng của trung đội bị chết, thì vụ án "Chó trắng bị cắt lưỡi" khuấy đảo cả đại đội 977 pháo binh đã khép lại. Không phải vì tay hạ sĩ gà kia biết điều hoàn lương phục thiện. Mà bởi trong trung đội chẳng còn con chó nào để chết nữa. Quanh khu vực đơn vị đóng quân cũng chẳng có nhà dân. Chó bị bỏ rơi thường nhan nhản khắp nơi nhưng ở đây lại chẳng thấy con nào. Những đêm dài toàn thân sôi sục quay trở lại với Dong Hae. Chứng mất ngủ kéo dài triền miên từ ngày này sang ngày khác. Cho tới một ngày tháng Mười hai năm ngoái, khi hắn đi huấn luyện ở đại đội.

Đang huấn luyện, Dong Hae chợt phát hiện ra có một con chó cảnh đang bị xích trong chòi canh ruộng nhân sâm phía dưới vọng gác. Hôm đó lại đúng phiên hắn gác đêm cùng với tay hạ sĩ gà. Dong Hae đợi thằng đó ngủ rồi đi xuống ruộng nhân sâm. Hắn vừa tiến lại phía căn chòi thì con chó cảnh đã nhỏm dậy, kêu gừ gừ, hai tai dựng ngược. Hắn giơ cái chân đi giày nhà binh đá ngay vào mõm con chó. "Ẳng" một tiếng, đó là âm thanh cuối cùng mà con chó cảnh rú lên trên cõi đời này. Hắn lấy báng súng giáng vào đầu con chó, rồi túm chặt dưới mõm nó mà vặn ngược, tất cả chưa tới 30 giây. "Rắc" một tiếng, xương cổ gãy lìa, con chó rũ xuống. Hắn rút cái thìa dĩa mài nhọn trong túi hộp ra, cắm ngập vào tận cuống lưỡi con chó. Hắn nghiêng phần lưỡi sắc sang một bên rồi

dồn sức ấn xuống. Bên trái một lần, bên phải một lần. Cái lưỡi đứt lìa, rớt ra ngoài trông trơn nhẫy và đáng yêu. Dong Hae treo con chó lên cây thông ở thao trường.

Khi hắn quay lên vọng gác, thằng hạ sĩ gà vẫn đang ngủ. Thực ra Dong Hae không kiểm tra xem có đúng là thằng đó đang ngủ hay không. Sự bất cẩn đó đã đem lại cho hắn một vận may không ngờ tới, đó là "giải ngũ".

Vừa quay trở lại đơn vị, hắn lập tức bị gọi lên phòng trung đội trưởng. Đêm hôm đó, tay hạ sĩ gà không hề ngủ. Dong Hae vừa xuống khỏi vọng gác tay đó liền lén lút bám theo sau nên đã nhìn thấy hết, và dường như lúc đó thằng này mới hiểu ra mình đã chọc vào loại người nào. Dong Hae ngoan ngoãn thú nhận trước mọi lời buộc tội. Nhờ vậy, hắn mới chuẩn bị được đồ nghề cho đúng điệu và trở lại chòi nghỉ chân ở núi Baekun như thế này. Để dạy một bài học cho "Cookie" thân mến - con chó đến cả cái tên cũng ngọt ngào, cùng với Seo Jae Hyung - một thằng chó trong lốt người.

Dong Hae cởi ba lô, lôi ra sợi dây thừng đã thắt sẵn thành thòng lọng. Trong lúc đó, Jin Man đã đi ra vách đá phía bên kia khung xà đơn và đang ngồi hút thuốc dưới gốc cây.

"Này, cầm lấy dây."

Dong Hae cầm đầu thòng lọng kê xuống dưới hai chân sau của Cookie rồi nhét hai chân vào thòng lọng, sau đó ném đầu dây kia qua thanh xà ngang. Jin Man mồm ngậm điếu thuốc, tay bắt lấy sợi dây.

"Kéo đi."

Sợi dây từ từ kéo dốc ngược Cookie lên. Lưng nó thõng dài, bốn chân duỗi rộng. Cùng lúc đó, miệng Dong Hae cũng há hốc ra

rộng ngang ngửa như thế. Giữa hai chân sau của Cookie là một thứ không thể nào tin nổi. Cái thứ đáng phải có ở đó thì lại không có, cái thứ đáng ra không được có thì lại đang chiếm chỗ ngay mặt tiền. Như thể con chó đã được phẫu thuật chuyển giới vậy.

“Kéo nữa hay không đây?”

Jin Man phải hét lên hỏi, Dong Hae mới giật mình tỉnh khỏi cơn choáng váng. Đến lúc đó, hắn mới nhìn thấy cái vòng cổ bằng da cùng mặt vòng cổ của con Cookie giả mạo mà ngọn đèn pin đội trên đầu hắn đang soi tỏ. Cái mặt vòng cổ đó trông giống như cái thẻ tên cho chó, trên có in dòng chữ nhỏ viết gì đó mà hắn nhìn không rõ. Dong Hae tháo vòng cổ và đưa cái thẻ tên lên nhìn.

Star/ Dreamland/ 031-XXX-4500

Thình lình, Dong Hae nhớ ra vẻ uy nghiêm lạ lẫm mà hắn bắt gặp lúc đứng trước cổng Dreamland.

“Này, tao đang hỏi mày cái dây này làm sao đây hả?”

Jin Man gào lên. Dong Hae lòng dạ rối bời. Để xem nào, phải làm sao đây? Theo như kế hoạch thì sẽ phải buộc vào thân cây, nhưng con chó này lại không phải là con chó đó.

“Do... Dong Hae.”

Jin Man đột nhiên hạ giọng. Dong Hae nhìn trừng trừng vào lớp da bụng hồng hồng của Star. Đám lông bên hông con chó dợn sóng trong gió nhìn thật đẹp đẽ, nhưng máu hắn đã nguội mất rồi. Hắn không phải là hạng “đồ tể chó” bạ nhìn con chó nào cũng cảm thấy bị kích thích. Con chó không có ý nghĩa gì thì cũng chẳng có sức hấp dẫn với hắn.

“Chó, chó kìa...”

Giọng Jin Man bây giờ gần như đã chuyển thành thì thầm. Thậm chí còn có vẻ run bắn lên. Đôi mắt trợn ngược đang nhìn trừng trừng vào đâu đó phía sau lưng Dong Hae.

"Chó gì?"

Dong Hae quay đầu lại nhìn đằng sau. Trong khoảnh khắc, người hắn đông cứng lại. Không phải là chó. Con thú màu xám đôi mắt rực lên ánh vàng, vọt tới như tên lửa đạn đạo, ai có thể gọi đó là một con chó chứ? Nó là sói. Nó nhắm tới Jin Man. Thấy nó phi vọt qua thanh xà ngang, Jin Man lập tức buông ngay sợi dây thừng, quay người chạy trối chết. Và lại chạy thẳng về phía vách đá tối đen, đúng là thằng ngu. Tiếng rú rạch ngang màn đêm đông đặc.

"Dong Haeeeeeee......."

Dong Hae chạy bổ ra phía con đường dẫn vào chòi nghỉ chân. Bên tai hắn vẳng tiếng gào của Jin Man. Ánh sáng từ ngọn đèn đội đầu dập dờn lấp loáng trong bóng tối. Cảm giác như ngay sau gáy hắn có một đoàn tàu chở hàng đen ngòm đang đuổi tới. Tựa như tiếng thở gầm gào đã cắn phập vào sau gáy hắn. Bất giác hắn rú lên.

"Cút ra, mẹ kiếp."

Dong Hae lao như bay về phía con đường leo núi. Tựa như một viên sỏi bị ném thia lia trên mặt nước, hắn vừa chạy vừa trượt ngã trên con đường cua vòng xuống về phía Bệnh viện Tâm thần Baekun. Không một lần ngẩng đầu lên, hắn cắm đầu cắm cổ chạy một mạch cho tới tận cổng chính bệnh viện. Hắn nhảy lên Lucky, bàn tay run bần bật lần tìm chìa khóa rồi nổ máy. Lucky kêu "brừm" một tiếng rồi phóng vọt đi như cày tung cả mặt đường. Sau lưng, tiếng tru của con chó sói ập tới như núi lở. Khi

hoàn hồn lại thì hắn đã về tới trước nhà.

Hai ngày nay hắn mới về nhà, căn nhà tĩnh mịch và tối om. Cửa sổ mỗi phòng tối om thì đã đi một nhẽ, nhưng đến cả ngọn đèn ngoài sân cũng tắt. Chỉ có ngọn đèn đường trong hẻm đang tỏa ánh lờ mờ xuống mảnh sân tăm tối. Dong Hae ngồi trên Lucky, ngước nhìn lên cửa sổ phòng mình ở tầng hai. Jin Man ra sao rồi nhỉ? Chết rồi chăng? Liệu có khi nào đang rơi giữa chừng vách đá thì dừng lại không? Nếu mắc vào mấy thứ như cành cây, gờ đá nhô ra, hay dây leo rễ cây gì đó. Có lẽ đúng là thế không biết chừng. Mà không, chắc chắn là vậy rồi.

Dong Hae dựng Lucky trước ga ra rồi trèo tường vào. Đột nhiên, từ phía dưới cây thông trong sân, một vật thể trăng trắng kêu ăng ẳng lao vọt ra. Giật bắn mình, Dong Hae hét lên "Ôi mẹ ơi" và ngã nện mông xuống đất một cú thật khó coi. Ra là con chó suốt ngày liếm láp mà bố hắn hay gọi là "con tôi". Với tính cách của Dong Hae đáng ra hắn đã không chần chừ chạy tới mà đá một phát vào mõm con chó, nhưng bây giờ nó đang được tháo xích. Không động vào chó đã được tháo xích - đó là nguyên tắc số một của Dong Hae. Hắn nhổm dậy, bước lùi về phía cửa ra vào. Cho tới tận khi hắn mở cửa và đi vào, con chó của bố hắn vẫn đang giậm chân và nhe răng với hắn.

Ở lối vào chỉ có vài đôi dép đi trong nhà. Dong Hae thả lỏng đôi vai nãy giờ co rúm lại vì căng thẳng và đi lên tầng hai. Hắn mở cửa phòng, bật đèn và một lần nữa lại co rúm cả người vì căng thẳng. Bố hắn đang ngồi ghé lên bàn sách và nhìn hắn.

"Đóng cửa vào."

Dong Hae đưa tay ra sau lưng, đóng cửa lại rồi đứng trong tư thế nghỉ của nhà binh. Một cơn sốt khó chịu râm ran khắp gân cốt hắn. Không có chuyện bố hắn gặp hắn vì việc gì tốt đẹp, hay là

để trò chuyện cha con tình cảm. Mỗi lần bất ngờ ghé thăm tầng hai, chắc chắn trong tay ông đã nắm sẵn thứ gì đó. Dây xích chó, gậy đánh golf, thậm chí có những lần bố hắn cầm theo cả súng hơi dùng để đi săn. Còn lúc này, ông đang cầm một phong bì tài liệu màu nâu. Mắt bố hắn không vằn tia máu đỏ, sau gáy cũng không bốc hỏa. Giọng nói hạ thấp, ánh mắt lãnh đạm, thái độ điềm tĩnh. Thêm vào đó, bố hắn tắt hết đèn trong nhà, thả con chó ra sân và ngồi đợi hắn. Rõ ràng trong nhà, ngoài bố hắn ra không còn ai khác. Cả mẹ hắn, cả em gái hắn. Tình hình này nghĩa là sao đây? Hắn cố nghĩ nhưng đầu óc không hoạt động. Chỉ thấy đờ đẫn, mệt mỏi và bực bội. Hắn chỉ muốn ngã vật ra giường đánh một giấc.

"Mày đi đâu làm cái trò gì mà bộ dạng thế kia hả?"

Dong Hae quay sang nhìn vào chiếc gương treo trên tường. Bộ dạng hắn thế này thì không thể chối là không làm trò gì được. Đầu tóc ướt đẫm, trên vầng trán trầy xước rớm máu vẫn đang đeo chiếc đèn pin đội đầu, tay áo khoác parka rách toạc thảm hại. Đột nhiên, hắn nhớ ra cái ba lô. Hắn không còn đeo trên vai nữa, xem ra đã để quên ở chỗ chòi nghỉ chân rồi. Trong khoảnh khắc, hắn chỉ muốn thốt lên "Tiêu rồi." Hắn điên cuồng rà soát lại xem trong ba lô chứa những gì. Chai nhựa đựng dung môi pha sơn, cái thìa mài sắc mà hồi giải ngũ hắn mang theo, búa, đinh cỡ đại. Cả khẩu súng thổi phi tiêu và cái máy bắn lưới cũng để trong đó, nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy đó là đồ của hắn. Cái ví quan trọng thì đã nhét trong túi quần sau. Điện thoại di động và bật lửa thì ở túi áo khoác. Đến lúc này, cái đầu căng như dây đàn của hắn mới được thả lỏng. Không có chứng cớ gì cho thấy "Park Dong Hae đã ở chòi nghỉ chân này" cả.

"Park Dong Hae, lại gần đây."

Dong Hae tiến tới từng bước một. Những cảm giác quen

thuộc dồn dập ùa về. Cảm giác dây thần kinh kéo căng thành một đường thẳng từ gót chân tới sau gáy, cảm giác thế giới hiện thực lùi về phía sau, cảm giác choáng váng chới với như bước đi dưới nước sâu. Đó là triệu chứng xuất hiện mỗi khi bố hắn gọi "Park Dong Hae, lại gần đây." Con người này chưa một lần nào gọi con trai mình đúng theo cách gọi một đứa con trai. Ông ta gọi Dong Beom anh trai hắn là "con trai", gọi Dong Ah em gái hắn là "con gái bố", gọi con chó là "con tôi", vậy mà nhất định phải gọi hắn là "Park Dong Hae". Và kiểu gì cũng sẽ phải thêm phần sau "Lại gần đây". Đã thế, nếu không phải tình huống bắt buộc thì ông ta cũng chẳng bao giờ gọi hắn.

Anh trai Dong Beom và em gái Dong Ah của hắn là hóa thân hoàn hảo của bác sĩ khoa nội Park Nam Cheol và giảng viên khoa múa Lee Geum Hee. Anh hắn là sinh viên Y tại đại học danh tiếng hàng đầu Đại Hàn dân quốc, còn Dong Ah là vũ công ba lê sắp sang Pháp du học. Chen vào giữa là Park Dong Hae - một sự tồn tại có cũng như không. Có ông Trời chứng giám. Hồi nhỏ, hắn đã gắng sức đến nhường nào để mọi người nhận thấy sự tồn tại của mình. Mặc dù lần nào cũng phải gánh lấy thái độ thờ ơ lạnh nhạt nhưng hắn không từ bỏ nỗ lực tìm kiếm chút tình yêu từ bố mẹ. Bố hắn gọi đó là "hành động bất thường", còn mẹ hắn coi đó là "vấn đề cần phải xử lý". Trong chuyện này hai người có cách nhìn nhận khác nhau, vậy nên cách thức ứng xử cũng có sự khác biệt. Cái hồi mà hắn lấy ngòi bút chì màu chọc suýt vào mắt con ranh lắm điều ngồi bàn bên cạnh, bố hắn đã lôi hắn đến bệnh viện tâm thần trẻ em, còn mẹ hắn thì mua cho hắn bút chì màu làm bằng giấy cuộn có ngòi tròn. Lên đến cấp hai mà vẫn còn đái dầm, hắn được bố cho uống thuốc, mẹ hắn thì trải khăn ni lông lên đệm giường. Mỗi khi hắn lăn ra ăn vạ vì đòi hỏi không được đáp ứng bố liền nhốt hắn xuống tầng hầm. Mẹ thì chiều theo yêu cầu của hắn để làm hắn ngậm miệng lại.

Vào khoảng lúc tốt nghiệp cấp hai, hắn ngừng tìm kiếm tình yêu từ bố mẹ mình. Họ không còn là đối tượng để hắn tìm kiếm tình cảm nữa. Bố hắn trở thành một con chó điên cần phải tránh, còn mẹ hắn thì trở thành một kẻ ngốc để lợi dụng. Hắn nghe tiếng bố hắn sủa bằng một bên tai, còn bên tai còn lại thì nghe tiếng chim hót. Mỗi lần bố hắn so sánh hắn với anh trai, hay sỉ nhục hắn trước mặt con bé Dong Ah là "cái thằng lớn đầu còn đái dầm", hắn lại nhằm con chó của bố mà trả thù. Khi không có ai ở nhà, hắn xích con chó vào góc nhà kho rồi đá vào mõm nó. Mới đầu chỉ đá một hai phát rồi thôi, sau đó dần dần chuyển thành đá đạp điên cuồng. Một ngày nọ, khi hắn trấn tĩnh lại thì con chó đã sùi máu mà chết. Dong Hae lấy kéo cắt đứt lưỡi con chó rồi lôi cái xác ra chôn ở triền núi sau nhà. Ngày hôm đó cuối cùng thì hắn cũng tốt nghiệp giai đoạn đái dầm.

Nghĩ là mất chó, bố hắn liền mua về một con chó mới. Trên đời này chó nhiều vô kể. Bố hắn thì tiền nhiều vô biên. Hành động trả thù của Dong Hae dần dần tiến hóa theo hướng tiền phong và thể nghiệm. Từ mức độ amatơ như đá, đạp, cắt lưỡi... tiến lên mức độ chuyên nghiệp như đóng dấu lửa nung ở cổ họng, lấy đinh đóng lên cây, thiêu sống... Địa điểm cũng được mở rộng từ nhà kho trong sân ra triền núi sau nhà, rồi ra chòi nghỉ chân ở núi Baekun. Liên tục bị mất chó, bố hắn liền tăng số camera giám sát ở tường rào từ hai chiếc lên bốn chiếc. Xem ra bố hắn nghĩ đó là hành vi của bọn trộm chó. Mà có lẽ bố hắn cố nghĩ theo hướng ấy cũng nên. Cứ xét việc ông ta chưa bao giờ hỏi hắn có thấy con chó đâu không là đủ hiểu.

Việc hắn chính thức nổi lên trong danh sách tình nghi xảy ra hồi hắn hỏa thiêu một con chó Border Collie tên là Jerry. Xong việc, hắn quay về nhà thì chạm trán Dong Ah ở cổng. Quần áo và tay hắn lúc đó đang lấm lem máu me. Khắp người hắn bốc mùi dung môi. Con ranh đó không hỏi sao bộ dạng hắn lại như vậy. Nó

đợi đến lúc bố đi làm về rồi mách lẻo. Do không có bằng chứng nên việc đó kết thúc với lời cảnh cáo “Nếu để tóm được thì sẽ bị tống đi lính luôn.” Và đến vụ Cookie thì hắn bị tóm gọn.

Cái ngày Seo Jae Hyung dẫn Cookie đến, bố hắn đã cầm khẩu súng hơi dùng để đi săn chạy lên tầng hai. Ông gí họng súng vào trán hắn và buộc hắn phải lựa chọn. Hoặc là tự nguyện nhập ngũ, hoặc là chết. Hắn nghĩ bụng làm gì có chuyện ông ta định bắn thật, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cò súng dần bị kéo về sau, ý nghĩ đó lập tức biến sạch.

So với ngày hôm đó, Dong Hae thấy hôm nay còn tăm tối hơn. Thần kinh hắn căng ra vì thái độ điềm tĩnh chưa từng thấy trước đây của bố hắn. Trong lòng hắn cũng thấp thỏm vì mẹ hắn không có ở nhà.

“Đây là cái gì?”

Bố hắn chìa cái phong bì màu nâu ra. Dong Hae cụp mắt xuống, cầm lấy phong bì rồi mở ra xem.

“Giải thích ngắn gọn trong một câu thôi.”

Làm sao mà giải thích được. Vừa thấy những thứ đựng bên trong hắn đã cứng họng rồi. Trong đầu hắn vụt qua giọng nói của Jin Man. *“Sao bố mày cứ suốt ngày gọi tao lên văn phòng thế hả? Mấy trò mày làm sao lại vặn vẹo tao, bực cả mình.”* Giờ thì hình như hắn biết lý do bố hắn gọi Jin Man rồi. Kim Yun Ju đã đến gặp bố hắn. Mặc dù không biết mục đích là gì.

“Cái này là gì ạ?”

“Mày không biết à?”

Bố hắn đứng dậy khỏi bàn. Hai tay đút túi quần, vai ưỡn

thẳng, bố hắn đứng đối mặt với hắn. Ngước lên nhìn một bên mắt bố long lên lướt qua đỉnh đầu mình, Dong Hae đáp:

“Vâng.”

“Mày nói không biết chứ gì?”

“Vâng.”

Như thường lệ thì đây là thời điểm một cái bạt tai bay tới. Thế mà lần này tay bố hắn vẫn thủ nguyên trong túi quần. Ánh mắt lắng sâu lạnh lẽo và nặng nề. Dong Hae nghiến chặt răng đề phòng tình huống sắp tới.

“Ý mày là mày không biết gì hết nhưng tự nhiên lại có một ả tên là Kim Yun Ju cầm thứ này nhảy bổ vào phòng khám của tao, đúng không? Ý mày là mày không biết gì về việc này, nhưng tờ hóa đơn thanh toán viện phí đáng ra phải ở trong phòng làm việc của tao tự dưng lại rơi vào tay nhà báo chứ gì?”

Dong Hae không thể nắm bắt được tình hình. Kim Yun Ju tại sao lại đến gặp bố hắn, tại sao phải liều mình đến mách mọi việc với bố hắn? Mà nếu đã có ý định đó thì đáng ra phải làm ngay từ đầu chứ? Chẳng phải đến giờ thì bài báo chính tay cô ta viết cũng đã đăng tải được hơn mười ngày rồi sao? Với Dong Hae mà nói thì bài báo đó vẫn chưa bõ bèn gì. Hắn đã bất chấp hiểm nguy gửi cho cô ta những tài liệu rành rành như thế, vậy mà cô ta vẫn không viết một bài báo có lập trường cho rõ ràng. Mặc dù có lẽ cô ta tự cho rằng trung thành với luận điệu mơ hồ nhất quán từ đầu đến cuối như thế là cách đặt vấn đề thận trọng và khôn khéo. Nhưng chính vì vậy mà Seo Jae Hyung không bị đạp đổ. Ít ra là chưa đạt đến mức độ như Dong Hae mong muốn.

“Hình như tao đã nói với mày rồi, đừng có nghĩ đến Cookie

nữa.”

Bố hắn nói. Răng hàm của Dong Hae cắn nghiến vào phía trong môi. Có thể đừng nghĩ đến Cookie được sao? Cái thằng bác sĩ thú y ngu ngốc ấy đã xuất hiện trên tivi, ra vẻ vờ vịt chỉ hít không khí mà sống kia kìa. Lợi dụng con chó cướp của người khác để trở thành ngôi sao, rồi vơ vét quyên tiền của những người nhẹ dạ, làm sao mà tôi giương mắt nhìn cái cảnh đó được? Hắn sống dễ dàng như thế đâu có được, không phải sao? Trong khi vì thằng khốn đó mà tôi phải đi lính rồi khốn khổ khốn nạn đến lè cả lưỡi ra đấy.

“Mày vẫn còn nhớ lời tao nói lúc mày bị đuổi ra khỏi quân đội chứ hả?”

Giọng bố hắn vẫn bình thản. Dong Hae thấy máu mình như đông lại. Vì vụ con Jerry mà bị cảnh cáo cho đi lính, vì vụ con Cookie mà bị tống nhập ngũ, rồi khi từ quân đội trở về...

Bệnh viện tâm thần đã được đưa ra làm lời cảnh cáo.

“Điện thoại, ví, đưa hết đây.”

Dong Hae làm theo.

“Chuẩn bị va li đi, chỉ lấy áo sơ mi, tất với đồ lót thôi. Vì có cố đem thêm những thứ khác thì cũng sẽ bị tịch thu.”

Bố hắn cầm lấy ví và điện thoại của hắn, nhét vào túi quần mình rồi nói tiếp.

“Ngay cái hồi cho mày nhập ngũ, tao vẫn còn ôm chút hy vọng. Tao làm thế là muốn tốt cho cuộc đời mày. Nhưng bây giờ thì không. Tao từ bỏ hy vọng vào mày rồi. Bây giờ, tao làm thế này để bảo vệ gia đình tao. Mày chính là thằng sẽ phá hỏng cuộc đời chúng tao.”

Dong Hae ngẩng đầu lên, trừng trừng nhìn bố hắn. "Chúng tao" ư…

"Đừng nghĩ đến chuyện cầu cứu mẹ mày. Mẹ mày đưa Dong Ah đi Seoul để giúp Dong Beom chuyển ra ở riêng rồi, phải chiều mai mới về. Bây giờ, trong nhà này chỉ còn hai người là tao với mày thôi."

Bệnh viện tâm thần ư? Thật ấy hả? Dong Hae nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, nơi ánh đèn đường tù mù đang rọi xuống. Chắc không thể chạy thoát qua ngả sân được. Bởi vì chưa được vài bước thì con chó đã nhảy xổ vào hắn rồi.

"Dọn đồ nhanh lên. Xe sắp tới rồi đấy."

Bố hắn giục. Dong Hae nói "Vâng," lôi cái va li để trên tủ áo xuống, vung quanh mình một vòng lấy đà rồi quật thẳng vào mặt bố hắn. Ngay cả Park Nam Cheol đệ nhất thiên hạ xem ra cũng không ngờ tới đòn này. Không kịp trở tay, bố hắn lãnh trọn cú đánh, đập thắt lưng vào bàn và ngã vật xuống sàn. Dong Hae chạy ra khỏi phòng, lao như bay về phía cầu thang. "Park Dong Hae," nghe thấy tiếng gọi nhưng hắn không ngoái lại. Hắn cưỡi lên lan can cầu thang, trượt xuống rồi chạy vào nhà bếp. Mở cửa sau ra là thấy một bờ tường rào thấp. Phía dưới bờ tường là ga ra. Trước ga ra là Lucky đang dựng ở đó. Độ cao cách mặt đất gần 3 mét, nhưng hắn phi xuống không chút chần chừ. Giây phút hắn tiếp đất, một chiếc xe cứu thương đang lặng lẽ đỗ trước cổng. Dòng chữ dán trên thân xe tựa như một thanh kiếm bén ngót lao tới cắm phập vào mắt hắn.

Bệnh viện điều dưỡng tâm thần Baekun

Hắn cưỡi lên Lucky. Và phóng hết tốc lực ra khỏi con hẻm.

SU JIN 1

“Y tá Noh, gặp tôi một chút.”

Y tá phụ trách ca trực Kim Yu Mi đứng trước xe đẩy dụng cụ y tế, cất tiếng gọi Su Jin. Su Jin hơi nhổm dậy khỏi chỗ rồi lại chần chừ ngồi xuống. Đúng lúc vừa bàn giao công việc xong. Những người làm ca tối đều đã đi ra phòng thay đồ. Yu Eun Jin làm ca đêm, cùng với Lee Hyun Ho bên Đội cấp cứu đều đã ra vị trí làm việc. Người cùng trực ca tối với Kim Yu Mi, Jin Kyung đi ngang qua, đập nhẹ vào vai Su Jin và gọi “Noh Su Jin.” Su Jin quay lại hỏi “Gì thế?”, nhưng Jin Kyung không đáp. Jin Kyung lùa ngón tay vuốt đám tóc sau gáy cắt ngắn như con trai rồi đi ra phòng thay đồ. Hình như cô ấy cố ra vẻ không nghe thấy. Su Jin thấy vừa ngượng vừa bối rối. Không rõ như vậy nghĩa là Jin Kyung bảo cô đi theo mình, hay chỉ là động tác chào tạm biệt.

“Cô biết chuyện bác sĩ Go nhập viện rồi chứ?”

Kim Yu Mi bốc một nhúm bông tẩm thuốc sát trùng, đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh và hỏi Su Jin. Su Jin lại đưa mắt liếc về phía Jin Kyung. Trong lúc đó, cô ấy đã bước vào phòng thay đồ và đóng cửa.

“Vâng ạ.”

Khoảng chập tối, cô có nghe Jin Kyung kể bác sĩ Park bên đội Cấp cứu với y tá Kim Ah Ran bên phòng cấp cứu đã theo nhau nhập viện và cùng nằm ở khu phòng bệnh số 5. Nghe nói triệu chứng bệnh giống nhau. Xuất huyết kết mạc, sốt cao, đau đầu, đau cơ, đau họng. Và giống nhau cả ở chỗ chưa xác định được chính xác tên bệnh. Có lẽ phải có kết quả xét nghiệm thì mới biết được.

“Bác sĩ Kwak Do Jin hôm nay sẽ phụ trách phòng cấp cứu

đấy."

Su Jin đáp "Vâng ạ" bằng giọng rối bời. Không có bác sĩ Go bên khoa Cấp cứu, ban đêm sẽ xảy ra chuyện gì, điều này đã rõ như ban ngày. Tới trực thay là bác sĩ nội trú Kwak Do Jin - người mỗi lần kê đơn thuốc lại phải mất mười phút lật quyển hướng dẫn. Thêm vào đó, do Kim Ah Ran nhập viện nên y tá trực đêm chỉ còn lại hai người là cô và Yu Eun Ji. Với tình hình này đúng là chỉ cầu mong sao đừng có nhiều bệnh nhân.

"À đúng rồi, nghe nói từ mai cô sẽ nghỉ liên tục hai ngày hả?"

Kim Yu Mi nhón hai ngón tay cầm miếng bông, đi thẳng vào vấn đề chính.

"Ngày mai có việc gì à?"

Ngày mai thì không, nhưng đúng là ngày kia có việc thật. Cô có kế hoạch cùng bố đi thăm người em sinh đôi Hyun Jin đang phục vụ trong Lữ đoàn Không vận 11. Bố cô muốn đi trước kỳ nghỉ Tết. Lý do là vì gần đây ông nằm mơ thấy chuyện rất đáng lo. Trước khi đi còn có việc phải làm nữa. Phải om món sườn mà thằng em cô thích, phải làm cơm cuộn rong biển, phải mua mấy cuốn sách để cầm theo... như vậy là sẽ phải đi siêu thị. Rồi còn phải ngủ nữa. Su Jin trả lời:

"Vâng ạ."

Kim Yu Mi lơ đãng nói "À..." Tựa như muốn nói tôi chẳng quan tâm đến mấy việc đời tư của cô đâu. Su Jin thấy lo lắng. Những lời mà Kim Yu Mi - số 2 của phòng cấp cứu, nói với kẻ nhãi nhép mới làm được bốn năm như cô chỉ có đúng hai loại. Hoặc là la mắng, hoặc là nhờ vả nhưng thực chất là đe dọa.

“Thực ra hôm nay tôi đang ở trong trạng thái không thể làm việc được.”

Kim Yu Mi tháo kính ra rồi dùng miếng bông tẩm cồn nãy giờ cầm trên tay lau quanh vùng mắt. Ra ý bảo cô hãy nhìn đây, lý do rành rành khiến tôi không thể làm việc được đây này. Cực chẳng đã, Su Jin thoáng liếc vào chỗ đó rồi giật mình vội nhìn tránh đi ngay. Lòng trắng đỏ ngầu. Mà không, cả cầu mắt tựa như một cục máu đông lồi hẳn ra. Mi mắt và cả bọng mắt đều tím đen, viền mắt lem nhem đầy chất nhầy trông như những cục gỉ mủ.

“Tôi bị thế này từ mấy tiếng trước rồi. Không biết là lây từ Kim Ah Ran hay bị làm sao nữa.”

Kim Yu Mi nói vậy rồi đeo lại kính. Su Jin lặng im không đáp. Cô chưa nhìn thấy mắt của Kim Ah Ran nên không biết phải đáp lại thế nào. Cô chỉ liên tưởng tới đôi mắt của một người khác. Đó là bệnh nhân mà đội cứu thương 119 đưa tới vào tối thứ Sáu vừa rồi. Một người đàn ông trung niên đeo túi van mặt nạ, khi đưa tới thì đã ở trong tình trạng tim ngừng đập. Theo như lời của đội 119 thì tim bệnh nhân ngừng đập trên đường đưa đến bệnh viện, và không thuộc trường hợp dùng tới máy khử rung tim bên ngoài tự động AED[7]. Bác sĩ Go và bác sĩ Park bên đội cứu thương đã lăn xả vào làm hồi sức tim phổi nhưng rốt cuộc tim vẫn không đập trở lại. Trên bảng theo dõi, người đàn ông được ghi nhận thuộc diện DOA[8] đó có đôi mắt giống hệt Kim Yu Mi. Vừa kiểm tra phản xạ đồng tử của người đó cô vừa rợn tóc gáy, cảm giác đó đến giờ vẫn còn rõ mồn một.

“Mắt tôi cứ đau buốt với nóng rát, thật phát điên lên được. Cảm giác như bị ong đốt vậy. Nhìn cũng lòe nhòe mờ mịt như có sương phủ. Chắc ngày mai tôi phải đi khám mắt, nhân tiện nghỉ một hôm. Có vẻ đang có dịch, lỡ lây cho mấy cô hay bệnh nhân thì

khốn.”

Kim Yu Mi là tiền bối đại học của Su Jin, và cũng là y tá kỳ cựu mười hai năm kinh nghiệm. Lịch trình làm việc đương nhiên cũng ở đẳng cấp khác. Một tháng, Su Jin phải tiêu hóa tới hơn chín lần trực đêm, ngược lại, Kim Yu Mi nhiều lắm cũng chỉ một lần. Đã thế, hễ cần là cô ta lại đùn đẩy cho “ai đó”. Cứ sắp đến ca trực đêm thế nào cô ta cũng viện cớ là có lý do bất khả kháng. Nào là vì con ốm, rồi nhà có giỗ chạp, rồi kỷ niệm ngày cưới... Và “ai đó” mà Kim Yu Mi thích nhất chính là Su Jin.

“Vậy nên ý tôi là ngày mai cô trực thêm một hôm nữa đi. Xem lịch thì tháng này cô có three-night (trực đêm liên tiếp ba ngày), đến lúc đó, tôi sẽ trực thay cô một đêm. Được chứ hả?”

Su Jin nhìn xuống bàn tay mình đang để trên đầu gối. Trước mắt cô như hiện lên bộ dạng mình đi Dam Yang vào sáng ngày kia. Hẳn là cô sẽ lảo đảo leo lên chiếc xe tải của bố với đôi mắt thâm quầng. Dọc đường chắc cô sẽ lại ngủ lăn lóc đến chảy cả dãi. Mặc kệ bộ đồ diện đẹp nhất có bị nhàu hay không.

“Lần trước y tá trưởng Su có bảo chúng ta đừng đổi lịch với nhau nữa mà,” Su Jin nói.

Còn đây mới là những lời cô thực sự muốn nói. “Nghe này, số 2. Đã bốn lần cô mượn ngày nghỉ của tôi mà chưa trả đấy. Chỗ đó cô định bao giờ mới giải quyết đây hả?”

“Tôi đã gọi điện trước cho y tá trưởng rồi. Y tá trưởng bảo nếu cô đồng ý thì cứ thế mà làm.”

Đến lúc này, Su Jin mới hiểu ra vì sao Jin Kyung nói “Noh Su Jin” trước khi quay đi. Bình thường, Jin Kyung không gọi cô là Noh Su Jin, mà gọi là “Ne[9] Su Jin”. Có nghĩa Su Jin là bệnh nhân

mắc bệnh nan y “Lúc nào cũng nói ‘Vâng’ ”. Căn bệnh mà bất kể đối tượng là ai, đưa ra yêu cầu hay nhờ vả gì, Su Jin cũng tự động đáp “Vâng”, căn bệnh để lại di chứng dai dẳng là hối tiếc, tự làm khổ mình và ấm ức mãi không thôi. Có vẻ như Jin Kyung biết nội dung cuộc nói chuyện điện thoại giữa Kim Yu Mi với y tá trưởng. “Noh Su Jin” không phải là tiếng Jin Kyung gọi Su Jin, mà đó là ám hiệu. Ám hiệu bảo cô phải nói “No”[10] dứt khoát ngay, không để cho số 2 nhiều lời. Chứ đừng vì cố ra vẻ hiền lành, hoặc lo hậu họa sau này, hay sợ lỡ làm hỏng mối quan hệ... mà lại đáp “Vâng”. Cứ vòng vo bóng gió tìm cách từ chối thì kiểu gì vai chủ - khách trong cuộc nhờ vả cũng bị đảo lộn, và vị trí của cô trong cuộc đối thoại sẽ tụt xuống thê thảm. Tệ hại nhất là ngay cả cơ hội vừa tỏ thái độ vừa nói “Vâng” cũng để tuột mất. Bây giờ chính là tình huống đó. Bên ngoài phòng cấp cứu, tiếng còi xe cứu thương vừa vang lên, Kim Yu Mi lập tức rời khỏi chỗ như chỉ chờ có thế.

“Làm gì thế. Mau đi nhận bệnh nhân đi kìa.”

Đội cứu thương dẫn đường cho đội cứu hộ 119 đẩy băng ca chạy vào phòng bệnh số 2. Su Jin ruột gan như lửa đốt đi tiếp nhận bệnh nhân. Cũng không cần phải hỏi tên. Người bệnh mà đội cứu hộ 119 chở tới, ít thì ba bốn ngày một lần, nhiều thì một ngày tới ba bốn lần, sẽ lại là một thành viên đội cứu hộ mà cô đã từng gặp mặt.

“Cô Kang Hye Young.”

Su Jin cất tiếng gọi, đôi mắt đang khép của Kang Hye Young hé mở. Su Jin chạm phải ánh nhìn một đôi mắt giống hệt mắt Kim Yu Mi. Chỉ có điều, do mắt Kang Hye Young to cỡ gấp đôi mắt Kim Yu Mi nên mức độ khốc liệt mà màu đỏ tạo ra cũng gấp đôi. Trông như thể mũi và miệng đã biến mất, trên mặt chỉ còn lại hai cái lỗ đỏ ngầu. Kang Hye Young toàn thân run bần bật, kêu đau đầu và

khó thở. Các dấu hiệu sinh tồn cũng không khả quan. Huyết áp 70/45 mmHg, mạch 58, thân nhiệt 39,8 độ C. Nhịp thở nhanh và không ổn định. Ánh mắt đờ đẫn như đang đi vào trạng thái hôn mê.

Su Jin cắm ống thở ôxy vào mũi Kang Hye Young, sau đó vén áo ngoài của người bệnh lên để nối dây với màn hình máy theo dõi điện tâm đồ. Ở vị trí điện cực của máy theo dõi phía dưới hai bên xương quai xanh và phần bụng dưới bên trái xuất hiện những vết xuất huyết. Một bác sĩ thực tập đi gần đó tiến lại, hết nhìn vết xuất huyết rồi lại nhìn màn hình điện tâm đồ. Trên máy đo nồng độ ôxy, độ bão hòa ôxy là 56%. Kwak Do Jin đã được gọi đến. Bắt đầu xử trí và tiến hành các xét nghiệm thông thường. Xét nghiệm máu và xét nghiệm huyết thanh, xét nghiệm nước tiểu, xét nghiệm phân tích khí máu động mạch, xét nghiệm đờm, chụp X-quang lồng ngực... Theo kết quả ABGA, chỉ số ôxy giảm và chỉ số CO2 tăng. Chỉ số pH 7.0 cho thấy tình trạng nhiễm toan (máu nhiễm độc axit) đã lên đến mức độ nghiêm trọng. Chức năng gan thận cũng không tốt. Nước tiểu gần như màu đỏ. Trong đờm cũng lẫn bọt máu. Theo Kwak Do Jin, trên phim chụp X-quang lồng ngực cho thấy dấu hiệu thâm nhiễm phổi lan tỏa do xuất huyết. Gọi là toàn thân đang chảy máu cũng không phải là quá lời.

Sau khi truyền dịch, cho dùng thuốc giảm sốt, kháng sinh, thuốc giảm ho tiêu đờm và thuốc cầm máu thì tiến hành chọc dịch màng phổi. Su Jin đỡ Kang Hye Young ngồi dậy rồi cho ngả người dựa về đằng trước. Kwak Do Jin dùng siêu âm xác định và dùng ống tiêm rút ra khoảng 120 cc máu ứ trong phổi. Một lát sau, Kang Hye Young được chẩn đoán là bị ARDS[11] và được chuyển sang khu chăm sóc đặc biệt. Một lần nữa, Su Jin lại nghĩ tới “bệnh nhân DOA” chiều thứ Sáu vừa rồi. Kang Hye Young chính là thành viên đội cứu hộ đã đưa bệnh nhân đó vào viện.

Kim Yu Mi, Kang Hye Young, bệnh nhân DOA. Ba đôi mắt đỏ ngầu với hình dạng và độ lớn khác nhau cứ đan xen trong đầu cô rồi đồng loạt biến mất. Bên ngoài phòng cấp cứu, còi xe cứu thương đang kêu vang. Rồi lập tức một người đàn ông bị bỏng ở mặt được đẩy vào trên băng ca. Người đàn ông đó cứ nhảy dựng lên gào thét om sòm, Su Jin vừa làm sơ cứu cho người đó và chuyển sang Bệnh viện Dong Ah có khoa Bỏng xong thì lại tiếp nhận một bé trai bị sốt cao co giật, rồi một phụ nữ uống thuốc diệt cỏ để dằn mặt chồng ngoại tình, tiếp đó ập vào cùng một lúc là một người đàn ông bị cướp đâm vào bụng, và một phụ nữ bị thương ở đầu do tai nạn giao thông. Sơ cứu trước khi phẫu thuật cho hai con người đầm đìa máu đó và chuyển họ lên phòng mổ xong, cô nhìn lại thì đã 5 giờ 50 phút sáng.

Su Jin ngồi phịch xuống chiếc ghế ở phòng y tá. Suốt 6 giờ đồng hồ chạy ngược chạy xuôi như một vận động viên thể dục, giờ cả đầu cô cứ quay cuồng.

“Chị nghỉ lấy hơi một chút đi.”

Một bàn tay trắng trẻo đặt ly cà phê lên bàn. Là Yu Eun Ji - y tá năm hai, lính mới tò te chưa biết gì, số 11 của phòng cấp cứu.

“Hôm nay như trúng ngày gì ấy nhỉ. Em cứ tưởng sắp chết đến nơi rồi ấy.”

“Đúng thật.”

Su Jin lấy điện thoại di động để trong ngăn kéo bàn ra. Có tin nhắn của Hyun Jin gửi tới.

Mặc quần vào rồi hẵng đến. Đừng lại quấn mỗi mảnh vải mà đến đấy nhá.

Su Jin bật cười. Chuyện từ bao giờ rồi mà thằng nhóc này vẫn còn bới móc cơ chứ.

Đó là vào một ngày xuân nọ cách đây ba năm. Su Jin nhận được điện thoại của Hyun Jin, yêu cầu đến thăm nó trong quân đội.

“Chị vào đây một lần đi. Son phấn một tí như kiểu đến thăm người yêu ấy.”

Hồi đó, được phong hàm sĩ quan, Hyun Jin đã được điều về đơn vị hiện tại ở Lữ đoàn Không vận 11 khoảng một năm. Đó cũng là thời kỳ người mẹ bị ung thư gan của Su Jin sống những ngày cuối đời. Vì lẽ đó mà cả bố, cả Su Jin đều không đi thăm em được lần nào. Đừng nói đi thăm, ngay cả ngày Hyun Jin được phong hàm hai bố con cũng không đi tiễn được. Đúng vào đợt đó, mẹ cô rơi vào hôn mê gan[12], phải chuyển xuống phòng chăm sóc đặc biệt. Hôm đó, thằng nhóc xách một cái túi ghé vào phòng bệnh, nói lời chào từ biệt người mẹ không còn nhận ra con trai mình. Giọng điệu giống hệt như ngày xưa nó vẫn hay nói “Con đi học đây ạ.”

“Mẹ, con trai đi lên đơn vị đây.”

Mặc dù mọi việc đều bận bịu, nhưng Su Jin vẫn xin nghỉ phép ba ngày hai đêm. Thể theo đúng yêu cầu của thằng bé, cô ăn mặc như đến thăm người yêu. Váy đầm ngắn màu đen, để lộ chân trần, xỏ giày cao gót. Thả xõa mái tóc thường ngày luôn buộc túm lên, đứng trước gương cô thấy thật tự tin. Mình không ăn diện thì thôi, chứ đã lên đồ thì cứ phải gọi là trông như diễn viên.

Mất hơn bốn tiếng mới tới được thành phố Dam Yang, tỉnh Jeolla. Cô bắt taxi từ trong thành phố đi tới nơi đóng quân, lúc xuống xe trước doanh trại là khoảng 4 giờ chiều. Khi một quân nhân cao to, mặt rám nắng xuất hiện bên cạnh cô và nói “Đến rồi

hả?" thì mặt trời cũng đã lặn. Mất một lúc, Su Jin á khẩu không nói nổi câu nào. Bởi ngay cả hồi về nghỉ phép lần đầu tiên, Hyun Jin trông vẫn còn non nớt như thế cơ mà. Vậy mà giờ thằng nhóc đã thực sự trở thành một người đàn ông. Hồi đó dù đã lớn vổng lên, ở thằng bé vẫn còn những nét trẻ con, nhưng bây giờ những dấu vết đó cũng hoàn toàn biến mất. Trái với Su Jin, Hyun Jin nãy giờ không khép được miệng. Thằng nhóc nhìn Su Jin một lượt từ đầu đến chân, mồm đớp đớp như miệng cá vàng, mãi mới bật ra được một câu:

"Chị gọi cái thứ đang mặc trên người này là quần áo ấy hả?"

"Em bảo là mặc như đi thăm người yêu còn gì."

"Em bảo chị mặc đẹp đẹp đến đây, chứ có bảo chị mặc hở cả quần lót ra thế kia đâu."

Như thể người yêu thật, Hyun Jin đưa tay khoác vai Su Jin. Hẳn là đã xin phép đi qua đêm nên Hyun Jin vừa đi ra khỏi khu doanh trại vừa suy tính xem đêm nay đi đâu làm gì. Hai người đi bộ được khoảng chừng hơn 100 mét về phía thị trấn thì một chiếc xe tải quân dụng lao tới như tên bắn và dừng xịch trước mặt Su Jin. Người lính ngồi ghế trước bảo nếu hai người đang trên đường đi Gwangju thì họ sẽ cho đi nhờ. Phía sau xe chở toàn lính tráng. Trong lòng Su Jin thấy thật biết ơn. Đi giày cao gót không quen nên bắp chân và gót chân cô đau điếng, khó lòng mà đi thêm dù chỉ một bước.

Hai người vừa leo lên thùng xe phía sau, đám binh lính liền giơ tay kiểu nhà binh chào Hyun Jin. Bọn họ tranh nhau nhường chỗ cho Su Jin. Phải đến lúc ngồi xuống băng ghế vừa nhỏ vừa hẹp, Su Jin mới thầm than "Ôi chết tiệt!" Đó không phải là chỗ ngồi dành cho người mặc một cái váy ngắn cũn bó sát người. Mặc

dù vậy cô cũng không đủ can đảm đứng trên xe khi xe chạy. Đứng trong cái thùng xe chẳng có chỗ nào vịn tay, cô sẽ khó mà trụ nổi trên đôi giày gót nhọn cao lênh khênh thế này. Thêm vào đó, anh lính lái xe còn đang thể hiện trình độ “lái lụa”. Rõ ràng là chiếc xe tải đang chạy trên đại lộ thẳng băng, vậy mà thân xe cứ rung lắc như thể chạy hết tốc lực 300 km/h trên khúc đường cua gấp không rải nhựa. Hai chân Su Jin bắt đầu giạng dần ra như cổng nhà có đám. Hễ lấy tay giữ đầu gối thì người cô lại đổ nghiêng sang một bên. Bao nhiêu ánh mắt cứ găm chặt vào khoảng giữa hai đầu gối cô không chút khách sáo. Không thể ngồi yên nhìn cảnh này, Hyun Jin liền tuột khỏi ghế, ngồi xuống ngay ngắn trước mặt Su Jin. Hyun Jin vòng hai tay ôm đầu gối, cố gắng giữ lưng thẳng tắp, vừa chịu đựng nỗi khổ thỉnh thoảng mông lại xóc nẩy lên, vừa cố hết sức bảo vệ “khoảng cách giữa hai đầu gối” Su Jin. Thế rồi đến một lúc, chiếc xe tải cua ở khúc quanh gấp. Cả người thằng nhóc đổ nghiêng sang một bên rồi ngã lăn long lóc. Su Jin giật mình vội đưa tay ra.

“Hyun Jin à, có sao không?”

Thằng nhóc lập tức ngồi thẳng ngay dậy, trừng mắt lườm Su Jin.

“Lần sau đến đây mà còn ăn mặc nhố nhăng thế này là chết đấy nhé.”

Nơi hôm đó Hyun Jin đưa Su Jin đến không phải nhà hàng, cũng không phải quán cà phê. Mà là bờ đập Gwangju. Trên triền cỏ không một bóng người, hai chị em ngồi chụm đầu tu rượu soju và làm một trận marathon đấu khẩu ròng rã suốt mười hai giờ đồng hồ. Cả hai đều không nhắc đến mẹ câu nào. Đối với cả hai chị em, mẹ là hiện thực mà dù phải mượn rượu, phải cãi nhau, họ cũng muốn quên đi dù chỉ trong giây lát thôi.

Đừng có mà được thể, chị mặc bikini đến cho biết tay bây giờ.

Su Jin đang soạn tin nhắn trả lời thì phải vội tắt điện thoại. Cùng với tiếng còi hụ, bệnh nhân mới đang được chuyển tới. Một người đàn ông ngoài sáu mươi, đeo túi van mặt nạ được thành viên đội cứu thương 119 đưa vào. Mạch chưa tới 38, đập yếu, thất thường tới mức hầu như không bắt được. Huyết áp đương nhiên cũng không đo được. Cả hô hấp, cả ý thức cũng không còn. Gần giống như trường hợp của người bệnh DOA. Tới cả đôi mắt đỏ ngầu cũng thế. Trong số những đôi mắt đỏ mà Su Jin đã thấy tính tới lúc này, thì đây là đôi mắt bị phù nề nghiêm trọng nhất. Nhãn cầu phình to tới mức như sắp phọt ra khỏi hốc mắt. Tình trạng da cũng tương tự. Từ lỗ chân lông, những giọt máu li ti rỉ ra như hơi nước đọng lại. Bác sĩ tập sự kiểm tra phản xạ đồng tử. Su Jin nối màn hình theo dõi điện tâm đồ rồi hỏi nhân viên đội cứu thương.

"Người giám hộ không tới ạ?"

"Người nhà bệnh nhân chỉ có mỗi một bé gái 8 tuổi bị khiếm thị thôi."

Nhận được tin báo, Kwak Do Jin đến, anh ta hỏi bác sĩ thực tập.

"Đồng tử thế nào?"

"Trạng thái dãn tối đa rồi ạ."

Kwak Do Jin mở bộ ống thông nội khí quản, ra lệnh nhanh hơn thường ngày.

"Truyền nước muối sinh lý, cách ba phút tiêm epi[13] một lần. Bắt đầu cho thở ôxy dự phòng trước khi đặt nội khí quản."

Su Jin cắm ống truyền dịch và tiêm epinephrine vào tĩnh mạch. Bác sĩ thực tập ngửa đầu ông già ra đằng sau, áp túi van mặt nạ vào và đếm.

"... Bốn, năm."

Kwak Do Jin đứng phía trên đầu ông già, kê ống kính soi thanh quản vào cổ họng và luồn đường ống vào phế quản. Tiếp đó, xác định vị trí đặt ống bằng ống nghe và dùng xi ranh đẩy không khí vào cố định đường ống. Su Jin tiêm epinephrine lần thứ ba. Bắt đầu có sự chuyển biến trong nhịp tim của ông già. Đường biểu đồ trắng trên màn hình điện tâm đồ chạy những đường dích dắc lộn xộn như một đứa bé đang lóng ngóng vẽ bậy. Bắt đầu hồi sức tim phổi. Kwak Do Jin cho khởi động máy sốc điện tim. Su Jin đổ gel bôi trơn lên bàn sốc.

"Cường độ 200 J."

Vừa bấm nút, nửa thân trên khô đét của ông già nẩy bật lên đánh "huỵch". Màn hình vẫn hiện những đường ngoằn ngoèo như vẽ bậy. Bác sĩ thực tập bắt đầu ấn ngực. Đột nhiên, từ trong họng ông già, máu ộc ra. Kwak Do Jin và bác sĩ thực tập nhìn nhau. Su Jin dùng máy hút rút hết chỗ máu trong họng. Hai phút sau cũng vẫn không có chuyển biến gì. Không bắt được mạch, chỉ còn lại nhịp tim.

"Thêm lần nữa."

Ngay trong quá trình sốc điện liên tục, tình hình cũng dần dần xấu đi. Đường trắng trên màn hình điện tâm đồ đã nằm bẹp xuống, vạch một đường thẳng báo hiệu vô tâm thu. Kwak Do Jin tuyên bố tử vong. Tổng cộng mới vỏn vẹn 32 phút từ lúc bệnh nhân vào phòng cấp cứu.

Su Jin làm các thủ tục hoàn tất hậu sự. Liên lạc với phòng Y vụ, đưa ông già xuống nhà xác, cập nhật bảng theo dõi bệnh nhân. Trong phần bàn giao của đội cứu thương 119 có ghi lại thông tin cá nhân của ông già. Địa chỉ là chung cư Hwa Yang, phường Baekun, quận Đông, ông già là người quản lý ở đó. Không lẽ... một thoáng nghi ngờ khẽ chạm xúc tu vào trực giác của Su Jin. Cô xem kỹ lại phần bàn giao của đội cứu thương 119 vào ngày 24 tháng Một. Quả nhiên là như vậy. Địa chỉ của người bệnh DOA cũng ở chung cư Hwa Yang. Thình lình, cô nghĩ tới người vợ của bệnh nhân DOA mãi về sau mới chạy tới phòng cấp cứu. Cô nhớ ra lúc đó, bà ấy đã ngồi sụp xuống bên thi thể chồng mà gào lên.

"Tôi đã nói thế nào hả? Tôi đã bảo là bị chó cắn thì phải đi bệnh viện ngay cơ mà."

Cô cũng nghĩ tới mấy câu nói của thành viên nam đội cứu thương, người đã cùng Kang Hye Young đưa bệnh nhân vào viện.

"Trong nhà đó chó chết la liệt. Bệnh nhân thì nằm gục trong buồng vệ sinh. Mấy con chó đã chết, con nào con nấy mắt đỏ rực."

Su Jin thoáng thất thần. Chó sao...? Cảm giác như cô đang đối mặt với điều gì đó hết sức dị thường. Trong khoảng từ hôm qua tới hôm nay, dù là người nhập viện hay người đã chết, tất cả đều có liên quan đến bệnh nhân DOA. Thành viên đội cứu thương 119 đã hộ tống ông ta đến đây, bác sĩ Go phụ trách ca bệnh đó, bác sĩ Park bên khoa cấp cứu, y tá Kim Ah Ran, ông già quản lý chung cư nơi người đàn ông đó sống. Trong số những người làm việc lúc đó, chỉ có Su Jin và Yu Eun Ji là hai người còn khỏe mạnh. Nếu vậy, Kim Yu Mi không làm việc ca đó thì sao lại bị như vậy?

Su Jin bật dậy khỏi ghế. Cửa phòng cấp cứu mở ra, một người đàn ông được thành viên đội 119 dìu vào trong. Từ quầy trực ra đến cửa, khoảng cách tuy khá xa nhưng Su Jin vẫn có thể

nhìn thấy rõ ràng. Một đôi mắt đỏ ngầu cháy rực như bảng điện tử ở sân bóng chày.

CHƯƠNG 2
LẶNG LẼ VÀ NHANH CHÓNG

RINGO 2

Trong túp lều thật yên tĩnh. Ringo nhả cái cổ Star mà nó ngoạm nãy giờ ra và nhìn quanh sân. Không có mùi lạ, cũng không thấy dấu hiệu gì khả nghi. Túp lều vẫn lặng lẽ ẩn mình phía trong con dốc, nguyên vẹn như lúc nó rời đi. Nó lại ngoạm vào cổ Star. Thật cẩn trọng, nó lôi Star từng bước từng bước một vào trong lều và đặt Star nằm lên chiếc chăn mỏng. Star vẫn chưa mở mắt. Hơi thở đã mạnh hơn lúc nãy. Mõm và chân run lên như co giật. Trên bộ lông thẳng và dài ướt đẫm tuyết, băng đóng thành cục.

Ringo ngồi xuống bên cạnh Star. Nó đưa lưỡi liếm lên mi mắt đang run bần bật. Nó liếm phần da bụng và đôi tai đã lạnh cóng cứng đơ, liếm lòng bàn chân đã đóng một lớp băng mỏng. Liếm thật kỹ càng, thật thành tâm để truyền hơi ấm của mình cho Star. Đó là việc duy nhất nó có thể làm được lúc này.

Sau đêm đầu tiên ở túp lều, đến tận tối ngày hôm sau, Ringo mới tìm được Star. Đều tại mấy người đàn ông mặc đồng phục cầm khẩu súng bắn thuốc mê bất ngờ ập đến từ giữa buổi sáng. Bọn họ rà soát ngọn đồi phủ đầy tuyết, sục sạo từng gốc cây rồi từ

từ tiến về phía túp lều. Ba con chó sống trong lều đêm qua đã bỏ đi đâu mất. Ringo chạy lên khu rừng phía sau túp lều, náu mình dưới những gốc cây gãy đổ ngổn ngang. Những thân dây leo khô đan chằng chịt trên đầu nó như mái nhà, phía trên phủ đầy tuyết, đúng là một chỗ thích hợp để ẩn thân. Thật may là mấy người đàn ông kia không leo lên khu rừng mà Ringo trốn. Những tiếng chân xa dần về phía Bắc. Gần như không còn nghe thấy gì nữa. Ringo cứ nằm phủ phục ở đó suốt nửa ngày trời. Nó kiên trì dành thời gian chăm chú lắng nghe động tĩnh và tiếng nói của con người vọng đến từ phía con đường xa xa dẫn lên rặng núi. Nỗi lo sợ những người đàn ông mặc đồng phục sẽ quay trở lại khiến Ringo cứ nằm bẹp ở đó. Khi màn đêm buông xuống, xung quanh không một bóng người, nó mới có tâm trạng cất bước.

Thật may là tìm đường cũng không vất vả. Hai đỉnh núi, chỗ chòi nghỉ chân và cả nơi có hàng rào lưới thép cao đều nối với nhau bằng một con đường, cổng chính vẫn đóng, bên trong tường rào, ở góc phía dưới đằng kia vọng tới tiếng chó sủa. Ringo đứng sau một gốc cây có thể nhìn thẳng ra từ cổng. Nó bắt đầu hú lên những tiếng trầm trầm, mong rằng Star nhận ra tiếng gọi của mình.

Cũng không mất nhiều thời gian lắm. Sau hồi hú thứ hai đã thấy bóng dáng Star hiện ra phía sau những thân cây cao ngất. Đuôi cuộn tròn lại trên lưng, Star rẽ con đường tuyết tiến tới rồi dừng lại cách tường rào vài bước. Đôi tai dựng đứng lên như đang hỏi "Gọi mình đấy à?" Đôi mắt mở to nhìn thẳng tới chỗ Ringo đang đứng. Ringo chạy từ sau gốc cây ra. Nó muốn tiến đến gần ngửi mùi của Star, nhưng bức tường rào ngăn giữa cao quá. Nó thử thò mũi qua khe hở dưới tường rào, nhưng ngay cả chút mùi vừa gợn lên cũng bị cơn gió từ sau lưng quét tới cuốn đi mất. Từ phía dưới khu rừng vọng lên tiếng chuông leng keng. Nghe như tiếng gọi từ thủ lĩnh của Star.

Star nhìn về phía có tiếng chuông, vẻ mặt ra chiều nghĩ ngợi, nhưng rồi lại nhanh chóng quay người chạy dọc theo tường rào. Ringo theo sau và đứng đối mặt với Star ở cuối tường rào. Lần này thì Star thò mũi qua khe tường rào. Ringo thè lưỡi liếm quanh mõm và cái mũi ẩm ướt của Star. Đó là hành động nịnh nọt, lấy lòng mà trừ cái thời còn là cún con ra, nó chưa từng làm bao giờ. Star, chơi với mình đi.

Star quay người phóng về phía cổng tường rào. Đuôi vẫy tít mù như muốn nói “Theo mình nào”. Ringo hối hả chạy theo. Không biết chán, cũng không biết mệt. Được chạy sóng đôi cùng Star, được thò mũi qua khe rào ngửi mùi của Star, được nằm đối mặt mà nhìn vào mắt Star... bất cứ việc gì Ringo cũng đều không thấy chán, không thấy mệt. Cho đến tận tảng sáng, khi thủ lĩnh của Star xuất hiện và gọi “Star”, Ringo vẫn không lòng nào dứt ra được. Đêm qua cũng vậy, nó rời khỏi túp lều với hy vọng sẽ lại được chơi với Star. Ngay cả trong mơ, nó cũng không thể ngờ lại gặp Star tại một nơi như thế, trong hoàn cảnh như thế.

Đối với Ringo, đó là cái chòi nghỉ chân, đối với Star, đó là cột mốc ở khúc rẽ trên đường đi, không hơn không kém. Tựa như một tảng đá đứng bên đường, hay một cái cây tỏa ra mùi đặc biệt, hay như ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời phương Bắc khi đêm đến. Trước khi có mùi của Star từ đó thoảng đến, Ringo chưa một lần đặt chân vào bên trong chỗ đó.

Star đang bị treo trên thanh xà ngang như một súc thịt. Cái đuôi màu ánh trăng đã từng vẫy phất phơ dịu dàng với Ringo giờ đây rũ xuống dưới mông như cái đuôi của đám tàn binh. Choáng váng, phẫn nộ cùng cảm giác bị sỉ nhục, tất cả cùng lúc đổ ập xuống Ringo. Chân nó phi vút đi nhanh hơn cả ý nghĩ. Người đàn ông đang treo Star lên xà ngang tự biết thân biết phận lao về phía bờ vực. Còn một người khác đứng đằng trước Star thì chạy khỏi

chòi nghỉ chân. Nếu như lúc ấy giọng nói trong tâm trí không ngăn Ringo lại, nếu như giọng nói đó không lên tiếng “Bây giờ cứu Star khẩn cấp hơn” thì hẳn Ringo đã đuổi theo kẻ đó mà xé nát cổ họng hắn ra rồi. Ringo tiến lại gần Star. Mùi của gã đàn ông đó đã được lưu vào vị trí số 1 trong tâm trí Ringo.

Star đang nằm sõng soài dưới khung xà đơn, đầu ngửa ra sau, bốn chân duỗi dài. Hệt như con gà sống mà chủ sới chọi chó Champ quẳng cho Ringo mỗi lần nó thắng. Nếu có gì khác thì là bây giờ Ringo chẳng hề muốn ăn. Ít nhất cũng không phải là dùng răng xé rồi nuốt ực một cái.

Ringo thử lấy mõm chạm vào miệng Star. Không có phản ứng gì. Nó cũng thử liếm lên đôi mắt đang nhắm nghiền, rồi cắn vào tai và gáy Star. Ban đầu là cắn gượng nhẹ cẩn trọng, sau đó là cắn đau hơn một chút. Chẳng mảy may phản ứng. Thân thể Star chìm trong sự im lìm kiên cố. Có vẻ không phải vì chiếc thòng lọng. Ringo đã dùng răng cắn đứt sợi dây thừng nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi. Lo lắng thít chặt lồng ngực Ringo. Không phải là quá muộn rồi đấy chứ, không phải là Star đã bỏ tới một nơi xa xôi mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy nữa đấy chứ? Vừa thò mõm chạm vào mũi Star, Ringo liền ngửi thấy hơi thở của Star tỏa ra một mùi gì đó khó chịu. Rõ ràng là mùi mà Ringo biết.

Ringo sục mũi vào người Star, bắt đầu giải mã từng mùi. Ringo nghĩ chắc chắn sẽ có cái gì đó. Một thứ gì đó liên quan đến cái mùi kia. Mùi cây, mùi tuyết, mùi cục xương chẳng rõ của loài nào chắc hẳn được đào từ dưới đất lên, mùi chuột, mùi con người, mùi thật ngọt ngào ở giữa hai chân sau. Đến giữa chừng sống lưng thì Ringo dừng cuộc truy tìm. Ở giữa lưng Star cắm chặt một cái que nhỏ mà cứng. Thứ này chợt gợi lên trong Ringo một khoảng ký ức vẫn còn sống động.

Chuyện cách đây cũng chưa lâu lắm. Đó là ngay trước khi Ringo bị lôi từ sới chọi chó đến trung tâm bảo vệ động vật. Từ thời điểm bị trúng đạn thuốc mê của mấy người đàn ông mặc đồng phục cho tới khi bất tỉnh, quá trình đó đang sống lại trong thân thể của Ringo như thật. Cơn đau buốt nhói trong tích tắc thọc sâu vào xương sống, cảm giác tê liệt khó chịu khi chân từ từ khuỵu xuống, những ảo giác ập đến khi nó gắng gượng mở mắt. Vòng sới phụt lên, bức tường quanh trường đấu cong vẹo, thân hình con chó pitbull đã chết dài ra như mình rắn, bộ mặt những người đàn ông mặc đồng phục nhân lên thành hàng trăm, một dòng nước đen ngòm xô ào lên trên vách ngăn sới đấu. Bóng tối kéo Ringo chìm nghỉm xuống đáy sông sâu hun hút.

Trong đầu Ringo đan xen hai thứ cảm xúc. Đó là cơn phẫn nộ đối với người đàn ông đã khiến Star thành ra thế này rồi chuồn mất, và một niềm hy vọng mơ hồ. Sức mạnh của hy vọng mạnh hơn một chút. Star vẫn chưa chết. Chỉ là đang chìm sâu trong giấc ngủ dưới đáy sông tối đen. Chẳng bao lâu nữa, hẳn Star sẽ ngáp dài rồi mở mắt ra, yên bình ngoi lên mặt nước. Hẳn Star sẽ lại đứng trong ánh trăng rạng rỡ mà vẫy đuôi thân tình với Ringo. Giống như lần gặp gỡ đầu tiên, giống như lần gặp lại ở hai bên tường rào. Việc mà Ringo phải làm lúc này là đưa Star đến một nơi an toàn và ấm áp. Nhưng trước đó, nó phải loại bỏ cái que nhỏ cắm trên lưng Star đã.

Ringo lấy răng cắn và kéo cái que ra. Một cây kim dài sắc nhọn được rút khỏi da thịt Star. Khoảnh khắc đó, mùi thuốc xộc vào mũi cay sè. Ringo nhổ cái kim xuống nền tuyết và ngoạm lấy gáy Star. Đủ nhẹ nhàng để không làm rách da thịt, đủ chắc chắn để có thể kéo được Star đi. Ringo biết rất rõ cần phải đi đâu. Nhưng cũng biết rõ mình không thể nào làm được việc đó, vấn đề là ở chỗ đấy.

Chưa đi được hai bước thì Ringo đã vướng chân sau vào lưng Star mà ngã nhào. Đi thêm hai bước nữa, nhìn lên đã thấy suýt đâm vào cái cây đằng trước. Khi đến được lối ra vào chòi nghỉ chân thì Ringo thấy trong miệng có vị máu. Máu rỉ ra từ gáy Star. Vết thương do chính răng Ringo gây ra. Vì Ringo không điều chỉnh được lực cắn của hàm nên mới làm rách da Star. Ringo dừng lại, liếm vết thương cho Star. Máu vừa cầm, Ringo liền ngoạm lại vào gáy Star, tránh chỗ vết thương. Lần này thì lực cắn lại có vẻ yếu quá. Ringo vừa toan bước lùi về sau, kéo Star ra khỏi chòi nghỉ chân thì gáy Star tuột khỏi hàm nó. Thân hình Star trượt xuống con đường leo núi phủ đầy tuyết. Con đường này dốc xuôi, mặt đường đã nhẵn dấu chân người qua lại nên chẳng khác gì một sân băng. Star trượt xuống dốc như một chiếc xe trượt tuyết, ngay khi suýt lăn xuống khỏi triền dốc thì kịp mắc vào một gốc cây.

Một lưỡi khí sắc lạnh cứa qua ngực Ringo. Giọng nói trong đầu trách mắng Ringo xối xả. Đồ ngốc, lỡ cô ấy rớt xuống thì sao hả? Tập trung vào từng bước chân ấy. Tiến lên từng bước một thôi.

Ringo lại ngoạm vào gáy Star. Đi một bước thì dừng lại quan sát đằng trước, rồi mới bước tiếp, cứ theo cách này mà dấn bước. Nó cố hết sức đi vào chính giữa đường. Nhưng chỉ có thể dồn sức sao cho không trượt xuống triền dốc hai bên đường, chứ Ringo không thể tránh khỏi những vấn đề khác trên đường đi. Nhiều lần nó để tuột Star do bị trượt ở những đoạn dốc lên hoặc dốc xuống. Có lần cả nó lẫn Star cùng rơi xuống một miệng hố bị tuyết che lấp. Rồi khi vượt qua một thân cây đổ chắn ngang đường, Ringo bị một cành cây sắc nhọn mắc vào rách vành tai. Ringo không thấy đau, cũng không nhận ra mình bị chảy máu. Mà dẫu nhận ra thì cũng chẳng có gì thay đổi. Ringo còn thời gian đâu mà để ý đến thương tích của bản thân. Nó còn đang mải cứ vượt qua được một chướng ngại vật lại áp mõm vào mũi Star xem có

còn thở không.

Star vẫn bị kẹt dưới đáy sông sâu, chẳng hề chuyển biến gì. Star hoàn toàn không có chút phản ứng nào với những việc xảy ra xung quanh. Dù có bị trượt, bị va đập, hay được Ringo liếm mặt. Ringo không ngã lòng. Dẫu có kiệt sức nó cũng không dừng bước. Không ngoái lại xem đã đi được bao nhiêu, cũng không nghĩ ngợi xem vì lẽ gì mà lại hành động cấp thiết đến mức này. Nó chỉ đi theo giọng nói trong đầu, tập trung vào một việc duy nhất là “Tiến lên thêm một bước”. Quai hàm đau nhức như bị gãy không biết từ lúc nào đã không còn cảm giác. Lưng và bốn chân nóng bừng bừng. Suốt quãng đường di chuyển, Ringo đã rút được kinh nghiệm và dần tăng tốc độ. Cuối cùng thì cũng vượt qua được rặng núi chạy dài dằng dặc tưởng như vô tận. Vượt qua đỉnh núi thứ hai, khi triền dốc có túp lều lọt vào tầm mắt thì tình trạng của Star có chuyển biến. Trên tấm thân mềm rũ, cảm giác sức căng cơ bắp đã quay trở lại, dù chỉ là rất nhẹ. Thỉnh thoảng toàn thân Star còn run lên bần bật. Ringo gồng sức lên như một con ngựa. Có lẽ chỉ cần đến được túp lều, Star sẽ mở bừng mắt và tỉnh dậy thôi.

Star vẫn không tỉnh. Tình trạng Star dần trở nên dị thường. Mắt trợn ngược, sùi bọt mép, toàn thân co quắp vặn vẹo. Tựa như các khớp xương bị bẻ răng rắc. Họng Star sôi lên tiếng rên khò khè. Ringo ngừng liếm, lùi lại một bước. Lòng đầy hoang mang, nó nhìn xoáy vào hình hài co giật của Star. Ringo muốn làm cho tiếng rên kia ngừng lại, muốn tấm thân kia không còn run rẩy nữa, muốn đôi mắt kia mở ra nhìn mình... nhưng không biết phải làm thế nào. Nó cố lắng tai nghe tiếng nói trong đầu, nhưng lúc thực sự cần thì giọng nói đó lại chẳng cho Ringo lời khuyên cần thiết. Chỉ có cánh cửa lều bị gió lùa kêu lạch cạch ầm ĩ.

Bị bủa vây bởi một thứ xúc cảm lạ lẫm và đau khổ, Ringo đi đi lại lại trong căn lều. Nó nổi giận với chính mình, và tự thấy tổn

thương sâu sắc, giống như cái thời cách đây đã lâu, khi nó còn đóng giả chó sói để nhận lấy miếng ăn ở một vườn thú tư nhân. Nếu như cơn phẫn nộ lúc đó xuất phát từ sự sỉ nhục, thì cơn phẫn nộ lúc này lại khởi nguồn từ nỗi đau buồn và cảm giác bất lực khiến lồng ngực nó muốn vỡ tung. Sự tồn tại của Star là ý nghĩa đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời Ringo. Ringo không muốn mất Star.

Thời gian trôi dài như vô tận. Star không còn co giật, thân thể rũ ra như đã chết. Chìm trong khiếp sợ, Ringo tiến lại gần Star. Nó thè lưỡi liếm mũi Star. Hơi thở khô và nóng hổi của Star phả vào miệng nó. Đó là bằng chứng chắc chắn cho thấy Star vẫn còn sống. Ringo muốn tin rằng Star sẽ sống. Nó điên cuồng liếm tấm thân ướt đầm của Star. Kêu ăng ẳng như cún con, Ringo nằm áp bụng lên lưng Star. Lắng nghe tiếng thở khò khè của Star, Ringo cố gắng cảm nhận xem có dấu hiệu của tia hy vọng nào không. Từ một góc nào đó trong tâm trí Ringo cứ thấp thoáng hình ảnh người đàn ông đã rú lên rồi bỏ chạy lúc trước.

Là do cái gì nhỉ? Do tấm thân khẽ khàng cựa quậy, hay do ánh bình minh buông xuống một màu xanh nhạt, hay là cả hai? Có thứ gì đó làm Ringo giật mình mở choàng mắt và chạm phải ánh mắt Star. Star đang quay đầu lại nhìn nó. Ánh nhìn gần gũi và bình yên. Như thể đang nói “Chào cậu, Ringo”. Ringo ngửi mũi rồi liếm mõm Star. Mũi Star đã ẩm ướt như bình thường, hơi thở cũng không tỏa ra mùi nguy hiểm nữa. Những cục nhỏ màu trắng đang rơi lộp bộp rồi bám vào cửa sổ túp lều. Hình như tuyết lại rơi. Đây không phải là mơ.

Ringo nhỏm dậy. Star định nhỏm dậy theo nhưng rồi lại mệt mỏi gục đầu xuống. Có vẻ như cơ thể không chịu nghe theo ý Star nữa. Mà cũng có thể vì đói nên mới thế. Nhớ lại ngày trước, Ringo cảm thấy chắc chắn là như vậy. Lúc mở mắt ra ở trung tâm

bảo vệ động vật, cũng vì choáng váng và đói mà Ringo không sao ngóc được cổ dậy cho đàng hoàng. Đó đúng là một vấn đề không thể giải quyết được, cho đến khi y tá ở trung tâm cho Ringo ăn. Bây giờ xem ra đó là việc mà Ringo phải làm. Đó là việc mà Ringo có thể làm được. Nếu như đi đến chỗ đó, cái chỗ mà sáng sớm hôm qua, sau khi chia tay với Star, nó đã lang thang tìm đến để giải quyết cơn đói của mình.

Ringo dừng bước trước cửa lều. Từ xa xa vọng lại tiếng chó. Không giống tiếng sủa, mà gần với tiếng rên rỉ hơn. Ringo đoán là tiếng của ba tên tàn binh không rõ đã biến đi đâu kia. Kể từ sau khi lủi đi, bọn chúng không xuất hiện ở túp lều một lần nào. Chỉ có gió cuốn theo tiếng bọn chúng tới đây như thế thôi. Ringo ngoái nhìn đằng sau. Star đang nhìn nó bằng đôi mắt ngơ ngác. Như thể hỏi cậu định đi đâu đấy. Ringo lắc mạnh đầu, cố rũ bỏ nỗi bất an đang cuộn lên. Chỉ cần đi thật nhanh rồi về là được. Trong lúc đó, bọn chúng sẽ không xuất hiện rồi động vào Star đâu. Bởi dù lũ chó ngu ngốc đến đâu đi nữa thì cũng sẽ không quên cả bộ răng nanh đã xé rách cổ họng phe mình.

Ringo phóng đi giữa những bông tuyết lớn đang trút xuống. Chạy không ngừng nghỉ. Đường xa lắm. Đó là một ngôi làng trên núi, lấy nhà của Star làm chuẩn thì khu làng đó ngược hướng với túp lều, và cách một khoảng bằng đoạn đường đến chỗ túp lều. Một làng nhỏ với những ngôi nhà lớn nhỏ rải rác dọc theo thung lũng. Một ngôi làng thật béo bở, cứ hai nhà lại có một nhà có gà với chuồng gà. Điều duy nhất Ringo không hài lòng là nhà nào có gà cũng sẽ có chó để giữ gà.

Tảng sáng, Ringo chạy tới khúc quanh chỗ chòi nghỉ chân. Nó tạm dừng chân, ẩn mình sau đám cây. Ở lối vào chòi nghỉ chân, có một sợi dây màu vàng chăng vòng quanh. Trên con đường leo núi dẫn tới phía trước chòi nghỉ chân, một cảnh sát đang đi đi lại

lại. Bên trong chòi, cảnh sát cũng đang tụ tập quanh khung xà đơn. Phía dưới con đường vòng cung, xe cảnh sát đang đậu trước cổng bệnh viện. Ringo băng qua chỗ khúc quanh, chạy vào trong khu rừng linh sam vây bọc xung quanh chòi nghỉ chân. Muốn đi qua đoạn đường này mà tránh được cảnh sát thì có lẽ phải xuyên qua rừng.

"Hình như rơi từ đây xuống thì phải."

Khi tiến về chỗ vách đá phía có khung xà đơn, Ringo nghe thấy có tiếng người vọng tới. Ringo đứng nép vào dưới tán cây, ngước lên nhìn về phía có giọng nói. Trên mép vách đá, hai người đàn ông đang đứng đó nhìn xuống.

JAE HYUNG 2 - 1

Jae Hyung mở mắt rồi mà vẫn còn mơ. Điện thoại đang đổ chuông báo thức, bên ngoài cửa sổ vọng vào tiếng chim sẻ lục, luồng khí lạnh buổi sớm như cứa vào da thịt, chỉ riêng ý thức của anh vẫn bị giữ chặt trong không gian và thời gian của giấc mơ.

Một cậu thiếu niên đang cưỡi xe trượt tuyết phóng như bay trên mặt biển đóng băng. Giữa một đêm không trăng không sao. Một đêm mà cả gió cũng đã ngủ yên. Trong bóng đêm tĩnh mịch, đường chân trời tỏa ánh trắng xanh, mặt biển đóng băng dày đang cuộn lên luồng sáng trắng tựa như sương mù. Nơi đó là nơi nào, vào lúc nào, cậu thiếu niên là ai, người dẫn đường cho chiếc xe trượt tuyết đó là ai, Jae Hyung biết rất rõ. Đó là một ngày mùa đông nọ, năm 18 tuổi, lần đầu tiên trong đời, anh đã cùng Maya vượt biển Bering.

Gió thổi qua đập vào cửa sổ. Tiếng kêu u u lan khắp không

gian phòng. Rèm cửa đung đưa, cậu thiếu niên trên biển Bering tan biến vào vùng sóng. Jae Hyung thoát khỏi từ trường của cơn mơ, nằm bất động trên giường. Anh nằm nghe tiếng kèn hành khúc từ điện thoại di động và đợi cơ thể mình thức giấc. Dù không muốn, ký ức vẫn sống lại trước cảm giác. Trước mắt anh lần lượt hiện ra khuôn mặt con chó trắng anh đưa về từ khu nhà kho Bu Yong đêm qua, và khuôn mặt Yun Ju.

Con chó trắng cũng bị bệnh sài sốt chó như những con chó khác trong kho. Dấu hiệu sừng hóa gan bàn chân và phát ban trên da rất rõ, xét nghiệm chẩn đoán cũng cho kết quả phản ứng dương tính. Theo kết quả xét nghiệm máu thì đang ở trong tình trạng gia tăng bạch cầu và hồng cầu. Kết quả chụp X-quang cho thấy có hiện tượng đông đặc phổi[14] - dấu hiệu của bệnh viêm phế quản phổi. Và hơn hết, tổn thương hệ thần kinh trung ương đã tiến triển đến mức độ không thể cứu chữa được. Từ cơn co giật nhẹ - mõm lập cập không ngừng nghỉ như thể đang nhai, chân run lẩy bẩy, chuyển sang co giật mạnh - mắt trợn ngược, sùi bọt mép, co quắp như động kinh... cứ thế lặp đi lặp lại. Trong những khoảng nghỉ ngắn xuất hiện giữa chừng, con chó hấp háy mi như chớp mắt rồi ngủ thiếp đi. Jae Hyung bật máy tạo độ ẩm siêu âm, truyền dịch, sau đó cho thuốc kháng sinh, thuốc tiêu đàm, thuốc chống co giật... Không thể kỳ vọng bệnh sẽ tiến triển tốt hơn với những biện pháp điều trị này. Mà phần lớn chúng chỉ mang ý nghĩa an ủi rằng bản thân anh đã không buông tay từ bỏ.

Một lát sau, ngay cả những quãng nghỉ ngắn cũng biến mất. Những cơn co giật hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa. Con chó tuôn ra những tiếng rên la đau đớn như tiếng khóc. Jae Hyung đi đến quyết định. Sau khi quyết định, anh không còn ngập ngừng nữa. Anh cho nó ngủ bằng thuốc hỗ trợ giấc ngủ, sau đó kết thúc bằng magiê sulfát. Còn chưa rút kim ra thì tim con chó trắng đã ngừng đập. Tâm trạng rối bời, anh tháo đôi găng tay cao su ra. Con

chó Spitz này có vẻ cỡ tầm tuổi Star, làm sao mà nó lại rơi vào tay người phối giống chó như vậy? Tấm thân trẻ trung của nó bây giờ cũng thảm khốc như cái nhà kho mà nó từng sống. Mắt và mũi phủ đầy những dịch mủ, trên thân hình rụng lông loang lổ lúc nhúc những dòi bọ ký sinh. Cái mông teo tóp bê bết phân với nước tiểu. Trên lớp da bụng trông như da thuộc, thõng thẹo buồn bã một hàng vú chảy dài và căng tròn. Dấu vết của việc liên tục sinh đẻ và cho con bú không ngừng nghỉ.

Anh đặt con chó trắng vào trong túi đựng xác và mở cửa phòng điều trị. Đến tận lúc đó, Yun Ju vẫn đang đứng ngoài cửa. Đã hai giờ đồng hồ từ lúc anh bảo cô ta đi ra.

“Con chó sao rồi ạ?”

Trong mắt cô ta, cái túi đựng xác này trông giống cái hộp đựng bánh pizza hay sao vậy? Jae Hyung ép chặt hai cánh tay vào mạng sườn, cố nén chặt sự thù địch đang nhảy dựng lên dưới cánh tay. Nếu không hai cánh tay anh đã nổi điên vùng phắt ra, túm lấy người phụ nữ ra vẻ ta đây này mà lẳng một cú bay ra khỏi cổng rồi.

“Vậy là nó chết rồi.”

Ánh mắt Yun Ju từ từ nhìn xuống chiếc túi đựng xác.

“Anh cho nó chết êm ái hả?”

“Cô còn đứng đây nãy giờ làm gì thế?”

Jae Hyung nhìn xuống cái trán dô của cô ta.

“À, chuyện đó...”

Yun Ju đột nhiên đưa tay ra. Trên tay cô ta là chiếc điện

thoại di động của Jae Hyung.

“Tại thứ này cứ cách ba phút lại kêu ầm ĩ nên tôi không sao đi được...”

Đáng ra phải lúng túng xấu hổ thì cô ta lại cứ tỉnh bơ mà huyên thuyên.

“Tôi định dùng buồng vệ sinh một chút thì thấy cái này trên thùng xả nước bồn cầu. Tôi sợ cứ nằm rung ở đó nó lại rơi xuống bồn cầu mất. Dòng điện thoại cục gạch này bảo hành cũng rắc rối lắm.”

Giọng cô ta đầy vẻ lo lắng cho sự an nguy của chiếc điện thoại. Yun Ju hơi liếc nhìn xuống bàn tay mình đang cầm chiếc điện thoại, rồi thoắt lại nhìn ngược lên Jae Hyung. Như thể đang nói “Cầm lấy đi, thằng khốn này.”

“Anh vẫn hay vứt điện thoại khắp nơi như vậy à? Hay chỉ là thói quen gần đây thôi?”

Cô ta lại đến đây làm gì? Còn muốn biết thêm gì nữa sao? Jae Hyung giật lấy điện thoại, kiểm tra màn hình. Có ba cuộc gọi lỡ. Tất cả đều là “Y tá Lee”.

“Tôi có chuyện muốn hỏi.”

Yun Ju nói. Jae Hyung đi ra khỏi phòng điều trị. Lúc bước qua ngưỡng cửa, anh va vào vai Yun Ju. Trong giây lát, anh cảm giác cả người mình rực lên vì tức giận. Anh muốn nhét cả cây đèn pin vào miệng cô ta để cô ta không thể hỏi được bất cứ điều gì nữa.

“Là chuyện về Cookie.”

Yun Ju vừa nói dứt lời thì từ ngoài sân bắt đầu vang lên tiếng hú của Cookie. Có vẻ như nó đang tru lên một khúc ca dành cho con chó trắng đã chết. Tiếng hú chầm chậm kéo dài đứt đoạn của Cookie là một kiểu ai ca truy điệu. Đó là khúc hát nó cất lên mỗi khi xảy ra chuyện buồn với đồng loại. Mặc dù không biết đó chỉ là ngẫu nhiên, hay nó có khả năng đặc biệt trong việc cảm nhận được nỗi bất hạnh. Yun Ju chăm chú lắng nghe tiếng hú với vẻ mặt như bị thôi miên. Hai bên má cô ta run rẩy nổi gai ốc. Jae Hyung rảo bước tiến tới cửa ra vào. Anh định đặt xác con chó trắng trong tủ đông ở dưới lán chứa đồ, đến sáng sẽ hỏa táng cho nó.

"Đợi tôi với."

Đến dưới cầu thang dẫn lên cửa ra vào, Yun Ju túm lấy cánh tay Jae Hyung.

"Cookie nó không thích tôi mà."

Jae Hyung ngồi lên băng ghế trong sân, nhìn sang Cookie đang mê mải hát. Làm sao mà cô ta lại biết thế?

"Không phải sao? Tôi nghĩ con hay chạy loăng quăng là Cookie. Còn con cứ lẳng lặng lủi đi là Star."

Thay vì đi nhòm ngó chuyện người khác, người phụ nữ này trở thành nhà nghiên cứu động vật đi có phải tốt không, Jae Hyung thầm nghĩ. Hai con chó giống hệt nhau, đã thế lại chỉ gặp mặt có một lần trong bóng tối, vậy mà vẫn phân biệt được dựa theo thói quen của mỗi con, việc này đâu phải ai cũng làm được.

"Anh Jae Hyung."

Yun Ju khẽ kéo khuỷu tay anh mà cô ta vẫn túm nãy giờ và hỏi.

“Hai người ở chỗ chòi nghỉ chân là ai thế? Có vẻ như liên quan đến lý do rút đơn của chủ cũ Cookie. Tôi cũng muốn biết giữa chủ cũ Cookie và anh Jae Hyung đã có giao kèo gì.”

Jae Hyung nhìn xuống chiếc túi đựng xác rồi quay lại, đứng đối diện với Yun Ju.

“Việc này quan trọng lắm. Không phải với tôi, mà là với anh Jae Hyung. Biết đâu anh có thể sẽ phải mang tiếng xấu là lái chó…”

Jae Hyung đưa tay ra túm lấy vai Yun Ju. Cảm giác run rẩy truyền từ người cô ta sang anh. Anh vừa tiến lại gần đối mặt, đôi vai cô ta liền gồng cứng lên. Mũi cô ta đỏ ửng vì lạnh, hơi thở cũng hổn hển. Hai đồng tử dãn rộng, cô ta đang theo dõi nét mặt Jae Hyung. Đôi mắt tựa như mắt mèo, theo sát từng chuyển động của đối phương để tìm chỗ cào cấu. Người phụ nữ này kết hôn chưa nhỉ? Tính theo tuổi chó thì chắc chắn phải hơn 3 tuổi[15] rồi.

“Cô Kim Yun Ju.”

Anh xoay người Yun Ju ra phía cổng.

“Cô đừng chạy, cứ thế đi ra thôi. Món mà Cookie thích hơn cả mì tương đen, chính là mông phụ nữ đấy.”

Jae Hyung đẩy lưng Yun Ju và buông tay ra. Yun Ju khẽ bật ra một tiếng “Á”, thân hình lảo đảo chúi về đằng trước. Cookie lập tức ngưng ngay khúc bi ca và nhảy xuống khỏi băng ghế. Có vẻ nó đã phân tích cảnh này có nghĩa là chủ nó và khách thăm đang đánh nhau. Jae Hyung xách cái túi đựng xác lên và đi về phía lán chứa đồ. Vừa bước đi, anh vừa liếc nhìn về phía Yun Ju. Cookie đang khệnh khạng bước xoay tròn xung quanh cô ta. Nó không quên thêm chút gia vị bằng cách nhành miệng nhe răng, khoe một điệu

cười hung hiểm. Yun Ju xem ra sắp ngất đến nơi.

Khi anh ra khỏi lán chứa đồ thì Yun Ju không còn ở trong sân nữa. Chiếc xe đậu bên ngoài cổng cũng không thấy đâu. Trước cánh cổng đang mở, chỉ còn một mình Cookie đang chạy đuổi theo mấy bông tuyết vừa bắt đầu rơi xuống.

Tuyết rơi suốt đêm. Cho đến tận lúc này, khi vừng đông đã bắt đầu ló rạng, tuyết vẫn trút xuống mau như khi mới bắt đầu rơi. Jae Hyung ngồi dậy, rời khỏi giường. Anh lôi trong tủ giày ra đôi giày leo núi, xỏ vào và đi ra khỏi nhà.

Hwa Yang là một thành phố lòng chảo nằm giữa năm quả núi và mười hai đỉnh núi. Cái thành phố kề cận như thể thông với phía Bắc Seoul qua một con đường cao tốc này, có những lúc Jae Hyung thấy bầu trời của nó thật là bức bối. Đặc biệt là vào những buổi sớm mai tỉnh giấc sau khi lang thang trong cõi mộng. Mỗi lần như vậy, anh lại đi lên khu rừng phía sau Dreamland, nơi có khu nghĩa trang động vật. Sáng nay, lúc anh đi trên con đường rừng, tuyết đã rơi dày đến tận bắp chân. Gió quất dữ dội, không khí lạnh buốt. Tới mức mỗi lần thở cũng đau nhói đầu mũi. Có lẽ vì tuyết mù mịt như sương mù mà cảnh vật trước mắt cũng lờ mờ. Cảm giác như sáng nay nhiệt độ phải tụt xuống dưới âm 20 độ. Jae Hyung dừng bước giữa đường, ngước nhìn lên phía khu nghĩa trang động vật. Cookie đang phi thân như lặn vào trong tuyết. Không thấy Star đâu cả.

Việc này thật lạ. Hai ngày qua, cứ đến đêm là Star biến mất. Anh rung chuông để hỏi xem nó đang ở đâu, nhưng nó cũng không trả lời. Ngược lại, Cookie đáng ra phải bận rộn suốt đêm thì lại ở lì trong cái thùng xe dưới tầng hầm, không chịu ló mặt ra. Mọi việc bắt đầu như vậy kể từ khi có tiếng hú lạ ở gần tường rào sau đêm thứ Bảy. Âm thanh trầm hơn hẳn tiếng hú của Cookie, và cũng trải

rộng hơn, ngân dài hơn. Đó là tiếng hú gọi bạn tình. Nếu dựa theo âm vực thì có vẻ như kích thước của con vật to hơn Cookie rất nhiều. Đêm qua, sau khi Yun Ju đi, Jae Hyung quyết định lên lùng kiếm trong khu rừng, nhưng ngay cả một chút dấu vết qua lại của Star cũng không có. Cũng không hề thấy dấu vết của "thằng nào đó" đã ngỏ lời tán tỉnh Star. Anh đoán chắc Star chưa thể ra ngoài được. Bởi vì dù có là vận động viên điền kinh đi nữa thì Star cũng không có siêu năng lực có thể nhảy bay qua hàng rào cao 3 mét như thế. Chắc là nó đang trốn ở đâu đó trong Dreamland thôi, nghĩ bụng như vậy nhưng anh vẫn thấy canh cánh lạ thường. Cái "thứ gì đó" mà Star đã gặp ở trong khu rừng bên nông trại đêm thứ Sáu vừa rồi cứ liên tục quấy đảo. Hay thứ đó chính là cái thằng đã dụ dỗ Star ngây thơ của anh chăng? Hèn gì, tâm trạng anh giống như một ông bố có con gái bị một thằng ất ơ vô công rồi nghề trong xóm cướp mất vậy.

Star là con chó cái duy nhất ở Dreamland không bị triệt sản. Cookie cũng vậy. Lý do là gì bản thân Jae Hyung cũng không biết. Có lẽ trong vô thức, anh muốn ghép đôi Star với Cookie, muốn những con chó con mang dòng máu chó kéo xe trượt tuyết sẽ được ra đời. Giống như ngày xưa, Maya đã tặng cho anh bầy chó mang tên "Shijyaa".

Jae Hyung bước vào khu nghĩa trang động vật. Bây giờ do bị tuyết phủ nên không nhìn thấy, nhưng trong khu mộ này, cứ cách một mét lại đặt một hòn đá tròn nhẵn. Đó là bia mộ của những con vật đã chết vì những lý do như già yếu, hoặc bệnh tật, hay vì bị thương, vì không còn giá trị sử dụng, vì không còn đẹp nữa... Trong số đó có những con chó mà chính tay anh đã cho an tử. Con Ngộ Không bị ung thư ổ bụng thời kỳ cuối, con Seoul vì di chứng tai nạn giao thông mà một ngày mấy chục lần lên cơn co giật, con Đốm nửa người cháy sém bị vứt trong thùng rác chỉ còn thoi thóp thở...

Khi tới gặp những con vật với tư cách một bác sĩ thú y, Jae Hyung cố gắng quên đi mình là ai. Nếu như không buông bỏ được cái tôi thực sự của mình với tư cách con người, thì thế nào những sinh mạng đặt vào tay anh cũng sẽ trở thành đối tượng. Một con người coi sinh mạng là đối tượng chứ không phải mục đích có thể gây ra những trò đê tiện đến mức nào, điều này anh đã học được từ cách đây rất lâu rồi, qua những việc do chính anh gây ra chứ không phải ai khác. Mỗi sớm mai thức dậy khỏi giấc mơ đó, đứng ở nơi đây, ký ức về thời kỳ ấy lại sống dậy nguyên vẹn trong anh. Đó là lúc tham vọng được đánh thức qua giấc mơ lùi lại sau lưng. Và cũng là lúc tấm thân nóng rực nhờ giấc mơ của anh nguội dần đi.

Jae Hyung dừng bước trước mộ con Đốm - người hàng xóm của con chó trắng mới chuyển nhà tới nghĩa trang này. Gần như cùng lúc, Cookie ở phía sau cây bách lùn đột nhiên lao vọt ra. Nó sủa ăng ẳng như giật mình vì cái gì đó, tai bay phần phật chạy tới, cái đuôi màu xám vẫy lia lịa. Jae Hyung nghiêng đầu, nhìn vào mắt Cookie.

Mới sáng sớm thế này, rốt cuộc mày đòi đi đâu hả?

Cookie mở to mắt, hết quay người về phía ngôi nhà rồi lại quay về phía Jae Hyung, cứ thế lặp đi lặp lại. Do tuyết phủ dày nên trông nó như đang nhảy dây, nhưng cũng có thể nhận ra ý nghĩa hành động của nó. Đó là “Có ai đó đang gọi tôi.” Đó là động tác phản ứng với tiếng còi siêu âm. Chỉ có duy nhất một người thổi cái còi đó. Anh đưa tay lần túi quần, và nhận ra đã để quên điện thoại ở trong phòng.

“Đi nào, Cookie.”

Anh lập tức quay người chạy xuống phía ngôi nhà. Anh đoán không sai. Trên màn hình điện thoại hiện tên “Ông già Son”.

Có bốn cuộc gọi lỡ, mỗi cuộc cách nhau một phút. Anh vừa bấm nút gọi thì Seung Ah bắt máy.

“Bác sĩ đấy ạ?”

Giọng nói tựa như gió thoảng cất lên hỏi anh.

“Tôi đây.”

Có tiếng khóc òa.

“Bác sĩ... nhanh lên... Ah Reum... ông cháu... Cháu biết lỗi rồi.”

Jae Hyung cố cắt nghĩa những câu nói đứt quãng trong tiếng khóc nhưng không được. Những gì anh có thể suy đoán chỉ là có chuyện gì đó đã xảy ra tại phòng của người quản lý chung cư Hwa Yang, nơi ông già mất vợ năm năm trước sống cùng với cô bé khiếm thị 8 tuổi và con chó dẫn đường cho cô bé. Seung Ah là đứa trẻ hiếm khi khóc. Dù có ngã rách đầu gối cũng sẽ chỉ phủi quần áo, đứng dậy và nói “Cháu không sao.” Đứa trẻ như vậy mà lại khóc đến lạc cả giọng, thì “chuyện gì đó” ở đây chắc hẳn không bình thường rồi. Jae Hyung vừa tìm chìa khóa xe cứu thương vừa hỏi.

“Seung Ah à, ý cháu là kêu bác sĩ bây giờ mau đến chỗ cháu phải không nào?”

“Vâng, vâng ạ.”

Giọng nói lẫn trong tiếng khóc đó ẩn chứa cả sự gấp gáp và nỗi sợ hãi. Tiếng thở dồn dập hổn hển cho thấy đứa trẻ sắp rơi vào hoảng loạn.

“Được rồi, chú đến ngay.”

Jae Hyung ra khỏi nhà, trèo lên xe cứu thương. Anh lấy tai nghe cắm vào điện thoại và đeo lên tai, sau đó nổ máy.

"Seung Ah, bây giờ Ah Reum có ở bên cạnh cháu không?"

"Ah Reum... ông cháu.... chị 119... Cháu biết lỗi rồi."

Cô bé lặp lại những câu y hệt như cũ. Cảm giác tiếng thở càng gấp gáp hơn và giọng nói dần dần yếu đi. Jae Hyung lớn tiếng gọi.

"Son Seung Ah."

Chậm mất một thoáng, Seung Ah mới đáp "Dạ."

"Bây giờ cháu bắt đầu đếm nhé. Đếm chầm chậm, đếm to vào để bác sĩ nghe được rõ. Cháu đếm đến 500 là bác sĩ sẽ đến trước mặt Seung Ah rồi. Nào, bắt đầu."

Seung Ah bắt đầu đếm. Jae Hyung phóng xe ra khỏi con đường nhánh và tiến về phía ngã tư có thư viện Baekun.

Đó là một ngày nắng ấm mùa xuân năm ngoái. Một ông già mặc đồng phục bảo vệ đẩy chiếc xe cút kít làm vườn tìm đến Dreamland. Trên xe là một cô bé ngồi ôm con chó Golden Retriever mặc áo gi lê vàng. Đó là Seung Ah và Ah Reum.

Mặc dù có nói "Đây không phải là bệnh viện thú y thông thường, trang thiết bị cũng không tốt..." nhưng Jae Hyung vẫn thử xem xét tình hình con chó. Con chó đang trong tình trạng xương chày bị gãy hở, tổn thương cơ nghiêm trọng. Nếu không phẫu thuật thì nhiều khả năng sẽ tàn phế cả đời.

"Tôi được chỉ nên mới tìm đến đây. Người dân ở chung cư chỗ tôi bảo nếu đến đây thì bác sĩ sẽ giúp cho, vậy nên..."

Ông lão nhấc cái mũ có vành màu xanh thẫm và cúi gập người chào Jae Hyung. Trong lúc Jae Hyung đang bối rối chào đáp lễ, ông già giới thiệu bản thân, Seung Ah và Ah Reum. Bố Seung Ah đã chết vì tai nạn giao thông, Ah Reum vốn là con chó dẫn đường cho bố Seung Ah, và cũng là người bạn duy nhất của Seung Ah - một cô bé không được đi nhà trẻ như những đứa trẻ khác. Ba nhân khẩu cùng sống trong căn phòng của người quản lý. Dù bất tiện nhưng vẫn sống được không có vấn đề gì to tát. Nếu như không kể đến vấn đề của Ah Reum. Ah Reum có tiếng là chó được huấn luyện để không tấn công con người nên có vẻ đã trở thành đồ chơi của bọn trẻ trong khu chung cư. Chỉ cần ông lão không có mặt ở đó là bọn trẻ kéo vào phòng quản lý vuốt ve, kéo tai con chó, giằng cả dây xích trong tay Seung Ah mà kéo con chó chạy khắp nơi. Thậm chí có đứa còn lấy con chó làm chỗ trút giận rồi cứ thế mà đá. Vết thương của Ah Reum ngày hôm đó có thể coi như chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra. Ông lão đang nhổ cỏ dại ở bồn hoa thì nghe thấy tiếng Seung Ah thét lên. Lật đật chạy vào phòng quản lý thì thấy không phải Seung Ah, mà là Ah Reum đang nằm vật ở đấy, máu chảy đầy chân. Bên cạnh lăn lóc một cục gạch dùng để kê bên dưới thùng phân loại rác. Thủ phạm thì đã cao chạy xa bay.

“Nếu bác sĩ chữa trị giúp cho Ah Reum nhà tôi, dù phải trả góp hằng tháng tôi cũng nhất định sẽ trả đủ chi phí điều trị.”

Ông lão vừa vò cái mũ bảo vệ trong tay vừa liên tục cúi đầu. Ah Reum được đưa vào Dreamland phẫu thuật. Sáng nào Seung Ah cũng được ông cõng đến thăm Ah Reum, tận tối mới quay về nhà. Trong tình hình như thế, Dreamland thành ra nhà trẻ của Seung Ah. Với khả năng hòa đồng đặc trưng của trẻ nhỏ, Seung Ah lập tức thân thiết với lũ chó ở Dreamland. Ngày Ah Reum ra viện, Jae Hyung đeo vào cổ Seung Ah chiếc còi siêu âm.

“Khi nào Ah Reum hay Seung Ah gặp chuyện gì mà bên cạnh

không có ai cả thì cháu thổi cái này nhé. Cookie hay Star nghe thấy sẽ báo cho bác sĩ biết đấy."

Seung Ah trầm trồ hỏi.

"Từ xa thật xa cũng nghe được hả bác sĩ? Thổi từ nhà mẹ cháu trên Seoul cũng được ạ?"

"Seoul thì chắc không được đâu. Nhưng quanh vùng này thì không vấn đề gì. Star với Cookie thính tai nhất trên đời này đấy."

"Ah Reum nhà cháu có nghe được không ạ?"

Seung Ah hỏi, khuôn mặt toát lên vẻ tò mò của trẻ nhỏ.

"Có nghe thấy, nhưng vì không được huấn luyện nên nó sẽ bị hoảng hốt. Cháu chỉ được thổi những lúc xảy ra việc gấp mà không liên lạc được với ông hay với bác sĩ thôi nhé. Nếu dùng không đúng thì có thể xảy ra tai nạn đấy."

Từ đó về sau, Dreamland vẫn cứ là nhà trẻ của Seung Ah. Hầu như ngày nào cô bé cũng dẫn Ah Reum đến chơi. Đông sang, rồi tuyết rơi, cô bé ít đến hơn, nhưng thay vào đó lại thường xuyên gọi điện. Gọi vì vấn đề của Ah Reum, gọi vì tò mò muốn hỏi thăm Cookie - con chó mà cô bé thích thứ hai sau Ah Reum, gọi để thổi cho bác sĩ nghe điệu kèn ocanari mà cô bé học được từ một anh nào đó trong chung cư. Hôm nay là lần đầu tiên cô bé thổi chiếc còi đó. Ngực Jae Hyung thắt lại vì lo lắng. Chỉ mong sao không phải là tình huống xấu nhất. Như có cướp vào, hay ông già gặp tai nạn bất thình lình.

Khi Jae Hyung tới chung cư Hwa Yang, Seung Ah đang ngồi bên cạnh Ah Reum và đã đếm đến 480. Anh vừa bước vào phòng, cô bé đã ngẩng khuôn mặt tèm lem nước mắt nước mũi lên hỏi.

"Bác sĩ đấy ạ?"

Ông già không có ở đó. Chỉ có chăn gối mà ông già đã dùng đang vứt bừa trong phòng.

"Ừ, bác sĩ đây."

Jae Hyung bế Seung Ah lên, gỡ cô bé ra khỏi Ah Reum. Seung Ah đưa tay ôm chầm lấy cổ anh. Cô bé vẫn đang run, nhưng cảm giác đã bình tĩnh hơn trước một chút. Ít nhất thì cũng không còn trong tình trạng kích động đến mức không nói được liền mạch.

"Ông cháu đi đâu rồi?"

"Ông lên xe 119 đi bệnh viện rồi ạ. Tại ông bị đau mắt, với bị sốt, rồi thở gấp nữa."

"Ông bị như thế từ bao giờ?"

"Từ tối thứ Bảy ạ. Ông nói ông bị lây bệnh đau mắt, rồi bảo cháu đừng sờ mặt ông nữa."

Đến tối Chủ nhật, bệnh đau mắt đã phát triển thêm triệu chứng sốt cao, khó thở. Nhưng hình như ông già không đi bệnh viện, mà chỉ đến hiệu thuốc trong khu mua thuốc về uống.

"Ông uống thuốc rồi mà chẳng có vẻ đỡ hơn chút nào. Cháu nhắc ông đi bệnh viện thì ông bảo đợi đến sáng mai xem sao, nếu không đỡ thì sẽ đi bệnh viện."

Đúng là ông già thật cố chấp, nhưng Jae Hyung cũng hiểu cho ông. Làm sao bỏ trống phòng quản lý mà đi được. Seung Ah là một chuyện, nhưng không có ai trông phòng quản lý thay ông được. Có lẽ ông lão sợ nếu bảo ốm rồi bỏ vị trí thì sẽ không vừa mắt người dân trong khu chung cư. Đã thế lại giữa lúc người ta đã

đưa ra đề nghị trong cuộc họp khu dân cư về việc đổi người quản lý trẻ hơn.

“Vậy nên Seung Ah đã gọi 119 hả?”

“Vâng ạ. Tại cháu mải đợi điện thoại nên không biết là Ah Reum cũng bị ốm. Chị 119 đưa cháu chiếc điện thoại của ông rồi bảo cháu về nhà ngoan, đợi bệnh viện liên lạc. Nhưng mãi chẳng thấy ai gọi, còn Ah Reum cũng bị xỉu như ông rồi. Gọi cũng không nhúc nhích, mỗi lần thở là trong ngực lại có tiếng gì lạ lắm.”

Ah Reum đang nằm dài trước tủ lạnh, thở dốc từng hồi khò khè. Jae Hyung vỗ nhẹ vào lưng Seung Ah và hỏi.

“Bác sĩ xem qua Ah Reum một chút được không?”

Seung Ah nhanh chóng rời khỏi lòng Jae Hyung. Anh cầm đồ nghề khám bệnh ngồi xuống bên Ah Reum. Mũi nó khô nứt nẻ, mắt đóng đầy gỉ, kết mạc mắt bị xuất huyết gần như đỏ lòm màu máu. Thân nhiệt và huyết áp đều thấp, lúc gọi tên hay sờ vào người hầu như không có phản ứng gì. Vấn đề lớn nhất là khó thở. Con chó đang thở bằng bụng đầy khó khăn, thêm vào đó, mỗi lần thở, trong khoang ngực lại phát ra âm thanh rì rào như tiếng sóng. Trong miệng nó đầy bọt máu. Nhìn màu vẫn còn tươi nguyên thì có vẻ là dấu hiệu xuất huyết phổi. Phải chuyển nó về Dreamland ngay. Jae Hyung thu dọn quần áo của Seung Ah rồi cho cả Ah Reum và Seung Ah lên xe cứu thương. Trên đường đi, Seung Ah liên tục hỏi đi hỏi lại một câu.

“Ah Reum nhà cháu không chết chứ ạ? Bác sĩ sẽ lại cứu nó giống như hồi xưa phải không ạ?”

Jae Hyung đưa Seung Ah lên phòng mình ở tầng hai và cho cô bé ngồi lên giường.

“Bác sĩ sẽ làm hết sức có thể. Seung Ah ngồi đây, dù có chán cũng cố gắng chịu khó đợi nhé.”

Seung Ah đáp “Vâng.” Jae Hyung đưa Ah Reum vào phòng điều trị. Phim chụp X-quang cho thấy đúng là xuất huyết phổi. Dù chưa rõ lý do xuất huyết, nhưng nguyên nhân hô hấp khó khăn là do máu ứ trong phổi. Anh truyền nước muối sinh lý qua tĩnh mạch chân trước, cho một số thuốc như thuốc cầm máu, kháng sinh... sau đó đeo vào cổ con chó cái mũ trùm ôxy. Cái thiết bị cấp ôxy trông như một chiếc cổ áo thời Elizabeth, trên bít kín, có nối với dây cấp ôxy. Tiếp theo, anh gọi cơ sở làm dịch vụ xét nghiệm VLab và giao mẫu máu cùng phân, nước tiểu của Ah Reum cho họ.

Tình hình Ah Reum tuột dốc không phanh. Huyết áp tụt liên tục, hiện tượng khó thở càng ngày càng nghiêm trọng. Đến lúc Jae Hyung nhận được fax thông báo kết quả xét nghiệm huyết thanh, ngay cả chút hơi thở thoi thóp của con chó cũng không còn. Tâm trạng rã rời, anh cầm tờ kết quả muộn màng lên xem. Con chó ở trong tình trạng cả trị số bạch cầu và hồng cầu đều giảm, thận và gan đều đã mất chức năng. Chỉ vừa mới tháng trước, Ah Reum đến kiểm tra định kỳ ở Dreamland. Mọi thứ vẫn đều bình thường. Trong vòng một tháng qua đã xảy ra chuyện gì? Tình hình này phải giải thích với Seung Ah như thế nào đây, chắc hẳn con bé sẽ không chịu chấp nhận đâu.

“Bác sĩ.”

Có tiếng gõ cửa, rồi y tá Lee thò đầu vào. Có vẻ cậu ta vừa đến. Cứ nhìn áo khoác vẫn còn mặc nguyên trên người là đủ biết.

“Đến rồi à?”

Đáp lại lời Jae Hyung, y tá Lee đi vào trong phòng, nét mặt khó xử.

“Chuyện là... tối qua, cô Lim Ji Young có gọi điện cho tôi và bảo đã quyết định làm ở bệnh viện khác rồi. Hình như bên đó người ta đưa ra điều kiện tốt hơn.”

Chẳng nghĩ ra được câu nào để đáp lại, Jae Hyung chỉ gật đầu.

“Tôi có bảo cô ấy đã quyết định phỏng vấn rồi mà giờ lại nói như thế là sao...”

“Rồi cũng tìm được cách thôi mà. Đừng bận tâm quá.”

Jae Hyung đứng dậy, đi ra khỏi phòng điều trị. Vừa đi lên tầng hai, anh vừa nghĩ xem làm thế nào để nói cho Seung Ah biết sự thật. Cửa vừa mở, Seung Ah đã ngước lên hỏi anh, tay cô bé đang cầm điện thoại di động đưa lên tai.

“Bác sĩ đấy ạ?”

Jae Hyung vừa đáp “ừ”, Seung Ah lập tức chìa ngay chiếc điện thoại ra.

“Bệnh viện đấy ạ, họ bảo cháu chuyển máy cho người lớn.”

Đến lúc đó, Jae Hyung mới nhớ ra ông của cô bé đã được xe 119 đưa đi. Theo như lời Seung Ah kể thì ông già có triệu chứng hệt như Ah Reum.

Anh vừa nói “ A lô” thì đầu dây bên kia liền hỏi quan hệ của anh với ông già Son. Jae Hyung không biết phải nói sao. Anh đâu thể nói mình là bác sĩ chủ trị cho con chó dẫn đường cho cháu gái của ông già được. Anh nói là người quen, đầu dây bên kia bèn hỏi người giám hộ ruột thịt. Sáng sớm nay, ông già Son đã trút hơi thở cuối cùng ở phòng cấp cứu Bệnh viện Hwa Yang, nhưng liên lạc với gia đình không được. Jae Hyung bất giác quay sang nhìn Seung

Ah. Cảm giác như tóc sau gáy anh dựng đứng lên. Đứa bé đang dỏng tai lên nghe nội dung cuộc điện thoại kia, đứa bé đó là người thân duy nhất của ông già.

“Bây giờ tôi đi ngay đây ạ.”

Jae Hyung cúp máy, lặng người nhìn Seung Ah. Anh những muốn đi xuống tầng một và hỏi y tá Lee rằng có bí quyết nào để thông báo cùng một lúc về hai cái chết cho một bé gái 8 tuổi khiếm thị không. Một là cái chết của ông - người thân duy nhất của cô bé, và hai là cái chết của con chó dẫn đường - đôi mắt và cũng là người bạn thân thiết của cô bé.

“Bác sĩ định đi đến chỗ ông phải không ạ?”

Seung Ah hỏi. Giọng cô bé cố tỏ ra vui vẻ, nhưng rõ ràng cô đang dựng hết mọi ăng ten cảm nhận trên người để thăm dò thái độ của anh. Jae Hyung đáp.

“Ừ.”

“Cháu cũng muốn đi cùng.”

“Bây giờ thì không được.”

Môi Seung Ah bĩu dài ra phụng phịu. Nhìn vẻ mặt như vậy, xem ra đây là một lời từ chối rất phũ phàng đối với cô bé. Jae Hyung cầm chiếc điện thoại của ông già Son đặt vào tay Seung Ah.

“Bác sĩ đi gặp ông trước, sau đó sẽ đón cháu đi cùng.”

“Cháu cũng không được xuống tầng một gặp Ah Reum đúng không ạ? Tại Ah Reum đang ốm nặng lắm mà.”

Trong giọng tự hỏi tự trả lời đó của Seung Ah mang một chút kỳ vọng. Jae Hyung đáp “Đúng vậy,” cô bé gượng cười, cả

khuôn mặt nhỏ bé méo xệch đi. Cô bé đang gắng sức tự làm quen với nỗi thất vọng và sự oán trách. Jae Hyung nắm tay Seung Ah một lần nữa rồi buông ra. Ngoài ra, anh cũng chẳng biết phải làm cách nào khác.

Tại Bệnh viện Hwa Yang, hầu như chẳng còn việc gì mà Jae Hyung có thể làm được nữa. Ngoài chuyện ông lão tử vong sau khi được đưa đến bệnh viện khoảng ba mươi phút thì anh không nghe được chuyện gì khác. Người ta không cho anh xem bảng theo dõi bệnh nhân, cũng không cho biết ai là bác sĩ phụ trách. Cũng không được thấy thi thể ông già. Bởi vì anh không phải là người nhà. Xem ra kiểu gì cũng phải liên lạc với mẹ Seung Ah thì mới giải quyết được. Jae Hyung gọi điện cho y tá Lee.

“Seung Ah đang giữ điện thoại di động của ông con bé. Y tá Lee lên tìm thử trong máy đó xem có số điện thoại nào được lưu tên là ‘Con dâu’ hay ‘Mẹ Seung Ah’ rồi báo cho tôi.”

Vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông. Là viên cảnh sát Park Ju Hwan bên phòng điều tra tội phạm Sở cảnh sát khu Đông.

“Anh vẫn khỏe đấy chứ?”

Jae Hyung sực nghĩ tới kho hàng Bu Yong. Park Ju Hwan mà tìm gặp anh thì chỉ có mỗi việc đó thôi.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Bên kho hàng Bu Yong báo với chúng tôi là có đột nhập. Có vài việc cần xác nhận, anh ghé chúng tôi một chút được không?”

Trước đây, Jae Hyung cũng đã nhiều lần bị tình nghi là đột nhập hay xâm phạm gia cư. Lần thì nhận được tin báo mấy con chó bị nhốt dưới tầng hầm sắp chết, anh đã vào nhà một tay cuồng sưu tập động vật, rồi lần anh lại đưa lũ chó sống trong kho của

một lò mổ chó ra ngoài. Mỗi lần như vậy, anh lại nhận được yêu cầu trình diện và gặp Park Ju Hwan. Anh ta không đối xử với Jae Hyung một cách đặc biệt thiện cảm, nhưng có vẻ cũng có thiện cảm với việc cứu hộ động vật. Bằng chứng là lần nào anh ta cũng thả cho Jae Hyung đi hoặc chỉ phạt ít tiền.

"Ngay bây giờ ấy ạ?"

Jae Hyung hỏi. Park Ju Hwan đáp đúng là như vậy. Jae Hyung vừa cúp điện thoại thì lại có điện thoại từ y tá Lee. Cậu ta cho biết trong điện thoại hoàn toàn không lưu một số liên lạc nào cả. Do Seung Ah là trẻ vị thành niên nên chưa được công nhận quyền pháp lý. Rốt cuộc, việc xử lý hậu sự buộc phải giao cho phía bệnh viện. Cứ để họ xử lý theo diện đối tượng không người thân thích, như vậy họ mới liên lạc với cảnh sát và có thể tìm ra tung tích mẹ Seung Ah. Jae Hyung rời khỏi bệnh viện.

Mười phút sau, với tư cách người bị tình nghi đột nhập, Jae Hyung ngồi mặt đối mặt với Park Ju Hwan.

"Khoảng 6 giờ 40 phút tối qua, tại nhà kho số 2 lô G kho hàng Bu Yong, anh đã làm gì?"

Park Ju Hwan hỏi. Jae Hyung thắc mắc không rõ ai đã tố cáo. Chủ kho hàng chăng? Hay là tay phối giống chó? Đột nhiên anh nhớ tới khuôn mặt Kim Yun Ju.

"Nếu đã xem CCTV thì chắc hẳn anh cũng biết rồi còn gì."

"Anh cứ tự mình nói đi."

"Tôi nhận được tin báo trong kho có lũ chó bị chủ phối giống nhốt bỏ xó."

"Ai báo cho anh?"

“Tôi không biết. Có vẻ như là một nam thanh niên, nhưng không nói rõ tên tuổi.”

Park Ju Hwan gật đầu hỏi tiếp.

“Người phụ nữ đi cùng anh là ai thế? Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý đấy.”

Jae Hyung đáp đúng theo sự thật.

“Tôi không biết cô ta.”

“Không biết cô ta. Giữa đường tình cờ thấy vừa mắt nên thành bạn đồng hành, ý anh là vậy sao?”

“Cũng từa tựa như vậy. Mặc dù sự tình khá phức tạp.”

Park Ju Hwan nhoài người về phía trước, chăm chú nhìn Jae Hyung.

“Kể cho tôi biết sự tình phức tạp và từa tựa như vậy đi.”

Jae Hyung kể hết mọi chuyện xảy ra tối thứ Sáu. Với thái độ rất sẵn lòng, đặc biệt là về Kim Yun Ju, Park Ju Hwan nghe hết rồi hỏi lại.

“Như vậy là lúc đó phòng bảo vệ của kho hàng không có người. Đúng không?”

“Đèn phòng bảo vệ lúc đó đang tắt.”

“Và anh không nhìn thấy bên trong có người hay không?”

“Do không có ai chặn lại nên tôi nghĩ là không có người.”

“Nhưng chuyện là thế này. Tay bảo vệ kho hàng đó chết rồi đấy.”

Cảnh sát Park đưa bút bi lên gãi đầu và nhìn Jae Hyung chằm chằm.

"Chết vào khoảng thời gian mà bác sĩ cùng với người phụ nữ tên Kim Yun Ju đi vào nhà kho. Chuyện đó phải nghĩ thế nào đây?"

DONG HAE 2

MỘT THANH NIÊN NGOÀI 20 TUỔI ĐƯỢC PHÁT HIỆN TỬ VONG DƯỚI CHÂN NÚI BAEKUN, THÀNH PHỐ HWA YANG

Vào khoảng 6 giờ sáng ngày 27 tháng Một (tức hôm nay), tại sân sau Bệnh viện Tâm thần P nằm dưới chân núi Baekun, thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeonggi, nhân viên bảo vệ kho hàng B - anh Kang (21 tuổi) đã được phát hiện trong tình trạng tử vong. Cảnh sát cho rằng anh Kang bị rơi xuống từ chòi nghỉ chân của khu chứa nước bỏ hoang phía sau bệnh viện, và hiện đang tập trung điều tra hiện trường để tìm nguyên nhân cái chết. Được biết, vào khoảng 5 giờ 30 phút chiều ngày 26 vừa qua, anh Kang đã cùng bạn là anh Park đi xe máy tới khu nhà kho B, hiện tại vẫn chưa tìm được tung tích anh Park, về vấn đề này, cảnh sát cho biết hiện đang tìm kiếm anh Park và chiếc xe máy mất tích.

Phóng viên Mun Dae Seong (mds82@kwmael.com)

Trong một góc tiệm net, Dong Hae đang ngồi nghĩ ngợi. Về việc cuộc đời này đã khắc nghiệt với bản thân mình tới mức nào. Vừa bật cái bật lửa lách cách, hắn vừa nghiền ngẫm. Bây giờ phải

làm thế nào đây?

Tự ra trình diện với cảnh sát chăng? Đến đó rồi nói gì với họ? Nói là do muốn lấy lại con chó bị cướp hai năm trước mà đã lấy trộm súng thổi phi tiêu với máy bắn lưới, rồi đưa con chó lâu ngày không gặp lên chơi ở chòi nghỉ chân, nhưng ở đó lại có chó sói xuất hiện nên Jin Man rơi xuống vực, nói vậy liệu họ có tin không?

“Mày chính là thằng sẽ phá hỏng cuộc đời chúng tao.”

Hắn nhớ tới lời bố. Hắn nghĩ tới cái xe cứu thương của bệnh viện tâm thần chạy đến dừng trước cổng nhà không một tiếng động. Thay vì giải quyết sự việc, hắn chọn hướng tự thuyết phục bản thân. Rằng Jin Man chết là vì con chó sói, bản thân mình chẳng làm gì sai, nếu cảnh sát tiến hành điều tra, tất cả sự thật sẽ sáng tỏ thôi. Vì vậy tạm thời cứ trốn đi đã.

Đi đâu bây giờ? Không thể đến phòng trọ của anh cả được. Anh với bố đều cùng một giuộc. Phòng trọ của Jin Man thì hẳn là cảnh sát đang canh rồi. Thật vô vọng và bực bội. Thế gian rộng lớn thế này, vậy mà tại sao trong số biết bao nhiêu ngôi nhà lại không có nổi một căn phòng để hắn yên tâm đặt lưng nằm nghỉ cơ chứ? Không có nơi nào để đi thì ít ra cũng phải có tiền, nhưng trong túi hắn chỉ có tổng cộng một tờ 1.000 won với vài đồng tiền xu. Đó là toàn bộ tài sản còn lại của ngày hôm trước, sau khi hắn qua đêm ở nhà tắm công cộng và nhịn cả ăn tối. Được cái may là hôm trước trong túi quần hắn còn một tờ 10.000 won, không thì suýt nữa hắn đã thành kẻ lang thang trải giấy báo nằm ở ga Hwa Yang rồi. Đúng là còn có Lucky nữa, nhưng hắn không thể bán nó đi được. Chẳng phải con xe đó giờ cũng đang trong cảnh bị truy nã cùng với hắn hay sao.

Dong Hae đi ra trạm điện thoại công cộng, gọi điện về cho

mẹ. Trong cái nhà đó, người duy nhất che chở và chịu giúp hắn chỉ có mình mẹ mà thôi.

“Mẹ à, con đây.” Dong Hae vừa lên tiếng thì nhận ngay được câu hỏi đáp lại “Rốt cuộc con đi đâu làm gì vậy hả?”

Dong Hae giải thích về việc con Cookie giả và con chó sói, về chuyện Jin Man và cảnh sát, về chuyện bố và về lý do hắn cần tiền. Mẹ bảo hắn đến nhà hàng cơm Hàn tên “Jamiwon” ở dưới chân núi Baekun. Và nói thêm là bây giờ sẽ lập tức gom tiền mặt rồi chạy đến ngay. Mẹ còn động viên hắn trốn thật kỹ ở chỗ nào bố hắn không tìm được ấy. Dong Hae nghẹn lời. Câu nói “Mẹ, cảm ơn mẹ” cứ tự nhiên bật ra. Như thể cảm động vì lần đầu tiên trong đời được nghe câu ấy, mẹ lặng đi một lúc rồi đáp.

“Con đến cẩn thận nhé.”

Đương nhiên rồi thưa mẹ. Chắc chắn là phải cẩn thận rồi, Dong Hae rời quán net, ra lấy Lucky giấu trong con hẻm bên cạnh.

Không biết do hôm nay là Chủ nhật hay vì quán vốn vắng khách mà ngay cả trong giờ ăn trưa, Jamiwon cũng thưa người. Mẹ Dong Hae đang đợi hắn trong căn phòng ở phía trong cùng hành lang. Trông mẹ có vẻ hớt hải khác hẳn thường ngày. Mặt mộc không trang điểm, mẹ mặc một chiếc áo len chui cổ với áo phao chần, quần jean, chân còn không xỏ tất. Dong Hae vừa ngồi xuống, mẹ lập tức lục chiếc túi đang ôm trong lòng lôi ra một phong bì màu trắng. Dong Hae nhận lấy mở ra xem thì thấy bên trong có mấy chục tờ 50.000 won. Hắn lại bật ra những lời mà cả đời chưa từng nói bao giờ.

“Nợ này nhất định con sẽ trả, con hứa đấy.”

“Được rồi,” mẹ đáp lại, vẻ mặt thật lạ thường. Dong Hae

vừa định đứng dậy, mẹ đã đưa tay giữ vạt áo hắn lại.

“Ăn cơm rồi hẵng đi, cho mẹ yên lòng. Con bảo bữa trưa con cũng nhịn mà.”

Cánh cửa phòng mở ra. Nhân viên phục vụ đầu buộc khăn trắng mang thực đơn vào. Dong Hae đành ngồi xuống cầm đũa lên. Nhịn đói từ đêm qua nên ngay cả món miến xào thường ngày hắn không thích bây giờ cũng trôi tuồn tuột vào bụng. Mẹ không động đến đồ ăn. Mẹ ngồi thừ người nhìn hắn ăn mà lẩm bẩm một mình.

“Dù thế nào con cũng là con trai mẹ. Mẹ không thể để con bị cảnh sát bắt được, không đời nào.”

Dong Hae đưa nửa khúc cá trích nướng lên miệng vừa cắn vừa nhìn mẹ. Để xem điều mà hắn cảm nhận được trong giọng nói của mẹ có đúng là sự bi tráng hay không. Nét mặt mẹ cũng toát ra cùng một vẻ như vậy. Vẻ mặt như vậy có ý nghĩa gì, điều này không cần phải giải thích. Mà cũng không có thời gian để làm việc đó nữa. Cửa phòng lại mở ra, bước vào phòng là hai người đàn ông mặc áo blu bệnh viện màu xanh da trời, tóc cắt kiểu đầu đinh vuông. Nhìn là đủ biết những người này là ai. Tình hình này là thế nào, thoáng trông cũng đủ hiểu. Mẹ không phải người che chở cho hắn, mà chính là tay sai của bố hắn.

Dong Hae đứng bật dậy. Vừa chụp đĩa thức ăn điên cuồng ném vào mặt mấy người đàn ông, hắn vừa lao ra phía cửa. Kháng cự cũng vô ích, giở trò cũng vô vọng. Chưa ra đến cửa phòng, Dong Hae đã bị một cái chân dài ngoẳng thò ra ngáng té nhào. Vừa ngã dập mặt xuống sàn lập tức hắn đã bị đầu gối của ai đó thúc vào lưng đè dúi xuống. Hai cánh tay bị bẻ quặt ra sau lưng. Dong Hae cố hất đầu, giãy giụa hai chân gào lên.

“Buông ra, mấy thằng khốn này.”

Người đàn ông kia tiến lại gần, thọc kim tiêm vào cánh tay Dong Hae. Trong giây lát, toàn thân hắn bủn rủn. Đầu óc hắn quay cuồng. Trước mắt hắn sập tối. Và cuối cùng tất cả chuyển màu đen ngòm.

Từ vực thẳm, con kêu lên Ngài, lạy Chúa,
Muôn lạy Chúa, xin Ngài nghe tiếng con.

Bố đang trần truồng nằm trên sập đặt trước bàn thờ. Từ bên dưới bàn thờ, một giọng nói không rõ của ai đang cầu nguyện cho linh hồn của "Park Nam Cheol Stefano".

Xin rửa con sạch hết lỗi lầm, tội lỗi con, xin Ngài thanh tẩy.

Dong Hae tay cầm chai đựng dung môi pha sơn và kéo, tiến lại gần bố. Hắn dùng kéo cắt đứt dải giấy tiểu liệm và vén miếng vải phủ mặt. Cái lưỡi tím ngắt của bố thõng xuống tận dưới cằm. Đây là cái lưỡi độc ác suốt hơn hai mươi năm qua đã chọc vào khí quản và đâm nát trái tim của thằng con trai.

Là cái lưỡi đáng bị lửa địa ngục nướng thành món bít tết. Và bây giờ nó cũng là cái lưỡi thảm hại đã rơi vào tay của thằng con trai đó. Dong Hae lùa lưỡi kéo vào trong miệng bố hắn. Cái lưỡi mềm oặt nằm gọn giữa hai lưỡi kéo. Hắn cắt một nhát thật đẹp như cắt một miếng thịt thăn. Đặt cái lưỡi lên trên trán bố hắn nhìn thật hợp, như thể vốn dĩ nó đã dính ở đó vậy. Bây giờ thì đổ chất dung môi. Từ đầu ngón chân lên đến cẳng chân, từ thân người cho đến bàn tay quấn tràng hạt làm từ gỗ cây hoa hồng, lên tới cổ và vào trong cái miệng trống hoác. Cuối cùng, hắn vặn xoắn dải giấy liệm rồi cắm vào miệng bố hắn như một ngọn bấc.

Lạy Chúa, đức Chúa cứu độ thân con, xin người cứu con khỏi tội

chết.

Sau khi đứng xuống dưới bàn thờ, Dong Hae bật cái bật lửa nòng dài như một khẩu súng trường. "Phụt", ngọn lửa bén vào dải giấy liệm và bao phủ lấy bố hắn. Từ trong khoang miệng trống hoác như cái lỗ, một cột lửa phụt ra. Trên trán bố hắn, cái lưỡi cháy xèo xèo và biến thành máu. Cả thân hình đen thui co rút lại. Chỉ còn nhỏ như thân hình thằng con trai nhỏ của bố hắn, thằng bé từng bị nhốt dưới tầng hầm ngày xưa. Ngược lại, thân hình Dong Hae đã trở nên to gấp đôi bố hắn. Tiếng cầu hồn càng lúc càng cao. Giai điệu trang nghiêm tựa như một dàn hợp xướng thánh ca.

Lạy Chúa, xin Ngài rủ lòng từ bi với Park Stefano.

Rùng mình trong khoái cảm tuôn trào, Dong Hae tỉnh giấc. Hơi nóng của lửa và âm thanh cầu nguyện phút chốc biến mất. Không gian tĩnh mịch trở lại. Hiện thực bao trùm. Cảm giác ấm nóng và ẩm ướt ở thân dưới xua tan dư âm của giấc mơ. Khó chịu như thể đang nằm trên vũng bùn, nhưng cảm giác này cũng thật là quen thuộc. Tâm trạng thất bại tựa như nước tiểu làm tóc hắn ướt đẫm. Lại là giấc mơ đó. Giấc mơ mà hồi nhỏ, hắn đã mơ không biết bao nhiêu lần, giấc mơ biến hắn thành một kẻ đái dầm.

Đây là đâu nhỉ? Bây giờ là mấy giờ rồi? Dong Hae cố gắng nghĩ đủ mọi cách nhưng đầu óc hắn vẫn đen đặc. Thân thể hắn không phản ứng đúng mức với kích thích bên ngoài. Mặc dù nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng hắn không sao mở mắt ra nổi. Khi có ai đó tiến lại gần rồi lật phắt chăn ra, hắn chỉ giật mấy đầu ngón chân.

"Thật đúng là lắm trò."

Một giọng nói xa lạ vang lên.

“Cái thằng lớn đầu rồi mà còn làm trò.”

Dong Hae nghĩ tới bố hắn trong cơn mơ. Nghĩ tới thân hình co rút trong lửa rồi teo lại chỉ còn bằng một đứa trẻ, và cái lưỡi biến thành một bụm máu.

“Park Dong Hae.”

Một bàn tay rắn đanh túm cằm hắn mà lắc. Nhờ đó mắt hắn tự nhiên mở ra. Tay đầu đinh vuông số 1 - kẻ đã giơ chân ngáng Dong Hae - đang gí sát mặt nhìn hắn. Đến lúc này Dong Hae mới nhận ra đây là đâu. Là bệnh viện Tâm thần Baekun.

“Tỉnh rồi ạ.”

Đầu đinh số 1 mở cửa và nói vọng ra ngoài. Một người đàn ông to cao bước vào phòng. Là bố hắn. Dong Hae nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời tối thế kia, chắc hẳn đã là đêm rồi.

“Anh cho hai chúng tôi gặp riêng một lát được không?”

Bố hắn nói.

“Vâng ạ. Nếu cần gì, xin cứ bấm chuông trên tường. Chúng tôi sẽ đến ngay.”

“Cảm ơn anh.”

Đầu đinh số 1 đóng cửa lại và rời đi. Bố hắn im lặng một lúc lâu. Ông ta khoanh tay, đứng dựa lưng vào cửa sổ mà nhìn Dong Hae. Ánh nhìn lạnh lẽo. Lưng hắn run lên bần bật như đang nằm trên băng mỏng.

“Chắc mày cũng biết là cảnh sát đang tìm mày chứ hả?”

Giọng bố hắn cũng lạnh băng như ánh mắt. Dong Hae cụp mắt xuống.

“Tao sẽ không hỏi mày vì sao lại có chuyện đó. Bởi có hỏi thì chắc mày cũng sẽ chối biến là không phải mày làm.”

Dong Hae nuốt khan rồi mở miệng.

“Không phải là con giết đâu ạ.”

Hắn nói không rõ tiếng, như thể lưỡi đã bị giập nát. Lắp bắp như một thằng đần. Dù vậy cũng không thể không nói được.

“Có một con chó sói lao ra. Nên thằng Jin Man sợ quá mới nhảy xuống vực.”

Bố hắn lắc đầu, mắt quắc lên sắc lẹm. Như muốn bảo hắn có kiếm cớ biện minh thì cũng phải nói sao cho lọt lỗ tai chứ.

“Thật đấy ạ. Sao con lại phải làm cái trò đấy chứ. Jin Man là thằng bạn duy nhất của con. Đúng là có chó sói thật mà...”

“Lý do tao đến đây là để nói rằng, mày hãy yên thân ở đây. Đừng có đái dầm, cũng đừng có vạ vật ngủ suốt ngày, mà hãy tập thể thao, rồi trị bệnh, đọc sách, sống cho ra hồn người vào. Như thế là tốt nhất cho tất cả. Bởi vì chúng tao không muốn bị gọi là người nhà của tội phạm giết người, còn mày thì hẳn cũng không muốn đi tù.”

“Không phải con làm đâu mà. Là do con chó sói lao đến.”

Biết là nói thêm cũng không giải quyết được gì nhưng Dong Hae vẫn liên tục nhắc đi nhắc lại. Hắn không muốn cứ bị nhốt trong bệnh viện tâm thần như thế này. Bằng mọi giá phải làm bố hắn đổi ý.

“Xin hãy tin lời con dù chỉ một lần thôi.”

“Giả sử ở đây mà mày còn gây rối nữa thì cứ xác định tâm lý trước đi. Đúng như đã hứa, lúc đó, chính tay tao sẽ giết chết mày.”

“Không. Không phải con. Con chẳng có tội gì ngoài việc chạy trốn cả. Chó sói...”

“Với tư cách là bố mày, đây là cơ hội cuối cùng và cũng là lời cảnh cáo cuối cùng tao dành cho mày đấy.”

Bố hắn đi ra phía cửa. Cơn chóng mặt kéo đến tối sầm. Trước mắt Dong Hae, tấm lưng của người bố đi xa dần tựa như cánh cổng sắt đang bắt đầu đóng lại. Dong Hae nhỏm người ngóc đầu dậy nhưng rồi lại nằm sụm xuống. Đến lúc đó hắn mới nhận ra, chân tay và cả người hắn đang bị trói chặt bằng dây đai. Dong Hae nức nở như trẻ con.

“Bố, bố ơi, bố đừng như vậy mà.”

Lưng bố hắn chợt giật nẩy lên. Ông ta dừng bước trước cánh cửa. Dong Hae cuống quýt lắp bắp một tràng.

“Đừng bỏ con lại đây. Cho con ra khỏi đây đi. Rồi con sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt bố nữa. Con cũng sẽ không về nhà nữa. Con cũng không gọi điện cho mẹ hỏi xin tiền nữa.”

Bố hắn mở cửa, bước ra ngoài.

“Bố, con không muốn ở đây đâu. Làm ơn thả con ra đi mà.”

Cánh cửa đóng lại một tiếng lạnh tanh khô khốc. Sự tĩnh mịch lại bao trùm. Chìm đắm trong tuyệt vọng, Dong Hae ngước nhìn ra phía ngoài cửa sổ tối om. Một cậu bé treo ngược người bên

ngoài khung cửa sổ như một con dơi đang nhìn hắn. Đó là cậu bé dưới tầng hầm vẫn cất tiếng gọi cầu xin bố ngày xưa.

"Bố, con không muốn ở đây đâu. Làm ơn thả con ra đi mà."

Đó là một ngày mùa thu năm hắn 9 tuổi. Hôm đó là ngày hắn có giờ học ngoại khóa ở con suối trong công viên giải trí Bu Yong, là ngày mà một con ranh con xấu xí đã bị hắn đẩy ngã xuống suối vì dám gọi hắn là "biến thái", là ngày mà con ranh đó được đưa vào bệnh viện vì chấn thương sọ não. Đó là ngày mà lần đầu tiên bố hắn nhốt hắn xuống tầng hầm. Và cũng là ngày giỗ bà.

Lạy Chúa, xin Chúa cho mẹ được yên nghỉ muôn đời.
Và cho ánh sáng Chúa chiếu soi ngàn thu.

Qua cánh cửa tầng hầm bị khóa chặt, vọng tới tiếng cầu kinh của bố và mọi người trong gia đình. Ánh điện vàng ấm áp lọt qua khe cửa. Dong Hae muốn được ra ngoài. Hắn muốn được ngồi trong ánh đèn, cầu kinh cùng với gia đình. Để được như vậy, hắn đã làm tất cả mọi việc mà một đứa bé trai 9 tuổi có thể làm. Giậm chân gào khóc, gọi mẹ, đập cửa xin cho ra, rồi dọa sẽ ngã từ cầu thang xuống cho chết luôn đi. Cứ thế tới tận khi tiếng cầu kinh tắt hẳn, ánh đèn phòng khách biến mất và tất cả hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Ngồi co ro trong bóng tối, Dong Hae thức suốt đêm nghe tiếng cái nồi hơi cũ kêu uỳnh uỳnh như gào thét. Đủ thứ đáng sợ nhảy ra hành hạ hắn trong cơn ảo giác tới tận khi trời sáng. Thứ giúp hắn cầm cự suốt đêm dài đáng sợ đó chính là cửa lò của chiếc nồi hơi. Đó là nguồn ánh sáng duy nhất soi rọi bóng tối và là tay ném cứu nguy giữa hiệp giúp hắn có thể tưởng tượng được. Tưởng tượng rằng cái cửa lò nồi hơi chính là nắm đấm, tưởng tượng rằng ánh lửa xanh thò lên thụt xuống trong cửa lò tựa như

một con rắn độc vồ mồi đang lao về phía bố, tưởng tượng cái lưỡi lửa xanh lè trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân bố hắn. Đây chỉ là tưởng tượng không thể trở thành sự thật, biết vậy nhưng Dong Hae vẫn không thất vọng. Cửa lò trên thế gian này chỗ nào chẳng có. Sức sáng tạo của Dong Hae lại vô cùng vô tận. Những ý tưởng có thể hiện thực hóa thì nhiều như sách trong Thư viện Quốc gia. Vì vậy, chỉ cần hắn quyết tâm thôi.

"Park Dong Hae, mở mắt ra."

Cửa lại mở, đầu đinh số 1 xuất hiện. Y cởi đai trói ở tay chân Dong Hae.

"Dậy."

Đầu đinh số 1 lôi hắn đến phòng tắm.

"Vào rửa ráy đi."

Dong Hae kéo cái quần ròng ròng nước tiểu lép nhép bước vào phòng tắm. Hắn vặn vòi nước nóng, nhìn vào cái gương thép gắn phía dưới vòi hoa sen. Đôi mắt thất thần, hốc mắt trũng sâu thâm sì, miệng há hốc đờ đẫn, quần tụt hẳn xuống dưới cái mông ướt nước tiểu, chân trần. Đúng là một bệnh nhân tâm thần không sai vào đâu được. Đấy là cái giá phải trả cho việc tin vào mẹ hắn. Cái giá phải trả vì trong phút chốc đã quên mất rằng mẹ hắn lúc nào cũng đứng về phía bố hắn. Giá mà lúc đó trong tay có sẵn tiền thì chắc hẳn hắn không quên như vậy đâu. Hoặc là chỉ cần có nơi nào đó để đi.

"Xong chưa?"

Đầu đinh 1 cầm một bộ quần áo bệnh nhân mới đi vào. Dong Hae thay quần áo rồi theo Đầu đinh 1 đi ra phòng bệnh. Đó là phòng số 3011 nằm ngay cạnh phòng y tá.

“*Ciao*.”

Trong phòng chỉ có hai giường. Trên đầu giường người đàn ông vừa cất tiếng chào có gắn bảng tên.

Kim Yong M/52

Dong Hae đi đến ngồi lên giường mình. Trên giường có đặt một cái túi giấy to đùng. Có vẻ là bố hắn để lại trước khi đi. Bên trong đựng mấy thứ như quần lót, tất, giày thể thao, đồ mặc trong, bộ đồ thể thao dày, áo len, áo khoác, máy cạo râu, radio... Đầu đinh số 1 nói.

“Đừng có để đồ lung tung, cất gọn vào trong tủ ngăn kéo kia kìa.”

Đầu đinh số 1 vừa rời khỏi phòng, Kim Yong liền tụt ngay xuống giường, nhún nhảy như múa tuồng tiến lại gần.

“Nghe nói cậu là con trai bạn của Viện trưởng hả?”

Con trai bạn của Viện trưởng... Xét tình hình này thì cũng có thể là như vậy. Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn biết rằng con người đó cũng có bạn bè cơ đấy.

“Tớ là Kim Yong.”

Kim Yong len lén ngồi lên giường. Anh ta nghển cổ rõ dài nhòm trộm vào cái túi giấy, xem ra rất quan tâm đến những thứ đựng bên trong.

“Để tớ kể cậu nghe một chuyện đảm bảo nghe là giật mình ngã ngửa nhá.”

Dong Hae cầm cái túi giấy đi ra phía cửa sổ. Hắn định rằng nếu như tay kia đuổi theo ra tận đấy để làm hắn giật mình ngã

ngửa thì hắn sẽ quật ngay cái túi này vào mõm. Kim Yong đứng dậy khỏi giường, theo dõi nét mặt Dong Hae một lát rồi vừa ư ử hát vừa đi ra khỏi phòng.

Có chuyện gì vậy hỡi người anh em. Cứ chạy theo loài quỷ dữ, người anh em rồi cũng sẽ nhận hình phạt đền tội nơi địa ngục...

Dong Hae ngồi trên bậu cửa sổ cho qua thời gian, đến tận giờ đi ngủ. Ngồi đó nhìn ra có thể thấy vách đá nơi Jin Man rơi xuống. Ngọn đèn đường đang tỏa ánh vàng cam xuống vách đá phủ đầy tuyết. Phía dưới vách đá có một chiếc xích đu chìm trong màn sương đêm màu cam, trông như sợi dây thừng đen ngòm. Jin Man đã rơi xuống chỗ nào nhỉ? Phía dưới cái xích đu kia chăng?

KI JUN 2

2 giờ sáng, chiếc xe tải dừng bánh trước Sở cứu hỏa phía Đông. Ki Jun dốc hết sạch tiền trong ví trả cho tài xế để cảm ơn đã đưa anh từ Misiryeong đến đây. Người tài xế luống tuổi tóc muối tiêu đưa mắt nhìn chỗ tiền như muốn hỏi cái gì thế này.

“Để bác bù tiền xăng ạ.”

“Nhờ có Đội trưởng 119 tôi mới chạy xe một mạch đến đây mà không ngủ gật đấy chứ. Cậu cứ cất đi.”

Nghĩ bụng hay là đưa ít tiền quá, Ki Jun bèn nói thêm.

“Tại bây giờ cháu chỉ mang theo có ngần đấy tiền mặt nên...”

Người tài xế đẩy tay Ki Jun ra rồi tự nhiên chuyển sang nói chuyện về con trai ông.

“Vừa rồi đang nói dở, thằng con trai tôi cũng là sĩ quan đặc công đấy. Chắc cũng phải cách sau đội trưởng 119 tới mười mấy năm.”

Đến lúc này Ki Jun mới nhìn kỹ lại chiếc mặt dây chuyền treo trên gương chiếu hậu bên trong xe. Trong đó có hình một đôi trai gái má kề má cười rạng rỡ. Theo như lời người tài xế thì đó là hai đứa con sinh đôi của ông. Hình như ông nói con gái ông làm y tá thì phải.

“Có duyên gặp nhau thế này đâu phải dễ? Cậu đừng quên tôi, sau này có việc gì khó khăn tôi sẽ gọi đấy, lúc đó mong cậu giúp cho nhá.”

“Lúc đó là chuyện lúc đó ạ, còn giờ bác cứ nhận giúp cho.”

Hai bên đùn qua đẩy lại thêm mấy lần nữa. Người tài xế vẫn từ chối đến cùng. Ông bảo giúp người không mong báo đáp là truyền thống gia đình của “Họ Noh Vạn hộ công phái ở Gwangsan”.

“Cảm ơn bác. Khi nào bác ghé qua, cháu cũng xin mời bác một chén soju.”

Để Vạn hộ công phái có thể giữ vững truyền thống gia đình, Ki Jun cất tiền đi. Vừa xuống khỏi xe tải đã thấy trung tâm 119 ở tầng một sáng ánh đèn và ga ra xe hiện ra trước mắt. Bên trong ga ra xe tối om nhấp nháy ánh đèn pha. Một thoáng sau có tiếng còi hụ, xe cứu thương và xe cứu hộ cùng lúc phóng vọt ra. Hai chiếc xe lao như bay trên con đường không một bóng người và biến mất về phía ngã tư có thư viện Baekun. Ki Jun không ghé vào ký túc xá

mà lập tức chạy ngay lên Sở cứu hỏa. Rất nhiều việc đang đợi anh.

Vào tầm 6 giờ chiều ngày Chủ nhật vừa rồi, có lệnh tập họp khẩn cấp. Mất gần một ngày trời Ki Jun không nhận được lệnh. Tại anh không chịu khó kiểm tra điện thoại di động. Trong suốt khoảng thời gian anh đi bộ ba mươi ba cây số rưỡi từ Danmokryeong tới Misiryeong, điện thoại của anh liên tục trong tình trạng không có sóng. Vì vậy mà lúc điện thoại hết pin anh cũng không hay biết. Phải đến khoảng 5 giờ chiều nay, khi tới khu cắm trại ở Sinseondae, anh thay pin mới thấy một loạt tin nhắn đến. Là tin của trung tâm và Trưởng ban cứu hộ cứu nạn.

Tập hợp khẩn cấp. Yêu cầu toàn bộ thành viên Đội cứu hỏa phía Đông lập tức có mặt.

Tập hợp khẩn cấp. Yêu cầu thành viên Han Ki Jun thuộc Đội cứu hỏa phía Đông lập tức có mặt.

Lẫn trong đó có cả tin của vợ anh.

Anh Ki Jun, anh ở đâu làm gì thế? Có lệnh gọi khẩn cấp kìa.

Anh gọi điện lên trung tâm nhưng không có tín hiệu kết nối. Như thể chỉ có tin nhắn là xoay xở tìm được cách xuyên qua bão tuyết mà đến nơi vậy. Anh lập tức gửi tin nhắn báo cáo có mặt tới Trưởng ban Cứu hộ cứu nạn nhưng không có tin trả lời. Phải đến sau khi xuống núi và leo lên chiếc xe tải của Vạn hộ công phái, anh mới gọi được điện thoại. Lúc đó vào khoảng 9 giờ tối. Vừa nhấc máy, Trưởng ban lập tức hỏi anh không bị đau ốm ở đâu đấy chứ. Anh vừa đáp đúng vậy thì nhận ngay một yêu cầu kỳ lạ là thử nhìn vào gương một cái xem sao. Ki Jun hạ gương chiếu hậu xuống.

“Mắt cậu trông không giống như cái đèn báo cháy đấy chứ hả?”

Mắt anh trông không như vậy. Cũng nổi vài sợi mạch máu nhỏ nhưng chắc không thể gọi đó là đèn báo cháy được. Nghe anh nói không sao, Trưởng ban liền thở hắt ra một hơi dài thật nặng nề.

“Không làm sao liên lạc được với cậu nên bọn tôi tưởng đến cả cậu cũng gục trên núi rồi. Tại đang đúng lúc có yêu cầu kiểm tra bên Sở cứu hỏa Inje.”

Trưởng ban nói toàn thể thành viên trong đội của Ki Jun đều vì chứng bệnh lạ mắt đỏ rực mà đã phải nhập viện tại Bệnh viện Hwa Yang và Bệnh viện Mi Rae ở khu Bắc. Vào tối thứ Bảy, một ngày sau cái hôm điều quân đến chung cư Hwa Yang, tất cả đều đến sở với “đôi mắt đỏ” giống hệt nhau, tới đêm Chủ nhật và rạng sáng ngày tiếp theo họ chia nhau nhập viện ở hai bệnh viện, không lâu sau thì rơi vào trạng thái hôn mê, phải dùng máy thở ôxy. Kang Hye Young bên Đội cứu thương là người qua đời đầu tiên. Vào khoảng trưa ngày thứ Hai. Tiếp theo là Yun Mun Sik ở phòng chăm sóc đặc biệt bên bệnh viện Mi Rae, sau đó là Yu Eun Ho. Còn lại ba người đang phải thở bằng bình ôxy và nằm ở phòng bệnh cách ly, nghe nói cũng trong tình trạng nguy kịch.

Ki Jun choáng váng, không đáp nổi câu nào. Như thể anh đang nghe một câu chuyện đùa ác ý. Đến tận khi tới Sở cứu hỏa, anh vẫn không có cảm giác đây là hiện thực. Tưởng như chỉ cần mở cửa văn phòng, Trưởng ban sẽ nhe răng cười mà bảo “Tại muốn gọi cậu đến nên tôi đùa tí ấy mà.” Phải đến tận khi bước vào văn phòng, anh mới thấm thía tình hình thực. Trong văn phòng, ba người đeo kính phòng hộ và khẩu trang N95 đang ngồi quanh bàn nói chuyện. Đó là Trưởng phòng Hành chính, Trưởng phòng Cứu

hộ cứu nạn và Trưởng ban Cứu hộ.

“Tôi đến rồi đây ạ.”

Ba người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn Ki Jun. Suốt lúc Ki Jun đi đến bên bàn, ánh mắt họ không rời anh.

“Đúng là có vẻ không sao thật nhỉ.”

Trưởng phòng Hành chính mời anh ngồi.

“Lặn lội đến thế này thật vất vả cho cậu, thời tiết cũng không được tốt lắm.”

Trưởng phòng Cứu hộ vừa chào vừa đưa anh chiếc khẩu trang N95. Ki Jun lẳng lặng nhận lấy rồi đeo vào.

“Hiện thời chắc sẽ quay trở lại trực 24/24, vậy nên giao cho cậu Đội 2. Đội trưởng Park mới nhập viện mà.”

Ki Jun chỉnh chiếc khẩu trang cho khít vào cằm và ngạc nhiên nhìn Trưởng phòng. Chẳng phải đã nói là chỉ xảy ra vấn đề với Đội 3 - đội đã đến hiện trường chung cư Hwa Yang hay sao?

“Những người phát bệnh ở Sở phía Đông, chỉ tính trong hôm nay đã là 12 người rồi. Theo như chúng tôi nắm được thì những người có tiếp xúc với người bệnh ở chung cư Hwa Yang được đưa đến bệnh viện hôm đó đều gục hết. Từ hai cảnh sát đến hiện trường, cho đến y tá trực phòng cấp cứu ở Bệnh viện Hwa Yang và Mi Rae hôm đó nữa. Ông già quản lý chung cư Hwa Yang cũng chết lúc sáng sớm hôm Chủ nhật rồi.”

“Vậy là trong số những người được điều đến chung cư Hwa Yang hôm đó, chỉ có tôi với Park Dong Hae là còn khỏe mạnh phải không ạ?”

Lần này, đến lượt Trưởng ban Cứu hộ trả lời:

“Park Dong Hae thì chưa biết được.”

“Chưa biết là sao ạ?”

“Hôm qua cậu ta vắng mặt. Điện thoại cũng tắt rồi.”

“Đã thử liên lạc với nhà cậu ta chưa ạ?”

Trưởng ban đưa tay sờ tập tài liệu để trên bàn và nói:

“Người nhà cũng nói là không biết cậu ta đang ở đâu. Xem ra đúng là lại gây chuyện rồi. Sáng qua cảnh sát điều tra có đến tìm đấy.”

“Sao vậy ạ?”

“Chịu, họ chẳng nói rõ đầu đuôi, cứ thế dò xét từng li từng tí rồi về. Nào là lý do cụ thể chuyển cậu ta sang làm công ích là gì, rồi bạn thân là ai, rồi ở đây không rõ có bị mất thiết bị săn bắt động vật nào không. Sau khi xem lại thì cái súng thổi phi tiêu cùng đạn thuốc mê, với cái máy bắn lưới không thấy đâu cả.”

Trưởng ban lẩm bẩm “Cái thằng đó thật là...”, bên trong kính phòng hộ, mắt Trưởng ban chớp lia lịa. Một bên mắt đỏ hoe. Mặc dù chưa đến mức độ như đèn báo hỏa hoạn.

“Như vậy những người ngã bệnh đợt hai chỉ có 12 nhân viên Sở phía Đông phải không ạ?”

“Không đâu. Từ hôm qua, người dân chung cư Hwa Yang đã lũ lượt nhập viện rồi. Lạ hơn nữa là bên quận Bắc... Bệnh viện Mi Rae nằm gần Khu công nghiệp Su An mà. Cách chung cư Hwa Yang cũng khá xa, vậy mà hình như từ tối thứ Bảy, bên đó cũng có một vài bệnh nhân mắt đỏ vào viện. Bệnh viện chẩn đoán ở mức độ

viêm kết mạc lây lan thành dịch, thế rồi trong vòng một ngày, bệnh nhân ùn ùn kéo đến, có cả người tử vong nên mới loạn lên như thế này. Tình hình bây giờ cũng không nắm được chính xác là có bao nhiêu người bệnh nữa.”

Trong đầu Ki Jun vang lên giọng nói của người phụ nữ tuôn ra một tràng như bắn súng liên thanh.

“Tôi làm việc ở nhà máy dệt bên Khu công nghiệp Su An. Giờ tôi đang bận làm thêm giờ.”

Trưởng ban nói tiếp.

“Đáng sợ hơn nữa là chẳng ai biết đây là bệnh gì cả. Theo như lời bác sĩ phụ trách thì thuốc hoàn toàn không có tác dụng. Nghe nói sau khi xuất hiện triệu chứng mắt đỏ, trong vòng khoảng nửa ngày người bệnh sẽ đột nhiên sốt cao hơn 40 độ, sau đó trong hai ba ngày sẽ bắt đầu xuất huyết phổi.”

“Vậy là không có biện pháp gì hay sao ạ?”

“Chuyện này bất thình lình bùng lên đúng vào cuối tuần nên tất cả mới cuống cuồng lên như vậy. Nghe nói ngay cả Trung tâm kiểm soát bệnh tật cũng mới chỉ nhận được báo cáo từ sáng hôm qua. Đúng là lửa dữ lan đến chân rồi mà chẳng một ai hay biết. Theo như ý ở trên đưa xuống thì có vẻ trước mắt sẽ dùng biện pháp hạn chế lưu thông ở quận Đông và quận Bắc. Dẫu sao thì cũng phải cô lập khu vực này để không lan ra toàn thành phố chứ.”

“Nói như vậy mà nghe được sao? Một bàn tay đâu thể chặn đứng dòng nước, trong một ngày có biết bao nhiêu người qua lại quận Đông với quận Bắc? Rồi thế nào chẳng có người đi làm ở Seoul nữa.”

“Nhưng bên quận Tây với quận Nam vẫn chưa thấy có người nhiễm bệnh mà.”

“Nếu đánh giá dựa trên tình hình nghe được cho đến lúc này thì hiện giờ chưa có không có nghĩa là sau này cũng sẽ không có đâu.”

“Dẫu sao vẫn còn hơn là không làm gì cả.”

Trưởng phòng Hành chính xen vào.

“Tạm thời không có chi viện về nhân lực đâu. Lãnh đạo ở trên đã họp và ra quyết định là trước mắt chúng ta cứ tự mình cầm cự. Yêu cầu chi viện của Giám đốc Sở cũng bị gạt đi rồi. Nếu cần thì để Đội cứu hộ chi viện cho Đội cứu thương.”

“Nếu tình hình phức tạp hơn thì phải làm sao ạ?”

“Đến lúc đó thì lại có cách xử trí thôi. Mà cũng có thể tình hình sẽ lắng xuống.”

Đúng là lạc quan vô phương cứu chữa. Trên đời này lại có ngọn lửa tự tắt hay sao? Lửa chẳng đời nào tự tắt nếu vẫn còn thứ để thiêu đốt. Trưởng ban chìa cho Ki Jun một tờ giấy A4.

“Cái này là tài liệu hướng dẫn tạm thời mới được soạn ra, cậu cầm về ký túc xá mà đọc.”

Chẳng có gì đến mức phải cầm về ký túc xá đọc cả. Vỏn vẹn chỉ có đúng bốn dòng.

1. Luôn đeo các thiết bị bảo hộ như kính phòng hộ, khẩu trang, găng tay cao su...

2. Bệnh nhân “Mắt đỏ” trong khu vực quận Bắc sẽ được đưa

đến tập trung tại Bệnh viện Hwa Yang.

3. Sau khi đưa người bệnh đến, tiến hành khử trùng băng ca và bên trong xe cứu thương.

4. Nếu quay về Sở, nhất định phải dùng thuốc sát khuẩn rửa tay và mặt.

“Tang lễ tổ chức ở đâu ạ?”

Ki Jun đứng dậy và hỏi. Trưởng ban lấy mu bàn tay dụi mắt, hỏi lại:

“Giờ cậu định đi đến đó à?”

“Phải tắm rửa xong mới đi chứ ạ.”

“Ở nhà tang lễ Bệnh viện Hwa Yang ấy.”

Đám tang được tổ chức tập thể. Giây phút đối diện với những bức di ảnh xếp dàn hàng ngang của ba người, Ki Jun chợt rơi vào một cơn choáng váng kỳ dị đến rợn người. Cơn choáng váng bắt nguồn từ khoảnh khắc sự thật mà anh được biết và hiện thực mà anh chứng kiến hợp lại làm một. Hóa ra đúng là thế thật, đúng là những người kia đã chết. Sao chuyện này có thể xảy ra? Mới chưa tới bốn ngày thôi mà. Vợ Eun Ho đang ngồi dựa vào tường, nét mặt thất thần. Mắt cô sưng vù, chóp mũi đỏ ửng. Dường như cơ thể đang mang thai những tháng cuối của cô không còn trụ vững nổi. Ki Jun ngồi xuống trước bàn thờ, tâm trạng đờ đẫn. Đáng ra anh phải tiến lại gần và nói gì đó với cô, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không sao mở miệng.

Khi Ki Jun quay về ngả lưng trong ký túc xá ở Sở cứu hỏa thì đã hơn 6 giờ sáng. Đã định phải cố chợp mắt dù chỉ một lát,

nhưng anh không sao ngủ được. Toàn thân nhức nhối rã rời, duy chỉ có đôi mắt là cứ mở trừng trừng. Những câu hỏi không thể tìm ra lời đáp cứ quay cuồng trong đầu anh. Tại sao trong số những người tiếp xúc trực tiếp, chỉ có mình anh vẫn bình thường? Đến giờ anh vẫn còn khỏe mạnh bình thường thế này, liệu có thể đảm bảo là sau này cũng sẽ tiếp tục như thế không? Đây là bệnh gì mà thuốc lại không có tác dụng? Còn bao nhiêu người ủ mầm bệnh nhưng vẫn chưa xuất hiện triệu chứng? Nếu dịch bệnh lan ra toàn bộ Hwa Yang thì phải làm sao?... Anh trở mình nằm duỗi thẳng thì chợt thấy trên trần nhà tối đen hiện ra khuôn mặt con gái anh - Yu Bin. Anh muốn gọi điện về nhà nhưng giờ này không tiện. Trằn trọc gần một giờ đồng hồ, vật vã mãi cuối cùng anh mới chìm vào giấc ngủ.

Ki Jun đang đứng trước một cây thông cong gập như một cái thước ê-ke. Xa xa từ bên kia bãi đá vẳng lại tiếng hát ngọng nghịu líu lô.

Ộp ộp ếch ộp hát vang.
Con trai, cháu trai, con dâu đều đã đông đủ rồi…[16]

Ki Jun gọi con gái.

"Yu Bin à."

Tiếng hát xa dần về phía bên kia bãi đá. Theo tiếng hát, Ki Jun đi cắt ngang qua bãi đá. Anh băng qua phiến đá phẳng cao và rộng, tiến đến phía trước một cây thông cong gập hình thước ê-ke. Cây thông này trông giống hệt như cây thông vừa nãy, anh nghĩ vậy và đi tiếp. Một lát sau, anh lại đi qua một cây thông hình thước ê-ke nữa. Đến lần thứ ba đi tới cây thông đó, anh mới dừng chân. Anh nhìn xuống vết chân mình in hằn hai ba lớp như đường ray tàu hỏa trên mặt đất. Nãy giờ anh đã liên tục đi vòng tròn

quanh một chỗ, tựa như mắc phải hiện tượng Ring Wanderung[17] trong núi sâu.

Ộp ộp ếch ộp hát vang.
Ộp ộp giọng ếch thật hay sao.

Tiếng hát xa dần về phía bầu trời Tây vời vợi. Trên cây thông gù hình thước ê-ke, bóng tối sập xuống như thể buông một tấm màn.

“Yu Bin ơi.”

Ki Jun mở mắt mà vẫn còn nói mơ. Chung quanh thật yên tĩnh. Mà không, là tai anh đang đặc lại. Mồ hôi vã đầy trán. Không khí sao nóng quá, anh nghĩ thầm, đến lúc này mới nhận ra đây là ký túc xá Sở cứu hỏa. Cảm giác khát cháy họng. Phải xuống văn phòng uống nước mới được, định bụng như vậy nhưng Ki Jun vẫn nằm bất động.

Giấc mơ thật lạ lùng. Bài hát đó mà là Yu Bin hát sao? Con bé mới đầy năm, chỉ mới biết nói mỗi “Ma ma” với “Măm măm”. Bài hát con ếch không phải của Yu Bin, mà là của Ki Jun. Đó là bài hát mà mỗi khi con bé quấy khóc không chịu ăn bột, anh lại vừa làm điệu moonwalk như Michael Jackson vừa hát cho con xem. Điệu nhảy đó, anh chỉ biết vung tay loạn xạ rồi đi lùi về phía sau chưa được tới 10 xen ti mét, nhưng phản ứng của con bé lại rất cuồng nhiệt. Miệng “phù phù” như thổi kèn, tay cầm thìa đập bát ầm ĩ, nước dãi chảy ròng ròng, thân mình lắc lư nhún nhảy, hay ngửa cả đầu cả người ra sau mà cười khanh khách. Mới đó mà đã mấy ngày rồi anh không được “dụi dụi” vào cái má nứt nẻ vì nước dãi của con gái. Theo lời vợ anh, thì đó là do “căn bệnh chạy rông” cứ muốn chạy khắp nơi như loài chó hoang của anh lại tái phát.

Hằng năm, cứ đến tháng Một, Ki Jun lại lấy ngày nghỉ phép và lên núi. Kể từ sau khi xuất ngũ, năm nào anh cũng một mình đi trekking dọc theo các chặng của rặng núi Baekdu. Có năm anh hoàn thành được bốn chặng, cũng có năm anh dừng lại ở hai chặng. Cũng có lần anh tiến bước đúng theo kế hoạch, và cũng có lần vật lộn chiến đấu mà không thắng nổi kẻ địch. Những kẻ địch đó là cảm giác cô độc, là thiếu thức ăn nước uống, là gặp thú rừng hay lạc đường, rồi cái lạnh, tuyết rơi dày. Kẻ địch đáng sợ hơn cả là chiếc ba lô. Khi cõng trên lưng hơn 30 ki lô gam hành lý, rẽ tuyết vượt gió mạnh mà bước đi, thì đầu óc cũng không nghĩ nổi gì nữa. Ở nơi nhiệt độ xuống dưới âm 40 độ C này thì ngay cả áo hai lớp lẫn áo khoác Gore-Tex cũng không nhằm nhò gì so với cái lạnh mà cơ thể cảm nhận. Cảm giác như có một hàm răng dữ tợn đang cắn xé da thịt. Những lúc như vậy, chiếc ba lô không còn là hành lý nữa, mà chính là thần Chết. Mặc dù vậy, Ki Jun vẫn yêu mấy ngày được ở trọn vẹn một mình đó. Những ngày đó là khoảng thời gian của bản năng, khi mà toàn bộ thế giới và con người đều biến mất, chỉ còn sự sống và cái chết chi phối bản thân anh.

Kỳ nghỉ năm nay ngắn hơn so với những năm trước, nhưng về mặt tinh thần thì lại nhiều ý nghĩa hơn. Đó là khoảng thời gian đủ để anh hoàn thành nốt hai chặng cuối. Anh định bụng cắm cờ ở đèo Jinbu-ryeong xong quay về cũng vẫn có thời gian nghỉ được một hôm. Anh không hề ngờ tới chuyện sắp đến đích rồi mà còn bị gọi về. Từ trước khi xuất phát, anh đã có cảm giác gờn gợn. Do vụ điều quân đến chung cư Hwa Yang mà anh lỡ mất chuyến xe cuối đi Inje, phải đi bằng xe riêng, suốt dọc đường đi tuyết lại liên tục trút xuống dữ dội. Rồi vì phải quay về gấp nên đành để ô tô ở điểm xuất phát, không biết khi nào mới có thể đến lấy xe về. Trong lúc đó chỉ biết mong sao chiếc xe đừng bị ai động đến.

Đồng hồ treo tường chỉ 8 giờ 30 phút. Nghĩa là tắm rửa ăn sáng xong sẽ đến giờ vào ca. Ki Jun định tung chăn dậy thì khựng

lại vì có tiếng động lạ. Là tiếng rên của cậu em út Đội 2 Kang Ji Un đang nằm trên giường. Thằng nhóc hai mi mắt giật giật, miệng rên ú ớ như đang gặp ác mộng. Ánh sáng trong phòng lờ mờ nhưng vẫn thấy khuôn mặt cậu ta đỏ bừng lên. Ki Jun lay lay cánh tay Ji Un.

"Kang Ji Un."

Ji Un hộc ra một tiếng rên nặng nề rồi trở mình. Người cậu ta nóng như lửa đốt. Một linh cảm chẳng lành lướt qua đầu Ki Jun. Anh lay cánh tay Ji Un mạnh hơn chút nữa.

"Kang Ji Un, không sao chứ?"

Ji Un đột nhiên mở choàng mắt ra như thể muốn nói "Vâng ạ". Phần lòng trắng trong mắt cậu ta đỏ ngầu. Con ngươi màu đen trũng sâu bị chôn khuất dưới phần màu đỏ, ánh mắt lạc thần như đang phiêu du trong cõi mộng. Ki Jun buông cánh tay Ji Un ra. Những câu hỏi "Liệu có phải..." với "Lẽ nào..." lẫn lộn trong đầu anh. Anh nghĩ phải gọi ai đó đến. Một người nào đó có thể xác định được đây có đúng là Mắt đỏ hay không. Trong ký túc xá chỉ còn anh với Ji Un. Anh chạy lên văn phòng. Yun Mi Rae bên Đội Cứu thương đang ngồi đọc báo ở bàn ngẩng lên nhìn anh.

"Có chuyện gì vậy đội trưởng?"

Mi Rae hỏi, mắt cô ấy không hiểu sao trông cũng đỏ. Ki Jun bất giác chớp chớp mắt và nói:

"Cô xuống ký túc xá một lát đi."

Như thể đọc được điều gì đó từ nét mặt Ki Jun, Mi Rae không hỏi gì thêm chạy ngay xuống ký túc. Một phút sau, xe cứu thương rời khỏi Sở cứu hỏa. Trên xe có không phải một mà là hai người. Là Ji Un và một thành viên bên Đội cứu hỏa. Sở cứu hỏa

trong giây lát đã chìm trong sự tĩnh mịch nặng nề. Trên mặt mọi người hiện lên cùng một câu hỏi. Tiếp theo sẽ là ai đây? Ki Jun không ra căng tin mà cầm điện thoại di động đi lên văn phòng. Anh muốn được nghe giọng nói của vợ ngay. Chuông đổ năm lần thì vợ anh nghe máy.

"Dậy rồi à?"

Ki Jun vừa rót nước nóng vào cốc cà phê uống liền vừa hỏi.

"Giờ là mấy giờ rồi mà còn ngủ. Anh cũng chịu xuống núi rồi đấy à?"

Vợ anh hỏi lại, giọng cấm cảu. Giống y như cái giọng hỏi anh "Đi trekking trên núi Baekdu như thế thì được nhận huân chương hay sao hả?" vào buổi sáng hôm anh rời nhà lên núi.

"Xuống lúc sáng sớm. Ở nhà không có chuyện gì chứ?"

"Ừ."

"Yu Bin thì sao?"

"Sao cái gì, còn sao nữa? Sáng tinh mơ gà gáy đã dậy lăng quăng khắp nhà rồi."

Tạm quên đi mối bất an, Ki Jun lẳng lặng cười. Trước mặt anh hiện lên rõ mồn một hình ảnh Yu Bin bò chơi lê la thỏa thích khắp nơi, đến chỗ nào chảy dãi ra chỗ đó.

"Tạm thời chắc anh không về nhà được rồi."

"Tạm thời là bao lâu?"

"Một hai ngày, mà cũng có thể là ba bốn ngày, nếu lâu thì một tuần."

“Vậy là một hai ngày hay một tuần? Có định đem ít đồ lót cho anh thì cũng phải biết là mấy ngày chứ...”

“Không được, đừng có đến. Đây là đâu mà đến chứ.”

Ở đây giờ đang là ổ dịch bệnh truyền nhiễm đấy, Ki Jun định nói thế nhưng cố nén lại. Vợ anh là người hay lo. Anh xuất ngũ cũng là vì vợ anh bảo không muốn kết hôn với một người đàn ông ôm cái nghiệp “nhảy từ độ cao 1.300 mét trên không rơi vụt xuống điểm mục tiêu vừa bằng đồng xu 500 won”.

“Á à... Hóa ra là tôi không được đến nơi làm việc của chồng cơ đấy.”

Vợ anh đáp trả, giọng điệu sắc nhọn. Ki Jun luống cuống gọi vợ “Eun Hee à” rồi vụng về chữa lời.

“Không phải vậy, ý anh là em đừng đưa Yu Bin ra ngoài. Nếu được thì cả siêu thị với ngân hàng cũng đừng đi nữa. Xem ra đang có dịch bệnh lạ lây lan đấy.”

“Anh đang nói bệnh Mắt đỏ gì đấy hả?”

“Em nghe nói rồi à?”

“Có thông báo dán trong thang máy. Bảo là rửa tay kỹ, không đến nơi đông người gì gì đó. Nghiêm trọng lắm hả?”

“Em làm theo đúng như trong khuyến cáo ấy. Như vậy thì không sao đâu.”

Cúp máy rồi, Ki Jun vẫn ngồi yên ở bàn. Một lần nữa, anh lại thấy thắc mắc. Tại sao chỉ có mình anh là không mắc bệnh?

“Đội trưởng Han, bệnh viện vừa gọi điện đến...”

Cửa văn phòng mở ra, Trưởng ban bước vào. Ki Jun cảm giác lưng mình đông cứng lại. Trưởng ban tiến lại gần, hai bên mắt Trưởng ban giờ đã là hai cái hốc đỏ ngầu.

"Cả ba người bên đội cậu đều đã tháo máy thở ôxy rồi. Sáng sớm nay."

YUN JU 2

Trong căn phòng ở Sở cảnh sát phía Đông Hwa Yang, Yun Ju đang ngồi một mình, tay cầm thìa đũa. Bữa trưa có món canh tương hầm trông như thuốc độc. Trưởng nhóm đang làm cái gì vậy không biết? Nói là sẽ lo liệu để cô nhanh chóng được ra, vậy mà đã bao lâu rồi cơ chứ?

Khoảng 1 giờ chiều hôm trước, Yun Ju nhận được yêu cầu trình diện. Đúng lúc cô đang ngồi ở bàn làm việc vừa mở xem thiệp mời đám cưới của đàn em tám năm - phóng viên Cheon. Và cũng đúng lúc cô đang cười nhạo rằng sau kỳ nghỉ Tết đã làm đám cưới thế này, xem ra cũng khá là gấp đấy nhỉ. Về cái con người sẽ trở thành chồng của phóng viên Cheon ấy, anh ta đúng là một bậc thầy về tu từ, kẻ đã là người yêu của Yun Ju suốt năm năm qua rồi đá cô bằng đúng một cái tin nhắn.

Yun Ju à, giờ tôi không thể nào ngủ với cô được nữa. Vì cô giống như chị gái tôi vậy.

Chuyện xảy ra hồi tháng Bảy năm ngoái nên coi như được bảy tháng anh ta đã đổi sang thuyền em gái. Nghe nói quan hệ giữa hai người ấy đã bắt đầu trước đó vài tháng rồi. Chỉ có mỗi

Yun Ju là không hay biết. Phải mãi về sau, cảm thấy có gì đó khác lạ, cô mới hỏi có đúng là như thế không thì nhận được thể loại tin nhắn như vậy. Nét mặt đầy vẻ thương hại, Trưởng nhóm hỏi cô "Định đi đám cưới không?" Lúc đó Yun Ju rối ruột quá, suýt nữa đã ném cái gạt tàn vào Trưởng nhóm. Đúng lúc ấy, viên cảnh sát hình sự tên Park Ju Hwan gọi điện đến tìm "Cô Kim Yun Ju", nhưng cũng nhờ đó mà cô mới trấn tĩnh lại được.

Ngay cả lúc đến đây, cô cũng vẫn chỉ nghĩ là có sự cố gì đó đột xuất. Thậm chí cô vẫn còn tâm trí nhận định hành động để bụng thù dai của Seo Jae Hyung - kẻ đã vui vẻ khai ra ai là đồng phạm - chỉ là "do nóng giận" mà thôi. Cô tưởng chỉ cần giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện là xong. Vì vậy, cô đã thành thật kể hết mọi chuyện, từ việc ngày 10 tháng Một nhận được thư nặc danh, cho tới đêm ngày 26 sau khi chia tay với Seo Jae Hyung. Dù các câu hỏi giống y như nhau cứ lặp đi lặp lại, cô cũng trả lời mà không nổi cáu. Nhìn lại thì đêm đã về khuya. Tới khoảng giữa trưa thì cô và Jae Hyung gặp nhau ở cùng một nơi thẩm vấn.

"Anh đã nhìn thấy người này bao giờ chưa?"

Cảnh sát hình sự Park cầm một bức ảnh để trên bàn chìa ra trước mặt Jae Hyung. Jae Hyung lắc đầu. Yun Ju ngồi bên cạnh, bức ảnh được chuyển sang cho cô. Chỉ nhìn qua cô đã nhận ra ngay người trong hình không còn sống. Đó là một nam thanh niên khoảng ngoài hai mươi đang nằm ngửa trên nền tuyết. Cô có cảm giác đã nhìn thấy anh ta ở đâu đó rồi. Đặc biệt là cái chấm xỏ lỗ phía trên một bên lông mày kia trông quen quen.

"Cô biết người này à?"

Cảnh sát Park hỏi. Yun Ju lắc đầu.

"Tại nhìn thấy ảnh thi thể nên tôi giật mình thôi."

À ra vậy, cảnh sát Park nói và thu tấm ảnh về.

“Đây là nhân viên bảo vệ kho hàng mà hai người đã vào lấy trộm chó. Phát hiện ra anh ta chết ở sân sau Bệnh viện Tâm thần Baekun đấy.”

Jae Hyung hỏi:

“Sao anh bảo là chết trong khu nhà kho cơ mà?”

“Tôi chưa bao giờ nói vậy cả. Tôi nói là chết vào khoảng thời gian mà bác sĩ vào kho đấy chứ. Hiện đã xác định là chết do ngã từ trên cao xuống, nhưng tình hình có nhiều điểm đáng ngờ. Nơi mà từ đó có thể rơi xuống sân sau của bệnh viện ấy thì chỉ có mỗi chòi nghỉ chân của khu chứa nước nằm ngay phía trên thôi. Bác sĩ sống ở gần đó, chắc cũng biết rõ phải không?”

“Theo như lời của cảnh sát Park thì bây giờ tôi chẳng có lý do gì để ngồi đây cả. Vào thời điểm đó, tôi đang ở trong kho mà.”

Jae Hyung vặn lại. Đến lúc này, Yun Ju mới nhận ra rằng việc tình nghi “đồng phạm trộm cắp tài sản đặc thù” chỉ là cái cớ để buộc cô vào vị trí kẻ tình nghi. Cái chết do bị ngã của tay bảo vệ nhà kho mới là vấn đề chính.

“Thời gian tử vong chính xác thì phải đợi sau khi có kết quả khám nghiệm tử thi mới biết được. Điều tôi muốn biết là cái này.”

Cảnh sát Park lại nhặt lên một bức ảnh khác đưa Jae Hyung xem. Bức ảnh chụp một cái thẻ tên đeo cổ chó.

“Cái này tìm thấy ở dưới khung xà đơn trên chòi nghỉ chân. Bên cạnh có tấm lưới với sợi dây thừng rơi ở đấy. Cả một chiếc ba lô nữa, bên trong đựng mấy thứ hơi lạ lùng. Một chai dung môi pha sơn, một cái thìa dĩa quân dụng, búa, đinh to, súng thổi phi

tiêu, máy bắn lưới cầm tay. À, tìm thấy cả một cái ống tiêm rỗng nữa chứ. Thuốc dính bên trong còn đang được phân tích, nhưng nghe nói là Zoletil.”

Jae Hyung cầm lấy tấm ảnh. Yun Ju cũng nhìn thấy rõ ràng trên mặt thẻ tên có khắc dòng chữ “Dreamland” và “Star”. Đột nhiên cô nhớ ra con chó kéo xe trượt tuyết đầy cảnh giác ẩn mình dưới cột cổng. Khuôn mặt Jae Hyung tái nhợt đi cắt không còn giọt máu. Yết hầu anh ta chầm chậm trồi sụt như thể đang cố nuốt gì đó. Park Ju Hwan hỏi.

“Theo anh tại sao thứ đó lại ở chòi nghỉ chân? Tôi biết là thuốc gây mê động vật không bán cho dân thường mà.”

“Không thấy con chó ở đó sao?”

“Không thấy.”

“Bức ảnh người đàn ông vừa rồi, tôi muốn xem lại một lần nữa.”

Jae Hyung cầm lấy bức ảnh người đàn ông và xem kỹ một lúc lâu.

“Nếu ở quanh đó có lưới, súng thổi phi tiêu với kim tiêm, thì chắc chắn là trong lúc chúng tôi đi đến nhà kho, có ai đó, vì mục đích gì đó đã bắt cóc Star rồi đưa đến chỗ ấy. Tại vì lúc trước khi chúng tôi đi đến nhà kho, Star vẫn còn ở nhà.”

“Lúc về anh không thấy nó đâu nữa à?”

“Tôi cũng không biết là nó đã biến mất. Sau khi cô Kim Yun Ju về, tôi ra khóa cổng mới biết.”

“Liệu ai, và vì mục đích gì mà lại làm như thế nhỉ? Hay là

anh bạn đã chết này làm?"

"Là chuyện đã mấy năm về trước nên ban đầu tôi không nhớ ra, nhưng..."

Jae Hyung đang nói thì ngừng, nhìn lại bức ảnh người đàn ông. Park Ju Hwan giục anh tiếp tục.

"Anh thử nói xem nào."

"Năm kia, có người tố cáo tôi lấy trộm chó của họ. Lần ấy, cảnh sát Park đã trực tiếp gọi điện cho tôi, bảo tôi thử đến nhà đó một lần, nên có lẽ anh vẫn còn nhớ đấy."

Park Ju Hwan gật đầu như thể đã nhớ ra. Trong đầu Yun Ju cũng bắt đầu nhớ ra mọi việc. Mũ bảo hiểm, nút xỏ khuyên, giọng nói cáu kỉnh. *"Mẹ nó chứ, mình là con lão hay sao? Bạ lúc nào cũng điện thoại gọi tới gọi lui, hết bảo đợi rồi lại bảo cút..."*

"Con trai nhà đó đã buộc con chó của bố mình lên xà đơn ở chòi nghỉ chân rồi dùng gậy đánh, ở hiện trường đó, tôi đã nhìn thấy người này. Lúc tôi đến, hai người nhảy lên một chiếc xe máy màu vàng rồi chạy mất."

"Xe máy màu vàng... Anh có nhớ biển số xe không?"

"Tôi không nhìn được. Tại vì lúc ấy nó bám đầy bùn đất."

Vừa lắng nghe cuộc đối thoại của hai người này, Yun Ju vừa nghĩ tới hai người khác. Một người là chủ quán "Gà ta Gogiri" ở núi Jiri, cứ sáng ra lại đạp xe xuống thị trấn mua báo, chọn bài báo do con gái viết cắt ra dán vào sổ; và một "người nào đó" mà cô chưa một lần gặp mặt.

Người nào đó đã gửi thư nặc danh tố cáo Seo Jae Hyung

cho “phóng viên Kim Yun Ju”.

Người nào đó đã gọi điện cho Seo Jae Hyung nhờ cứu lũ chó trong kho hàng.

Người nào đó có thể đã sát hại nhân viên bảo vệ khu kho bãi trong khoảng thời gian Seo Jae Hyung vào trong kho.

Từ khóa chung của cả ba câu đều là “Seo Jae Hyung”. Trong mỗi câu đều ẩn giấu thuật giả kim mang tên “thủ đoạn” mà nhân loại đã trui rèn qua bao nhiêu tháng năm lịch sử lâu đời. “Người nào đó” ở đây nhiều khả năng là con trai của Park Nam Cheol. “Kim Yun Ju” sẽ chỉ là một sản phẩm ngẫu nhiên kèm theo. Nhờ đó mà tình hình là ông chủ quán Gà ta Gogiri, thay vì xem bài báo do con gái mình viết thì sẽ được xem bài báo trong đó con gái mình là nhân vật chính. Kim Yun Ju - kẻ tình nghi sát hại nhân viên bảo vệ...

Đêm Chủ nhật, rời khỏi Dreamland, cô đã quyết tâm sẽ quên hết mọi chuyện liên quan đến Seo Jae Hyung. Dù người báo tin là ai và động cơ của kẻ đó là gì đi nữa, cô cũng đã quyết định khép lại chuyện này. So với việc gặp lại Seo Jae Hyung, có lẽ thế sẽ tốt hơn. Quả đúng là như vậy, cho tới khi cô biết được lý do thực sự của việc cảnh sát cho gọi mình. Sau khi biết chuyện, cô đã đổi ý. Suốt đêm, vũng bùn trong đầu cô, nơi cư trú của bầy chim tâm trí, được mở toang. Cô bước thẳng vào ngọn lửa nóng bỏng của cái tôi mang bản sắc “Gà ta Gogiri” thống trị cả vùng núi Jiri. Thử đấu một trận xem ai hạ ai nào.

“Cô Kim Yun Ju.”

Đúng lúc cô định xúc thêm một thìa canh đưa lên miệng thì một nữ cảnh sát xuất hiện. Yun Ju để thìa đũa lại trong cái bát đất nung và đứng dậy đầy khí thế. Cuối cùng thì cũng được thả rồi, cô

nghĩ thầm và đi theo nữ cảnh sát. Cô được dẫn tới trước bàn làm việc của Park Ju Hwan. Jae Hyung đã đến trước và đang ngồi đó. Park Ju Hwan đưa điện thoại cho cô. Là Trưởng nhóm gọi đến.

“Kim Yun Ju, bây giờ cô đến Bệnh viện Hwa Yang ngay đi.” Trưởng nhóm nói.

Nói thế là sao, tự dưng bất thình lình. Yun Ju nhìn nét mặt Park Ju Hwan rồi đáp nước đôi. *Không biết nữa, ở đây phải thả tôi ra thì tôi mới biết là có đi được hay không. Nhưng mà có việc gì...*

Trưởng nhóm bảo đúng 12 giờ trưa hôm nay người ta đã áp dụng biện pháp hạn chế lưu thông tại quận Đông và quận Bắc Hwa Yang. Trong hai ngày cuối tuần vừa rồi, một căn bệnh truyền nhiễm không ai biết chẳng ai hay gọi là “bệnh lạ Mắt đỏ” đã ập xuống như một cơn bão, quần thảo cả một vùng. Đến tận đêm hôm qua, ngày thứ Hai, bên cơ quan y tế đã đi một lẽ, nhưng ngay cả Trung tâm kiểm soát bệnh tật cũng không nắm rõ tình hình, xem ra người bệnh vừa ùn ùn kéo tới như vỡ đê là người ta bèn chặn ngay con đường nối với phía đó. Chính vì biện pháp xử lý đột ngột chẳng hề báo trước ấy mà các phóng viên không vào được bên trong, vậy nên may mắn được ở sẵn trong đó thì “cô tranh thủ đi cướp miếng mồi đi”. Trưởng nhóm bảo cô lập tức đi nhanh hết mức có thể để còn ra được tin sốt dẻo, trong giọng nói của Trưởng nhóm, cảm giác có tiếng tim đập thình thịch.

Ba mươi phút sau, Yun Ju ra khỏi Sở cảnh sát quận Đông. Jae Hyung được thả cùng với cô, song cô tới bãi đậu xe vẫn không thấy anh ta đi ra. Cô thử gọi điện, nhưng đúng như dự đoán, anh ta không nghe máy. Yun Ju vào trong xe ngồi, dùng điện thoại lên mạng tìm kiếm. Vừa nhập từ khóa “Hwa Yang”, các bài viết liên quan đến bệnh Mắt đỏ và thông tin hạn chế lưu thông đã ào ào hiện ra. Trong số đó, cô để ý một tin vắn của tờ *Nhật báo*

Gyeongwon. Bài báo được đăng lên lúc 11 giờ sáng ngày 27, thứ Hai, là bài đầu tiên về bệnh Mắt đỏ.

HỘ TỐNG BỆNH NHÂN, 6 NHÂN VIÊN CỨU THƯƠNG 119 PHẢI NHẬP VIỆN CÁCH LY VÌ BỆNH LẠ CHƯA XÁC ĐỊNH

Được biết, ngày 24: tháng Một vừa qua, ông Yun (50 tuổi), cư trú tại chung cư Hwa Yang phường Baekun, thành phố Hwa Yang đã được đưa tới phòng cấp cứu Bệnh viện quốc gia Hwa Yang. Sau khi đưa ông Yun vào viện, các thành viên Đội cứu hộ cứu nạn thuộc Sở cứu hỏa phía Đông Hwa Yang đã có các triệu chứng tương tự như ông Yun, bao gồm xuất huyết kết mạc nghiêm trọng, đau đầu, sốt cao, xuất huyết phổi..., lần lượt được đưa vào bệnh viện này và Bệnh viện Mi Rae tại quận Bắc. Phía Bệnh viện Hwa Yang cho biết ông Yun đã tử vong ngay sau khi đến phòng cấp cứu, và hiện vẫn chưa xác định được các thành viên đội 119 có bị cùng chứng bệnh với ông Yun hay không.

Phóng viên Mun Dae Seong (mds82@kwmael.com)

Yun Ju tắt điện thoại và xuống xe. Jae Hyung đang đi ra bãi đậu xe, vừa đi vừa cúi đầu nhìn đăm đăm xuống mũi giày.

“Anh làm gì mà giờ mới ra vậy? Điện thoại gọi cũng không nghe.”

Jae Hyung dừng bước, ngẩng lên nhìn Yun Ju. Ánh mắt buồn thảm, lo âu nhưng cũng thật dữ tợn. Yun Ju đứng đối diện với Jae Hyung, thầm mong rằng ánh mắt anh ta thành ra như thế kia không phải là lỗi tại mình.

“Chúng ta vẫn còn chuyện cần phải nói mà, không đúng

sao? Có việc cần hỏi, và cũng có việc cần bàn nữa."

Jae Hyung đút hai tay vào túi quần, đưa mắt ngước nhìn trời xa với vẻ mặt như một thi nhân đang đắm chìm trong khổ não.

"Cũng có một chuyện tôi nhất định phải cho anh biết. Tuy không nói với cảnh sát Park, nhưng tôi đã từng gặp người đàn ông đã chết trong ảnh. Tôi gặp anh ta ở đâu, anh không tò mò sao?"

Vị thi nhân rút chìa khóa xe trong túi quần ra, rồi cùng một lúc, vừa mở cửa xe vừa mở miệng.

"Tôi phải đi đến chỗ này có việc, nếu có điều gì muốn nói thì cô có thể đi theo..."

"Bây giờ không được. Tôi có việc phải làm rồi."

"Vậy thì thôi."

Jae Hyung leo lên xe cứu thương. Trước khi cửa xe đóng lại, Yun Ju vội nói thêm thật nhanh.

"Lát nữa tôi sẽ đến Dreamland. Như vậy cũng được chứ?"

Uỳnh một tiếng, chiếc xe cứu thương của Dreamland phóng ra khỏi cổng Sở cảnh sát. Yun Ju lái xe đến Sở cứu hỏa phía Đông. Chỉ cách đó 500 mét. Yun Ju bước vào Trung tâm 119 ở tầng một, nhân viên nữ ngồi một mình ở bàn làm việc ngẩng lên nhìn cô. Yun Ju đưa danh thiếp và nói mục đích của mình. Cô nhân viên xem danh thiếp rồi chỉ chiếc ghế xô pha dành cho khách.

"Mời chị ngồi kia đợi một chút."

Mất tới mười lăm phút mới thấy Trưởng ban cứu hộ cứu nạn đeo kính phòng hộ và khẩu trang tới và đưa cô lên Ban cứu hỏa ở tầng hai. Mười lăm phút đó là hoàn toàn có thể hiểu được.

Bởi với đặc tính của các cơ quan nhà nước luôn coi cánh phóng viên là đối tượng nguy hiểm, hẳn họ đã phải mất thời gian chọn một cao thủ trả lời phỏng vấn và cũng phải điều chỉnh mức độ của câu trả lời nữa.

"Trước hết, tôi muốn được biết về tình hình hôm điều quân đến chung cư Hwa Yang."

Theo Yun Ju đoán thì có vẻ như họ đã quyết định sẽ chỉ nói "tình hình thực tế". Không suy luận hay ý kiến, không có cảm xúc xen vào, họ cho cô biết toàn bộ sự việc theo trình tự thời gian và tình hình hiện tại, tựa như đưa ra một bản tóm tắt. Ở mức độ đó là đủ để tạo thành một vụ việc mang tên "Bùng phát chứng bệnh lạ Mắt đỏ". Điểm đến tiếp theo của Yun Ju là Bệnh viện Hwa Yang. Tại cửa hàng bán thiết bị y tế trước cổng bệnh viện, cô mua khẩu trang y tế và kính phòng hộ giống loại mà Trưởng ban cứu hộ 119 đã dùng.

Trước phòng cấp cứu Bệnh viện Hwa Yang, xe cứu thương và xe hơi đang chạy rối tung rối mù. Lẫn giữa các xe là những nhân viên cứu thương cùng những người mặc bộ đồ trông y như phi hành gia, những người nằm trên băng ca cùng những người trông có vẻ là người giám hộ... người đi kẻ chạy về phía cửa ra vào phòng cấp cứu đang gào lên với nhau. Yun Ju đậu xe sát vào rìa ngọn đồi vây quanh là đám cây ngân hạnh. Cô cầm mặt nạ và kính phòng hộ, xuống xe chạy về phía phòng cấp cứu. Len lỏi rẽ đám xe hỗn loạn để đi vào, cô va phải vai một người đàn ông vừa bước xuống xe hơi.

"Cái gì vậy hả?"

Người đàn ông loạng choạng quát lên. Yun Ju giật nẩy mình lùi lại phía sau. Người đàn ông đang nhìn cô bằng đôi mắt đỏ rực như thể sắp phun ra máu ngay lập tức. Tới mức ở giữa phần lòng

trắng màu đỏ, lòng đen trông như thể đã bị ấn lõm xuống sâu hoắm. Quanh mí mắt ông ta cũng một màu tím bầm. Yun Ju nín lặng, cố nén tiếng kêu kinh hãi suýt nữa thì bật ra khỏi miệng. Trong suốt hai giờ đồng hồ, cô đã được nghe vô số lần cụm từ "bệnh Mắt đỏ", nhưng không thể ngờ nó có thể thảm khốc đến mức như vậy. Thứ trong hốc mắt người đàn ông không phải cầu mắt nữa, mà là hai cục máu. Yun Ju quay người đi, đeo kính phòng hộ và khẩu trang vào. Vừa đeo cô vừa hối hận. Đáng ra cô phải đeo ngay từ trên xe mới phải.

Bên trong phòng cấp cứu là cả một thế giới của những người mặc đồ như phi hành gia. Những người đeo kính phòng hộ và khẩu trang, mặc bộ đồ phòng hộ liền từ đầu đến chân đang chạy ngược chạy xuôi khắp không gian rộng lớn đó... ngay cả việc ai là bác sĩ, ai là y tá cũng không thể nào phân biệt được. Ước chừng có khoảng 30 giường bệnh và 15 băng ca trên có người bệnh đang nằm. Tiến tới gần một phụ nữ mặc đồ phi hành gia đang làm gì đó trong phòng y tá, Yun Ju đưa danh thiếp ra.

"Tôi là phóng viên Kim Yun Ju bên *Nhật báo Hanjin*."

"Cô cứ đi vào như vậy là không được đâu. Hiện tại đang hạn chế ra vào mà..."

Nữ phi hành gia nhìn quanh, ánh mắt đầy bối rối. Có vẻ như tìm được người có thể giúp mình rồi đây. Yun Ju hỏi ngay:

"Tất cả bệnh nhân ở đây đều bị bệnh Mắt đỏ sao?"

"Vâng, à không. Tôi không phải người ở vị trí có thể phát ngôn gì cả."

Chẳng buồn bận tâm đến vị trí của đối phương là gì, Yun Ju tiếp tục đưa ra câu hỏi. Hiện tại có bao nhiêu bệnh nhân, số người

tử vong là bao nhiêu, bệnh nhân được đưa vào đâu, những bệnh nhân ở phòng cấp cứu có đúng là đều bị bệnh Mắt đỏ không, hay là bệnh gì, bị nhiễm bệnh như thế nào, ngoài triệu chứng mắt đỏ ra còn có triệu chứng nào khác không, hiện đang điều trị như thế nào, biện pháp phòng dịch là gì...

"Xin cô đợi cho một chút, một chút thôi."

Nữ phi hành gia gọi điện thoại đi đâu đó, hạ giọng thì thầm vào máy mất một lúc.

"Mời cô lên phòng khám bệnh Khoa Nội - Truyền nhiễm ở tầng hai. Trưởng khoa bảo mời cô lên."

Yun Ju khẽ cười. Xem ra là một công đôi việc rồi. Mặc dù Park Nam Cheol có lẽ sẽ chẳng lấy gì làm vui vẻ. Cô vừa tháo chiếc kính phòng hộ để lộ ra đôi mắt, ánh nhìn của Park Nam Cheol lập tức dữ tợn hẳn. Cảm giác như cặp lông mày bàn chải đang phụt khói đen. Ông ta chẳng hề có ý mời cô ngồi, nên Yun Ju tự mình tiến tới trước bàn Park Nam Cheol và ngồi xuống ghế.

"Chào trưởng khoa."

"Khoảng ngày mai, Trung tâm kiểm soát bệnh tật hoặc Sở Y tế sẽ có thông báo chính thức. Hiện giờ chẳng có thông tin gì để cho cô biết cả. Và tôi cũng không có thời gian. Có cuộc họp cán bộ nhân viên bệnh viện nên tôi phải đi bây giờ đây."

Nói vậy nghĩa là ông ta sẽ không xác nhận bất cứ thông tin nào. Yun Ju tháo khẩu trang ra, khẽ cười.

"À, cuộc họp. Vậy thì cũng để tôi chào một câu rồi hẵng đi chứ. Dù sao cũng xin cảm ơn ông vì đã dành thời gian gặp tôi. Và xin cảm ơn vì nhờ ông mà tôi đã được trải nghiệm cảm giác của người bị tình nghi trong vụ án giết người nữa."

Đang nhấc người đứng dậy khỏi ghế, Park Nam Cheol khựng lại.

“Cô đến nhầm địa chỉ rồi đấy, phóng viên Kim Yun Ju.”

“Tôi biết là ông sẽ nói thế mà.”

“Cô định cứ thế này sao?”

“Nhưng có một chuyện mà ông không biết đấy. Đó là chiều thứ Sáu tuần trước, tôi có chạm trán bạn của con trai trưởng khoa trước cửa phòng khám của ông. Chính là nhân viên bảo vệ kho hàng bị ai đó đẩy xuống vực ấy.”

Nét mặt Park Nam Cheol biến đổi. Từ dưới cổ đến hai bên tai đỏ bừng lên như lửa đốt.

“À đúng rồi, tôi vẫn chưa nói gì với cảnh sát về quan hệ giữa trưởng khoa với bạn của con trai ông. Bởi tôi muốn thử gặp con trai ông trước đã.”

Khuôn mặt Park Nam Cheol lúc này đã đỏ rực lên như một cái thùng thư bưu điện.

“Ông ngồi xuống một chút thôi. Tôi sẽ nói mục đích chính mà tôi đến đây.”

“Này, phóng viên Kim Yun Ju. Bây giờ cô đang đe dọa tôi đấy hả?”

“Làm gì có chuyện đó. Chỉ là tôi đang đòi hỏi thực thi quyền được biết thôi mà.”

Yun Ju lấy sổ ghi chép tư liệu và máy ghi âm ra, sau đó lập tức đi vào vấn đề chính. Cô lần lượt đưa ra những câu hỏi đã đặt ra với nữ phi hành gia ban nãy. Park Nam Cheol chần chừ nhưng

rồi có vẻ như ông ta đã nhanh chóng đổi ý, định thí cho vài mẩu thông tin rồi sẽ đuổi cô đi. Ông ta đưa ra những câu trả lời ngắn gọn và lạnh nhạt với tốc độ rất nhanh.

“Số người nhiễm bệnh cứ liên tục gia tăng, vậy bệnh viện có kế hoạch đưa bệnh nhân vào đâu ạ? Phòng cấp cứu đã chật cứng rồi.”

“Đó không phải là vấn đề mà chúng tôi có thể quyết định được.”

“Vậy ai sẽ quyết định ạ?”

“Còn ai vào đây nữa. Là bên Sở Y tế thôi.”

Park Nam Cheol nhìn đồng hồ lần thứ ba.

“Giờ tôi phải đi rồi.”

“Tôi vẫn chưa được nghe chuyện về con trai ông mà.”

Yun Ju tỏ ra rộng rãi. Bởi vì bản thân cô cũng bận rộn chẳng kém gì đối phương.

“Hay vấn đề đó để ngày mai thư thả rồi nói được không ạ?”

Park Nam Cheol không đáp, đi ra khỏi phòng. Yun Ju rời bệnh viện, lái xe về phía giao lộ Baekun. Cô định đi tới Bệnh viện Mi Rae ở quận Bắc nhưng đến trục đường trung tâm ven sông Hwa Yang là không thể tiến thêm được nữa. Hàng rào chướng ngại vật và lực lượng cảnh sát đã chặn cây cầu dẫn tới tòa Thị chính và trục đường chính dẫn xuống quận Nam. Những xe định đi ra phần lớn đều đang chuyển hướng về phía quận Bắc. Do vậy ngay cả trên con đường dẫn tới quận Bắc, giao thông cũng ùn tắc. Khoảng 5 giờ chiều, Yun Ju mới tới đích. Cô bị xua đi ngay trước cửa phòng cấp

cứu, và cũng không gặp được đội ngũ bác sĩ. Bảo vệ đang đứng canh gác rất gắt gao nên không cách nào vào bên trong được. Yun Ju vào quán net gần bệnh viện viết bài.

ARDS (HỘI CHỨNG SUY HÔ HẤP CẤP) CHƯA RÕ NGUYÊN NHÂN LAN KHẮP THÀNH PHỐ HWA YANG, TỈNH GYEONGI, BỐN NGÀY SAU KHI PHÁT HIỆN BỆNH NHÂN ĐẦU TIÊN, 15 NGƯỜI THIỆT MẠNG

Do sự bùng phát của căn bệnh truyền nhiễm tạm gọi là "Mắt đỏ", từ 12 giờ trưa ngày 28, khu vực phía Đông và phía Bắc của thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeongi, bắt đầu bị hạn chế lưu thông, trong khi đó, số người nhiễm bệnh và số người tử vong vẫn đang tiếp tục tăng lên nhanh chóng. Ca nhiễm bệnh đầu tiên được phát hiện là ông Yun (50 tuổi) được đưa tới phòng cấp cứu Bệnh viện quốc gia Hwa Yang và tử vong vào khoảng 6 giờ chiều ngày 24 tháng Một vừa qua. Thống kê cho tới thời điểm hiện tại, 6 giờ chiều ngày 28, đã phát hiện tổng số 82 người nhiễm bệnh, trong đó 15 người tử vong. Các bệnh nhân đang được cách ly và điều trị tại các bệnh viện như Bệnh viện Hwa Yang quận Đông và Bệnh viện Mi Rae quận Bắc, nhưng số người nhiễm bệnh vẫn tiếp tục gia tăng, và hiện vẫn chưa xác định được mầm bệnh, nguyên nhân hay con đường lây truyền chính xác.

Bệnh "Mắt đỏ" hiện được nhận định là có thời gian ủ bệnh rất ngắn, chỉ khoảng 24-48 giờ, và có đặc điểm quá trình phát bệnh diễn tiến nhanh khó kiểm soát. Những người bệnh tử vong có biểu hiện xuất huyết kết mạc khiến mắt chuyển màu đỏ ngầu, sau đó là các triệu chứng như đột nhiên sốt cao trên 40 độ và suy hô hấp, xuất huyết phổi, tổng thời gian cho tới lúc tử vong chưa

đến bốn ngày.

Phía bệnh viện cho biết, "Hầu hết các nhân viên cứu thương 119 đã đưa ông Yun - người bệnh đầu tiên - vào viện, cùng đội ngũ y bác sĩ phụ trách ngày hôm đó, và những người dân sống cùng chung cư với người bệnh đều lần lượt nhiễm bệnh" và "Tình hình là hàng chục người lao động tại Khu công nghiệp S ở quận Bắc đã bị nhiễm bệnh hàng loạt, nhưng vẫn chưa thể nắm được cách thức lây truyền bệnh"...

Nghe tiếng chuông điện thoại, Yun Ju ngừng tay. Là Seo Jae Hyung. Vừa bấm nút nhận cuộc gọi, từ đầu dây bên kia, Seo Jae Hyung đã hỏi ngay:

"Cô có định đến hay không đây?"

Yun Ju dừng xe trước cổng Dreamland. Cô vừa bấm chuông, không một tiếng trả lời, cánh cổng liền mở cạch một tiếng[18]. Như thể muốn nói cô tự mà vào đi. Yun Ju đậu xe bên cạnh chiếc xe cứu thương của Dreamland. Có vẻ như Cookie đang bận việc gì đó. Đến tận lúc cô mở cửa ra vào mà vẫn không thấy nó thò mặt ra. Bước vào trong nhà, mùi thuốc sát khuẩn xộc vào mũi trước tiên.

"Tôi ở đây."

Tiếng Seo Jae Hyung vọng ra từ phòng điều trị đang mở hé cửa. Yun Ju cởi giày, nhón chân đi vào. Qua khe cửa đang mở, hiện ra tấm lưng của Jae Hyung trong bộ đồ vô trùng màu xanh lục. Hình như anh ta đang làm gì đó trước cái chuồng.

"Cô vào đi."

Yun Ju làm theo, vẫn không quay lại, Jae Hyung nói:

“Cô ngồi đi.”

Chỗ có thể ngồi được thì chỉ có mỗi bàn làm việc của Jae Hyung. Không chút lưỡng lự, Yun Ju ngồi ghé luôn lên đó.

“Đợi tôi một chút.”

Trong lúc chờ đợi, Yun Ju nhìn quanh phòng điều trị. Năm cái chuồng điều trị bày la liệt. Mới hai ngày trước hình như vẫn còn trống không. Trong thời gian đó, anh ta lại đi cứu hộ tiếp sao? Tình hình đám chó có vẻ không tốt lắm. Con thì rên ư ử, con thì nằm bẹp như đã chết, con thì thở dốc đau đớn... Con nào con nấy đều đeo vòng chụp cổ hình cái phễu nối với ống dây nhỏ, và được phủ một lớp ni lông bám đầy hơi nước. Vị khách trong cái chuồng mà Jae Hyung đang làm gì đó chính là Cookie.

“Cô muốn uống một ly cà phê không?”

Sau khi xử lý xong, Jae Hyung cởi đôi găng tay cao su ra hỏi. Nét mặt anh ta có vẻ bồn chồn, sốt ruột. Nếu cô nói có uống, chắc anh ta sẽ đấm cho cô một cú mất, nên Yun Ju lắc đầu.

“Cô ăn tối chưa?”

Còn tử tế một cách đáng ngờ thế này. Trời đất, ăn tối cơ đấy! Cô lại lắc đầu. Jae Hyung ra bồn rửa mặt để rửa tay, sau đó nói tiếp.

“Cô có chỗ ngủ chưa? Nghe nói bây giờ quận Đông, quận Bắc bị hạn chế lưu thông rồi.”

Ôi cha, giờ lại còn lo cả chỗ ngủ cơ à? Yun Ju hỏi lại.

“Anh muốn nói gì với tôi vậy?”

Jae Hyung lấy khăn lau tay, sau đó tới đứng trước mặt cô. Mái tóc như lông chó rối bù lên.

“Lũ chó nhà tôi bị nhiễm bệnh lạ rồi. Không phải một hai con, mà là mấy chục con cùng một lúc. Mấy con chó ở đây là những con đã ở giai đoạn khá nặng, trong đó tình hình Cookie là xấu nhất. Nhưng tôi vẫn không biết nguyên nhân là gì.”

Jae Hyung nói việc phải làm thì chất như núi, nhưng người làm thì chỉ có một mình anh ta, mà trên tầng hai lại còn một vị khách cần phải chăm sóc nữa. Đó là một cô bé 8 tuổi bị khiếm thị, đột nhiên cùng lúc mất đi cả người ông và con chó dẫn đường Ah Reum, đã thế lại không liên lạc được với mẹ cô bé, nên hiện tại cô bé đang sống ở đây. Lúc Jae Hyung được thả khỏi Sở cảnh sát thì đến cả y tá Lee trợ lý cũng đã phải nhập viện vì triệu chứng xuất huyết kết mạc và sốt cao. Vì vậy mà suốt cả buổi chiều, cô bé bị bỏ trơ trọi một mình. Thậm chí đến tận bây giờ vẫn chưa cho cô bé ăn tối được. Do đó, ý Jae Hyung muốn nhờ cô giúp tắm rửa cho cô bé, cho cô bé ăn rồi cho đi ngủ vì anh bận quá. Yun Ju nhớ tới đôi mắt đỏ mà cô chạm trán trước cửa phòng cấp cứu. Xuất huyết kết mạc chẳng phải cũng có nghĩa là mắt đỏ sao?

“Ở đây sẽ tốt hơn là ra nhà nghỉ. Mấy hôm trước tôi đã thay mới ga trải giường rồi, trong phòng đọc sách có cả máy tính, muốn ăn thứ gì cũng có thể nấu ăn. Được cái Seung Ah nhà tôi cái gì cũng ăn rất ngoan.”

Jae Hyung nhiệt tình giải thích đủ các lý do cho thấy cô nên ngủ lại đây đêm nay. Giống như một người cha năn nỉ nhờ giúp con gái mình, chứ không phải chỉ là một cô bé quen biết sơ sơ.

“Đổi lại thì sao?”

“Tùy cô, bất cứ điều gì cô Kim Yun Ju thắc mắc.”

“Anh cũng sẽ trả lời hết, đúng không?”

Jae Hyung cụp mắt xuống và đáp đúng vậy. Nét mặt anh ta đầy vẻ khổ sở đặc trưng của một người buộc phải cúi đầu trước kẻ mà mình có nện cho một trận cũng còn chưa thấy hả dạ. Mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng đây là một đề nghị không tồi. Yun Ju gật đầu và quay qua nhìn Cookie. Cookie đang nằm co quắp, thở dốc đến rung cả thân mình. Tiếng thở nghe như tiếng sóng. Jae Hyung quay sang phía Cookie.

“Trước tiên cô cứ ra phòng khách đi. Tôi sẽ ra theo ngay.”

Phòng khách trống trải, lạnh lẽo. Như thể đã mở cửa sổ cả ngày và chỉ mới vừa đóng vào vậy. Cảm giác như gió vẫn thổi thông thống dưới cái trần lửng nghiêng dốc. Mùi thuốc sát trùng còn nồng hơn cả ở ngoài cửa. Yun Ju nhìn lên phía cầu thang dẫn lên tầng hai. Ở ban công nhìn xuống phòng khách có đặt một chiếc ghế tựa, trong ghế ngồi lọt thỏm một cô bé tóc ngắn vóc người nhỏ như búp bê. Hai chân cô bé co lên, hai cánh tay ôm lấy đầu gối, ngồi bất động tới mức tưởng như búp bê thật. Đứa trẻ là Seung Ah sao? So với tuổi lên tám thì trông thật nhỏ bé và non nớt.

“Seung Ah, xin chào.”

Cô bé quay đầu lại. Khuôn mặt cô bé dừng lại chính xác ở vị trí đối diện khuôn mặt Yun Ju. Không một lần quờ quạng chung quanh. Cảm nhận không gian của cô bé tinh tế tới mức khó lòng nhận ra cô bé bị khiếm thị. Hay là cô bé đã quen ngồi ở vị trí đó và dùng tai dõi theo mọi động tĩnh ở tầng dưới?

“Chị là ai ạ?”

Yun Ju không biết phải nói sao. Giới thiệu tên với Seung Ah thì không phù hợp cho lắm. Cô lập tức nhận ra ngay nhưng vẫn

chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Cô chẳng có kinh nghiệm chơi cùng một cô bé ở độ tuổi như Seung Ah, và cũng chẳng thích việc đó. Ngày xưa, ở tầm tuổi này, ngay cả bản thân mình cô cũng không thích. Cô con gái quán Gà ta Gogiri thường giương cờ “Gà chọi” ngày nào giờ đã 35 tuổi, nhưng vẫn chưa thể làm hòa với cái thời kỳ đó.

“Là bạn của bác sĩ đấy.”

Jae Hyung không biết xuất hiện từ lúc nào, lên tiếng giới thiệu Yun Ju.

“Chị ấy đến đây để chăm sóc cho Seung Ah. Chị ấy sẽ tắm cho cháu này, thay quần áo cho cháu này, lau khô tóc nữa này, cho Seung Ah ăn tối thật ngon, rồi ở bên cháu cho tới khi cháu ngủ để cháu không sợ nữa.”

Jae Hyung vin vào việc giới thiệu để liệt kê luôn ra từng việc mà Yun Ju phải làm. Seung Ah đáp “Vâng.” Tuy đứng cách một khoảng nhưng Yun Ju vẫn cảm nhận được rõ rệt sự căng thẳng của cô bé. Mặc dù không rõ đó là kiểu mắc cỡ của trẻ nhỏ, hay do cô bé bất an vì có người lạ.

“Cô Yun Ju.”

Jae Hyung quay sang Yun Ju. Ánh mắt anh ta như muốn nói “Giờ thì cô thử lên đi”. Có vẻ như Seung Ah đang dỏng tai nghe ngóng động tĩnh của Yun Ju. Đôi mắt không có điểm nhìn di chuyển theo bước cô đi lên cầu thang. Lại gần mới thấy bộ dạng cô bé thật không còn lời nào để nói. Dưới cái cằm nhọn lem nhem những vệt chảy dài như vệt nước mắt khô, trên cái quần màu nâu dính vết thức ăn, còn cái áo len xanh thì bám đầy lông chó. Chỉ có đôi mắt là sạch sẽ. Lòng trắng nhìn trắng tới mức hơi xanh.

“Để kỷ niệm cuộc gặp này, chúng mình bắt tay nhé? Chị là

Kim Yun Ju."

Seung Ah chìa tay phải ra. Bàn tay tựa như một chiếc lá phong. Nhỏ bé, mỏng manh và đỏ ửng lên vì lạnh. Yun Ju nắm lấy bàn tay đó khẽ lắc và hỏi.

"Chúng ta tắm rửa rồi ăn tối nhé?"

"Vâng."

"Được rồi. Vậy em dẫn chị vào phòng em được không?"

Seung Ah thả chân xuống và rời khỏi chiếc ghế. Không cần sự giúp đỡ của Yun Ju, cô bé lần theo lan can đi tới căn phòng ở phía cuối tầng hai. Sau khi đến trước cửa phòng, Yun Ju ngoái lại nhìn phòng khách. Jae Hyung vẫn đang đứng nguyên ở chỗ cũ nhìn theo. Vừa thấy ánh mắt cô, anh ta liền khẽ hất cằm như bảo cô mau vào đi. Yun Ju bước vào trong phòng. Căn phòng khá nhỏ. Đồ dùng chỉ có một tủ áo, một bàn nhỏ và một giường. Dưới chân giường đặt một chiếc va li, trông có vẻ là đựng quần áo của Seung Ah. Trên bàn có chai toner của nam, vậy xem ra đây là phòng của Jae Hyung. Yun Ju đặt túi xách xuống bàn rồi cho Seung Ah ngồi lên giường.

"Em đợi một chút nhé. Chị đi chuẩn bị nước."

"Vâng."

Phòng tắm ở ngay bên cạnh phòng Jae Hyung. Yun Ju vặn nước ấm vào bồn rồi quay lại với Seung Ah.

"Chúng ta mau đi tắm rồi đi ăn gì thật ngon nào."

Seung Ah đứng dậy. Yun Ju cởi quần áo cô bé rồi cho ngồi vào bồn tắm, thân hình Seung Ah nhỏ bé và yếu ớt như một con

cún ba tháng tuổi. Vừa gội đầu cho cô bé, Yun Ju vừa nơm nớp lo sợ cái cổ chưa tới một nắm tay kia gãy ngược ra đằng sau. Seung Ah ngồi nhìn đăm đăm vào hư không, phó mặc thân thể cho cô không chút kháng cự. Có vẻ như cô bé đã gỡ bỏ hàng rào cảnh giác với "chị bạn của bác sĩ", nhưng cũng không có vẻ gì là muốn gần gũi hơn với Yun Ju cả. Suốt lúc tắm, cô bé không nói một câu nào. Theo như Jae Hyung cho biết, cô bé đang trong trạng thái bị sốc vì cái chết của Ah Reum, và vẫn chưa biết gì về cái chết của ông. Đứa trẻ này rất thông minh và nhạy cảm, vì vậy Jae Hyung nhờ cô chú ý đừng để cô bé nhận ra. Yun Ju hỏi chẳng phải đây là chuyện cần phải cho cô bé biết hay sao thì Jae Hyung bảo "Để khi nào mẹ cô bé đến đã."

"Mình về phòng nhé?"

"Vâng."

Yun Ju lấy chiếc khăn tắm to quấn quanh người Seung Ah rồi bế lên. Thân hình cô bé nhẹ tới mức vừa ôm vừa chơi bóng rổ cũng được.

"Seung Ah, em có mang đồ ngủ theo chứ?"

"Vâng"

Yun Ju lấy trong va li ra đồ lót và quần áo ngủ mặc cho Seung Ah, sau đó sấy tóc cho cô bé. Được tắm rửa sạch sẽ, trông cô bé xinh xắn đáng yêu như một con cún con.

"Giờ chúng ta đi ăn gì nhé?"

"Vâng."

Những thứ có thể ăn ngay chỉ có mì gói và pizza đông lạnh. Yun Ju đặt Seung Ah ngồi xuống ghế ở bàn ăn rồi hỏi.

“Em ăn pizza nhé?”

“Vâng.”

“Có cả mì gói đấy.”

“Vâng.”

“Vậy ăn cả pizza và mì gói nhé?”

“Vâng.”

Seung Ah chẳng ăn gì, chỉ uống nửa cốc sữa. Đến tận lúc lên giường ngủ, cô bé vẫn chẳng nói gì khác ngoài tiếng “Vâng.” Yun Ju cắn một miếng pizza rồi đi loanh quanh ở tầng hai. Rộng bằng một phần ba tầng dưới, tầng hai chỉ có ba phòng. Một là phòng của Jae Hyung mà Seung Ah đang ở, một là phòng đọc bên trong có giá sách, bàn làm việc và máy tính, và một là phòng nằm ở lối lên xuống tầng hai. Căn phòng này từ giấy dán tường đến màn sáo, giường, chăn gối... tất cả đều màu trắng. Trên tường không đóng một cái đinh nào. Trên giường không gợn một nếp nhăn. Như thể chưa từng có ai nằm xuống đó. Nằm trên cái giường đó, có lẽ ngay cả giấc mơ cũng sẽ toàn một màu trắng toát.

Yun Ju đóng cửa phòng lại và đi sang phòng đọc. Giá sách chất đầy ấn phẩm chuyên môn, trên giá có đặt một khung ảnh nhỏ. Trong ảnh, một cậu bé ôm một con chó chăn cừu Đức to đùng ngồi ở cầu thang. Sau lưng cả hai là khung cửa ra vào bằng gỗ nguyên khối. Chính là cái cửa mà mấy giờ trước, Yun Ju đã đẩy ra bước vào. Phía dưới cánh cửa có trổ cửa cho chó chui, và tới cả cái chuông mỗi lần mở cửa lại kêu leng keng cũng vẫn treo nguyên ở vị trí đó y như cũ. Dưới bức ảnh có đề ngày tháng, là ngày 4 tháng Mười một năm 1990, nếu cậu bé này là Jae Hyung thì khi đó có lẽ 11 tuổi. Và Dreamland hẳn là ngôi nhà thuở nhỏ của anh ta.

Yun Ju ngồi xuống trước bàn làm việc và mở máy tính. Bài báo của cô nổi lên hàng tin nóng trên các trang thông tin. Trên bảng xếp hạng từ khóa tìm kiếm theo thời gian thực của cổng thông tin cũng có cụm từ “Mắt đỏ”. Các bài báo sau đó đang được đăng lên dồn dập. Mặc dù không có tầm ảnh hưởng như các tin nóng về động đất hay chiến tranh, nhưng có vẻ như tin này cũng đã gây được sức ép lên phản ứng chậm chạp của giới chức trách. Sau khi cô gửi bài, Trưởng nhóm nói hiện đang trực tình trạng khẩn cấp nên nếu có thêm bài bổ sung, cô cứ gửi về bất cứ lúc nào. Mặc dù cô đã trả lời là được, nhưng tình hình bây giờ lại không cho phép. Phía bệnh viện đang khóa miệng kín bưng. Số người nhiễm bệnh hay tử vong hẳn là vẫn đang tiếp tục gia tăng, nhưng cũng không thuộc diện tình hình mà cô phải ngồi lì ở bệnh viện để tường thuật trực tiếp. Lý do các phóng viên ưu ái mảng tin chiến tranh hơn những sự vụ bí ẩn cũng chính là ở chỗ đó. Vì tư liệu để viết bài dồi dào phong phú, và tình hình cũng hết sức rõ ràng.

Yun Ju lấy cuốn sổ tay trong túi ra. Cô mở phần “Sơ đồ lây nhiễm” mà cô đã vẽ trước khi viết bài. Trên sơ đồ, ở trung tâm của bệnh Mắt đỏ là ông Yun, người đầu tiên lây bệnh do tiếp xúc trực tiếp là ông già Son và sáu nhân viên đội 119, cùng hai cảnh sát và ba người thuộc đội ngũ y bác sĩ; gia đình và đồng nghiệp của những người đó bị lây nhiễm do tiếp xúc gián tiếp; một người ở đội cứu hộ dù tiếp xúc trực tiếp nhưng không bị lây bệnh... Người tử vong được thể hiện bằng bút bi màu đen, người lây bệnh màu đỏ, người không lây bệnh màu xanh. Chỉ có những người lao động ở khu công nghiệp Su An là ở riêng một nhóm không liên quan. Họ đã lây bệnh từ đâu nhỉ? Yun Ju lật trang sổ, tìm phần ghi chép về tình hình chung cư Hwa Yang vào đêm thứ Sáu.

Căn hộ số 204 chung cư Hwa Yang, thông báo của người vợ đang đi làm, vào nhà thông qua cửa ban công

đang đóng, một con chó phóng qua cửa ban công chạy trốn. Trong nhà có 15 con chó nôn ra máu và chết. Phát hiện ông Yun trong buồng tắm. Cổ tay có vết răng chó. Mắt đỏ, da xuất huyết, đang hồi sức tim phổi thì nôn ra máu. Được cho đeo máy hô hấp và đưa đến phòng cấp cứu Bệnh viện Hwa Yang.

Cô gạch chân màu đỏ dưới phần “thông báo của người vợ đang đi làm”. Cô gọi điện đến Sở cứu hỏa quận Đông xin gặp Trưởng ban cứu hộ. Cô hỏi nơi làm việc của người vợ bệnh nhân đầu tiên. Trưởng ban chỉ cho cô biết mỗi nguyên tắc là không tiết lộ thông tin cá nhân. Xem ra việc này cô phải đích thân đi đào bới thông tin rồi. Trước tiên phải xem Seung Ah ngủ say chưa đã. Cô bé đã ngủ, hơi thở đều đều. Dưới mi mắt, đồng tử hơi động đậy, có vẻ cô bé đang nằm mơ gì đó. Yun Ju lấy chìa khóa xe, điện thoại di động và sổ tay nhét vào túi áo khoác parka, đi xuống tầng một và gõ cửa phòng khám.

“Cô vào đi.”

Jae Hyung đang đo huyết áp cho Cookie.

“Seung Ah ngủ chưa?”

“Ngủ say rồi.”

Yun Ju đi tới bên Jae Hyung và nhìn kỹ Cookie. Cookie đeo vòng chụp cổ hình phễu, nằm nghiêng một bên và đang thở dốc đầy khó khăn.

“Nó bị thế này từ bao giờ vậy? Đến tận hôm Chủ nhật nó vẫn còn khỏe mạnh mà.”

“Nghe nói sáng nay nó đã bị như vậy rồi, nhưng tại tôi

không trực tiếp nhìn thấy nên giờ mới thế.”

Yun Ju chăm chú nhìn kỹ đôi mắt Cookie đang chớp chớp phía trong cái phễu đeo cổ. Đôi mắt màu đen thấp thoáng ánh đỏ. Mà không, xung quanh con ngươi rất to màu đen, hình như máu đang ứ ra. Cô lại nhớ tới đôi mắt đỏ mà cô thấy trước phòng cấp cứu Bệnh viện Hwa Yang. Yun Ju nhắm mắt lại rồi mở ra. Có lẽ vì cứ nghĩ mãi đến chuyện Mắt đỏ nên tới cả mắt của con chó, cô cũng nhìn thành màu đỏ chăng.

“Mắt Cookie màu đỏ phải không?” Yun Ju hỏi.

Jae Hyung nghĩ một lát rồi trả lời đúng là như vậy.

“Hiện tại nó bị khó thở đúng không?”

“Thì như cô thấy đấy.”

“Tại sao vậy?”

“Do xuất huyết phổi không rõ nguyên nhân.”

Mắt đỏ, suy hô hấp, xuất huyết phổi không rõ nguyên nhân. Yun Ju chớp chớp mắt. Trong đầu cô, một trực giác nào đó vừa lóe lên. Với một hình hài rõ ràng, tại một vị trí tựa như chỉ cần giật lấy là sẽ ở trong tay cô.

“Những con chó khác cũng có triệu chứng giống y hệt Cookie phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng phải hôm nay y tá Lee cũng đã nhập viện vì mắt đỏ sao?”

Jae Hyung quay lại nhìn cô. Như thắc mắc tại sao cô lại hỏi

chuyện đó. Yun Ju lấy sổ tay ra xem lại phần ghi chú.

Trong nhà có 15 con chó nôn ra máu và chết.

"Nếu xuất huyết phổi thì cũng sẽ nôn ra máu phải không?"

"Có khả năng như vậy, nhưng chuyện đó thì sao?"

"Triệu chứng của bệnh Mắt đỏ là xuất huyết kết mạc và xuất huyết phổi, Cookie với mấy con chó bây giờ cũng bị như vậy đấy thôi. Cả chuyện đột nhiên đồng loạt đổ bệnh, lẫn việc chưa rõ nguyên nhân cũng giống hệt."

Jae Hyung lắc đầu.

"Không không, anh nghe tôi nói cho hết đã. Biết đâu chuyện này có liên quan đến chó."

Yun Ju mở cuốn sổ ra rồi kể cho Jae Hyung nghe vụ việc chung cư Hwa Yang hôm thứ Sáu mà cô thu thập được từ Sở cứu hỏa. Nghe xong, phản ứng của Jae Hyung là như thế này.

"Cô thử đưa cuốn sổ đấy cho tôi."

Yun Ju hơi ngần ngừ một lúc rồi chìa cuốn sổ ra. Jae Hyung cởi đôi găng tay cao su, cầm cuốn sổ đọc kỹ càng như thể đang dùng mắt lật tung từng câu một. Sau khi lật tới trang cuối, anh ta ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Yun Ju. Đủ loại nghi vấn và ý nghĩ lần lượt hiện ra trong mắt Jae Hyung. Anh ta nói.

"Người tử vong thứ hai, ông già quản lý tại chung cư Hwa Yang là ông của Seung Ah. Ah Reum cũng đã chết ở Dreamland. Với triệu chứng giống hệt như lũ chó ở đây. Thực ra tôi đang nghĩ không biết có phải do Ah Reum lây cho lũ chó không. Tại vì một ngày sau khi Ah Reum chết, lũ chó cũng phát bệnh. Triệu chứng

hay thời kỳ phát bệnh của y tá Lee cũng tương tự như vậy, nhưng tôi cứ nghĩ không lẽ lại thế.”

“Không lẽ lại thế là nghĩa làm sao?”

“Tôi cứ nghĩ hay đây là bệnh chung của người và động vật.”

“Đó là gì vậy?”

“Là bệnh truyền nhiễm mà cả người và động vật đều mắc. Ví dụ như bệnh dại hay bệnh Ebola, mà không, có lẽ còn mạnh hơn Ebola nhiều. Thời gian ủ bệnh ngắn, tiến triển bệnh lại nhanh hơn gấp mấy lần. Mạnh hơn ở chỗ bệnh này có thể lây từ chó sang chó, từ chó sang người, từ người sang người, rồi từ người sang chó, tất cả các ngả đều có thể. Ngay trong Dreamland đã có ba trường hợp. Ông già Son lây sang Ah Reum, Ah Reum lây sang lũ chó của tôi và y tá Lee.”

“Ở Dreamland chỉ chưa xảy ra trường hợp người lây cho người thôi nhỉ? Điều trị trực tiếp cho Ah Reum nhưng anh Seo Jae Hyung không nhiễm bệnh, cả Seung Ah cũng vậy. Mà khoan, hình như nghe nói có một nhân viên Đội cứu hộ 119 đã đến hiện trường nhưng cũng không nhiễm bệnh thì phải.”

Yun Ju mở sổ xem lại xem có ghi chú về phần đó không. Trí nhớ của cô chính xác.

“Nếu không mẫn cảm với tác nhân gây bệnh thì cũng có thể như thế. Sẽ chỉ mang mầm bệnh chứ không thể hiện triệu chứng gì. Giống như không phải cứ mang vi khuẩn viêm gan thì đều bị mắc bệnh viêm gan.”

Yun Ju gật đầu.

“Phải làm thế nào để xác định chắc chắn đây là bệnh truyền

nhiễm chung giữa người và động vật?”

“Phải xác nhận là mang cùng mầm bệnh.”

“Bằng cách xét nghiệm máu hay phân, nước tiểu gì đó phải không?”

Jae Hyung gật đầu.

“Hình như phía bệnh viện hay bên Trung tâm kiểm soát bệnh tật không biết là có liên quan đến chó thì phải.”

“Có thể họ thực sự không biết, mà cũng có thể họ đã nghi ngờ rồi nhưng không nói ra. Bởi vì thông tin chưa xác định chắc chắn thì không thể công bố rộng rãi được.”

“Nếu như đưa ra khả năng này thì họ sẽ kiểm tra chắc chắn rồi sau đó sẽ công bố.”

Nói xong, Yun Ju lẩm bẩm “Chết tiệt.” Trong đôi mắt Jae Hyung đang nhìn mình, cô thấy từ từ hiện lên một người canh gác. Người canh gác của chính bản thân nhắc anh ta nhớ rằng “Người phụ nữ này đã từng phá hoại đời mình”.

“Chuyện chúng ta vừa nói chỉ là nói thế thôi. Đó chỉ là suy diễn cá nhân, chứ không phải căn cứ để đưa ra nghi vấn. Không thể vội vã kết luận được.”

Yun Ju ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong đầu cô đã bắt đầu viết bài báo của mình.

Bệnh lạ Mắt đỏ có khả năng là bệnh lây nhiễm chung người và động vật…

Bùng phát lan tràn khắp một vùng thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeonggi, căn bệnh lạ Mắt đỏ đã được phỏng đoán

là bệnh lây nhiễm chung của người và động vật. Sáng ngày 28 vừa qua, bác sĩ thú y tại Trung tâm bảo vệ động vật D tại quận Đông thành phố Hwa Yang cho biết, sau khi một con chó có triệu chứng giống với bệnh lạ Mắt đỏ được điều trị và chết ở trung tâm, hàng chục con chó khác cùng với nhân viên trung tâm đã đồng loạt phát bệnh. Bệnh lây nhiễm chung của người và động vật là loại bệnh truyền nhiễm mà cả người và động vật cùng có thể mắc phải, nếu như bệnh Mắt đỏ thuộc loại bệnh này thì chó sẽ lây cho chó, chó lây cho người, người lây cho người, người lây cho chó, tất cả các con đường lây nhiễm đều có khả năng xảy ra…”

JAE HYUNG 2 - 2

“Cookie.”

Jae Hyung cầm máy đo huyết áp tiến lại trước chuồng của Cookie.

“Mày sao rồi?”

Cookie khó nhọc hé mi mắt. Ánh mắt đang tắt dần sinh khí đờ đẫn nhìn quanh tìm kiếm Jae Hyung. Có vẻ như nó không còn nhìn rõ nữa. Jae Hyung quấn băng vải máy đo huyết áp vào chân sau của Cookie. Không đo được huyết áp. Mạch yếu, chậm và không ổn định. Mỗi lần thở, xương sườn lại nhô lên hạ xuống một cách khó nhọc. Nó thở mà như đang kêu lên từng hồi lục khục.

Sau khi xuất hiện mắt đỏ, cũng chẳng mất nhiều thời gian lắm, phổi của tên nhóc này đã tan rữa. Chỉ sau đúng một ngày. Tiến triển bệnh nhanh nhất trong số những con chó nhiễm bệnh.

Như thể cười khẩy vào bao nhiêu thuốc men và công sức chữa trị mà Jae Hyung đã đổ vào Cookie, Mắt đỏ cứ ngốn ngấu Cookie từng miếng từng miếng một. Bây giờ, thằng nhóc chỉ còn sót lại chút ý thức cuối cùng.

"Cookie à. Tao mong mày biết được điều này."

Jae Hyung đưa tay vuốt ve gáy Cookie.

"Gặp được mày, tao đã hạnh phúc biết bao nhiêu... Và nhờ mày mà tao đã có giấc mơ thật đẹp."

Cookie nhìn vào mắt Jae Hyung, ngả đầu dựa vào lòng bàn tay anh. Đó là câu trả lời bằng tất cả chút sức tàn còn sót lại của nó. Giây lát sau, thằng nhóc khẽ hé mõm như mỉm cười rồi ngừng thở. Jae Hyung cố nuốt cục nghẹn nóng rát nơi cổ họng. Anh tháo mặt nạ thở ôxy đeo ở cổ Cookie ra, đưa tay chạm vào cái mõm khô nứt nẻ và nụ cười của nó. Đây là lời chào sau cuối trên mặt đất này dành cho nó. *Tạm biệt, Cookie.*

Giống như cách đây đã rất lâu rồi. Vào cái ngày nó gặp anh ở chòi nghỉ chân trong hình hài bê bết máu. Khi tỉnh lại, nó rên lên từng hồi đau đớn và nhìn vào mắt Jae Hyung. Ngay cả trong tình cảnh bị trật khớp, gãy xương sườn, rách bụng, nó vẫn sống và gắng gượng ngả đầu dựa vào tay Jae Hyung. Cái giây phút nó chiến thắng cuộc phẫu thuật kéo dài mấy giờ đồng hồ và bừng mở mắt. Cả những ngày tháng mà đôi mắt to tròn kia lấp lánh đầy sức sống và sự hiếu kỳ đối với tất cả mọi thứ trên thế gian này.

Cookie không phải là con chó thanh nhã như Star. Cũng không điềm tĩnh như Chewy, con chó đầu đàn của đàn chó ở Dreamland. Y tá Lee gọi nó là "cái xe đụng lông lá", mỗi lần chạy là lồng lên tứ phía. Chỗ nào nó chạy qua thì y như rằng sẽ để lại dấu tích. Hoặc là chân bàn gãy, hay chậu hoa rơi vỡ, hoặc lưới

chống côn trùng rách tan.

Cô giúp việc mỗi tuần đến Dreamland nấu ăn dọn dẹp ba lần bảo, thông qua Cookie, cô học được rằng không phải chỉ địa vị xã hội mới đem lại cho mình những điều mình mong muốn. Lúc nấu bếp, cô là nữ hoàng đối với Cookie. Hôm nào ăn trưa có món gà om là hôm đó Cookie dính chặt lấy sàn nhà bếp như một tấm thảm. Nó nằm dài dưới chân nữ hoàng, kiên nhẫn theo dõi từng nhát dao, khi đồ ăn trong nồi bắt đầu sôi là nó đập đuôi bình bịch xuống sàn để thông báo về sự tồn tại của bản thân, lửa bếp ga vừa tắt là nó trườn đến liếm chân nữ hoàng xun xoe lấy lòng. Và thế nào phần cánh gà, đùi gà ngon nhất cũng đều bị thằng nhóc đó chiếm mất.

Cookie mà Jae Hyung biết, là con chó tận hưởng cuộc sống theo cách náo nhiệt nhất trên đời này. Nó thường xuyên bị kích động và rơi vào trạng thái mất kiểm soát chỉ vì một con chuột chạy ngang qua sân. Lúc đó, lông trên lưng nó sẽ dựng đứng lên như cỏ mọc, hai mắt sáng rực như đèn pha, chạy đuổi theo con chuột tới khi mệt xỉu mới thôi. Lũ mèo ở Dreamland chẳng còn việc gì để làm. Thêm nữa, Cookie là một tên trộm bẩm sinh. Đặc biệt, nó thể hiện khả năng vô địch trong lĩnh vực giật đồ ăn đặt hàng người ta mang tới. Có lần Jae Hyung vừa nhận hộp bánh pizza thì phải nghe điện thoại một lát. Cuộc điện thoại không dài. Anh chỉ nói mỗi một câu “Gọi nhầm máy rồi ạ,” quay lại thì đã thấy hộp pizza bị mở, ngồi bên cạnh là Cookie mà anh cứ đinh ninh còn đang ở trong rừng. Hàm răng thằng nhóc còn ngoạm cái gì vàng vàng trông như miếng bánh pizza. Bốn mắt vừa chạm nhau, thứ vàng vàng đó đã nhanh chóng trôi vèo xuống cổ nó đánh ực một tiếng. Nuốt xong, Cookie lập tức há miệng nhe nhởn toe toét như muốn nói “Tôi không ăn gì đâu nhé”, đuôi vẫy tít mù rung cả người. Trong lúc đó đôi mắt ướt lấp loáng như mắt hải cẩu nhìn chằm chằm miếng pizza còn lại.

Jae Hyung bế xác Cookie từ trong chuồng ra đặt vào túi đựng xác. Tâm trạng rối bời, anh ôm thằng nhóc ra khỏi phòng điều trị. Trước khi cửa phòng đóng lại, tiếng kêu sau lưng khiến anh dừng bước và ngoái nhìn lại đằng sau. Đằng kia là nơi mà Cookie đã đau đớn thở dốc suốt một đêm dài tăm tối. Cái chuồng trống sâu hút và u ám như một hầm mỏ bỏ hoang. Từ không gian khuất phía bên trong đó đang vang lên tiếng hú như thể trong mơ. Đó là khúc ca truy điệu mà Cookie thường ngồi bên băng ghế trước cổng hát lên mỗi khi có một sinh mạng của Dreamland lìa đời, mỗi khi ống khói lò thiêu trong lán chứa đồ tỏa khói.

Trên cầu thang trước cửa nhà, tuyết rơi dày khoảng một gang tay. Gió quất vào mũi Jae Hyung và trốn vào trong ánh bình minh. Nước mắt anh dâng lên. Mũi anh cay sè, cổ họng anh đau nghẹn cho tới tận khi anh bước vào lán chứa đồ ở sân sau. Cái lạnh dữ dội tới mức anh cảm thấy choáng váng. Mùi tro trong lò thiêu khiến ruột gan, thực quản và cổ họng anh như đảo lộn. Jae Hyung đặt Cookie xuống trước cửa lò rồi ngồi co ro bên cạnh. Lưng anh run lên bần bật.

Năm năm qua, cái lò này đã tiếp nhận hàng trăm con vật, nhưng ban đầu, nó vốn không phải là một lò thiêu. Cách đây lâu lắm rồi, thời Dreamland còn là một sơn trang, đây là lò hơi nước bằng gỗ bổ trợ cho hệ thống sưởi của ngôi nhà. Cái lò có từ thời bố mẹ anh mua sơn trang này, nên có lẽ còn nhiều tuổi hơn cả anh. Cái lò đã gỉ sét, ngả màu đen đúa, hình thù khó coi như một cái thùng phuy, nhưng suốt những năm tháng dài đằng đẵng đó, nó chưa một lần gây rắc rối. Dù là chó hay mèo, hay thú hoang, nó đều lặng lẽ tiếp nhận và trả lại một nhúm tro bụi. Bây giờ tới lượt Cookie.

Jae Hyung đặt Cookie vào trong lò. Anh chất củi vây tròn xung quanh, dùng cành thông khô châm lửa, sau đó đóng cửa lò

lại. Một lát sau, từ trong lò bắt đầu vang lên tiếng củi nổ lách tách. Đột nhiên, Jae Hyung nghĩ tới Star. Nó đang ở đâu nhỉ? Hẳn nó còn sống chứ? Anh tha thiết mong là như vậy. Anh muốn tin là như vậy. Nếu không, có lẽ anh sẽ đến gặp Park Nam Cheol và sẵn sàng giở bất cứ trò gì với ông ta. Anh sẽ yêu cầu ông ta giao con trai ra đây. Đối với anh, Cookie và Star không đơn thuần chỉ là hai con chó mà anh yêu quý. Chúng là những cộng sự cho giấc mơ của anh, và là cánh đồng tuyết trong lòng anh. Chúng là tất cả đối với anh, giống như Maya ngày xưa. Anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi mình sẽ mất cả hai. Anh đã nghĩ chắc hẳn chúng sẽ sống ở Dreamland thật lâu thật lâu và cùng mình già đi theo năm tháng.

Mãi tận trưa hôm qua khi rời khỏi Sở cảnh sát, Jae Hyung vẫn chưa biết có chuyện gì đang xảy ra ở Dreamland. Cả việc Cookie và lũ chó bị bệnh, cả việc y tá Lee mắc chứng Mắt đỏ. Anh chỉ nóng lòng nóng ruột một điều là tìm kiếm Star. Trước tiên, anh tới Bệnh viện tâm thần Baekun. Anh dành thời gian xem xét quanh khu vực chòi nghỉ chân bị cảnh sát căng dây bao quanh ở sân sau bệnh viện, khung xà đơn và bờ vực. Chẳng thu thập được gì. Nếu là dấu vết còn lại trên nền tuyết thì anh tự tin có thể nhìn thấy tốt hơn cảnh sát, nhưng những nơi mà bão tuyết đã phủ kín thì anh không tài nào đọc ra được. Chập chờn hiện lên trước mắt anh hình ảnh Star bị treo lên xà đơn, toàn thân giập nát vì bị gậy quất.

Xuống núi, Jae Hyung đến gặp Park Nam Cheol nhưng chẳng biết thêm được gì đáng kể như mong đợi. Ông ta chỉ nói là một ngày trước, cảnh sát hình sự Park Ju Hwan đã đến phòng khám của ông ta vì chuyện này, và khẳng định một cách đáng ngờ rằng, từ thứ Sáu trước đến giờ, ông ta chưa hề gặp con trai mình lần nào. Jae Hyung tới Sở cứu hỏa quận Đông. Nằm phía sau Sở cứu hỏa, bãi đậu xe cho khách trống không. Chỉ có một người đàn ông mặc đồng phục cứu hộ đứng giữa bãi đậu xe, kính phòng hộ kéo lên trán, đang xem gì đó trên điện thoại. Jae Hyung xuống xe,

tiến lại phía người đàn ông. Anh định tìm Đội trưởng Han Ki Jun nhưng giờ thì không cần nữa. Trên ngực áo khoác của người đàn ông có thêu tên “Han Ki Jun” bằng chỉ màu vàng.

“Đội trưởng Han Ki Jun phải không ạ?”

Người đàn ông ngẩng đầu lên.

“Có việc gì thế ạ?”

Giọng anh ta lịch sự nhưng thái độ thì không hẳn. Anh ta kéo kính xuống mắt, đút điện thoại vào túi quần, đứng đối mặt với Jae Hyung, vẻ mặt như đang hỏi “Mày là thằng nào?”, động tác nhanh nhẹn và linh hoạt tới mức đáng nể. Dáng người cao lớn, vai rộng như xe tăng, ánh mắt uy hiếp người đối diện, anh ta làm Jae Hyung liên tưởng tới Chewy - thủ lĩnh của Dreamland. Đó là một con chó Great Dane có đôi mắt màu xanh xám như băng tảng, thân hình nhanh nhẹn và to lớn, với bản tính điềm tĩnh thiên bẩm. Giả như tất cả giống đực của loài người gỡ bỏ hết danh tính và tập hợp vào một chỗ, thì anh ta đúng là kiểu chẳng cần phải diễu võ giương oai cũng sẽ đường hoàng đứng ở vị trí số 1.

“Tôi là Seo Jae Hyung.”

Jae Hyung cố ưỡn rộng vai và chìa tay ra.

“Tôi là bác sĩ thú y của Trung tâm bảo vệ động vật Dreamland dưới chân núi Baekun.”

Ki Jun không đáp, chỉ bắt tay rồi lại buông ra ngay.

“Do có vài điều cần hỏi về Park Dong Hae nên tôi tới đây.”

Có vẻ Han Ki Jun chẳng hề có ý định giới thiệu cho Jae Hyung nên tới phòng ban nào cả. Bởi vì anh ta vẫn giữ nguyên tư

thế thản nhiên tay đút túi quần, mắt nhìn như áp chế xuống trán người đối diện.

“Bác sĩ là người thứ hai đấy. Người thứ hai đến hỏi gì đó liên quan đến Park Dong Hae.”

“Vậy là cảnh sát Park Ju Hwan cũng đã đến đây rồi nhỉ.”

Thay cho câu trả lời, mắt Han Ki Jun hiện lên vẻ hào hứng. Jae Hyung hỏi:

“Không rõ trong Đội cứu hộ có bị mất thiết bị bắt động vật nào không?”

Han Ki Jun không trả lời.

“Con chó ở trung tâm chúng tôi bị bắt trộm. Và ở chỗ nó bị bắt có rơi một tấm lưới với kim tiêm rỗng.”

Lần này Ki Jun cũng không có câu trả lời ngay. Han Ki Jun nhìn xuống mũi bàn chân mình, khe khẽ lắc đầu. Jae Hyung nói thêm.

“Nếu anh trả lời giúp thì có lẽ sẽ giúp ích cho việc xác định tình hình đấy.”

“Chúng tôi bị mất súng thổi phi tiêu, máy bắn lưới với Zoletil.”

Jae Hyung gật đầu.

“Park Dong Hae tất nhiên cũng không thấy đi làm, đúng không ạ?”

“Đã hai ngày nay rồi.”

“Và chỗ mà cậu ta có thể đi, chắc anh cũng không biết?”

Han Ki Jun im lặng một lát rồi nói:

“Con chó nhà bác sĩ chắc là chết rồi.”

Anh ta nói cho Jae Hyung nghe lý do mình khẳng định như thế. Đó là lý do mà Dong Hae bị chuyển từ đơn vị quân đội sang làm công ích, và cũng là lý do mà Dong Hae treo Star lên khung xà ở chòi nghỉ chân bên khu chứa nước. Đó là sự thật mà Jae Hyung cũng đã từng chứng kiến. Anh cũng đã dự tính đến việc này. Dù vậy, anh vẫn cảm giác như bị đấm một cú trời giáng vào bụng. Anh thở hắt ra như một tiếng rên.

“Chuyện đó vẫn chưa biết được.”

Khi Jae Hyung rời khỏi Sở cứu hỏa thì y tá Lee gọi điện tới. Từ sáng, mắt y tá Lee đã đỏ lên, rồi đau họng như bị cảm, sau đó đột nhiên sốt cao. Jae Hyung lái xe về Dreamland, về đến nơi rồi, anh mới nghe nói triệu chứng của y tá Lee giống với căn bệnh truyền nhiễm mang tên “Mắt đỏ” đột nhiên bùng phát trong hai ngày cuối tuần. Y tá Lee được 119 đưa vào Bệnh viện Hwa Yang. Ngay sau khi y tá Lee đi khỏi, anh phát hiện ra đàn chó cũng đã bị nhiễm bệnh hàng loạt. Trong số 128 con chó, 68 con có triệu chứng giống hệt nhau. Xuất huyết kết mạc, suy hô hấp, sốt cao, tiểu ra máu, nước bọt lẫn với bọt máu. Trên phim chụp X-quang của Cookie, có thể thấy tình trạng thâm nhiễm phổi đang lan ra. Triệu chứng giống hệt như Ah Reum. Jae Hyung gọi điện tới cơ quan phòng dịch thành phố, tìm gặp bác sĩ thú y mà anh quen. Anh cho biết tình hình, và hỏi xem liệu gần đây có bệnh dịch gì đang lây lan không. Câu trả lời là không thấy có báo cáo gì về chuyện đó cả.

Jae Hyung bắt đầu phân loại lũ chó trước tiên. Đàn mèo 22

con không hề hấn gì nên có lẽ cứ để yên như cũ cũng được. Hơn 30 con chó trông còn khỏe mạnh được lùa vào nhà kho ở ngoài sân. Hơn 40 con mắt không đỏ nhưng mệt mỏi, không chơi đùa gì thì được đưa xuống tầng hầm. Những con mới bắt đầu có triệu chứng được chia ra đưa vào bốn căn phòng phía trong phòng khách vốn trước đây là phòng ở. Năm con bị nặng bao gồm cả Cookie thì Jae Hyung đưa vào phòng điều trị, cho thở ôxy và dùng thuốc kháng sinh, sau đó anh lấy mẫu máu, phân và nước tiểu gửi cho VLab. Trong lúc đó, Seung Ah ngồi trên ban công tầng hai, bụng đói meo nhìn xuống quan sát anh. Chẳng có ai phù hợp có thể giúp anh cả. Cô giúp việc thì đang sống ở quận Tây, do lệnh hạn chế lưu thông nên không sang quận Đông được. Dù anh cũng đã nghĩ đến việc gửi cô bé qua nông trại Hy Vọng, dù cảnh sát có lẽ không đến mức chặn cả đường trên núi, dù anh tin chắc rằng chỉ cần anh nhờ thì hẳn Jin Wook sẽ vui vẻ sang đón Seung Ah ngay, nhưng vấn đề là ở Seung Ah. Anh không muốn lại gửi một đứa bé vốn đã vô cùng sợ người lạ tới một ngôi nhà xa lạ. Người mà anh có thể đề nghị giúp đỡ, chỉ có Yun Ju mà thôi. Dù rằng làm như vậy còn bất đắc dĩ hơn cả việc nhờ bên nông trại Hy Vọng, nhưng đối với Seung Ah, đó có lẽ là phương cách tốt nhất. Và cũng thật may là mọi việc đúng như dự đoán. Seung Ah không có vẻ gì cự tuyệt Yun Ju cả.

Jae Hyung yên tâm quay lại với lũ chó. Anh lật giở đủ loại sách để tìm hiểu xem đó là chứng bệnh gì, nhưng hầu như không hề nghĩ tới khả năng là bệnh Mắt đỏ. Nếu có thì chỉ ở mức độ “Hay là...” thoáng lướt qua trong đầu. Chủ yếu là do anh không được biết đầy đủ về các triệu chứng của bệnh Mắt đỏ. Và không phải không có những bệnh khác cũng bắt đầu bằng triệu chứng xuất huyết kết mạc. Vừa mở cuốn sổ tay của Yun Ju ra, thứ đập ngay vào mắt anh là chi tiết trên cổ tay người đầu tiên nhiễm bệnh có vết chó cắn, và ở nhà ông ta, cả bầy chó chết hàng loạt.

Một đêm trôi qua như ác mộng. Từng giây từng phút, Cookie vật vã vì không thở được, còn Jae Hyung cảm thấy như có một sức ép bóp nghẹt cổ họng mình. Mắt đỏ đúng là bệnh truyền nhiễm chung của người và động vật. Không còn nghi ngờ gì nữa. Vấn đề chỉ còn là khi nào thì được xác nhận về mặt y học mà thôi. Giây phút điều này được xác nhận, chắc hẳn người ta sẽ bắt đầu giết lũ chó trước tiên. Giống như mùa thu mấy năm trước, khi dịch lở mồm long móng bùng phát, hàng triệu con bò và lợn đã bị tiêu hủy. Bầy chó ở Dreamland đang bị đặt trước vận mệnh bị tàn sát hàng loạt. Hoặc là chết vì Mắt đỏ, hoặc là chết vì bị chôn sống. Tâm trạng Jae Hyung như thể đang phủ phục giơ đầu, chờ đến lúc lưỡi dao chém xuống.

8 giờ sáng, Jae Hyung mở cửa lò thiêu. Anh lấy di cốt của Cookie ra và cho vào hộp. Ngửi mùi tro còn nóng, anh nghĩ mình cần phải làm gì đó. Ít nhất cũng phải cứu được mấy con chó còn khỏe mạnh. Đến tận bây giờ chúng vẫn chưa bị nhiễm bệnh thì nhiều khả năng là chúng không mẫn cảm với tác nhân gây bệnh. Nếu cho những con chó đó trốn đi và cố cầm cự, chắc sẽ xuất hiện những con chó bị nhiễm bệnh rồi hồi phục và hình thành kháng thể. Nếu những con chó như vậy tăng lên, phạm vi hoạt động của tác nhân gây bệnh sẽ giảm đi, và sẽ hình thành một bức tường miễn dịch. Khi đó, biết đâu lại có thể kỳ vọng sẽ có vắc xin hay thuốc điều trị. Cần phải tìm một "nơi nào đó" có thể giúp chúng cầm cự qua khoảng thời gian đó. Một khu vực tách biệt, con người không lui tới, một nơi có không gian rộng rãi đủ để có thể tiếp nhận tất cả hơn 30 con chó.

Cookie được chôn ở khu nghĩa trang động vật. Jae Hyung đặt trước mộ nó một cục đá tròn màu đen và buộc vào đó chiếc diều màu vàng đuôi dài mà Yun Ju và Seung Ah cùng làm. Lời chào từ biệt của Seung Ah được Yun Ju thay mặt viết đang nương theo gió mà bay lên trời.

Cookie, người bạn số 2 của mình, mình sẽ nhớ cậu thật lâu thật lâu. Seung Ah.

Hai giờ sau đó, bác sĩ thú y ở cơ quan phòng dịch trên Tòa thị chính tìm đến. Yun Ju đã tắm rửa cho Seung Ah, cho cô bé ăn, đeo khẩu trang cho cô bé, để cô bé ngồi ở ban công tầng hai, và đang định đi ra ngoài lấy tư liệu viết tin. Đó cũng là giây phút Jae Hyung nhận được điện thoại của Jin Wook và tìm thấy bài viết của Yun Ju đã được đăng lên như một tin sốt dẻo trên mạng Internet.

Bệnh lạ Mắt đỏ có khả năng là bệnh lây nhiễm chung giữa người và động vật...

Bác sĩ thú y thu thập những mẫu máu và chất bài tiết của lũ chó ở trong phòng điều trị rồi rời đi.

SU JIN 2

8 giờ tối ngày 29. Su Jin ngồi trên xe tải của bố đi đến khu vực gần cầu số 2 sông Hwa Yang ở trục đường trung tâm.

“Cẩn thận đấy.”

Bố cô nói. Su Jin quấn khăn quanh cổ và nhìn lại chiếc mặt dây chuyền treo ở kính chiếu hậu. Đó là bức hình cô chụp cùng Hyun Jin nhân dịp sinh nhật 20 tuổi.

“Bố đừng đi đâu ra ngoài nhé. Tạm thời bố cũng đừng nhận việc nữa.”

Mấy lời cằn nhằn này bố cô nghe vào tai này rồi lại chui ra

tai kia thôi, Su Jin biết rõ như vậy. Bố cô là người nếu đã muốn thì bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu cũng sẽ đánh ngay chiếc xe tải chở hàng to đùng kia mà đi. Dù vậy, cô cũng không thể không nhắc đi nhắc lại.

"Bố cũng đừng gặp ai đấy."

"Con mới phải cẩn thận ấy."

Su Jin xuống xe. Phía trước, cách khoảng 20 mét, lực lượng cảnh sát đang đứng vai kề vai phong tỏa con đường. Ven đường phía bờ sông là hơn 10 chiếc xe buýt của cảnh sát, trước hàng rào phong tỏa là ba chiếc xe cảnh sát cùng một chiếc xe cứu thương 119 đang đậu. Dán trên khung giảm xóc màu đỏ của chiếc xe cứu thương là hàng chữ sticker màu trắng nổi bật lên trong ánh đèn đường.

Đội số 3, Jin Won, quận Nam

Su Jin tiến lại phía cảnh sát và đưa họ xem chứng minh thư.

"Tôi muốn vào bên trong."

Mấy giờ trước, điện thoại cô nhận được tin nhắn từ phòng y tá "Đi làm bình thường nhé". Theo như tin nhắn cho biết, chứng minh thư sẽ là thẻ thông hành để qua được hàng rào phong tỏa.

"Mời cô vào."

Su Jin nhận lại chứng minh thư bỏ vào ví, sau đó cho ví vào trong túi và chầm chậm chuyển túi đeo sang vai bên kia. Phía bên kia hàng rào phong tỏa của cảnh sát là đất của quận Đông. Đi vào trong cũng có nghĩa là sẽ không thể nào ra ngoài được cho tới khi lệnh hạn chế lưu thông được gỡ bỏ. Nghĩa là trở lại đầu chiến tuyến với bệnh Mắt đỏ. Và cũng có nghĩa đây là cơ hội cuối cùng

để quyết định không quay lại. Bởi vì nếu cô đã định bỏ nghề y tá thì cũng chẳng có ai túm cổ áo cô mà lôi đi tống vào bệnh viện cả.

Su Jin nhớ lại buổi sáng hôm nay, cô nhận được tin báo tử của Jin Kyung. Người báo tin là Yu Eun Ji, em út phòng cấp cứu.

“Chị ơi, làm sao bây giờ? Em sợ lắm, chắc em phát điên lên mất.”

Giọng Eun Ji gần như gào lên. Cảm giác như nhìn thấy cả vẻ mặt bị bủa vây trong nỗi khiếp sợ của con bé. Su Jin không còn tâm trí đâu mà an ủi Eun Ji. Đầu óc cô cũng đang tối sầm lại. Jin Kyung chết rồi ư? Đến tận lúc tan ca sáng hôm qua còn chưa nghe nói cô ấy bị nhiễm bệnh mà. Su Jin rời khỏi nhà mà không hề hay biết gì về tình hình bên ngoài. Phải đến khi tới đây, cô mới biết là quận Đông và quận Bắc đang bị hạn chế lưu thông. Đến lúc đó, cô mới nhìn lại bộ dạng của mình. Áo khoác không có, chân không đi tất, trên người là bộ đồ thể thao, tay chỉ cầm mỗi chiếc ví. Nhà cửa cô để đó bừa bộn mà đi. Đừng nói chuẩn bị cơm cúng Tết, ngay tới bữa sáng cho bố, cô còn chưa kịp chuẩn bị. Đến trước khi nhận được điện thoại của Eun Ji, cô còn đang chìm trong giấc ngủ say. Lý do là các y tá ở phòng cấp cứu cứ lần lượt nhiễm bệnh, lịch trực bị khuyết lỗ chỗ, chỉ còn cô là khỏe mạnh nên đã phải làm bù cho những chỗ khuyết đó. Ngay cả hôm qua dù không có ca trực, cô cũng nhận được lệnh phải sẵn sàng tư thế đợi lệnh ở nhà. Vì lẽ đó mà kế hoạch đi thăm Hyun Jin phải hoãn lại tới sau Tết. Cả việc đi tới chỗ Jin Kyung, Su Jin cũng quyết định lùi lại khoảng nửa ngày. Bố cô là đàn ông “Họ Noh Vạn hộ công phái ở Gwangsan” mà nếu không bày sẵn ngay trước mặt thì đến cái tất cũng không tìm nổi để đi. Chuyện khác không biết thế nào, chứ còn chuyện cơm nước cho bố trong thời gian cô không ở nhà thì phải chuẩn bị sẵn. Dù sao đi nữa người còn sống vẫn phải sống. Còn người chết thì phải xếp hàng đợi sau chuyện cơm nước cho

người sống. Cô mong Jin Kyung sẽ không quá buồn lòng vì chuyện đó. Mong là cô ấy không quá oán ghét cô vì đã không gác hết mọi việc lại mà chạy tới.

"Cô không định vào à?"

Cảnh sát hỏi. Su Jin rẽ hàng cảnh sát cơ động và đi vào. Phía trong hàng rào phong tỏa có thêm một bức tường rào chắn nữa. Bên trong đó là hai chiếc xe cảnh sát quận Đông, nối sau là hàng chục chiếc xe hơi dân thường nằm bất động choán hết con đường bốn làn xe. Cô đoán những chiếc xe này đã chạy vào trong quận Đông và không kịp đi ra trước khi có lệnh hạn chế lưu thông, có lẽ đã đậu cả một ngày rưỡi ở chỗ này để đợi thông đường. Ở cuối hàng xe lại là một chiếc xe cứu thương 119 khác đang bật đèn và hú còi. Chắc là đang yêu cầu tránh đường nhưng mấy chiếc xe phía trước vẫn không nhúc nhích, như muốn bảo xe cứu thương tự lách qua mà đi. Một lát sau, hai nhân viên cứu thương mặc đồ phòng hộ xuống xe. Họ bắt đầu đẩy xe cáng cứu thương chạy về phía hàng rào phong tỏa. Su Jin ngoái nhìn lại đằng sau. Chiếc xe cứu thương đậu bên ngoài hàng rào phong tỏa cũng đang làm giống y như vậy. Hai chiếc xe đẩy cáng cứu thương chạy từ hai phía lại và đối đầu nhau ở hàng rào chắn. Bệnh nhân đeo mặt nạ ôxy được nhân viên cứu thương chuyển lên băng ca cứu thương cáng phía trong. Sau đó, họ lại hối hả chạy vùn vụt qua quãng đường 50 mét, quay lại leo lên xe cứu thương. Chiếc xe cấp cứu chạy xa dần về phía Bệnh viện Hwa Yang. Su Jin lại ngoái nhìn đằng sau. Xe tải của bố vẫn đậu nguyên chỗ cũ. Chiếc xe cấp cứu thuộc phường Jin won quận Nam chạy vụt qua bên cạnh xe tải và biến mất về hướng đi quận Nam. Bố cô nháy đèn xi nhan hai lần, như thể thúc giục cô mau vào đi.

Su Jin rảo bước về phía bệnh viện. Đường đi trơn trượt. Trời lạnh đến mụ mẫm cả người. Đã kéo khăn lên che kín mặt mà

mỗi lần thở cô vẫn đau cả mũi. Mỗi khi gió quất vào má, hai tai cô lại kêu ong ong. Su Jin ngẩng đầu lên xem mình đi được đến đâu rồi thì thấy mới đang đi ngang qua trước cầu Hwa Yang 1. Là nơi nối từ quận Đông sang quận Tây, cây cầu số 1 cũng đang bị hàng rào và lực lượng cảnh sát chặn. Phía bên kia cầu là tòa Thị chính. Đã quá giờ tan sở khá lâu nhưng các ô cửa sổ vẫn sáng đèn. Su Jin quấn chặt lại khăn rồi bước tiếp. Mặc dù đã xỏ giày thể thao để đi bộ, vậy mà quãng đường chưa tới bốn cây số, cô vẫn đi mất những một tiếng rưỡi đồng hồ.

Tới trước nhà tang lễ, Su Jin lại mất thêm thời gian vào việc không đâu. Cô lấy ví, rút phong bì đựng tiền phúng viếng, sau đó cất ví vào và đeo lại túi lên vai. Cô thấy sợ tình huống mà mình sẽ phải đối mặt kể từ lúc này. Phải đối diện không phải với Jin Kyung, mà là với di ảnh của Jin Kyung, cảm giác sẽ như thế nào, cô không thể tưởng tượng nổi. Và cô cũng cảm thấy không thực chút nào. vẫn còn nguyên cảm giác Jin Kyung đưa ngón tay gõ gõ lên vai cô gọi “Noh Su Jin”. Mới chỉ ba ngày trước thôi. Su Jin ngửa mặt lên trời, hít một hơi dài. Một ngôi sao buổi sớm đang trôi dần từ phía Đông sang phía Tây. Bây giờ phải vào thôi.

Phòng tang lễ đìu hiu lạnh lẽo. Chỉ có bố mẹ của Jin Kyung đang ngồi trước bàn thờ. Có lẽ đó là chuyện đương nhiên. Bởi vì Jin Kyung là con gái độc nhất, bà con thân thích thì không vào được quận Đông, còn những đồng nghiệp ở bệnh viện có thể đến viếng hẳn đều đã đến viếng rồi. Su Jin tiến lại phía bàn thờ. Đang ngồi thất thần trước bàn thờ, mẹ Jin Kyung quay lại nhìn.

“Đến rồi hả cháu?”

Nghe giọng nói khàn đặc và nhìn khuôn mặt sưng húp Su Jin có thể đoán được hôm nay mẹ Jin Kyung đã trải qua một ngày như thế nào. Su Jin không đáp, chỉ lặng lẽ cúi đầu. Nãy giờ cô vẫn

cố gắng không nhìn vào di ảnh của Jin Kyung. Mặc dù cô biết có làm vậy cũng chẳng thay đổi được thực tế là Jin Kyung đã chết.

"Cháu không sao chứ?"

Su Jin đang cởi giày thì ngừng lại và khẽ ngẩng đầu. Một sự im lặng chặn đứng trước mặt cô. Sự im lặng hàm chứa tầng tầng lớp lớp ý nghĩa.

"Không sao hả?"

Su Jin không cởi nổi giày, mà cũng không bước nổi lên sàn, cứ thế đứng lom khom.

"Ra là vậy. Ra là không sao thật."

Đôi môi mẹ Jin Kyung mím chặt lại mỏng dính, vẻ mặt quý phái đặc trưng giờ biến mất. Thay vào đó là thái độ thù địch không che giấu.

"Vậy ra cháu không sao thật."

Tiếng lầm bầm của mẹ Jin Kyung run lên ở cuối câu. Ánh mắt nhìn Su Jin đã vượt quá mức thù địch và gần như trở thành phẫn uất.

Vào làm ở bệnh viện cùng đợt với Su Jin, Jin Kyung là một người chẳng chê vào đâu được. Cá tính rõ ràng, người yêu đẹp trai, nhà Jin Kyung lại có điều kiện, bố cưng con gái hết mực, mẹ thì trẻ trung khỏe mạnh, Jin Kyung còn gọi mẹ là "cô Myeong Hee". Lần đầu tiên đến nhà Jin Kyung, cô Myeong Hee ra đón, Su Jin còn tưởng đấy là chị của Jin Kyung chứ không phải mẹ. Một người phụ nữ thành phố điển hình, mang lại cảm giác vừa thanh lịch nhưng cũng thật lạnh lùng. Đó là típ phụ nữ đã xinh đẹp lại còn nắm được chiêu thức để giữ được vẻ quý phái ngay cả khi

mặc quần thể dục. Cô Myeong Hee mang trái cây lên mời và đã hỏi Su Jin thế này.

“Bố cháu làm gì nhỉ?”

“Bố cháu lái xe tải ạ.”

Cô Myeong Heeb tỏ vẻ đầy bất ngờ, “À” một tiếng rồi đưa ra câu hỏi thứ hai.

“Mẹ cháu chỉ ở nhà làm nội trợ thôi hả?”

“Mẹ cháu mất rồi ạ.”

Màn hỏi đáp đến đó là chấm dứt. Thay vì hỏi han thêm, cô Myeong Hee ngồi xuống trước đàn piano và chơi một bản nhạc thật tao nhã. Jin Kyung nói cho Su Jin biết đấy là bản sonata số 8 của Mozart gồm ba phần dành cho piano. Su Jin cảm thấy ghen tị như trẻ con. Hồi còn sống, mẹ cô cũng đẹp như thế kia. Mẹ cũng thích gõ lên phím đàn piano. Mặc dù ngay cả bản nhạc mẹ cũng không biết đọc chứ đừng nói gì đến Mozart.

Kể từ sau lần đó, Su Jin không đến nhà Jin Kyung nữa. Lần nào được rủ cô cũng từ chối, có lần Jin Kyung đã nổi giận và hỏi cô.

“Này, cậu là *Ne* Su Jin đấy nhá. Sao với mỗi tớ thì cậu lại là No Su Jin thế hả?”

Su Jin cởi giày và bước lên trên sàn. Giọng cô Myeong Hee lại chặn ngay trước mặt.

“Vậy ra là cháu còn sống để đến viếng con gái cô đấy nhỉ.”

Su Jin bước tới trước di ảnh của Jin Kyung. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi di chuyển năm bước chân đó, cô thấy nóng tới

mức nghẹt thở. Cảm giác như cô đang rẽ ngọn lửa cháy phừng phừng mà tiến tới. Vừa đứng trước bàn thờ, cơn chóng mặt lập tức ập tới. Cơn sóng đen ngòm ụp xuống trước mắt, di ảnh của Jin Kyung rung rinh như một chiếc lá khô. Bộ đồng phục y tá màu hồng phấn, mái tóc cắt tém gần như đầu con trai, một tay chống cằm, Jin Kyung đang nhìn xuống Su Jin với đôi mắt bất mãn.

“Nghe nói hôm đó cháu cũng có ca trực hả.”

Từ đằng sau lưng, cô Myeong Hee cất tiếng hỏi. Nghe giống lời trách móc hơn là câu hỏi. Rằng tại sao cô lại vẫn khỏe mạnh như vậy.

Su Jin là một trong hai thành viên phòng cấp cứu đến giờ mắt vẫn chưa đỏ. Người còn lại là Yu Eun Ji, theo như những gì cô nghe được từ Eun Ji, Jin Kyung phát bệnh vào sáng thứ Ba. Vào khoảng 9 giờ sáng ngay sau khi Su Jin tan ca, Jin Kyung được xe cứu thương 119 đưa vào phòng cấp cứu. Trong vòng 24 giờ kể từ lúc đó, Jin Kyung bay qua một mạch tất cả cái giai đoạn ho, sốt cao, xuất huyết phổi, suy hô hấp... như một chiếc máy bay chiến đấu, sau đó đáp thẳng xuống vùng đất của cái chết. Cùng khoảng thời gian với Kim Yu Mi, nối tiếp ngay sau đó. Như vậy là mặc dù phát bệnh muộn hơn hẳn so với Kim Yu Mi, nhưng tiến triển bệnh của Jin Kyung lại nhanh gấp hai lần.

Su Jin cầm một bông hoa đặt xuống dưới di ảnh. Cô bước lùi lại, vái hai vái. Trong lúc đó, ánh mắt cô Myeong Hee đang cứa lên khắp người Su Jin.

“Hóa ra cháu cũng không khóc nhỉ.”

Giọng nói đầy kích động chọc thẳng vào cổ họng cô. Su Jin nuốt khan, nước bọt nóng hổi ngọ nguậy như một con sên trôi xuống cổ họng. Vái lạy đáp lễ với bố Jin Kyung xong, cô ngồi

xuống đối diện. Cũng phải nói với họ vài lời, nhưng cô không sao nghĩ ra được gì để nói. Khó khăn lắm mới thốt lên được một câu thì chính bản thân cô nghe cũng thấy thật là tàn nhẫn.

“Cháu đi đây ạ. Đêm nay cháu có ca trực nên...”

Ngay cả giọng cô cũng thật điềm tĩnh. Trong lồng ngực, tiếng nói của bản thân cô đang thì thầm. Rằng mắt của cả người phụ nữ quý phái mất trí đang cắn xé đứa bạn của con gái lẫn quý ông trung niên để mặc cho vợ mình thất lễ kia, đều đang đỏ ngầu.

“Sáng cháu sẽ lại tới ạ.”

Cô Myeong Hee đáp lời, bảo không cần phải đến nữa. Su Jin đứng dậy. Cô không nhìn lại bức ảnh của Jin Kyung. Cô sợ cái thứ nóng bỏng đang chặn ngang cổ họng cô sẽ nổ tung ra mất. Giây phút cô bước ra khỏi phòng tang lễ, một lưỡi dao bay tới cắm thẳng vào lưng cô.

“Jin Kyung nhà tôi đối với cô chỉ được đến thế thôi sao?” Cơn chóng mặt lại kéo đến. Phải làm sao mới được đây? Phải nói “Cháu xin lỗi vì chỉ có mình cháu còn sống”, hay là “Cháu xin lỗi vì vẫn còn sống”?

“Tôi đã bảo là con bé này chẳng có tình nghĩa gì đâu, vậy mà nó vẫn cứ hết lòng hết dạ...”

Cô Myeong Hee òa khóc. Nước mắt nóng bỏng nãy giờ sôi lên trong cổ họng Su Jin cảm giác như đã nguội đi. Su Jin ghé vào phòng lễ tang Kim Yu Mi rồi đi đến phòng cấp cứu, cho tới tận lúc đó, trong đầu cô vẫn văng vẳng câu nói cuối của cô Myeong Hee. Trong lòng cô rối tung đủ thứ cảm xúc phức tạp. Choáng váng, buồn bã, giận dữ, sợ hãi. Tính cả Jin Kyung, chỉ riêng phòng cấp cứu đã mất đi mạng người thứ năm. Mà dường như đó mới chỉ là

khúc dạo đầu. Cảnh tượng phòng cấp cứu hiện ra trước mắt như đang nói với cô “Bây giờ mới thực sự là vào cuộc đây.”

Trở lại chỉ sau một ngày rưỡi, Su Jin thấy phòng cấp cứu đã như một cái túi căng phồng sắp bục. Ở lối vào có dán thông báo *“Rất mong các bệnh nhân thông thường tới phòng cấp cứu tại các cơ sở y tế khác”*, hơn chục chiếc xe cứu thương và ô tô đang đợi trước phòng cấp cứu. Bệnh nhân trải chăn nằm dưới sàn thành một hàng kéo dài từ lối vào cho tới tận sát phòng y tá. Cạnh phòng cấp cứu là một thùng container cỡ lớn, giữa tiếng ồn từ bên trong vọng ra, mấy người trợ lý đang chuyển chăn đệm, vải trải giường... vào bên trong.

Su Jin đi lối cửa sau vào phòng y tá. Đến lúc này cô nhận ra rằng, biện pháp hạn chế lưu thông ở quận Đông và quận Bắc chẳng hề có ý nghĩa gì cả. Bằng chứng là cảnh tượng chạy tiếp sức để đưa bệnh nhân đến viện mà trên đường tới đây, cô đã nhìn thấy. “Đội số 3, Jinwon, quận Nam” không đơn thuần chỉ cho biết chiếc xe thuộc đội cứu thương 119. Nó còn có nghĩa là đã xuất hiện bệnh nhân đầu tiên bên ngoài khu vực quận Đông và quận Bắc.

“Y tá Noh đến rồi nhỉ.”

Giám sát Jo Sun Hee chào Su Jin trước cửa phòng thay đồ. Su Jin đáp “Vâng” và nhìn vào mắt giám sát Jo. Bên trong bộ đồ phòng hộ, phần lòng trắng trong mắt giám sát Jo đang đỏ rực lên. Su Jin nhắm mắt vào rồi mở mắt ra thì thấy chúng đã trở lại màu trắng. Cô chớp mắt thêm lần nữa thì thấy chúng chuyển sang màu như lợi răng. Cô lại chớp mắt thêm một lần nữa thì thấy như mọc cầu vồng. Giây phút đó, Su Jin chợt thấu hiểu nỗi khiếp sợ và cô độc mà Eun Ji đã phải chịu đựng suốt đêm. Giám sát Jo làm ra vẻ như đang xem bảng theo dõi, tránh ánh mắt của Su Jin và nói.

“Cô mặc đồ phòng hộ vào rồi ra nhé. Chúng ta bàn giao công việc.”

Giám sát Jo, Su Jin, Eun Ji, ba người làm công tác bàn giao. Mấy ngày qua, hai y tá bên phòng bệnh được cử tới hỗ trợ đã cùng Đội cấp cứu chèo chống với những bệnh nhân kéo đến. Giám sát Jo cũng làm việc ở phòng cấp cứu thay cho y tá trưởng đã ngã bệnh, tới hôm nay là ngày thứ hai rồi.

“Phòng cấp cứu cũng sắp bị đóng cửa rồi.”

Su Jin và Eun Ji đồng loạt nhìn giám sát Jo.

“Chúng ta sẽ tiếp nhận bệnh nhân Mắt đỏ ở bên khu điều trị tạm thời. Trên đường vào đây, chắc cô cũng thấy cái thùng container bên cạnh rồi phải không? Giờ đang thi công lắp đường dây điện, khi nào xong sẽ chuyển trước bệnh nhân Mắt đỏ trong các phòng bệnh sang đó. Vì bây giờ họ đang nằm rải rác tứ tung khắp các phòng, từ Phòng chăm sóc đặc biệt, Nội khoa đến Ngoại khoa. Dù vậy cũng không thể nào đóng cửa bệnh viện được đâu. Ngoài bệnh viện, làm gì có chỗ nào phù hợp cho những người đó đến cơ chứ. Mà hầu như cũng chẳng có bệnh viện nào cho người nhiễm bệnh Mắt đỏ chuyển đến, chắc họ sợ lây lan khắp bệnh viện họ nên không muốn nhận. Vậy nên người ta nghĩ tới cách dùng thùng container như đã từng làm hồi cúm heo H1N1. Bởi vì dẫu sao làm thế cũng có hiệu quả cách ly với trụ sở chính của bệnh viện. Khi nào bên đó sắp xếp xong thì cả hai người cùng qua đó làm việc.”

“Không lẽ chỉ có hai chúng tôi đi sang đó sao?”

Yu Eun Ji hỏi. Giám sát Jo đáp lại mà như tự nói một mình.

“Chắc bên phòng y tá phải có cách gì chứ.”

Một giờ sau, phòng cấp cứu đóng cửa. Các bệnh nhân được chuyển sang khu điều trị container, trong đó chỉ trải chăn dưới sàn thay cho giường. Cho đến tận lúc ấy, đội ngũ điều trị vẫn chưa được bổ sung. Một ca trực cần ít nhất mười hai y tá, sáu trợ lý và bốn bác sĩ. Người ta chọn hai bác sĩ chuyên khoa Sức khỏe cộng đồng xuất thân là quân nhân, cùng với tập sự và ê kíp nhân viên khoa Nội theo hình thức chỉ định. Bên phòng y tá đã thông báo nhận người tình nguyện, nhưng không ai đăng ký cả. Đó là đương nhiên. Ai mà muốn quăng mình vào ổ bệnh truyền nhiễm cơ chứ? Trừ phi là người chẳng màng sống chết tự coi mạng mình như rơm rác chẳng biết quăng vào đâu. Trưởng phòng y tá tự chọn ra mười người. Trong số đó, sáu người đã viết đơn thôi việc.

"Xem ra đầu óc tất cả mọi người có vấn đề rồi thì phải, các người là y tá, và cũng là viên chức nhà nước đấy."

Tiếng quát đầy tức giận của Trưởng phòng y tá cũng không giúp vực dậy tinh thần Nightingale[19] cho mọi người. Và cũng không thể đánh thức được nghĩa vụ và trách nhiệm của bổn phận viên chức nhà nước. Lần chọn thứ hai tình hình cũng không khá hơn. Trong số sáu người chọn ra thì bốn người tự cởi bỏ đồng phục, và việc rút thăm đã trở thành một cuộc tổng động viên. Đến cả quyền rút thăm cũng không có, Su Jin ngồi cúi đầu như kẻ tội đồ và chỉ mong sao đảm bảo được nhân sự. Cùng cảnh với Su Jin, Eun Ji kêu than như thể bản thân mình đã trở thành thủ phạm làm lan truyền bệnh Mắt đỏ. Tới khoảng 2 giờ sáng mới kiếm được vừa đủ người cho đội ngũ y bác sĩ ở cơ sở mới. Người chỉ huy - trưởng khoa Park Nam Cheol tập hợp hai mươi hai thành viên tại phòng thay đồ và tiến hành tập huấn cơ bản.

Tác nhân gây bệnh Mắt đỏ chưa được xác minh. Hiện tại vẫn chưa biết đó là vi rút hay vi khuẩn, cũng như chưa biết phương thức lây nhiễm. Do vậy, biện pháp đối phó mà đội ngũ y

bác sĩ có thể làm được hầu như chẳng có gì. Chỉ có thể kê đơn vài loại thuốc hầu như vô tác dụng như thuốc giảm sốt, kháng sinh, rồi truyền dịch hoặc cho thở ôxy. Trưởng khoa Park Nam Cheol nhấn mạnh việc người điều trị phải tự bảo vệ bản thân mình. Mặc dù trong điều kiện “tiếp xúc” như thế, những người không có biểu hiện gì hẳn là những người may mắn không mẫn cảm với mầm bệnh, mặc dù điều kiện của sự “không mẫn cảm” này là gì thì hiện tại vẫn chưa thể biết được, nhưng cũng đừng trông mong mình sẽ là trường hợp may mắn đó. Su Jin nghĩ có thể mình là trường hợp may mắn đó chăng. Cô thật lòng cầu mong như thế. Eun Ji đang thừ người đăm đăm nhìn cô. Cô đoán Eun Ji cũng có cùng ý nghĩ với mình. Dù cho tất cả mọi người đều chết hết thì tôi cũng không muốn chết.

“Mọi người có câu hỏi nào không?”

Kết thúc bài thuyết giảng, trưởng khoa Park Nam Cheol hỏi. Có ai đó giơ tay.

“Tôi thấy trên tin tức nói đây có khả năng là bệnh truyền nhiễm chung giữa người và động vật, việc này đã được xác nhận chưa ạ?”

“Nghe nói hình thái mầm bệnh gần giống nhau. Hiện đã nhận thấy mầm bệnh này có thể lây nhiễm cho cả người và chó, triệu chứng ở cả hai loài giống hệt nhau. Sẽ nhanh chóng có biện pháp xử trí đối với việc này. Mọi người còn câu hỏi nào nữa không?”

Tiếp theo là câu hỏi về nơi ở. Câu trả lời là đã quyết định sẽ dùng tầng một khu nhà phía Đông ký túc xá nhân viên, về chuyện ăn uống, dự định căng tin dưới tầng hầm sẽ gửi cơm đựng trong hộp loại dùng một lần.

“Còn câu hỏi nào nữa không?”

Nhìn quét một lượt những nhân viên trong đội đang nhốn nháo, trưởng khoa Park Nam Cheol hỏi. Su Jin giơ tay rồi đứng dậy.

“Tôi là Noh Su Jin, y tá bên phòng cấp cứu.”

Park Nam Cheol đưa mắt nhìn Su Jin và gật đầu.

“Vừa rồi, tôi có thấy người nhiễm bệnh từ bên phường Jinwon, quận Nam được đưa vào đây, điều này có lẽ mang ý nghĩa rất quan trọng. Jinwon là khu vực tiếp giáp với Seoul. Khu chung cư Samik nằm cuối phường Jinwon chỉ cách Seoul có vài chục mét. Theo trưởng khoa, sẽ mất khoảng bao lâu để bệnh Mắt đỏ vượt qua khoảng cách mấy chục mét đó? Ngoài ra, theo trưởng khoa, cơ sở chữa trị tạm thời có thể cầm cự được bao lâu? Tôi muốn biết liệu có biện pháp đối phó nào mang tính hệ thống và tích cực hơn không, và biện pháp đang được thảo luận lúc này là gì.”

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi thứ hai trước.”

Park Nam Cheol ngừng lời, nhìn Su Jin một lát.

“Theo tôi được biết, hiện tại có hai phương án đang được bàn bạc tại Hội đồng thành phố. Một là xác định bệnh viện chủ chốt theo từng quận và tiếp nhận bệnh nhân ở đó, hai là chỉ định một nơi nào đó để thành lập trung tâm chữa trị chung. Dù chọn theo hướng nào thì cũng sẽ nhanh chóng có quyết định thôi. Tiếp theo là về câu hỏi thứ nhất, theo ý kiến của tôi thì... có lẽ bệnh Mắt đỏ đã vượt qua khoảng cách đó rồi. Bệnh nhân đầu tiên ở quận Nam không phải vừa mới xuất hiện, mà là từ sáng hôm qua. Thật may là hiện người ta đã lập đường dây nóng có thể thông báo trực tiếp cho Bộ trưởng Bộ Y tế và Phúc lợi, và tôi nghe nói người

ta đã báo cáo tình hình hiện tại nguy cấp và nghiêm trọng đến mức nào. Nếu như Bộ trưởng đã nắm được tình hình thì hẳn là sẽ thảo luận một đối sách nào đó ở quy mô quốc gia, đúng không ạ? Việc chúng ta có thể làm lúc này, đó là cố gắng cầm cự. Tôi xin dừng tại đây."

Bắt đầu làm việc, Su Jin lập tức nhận ra ngay một điều. Đó là cái cơ sở chữa trị tạm thời này có lẽ không thể nào cầm cự nổi quá một ngày. Người bệnh đang tăng lên tới mức chóng mặt. Không phải chỉ có quận Đông với quận Nam, mà từ bên quận Tây, bệnh nhân cũng đang ùn ùn kéo tới. Vậy là coi như căn bệnh đã cháy lan đỏ rực khắp Hwa Yang. Mới chỉ sáu ngày kể từ khi phát hiện bệnh nhân đầu tiên, ở đây vẫn chưa biết được bất cứ điều gì về đối thủ mang tên "Mắt đỏ". Thêm vào đó, do phải hạn chế người nhà bệnh nhân ra vào nên tất cả mọi việc liên quan đến người bệnh, y tá phải xử lý hết. Kể từ việc đặt túi chườm đá cho đến hỗ trợ tiêu tiểu. Ngay cả khi quay cuồng như điên giữa các bệnh nhân, Su Jin vẫn không sao rủ bỏ được ý nghĩ chẳng lành. Những lời nói của trưởng khoa Park Nam Cheol cứ mãi quanh quẩn trong đầu cô. Biện pháp tầm cỡ quốc gia rốt cuộc là gì chứ? Chắc hẳn không phải là quốc gia cứ hạ lệnh thì bệnh Mắt đỏ sẽ ngoan ngoãn rút lui rồi.

7 giờ sáng. Cuối cùng thì cũng có tin Hội đồng thành phố đã kết thúc cuộc tranh luận suông dài lê thê vô ích. Hình như họ quyết định sẽ phân tán bệnh nhân ra bốn bệnh viện đa khoa trong nội thành Hwa Yang. Bệnh viện Seo Gwang ở quận Tây, Bệnh viện Mi Rae ở quận Bắc, Bệnh viện Dong Ah ở quận Nam trở thành các bệnh viện trọng điểm chủ chốt tiếp nhận bệnh nhân ở từng quận. Mặc dù vậy, số lượng bệnh nhân vào bệnh viện Hwa Yang vẫn không giảm đi. Lúc Su Jin tan ca, mấy cái container đều đã chật cứng người bệnh. Cảnh tượng vẫn hỗn loạn hệt như ở phòng cấp cứu sáng nay, chỉ có quy mô là lớn hơn. Vậy là chỉ chưa tới một

ngày, cơ sở chữa trị tạm thời đã rơi vào tình trạng bão hòa.

Sau khi trở về ký túc xá, Su Jin mở điện thoại ra xem trước tiên. Có tin nhắn của Hyun Jin. Có vẻ như qua bản tin thời sự, Hyun Jin đã nghe được tin về Hwa Yang.

“Chị không sao chứ? Bố bảo đừng lo nhưng em không yên tâm. À, em sẽ về Hwa Yang đấy.”[/pquote]

Về Hwa Yang? Tại sao? Tin này đáng lo hơn đáng mừng. Bởi vì “Về nhà” với “Về Hwa Yang” là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Trong đầu cô lại hiện lên câu hỏi “Không lẽ...”

“Chị không sao. Đừng lo. Nhưng mà sao em lại về đây?”

Đợi khoảng năm phút nhưng không thấy Hyun Jin nhắn lại. Su Jin gọi điện cho bố. Cô nói, “Bố tuyệt đối đừng có ra ngoài đấy,” thì bố cô đáp lại là đã ra ngoài mất rồi. Chẳng có tí đồ ăn nào bày lên ban thờ nên phải mua ít trái cây chứ, nghĩ vậy, sáng sớm bố đã ra ngoài chợ.

“Bố, cơm cúng người chết quan trọng hơn mạng người sống hay sao?”

Su Jin hỏi, bố cô liền đáp lại bằng một trong vô số điều giáo huấn gia phong của “Vạn hộ công phái”.

“Chuyện sóng gió trên đời thì cứ giao cho sóng gió, chúng ta vẫn phải làm những việc mà chúng ta phải làm thôi.”

Su Jin không nói thêm được câu nào nữa. Vì bố cô đã cúp máy trước. Cô gọi lại lần nữa nhưng bố không nghe máy. Su Jin

mệt mỏi rã rời nằm vật ra giường. Phải tắm rửa nữa, nhưng cô chẳng thiết làm gì cả. Mắt cô khô rát, hai chân thì sưng vù. Có lẽ cô phải đến lễ tang Jin Kyung thêm lần nữa. Nghĩ bụng hay là gọi điện xin phép nghỉ một chút, nhưng nhớ lại nỗi sỉ nhục đêm qua, cô liền bỏ ý định đó.

"Y tá Noh, chị không tắm rửa mà đã ngủ rồi à?"

Eun Ji mở cửa phòng bước vào và hỏi.

"Ừ, để lát nữa."

Su Jin nhắm mắt lại. Cảm giác như từ một chốn xa xôi, mây đen đang kéo tới. Chiếc điện thoại di động tuột khỏi tay cô.

"Y tá Noh, chị mở mắt ra đi. Tổng thống có bài phát biểu với toàn dân kìa."

Lại là tiếng Eun Ji đánh thức Su Jin. Cô mở choàng mắt ra.

"Giờ là mấy giờ rồi?"

"5 giờ ạ."

"5 giờ chiều ấy à?"

"Vâng."

Su Jin lặng cả người đi. Mới chợp mắt một chốc mà đã 5 giờ chiều ư?

"Nhưng Tổng thống nói chuyện gì giờ này cơ chứ?"

"Vẫn chưa biết ạ. Giờ vừa mới bắt đầu mà."

Eun Ji chìa điện thoại của mình ra trước mặt Su Jin. Trước đôi mắt còn lờ mờ vì ngái ngủ của Su Jin, Tổng thống xuất hiện

trong bộ lễ phục màu đen. Trên khuôn mặt bi tráng nhưng cũng đầy cương quyết, ánh đèn flash bắt đầu chớp nháy.

“Kính thưa toàn thể nhân dân...”

CHƯƠNG 3
HÒN ĐẢO HWA YANG

KI JUN 3

“Kính thưa toàn thể nhân dân...”

Khi Tổng thống cất lời thì điện thoại trong túi áo khoác parka của Ki Jun, bắt đầu kêu. Các thành viên đội trực đang đứng trước chiếc tivi trong văn phòng, xem bài phát biểu của Tổng thống.

> *“... Chỉ trong một tuần phát sinh, căn bệnh đã lan khắp thành phố Hwa Yang, sức lây lan không những vượt quá mức độ có thể ứng phó ở quy mô thành phố, mà còn có nguy cơ rất cao sẽ lan sang Seoul và Vùng thủ đô*[20]*. Sự việc này chắc chắn ảnh hưởng tới 20 triệu dân ở Vùng thủ đô, và còn đe dọa sinh mạng của người dân cả nước, do vậy, chúng tôi nhận định rằng đây sẽ trở thành thảm họa to lớn làm rung chuyển nền móng quốc gia, và đã nâng mức độ nguy cơ quốc gia lên mức cao nhất là ‘Nghiêm trọng’...”*

Ki Jun lui ra góc văn phòng, nghe điện thoại. Là vợ anh.

"Anh Ki Jun, mẹ con em không ra khỏi thành phố được. Đường bị chặn rồi."

"Em nói gì thế?"

"Quân đội chặn đường lên Seoul rồi. Em lên taxi đi vòng qua đường hầm quận Tây, phường Jinwon, tới tận cả đường vành đai ngoại ô mà chẳng có chỗ nào đi ra được."

Giọng vợ anh xa dần. Giọng Tổng thống vang lên như sấm dậy bên tai.

> *"... Với quyền hạn của Tổng thống, tôi xin tuyên bố tình trạng khẩn cấp trên phạm vi toàn quốc. Cùng với đó biện pháp đầu tiên là tạm thời hạn chế lưu thông đối với thành phố Hwa Yang..."*

"Ki Jun, anh có nghe em nói không đấy hả?"

Ki Jun không nghe thấy gì nữa. Anh choáng váng tới mức không mở nổi miệng. "Tạm thời hạn chế lưu thông" chỉ là cách nói theo ngôn từ chính trị, thực chất chính là phong tỏa. Từ thuở khai thiên lập địa đã bao giờ có việc này chưa nhỉ? Vội vã phong tỏa một thành phố với 290.000 nhân khẩu sinh sống thuộc Vùng thủ đô như thế này. Đã thế lại vào đúng ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Tết, khi mà đáng ra cả gia đình được quây quần ngồi lại chia sẻ mọi nỗi niềm với nhau.

> *"... Chính phủ sẽ cố gắng hết sức để trong một khoảng thời gian ngắn, có thể khắc phục nguy cơ, kiểm soát được tình hình và đưa mọi việc trở lại bình thường. Do vậy, mong người dân thành phố Hwa Yang đừng lo lắng*

dao động, và tiếp tục cuộc sống bình thường…"

"Chắc em đành phải quay về nhà thôi, vé máy bay này liệu có đổi được không nhỉ?"

Vợ anh hỏi. Từ chiếc loa trong văn phòng vang lên lệnh điều động.

"Đội cứu hộ - cứu thương, xuất quân. Căn hộ số 1603, lô 204, chung cư Seo Rae, một ông lão ngoài 70, sống một mình; nhận được thông báo của người nhà ở xa cho biết không liên lạc được từ hôm kia; yêu cầu phá cửa vào xác nhận tình hình."

Ki Jun nhìn đồng hồ. 5 giờ 50 phút.

"Em quay về nhà đi. Anh có lệnh phải đi rồi."

Ba mươi phút sau, Ki Jun đang ngồi ở ghế trước xe cứu hộ hướng về chung cư Seo Rae. Dưới bầu trời sập tối, bão tuyết đang vần vũ. Trên con đường giờ đã biến thành sân băng, xe cộ lao đi vun vút. Phần lớn đều là xe chạy ra phía ngoài giao lộ Baekun. Cảnh sát giao thông đứng sờ sờ ngay đó mà mấy chiếc xe cũng không tuân thủ đèn tín hiệu giao thông. Ki Jun đoán đó là những chiếc xe đã kẹt lại bên trong khi quận Đông bị phong tỏa, hoặc xem tin tức xong liền nhảy dựng lên như bị sét đánh mà chạy ra đây. Hẳn cũng sẽ có xe chạy ra xác nhận tình hình thực tế có đúng như vậy không, hoặc tìm một con đường nào đó vẫn đang mở để thoát khỏi Hwa Yang. Ca trưởng Yu cầm vô lăng xe cứu hộ, nhanh như chớp bật đèn nóc và hụ còi phóng xe đi, tới giao lộ thì rẽ về phía đường tới chung cư Seo Rae.

Căn hộ 1603 đang khóa cửa. Bấm chuông cũng không thấy động tĩnh gì. Ki Jun dùng nêm thủy lực tháo thiết bị ổ khóa và bước vào trong nhà. Một ông lão vóc người nhỏ bé đang nằm gục

trước tủ lạnh, vẫn còn thở nhưng đã mất ý thức. Yun Mi Rae bên Đội cứu thương banh mí mắt ông lão ra trước tiên. Phần lòng trắng đã đỏ rực.

Cơ sở điều trị tạm thời của Bệnh viện Hwa Yang đã lâm vào tình trạng bão hòa. Xe cứu thương từ khắp các quận đổ về xếp thành hàng dài trước mấy cái thùng container giờ đang lũ lượt nối đuôi nhau quay đầu đổi hướng. Ca trưởng Yu cũng quay xe chạy về phía Bệnh viện Seo Gwang. Đó là nơi gần nhất trong số những bệnh viện trọng điểm, và theo kết quả kiểm tra thực tế từ Phòng điều hành thì Trạm điều trị tạm thời bên đó vẫn còn chỗ. Tuy nhiên vấn đề là ở chỗ đường tới đó xa xôi quá. Sắp tới cầu Hwa Yang 1 rồi mà còn bị cầm chân. Ca trưởng Yu đã đi lấy hẳn xe bồn cứu hỏa chạy tới nhưng hàng chục chiếc xe đang chiếm lĩnh con đường, không sao tìm được cách thoát ra cả. Cảnh sát cơ động với lực lượng gần bằng một đại đội đang chặn các ngả cầu đường và kiểm soát xe cộ, trong lúc đó, các xe vận tải quân dụng đang phóng vun vút từ quận Nam tới quận Bắc trên trục đường trung tâm xuyên suốt Hwa Yang. Cơn bão tuyết xám xịt dồn thốc tới sau lưng họ như một con sóng dữ. Bầu trời sa sầm như sắp đổ sụp xuống mặt đường.

“Tình hình thực tế là thế này đây đúng không?”

Phía sau lưng, Kim Su Kyo lẩm bẩm. Ki Jun im lặng ngồi nhìn sang phía bên kia cầu Hwa Yang 1. Mọi người đang kéo thành dòng đen kịt về phía tòa Thị chính. Trên radio đang phát tin liên quan đến bài phát biểu của Tổng thống.

“Vào hồi 17 giờ, thứ Năm ngày 30 tháng Một, do căn bệnh truyền nhiễm không rõ nguyên nhân đang bùng phát khắp thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeonggi, Chính phủ đã tuyên bố tình trạng khẩn cấp trên toàn quốc.

Đồng thời, biện pháp hạn chế lưu thông đã được đưa ra đối với thành phố Hwa Yang - nơi phát sinh căn bệnh. Qua bài phát biểu trước toàn dân, Tổng thống cho biết cơ sở của tuyên bố này, đó là biện pháp lần này được đưa ra nhằm nhanh chóng chặn đứng, khống chế và đẩy lùi căn bệnh truyền nhiễm hiện đang lây lan ở Hwa Yang. Theo đó, việc đối phó với căn bệnh đã được Chính phủ đẩy lên ưu tiên hàng đầu...”

Ki Jun nghĩ tới vợ và Yu Bin. Họ đã về nhà an toàn rồi chứ? Hay là vẫn đang trên đường? Cảm giác như có thứ gì đó quan trọng vừa vụt qua mất. Tại sao anh không bảo họ đi sớm hơn một chút? Dù chỉ là nửa ngày, à mà không, chỉ cần sớm hơn một giờ thôi...

Sáng hôm qua, khi xuất hiện người bệnh ở quận Nam, anh đã gọi điện cho vợ bảo thu xếp hành lý. Vợ anh ngờ vực hỏi lại.

“Tự dưng sao lại thế?”

“Hôm nay em đưa Yu Bin lên nhà ở Seoul đi.”

Vợ anh hỏi lại như bắt bẻ.

“Không đi thì chết hay sao?”

“Đằng nào cũng phải về ăn Tết mà. Cứ coi như về sớm một hôm đi.”

“Em đã nói là Tết với Trung thu, em sẽ không về nhà một mình rồi cơ mà.”

Eun Hee à, em làm ơn nghe lời anh một chút đi. Ki Jun cố gắng nuốt cơn nóng ruột. Vợ anh với mẹ anh không được hòa

thuận cho lắm. Tại trước đây vợ anh cứ suốt ngày bị chì chiết về việc kết hôn đã hơn năm năm mà vẫn chưa có con. Sau khi sinh Yu Bin thì vợ anh lại khổ sở vì sức ép phải nhanh chóng sinh con trai. Vì vậy mà chỉ cần đến nhà mẹ chồng là thế nào vợ anh cũng căng thẳng tới mức đau nửa đầu rồi nôn mửa. Về nhà mười lần thì vợ chồng cãi nhau cả mười. Ki Jun đành tự tìm cho mình một con đường sống, đó là mẹ gọi về nhà mười lần thì anh từ chối mất tám lần. Mặc dù cũng chẳng thể ngăn được việc mẹ anh đột nhiên tìm đến nhà anh như tập kích.

"Vậy hay là em về bên ngoại nhé?"

"Tết nhất thế này thì tài nào mà đặt được vé máy bay? Mà kể cả có đặt được thì anh cũng kẹt ở đó rồi, làm sao em đi một mình được. Mẹ anh mà biết thì thể nào cũng chì chiết em. Với lại vừa địu Yu Bin vừa xách hành lý lỉnh kỉnh khổ lắm."

Anh hiểu ý của vợ nghĩa là nếu anh đưa hai mẹ con đi thì cô ấy sẽ đi.

"Anh sẽ thử đặt vé xem sao, vậy nên em cứ chuẩn bị sẵn sàng để lên đường đi nhé."

Mất tới cả nửa ngày trời. Tổng động viên tất cả các mối quan hệ, cuối cùng anh mới tìm được tại một đại lý vé máy bay ở quận Nam một vé đi Jeju khởi hành lúc 7 giờ 30 phút vào tối ngày 30. Lúc đó là khoảng 4 giờ 20 phút chiều. Anh gọi điện bảo vợ đến đại lý nhận vé rồi đi ra sân bay Gimpo.

"Giờ em vừa mới lên taxi." Vợ anh bảo.

Trong lúc chiếc taxi đó đang tiến về phía đường hầm quận Tây, Tổng thống phát lệnh phong tỏa Hwa Yang. Điều này có nghĩa là ngay từ thời điểm bệnh Mắt đỏ bắt đầu lây lan, ở trên đã có ý

định phong tỏa Hwa Yang rồi. Muộn nhất thì hẳn cũng phải từ sáng nay, quân đội đã bắt đầu xuất quân. Việc phong tỏa một thành phố không phải vấn đề đơn giản như khóa một cánh cổng lại. Tình hình như thế mà lãnh đạo thành phố không nhận ra hay sao? Nếu đúng là không nhận ra thì Thị trưởng phải nộp cái mạng bất tài ra mới phải. Còn nếu nhận ra mà vẫn để mặc cho người ta tra thòng lọng vào cổ Hwa Yang như thế này thì đáng phải hỏi tội.

“Đội trưởng, chắc khó mà tới được Bệnh viện Seo Gwang rồi.”

Ca trưởng Yu quay sang nhìn Ki Jun và nói. Anh thử liên lạc bộ đàm với Trung tâm chỉ huy. Chỉ thị đưa ra là chuyển hướng sang Bệnh viện Dong Ah ở quận Nam. Đó là một bệnh viện nằm gần kề một khu chung cư của Seoul ở bên kia đường. Sau khi quay xe như làm xiếc thoát ra khỏi hàng dài xe đang dừng, ca trưởng Yu lái xe sang hướng ngược lại tương đối thông thoáng hơn. Thay vì chạy trên trục đường trung tâm mà quân đội đang chiếm lĩnh, chiếc xe định theo đúng kế hoạch chạy theo ngả đường vành đai phía Đông đi về phía quận Nam, nhưng ngay cả chuyện đó cũng không dễ dàng gì. Hướng đó cũng đang bị dòng xe đổ về tìm lối ra choán hết. Xe cộ thản nhiên vượt đèn tín hiệu, khắp nơi liên tục xảy ra sự cố húc vào đuôi nhau hoặc tai nạn do đường đóng băng trơn trượt.

“Thế này có khác nào họ bảo chúng ta là ‘lũ các người cứ việc chết luôn ở trong này đi’?”

Kim Su Kyo lẩm bẩm như nói một mình.

“Có nhìn tận mắt cũng không thể tin được.”

Ki Jun cũng cùng một tâm trạng. Kể từ sáng sớm thứ Ba tuần trước khi anh từ trên núi xuống cho tới giờ, những sự việc

không thể tin nổi cứ liên tiếp ập đến. Trong số 24 người thuộc Đội cứu hộ - cứu thương của Sở cứu hỏa phía Đông thì đã có 22 người nhiễm bệnh và 12 người tử vong. Quá nửa quân số Đội cứu hỏa đã nhiễm bệnh và gục rồi. Nhưng Ki Jun lúc này chẳng còn tâm trí đâu để buồn bã, cũng chẳng còn tâm trí để mà sốc nữa. Anh chỉ thấy sợ. Kể từ giây phút nằm trong ký túc xá, anh đã rùng mình khiếp hãi không biết lúc tỉnh dậy, liệu mắt mình có còn bình thường không. Vừa mở mắt ra là phải chạy ngay vào buồng vệ sinh soi gương, việc này đã trở thành thói quen mới của Ki Jun. Bộ đồ phòng hộ dường như chẳng có tác dụng gì hơn tấm màng bảo vệ mang tính tâm lý. Nếu đã phòng ngừa ở một mức độ nào đó rồi thì không thể gục với tốc độ đáng sợ như thế này được.

Bộ phận cứu hộ Sở phía Đông cứ mỗi ngày lại tổ chức lại các nhóm một lần. Mới đầu là bộ phận cứu hộ và cứu thương, mỗi bên ba nhóm chia lại thành mỗi bên hai nhóm, hôm sau, nhóm cứu thương và cứu hộ họp lại chia thành hai nhóm. Đến sáng nay thì trong nhóm cứu hộ 2 chỉ còn lại Ki Jun với Yun Mi Rae. Các thành viên bao gồm ca trưởng Yu lúc này đang lái xe cứu hộ, cùng với Kim Su Kyo và Jo Hyeon Jae là những thành viên chuyển từ Đội cứu hỏa sang. Số phận của nhóm 2 mới lập này sẽ ra sao thì có trời mới biết được. Chỉ có một điều rõ ràng là dù có sợ hãi tới mức nào đi nữa thì ngay cả khi "chuyện gì đó" xảy đến, có lẽ anh sẽ không thể xuống khỏi chiếc xe cứu hộ chết tiệt này.

"Giúp tôi một chút với ạ."

Đang ngồi với bệnh nhân ở khoang sau, Yun Mi Rae chợt kêu lên.

"Người bệnh ngưng thở rồi. Mạch cũng không bắt được."

Ki Jun trèo qua ghế xuống khoang sau. Hai người tiến hành hồi sức tim phổi tới mức gần như là giúp "bơm máu" cho người

bệnh. Ki Jun ấn lồng ngực, còn Yun Mi Rae thì giữ túi van mặt nạ cho bệnh nhân. Hơn mười phút sau xe mới tới được bệnh viện. Trong suốt khoảng thời gian đó họ liên tục làm hồi sức tim phổi, nhưng cũng không có ý nghĩa gì. Tại cơ sở chữa trị tạm thời, người ta đã xác định ông lão chỉ còn là cái xác. Ca trưởng Yu quay xe, vẻ mặt buồn thảm. Xung quanh, các xe cấp cứu đang chạy liên tục không ngừng nghỉ về phía cơ sở chữa trị tạm thời. Có vẻ như tất cả các xe cấp cứu của thành phố Hwa Yang này đều đang dồn cả về đây. Với tình hình này thì có lẽ chưa tới năm phút nữa Bệnh viện Dong Ah sẽ phải tuyên bố "Không thể tiếp nhận thêm bệnh nhân".

Ki Jun áp mặt lên cửa sổ xe, hít luồng không khí lạnh lẽo lọt vào qua khe cửa. Anh nhìn ra khung cảnh khu giao lộ Jinwon mà trên đường đến đây do phải làm hồi sức tim phổi nên anh đã không để ý. Phải tới hơn 100 chiếc xe hơi, xe van, xe buýt tốc hành, xe tải... đang chiếm hết bốn làn xe của trục đường trung tâm dẫn về phía Seoul. Ở phía bên kia, vợ anh đang phải chống chọi bên trong hàng rào phong tỏa Hwa Yang mà báo đài đã nói tới. Về quy mô, hàng rào phong tỏa này ở một mức độ khác hẳn so với đường phong tỏa quận Đông. Hàng rào được dựng lên không phải bằng xe buýt của cảnh sát cơ động, mà là một quân đoàn xe thiết giáp, không phải nhờ lực lượng cảnh sát, mà là nhờ lực lượng bộ binh bồng súng. Phía bên trong hàng rào, tuyến đầu là xe phun vòi rồng và phun khói cay, tiếp sau là lực lượng cảnh sát đang dùng loa phóng thanh phát đi thông điệp cảnh báo. Rằng nếu tiến vào khu vực cảnh giới thì họ sẽ dùng đến vũ lực. Khoảng cách đối đầu giữa cảnh sát và đám xe cộ chỉ tầm hơn 20 mét. Dòng xe bấm còi đáp trả và tiến dần từng chút một về phía hàng rào phong tỏa. Như thể muốn nói chúng tôi sẽ cứ thế này xuyên thủng hàng rào phong tỏa và ra khỏi đây đấy.

"101, nghe rõ trả lời."

Máy bộ đàm lại kêu lên.

"Nhận được thông báo tại nhà hàng ở công viên giải trí Bu Yong, xuất hiện chó dữ cắn chết con chó nhà và đang tấn công chuồng gà. Các anh có thể điều quân qua đó được không?"

"Rõ."

Công viên giải trí Bu Yong là khu vực vui chơi nằm giữa núi Baekun và núi Bu Yong. Dọc theo một thung lũng dài hình thành từ những tảng đá hình thù kỳ dị, các căn hộ nghỉ dưỡng và nhà nghỉ, am tự, siêu thị với nhà hàng len lỏi mọc lên từ mọi ngóc ngách. Nhà hàng nơi có chó dữ xuất hiện nằm ở đoạn phía trên thung lũng, là một quán chuyên món gà ta luộc. Một người đàn ông ngoài 60 trông có vẻ là chủ nhà hàng thất thần ra đón đội cứu hộ. Ông ta cho biết lúc chiều tối, có hai con chó tấn công chuồng gà rồi tha hai con gà chạy mất. Con chó gác cửa bị xé rách toạc cổ họng, nằm gục ở sân sau. Chỗ hàng rào lưới thép là cái chuồng gà phủ bạt ni lông một góc đổ sụp như bị bỏ bom, mấy chục con gà cục tác ầm ĩ chạy tứ tung khắp mảnh sân vương vãi vết máu. Ki Jun hỏi.

"Chú có nhìn thấy lũ chó không ạ?"

Chủ nhà bảo nghe tiếng gà kêu mới giật mình chạy ra sân thì hai con chó đã mỗi con ngoạm một con gà và chạy lên núi rồi. Nhìn từ xa, có vẻ một con không phải là chó.

"Chắc chắn nó là chó sói đấy, không sai vào đâu được."

Chủ nhà hàng chỉ con chó đã chết, nói tiếp.

"Cũng chính nó đã làm Won Hwa nhà tôi ra nông nỗi thế kia. Nó có đeo một cái vòng cổ màu xanh, nhưng tôi cam đoan nó không phải là chó. Chó thì đời nào làm thế được. Won Hwa nhà chúng tôi là chó thuần chủng Jindo danh giá đấy, vậy mà lại chết

ngay không kịp kêu một tiếng thế này, nếu con kia mà là chó thì làm gì có chuyện ấy chứ.”

Vòng cổ màu xanh, con chó trông giống chó sói. Ki Jun bỗng nhớ lại một chi tiết mà anh đã quên bẵng. Con chó mang tên Ringo đã nhảy bổ vào anh ở chung cư Hwa Yang. Anh cũng nhớ ra sợi dây bị cắn đứt mắc ở khe ban công. Mặc dù anh không nhớ sợi dây đó màu gì.

“Đây không phải lần đầu nó đến đây đâu. Mấy ngày nay, nó cứ liên tục xuất hiện. Không phải chỉ có một hai nhà bị bọn nó đến quậy phá đâu nhé. Đến mức cứ tới chiều tối là ai nấy đều sợ không dám ra sân. Vì chó Jindo mà còn bị nó cắn một nhát rách họng chết luôn thế kia thì gặp người nó lại để yên chắc?”

Chủ nhà hàng lôi chuyện tiền đóng thuế với có quen biết cán bộ nhà nước ra rồi cứ khăng khăng yêu cầu rằng bây giờ phải lập tức lên núi bắt lũ chó đó ngay.

Ki Jun lôi hộp súng gây mê từ trên xe cứu hộ xuống và lấy súng thổi phi tiêu ra. Jo Hyeon Jae và Kim Su Kyo một người cầm súng nỏ gây mê, một người cầm máy bắn lưới. Yun Mi Rae và ca trưởng Yu được phân công đợi trên xe. Việc truy tìm dấu vết không quá khó khăn. Vừa đi lên phía rặng núi mà lũ chó biến mất đã thấy trên con đường tuyết, vết máu và lông gà cùng dấu chân rải rác như dấu hiệu chỉ đường. Vậy nghĩa là bọn chúng đã tha chiến lợi phẩm về nơi ẩn náu, hoặc về một nơi nào đó có thể thỏa thích đánh chén. Vết máu trên con đường núi kéo dài mãi, rồi biến mất trước chòi nghỉ chân khu chứa nước bỏ hoang trên núi Baekun. Do những người leo núi giẫm nhẵn cả mặt đường như một sân trượt băng nên cả dấu chân cũng không còn nữa. Ki Jun xem xét một lượt khu rừng xung quanh chòi nghỉ chân. Cây linh sam và cây dại ken dày đặc, tới mức có rọi đèn pin cũng không

nhìn thấy bên trong.

“Hai cậu thử lùng phía cánh rừng bên trái xem. Tôi sẽ xem phía còn lại.”

Ki Jun chỉ về phía bên kia khung xà ngang nằm ở gần bờ vách đá, tận sâu trong cùng chòi nghỉ chân.

“Lát gặp nhau ở điểm giữa kia nhé.”

Trong rừng tối hơn hẳn so với khi nhìn từ bên ngoài. Không gian yên tĩnh tới mức không nghe thấy một tiếng sột soạt nào. Tuyết rơi dày đến đầu gối. Nếu như bọn chúng núp sau lùm cây rồi nhảy bổ ra thì chịu chết, không chạy đi đâu được. Mình vào đây xem ra không ổn rồi, Ki Jun nghĩ vậy nhưng vẫn cứ tiếp tục. Anh dùng đèn pin đội đầu rà soát bóng tối giữa đám cây và tiến vào. Một lát sau, khi anh đi ra phía bên kia khung xà ngang - nơi đã định là sẽ gặp nhau ở đó, thì nghe thấy tiếng hét của Jo Hyeon Jae.

“Ở kia kìa.”

Từ cánh rừng bên trái, nhảy vọt ra một con chó xám đeo dây cổ màu xanh lam. Con vật bật tung hai chân sau phi thẳng về phía Ki Jun. Chính là nó. Con chó giống sói duy nhất còn sống sót và chạy trốn khỏi chung cư Hwa Yang. Jo Hyeon Jae giương cây súng nỏ lên nhắm bắn và chạy theo sau. Ki Jun cúi thấp xuống, nhằm vào cổ con vật và thổi súng phi tiêu. Trong lúc đó, con vật đã bay tới ngay phía trên đầu anh. Ống tiêm cắm phập xuống nền tuyết, Ki Jun vội lăn người sang một bên. Con thú đã biến mất dạng về phía dưới vách đá tối đen. Ki Jun chạy xuống đuổi theo về phía sân sau của Bệnh viện tâm thần Baekun, nhưng chẳng thấy một dấu chân nào. Không thể truy thêm một vết tích nào nữa. Ki Jun rút bộ đàm, gọi xe cứu hộ đang đợi ở thung lũng Bu Yong.

Ca trưởng Yu lập tức chạy đến, nhưng không quay về Sở ngay được. Những cuộc gọi mà Sở tiếp nhận đã dồn lại lên tới con số 30 trong danh sách chờ. Dù đang ở ca đợi lệnh chứ không phải ca làm việc, Ki Jun và các thành viên vẫn phải chạy lang thang ngoài đường cả đêm. Vì phải tới hiện trường tai nạn mô tô, tới hiện trường vụ đâm chém của mấy gã rượu chè, rồi đưa người nhiễm bệnh tới bệnh viện trọng điểm nào còn giường trống. Tới khoảng 6 giờ sáng, anh mới có chút thời gian mà đặt đầu xuống gối một lát. Thay vì ngủ luôn một giấc, Ki Jun lại vào văn phòng pha cà phê và lấy điện thoại di động ra. Có hai tin nhắn vợ anh gửi tới. Một tin tới vào khoảng 6 giờ tối.

"Anh Ki Jun, mẹ con em về nhà an toàn rồi. Anh đừng lo quá, chỉ cần không ra ngoài là được mà."

Một tin gửi đến từ ba mươi phút trước.

"Anh Ki Jun, anh giữ gìn sức khỏe nhé. Em nhớ anh."

Ki Jun định nhắn "Anh cũng thế" rồi lại đột nhiên đổi ý thành "Giờ anh về nhà đây." Anh ném chiếc ly giấy vào thùng rác và đi xuống nhà để xe. Lòng thầm mong sẽ không có chuyện gì xảy ra trong lúc mình đi, anh khởi động chiếc xe hành chính đậu trong góc nhà xe.

Đường phố buổi sáng sớm âm u và yên tĩnh. Trên con đường vắng tanh không một bóng người, không một bóng xe, chỉ lác đác những bông tuyết bay lả tả. Nhưng Ki Jun vẫn chỉ muốn bịt tai lại. Những cửa hàng đã hạ cửa cuốn, con đường và lối đi chưa dọn tuyết, hàng cây trụi lá bên đường, biển hiệu, lều lán của những quán ăn bên đường bị bỏ lại, những ô cửa sổ nhà dân đã tắt

đèn. Lơ lửng trên tất cả những thứ đó, chiếc đồng hồ của tử thần đang đếm tích tắc. Khi xe về đến khuôn viên một tòa chung cư ở phường Jin won, tiếng tích tắc đó đã tới mức làm màng nhĩ của anh sắp nổ tung. Như để xua đi tiếng ồn, Ki Jun rút điện thoại ra và gọi cho vợ.

"Anh về rồi à?"

Vợ anh nghe máy ngay.

"Anh đang ở chỗ bồn hoa trước nhà đây."

"Sao anh lại đứng đó? Không vào nhà đi?"

"Anh chỉ định nhìn mặt em với con một cái rồi đi ngay."

"Giờ em đang nấu canh bánh gạo đây này, vào ăn một lát rồi hẵng đi."

"Không vào được đâu. Suốt đêm anh ôm ấp lăn lộn với mấy người nhiễm bệnh đấy. Cho anh thấy mặt một chút thôi."

Lập tức ban công tầng hai sáng ánh đèn, vợ anh bế Yu Bin xuất hiện bên cửa sổ.

"Yu Bin vừa mới dậy xong. Anh nói chuyện với con đi, em mở loa ngoài rồi đấy."

Ki Jun bước hẳn vào phía trong bồn hoa để Yu Bin có thể nhìn thấy mình. Tay cầm chiếc thìa ăn giặm, Yu Bin tròn xoe mắt nhìn xuống Ki Jun. Lông mày con bé cau lại. Anh gọi con gái.

"Yu Bin à."

Như thể nhìn thấy thứ gì đáng sợ, Yu Bin thét lên một tiếng lạ lùng và quay mặt đi rúc vào ngực mẹ. Vợ anh bảo, "Yu Bin à, là

bố đấy. Con nhìn kỹ xem nào," rồi quay mặt con về phía anh, thế là con bé òa khóc. Đến lúc này, Ki Jun mới nhìn lại bộ dạng của mình. Quần áo phòng hộ dùng một lần, kính phòng hộ rồi lại cả khẩu trang. Trong mắt con gái anh, đây đúng là bộ dạng hung ác còn hơn cả quái vật. Ki Jun vội vàng cởi bỏ kính phòng hộ và khẩu trang. Dù vậy, tiếng khóc vẫn không ngớt, thế là anh liền cởi luôn cả bộ đồ phòng hộ. Sau đó, anh cầm điện thoại như cầm micro và bắt đầu hát.

Ộp ộp ếch ộp hát vang.
Con trai, cháu trai, con dâu đều đã đông đủ rồi...

Yu Bin lập tức nín bặt. Có vẻ con bé đang dỏng tai nghe bài hát vang lên trong điện thoại. Ki Jun hát to hơn gấp đôi.

Hát cả đêm mà chẳng có ai nghe.
Chẳng có ai nghe cũng vẫn hát đến khi trời sáng.

Con bé rời mặt khỏi ngực mẹ và quay về phía Ki Jun. Ki Jun bắt đầu nhảy điệu moonwalk, đá tung đám tuyết chất đống trên thành bồn cây.

Ộp ộp ếch ộp hát vang.
Ộp ộp giọng ếch thật hay sao.

Bài hát lặp lại hai lần thì tuyết trên thành bồn hoa cũng đã được dọn sạch sẽ như thể cạo bằng xẻng xúc tuyết. Tới mức lộ hết cả đám cỏ đã khô quắt úa vàng bên dưới. Nếu như ở hàng hiên tầng một, ánh đèn không sáng lên, nếu như anh không bắt gặp đôi mắt ai đó nhìn ra qua khe màn sáo, chắc hẳn Ki Jun đã nhảy tới lúc con gái anh huơ thìa lên, phun nước dãi phì phì mà cười khanh

khách mới thôi.

“Anh Ki Jun, vé máy bay đổi được phải không?”

Vợ anh hỏi. Trong giọng nói vẫn còn lẫn tiếng cười khúc khích.

“Ừ. Em ném qua khe cửa cho anh.”

Vợ anh thả qua khe cửa ban công một vật gì đen đen. Đó là một chiếc tất bên trong đựng hai cái nút chai nhựa cùng với vé máy bay. Anh vừa nhặt cho vào túi thì điện thoại báo có tin nhắn. Là Kim Su Kyo nhắn anh quay về Sở. Anh ngừng cuộc điện thoại với vợ, gọi cho Kim Su Kyo hỏi lý do. Cậu này bảo mới có chỉ thị công việc, các bệnh viện trọng điểm ở từng khu sẽ được tập hợp về một chỗ, và Sở cứu hỏa mỗi khu sẽ chịu trách nhiệm vận chuyển người bệnh. Ki Jun lấy làm lạ. Bệnh nhân nhiều như vậy, liệu có bệnh viện nào tiếp nhận hết được sao? Trừ phi là dùng toàn bộ một bệnh viện đa khoa vào việc đó. Mà chắc cũng chẳng có bệnh viện nào chịu cho dùng như vậy. Vừa kéo bộ đồ phòng hộ lên mặc lại, anh vừa hỏi:

“Bệnh viện chung ở đâu?”

Kim Su Kyo đáp.

“Nghe nói là Khu phức hợp thể thao Hwa Yang.”

JAE HYUNG 3

Đang ngồi ngủ gục trong phòng điều trị, Jae Hyung thức giấc vì tiếng chuông cổng. Anh bấm nút điện thoại cổng hỏi xem ai, nhưng không có tiếng trả lời. Trên màn hình bé bằng lòng bàn

tay, chỉ thấy một hình thù nhỏ bé đen đen di chuyển rất nhanh. Ra ngoài xem thử thì thấy một con chó poodle màu đen buộc ở song sắt cổng, trên vòng cổ có đính mảnh giấy.

“Xin hãy giúp Mary, con gái tôi.”

Bên cạnh cột cổng có đặt một cái chuồng, có vẻ là của Mary. Jae Hyung nhìn xuống phía dưới con đường dẫn vào Dreamland. Ánh đèn hậu của một chiếc xe hơi đang khuất dần. Chắc là xe của người đã bỏ rơi con gái đây. Mary chạy lon ton về phía ánh đèn đang xa dần rồi lại quay lại, ngước đôi mắt đầy vẻ bất an nhìn Jae Hyung thăm dò. Cuối cùng, nó dụi mũi vào ống quần anh và sủa lên ăng ẳng. Jae Hyung vẫn đứng bất động tại chỗ. Bởi một cảm giác thôi thúc bất chợt chọc vào lưng anh. Anh muốn cởi sợi dây xích của Mary. Anh muốn hét lên mà đuổi nó “Mary, về nhà mày đi.” Mà không, thực ra anh muốn nhảy lên xe cứu thương đuổi theo chiếc xe đang chạy xa dần kia. Anh muốn chạy vượt lên chặn đầu rồi dừng xe, đưa Mary trả lại người đó. Con chó này chính là “Mary” của anh chị đó. Người đặt cho nó cái tên Mary cũng chính là anh chị. Anh chị có biết như thế nghĩa là gì không hả? Nghĩa là phải chịu trách nhiệm. Là lời hứa sẽ không tùy tiện phá vỡ mối quan hệ giữa hai bên.

Ánh đèn xe mất hút trong bóng tối lờ mờ của buổi sáng sớm. Cơn thôi thúc sau lưng cũng từ từ dịu xuống. Anh bế Mary đưa vào căn phòng dưới tầng hầm. Anh đặt chuồng ở góc tường, trải cái chăn mỏng bên trong, sau đó thả Mary vào. Con chó nằm cuộn tròn, thân mình khẽ run lên. Chắc nó đang đói, sợ và rối loạn lắm. Và hoang mang không biết vì sao mình lại bị bỏ rơi. Không thể nào giải thích được cho nó hiểu, ruột gan Jae Hyung như muốn nổ tung. Cũng chẳng có cách nào để nó hiểu được lý do phải ở dưới tầng hầm này. Ngoài việc để nó dưới hầm ra thì cũng

chẳng còn con đường nào khác. Nhìn qua thì nó không có vẻ gì bị nhiễm bệnh cả, nhưng tạm thời cần phải cách ly và theo dõi đã.

Bên cạnh Mary, mười hai con chó không bệnh tật, xinh xắn, dinh dưỡng đầy đủ đang nằm dàn ngang mà ngủ. Con chihuahua, con chó phốc Mini Pinscher, con chó lạp xưởng mặc áo gi lê kẻ ngang, con Border Collie với đôi tai đen dựng đứng... đó là những con chó nuôi bị bỏ rơi theo cùng một cách giống như Mary. Tất cả trước đây đều đã từng là “con gái cưng, con trai cưng” của ai đó, từng được nhận tình yêu thương tràn trề và đối xử nâng niu. Khi bị bỏ lại, mấy con chó hoặc cất tiếng sủa đầy lo lắng, hoặc run lên sợ hãi, hoặc thăm dò nét mặt của Jae Hyung, cạnh chúng là cái chuồng hoặc ngôi nhà cho chó, bên trong đựng đủ mọi thứ cho thấy cuộc sống trước đó của chúng. Thức ăn, snack hình xương, bánh trái, đồ chơi, quần áo và đồ dùng cho chó, những bức thư với lời biện minh đọc mà không cầm được nước mắt, cùng lời nhờ vả hãy đối xử tốt với mấy con chó, và lời hứa hẹn sẽ nhanh chóng quay lại đón bọn chúng.

Cảnh tượng hiếm thấy này bắt đầu diễn ra từ sáng hôm kia, khi bài báo của Yun Ju được đăng tải. Anh thấy giận Yun Ju nhưng cũng không thể nào truy hỏi thẳng cô ta được. Chẳng còn thời gian đâu mà truy hỏi, tình cảnh bây giờ cũng không cho phép anh làm thế. Đến tối, khi Yun Ju quay về, anh còn phải nhờ cô trông nom Seung Ah với Dreamland để anh ra ngoài. Để tìm “một nơi nào đó” có thể sơ tán lũ chó còn khỏe mạnh. Lang thang trên đường đến tận đêm khuya nhưng anh vẫn không thể nào tìm được “một nơi nào đó” như vậy. Nói chính xác hơn thì đúng là có “nơi nào đó” như thế thật, nhưng không thể nào thuê được. Mấy người chủ của nơi đó đã định cho thuê, nhưng vừa nghe nói đến “chó” liền đuổi anh đi như đuổi chó. Mỗi lần như thế, anh lại nghĩ đến Yun Ju. Và anh thấy biết ơn cô ta tới mức nghiến răng ken két.

Chiều qua, anh cho Seung Ah ngồi ở ghế trước xe cứu thương rồi lái xe lượn quanh địa phận quận Bắc. Bõ công mười ngày lang thang lùng sục, đến tầm chiều tối, anh cũng tìm được một cái nhà vòm ni lông bỏ trống ở dưới chân núi Kuwol. Chủ nhà đó hài lòng với số tiền thuê mà anh đưa ra. Anh dốc hết tiền mặt mang theo để đặt cọc, sau đó quay về Dreamland, về nhà thì thấy bệnh đã bắt đầu lây sang mấy con chó khỏe mạnh trong kho. Trong số 30 con thì có 12 con mắt đỏ. Tính sơ sơ cũng phải đến hơn 70% số chó ở Dreamland đã nhiễm bệnh. Tất cả 68 con chó nhiễm bệnh đợt đầu đều đã chết hết trong vòng ba ngày. Anh đã phải gọi máy xúc đến đào một cái hố to ở một góc khu nghĩa trang động vật. Ngoài chôn tập thể thì chẳng còn cách nào khác cả.

Tỷ lệ nhiễm bệnh và tử vong ở người liệu có giống như ở chó không nhỉ? Trong suốt khoảng thời gian chuyển những con chó mới nhiễm bệnh từ nhà kho vào trong lồng chó ở phía sau phòng khách, Jae Hyung bị bủa vây trong cảm giác rùng mình ớn lạnh. Lũ mèo đều khỏe mạnh cả. Bản thân anh và Seung Ah cũng chưa hề hấn gì. Nhưng có lẽ phải đợi Yun Ju về mới có được xác nhận cuối cùng.

Yun Ju không về. Cho tới tận lúc anh xong việc và dẫn mười tám con chó lên xe cứu thương để đưa ra nhà vòm ni lông, vẫn không thấy cô ta gọi điện. Nghĩ thế nào anh lại mở điện thoại ra xem. Có tin nhắn.

“Anh mau mở tivi lên xem đi. Hwa Yang bị phong tỏa rồi.”

Tin nhắn đến lúc 5 giờ 3 phút. Ngoài ra còn có ba cuộc gọi lỡ của chủ nhà vòm ni lông. Anh có thể đoán được chủ nhà định nói những gì, nhưng cũng không thể không gọi lại được. Đúng như linh tính, anh nhận được thông báo hủy việc cho thuê và họ sẽ trả

lại tiền đặt cọc cho anh. Jae Hyung mở định vị trên xe cứu thương. Phát thanh viên thời sự đang đưa một tin mà anh vẫn luôn lo sợ.

> *"... Lãnh đạo Bộ Y tế cho rằng căn bệnh truyền nhiễm đang lan rộng khắp Hwa Yang là bệnh truyền nhiễm chung của người và thú, có thể lây cả cho chó và người; và cho biết chỉ một con chó nhiễm bệnh cũng có thể lây bệnh cho hàng trăm người một lúc. Theo đó, hiện các lãnh đạo ngành đang tích cực xem xét việc tiêu hủy những con chó bị bỏ rơi được tiếp nhận tại các nơi như trung tâm bảo vệ vật nuôi và chó cảnh bị nhiễm bệnh, và phong tỏa các nơi như nông trại phối giống chó và trung tâm bảo vệ vật nuôi..."*

Nói vậy tức ám chỉ lũ chó chính là thủ phạm gây ra bệnh Mắt đỏ. Bởi người ta đã lược mất phần *"Người lây cho người, người lây cho chó",* và nêu bật phần *"Một con chó lây cho hàng trăm người"* để người nghe hiểu thành như thế. Người ta đã lược bỏ và cường điệu hóa để hợp thức hóa việc "tiêu hủy". Trò chữ nghĩa lắt léo này sẽ gây ra làn sóng phản ứng như thế nào trong cộng đồng, điều này chẳng cần nghĩ đến lần thứ hai cũng biết. Tâm trạng mịt mờ đờ đẫn, Jae Hyung quay lại nhìn lũ chó đã được lùa lên khoang sau xe cứu thương. Giữa đàn chó vui sướng hớn hở vì lâu lắm rồi mới được đi xe ô tô, đôi mắt xanh của con đầu đàn Chewy đang nhìn thẳng vào anh chăm chú. Đôi mắt bình thản không dao động. Như thể nó tin rằng dù cho thế giới này có ra sao đi nữa, chúng ta vẫn sẽ được bảo vệ an toàn.

Jae Hyung ngoảnh mặt làm ngơ trước ánh mắt của Chewy. Cho đến tận lúc này khi trời đã sáng, cho tới tận giây phút đưa con chó nhặt về thứ mười ba xuống dưới tầng hầm rồi đi lên phòng khách, anh vẫn chưa nghĩ ra cách nào có thể đảm bảo cho niềm tin

của Chewy. Nỗi bi quan rằng tất cả mọi việc đều sẽ vô ích, cùng với cảm giác đờ đẫn cứ đè nặng lên anh.

Jae Hyung lôi từ trong tủ ra bộ đồ vô trùng mới và cầm vào phòng tắm. Có lẽ tắm một cái sẽ có thể nghĩ ra cách gì chăng. Chắc ít nhất cũng gột sạch được cái cảm giác đờ đẫn này. Anh mở vòi nước và đưa người vào dòng nước đang phun ra. Đột nhiên, sự việc diễn ra trên xe cứu thương ngày hôm qua lướt qua đầu anh.

“Bác sĩ ơi, ông cháu mất rồi ạ?”

Vừa đi ra khỏi con đường rẽ vào Dreamland, Seung Ah đã hỏi anh như vậy. Câu hỏi thật đột ngột. Và cũng là câu hỏi khiến anh lại nghĩ tới Yun Ju. Đã dặn cô ta nói năng cẩn thận như thế rồi mà... Seung Ah nói thêm, giọng loáng thoáng mơ hồ.

“Giống như Ah Reum của cháu ấy ạ.”

Anh đưa tay nắm lấy tay Seung Ah. Có điều cần phải nói nhưng anh không sao mở miệng được. Mãi anh mới gắng gượng nói được một câu “Đúng vậy.”

“Hồi trước ông cháu có dạy cháu. Khi Ah Reum chết, nó sẽ không thở nữa, ở ngực cũng không có tiếng đập nữa. Ông bảo Ah Reum là chó ngoan nên khi chết sẽ được lên thiên đường. Vì vậy sẽ không thể nào gặp lại cháu nữa. Nhưng ông bảo vẫn có thể gặp được trong mơ. Cháu hỏi sau này liệu ông có thế không thì ông bảo tất cả đều như vậy hết. Cả chó, cả mèo, cả người. Lúc đó là sáng sớm, lúc mà ông không thở nữa, gọi ông cũng không trả lời, cháu đã nhớ ra lời ông nói. Dù vậy, cháu nghĩ biết đâu chị 119 đưa ông đến bệnh viện rồi cứu được ông thì sao. Nếu ông sống lại, chắc bác sĩ sẽ bảo cháu cùng đến bệnh viện. Nhưng cháu đợi mãi, bác sĩ vẫn không dẫn cháu đến bệnh viện, vậy nên...”

Seung Ah ngừng nói, khẽ rút tay ra.

“Dù vậy cháu cũng không khóc đâu. Vì ông chắc đã đón Ah Reum lên thiên đường rồi.”

Seung Ah không nói gì nữa cho tới tận khi quay về Dreamland. Và đúng như đã nói, cô bé cũng không khóc. Phải đến tận lúc được anh bế xuống xe, cô bé mới rủ rỉ hỏi anh.

“Bác sĩ ơi, thế từ giờ cháu sống ở đây ạ?”

Trong câu hỏi rụt rè của cô bé thấp thoáng chút mong đợi. Jae Hyung đáp “Ừ.” Bản thân anh là người cứu giúp những con chó bị bỏ rơi. Anh không thể nói với cô bé vì không liên lạc được với mẹ cô bé nên sẽ đưa cô bé vào Trung tâm bảo vệ trẻ em được. Seung Ah vòng tay ôm chặt lấy cổ Jae Hyung và nói “Vâng ạ.”

“Anh Seo Jae Hyung.”

Hình như đâu đó có giọng Yun Ju. Anh tắt vòi nước, dỏng tai lắng nghe.

“Anh ở đâu đấy?”

Cùng với tiếng hỏi, có tiếng cô ta đi vào thử mở cửa hết phòng này đến phòng khác.

“Tôi ra đây. Đợi một chút...”

Chưa nói dứt câu thì cửa phòng tắm mở toang. Jae Hyung tay cầm khăn tắm đứng như trời trồng. Yun Ju thì chẳng buồn chớp mắt, chứ đừng nói tới chuyện giật mình. Cô đóng cửa lại, đứng ngoài cao giọng bảo anh mau mặc quần áo vào rồi ra ngoài này.

“Quân đội lái xe tải kéo đến rồi. Nghe tiếng chuông cổng

nên tôi ra xem sao, chưa kịp mở cổng thì quân lính cầm súng đã leo rào vào bên trong…”

Đoạn cuối câu nói của Yun Ju bị lẫn trong tiếng động cơ ô tô. Âm thanh ầm ào như thể xe tăng đang ập tới. Jae Hyung không kịp lau người, vội xỏ chân vào cái quần vô trùng rồi lao ra ngoài. Bên ngoài cửa sổ hiên, một cảnh tượng không thể tin nổi đang diễn ra. Xe tải chở hàng quân dụng đang tiến đến trước cửa sổ, đèn pha nhấp nháy. Theo sau là một chiếc xe ben quân dụng 15 tấn, trên thùng xe có lắp những cái lồng cỡ lớn. Hai chiếc xe nối đuôi nhau dừng lại trước cửa sổ ngoài hiên. Từ khoang sau chiếc xe tải chở hàng, quân lính lập tức nhảy xuống. Có khoảng hơn chục người, đeo mặt nạ phòng độc và cầm súng trường K1. Một trong số họ đẩy cửa chính bước vào và mở toang cửa hiên. Số người còn lại ở bên ngoài nhảy qua cửa hiên vào nhà.

Những người này dường như không hề nhìn thấy Jae Hyung và Yun Ju. Cũng chẳng có một ai lên tiếng giải thích lý do cho việc ngay sáng sớm mồng 1 Tết đã ập vào nhà người khác như vậy. Như ra ý rằng làm gì có quân lính nào lại đi giải thích lý do thâm nhập vào lòng địch, những người này không nói một câu, dàn quân tản đi khắp các nơi trong căn nhà. Hai người xuống phòng dưới tầng hầm, hai người về phía phòng điều trị, hai người lên tầng hai, ba người đi về phía mấy cái chuồng chó trong phòng khách, một người đứng ở ngưỡng cửa ngoài hiên, làm dấu tay ra hiệu gì đó về phía chiếc xe tải.

Tiếng giày lính nện trên sàn cầu thang và hành lang như sấm dậy làm rung chuyển cả ngôi nhà. Tiếng cửa mở. Tiếng thứ gì đó bị lật đổ, đổ sụp, rồi bị kéo lê ra cứ rầm rầm không ngớt. Trong chuồng chó, dưới tầng hầm, trong phòng điều trị… lũ chó con nào con nấy sủa ầm lên. Tiếng thét lanh lảnh như dao cứa của Seung Ah vọng lên trần tầng hai rồi dội xuống. Yun Ju vội chạy lên cầu

thang, miệng gọi Seung Ah. Một lát sau, lũ chó ở trong phòng khách bắt đầu bị lôi cả lồng lẫn chó ra ngoài.

Jae Hyung cảm giác tâm trí anh trống rỗng một màu trắng xóa. Mạch đập sau tai nhảy vọt lên như bò rừng, dây thần kinh cột sống dựng đứng như mũi dùi. Chân anh bủn rủn vì sợ hãi. Bụng anh thắt lại vì phẫn nộ. Biết rằng chuyện này rồi sẽ đến, nhưng không ngờ lại quá nhanh như vậy. Và theo cái cách siêu thực không thể tưởng tượng nổi. Quân đội ập đến giữa sớm tinh mơ trời còn tối om ư? Lũ chó lại có thể bị coi là kẻ địch cần phải tấn công trong bóng tối sao? Nhìn động tác của mấy người này thì không phải lính bộ binh thông thường. Mà là những binh lính được huấn luyện tinh nhuệ.

"Các người làm gì thế hả?"

Jae Hyung vo chặt nắm đấm đang run bần bật và bước về phía người đàn ông đứng ở ngoài hiên. Đôi mắt sau mặt nạ phòng độc khẽ liếc nhìn sang Jae Hyung. Ánh mắt thật thờ ơ. Cái nhìn thật dửng dưng. Như thể đang nhìn cái bốt điện thoại hay cục đá ven đường vậy.

"Mới sớm tinh mơ đã ập vào nhà người khác thế này là sao..."

Jae Hyung không kịp nói hết câu. Anh vừa đưa tay ra định đẩy người đàn ông, nắm đấm xoàng xĩnh của anh còn chưa kịp làm gì thì tay của đối phương đã vung lên nhanh như chớp. Chưa kịp nhận ra bàn tay đó vừa làm gì, và làm như thế nào, anh đã thấy nghẹt thở, mắt tối sầm lại. Cảm giác thoắt một cái, từ dưới cổ cho tới tận ngón chân anh đã trở nên tê liệt. Anh thậm chí còn không thể hét lên được. Người đàn ông đã túm cổ anh mà quẳng xuống dưới mái hiên. Anh xô gãy cái lan can bằng gỗ đã cũ và rơi xuống bồn hoa. Có tiếng Yun Ju hét lên, nhưng anh không nhìn

thấy cô.

“Cút ra. Thằng khốn, đừng có động vào con bé.”

Jae Hyung rơi xuống, vai đập vào gốc cây sơn trà mới chặt mùa thu vừa rồi. Anh nằm lút trong tuyết, sõng soài như xác chết. Anh gắng hết sức để quay đầu sang một bên, nhưng cơ thể không chịu nghe lời. Phần thân thể từ dưới cổ trở xuống như đã bị cắt rời ra thành một cục, sức lực không truyền tới được. “Một giây lát” tàn nhẫn trôi qua. “Một giây lát” mà ngoài nhìn và nghe, anh chẳng thể làm được gì hết. Trong giây lát đó, lũ chó dưới tầng hầm đã đành, tới cả lũ mèo cũng bị lôi hết ra và ném vào trong cái lồng sắt trên chiếc xe ben. Lũ chó rú lên, nhảy lồng lộn rồi bị nện bằng báng súng, rũ mình nằm vật. Trong nhà, Yun Ju đang gào lên, còn Seung Ah khóc đến đứt hơi.

Jae Hyung thấy tai mình ù đi. Dường như cả ngôi nhà đang gào thét. Dường như toàn bộ Dreamland đang bị băm thành từng mảnh. Phía bên kia bầu trời xanh sẫm, bão tuyết đang mịt mù kéo tới. Tiếng khóc của Seung Ah bị đẩy ra ngoài khoảng không màu trắng đục. Anh đã trở lại Iditarod của mười một năm về trước.

Trong cơn bão tuyết quặn lên tiếng gào rú của đàn chó Shijyaa bỏ chạy khi toàn thân vẫn bị buộc vào gangline. Tiếng gầm của bầy sói xé toang lồng ngực và cắm phập móng vuốt vào tim anh. Chao ôi, giá như anh tháo gangline cho bọn chúng, giá như anh cho chúng cơ hội được chiến đấu, giá như anh cho chúng cơ hội được chạy trốn, giá như anh cho chúng cơ hội được sống. Bởi anh cắt đứt sợi dây thừng đâu phải vì muốn chỉ riêng mình được sống. Từ đâu đó vọng tới tiếng hú quen thuộc. Giữa cảnh tượng trắng xóa trước mắt, đột nhiên hiện ra đôi mắt nâu rất lớn.

“Thủ lĩnh, bọn trẻ nhà tôi sao rồi?”

o0o

Như người vừa tỉnh mộng, Jae Hyung ngơ ngác nhìn quanh. Không biết từ lúc nào, anh đã nhấc người dậy được và đang ngồi trên thành bồn hoa. Đám lính đang bận rộn với nhiệm vụ của mình, cổng chính đang mở, bên cạnh nhà kho chất một đống những thanh gỗ xẻ còn lại sau khi sửa nhà. Jae Hyung lập tức rời khỏi bồn hoa. Anh lao ngay về phía nhà kho. Bên trong cánh cổng vẫn còn cài then, lũ chó đang sủa lên từng tràng chói tai. Những tiếng rú thảm thiết đầy khiếp hãi, như thể chúng biết ai đã đến, và đến để làm gì. Jae Hyung rút một thanh gỗ cầm trên tay. Anh mở toang cửa, bước vào trong, tiến về phía Chewy và vung cây gậy lên.

“Chewy, đi ra. Chạy trốn đi.”

Chewy nhảy loanh quanh để tránh cú gậy bất ngờ, và cuối cùng cũng chạy ra khỏi kho. Lũ chó nãy giờ đứng nhìn cũng kéo nhau chạy theo sau. Jae Hyung vung cây gậy lên, đuổi nốt một con chó cuối cùng trốn trong góc kho ra ngoài.

“Đi ra. Đồ ngốc này, đi ra để còn sống tiếp chứ.”

Đoàng, đoàng, vang lên hai tiếng súng. Tiếng rú ăng ẳng bật lên. Tiếp đó, tiếng đạn và tiếng rú bắt đầu liên tiếp vọng tới. Jae Hyung lao ra khỏi nhà kho. Cùng lúc đó, một họng súng K1 chặn ngay trước mặt anh. Bên trong mặt nạ phòng độc, ánh mắt dửng dưng đang găm thẳng vào trán anh, lạnh băng tựa họng súng. Phía sau vai người đàn ông, Chewy nằm sõng soài, một nửa đầu đã bay mất. Dưới thân hình màu xám xanh của nó, máu đang loang ra. Rất nhanh, đỏ thẫm, thành một vũng tròn trịa như cánh hoa đang nở. Ở trước cổng, hai tay lính đứng hai bên cột cổng, giương súng vào đàn chó đang cuống cuồng chạy loạn, lần lượt bắn gục từng con

từng con một. Mảnh sân trắng xóa bị bao trùm bởi những tiếng kêu gào, những tấm thân đầy vết đạn cùng với máu của lũ chó.

Jae Hyung nhìn trừng trừng vào đôi mắt vô cảm của người đàn ông. Từ trong người anh, có cái gì vừa rơi tõm. Đám mây đen sợ hãi nãy giờ bóp nghẹt sau gáy anh giờ đây đột nhiên tan biến. Tránh ra, tránh ra khỏi mắt tao.

Anh nhằm thẳng đầu người đàn ông mà vung thanh gỗ. Người đàn ông chỉ khẽ xoay người đã dễ dàng tránh được đường gậy của anh. Dồn hết sức bổ cây gậy về phía trước, Jae Hyung thoắt cái bị mất thăng bằng, mũi giày nhà binh của người đàn ông kia lập tức bổ thẳng vào cổ anh như một lưỡi rìu. Cổ anh gập lại đánh rắc, từ cổ họng dịch chua trào lên. Thanh gỗ tuột khỏi tay, bay vọt ra khỏi tầm mắt. Cả thân hình Jae Hyung bay vèo và rơi thẳng xuống sân tuyết. Chưa kịp ngồi dậy thì người đàn ông kia đã tiến tới và lại chĩa họng súng vào anh. Ngón tay móc vào cò súng tựa như một bức tường chắn trước mặt anh. Ngón tay trỏ cảnh cáo nếu như anh lại đứng dậy nữa thì hắn sẽ bắn ngay không thương tiếc.

Jae Hyung ngẩng đầu lên. Tiếng súng nổ ở ngoài cổng như đang túm lấy vai anh mà lôi dậy. Cơn run rẩy dưới thắt lưng đã biến mất như chưa từng xuất hiện. Động mạch cảnh dưới cằm anh đang sôi lên như gào hét. Khởi nguồn từ sự phẫn nộ, cơn điên cuồng vụt bốc lên thành lời và vọt ra ngoài qua kẽ răng.

“Bắn đi, bắn luôn cả tao đi xem nào. Mấy thằng khốn.”

Anh định lao ra phía cổng đang liên tiếp vang lên tiếng súng nổ, nhưng rồi lại văng ngược về sau như vấp phải rào cản. Thay vì đạn, một cú đá dài bay tới tung thẳng vào dưới xương sườn. Cái báng ngắn của khẩu K1 lập tức giáng vào cằm. Mặt anh bị hất ngược ra đằng sau, miệng bật ra một tiếng nổ như thể xương cằm

bị phá nát. Bàn chân đi giày nhà binh thô lậu kia giáng một cú đá vào háng anh. Jae Hyung lảo đảo đứng không vững. Nhanh như chớp, cái cùi chỏ nện vào gáy anh như một cây chùy sắt. Jae Hyung khuỵu gối, đổ sụp xuống sân. Anh ngã đập mặt xuống tuyết. Như một người đã bị chặt đứt tứ chi, anh nằm bẹp bất động, nhìn những họng súng khạc lửa và con chó cuối cùng gục xuống.

Cuộc nổ súng kết thúc. Sự tĩnh mịch đột ngột trở lại với Dreamland. Mười tám thi thể nằm la liệt trên nền tuyết, cùng với cả đám chó trong phòng điều trị, đám quân lính đã quét hết vào trong lồng sắt trên xe ben và rời khỏi Dreamland. Jae Hyung vẫn nằm sấp bất động. Cảm giác như anh đang bị giam chặt dưới đáy sông băng. Lạnh, khó thở, tai đau nhức nhối, hai vai run lên lập cập. Run lên vì trận khóc tàn khốc đang bùng nổ trong cơ thể anh, run lên vì nỗi tuyệt vọng đến từ sự phẫn nộ và cảm giác tội lỗi. Ai là kẻ đã cho con người cái quyền được càn quét hết những sinh mạng khỏe mạnh thế kia vào đầy một thùng xe mà đem đi chôn sống như vậy chứ? Còn bản thân anh, nếu đã linh tính thì sao không linh tính cho đến nơi đến chốn? Ít ra anh cũng phải cứu những con chó còn khỏe và lũ mèo chứ. Đáng lẽ tối qua, anh phải thả bọn chúng đi rồi mới đúng. Ngay khi việc thuê cái nhà vòm ni lông bị hủy bỏ, đáng ra anh phải lập tức thả bọn chúng ra và đưa lên núi chứ. Giá mà như vậy. Giá mà như vậy thì....

“Anh Jae Hyung.”

Tiếng Yun Ju khiến anh định thần lại. Những ngón tay run rẩy đang lay vai anh.

“Anh Jae Hyung, anh chưa chết đấy chứ?”

Vừa nhìn thấy ánh mắt run run của cô ta, Jae Hyung lại như thấy tiếng súng vang lên trong tai mình. Đó hẳn là âm thanh bùng

nổ của nỗi căm thù kìm nén bấy lâu.

“Chưa chết thì anh đứng dậy đi.”

Yun Ju nắm lấy cánh tay định đỡ anh dậy. Jae Hyung tự mình chầm chậm đứng lên. Anh giằng cổ tay cô ta ra khỏi cánh tay mình, nghiến răng siết chặt cổ tay Yun Ju và nhìn thẳng vào mắt cô ta. Gò má cô ta biến sắc tái nhợt đi. Đôi mắt loang loáng ướt như to lên gấp đôi. Jae Hyung cố mím chặt môi để những lời lẽ đã trào lên đến tận cổ họng không bắn vọt ra ngoài. *Cô lấy luôn vụ này mà viết thêm bài báo nữa đi chứ. Viết là tay bác sĩ thú y ngu xuẩn định thả lũ chó ra một cách muộn màng rồi để mặc cho bọn chúng bị thảm sát toàn bộ. Viết là tôi đã biến chúng thành miếng mồi cho quân lính, giống như ngày xưa ở Iditarod ấy.*

Anh hất tung cái cổ tay Yun Ju nãy giờ đang bị mình siết chặt. Yun Ju lùi lại, anh bước vụt qua vai cô ta, đi vào trong nhà. Anh giam mình bất động trong phòng điều trị. Hai giờ sau, xe Yun Ju rời khỏi Dreamland.

Buổi sáng chậm chạp trôi qua. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo cho Seung Ah, Yun Ju đã để cô bé ngồi ở ban công tầng hai và rời đi. Seung Ah vẫn ngồi nguyên tại chỗ đó và đang thổi cái còi siêu âm. Có vẻ cô bé nghĩ biết đâu Star nghe được sẽ chạy về cũng nên. Jae Hyung dọn dẹp tầng hầm, sát trùng chuồng chó đặt trong phòng khách, lấy xẻng xúc tuyết dọn sạch chỗ tuyết đỏ màu máu trên sân... cố gắng làm cho qua thời gian và cầm cự với nỗi hổ thẹn. Trong lúc đó, những con chó bị bỏ rơi cứ lũ lượt được đưa tới Dreamland. Đủ chủng loại, đủ kích cỡ. Trong số đó cũng có một con Golden Retriever như Ah Reum. Trông nó có vẻ khỏe mạnh, vóc dáng đã khá to nhưng nhìn vẫn còn non, đeo một chiếc vòng cổ bằng da khắc chữ “Ssaen”. Không có thông tin liên lạc trên đó. Anh dẫn Ssaen xuống dưới tầng hầm.

Hai giờ chiều. Bầu trời bắt đầu tối dần như thể tuyết sắp trút xuống đến nơi. Jae Hyung ngồi ghé lên thềm dưới cùng của bậc tam cấp trước cửa nhà, chăm chú lắng nghe tiếng động xung quanh. Tiếng sủa đầy bất an của lũ chó mới tới, tiếng gió rung lắc mái nhà, tiếng khu rừng khe khẽ thì thào, tiếng kêu của lũ chim vọng tới từ khu nghĩa trang động vật. Mà không. Không phải tiếng chim. Là tiếng hú. Ban đầu thấp trầm như còn e ngại, sau đó kéo dài và mạnh mẽ. Cả âm sắc và nhịp điệu đều khác với khúc bi ca của Cookie. Cũng không phải là tiếng hú gọi bạn tình từng có lần vang lên từ khu rừng sau nhà. Thầm nghĩ lẽ nào lại thế, Jae Hyung đứng dậy.

"Star."

Tiếng hú im bặt.

"Star, mày phải không?"

Tiếng hú lại bắt đầu vang lên. Tiếng hú mang ý nghĩa rõ rệt và sống động hơn trước. Rằng Star đã về rồi, mau mở cổng ra nào. Jae Hyung chạy lên khu nghĩa trang động vật. Anh chạy một mạch qua con diều màu vàng của Cookie, xuyên qua rừng thông rụng lá và bách xù, tới tận bức tường rào ranh giới của khu đất. Một con chó thân hình to lớn đang ngồi bên ngoài tường rào, hướng mặt lên bầu trời màu xám mà hú lên từng hồi.

"Star."

Jae Hyung tháo then cổng ở tường rào. Star ngừng hú và chạy lại, động tác nhanh thoăn thoắt nhưng cũng thật thanh nhã, nó dừng lại trước mặt Jae Hyung. Anh đưa tay về phía Star. Nỗi đau buồn kìm nén sâu trong ngực giờ đây bật ra không thể nào kiềm chế được.

"Star."

Star há mõm như cười, hai mắt nó tròn xoe như vui mừng, thân hình nó khẽ run lên như đang định nói gì đó, Jae Hyung khó nhọc cất tiếng chào.

"Star, chào mày."

Star tiến thêm một bước vào trong lòng anh. Nó ngồi bệt xuống nền đất, cúi đầu rúc mặt vào dưới nách anh. Một luồng hơi ấm như sóng cuộn lan tỏa khắp ngực Jae Hyung. Đó là cử chỉ yêu thương mà cô tiểu thư nhạy cảm ghét con người này chỉ thể hiện với một người duy nhất trên thế gian, chỉ riêng với một mình Jae Hyung. Anh vuốt ve hai vai Star, nhẹ nhàng vỗ lưng nó và xoa xoa dưới hai tai nó. Star ngả đầu vào người Jae Hyung, toàn thân anh cảm thấy tiếng tim nó đập. Anh cảm giác như mình vừa được giải thoát. Giải thoát khỏi nỗi đau buồn vì mất Cookie, khỏi sự hổ thẹn và cảm giác tội lỗi vì đã đẩy lũ chó đến trước họng súng, khỏi cơn choáng váng vì đã mất hết đàn chó, khỏi nỗi cô độc khi chỉ còn lại trơ trọi một mình.

"Star, hóa ra mày vẫn còn sống."

Từ đâu đó vang lên tiếng thở gầm gừ. Mới đầu, anh tưởng là tiếng Star đáp lại. Ngẩng đầu lên mới nhận ra không phải vậy. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận được rõ ràng. Trong rừng có ai đó đang ẩn mình chăm chú theo dõi anh. Khi âm thanh đó vang lên lần thứ hai, anh nhận ra đó không phải con người. Âm thanh đó vang lên mơ hồ và trầm trầm tựa như mặt đất đang rung chuyển. Và vọng ra từ trong bóng tối dày đặc sâu hút phía sau khu rừng thông rụng lá. Jae Hyung nhìn Star.

"Star, là bạn mày hả?"

Âm thanh đó vang lên lần thứ ba. Tiếng gầm gừ lần này không chỉ đe dọa mà còn có ý đồ tấn công. Star giật nẩy mình. Jae Hyung im lặng nhìn về phía phát ra tiếng động, vẫn không thấy gì cả. Chỉ có tiếng sột soạt theo gió vọng tới tai anh. Âm thanh đều đặn và nhẹ nhàng. Là tiếng bước chân khẽ khàng di chuyển trên tuyết. Lần này từ bên cạnh. Jae Hyung lập tức quay đầu sang phía đó. Khoảng cách gần hơn anh tưởng. Cách anh khoảng năm bước chân, dưới một cây đường tùng bị đổ trong bão tuyết, một con chó đang đứng nhìn Jae Hyung.

Bộ lông xám dày, vòng đeo cổ màu xanh lam, thân hình cao lớn và nhanh nhẹn, cái đuôi đẹp đẽ rủ sau mông. Một con chó toàn thân toát lên dáng dấp của loài sói xám. Con chó đang cố gắng không nhe nanh nhưng bản thân sự tồn tại của nó cũng khiến người ta khiếp hãi. Hẳn đó chính là sinh vật không rõ danh tính đã đi theo Star vào cái đêm tới nông trại Hy Vọng, là con chó đã hú gọi bạn tình. Chủ nhân của nó là ai nhỉ?

“Chào mày.”

Jae Hyung mở lời. Đôi tai dựng đứng của con chó vểnh ra sau như ra đa và giật giật hai lần. Jae Hyung nhắc lại.

“Chào mày, anh bạn.”

Con chó vẫn đứng bất động, nhìn anh chằm chằm. Dưới vùng lông mày dày sẫm, đôi mắt màu vàng đang rực lên như ngọn lửa. Tiếng gừ khe khẽ trong họng nó cho thấy thời điểm tấn công đã cận kề. Star lại giật mình lần nữa, nó rời khỏi lòng Jae Hyung, bước về phía con chó kia. Lông gáy con chó dựng ngược lên như bờm sư tử, thân mình chồm về phía trước và cất tiếng gầm gừ. Đến lúc này Jae Hyung mới nhận ra. Cuối cùng thì Star cũng đã gặp được bạn đời của nó. Mặc dù anh không biết hết sự tình trong thời gian qua, nhưng cũng có thể đoán được phần nào. Có lẽ sau

khi bị Dong Hae bắt cóc, Star đã gặp con chó kia. Có lẽ nó đã cứu và chăm sóc Star cho đến tận bây giờ. Có lẽ nó đang ghen nên lúc này mới mất bình tĩnh như vậy.

Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, Jae Hyung lùi lại cách Star hai bước chân. Đóng phim hành động với hậu duệ của loài sói xám không phải là một trò sáng suốt cho lắm. Star từ từ bước về phía bạn đời. Nó tiến lại gần tới mức có thể chạm vào mặt con chó, rồi đưa mũi cọ cọ vào gáy con vật. Như đang nói “Ra chào người kia đi”. Con chó nhe răng, mũi nhăn lại. Hàm răng lộ ra lấp loáng như những mũi dao. Trong mắt hiện rõ ánh nhìn tức giận. Một vẻ mặt thừa hiểu nghĩa là gì. *Mình không muốn chia sẻ cậu với gã kia đâu.*

Star liếm lên cái mõm đang giận dữ của con chó. Và lặp đi lặp lại vài lần cho tới khi tiếng gầm gừ ngừng lại. Jae Hyung vẫn đợi. Đợi con chó chịu nghe Star thuyết phục và tới chào anh. Con chó chọn cách tránh mặt. Đôi mắt rực lên vẻ thù địch vẫn găm chặt vào Jae Hyung, con chó lùi lại khỏi Star. Một bước, hai bước. Một lát sau, nó quay mình, biến mất vào giữa không trung màu xám.

YUN JU 3

Trong suốt ba mươi lăm năm cuộc đời Yun Ju, mấy phút ôm chặt Seung Ah nằm sấp trên giường đó là khoảng thời gian kinh hoàng và choáng váng nhất.

Khi cô nghe thấy tiếng thét của Seung Ah và chạy vội lên tầng hai, một tay lính đang lật tung chăn gối trên giường.

Seung Ah túm chặt một đầu chăn giằng lại ôm vào ngực, hét lên một tiếng đứt hơi. Không phải “Bác sĩ ơi,” mà là “Chị Yun Ju

ơi.” Yun Ju nghĩ có lẽ chính vì chi tiết đó. Tiếng gọi tuyệt vọng mà đứa bé đó dành cho cô đã khiến cô trong giây lát quên hết cả sợ hãi, gào lên và xô tay lính ra. Dĩ nhiên tay lính không thèm bận tâm tranh cãi với cô. Trong lúc cô nhảy vội lên giường ôm chặt lấy Seung Ah, trong lúc Seung Ah rúc khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt vào ngực cô mà run lẩy bẩy, tay lính đó lật tung gầm giường và tủ áo rồi đi ra ngoài. Cho đến tận lúc đó, cô vẫn chưa biết chính xác mục đích của đám lính đó là gì. Cô cũng không thể nào đoán được rằng bọn họ đến là để tiêu hủy đàn chó ở Dreamland. Cô chỉ thấy choáng váng trước việc bọn họ không nói một lời, không đưa ra một tờ lệnh nào, cứ thế xông thẳng vào giày xéo nơi này như thể đang triển khai thế trận.

Khi tiếng súng nổ vang lên “đoàng” một tiếng, Yun Ju mới mơ hồ cảm nhận được gì đó. Cô muốn thử nhìn ra ngoài cửa sổ xem sao nhưng không thể. Tiếng súng bắt đầu liên tiếp vang lên, Seung Ah chới với như một con chim sợ hãi rúc vào trong lòng cô. Cô ôm chặt Seung Ah vào ngực và nằm nép xuống giường. Liệu đạn có bay lạc vào qua cửa sổ không nhỉ, liệu đám quân lính có quay lại căn phòng này không, cô dùng tay bịt tiếng khóc của Seung Ah lại, toàn thân run lên. Cô nhắm nghiền mắt lại, cố chịu đựng cơn sợ hãi đến phát điên. Cho đến khi tiếng súng dừng hẳn, tiếng chó sủa cũng tắt, rồi có tiếng xe tải rời khỏi Dreamland và sự yên tĩnh lại bao trùm cả thế gian.

Chính vì sự yên tĩnh này mà cô cõng Seung Ah trên lưng và đi xuống tầng một. Một sự tĩnh mịch chẳng lành khơi gợi ra đủ mọi suy đoán. Cô không thể cứ nằm bẹp trên giường mà đợi một âm thanh nào đó đảo ngược tình hình. Đi ngang qua phòng khách lăn lóc những cái chuồng rỗng không, cửa đều mở toang, trên sàn hằn nham nhở dấu giày nhà binh... Yun Ju bước ra ngoài cửa. Giữa cái sân đỏ máu, Jae Hyung đang nằm gục, trên người chỉ mặc mỗi cái quần của bộ đồ vô trùng. Anh ta nằm bất động, mặt úp

xuống tuyết như người chết.

“Seung Ah, em ngồi ở cầu thang tầng hai một lát nhé. Có lẽ chị phải ra đưa bác sĩ vào.”

Seung Ah hơi do dự rồi nhanh chóng đáp “Vâng.” Yun Ju đặt Seung Ah ngồi xuống bậc thang dưới cùng, sau đó đi ra chỗ Jae Hyung. Từ mái tóc ướt đẫm của anh ta, hơi nước trắng đang bốc lên tựa như hơi thở. Đôi mắt tối sầm như bóng đêm đang nhìn cô chằm chằm. Từ miệng Yun Ju bật ra một câu thật ngớ ngẩn.

“Anh Jae Hyung, anh chưa chết đấy chứ?”

Cô đưa tay lay vai anh ta. Phần da thịt hở ra trên người anh ta đã lạnh cóng lại như miếng ván.

“Chưa chết thì anh đứng dậy đi.”

Jae Hyung đứng dậy. Anh ta túm chặt lấy cổ tay cô, đứng đối mặt và nhìn trừng trừng như húc thẳng vào mắt cô. Đồng tử mắt màu đen dãn to như một cái cửa sổ. Đột nhiên, cô có thể đọc được những điều đôi mắt anh ta đang nói, rõ ràng như đọc bài báo do chính mình viết vậy. Ánh mắt đầy tổn thương và cuồng nộ kia đang nói rằng kẻ làm cho anh ta phải nằm gục giữa cái sân đầy máu này chính là cô. Thật xấu hổ, thật nhục nhã. Chẳng biết phải làm thế nào, cô luống cuống cụp mắt xuống. Cảm giác như có vật gì nóng rực và sắc nhọn đâm vào cạnh sườn. Viết báo là nghề của cô. Việc đưa ra vấn đề là quyền và cũng là nhiệm vụ chính đáng của cô. Nhưng chưa bao giờ kết quả mà việc đó đem tới lại thảm khốc đến mức này.

“Tiền bối Kim, chị làm gì thế? Thị trưởng vào rồi kìa.”

Cùi chỏ ai đó khẽ huých vào vai Yun Ju, làm cô bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Yun Ju chớp chớp mắt như người ngủ gật vừa

thức dậy, nhìn sang bên cạnh. Mun Dae Seong bên tờ *Kyeongwon Hằng ngày* khẽ hất cằm về phía trước ra hiệu. Thị trưởng thành phố Hwa Yang Kim Jong Ho đang đứng trên bục phát biểu ngay trước mặt. Camera truyền hình trực tiếp ngay bên cạnh ghi lại hình ảnh bộ mặt phì phị bóng nhờn mồ hôi của Thị trưởng.

"Kính thưa toàn thể nhân dân thành phố Hwa Yang..."

Yun Ju bắt đầu gõ bàn phím máy tính xách tay.

2 giờ chiều ngày 31. Thị trưởng Hwa Yang Kim Jong Ho đã có bài phát biểu với toàn thể nhân dân tại phòng họp báo, tầng một tòa Thị chính...

Mặc dù viết là "bài phát biểu" nhưng Yun Ju thấy thật gượng gạo. Thị trưởng chỉ là người phát ngôn đọc to sắc lệnh của quân đội đã nắm quyền kiểm soát toàn bộ thành phố chỉ trong vòng một ngày. Căn phòng im phăng phắc. Giọng Thị trưởng nặng nề cất lên. Chỉ có tiếng gõ bàn phím của các phóng viên khẽ vang lên lách cách. Mặc dù "các phóng viên" ấy tính cả Yun Ju, Mun Dae Seong, với hai phóng viên nhà đài MBN của Hwa Yang, chỉ có đúng bốn người. Mới tối hôm qua thôi, khi tuyên bố tình trạng khẩn cấp, còn có được bảy phóng viên tập hợp ở đây. Ba phóng viên nhật báo trong số đó hôm nay không thấy xuất hiện. Một sự vắng mặt khiến người ta thấy thật u ám và bất an. Bởi vì không thể nào có chuyện những người đó đã quay về Seoul được. Trừ phi họ đủ tài để chọc thủng bức tường thép cảnh sát và quân đội, rào chắn và xe thiết giáp mà thoát ra. Nội dung bài phát biểu từa tựa như tài liệu thông cáo báo chí, nhìn chung có thể chia ra làm ba phần. An ninh, phòng dịch và đối sách trong việc tiếp nhận người ở nơi khác đến và bị kẹt lại thành phố.

Về vấn đề an ninh, ban hành các biện pháp như cấm lưu thông từ 10 giờ đêm đến 4 giờ sáng, tăng cường lực lượng cảnh sát duy trì an ninh và trật tự đô thị, nghiêm cấm tụ tập biểu tình, kiểm soát việc mua tích trữ nhu yếu phẩm, vân vân... Về các biện pháp phòng dịch, vấn đề tiêu hủy chó được đề cập đến trước tiên. Chó tại các trung tâm bảo vệ động vật và chó hoang lang thang trên đường phố sẽ là đối tượng tiêu hủy hàng đầu. Sẽ chọn một nơi phù hợp và tiến hành chôn lấp theo phương pháp an toàn, nhiệm vụ đó đã được giao cho quân đội. Thị trưởng cho biết bệnh viện trọng điểm tại mỗi khu đã bị đóng cửa, khu phức hợp thể thao ở quận Bắc được chỉ định làm bệnh viện trọng điểm chung, tất cả các bệnh viện khác vẫn hoạt động nhưng chỉ điều trị bệnh nhân bình thường chứ không phải người nhiễm bệnh Mắt đỏ. Người nhiễm bệnh Mắt đỏ được tiếp nhận và cách ly tại bệnh viện chung, và đã có quy định hàng đầu rằng trường hợp trong gia đình hay hàng xóm xuất hiện người nhiễm bệnh mới, phải báo cho 119. Bài phát biểu cũng đề cập đến các chỉ dẫn cụ thể trong đời sống, như hãy hạn chế các nghi thức tôn giáo như cầu nguyện, lễ Misa, lễ Phật..., các sự kiện như tang lễ, hôn lễ...; hạn chế đi ra ngoài, trong trường hợp không thể tránh khỏi, phải dùng các thiết bị bảo hộ như khẩu trang và kính phòng hộ...; có thói quen rửa tay... Đối với những người về quê ăn Tết và người từ nơi khác đến vô tình bị kẹt lại, sẽ mở cửa trường học và trung tâm tập huấn thanh thiếu niên của từng khu để làm ký túc xá tạm thời cho họ. Hứa hẹn sẽ cung cấp đầy đủ nhu yếu phẩm, thuốc men, tiền mặt...; biện pháp hạn chế lưu thông sẽ nhanh chóng được gỡ bỏ, vì vậy mong nhân dân đừng quá bất an, cứ tiếp tục cuộc sống thường ngày và làm theo chỉ thị của lãnh đạo thành phố và các cơ quan chính quyền; rồi kêu gọi mọi người dù trong hoàn cảnh khó khăn, hoạn nạn vẫn quan tâm nhường nhịn lẫn nhau, giữ gìn trật tự, thể hiện tinh thần công dân sáng ngời của người dân thành phố Hwa Yang chúng ta..., sau tất cả những nội dung đó, Thị trưởng Kim kết thúc bài

phát biểu.

Yun Ju giơ tay lên.

“Tôi có câu hỏi ạ.”

Người ta không cho cô hỏi. Thị trưởng cũng rút lui mà không một lần liếc nhìn cô. Yun Ju buồn nản nhìn lại tờ câu hỏi mà cô đã chuẩn bị sẵn. Cô đã định sẽ đặt câu hỏi xác minh về vụ xả súng tại Dreamland lúc sáng sớm và tình hình của Hwa Yang. Theo như cô nghe được từ trưởng nhóm vào đêm qua, trên thực tế, Hwa Yang đã bị đặt vào tình trạng giới nghiêm rồi. Vài tiếng giờ khi tuyên bố tình trạng khẩn cấp, người ta đã bắt đầu giám sát và kiểm duyệt báo chí. Vì lẽ đó mà những bài viết tin nóng mà Yun Ju gửi đều bị cắt xén thảm thương. Cũng tương tự như vậy, vài giờ trước, tại ga tàu điện ngầm phường Jinwon, quận Nam, lữ đoàn nhảy dù 3, 9, 11 đã đổ bộ và đang đợi lệnh. Điều động quân đội và kiểm soát báo chí để khống chế tình hình hỗn loạn - có vẻ như đây chính là trọng tâm trong “các biện pháp dự phòng” mà Tổng thống đã nói tới.

“Lúc này làm cái trò đó mà nghe được sao ạ?”

Biết là có nói cũng như không, nhưng Yun Ju vẫn vô cớ trút cơn bực bội vào trưởng nhóm.

“Chẳng phải chế độ độc tài, làm cái trò điều động quân đội phong tỏa cả thành phố thuộc Vùng thủ đô thế này mà thấy hợp lý sao…”

“Hợp lý chứ. Nếu như họ coi toàn bộ Hwa Yang là vật chủ của căn bệnh Mắt đỏ.”

Nghe trưởng nhóm nói mà Yun Ju suýt bật ra một tiếng kêu trời.

“Không phải chỉ có mỗi chính phủ nước mình đâu, thế giới cũng đang nhìn nhận như thế đấy. Nghe nói sáng nay, đài CNN bình luận tình hình này còn nghiêm trọng hơn cả nếu dịch Ebola rớt xuống giữa New York. Xét về sức lây lan với tiến triển bệnh thì nó mạnh hơn hẳn Ebola còn gì. Mới chỉ trong vòng một tuần đã có hơn 100 người tử vong, vậy mà đừng nói tới tác nhân gây bệnh, ngay cả cách thức lây lan còn chưa nắm rõ, tình hình đang hết sức rối ren. Đáng sợ hơn nữa, giờ chỉ là giai đoạn vừa mới bắt đầu thôi. Ý kiến áp đảo hiện nay cho rằng nếu không triệt để cách ly Hwa Yang thì chỉ trong chốc lát, dịch bệnh này sẽ quét sạch cả thế giới. Chính phủ Hàn Quốc mà không làm được thì bên ngoài sẵn sàng chủ động đứng ra ngăn chặn. Nghĩa là những khó khăn bất tiện của người dân Hwa Yang không phải là vấn đề mà họ quan tâm lúc này đâu.”

Đảng đối lập và phe tiến bộ nhận định các “biện pháp dự phòng” của Tổng thống là “tình huống chưa từng có tiền lệ trên toàn thế giới, và cũng là hồn ma độc tài của thế kỷ 20 sống dậy”. Đáng lẽ ra phải cùng với các nhà chuyên môn trong lĩnh vực này đưa ra những phương án hợp lý và nhân đạo, thì lại dựa trên quan điểm lợi ích chính trị và lợi dụng sự bất an của người dân mà áp dụng những biện pháp đối phó quá mức, đẩy 290.000 người dân thành phố Hwa Yang vào cảnh khốn cùng. Thêm vào đó, phản ứng hời hợt của các cấp quản lý y tế cũng bị chỉ trích, rằng nếu như nhanh chóng cách ly và có biện pháp đối phó phòng dịch ngay từ khi mới phát sinh bệnh thì sự việc đã không vượt khỏi tầm kiểm soát như thế này. Họ yêu cầu chính phủ phải cho rút quân đội khỏi Hwa Yang, đưa các chuyên gia và nhân viên hiện trường của Trụ sở Phòng chống dịch bệnh tới, hạn chế lây nhiễm nội bộ bằng việc cách ly riêng rẽ người nhiễm bệnh và người không nhiễm bệnh, dùng trực thăng để tiếp tế đầy đủ đồ dùng cần thiết cho sinh hoạt. Quả là những yêu cầu hợp lý và đúng đắn. Vấn đề là chẳng có một

phương án tiến hành cụ thể và thiết thực nào được đưa ra. Thời tiết ngày nào cũng vậy, nhiệt độ luôn tụt xuống dưới âm 15 độ. Trong tình hình như thế này, nếu định bắt người dân gác lại toàn bộ cuộc sống thường ngày, kéo mỗi người ra khỏi nơi ở của mình rồi cho tất cả tập trung ở đâu đó, thì trước hết phải chuẩn bị những phương án giải quyết vấn đề ăn ở thiết yếu cho họ. Trường học hay các tòa nhà công cộng dùng làm địa điểm tập trung thì quá sức chật hẹp, không thể chứa hết được 290.000 con người. Trong trường hợp người dân không ngoan ngoãn chịu cách ly thì phải xử lý đám hỗn loạn đó thế nào, làm sao huy động đủ số lượng rất lớn nhân viên hiện trường để tách riêng và quản lý người bị nhiễm bệnh và người không bị nhiễm bệnh... về những vấn đề này, cũng chưa có phương án rõ ràng nào được đưa ra.

Dư luận tỏ ra chấp nhận hoặc công nhận tính chất bắt buộc của việc phong tỏa Hwa Yang. Tiếp xúc nguồn bệnh một ngày là mắt sẽ đỏ lên, sau khi xuất hiện mắt đỏ thì trong vòng hai ba ngày sẽ tử vong - căn bệnh truyền nhiễm khủng khiếp này đang đẩy người dân cả nước vào một cơn khiếp sợ và hoảng loạn ngang tầm với khủng bố tôn giáo. Bằng chứng là trong các cuộc thăm dò dư luận của các cơ quan báo chí và nhà đài, 90% người dân cả nước đã ủng hộ sự cứng rắn của Tổng thống. Nhiều người nhấn mạnh quan điểm rằng dù cho có phải tuyên bố tình trạng giới nghiêm khẩn cấp và huy động toàn bộ quân đội, cũng phải ngăn chặn vụ việc Mắt đỏ đổ bộ vào Seoul. Vấn đề không phải 290.000 người dân thành phố Hwa Yang, mà là "cuộc chiến" liên quan đến 50 triệu sinh mạng. Đối với người dân cả nước, Hwa Yang cũng giống như hoặc đồng nghĩa với bệnh Mắt đỏ.

Báo chí cũng góp phần đổ thêm dầu vào ngọn lửa dư luận. Họ bình luận rằng vấn đề "Liệu có ngăn chặn được sự lan rộng của căn bệnh truyền nhiễm hay không" sẽ trở thành thước đo đánh giá năng lực chính trị của vị Tổng thống đã bước vào năm thứ hai

của nhiệm kỳ; khuyến cáo người dân thành phố Hwa Yang phải kiềm chế những hành động bột phát và tuân theo chỉ thị của chính phủ cho tới khi xác định được vi rút gây bệnh và phát triển được thuốc thử chẩn đoán hay thuốc điều trị và vắc xin; và dự đoán do thời gian từ khi phát bệnh cho đến khi tử vong rất ngắn, nên nếu như cách ly Hwa Yang một cách triệt để thì căn bệnh sẽ không bùng phát khắp nơi; đồng thời đưa ra một cái nhìn lạc quan vô căn cứ rằng theo thời gian, căn bệnh cũng có thể sẽ tự nhiên biến mất như bệnh SARS.

Trên Internet và các mạng xã hội, hàng trăm nghìn ngón tay gõ phím đưa ra hàng trăm nghìn lời mách nước. Nào là cần phải hợp tác với Tổ chức Y tế Thế giới WHO và nhanh chóng đưa ra đối sách cụ thể; nào là cần phải đặt một cái tên thích hợp cho căn bệnh truyền nhiễm này, chứ không phải bệnh lạ "Mắt đỏ"; rồi nào là cần phải tiến hành biên soạn các tài liệu giải trình và hướng dẫn về việc chính phủ và báo chí nên giao tiếp với người dân như thế nào, trao đổi với người dân những nội dung nào khi người dân đang hoang mang lo sợ trước sự lây lan của căn bệnh lạ. Thêm nữa, thông qua hình thức chia sẻ trên mạng, nhiều tin đồn lạ lùng đã xuất hiện và lan tràn chóng mặt. Nào là Mắt đỏ là loại vi rút biến dị lai giữa vi rút của chó và vi rút của người, nào là lời nguyền màu đỏ giáng xuống Hwa Yang chính là đòn sấm sét đe dọa cuối cùng của Chúa nhằm gột rửa thế gian xấu xa tội lỗi này, nào là nếu như ăn thật nhiều tỏi sống với hồng sâm thì sẽ không bị mắc bệnh Mắt đỏ...

Như một lẽ đương nhiên, bên trong Hwa Yang lúc này đã trở thành Vô gián địa ngục[21]. Khi đã áp dụng biện pháp hạn chế lưu thông ở quận Đông và quận Bắc thì trật tự vẫn còn được duy trì một cách tương đối. Chẳng thể gọi là yên bình, song cũng không xấu tới mức như sắp nổ ra bạo loạn. Siêu thị, cửa hàng tiện lợi và hiệu thuốc... phần lớn vẫn mở cửa, lác đác có những nhà hàng hay

trạm xăng hoạt động bình thường. Xe cộ kéo đến gần đường địa giới hành chính, nhưng cũng không cố ý tìm cách chọc thủng hàng rào cảnh sát mà chạy ra khỏi thành phố. Có lẽ vì hầu như vẫn chưa ai đoán được rằng Hwa Yang đã bị phong tỏa. Hẳn họ đều nghĩ chỉ vài ngày nữa là tất cả mọi việc sẽ trở lại bình thường. Yun Ju cũng vậy. Mặc dù đã nghe trưởng nhóm nói là tình hình có vẻ bất thường, nhưng cô vẫn nghĩ không lẽ nào lại thế. Phải đến chiều hôm qua, ngay trước khi Tổng thống tuyên bố tình trạng khẩn cấp, nhận được cuộc gọi của trưởng nhóm cho biết đã bắt đầu kiểm soát truyền thông và báo chí, cô mới thầm kêu lên "Chết tiệt." Tất nhiên hầu như chẳng thể làm được gì nữa. Ngoài việc kiếm ít tiền mặt, đổ đầy bình xăng xe, rồi đi tới siêu thị mua đồ nhu yếu phẩm cùng mấy thứ phòng khi khẩn cấp. Đến tận lúc đó, siêu thị vẫn vắng khách. Mãi tới khi cô tính tiền xong thì mọi người mới ùa đến như một bầy chim.

Những vật phẩm phòng dịch như kính phòng hộ, khẩu trang, cùng với đồ nhu yếu phẩm cơ bản chỉ trong giây lát đã cháy hàng. Thẻ thanh toán trở thành miếng nhựa vứt đi, máy ATM trong thành phố Hwa Yang đồng loạt trở thành những cái thùng sắt rỗng. Trên đường, xe cộ lao vùn vụt, mọi người vung nắm đấm ẩu đả với nhau vì một thùng mì gói, những người không có tiền thì lấy ống sắt đập vỡ cửa kính cửa hàng mà kéo vào. Chỉ trong vòng một đêm, những con chó bị bỏ rơi đã kéo thành đàn lang thang trên đường phố và các con hẻm trong các khu dân cư. Giữa đợt rét kỷ lục kéo dài nhiều ngày, người bệnh được đưa vào bên trong nhà thi đấu không được trang bị sưởi ấm đầy đủ. Nói văn hoa thì là "Bệnh viện trọng điểm tập trung", nhưng chỉ ở mức độ như trại tập trung, người bệnh nằm la liệt trên sàn gỗ trải chăn mỏng. Cả đội ngũ bác sĩ điều trị, cả thiết bị lẫn thuốc men đều thiếu, còn người bệnh thì ập tới như sóng thần, ngoài các biện pháp đối phó ra, thực sự không còn cách điều trị nào có thể áp dụng. Những

người vẫn chưa nhiễm bệnh thì kéo đến Tòa thị chính, nhưng bị quân đội có vũ trang chặn lại, không thể nào chen vào trong được. Có lẽ những người đó đã run lên vì sợ hãi và giận dữ khi đứng trong gió rét như dao cắt giữa quảng trường mà nhìn lên màn hình xem bài phát biểu đơn phương của Thị trưởng.

Hwa Yang hiện đang là chảo lửa nóng nhất ở Đại Hàn dân quốc, nhưng thái độ của bên trong với bên ngoài Hwa Yang trước chảo lửa này lại khác nhau rõ rệt. Chỉ có nỗi khiếp sợ đến mất hết lý trí là giống hệt nhau. Bên trong thì khiếp sợ vì bị kẹt trong bàn tay của tử thần, còn bên ngoài thì khiếp sợ bàn tay tử thần sẽ vươn về phía mình.

Yun Ju gửi cho tổng biên tập bản thảo bài báo rõ ràng sẽ bị dính kiểm duyệt "Vụ xả súng ở Dreamland" cùng với toàn văn bài phát biểu của Thị trưởng, sau đó, cô đóng máy tính xách tay lại.

"Tiền bối Kim, chị đi sang khu hàng rào phong tỏa bên phường Jinwon đấy ạ?"

Từ sau lưng, Mun Dae Seong cất tiếng hỏi. Hôm qua mới gặp lần đầu mà cứ xơn xớt gọi cô là "tiền bối Kim", người đàn ông dạn dĩ này 30 tuổi, là phóng viên lính mới của mục Xã hội.

"Không."

Yun Ju khoác áo parka rồi quấn khăn lên.

"Vậy chị định đi đâu thế?"

"Tôi đã nói là tôi có việc phải đi rồi mà."

"Nhất định phải đi tới đó sao ạ?"

Thay cho câu trả lời, Yun Ju đeo chéo cái túi qua vai rồi rời

khỏi phòng họp báo. Mun Dae Seong chạy theo, sóng vai bên cạnh cô.

“Tôi đã nói đấy không phải là nơi phụ nữ có thể đến một mình rồi mà. Vừa hẻo lánh, lại rét mướt, còn bọn du côn thì đàn đàn lũ lũ. Người ta đã từng phát hiện được thi thể phụ nữ trẻ bị chôn ở đó đấy.”

Yun Ju dừng bước, quay sang chầm chầm nhìn Mun Dae Seong. Thằng khốn này đang nói cái gì thế không biết?

“Không có gì phải lo cả. Vì tôi không còn trẻ nữa.”

Mun Dae Seong nhe răng cười.

“Chị đừng như thế mà, đi với tôi sang phường Jinwon đi.”

Tại hàng rào phong tỏa phường Jin won, những chiếc xe hơi kéo đến từ ngày hôm trước và lực lượng quân đội, cảnh sát đang đối đầu nhau đã sang tới giờ thứ 21. Cảnh sát đã huy động vòi rồng, phun khói, thậm chí cả lựu đạn hơi cay để ngăn cản đoàn xe tiến lên, nhưng có thể thấy hàng rào cảnh sát phía trong cùng sớm muộn cũng sẽ đổ sụp. Trong đêm, số lượng xe biểu tình tăng lên tới hơn 300 chiếc - vài giờ trước, Mun Dae Seong đã kể như vậy. Nghe trưởng nhóm nói lại, phía bên kia hàng rào phong tỏa cũng hỗn loạn không kém. Các cấp quản lý y tế nhận định bệnh Mắt đỏ có khả năng lây lan qua không khí, do đó người ta đã bắt đầu sơ tán những người dân ở quận Dobong, Seoul, trong phạm vi hai cây số tính từ đường địa giới phía Nam của Hwa Yang. Bao quanh Hwa Yang là những ngọn núi như núi Bu Yong, núi Baekun, núi Guwol, núi Songyi... những thành phố đối diện với các mặt Đông Tây Bắc của Hwa Yang cũng đã nhận được lệnh di tản. Vậy thì những người từ nơi khác tới hay người về ăn Tết vô tình bị kẹt lại Hwa Yang không biết sẽ bất an và nóng ruột đến thế nào? Bị kẹt lại

giữa ổ bệnh truyền nhiễm trong khi Seoul ở ngay trước mũi, rồi biết đâu sẽ phải chết một cái chết vô nghĩa, chỉ tưởng tượng thôi hẳn cũng muốn phát điên lên rồi. Bọn họ dồn xe đến sát hàng rào phong tỏa mà thị uy gây sức ép như vậy, có khi cũng là lẽ đương nhiên. Chừng nào quân đội còn chưa cho xe tăng tiến lên và chưa giương súng, thì có lẽ còn không thể ngăn được những người đang tìm cách rời khỏi Hwa Yang này.

“Nếu cậu nghĩ được cho tôi như vậy thì sau này gọi điện báo cho tôi biết tình hình chỗ hàng rào phong tỏa thế nào đi.”

Nghe Yun Ju đáp lại, Mun Dae Seong chặc lưỡi.

“Ôi chà, cố chấp thật đấy. Người còn đang chết như ngả rạ thế này, ai lại đi ra đó chỉ vì muốn biết tình hình của một con chó con chứ.”

Thứ mà người khác thực sự muốn biết thì không thể cho biết được. Thứ mà người khác không muốn biết, thậm chí còn không quan tâm thì lại cứ phải nói cho người ta biết, đó chính là công việc của cô. Dù vì lẽ đó mà đã xảy ra sự việc như buổi sáng nay. Yun Ju rảo bước về phía cổng sau. Xe của cô đang để ở bãi đậu xe dưới tầng hầm tòa nhà trung tâm việc làm phía cổng sau. Vì sự việc lúc sáng sớm mà đến tận trưa, cô mới tới được Tòa thị chính, khi đó xung quanh quảng trường đã hạn chế xe chạy rồi. Do đó, cô không thể kéo cái xe vào trong Tòa thị chính được. Chuyện này hóa ra lại có lợi khi cô đi ra. Quân lính đang dựng một tuyến phòng ngự trong phạm vi hơn 20 mét trước cổng chính. Tại những góc phố dẫn vào quảng trường, cảnh sát đã được cắt cử và chặn xe cộ không cho đi vào. Trên quảng trường, đang ùn ùn kéo đến là những người dân mặt mũi che kín mít kính mát hay kính phòng hộ, khẩu trang... Cảm giác số người đã tăng lên gấp đôi so với buổi sáng. Mun Dae Seong muốn xuyên thủng được biển người và xe cộ

kia để đi về phía phường Jinwon thì chắc cũng phải mất đến mấy tiếng. Chỉ mất năm phút Yun Ju đã đến trung tâm việc làm. Cô khởi động xe và nhập địa chỉ vào bộ định vị. Số 7 phường Noam, quận Bắc.

Ra khỏi khu thị chính, đường phố đột nhiên thưa vắng hẳn. Các cửa hiệu đã đóng cửa, người đi đường cũng không thấy ai. Dưới bầu trời kìn kịt mây đen, chỉ có những bông tuyết lác đác bay. Trên con đường đóng băng, lăn lóc những vỏ túi ni lông, giấy vụn, những mảnh thủy tinh vỡ... Một chiếc xe cấp cứu 119 lao vun vút như máy bay chiến đấu rải bom. Tiếp theo là một chiếc xe tải phòng dịch phun khói phóng vụt qua. Yun Ju rẽ trái hướng về đường vành đai phía Tây. Xe cộ nhanh chóng chạy tới trước thanh chắn tại một nút giao với đường sắt. Mới hôm qua thôi, đây còn là tuyến đường mà tàu hỏa ngoại ô Seoul chạy qua. Thanh chắn đang được nâng lên, tuyết phủ đầy trên đường ray, chẳng biết bao giờ tàu hỏa mới quay trở lại. Yun Ju nhớ lại buổi sáng sớm hôm qua, khi đàn chó ở Dreamland vẫn còn sống, và tất cả vẫn còn bình yên.

Khi ấy, Yun Ju đã thức giấc vì tiếng mở cửa ra vào, nghe tiếng bước chân đi qua phía dưới cửa sổ, cô liền ngồi dậy. Cô đến bên cửa sổ, nhìn xuống Jae Hyung đang cầm đèn pin đi lên khu nghĩa trang động vật.

Việc cô tiếp tục ở lại Dreamland là do đề nghị của Jae Hyung. Anh ta nhờ cô chăm sóc cho Seung Ah dù chỉ trong một thời gian ngắn. Đối với cô, việc đó cũng không hại gì. Như thế sẽ không phải lo lắng đến chuyện chỗ ở, chăm sóc Seung Ah cũng không vấn đề gì, và cô còn có chuyện cần phải nghe từ phía Jae Hyung. Nghe xem “người nào đó” đã dồn anh ta và bản thân cô vào cảnh ngặt nghèo này là ai. Cô nghĩ lúc này chính là thời điểm thích hợp để xác định thân phận “người nào đó”. Lặng lẽ để không làm Seung Ah thức giấc, cô rón rén đi ra khỏi phòng.

Trời thật lạnh, tới mức vừa ra ngoài là cô lập tức thấy hối hận. Không có gió nhưng bầu không khí tựa như một tảng băng. Mỗi lần thở cảm giác như hít phải lưỡi dao lam chứ không phải là không khí nữa. Cô vừa đưa tay ôm mũi thở vừa leo lên con đường tuyết, tới lối vào khu nghĩa trang động vật thì dừng bước. Jae Hyung đang đứng dựa lưng vào cái cây bên cạnh mộ Cookie. Anh ta rọi đèn pin đây đó quanh khu mộ, nhưng không biết đang nhìn gì. Theo như cô thấy thì ở đó chẳng có gì đáng phải tập trung xem xét kỹ như vậy cả.

"Anh đang xem gì mà mải mê vậy?"

Jae Hyung ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Xem chuyện."

Câu trả lời nghe như một công án thiền. Yun Ju đi tới bên cạnh anh và nhìn xung quanh. Chẳng có gì ngoài tuyết phủ dày khắp nơi.

"Vào những buổi sáng tuyết dày, lên đây có thể đọc được câu chuyện mà rừng đã viết trong đêm. Kia là dấu chân thỏ phóng ra."

Ở chỗ mà anh ta rọi đèn pin vào, còn in dấu chân tròn không mấy rõ ràng mà nếu như không để ý sẽ không nhìn thấy.

"Vết máu kia là dấu hiệu cho thấy con cú kêu suốt đêm đã sửa soạn được bữa sáng. Bây giờ chắc nó đang ở đâu đó xoa bụng no nê rồi."

Đến lúc này, Yun Ju mới nhìn thấy những vết máu nhỏ vung vãi trên tuyết. Vừa mới đây thôi cô chỉ thấy mỗi một màu tuyết trắng. Đây không phải là vấn đề thị lực. Mà là sự khác biệt về cách nhìn. Chuyện đó cũng giống như sự khác biệt giữa thế giới riêng

của mỗi con người. Trong thế giới của Jae Hyung, dường như không có chỗ cho loài vượn trần trụi bước vào. Còn Yun Ju, thế giới của cô hoàn toàn không chút liên quan tới những loài động vật lông lá. Đề tài chủ yếu trong thế giới của cô là loài vượn trần trụi ra đời, chiến đấu, gây hấn, bệnh tật rồi chết đi.

“Sao tôi không nhìn thấy chỗ đó nhỉ. Tôi cũng đã từng lớn lên ở vùng núi, cũng biết đến thỏ rừng với cú mà.”

“Con người vốn không nhìn rõ cái lỗ trước mặt mình. Do thần kinh thị giác đi qua võng mạc để tới não bộ nên trên võng mạc hình thành điểm mù. Chỉ là não bộ suy đoán rằng hẳn ở đó sẽ có thứ đó, và sự suy đoán này tự lấp cái lỗ đó lại.”

Yun Ju gật gù.

“Không biết cô đã bao giờ thử đi dọc theo đường ray bị tuyết phủ chưa?”

Một thoáng im lặng trôi qua, rồi Jae Hyung hỏi cô như vậy.

“Đi cho tới khi chợt nghĩ ‘Hóa ra mình đã đi cách xa nhà lắm rồi’.”

“Chưa. Nơi tôi sống không có tàu hỏa chạy qua.”

Nơi đó, đừng nói gì đến tàu hỏa, ngay cả xe buýt đường dài cũng không có. Đó là một khu dân cư mà hễ đến mùa đông lại bị hạn chế lưu thông, không một bóng người và bị bỏ mặc cô lập giữa tuyết trắng. Một ngôi làng mà trong suốt mùa đông chỉ toàn gặp thú rừng xuống kiếm ăn.

“Hồi nhỏ, khi mới sang Alaska chưa được bao lâu, tôi đã từng đi dọc theo đường tàu chạy vắt ngang qua một vùng bình nguyên hoang dã. Tôi cứ dọc theo đường ray, tới khi đến chỗ

không còn nhìn thấy làng nữa thì cởi đồng hồ đeo tay để lên trên đường ray."

"Tại sao vậy?"

"Tại tiếng kim giây kêu tích tắc ồn ào quá. Như thể nó đang nhắc nhở tôi nhớ quay về nhà trước khi mặt trời lặn. Mà tôi thì muốn đi xa thêm chút nữa. Đi tới tận cùng của đường ray."

"Vậy anh có đi không?"

"Không. Đi vài bước rồi dừng lại lắng nghe thì vẫn thấy tiếng tích tắc tích tắc vọng tới. Còn to hơn cả tiếng mạch đập trong tai. Mười bước, hai mươi bước, càng đi xa khỏi cái đồng hồ thì nó càng lớn tiếng khuyên tôi trở về nhà. Rốt cuộc tôi cũng quay về nhà thôi."

"Thế còn chiếc đồng hồ thì sao?"

"Vì giận quá nên tôi cứ để mặc nó trên đường ray mà quay về. Tôi còn mong nó bị gió cuốn đi, hay bị tàu hỏa nghiền nát luôn cho rồi. Để lần sau tôi có đi tới đó, nó cũng không gọi tôi dừng lại nữa."

"Sau này đến đó, anh cũng không thử xem nó thế nào sao?"

Jae Hyung lắc đầu.

"Nó bị vùi lấp dưới tuyết, chẳng nhìn thấy đâu nữa. Nếu bị gió cuốn đi thì có lẽ bây giờ nó cũng đang kêu tích tắc ở đâu đó quanh đấy."

Yun Ju nhớ lại cảnh cuối cùng bộ phim tài liệu "Vương quốc trong mơ". Cô nhớ lại đoạn độc thoại u buồn của Jae Hyung khi mơ về một thế giới không có con người. Cuối cùng, cô đã

không hỏi điều mà cô muốn hỏi. Giây phút đó, trong bầu không khí đó, cô cảm thấy thật vô nghĩa nếu đặt câu hỏi về “người nào đó”. Vậy nên cô hỏi anh ta có máy ảnh không.

“Tôi chỉ có máy quay video đời cũ dùng để quay bọn cún thôi.”

“Vậy cho tôi mượn cũng được. Tôi hứa sẽ dùng cẩn thận.”

Yun Ju đã đeo cái máy quay đó đi đến khu vực hàng rào phong tỏa ở phía Nam phường Jinwon hôm qua, và hôm nay thì đến chân núi Guwol. Nơi đó ngày trước là khu chôn lấp rác, còn giờ là địa điểm được chọn làm nơi chôn sống lũ chó. Đây là thông tin mà Mun Dae Seong moi được từ một bác sĩ thú y quen bên cơ quan phòng dịch của thành phố. Và hẳn cũng là thông tin mà cô chẳng hề quan tâm nếu như không xảy ra vụ xả súng vào lúc sáng sớm.

Yun Ju lái xe qua điểm nút giao với đường tàu, cô đưa mắt nhìn gương chiếu hậu trong lúc nhập làn hướng về đường vành đai phía Tây. Đường ray phủ tuyết đang dần bị bỏ lại phía sau. Cô lại nghĩ tới chiếc đồng hồ đeo tay của Jae Hyung bị bỏ lại trên đường ray giữa bình nguyên tuyết trắng. Có lẽ thứ bị bỏ lại không phải chiếc đồng hồ, mà chính là thời gian. Quãng thời gian của cậu thiếu niên mơ mộng. Cũng giống như khoảng thời gian mà cô đã bỏ lại ở quán Gà ta Gogiri.

Gần tới nơi, bộ định vị bắt đầu kêu ầm ĩ. Yun Ju nhìn ra vùng tuyết trắng mênh mông ngoài cửa sổ xe bên phải. Phía dưới cánh đồng tuyết là sườn núi dốc ngược. Yun Ju chạy xe qua tấm biển báo lối vào khu chôn lấp rác thêm khoảng hơn 500 mét nữa, sau đó dừng xe bên vệ đường. Phải cuốc bộ một quãng như vậy cũng bất tiện, nhưng không thể vì không muốn cuốc bộ mà đậu xe ngay trong bãi chôn lấp rác được. Bởi chắc sẽ chẳng có tay lính

ngớ ngẩn nào lại coi một chiếc xe hơi còn tử tế là cái thùng sắt bị vứt vào bãi rác cả. Yun Ju kéo mũ áo khoác parka trùm lên đầu, quấn khăn quanh cổ, đeo kính phòng hộ, khẩu trang và găng tay, rồi đeo máy quay và ba lô lên. Đó là sự vũ trang tốt nhất mà cô có thể chuẩn bị cho mình.

Yun Ju bước vào trong gió rét căm căm. Vừa đóng cửa xe lại, đầu cô đã ngửa ra đằng sau như bị tát một cú trời giáng. Cảm giác như gió chạm vào đâu là cắt da cắt thịt đến đấy. Cố kiềm chế ý muốn quay trở vào trong xe, Yun Ju nhảy xuống dưới vệ đường. Cô dò dẫm bước qua con mương đã bị tuyết phủ ngập đến bắp chân rồi đi ngay vào khu chôn lấp rác. Chưa được vài bước đã nghe thấy tiếng máy móc xình xịch. Tiến thêm khoảng 50 mét nữa, nhìn xuống thì thấy xa xa phía con đường dẫn vào khu chôn lấp, một chiếc máy xúc đang đào phía dưới vách đá. Có vẻ như cô đã đến đúng địa điểm, vào đúng thời điểm thích hợp. Bây giờ họ đang đào đất thế kia thì có nghĩa là vẫn còn thời gian trước khi vào việc chính. Yun Ju tiến thẳng qua vùng tuyết trắng rồi đi lên trên sườn núi.

Mất khá nhiều thời gian Yun Ju mới leo lên được tới bờ vách đá phía trên máy xúc. Khoảng cách trông vậy mà khá xa. Đế giày bốt thì trơn, mà gió thì mạnh, muốn đứng vững thôi cũng khó. Cô phải một tay bám lấy thân cây rồi di chuyển như bò ra trên sườn núi dốc. Đến nơi thấy cũng bõ công khổ sở. Không có chỗ nào để quay lén tốt hơn chỗ đó cả. Góc quay này sẽ thu được toàn bộ cánh đồng tuyết dưới chân vào một khung hình. Khoảng cách cũng gần tới mức dường như chỉ cần nhảy xuống dưới là sẽ nằm sõng soài trong gàu múc của chiếc máy xúc. Rặng thông um tùm chắn gió và giúp cô ẩn thân. Yun Ju ngồi dưới gốc một cây thông lớn, chuẩn bị máy quay vào vị trí. Tuy chỉ là chiếc máy quay đời cũ vứt đi cũng không ai buồn nhặt, nhưng Yun Ju thấy thật biết ơn. Vì dù sao nó cũng sẽ quay được gì đó.

5 giờ chiều, cuối cùng thì xe tải chở hàng cùng với xe ben quân dụng lắp lồng sắt cũng xuất hiện tại khu chôn lấp rác. Cũng vừa lúc công việc đào hố đã xong. Dưới chân Yun Ju đang ngoác ra một miệng hố hình chữ nhật bề ngang khoảng 10 mét, bề dọc khoảng 20 mét. Xe tải và xe ben dàn hàng ngang lùi đuôi xe vào gần miệng hố. Đó là những chiếc xe vừa sáng sớm tinh mơ đã kéo đến giày xéo tan hoang Dreamland rồi biến mất. Cả loại xe, cả biển số xe đều chuẩn xác. Cả mười ba tay lính đeo mặt nạ phòng độc từ trên xe tải nhảy xuống cũng giống y hệt. Trong cái lồng sắt trên thùng hàng chiếc xe ben, lũ chó đủ loại lớn nhỏ nằm chồng chất lúc nhúc đang sủa lên ăng ẳng. Âm thanh hoảng loạn chói tai gần giống tiếng gào khóc. Như thể bọn chúng đã biết tại sao mình bị lôi tới nơi này.

Yun Ju dựa lưng vào thân cây. Tai cô ù đặc như thể lên đến độ cao 2.000 mét trên mực nước biển. Cơn choáng váng kéo đến khiến cô sa sầm. Cả ngày nay đúng là cô chưa ăn gì, nhưng trạng thái này không phải vì đói. Tiếng lũ chó gào rú bật ra từ thùng xe ben, cùng với tiếng súng nổ lúc sáng sớm đang lẫn lộn điên đảo bên tai cô. Mảnh sân đỏ máu và miệng hố hình chữ nhật đang đan xen chồng chéo, khiến cho cảnh tượng trước mắt cô quay cuồng. Cảm giác như cô đã trở lại ban công tầng hai Dreamland, nơi cô ôm Seung Ah nằm phủ phục trong tiếng súng. Dù cho cô đã cố nghĩ rằng kia không phải là lũ chó ở Dreamland, dù cô đã cố bảo mình làm gì có chuyện lũ chó lôi đi từ cách đây mười tiếng mà tới giờ mới đem chôn, dù cô biết rằng những con chó đã trúng đạn chết thì làm sao mà sủa được nữa...

Mười tay lính giương súng gắn lưỡi lê đứng vây quanh ba mặt hố. Hai người còn lại tay cầm cây lao bằng tre dài cỡ cây gậy trượt tuyết và mở cửa lồng sắt. Họ trèo lên trên thùng hàng của chiếc xe ben. Lũ chó bắt đầu rơi xuống hố. Mới đầu là một vài con, rồi nhanh chóng thành một đống. Những con chó rơi xuống bật

nẩy thẳng lên không trung. Chúng giẫm lên thân mình của đồng loại nằm dưới, đạp lên đầu nhau trối chết cố tìm đường thoát. Đám lính đứng vây quanh miệng hố dùng lưỡi lê ở đầu súng đâm lũ chó và hất chúng xuống trở lại. Hai tay lính cầm lao đâm mấy con chó còn lại đang cố đứng nép sát vào vách lồng sắt, hất ra ngoài. Chó lớn, chó nhỏ, chó đen, chó trắng... con bị chọc thủng mắt, con bị đâm thủng bụng, con thì bị thọc vào lưng, máu phọt ra và rơi xuống hố. Một con chó trắng cố vùng vẫy dùng chân bám chặt lấy lồng sắt nhưng vô ích. Chưa tới mười giây, nó đã đầm đìa máu và rơi xuống hố.

Ở phía còn lại của miệng hố, máy xúc bắt đầu lấp đất. Lũ chó rú lên giữa những đống đất đá và rác rưởi đang ụp xuống. Tiếng kêu gào đó Yun Ju nghe như tiếng người gào thét.

Cứu tôi với.

Việc lấp đất đã xong. Chiếc máy xúc và đám quân lính rời đi. Ngày đang dần tàn. Từ bên dưới cánh đồng tuyết phủ ánh chiều chạng vạng, tiếng kêu gào của lũ chó đang sôi lên. Tựa như mặt đất đang gào thét. Tựa như cả cánh đồng tuyết mênh mông đang kêu khóc. Thậm chí không thể phân biệt được đó là ảo giác hay là tiếng kêu thật sự. Yun Ju ôm chiếc máy quay đang cầm vào ngực. Chân cô run lẩy bẩy. Mắt cô bỏng rát vì khiếp sợ. Từ miệng cô bật ra một tiếng rên như tiếng khóc nghẹn. Dù có cắn chặt răng cũng không thể nào ngăn được âm thanh đó. Dù có nhắm nghiền mắt lại thì trước mắt cô vẫn là cảnh lũ chó ào ào rơi xuống hố. Dù có bịt chặt tai, thì từ một nơi sâu thẳm trong đầu cô, âm thanh đó vẫn cứ vang vọng.

Cứu tôi với.

Yun Ju bắt đầu chạy trốn. Chạy trốn khỏi cái hố, khỏi bóng tối, khỏi tiếng gào thét vọng lên từ lòng đất. Cô không nhớ mình

đã xuống khỏi sườn núi như thế nào, đã chạy qua bên cạnh miệng hố như thế nào, lái xe như thế nào, rồi quay trở lại Dreamland như thế nào. Định thần lại, cô thấy mình đang run bần bật đứng đối mặt Jae Hyung trước cửa nhà.

“Cô sao thế? Bị ốm à?”

Jae Hyung đưa tay nắm hai vai, đỡ lấy thân hình đang lảo đảo của cô. Yun Ju lắc đầu. Cô cần một người nào đó. Một người có thể khiến tiếng gào thét khủng khiếp cứ vang lên bất tận kia ngừng lại, người có thể cứu cô thoát khỏi nỗi khiếp hãi kinh sợ này. Jae Hyung đang đứng trước mặt cô. Người đàn ông đã vì cô mà mất đi những thứ quý giá và gánh chịu bao tổn thương.

“Cô Kim Yun Ju.”

Thay vì phẫn nộ, đôi mắt anh ta ánh lên vẻ lo lắng dõi theo nét mặt cô. Yun Ju lại lắc đầu. Cô gắng sức nói gì đó nhưng không sao mở miệng được. Mắt cô lạc đi, tai cô đầy những tiếng ong ong.

“Bọn chúng đã kêu cứu.”

Câu nói cứ lúng búng nơi cổ họng rồi bật ra nức nở.

“Mấy con chó kêu cứu với tôi...”

Yun Ju cảm thấy Jae Hyung ôm lấy cô vào lòng. Cô cảm thấy bàn tay đang vỗ nhẹ lên vai cô, yên nào yên nào. Bàn tay đó đang nói với cơ thể cô.

Ổn rồi. Bây giờ thì ổn rồi.

RINGO 3

Ringo mở mắt. Tiếng xình xịch xình xịch làm nó thức giấc. Âm thanh đó từ một nơi xa xôi vọng tới. Không tiến lại gần, cũng không lùi ra xa, âm thanh đó cứ vang lên từ một khoảng cách nhất định, không to hơn cũng không nhỏ hơn. Âm thanh này trước đây nó đã từng nghe thấy một lần rồi, nhưng không nhớ là gì. Cũng không nhớ đã nghe thấy ở đâu. Và không phán đoán được liệu có thể bỏ qua hay không. Ringo nhìn sang Star đang nằm dưới chân tường ở phía đối diện. Star đưa mắt nhìn nó, hai tai vểnh sang hai phía để đón nghe tiếng động. Có vẻ như Star cũng bị thức giấc vì cùng một lý do với nó. Nhìn ánh mắt gay gắt thế kia, hình như Star vẫn chưa hết giận. Star nằm cách xa hẳn ra thế kia, đó là hình phạt nó không chịu ra chào hỏi vị thủ lĩnh của cô ấy.

Sau khi Star hồi phục, Ringo mới nhận ra rằng mình có tình địch. Đó là thủ lĩnh của Star. Có vẻ như người đó cứ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô ấy và gọi cô ấy đi bất kể giờ giấc. Đang cùng nhau chạy trong rừng, đang đuổi theo con thỏ, đang xuống ngôi làng dưới núi để trộm gà... thì thoắt một cái, cô ấy đã biến mất tự lúc nào. Hối hả đuổi theo thì thấy cô ấy đang ngồi bên ngoài tường rào ngôi nhà đó mà nhìn vào bên trong. Ringo ra hiệu quay về, nhưng cô ấy vẫn làm như không nghe thấy và cứ ngồi đó bất động. Ringo phải lấy mõm thúc vào bên sườn cô ấy vài lần, cô ấy mới miễn cưỡng đứng dậy. Trên đường quay về túp lều, cô ấy cũng thường xuyên dỏng tai dừng bước. Dù vậy, cô ấy chưa bao giờ chạy khỏi túp lều đang ở cùng Ringo mà bỏ về nơi ấy. Star cũng chưa một lần tự mình cất tiếng sủa gọi thủ lĩnh ra. Cho đến vài giờ trước, khi âm thanh như tiếng chim lạ lùng vọng tới.

Khi đó, Star đã bay văng ra khỏi túp lều như thể bị đá một cú vào bụng. Hai tai ngả rạp ra đằng sau, nước dãi nhểu ra bay phần phật, phóng một mạch qua hai đỉnh núi. Sau khi chạy đến ngôi nhà đó, Star ngồi trước cổng tường rào và cất tiếng đầy lo lắng gọi thủ lĩnh. Cuối cùng, khi thủ lĩnh xuất hiện bên trong hàng

rào, khi Star tiến lại gần và rúc mõm vào nách thủ lĩnh, Ringo cảm thấy bị phản bội và giận dữ khác thường. Nó nhận ra tiếng chim lạ lùng kia thực chất là gì. Đó chính là tiếng thủ lĩnh gọi Star.

Mặc dù chỉ muốn cắn đứt cổ tay thủ lĩnh, mặc dù suýt nữa nó đã làm như vậy, nhưng rốt cuộc, Ringo vẫn không làm thế. Là do giọng nói trong đầu nó ngăn lại. Rằng nếu làm vậy sẽ chỉ chuốc lấy sự ghét bỏ của Star mà thôi. Chìm trong cơn ghen tuông và tuyệt vọng, Ringo quay trở về túp lều trên núi. Lòng dạ thấp thỏm, nó đợi Star quay về. Star đưa thủ lĩnh về cùng. Ringo đứng chặn trước cửa túp lều. Nó không muốn cho tay thủ lĩnh vào nhà của nó. Star lại gần, dụi mũi vào gáy nó. Thật âu yếm, như thể đang nói “Cho thủ lĩnh xem nhà của chúng mình đi”. Thủ lĩnh đang đứng giữa sân đợi sự chấp thuận của Ringo. Vừa đứng, thủ lĩnh vừa nhìn quanh xem xét cái nhà vòm và túp lều, cùng với khu rừng bao quanh. Phải đến khi thủ lĩnh gọi Star, tình hình đối đầu mới kết thúc.

“Star, lại đây.”

Star bỏ Ringo lại, quay về bên thủ lĩnh. Mạch máu toàn thân Ringo đập thình thịch. Cảm giác như Star sắp bỏ nó mà đi theo thủ lĩnh. Thủ lĩnh xoa gáy Star rồi nói gì đó. Một lát sau, thủ lĩnh giơ tay vẫy rồi rời khỏi túp lều. Star không đi theo thủ lĩnh. Cô ấy ở lại bên Ringo đúng như ý nó muốn. Mặc dù sau đó, cô ấy đã nổi giận, không cho nó lại gần và cứ gầm gừ hằn học.

Ringo muốn làm hòa. Nó muốn được nhìn vào mắt Star từ khoảng cách thật gần. Đã một lúc trôi qua, có lẽ bây giờ được rồi chăng. Ringo giữ nguyên tư thế nằm áp bụng xuống đất, cứ thế trườn sang phía Star. Nó chạm mũi vào cái mũi đã bắt đầu ẩm ướt của cô ấy. Nó liếm mõm, rồi dụi tai. Star không gầm gừ. Cũng không quay mặt đi, và cũng không đẩy nó ra. Cô ấy tỏ vẻ miễn

cưỡng chấp nhận lời đề nghị làm hòa. Ringo nằm mặt đối mặt với Star. Ánh mắt vừa chạm nhau, cảm giác yên bình và hơi ấm đã vây bọc lấy Ringo.

Bên ngoài khung cửa sổ nhem nhuốc những bụi bặm, côn trùng chết với tơ nhện, những bông tuyết đang rơi lả tả. Ringo nhớ lại những ký ức từ rất lâu rồi. Nhớ lại ngày đầu tiên được nhìn thấy tuyết trong đời, nhớ lại cái thời nó còn tưởng thứ đang bay phấp phới trên bầu trời màu xám kia là một đàn bướm trắng, nhớ lại thời mà nó còn là một chú cún con vừa sủa vừa chạy lăng quăng đuổi bướm, và nhớ lại mùa đông khi nó được bán vào một ngôi nhà có hai đứa bé và một cặp vợ chồng trẻ. Họ là chủ nhân đầu tiên của Ringo. Họ cũng là những người đã dạy cho nó biết rằng cuộc đời của một con chó phụ thuộc vào sự thất thường của con người. Con cún Ringo hôm nào còn cuộn tròn như quả bóng cao su trong tay những đứa trẻ, vậy mà đến mùa xuân, đó đã không còn là con cún nữa. Chưa tới mùa thu, thân hình Ringo đã to bằng ông bố. Ngẩng đầu lên là mõm nó đã chạm tới ngực chủ nhân. Hàm răng nó dài ra, to và bén nhọn, tới mức có thể dễ dàng nhai gãy cả thanh gỗ xẻ. Bà chủ nói Ringo ăn nhiều quá mức, khỏe quá mức, giống chó sói quá mức nên bây giờ không còn dễ thương nữa. Chỉ cần nó đến gần lũ trẻ là bà chủ hét ầm lên. Cũng có lần nó liếm cổ đứa bé rồi bị xích cổ nhốt trong kho suốt ba ngày trời. Ringo ngơ ngác chẳng hiểu lý do vì sao. Nó thấy thật đau khổ vì không thể tìm lại được tình yêu trước đây. Không hiểu vì sao con người nổi giận, Ringo tiếp tục lặp lại những trò ngốc nghếch. Nó giở những trò lấy lòng thường làm hồi còn là cún con. Cọ vào người họ, nhảy lên người họ, rồi nằm ngửa giơ chân lên. Trước đây bắt được thỏ, sóc hay chim là nó lập tức ăn sạch, giờ nó tha về làm quà cho họ. Tìm được chiếc dép đi trong nhà của chủ ở trong thùng rác, nó cũng tha về để trước cửa ra vào. Tình yêu vẫn không quay trở lại. Thế rồi một ngày nọ, một người đàn ông lạ mặt lái xe

tải đến. Ringo xù lông nhe răng định trừng trị kẻ xâm nhập, nhưng chủ nó đeo rọ mõm và dây cổ cho nó. Người đàn ông lạ mặt nhốt Ringo vào trong chuồng sắt to đùng và chất lên xe tải. Nơi chiếc xe tải dừng bánh là một vườn thú tư nhân kiêm nhà hàng gia đình nằm ở vùng ngoại ô yên tĩnh.

Từ đó về sau, hầu như không có ngày nào Ringo được sống bên ngoài chuồng. Sân khấu duy nhất có thể dùng đến cơ bắp của nó là bên trong sàn đấu của sới chọi chó Champ. Những ngày tháng đó dường như cũng xa xưa như cái thời nó còn là cún con vậy. Mỗi lần nhìn Star đang nằm ngủ bên cạnh mình, Ringo lại thấy việc cắn xé nhau để sống sót đó cứ mơ hồ như chuyện của người khác. Mặc dù thời đó cũng chỉ mới cách đây chưa lâu. Ringo của hiện tại thấy tất cả đều trọn vẹn, nó hài lòng với tất cả. Nó không còn cô đơn nữa. Mỗi khi Star đưa mũi dụi vào cổ nó, hay liếm mõm nó, hay nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng… là trong ngực Ringo, những ngôi sao lấp lánh lại mọc lên như bầu trời đêm giữa mùa hạ. Trong số đó, điều mà nó thích nhất là những lúc được nằm dựa sát vào Star như lúc này. Khoảng thời gian mà nó có thể nhìn ngắm dáng ngủ của Star, có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Star, có thể ngửi thấy mùi cơ thể ngọt ngào, có thể quan sát được tròng mắt chuyển động qua lại chầm chậm bên dưới mi mắt của Star.

Ringo lại dỏng tai lên. Tiếng động xình xịch xình xịch vẫn vang lên đều đặn đột nhiên ngưng bặt. Thay vào đó là tiếng chó sủa vọng tới. Cũng chính từ nơi đã phát ra tiếng xình xịch. Không phải chỉ có một vài con. Mà cả đàn chó đang sủa. Một bản hợp xướng đầy khiếp sợ. Là tiếng kêu la và gào thét. Star nãy giờ đang dỏng tai lên bỗng đứng bật dậy và phóng ra ngoài. Ringo cũng nhổm dậy chạy theo. Ra đến sân, âm thanh đó càng vọng tới to hơn, rõ rệt hơn. Star chạy về phía con dốc và bắt đầu nhằm thẳng hướng Tây mà phi. Có vẻ như cô ấy đã quyết tâm đuổi theo âm

thanh đó. Ringo chạy theo, vai kề vai với Star. Nó chưa từng chạy về phía Tây bao giờ, nhưng nó tin Star.

Star có một khả năng vượt trội hơn hẳn Ringo. Dù chẳng hề để lại mùi của mình trên cây cối và các tảng đá, Star vẫn xác định được phương hướng và tìm đường một cách chính xác. Ngay cả khi đuổi theo bọn thỏ chạy vào tận sâu trong rừng, ngay cả những ngày bão tuyết xóa sạch mùi để lại, chỉ cần đi theo Star là chắc chắn chẳng mấy chốc sẽ về đến túp lều. Ringo chăm chú để ý học theo. Cách mà Star nhìn lên trời và đọc phương hướng qua trăng sao, hay chuyển động của những đám mây.

Star mải miết chạy về phía Tây. Chạy không ngừng nghỉ, trừ những lúc thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời. Ngay cả ở ngã rẽ con đường leo núi, Star cũng xác định ngay được phương hướng không chút chần chừ. Một lát sau, Star vượt qua một đỉnh đồi và lại leo lên một ngọn núi khác. Tốc độ mỗi lúc một nhanh dần. Tiếng gào thét càng lúc càng rõ rệt. Trời cũng ngày một tối dần. Khi vượt qua đỉnh núi và tới rặng đá dưới chân núi thì ngày cũng đang khép lại.

Ringo sánh vai Star chạy xuống tảng đá bàn thạch rộng lớn nằm giữa lưng chừng núi. Nơi khu rừng kết thúc, từ cánh đồng tuyết mênh mông dưới chân, tiếng gào thét đang dội lên. Ở dốc núi chỗ bìa rừng, có một vật thể đang chuyển động. Là con người. Một người phụ nữ đang ngồi nhìn cánh đồng tuyết, hai tay bịt chặt tai. Khoảng cách trông như thể chỉ cần nhảy xuống là vồ ngay được lưng người đó, nhưng thực tế không phải vậy. Nằm giữa người phụ nữ phía dưới và tảng đá bàn thạch Ringo đang đứng là một vạt rừng tuyết phủ. Có vẻ như người kia không hề cảm nhận thấy động tĩnh phía trên đầu mình.

Ringo vươn dài cổ nhìn xuống cánh đồng tuyết. Bên kia vạt

rừng màu trắng, nhìn xuống thấy một cái hố to và sâu, cùng với cái máy có chân dài và mấy chiếc xe tải to đùng. Đến lúc này, có vẻ Ringo đã nhận ra tiếng xình xịch đó là gì. Đó là tiếng cỗ máy mà hồi còn ở sới chọi chó Champ, Ringo đã từng nhìn thấy. Khi cỗ máy đó đào đất phía sau sới chọi, thì sẽ có một chiếc xe tải to tới chở đất đi. Cảnh tượng cũng giống như hồi đó, nhưng ở đây, thứ chất trên xe tải không phải là đất. Từ trong lồng sắt đang được nâng lên cao, cả đàn chó đang ộc xuống. Xung quanh miệng hố, những người đàn ông mặc đồng phục đang đứng cầm súng chĩa vào lũ chó. Trong số đó, có hai người dùng cây gậy dài đầu sắc nhọn đâm mấy con chó còn lại trong lồng và hất xuống hố. Lũ chó phọt máu rú lên, rơi thẳng xuống lòng hố.

Mỗi khi máu phọt ra, toàn thân Ringo lại cứng đờ. Lông nó dựng ngược, mõm hơi há, từ trong họng bật ra tiếng gầm gừ. Hai chân sau sẵn sàng bật nhảy. Nó muốn bay thẳng xuống xé toang cuống họng mấy gã đàn ông. Nếu như Star không tiến lại húc mạnh vào vai nó, thì có lẽ nó đã làm thế rồi. Đôi mắt Star đang bảo nó cứ đợi đã. Chỉ có hai con chó thì mấy người đàn ông mặc đồng phục cầm súng kia hẳn sẽ dễ dàng giết chết rồi vứt luôn xuống hố thôi.

Quả là một việc khó khăn. Cố giữ cho chân mình đứng trên tảng đá còn khó hơn cả dùng chân để nâng tảng đá lên. Ngay cả trong sới chọi, nơi đối thủ to con hơn phi cả tấm thân tông thẳng vào thân thể mình, Ringo cũng chưa bao giờ run đến thế. Mỗi khi một con chó bị cây gậy nhọn kia đâm vào cơ thể, rú lên và rơi ra khỏi lồng sắt, mỗi khi những con chó đã rơi xuống cố sống cố chết tìm cách nhảy lên phía trên miệng hố đầy tuyệt vọng, mỗi khi những tay lính vung cây súng quật xuống mấy con chó đang cố nhảy lên, mỗi khi cái máy đào đất kêu xình xịch xình xịch rồi ủi đất xuống hố, mỗi khi bánh máy đào đất vừa chạy qua lại vừa nện đất trên miệng hố đã lấp kín, mỗi khi tiếng kêu gào của lũ chó bị

chôn sống vọng lên rung chuyển cả lòng đất..., móng vuốt của Ringo lại giương lên, bốn chân giần giật, toàn thân run bắn. Mắt nó bỏng rát, tai nó đau như bị dùi đâm. Đầu óc nó tối sầm lại như khi sắp ngã vật ra vì đói lả.

Mấy chiếc xe tải rời đi trước. Một lát sau, cái máy đào đất cũng chầm chậm rời khỏi cánh đồng tuyết. Người phụ nữ phía dưới kia đứng dậy. Cô ta bò như chó xuống sườn núi. Cô ta loạng choạng đi cắt ngang qua cánh đồng tuyết. Một lát sau, cô ta hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt. Trên cánh đồng tuyết, chỉ còn lại những con chó đang kêu gào dưới lòng hố sâu. Ringo nhảy khỏi tảng đá bàn thạch. Star cũng phóng theo sau. Kể từ lúc này việc phải làm là gì, không cần phải bàn thêm nữa. Star rõ ràng cũng đang có cùng suy nghĩ. Còn kêu gào có nghĩa là vẫn còn sống.

Ringo và Star đứng đối diện nhau rồi bắt đầu đào ở giữa cái hố. Mặt đất mà cái máy kia đã nện không đến nỗi rắn lắm. Và cũng vẫn chưa kịp đóng băng. Rác còn nhiều hơn đất. Có điều lớp đất lấp dày quá. Đào mãi đào mãi vẫn chưa thấy sợi lông chó nào lộ ra. Mặc dù tiếng gào thét đứt hơi kia vọng lên ngay dưới chân thôi. Mặc dù lũ chó vẫn đang còn sống và kêu gào đau đớn như thế kia.

Khi đào đến mức sắp gãy cả chân trước, phía dưới hình như có gì đó cựa quậy. Bới thêm một chút nữa thì thấy thò ra một cái đầu tròn tròn. Ringo dùng răng ngoạm lấy cái đầu đó, dồn sức trụ chân sau rồi kéo lên. Kéo lên đến mặt đất thì thấy đó là một con chó đã chết. Con chó nằm mềm rũ ra. Star nhìn Ringo thêm một lần nữa rồi bắt đầu đào ở hướng khác. Con chó thứ hai cũng đã chết. Con thứ ba, con thứ tư cũng vậy. Không ngừng đào rồi lôi lên nhưng chẳng có con chó nào còn sống cả. Tới tận lúc bình minh hé rạng xanh biếc phía trời Đông, vẫn chẳng có một con nào.

Ringo thở hổn hển và đưa mắt nhìn vô số những con chó

đang nằm bẹp la liệt trên nền tuyết. Lớp đất bị đào thủng lỗ chỗ trên mặt đang từ từ sụp xuống dưới lòng hố. Xem ra chẳng có thêm con chó nào xuất hiện nữa. Nhưng từ dưới lòng đất vẫn không ngừng vọng lên tiếng kêu gào đầy thảm thiết. Rốt cuộc thì mấy con chó đang phát ra tiếng kêu gào đó bị chôn ở chỗ nào? Star cũng ngừng cử động, nhìn quanh bốn phía. Nét mặt Star đầy mệt mỏi, tổn thương và bối rối. Đến lúc đó, Ringo mới nhận ra. Tiếng kêu gào rõ mồn một mà Ringo và Star đang nghe thấy không phải âm thanh vọng lên từ trong lòng đất. Mà là tiếng gào thét vang lên từ trong đầu của cả hai.

Con đường quay về xa thật là xa. Tựa như buổi sáng tỉnh dậy sau cơn ác mộng dài đằng đẵng, cổ họng nghẹn lại. Vừa buồn bã vừa đói lả, giống như lúc quay bước sau khi giết chết con chó khác trên sàn chọi. Ringo cố gắng hiểu tâm trạng của mình lúc này, nhưng không được. Star đang đi trước cách nó khoảng một bước, mũi chạm xuống nền đất như thể đang đánh hơi mùi tuyết.

Về đến túp lều thì trời cũng đã sáng tỏ. Có lẽ vì kiệt sức nên phải đến khi bước hẳn vào sân, Ringo mới nhận ra có ai đó đã tới đây. Trước cửa túp lều đặt một cái bát to. Không cần nhìn cũng biết trong bát đó đựng thức ăn khô, thịt gà khô và cá khô. Và cũng có thể biết ngay chủ nhân của cái mùi đang quẩn quanh túp lều là ai. Đó là thủ lĩnh của Star.

Ringo từ từ tiến lại trước cái bát đựng thức ăn. Nó không hiểu thứ này có nghĩa là gì. Nó cũng không xác định được liệu thức ăn này có ăn được không. Mặc dù nhai một mẩu thịt gà trộn trong bát thì có lẽ tâm trạng sẽ khá hơn một chút. Và có lẽ cũng chẳng cần phải đi sang tận ngôi làng bên kia núi để bắt gà nữa. Star đến bên nó, khẽ huých nhẹ vào vai. Ánh mắt cô ấy đang nói, đồ của thủ lĩnh cho đấy, ăn được, không sao cả.

Vừa ăn no bụng rồi chui vào lều thì cơn buồn ngủ ập đến. Ringo nằm đầu kề đầu bên Star. Giây phút nhắm mắt lại, tiếng xình xịch xình xịch lại vang lên trong đầu. Ringo cụp tai xuống sát đầu, rúc mũi vào gáy Star. Âm thanh đó theo nó vào tận trong giấc mơ. *Xình xịch xình xịch.*

DONG HAE 3

Dong Hae đi một vòng quanh hành lang phòng bệnh và đến trước phòng sinh hoạt chung. Bốn bệnh nhân đang ngồi túm tụm trước tivi xem bản tin thời sự buổi tối.

> *"... Trong lúc đó, tại phường Jinwon, quận Nam thành phố Hwa Yang, tỉnh Gyeonggi, nơi hiện đang tạm thời bị hạn chế lưu thông, hơn 400 chiếc xe hơi đã chiếm lĩnh con đường bốn làn xe, yêu cầu cho lưu thông trở lại, những chiếc xe này đã đối đầu với quân đội và cảnh sát suốt 50 giờ đồng hồ. Các tài xế bật đèn xi nhan và bấm còi xe..."*

Trên màn hình hiện lên Trạm kiểm soát trên Quốc lộ số 3 tiếp giáp giữa phường Jinwon quận Nam thành phố Hwa Yang với quận Dobong thuộc Seoul. Dưới bầu trời xám xịt tuyết rơi, hàng trăm chiếc xe hơi đang đồng loạt nháy đèn pha.

"Ê, chào."

Đang ngồi giữa cái xô pha, Kim Yong giơ tay lên vẫy Dong Hae.

"Vào đây. Cùng xem thời sự một phát nào."

Dong Hae giật mình quay mặt đi. Hắn vội vã đi qua phòng sinh hoạt chung. Bởi nếu dính vào Kim Yong thì chắc sẽ phải nghe mấy "chuyện giật mình ngã ngửa" mất tới cả tiếng đồng hồ.

"Làm gì mà bận rộn thế?"

Tới trước cửa phòng 3009, một bàn tay mềm mềm ấm ấm như cái lưỡi túm lấy gáy hắn. Quay lại thì thấy Kim Yong đang đứng sau lưng nhe răng cười.

"Để tớ kể cho cậu nghe một chuyện giật mình ngã ngửa luôn nhá?"

Kim Yong là kẻ suốt ngày chỉ kể những chuyện giật gân. Nào là hồi mới 5 tuổi đầu anh ta đã trở thành thành viên hội Mensa[22], nào là thi đại học được điểm tuyệt đối và đã đỗ thủ khoa trường Đại học Seoul, nào là được tuyển ngay trên phố và tham gia diễn xuất trong phim điện ảnh *Bắp cải trên đồng ớt*[23] nào là ở bệnh viện ngày xưa, anh ta đã giở chiêu đưa một người mù bay vào "biển sao"... Con người này bây giờ mà có đưa tin rằng chim anh ta mọc trên ngực thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cho lắm. Dong Hae hất văng bàn tay đang túm gáy mình ra. Kim Yong khẽ lúc lắc bàn tay bị hất, rồi đưa ngón trỏ chọc lên trần lối đi.

"Hôm nay có quyết định đóng cửa các phòng bệnh đấy nhá. Chỉ trừ phòng bệnh số 5 ra thôi."

Chỉ trừ phòng bệnh số 5... Thế nghĩa là làm sao? Dong Hae quay bước, đi về phía phòng 3011. Kim Yong vốn là kẻ thấy đối phương tỏ ra tò mò thì sẽ ngậm miệng không chịu nói, vì vậy nếu muốn nghe được câu trả lời phải làm ra vẻ không quan tâm.

"Thì bệnh viện trống trơn rồi còn gì. Tất cả các phòng bệnh

cộng lại hình như cũng chưa tới 30 đứa. Nghe nói sẽ tập hợp về một chỗ và đợi đến lúc đưa tới nhà thi đấu đấy.”

Kim Yong lẹp kẹp đôi dép đi trong nhà bám nhằng nhẵng theo sau. Dong Hae đi qua phòng y tá, qua bức tường có gắn hộp đựng vòi cứu hỏa, đến trước cửa phòng 3011.

“Có khi sáng ngày mai sẽ chuyển lên tầng 5 đấy. Đừng thất vọng quá nhá, cứ gói ghém đồ đạc trước đi.”

Dong Hae đi vào phòng. Hắn ngồi ghé lên bậu cửa sổ, nhìn xuống sân sau bệnh viện. Cái xích đu bỏ không bị gió thổi đu đưa qua lại như con lắc trong ánh đèn đường màu vàng. Như một thói quen, hắn nghĩ tới Jin Man. Thằng ngu, sao cứ nhất định phải rơi xuống cái chỗ đó chứ... Mà không biết bố có sao không nhỉ? Đột nhiên trước mắt hắn hiện ra gương mặt mẹ và Seo Jae Hyung. Tình hình họ thế nào, đó là điều mà Dong Hae muốn biết nhất.

Ngày 29 vừa rồi, căn bệnh Mắt đỏ đã tìm đến tận cái bệnh viện tâm thần nằm trên núi ở phía Đông Hwa Yang này. Sau khi phát hiện bệnh nhân đầu tiên ở phòng bệnh số 1, chỉ trong ba ngày, toàn bộ các phòng bệnh đã thành một đống hoang tàn. Phía bệnh viện đã phát cho người bệnh kính phòng hộ và khẩu trang N95, nhưng hầu như chẳng có chút tác dụng phòng dịch nào. Đêm nay, người còn lại ở phòng bệnh số 1 chỉ có Dong Hae và 4 người gặp ở phòng sinh hoạt chung lúc nãy. Từ mấy hôm trước, các phòng bệnh đã đồn rằng bệnh viện sẽ bị đóng cửa. Nhưng vẫn còn đang đau đầu vì không có cách nào để cho bệnh nhân ra viện. Cho ra viện nghĩa là gửi trả về nhà, hoặc là chuyển sang bệnh viện khác. Dong Hae không tin mấy lời đồn đại đó. Bao người khỏe mạnh còn đang bị kẹt lại Hwa Yang và chết dần chết mòn như một bầy chó. Giữa lúc hỗn loạn như thế này, liệu có người thân nào lại vui vẻ chào đón kẻ tâm thần trở về nhà, liệu có bệnh viện tâm

thần nào lại mất trí mà đi tiếp nhận cả mấy thằng điên ở bệnh viện khác đến cơ chứ? Những kẻ hí hửng tưởng được về nhà, rốt cuộc phần lớn đều được đưa lên xe cấp cứu 119 chở tới bệnh viện ở nhà thi đấu. Mấy người còn lại cũng chẳng biết lúc nào sẽ được đưa lên xe cấp cứu thẳng tiến nhà thi đấu.

Dong Hae quay về giường nằm. Nghĩ cho kỹ thì tin đồn mà Kim Yong mới kể dường như cũng có khả năng. Những người mà 119 đưa đi đâu phải đơn thuần chỉ có người bệnh. Quá nửa nhân viên ở đây đã biến mất không một dấu vết, bất kể là nhân viên nhà ăn, phòng giặt ủi, phòng điện máy, phòng hành chính, hay y tá, hộ lý... Vì thế các bệnh nhân phải ăn trừ bữa bằng mì cốc hoặc bánh mì mà y tá chia cho. Từ hôm trước, bệnh nhân không còn được thay quần áo và ra trải giường nửa. Nhân sự phòng y tá cũng giảm xuống từng ngày. Cả ngày hôm qua chỉ có một hộ lý với hai y tá làm việc, tới sáng nay thì chỉ còn một hộ lý và một y tá. Bệnh viện dồn bệnh nhân về một nơi như vậy, có lẽ là biện pháp duy nhất để giải quyết các vấn đề như sưởi ấm hoặc nhân sự.

Chuông điểm danh vừa kêu là Kim Yong quay về phòng bệnh. Một lát sau, Đầu đinh số 1 và một y tá có thân hình như cái thùng thư đi một vòng kiểm tra thăm bệnh. Đèn ngoài hành lang và đèn trong phòng lần lượt tắt. Dong Hae nhìn chằm chằm thật lâu ra ngoài khung cửa sổ sáng ánh đèn đường. Những ý nghĩ lởn vởn trong đầu hắn suốt mấy ngày qua đang mãnh liệt vươn tới nhằm thẳng đích đến. Trong tai hắn vang lên một giọng nói khích lệ.

“Bây giờ, mày không còn là thằng bé dưới tầng hầm nữa. Bây giờ, dù họ không cho mày ra, mày vẫn có thể tự mình ra được.”

Đồng hồ treo trên tường phòng sinh hoạt chung điểm chuông báo 2 giờ sáng. Dong Hae nhỏm dậy. Đứng trong bóng tối,

hắn lặng lẽ thay quần áo. Hắn cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân, mặc đồ lót trong và bộ đồ thể thao vào, sau đó khoác áo parka, xỏ tất và đi giày thể thao. Kim Yong có vẻ vẫn đang ngủ say sưa. Dong Hae đeo kính phòng hộ và khẩu trang vào rồi mở cửa phòng không một tiếng động. Bên ngoài cửa phòng không tối lắm. Ánh đèn cửa sổ phòng y tá hắt dài ra tận trước phòng bệnh. Dong Hae đứng dán lưng vào sát tường hành lang và mở hộp cứu hỏa. Hắn kéo vòi cứu hỏa ra cầm chặt phần dưới đầu vòi phun bằng đồng. Phòng y tá không thấy động tĩnh gì, Dong Hae sải bước đi qua trước cửa phòng. Không thấy có y tá nào trong phòng cả. Chỉ có Đầu đinh số 1 đeo kính phòng hộ và khẩu trang đang ngồi gà gật trước màn hình CCTV. Dong Hae vừa gõ cửa sổ, Đầu đinh số 1 lập tức ngẩng phắt đầu lên nhìn hắn.

"Có chuyện gì thế?"

Dong Hae thõng tay xuống phía dưới mép cửa sổ để giấu cái vòi cứu hỏa và đáp lại bằng giọng ngái ngủ.

"Mắt anh Kim Yong đỏ rồi. Anh ấy kêu đau đầu nữa."

Đầu đinh số 1 đứng dậy khỏi ghế.

"Biết rồi, cứ về đi."

Dong Hae rời khỏi cửa sổ giả bộ quay về phòng, nhưng rồi hắn bước đến đứng trước cửa ra vào phòng y tá. Đầu đinh số 1 đang mở cửa định đi ra ngoài hành lang thì giật nẩy mình đứng khựng lại.

"Mày làm gì ở đây thế hả?"

"Tôi đợi."

Dong Hae đáp và giáng cái đầu vòi phun xuống sọ Đầu đinh

số 1. Đầu đinh số 1 lập tức đi đời. Cũng may là tay này ngã vật xuống ngay ngưỡng cửa, làm cánh cửa phòng y tá mở toang. Trong phòng ré lên một tiếng hét như bị cắt tiết. Dong Hae kéo theo cái vòi cứu hỏa nhảy qua người Đầu đinh số 1, bước vào phòng y tá. Mụ y tá có thân hình thùng thư đang mở cánh cửa sắt thông ra bên ngoài tìm cách thoát. Dong Hae lao tới nhanh như cắt nhưng vẫn chậm mất một nhịp. Vừa chụp lấy tay nắm cửa thì bên ngoài đã vang lên tiếng khóa chốt đánh “cạch”. Tiếng gào của Thùng thư kéo dài về phía tầng dưới của tòa nhà. Có vẻ như mụ ta chạy xuống cầu thang thoát hiểm và to còi kêu gào báo động.

Dong Hae cầm đầu vòi phun giáng liên hồi vào tay nắm cửa. Cánh cửa vẫn trơ ra không nhúc nhích, chỉ có cái tay nắm là rơi ra như bị chặt đứt. Hậu quả là không chỉ bàn tay siết chặt cái đầu vòi phun, mà cả cánh tay và bả vai đều đau nhức nhối. Trong đầu hắn, một ngọn lửa giận xanh lè phụt lên. Không biết con khốn kia trốn ở đâu trong phòng rồi đột nhiên xuất hiện làm hỏng việc của người khác như vậy. Đi vào phía sau phòng y tá, Dong Hae mới phát hiện ra trong này có một không gian mà đứng từ ngoài hành lang không nhìn thấy. Một bên vách tường kê tủ thuốc và bàn làm việc, xe đẩy đựng đồ nghề chữa bệnh, bên cạnh là một cái tủ đồ chất đầy những chồng chăn mỏng, quần áo bệnh nhân, ra trải giường..., phía đối diện trổ một ô cửa sổ to đùng nhìn xuống sân sau bệnh viện. Trên băng ghế dài cạnh cửa sổ vứt chỏng chơ một chiếc điện thoại thông minh và một cuốn tiểu thuyết có vẻ là của Thùng thư, dưới băng ghế, một cái máy sưởi chạy bằng dầu vẫn đang mở.

Dong Hae nhặt điện thoại nhét vào túi áo parka. Hắn tìm được một cái kéo mũi nhọn trong xe đẩy y tế. Có tiếng bước chân vọng tới từ bên ngoài cánh cửa sắt. Âm thanh cho thấy ít nhất cũng phải có hơn hai người đang chạy lên cầu thang. Dong Hae lần lượt nhìn ô cửa sổ và cánh cửa sắt. Hẳn là mấy tên đầu đinh sẽ ập

vào trước khi hắn kịp thoát ra ngoài cửa sổ. Chuyện sau đó thì chẳng cần phải tưởng tượng nữa. Sẽ lại giống như khi bị lôi đến đây năm hôm trước, sau màn chào hỏi bằng nắm đấm, hắn sẽ bị tiêm thuốc rồi nằm thẳng cẳng, chưa kể lần này sẽ bị lôi đến đồn cảnh sát như một tên giết người thực sự, và trở thành "thằng bé dưới tầng hầm" vĩnh viễn, đúng như lời bố hắn nói.

Dong Hae lôi chăn và ra trải giường trong tủ đồ ra vứt thành đống trước cánh cửa sắt, rồi đá cái máy sưởi chạy dầu về phía đó. Cái máy sưởi đổ nghiêng, nổ bụp một tiếng, ngọn lửa phụt ra và thoắt cái đã bén sang tấm chăn. Khói đen tỏa ra ngùn ngụt, cột lửa bốc lên và lan ra. Cùng lúc, cánh cửa sắt bật mở, mấy tay Đầu đinh xuất hiện. Cột lửa thẳng đứng xuyên qua cửa, táp thẳng vào bọn họ. Đúng lúc ấy, từ đâu bỗng vang lên một tiếng hét như sấm dậy. Không phải là tiếng của mấy tay Đầu đinh. Mà là âm thanh vang lên từ trong người Dong Hae. Là tiếng thét của một "cái gì đó" bỏng rát và nặng nề vừa phá tan lồng ngực. Một cơn rùng mình run rẩy lan từ bụng dưới xuống tới đùi. Dong Hae siết chặt nắm đấm, nghiến răng, trừng trừng nhìn hai người đàn ông bị ngọn lửa bủa vây. Cho tới khi "cái gì đó" đã thét lên trong người hắn kia siết chặt cứng rồi lao ra khỏi thân thể hắn.

Khi Dong Hae định thần lại, khói nóng đã theo khí quản chạy vào phổi. Hắn bật ho sặc sụa, ruột gan lộn lên như ăn một cú đấm quyền Anh trúng cổ họng. Nước mắt trào ra cay sè. Thiết bị báo cháy trên trần nhà kêu inh ỏi, tia nước đồng loạt phun ra từ các vòi chữa cháy tự động. Phòng y tá ngập ngụa khói và khí độc. Dong Hae rút chốt cửa sổ và đẩy tung cánh cửa. Gió thốc bão tuyết vào trong và cuốn khói đen cùng ngọn lửa ra ngoài. Nhân lúc đó, Dong Hae thả đầu vòi phun ra bên ngoài cửa sổ. Đường ống cứu hỏa dài 30 mét nhanh chóng được kéo tuột hết ra ngoài. Cảm giác đầu vòi phun vừa chạm nhẹ xuống đâu đó, có vẻ là cắm xuống lớp tuyết ở dưới tầng một.

Dong Hae trèo ra ngoài cửa sổ. Hắn bám thật chặt để ống cứu hỏa không tuột khỏi tay, hai chân chống vào tường và từ từ leo xuống. Chưa xuống được 1 mét, bàn tay hắn đã như phải bỏng. Bão tuyết bịt kín tầm nhìn và ra sức lay lắc hắn giữa không trung. Chân hắn trượt dài trên mặt tường đóng băng. Mấy lần suýt nữa hắn đập mặt vào tường. Trầy trật mãi mới đặt chân được xuống nền tuyết, toàn thân hắn đã đầm đìa mồ hôi. Lòng bàn tay hắn toạc hết da do ma sát với ống cứu hỏa, bỏng rát như bị lửa đốt. Dong Hae rút kéo trong túi ra. Hắn nhấc ống cứu hỏa lên, cắt một đường phía trên đầu vòi phun khoảng 30 phân. Quấn cái ống quanh bàn tay để khi cần có thể dùng làm vũ khí, Dong Hae nhảy qua bồn cây và chạy về phía bờ vực. Khi hắn chạy đến chỗ có chiếc xích đu thì thấy vang lên một tiếng ầm như rung chuyển cả tòa nhà. Đó là tiếng cửa sổ phòng y tá ở tầng 3, trung tâm của ngọn lửa, vỡ bục ra như phát nổ. Dong Hae thoáng ngước nhìn lên. Những mảnh thủy tinh vỡ lấp loáng ánh vàng đang bắn tung trong bão tuyết và rơi xuống. Một lát sau, có tiếng còi hụ từ xa vọng tới. Nếu không phải cảnh sát thì hẳn là xe cứu hỏa.

Dong Hae bắt đầu chạy. Băng qua tường rào sân sau và chạy về phía chòi nghỉ chân. Tới mép bờ đá nơi Jin Man rơi xuống, hắn đứng nhìn toàn cảnh bệnh viện được thu lại trong tầm mắt. Ánh lửa bốc lên và lay động như ngọn sóng trong bóng tối, ngọn lửa phá vỡ ô cửa sổ phụt ra cuốn theo làn khói đen kịt, tòa nhà bệnh viện phát ra đủ thứ tiếng nổ lớn nhỏ nghe như những tiếng kêu rên. Dong Hae siết chặt lòng bàn tay ướt nhẹp máu và phá lên cười. Cảm giác chỉ muốn vung nắm đấm lên trời. Đêm nay, rốt cuộc hắn cũng thoát khỏi tay bố hắn. Đây là giây phút trao bằng tốt nghiệp cho thằng bé dưới tầng hầm. Hắn muốn tự chúc mừng sự độc lập mang tính lịch sử này bằng việc đứng ngắm nhìn cho tới khi tòa nhà bệnh viện trở thành đống tro tàn. Dong Hae hỏi thằng bé dưới tầng hầm.

“Không phải lúc nào Chúa cũng hành hạ mày đâu. Đúng không nào?”

Thằng bé dưới tầng hầm đáp.

“Tôi không muốn lại bị nhốt nữa.”

Dong Hae gật đầu. Thằng bé dưới tầng hầm hỏi lại.

“Bây giờ phải làm sao?”

Phải làm sao nhỉ? Xe cứu hỏa đang hụ còi phóng lên theo con đường trong khuôn viên bệnh viện. Xe cảnh sát chắc cũng sắp xuất hiện thôi. Trước hết phải thoát khỏi Hwa Yang đã. Bởi một khi đã thoát khỏi Hwa Yang thì dù là cảnh sát hay bố hắn cũng không thể đến bắt hắn được. Muốn vậy phải xuôi theo con dốc phía đường leo núi để xuống núi. Lối đó hắn chưa từng đi qua lần nào. Cũng chẳng biết đi sẽ mất mấy tiếng, hay ở dưới núi có những gì. Tuy nhiên, có một điều hắn biết chắc, đó là xuống đến chân núi thì không phải là đất Hwa Yang nữa. Còn sau đó thế nào thì đợi tới nơi rồi tính.

Dong Hae rời khỏi chòi nghỉ chân. Hắn băng qua con đường leo núi, sau đó cúi thấp người bước xuống dốc. Một tay cầm điện thoại di động bật đèn soi, một tay bám thân cây, ngồi bệt mông mà trườn xuống. Bão tuyết dày đặc, bóng đêm mịt mùng nhưng hắn không lạc đường. Bởi chỉ cần chú ý không để bị ngã lăn và trườn xuống là được.

Dong Hae bám vào một thân cây bước một bước, rồi bám vào cây tiếp theo và tiến thêm một bước nữa, cứ như vậy leo xuống sườn núi dốc phủ tuyết ngập đến bắp chân. Bàn tay trầy trụa bỏng rát nhanh chóng tê cứng lại, không còn cảm giác. Tuyết đông cứng đang nghiến rào rạo dưới chân. Sương tuyết mịt mù

lạnh giá và ẩm ướt lùa qua các thân cây, ngấm vào tóc ướt đẫm và cứa lên da thịt. Trên đỉnh núi, bão tuyết đang khịt mũi liên hồi như một con ngựa đầy phẫn nộ. Con dốc dài như vô tận.

5 giờ sáng. Dong Hae xem đồng hồ rồi dừng lại. Trời vẫn tối đen, sương mù càng lúc càng dày đặc, nhưng tai hắn đã trở nên thính nhạy gấp hai lần. Bên trái hắn có cái gì đó đang chuyển động. Có vẻ không phải thú rừng. Là tiếng chân người đang leo xuống dốc núi giống như hắn. Tiếng động đó làm hắn dựng tóc gáy. Liệu có phải cảnh sát không nhỉ? Dong Hae tắt đèn flash điện thoại di động đi.

Trong sương mù nhanh chóng hiện ra ánh đèn lờ mờ. Ánh đèn không xa lắm và đang chuyển động chầm chậm. Dường như có cả tiếng thở dồn dập hổn hển. Lát sau vọng tới tiếng nói chuyện thì thào. Và dù thật khó tin, nhưng đúng là nghe thấy cả tiếng chó con rên ư ử. Dong Hae dán chặt vào thân cây, co người ngồi núp xuống hết mức có thể.

“Dừng lại.”

Đâu đó phía dưới chân hắn vang lên tiếng quát. Ánh đèn pha sắc lẹm quét qua phía dưới chân Dong Hae. Cùng lúc đó, ánh đèn nãy giờ di chuyển trong sương mù vụt tắt.

“Cảnh cáo đấy. Quay lại đi.”

Tiếng quát lại vang lên. Ánh đèn pha quét về phía một đôi trai gái đang đứng cách đó hơn 10 mét rồi dừng lại. Người đàn ông đeo ba lô, người phụ nữ đang ôm một con chó con. Đến lúc này, Dong Hae mới nhận ra mình đã xuống tới chân núi. Cũng như nhận ra ở đằng trước tối đen không nhìn thấy gì kia có đồn gác của quân lính, và ngoài bản thân hắn ra, còn có những người khác cũng tìm cách đi xuyên núi để thoát khỏi Hwa Yang. Đôi trai gái

đang đứng trong ánh đèn pha kia chính là những người như thế.

"Cảnh cáo lần cuối cùng. Quay lại đi."

Có vẻ họ đã quyết định bỏ qua lời cảnh cáo. Họ thì thầm.

"Chạy thôi," và tiếp đó là tiếng trượt dài trên con đường tuyết. Ánh đèn pha đuổi theo hai người. Một lát sau, trong màn sương mù dày đặc vang lên bốn tiếng súng nổ.

SU JIN 3

"Bố, bố đang ở đâu đấy ạ?"

Su Jin áp sát tai vào điện thoại và hét lên. Cả hai đầu dây đều rất ồn. Đầu dây bên kia, tiếng người la hét át cả tiếng bố cô, còn đầu dây bên này, tiếng ồn của trực thăng đang bít lấy tai cô. Chiếc trực thăng mới xuất hiện từ cuối chân trời phía Nam một lúc trước bây giờ đang lượn vòng phía trên sân vận động chính của nhà thi đấu phức hợp. Đây là trực thăng vận chuyển đồ tiếp tế từ Seoul tới.

"Con hỏi bố đang ở đâu ạ?"

"Thì đã bảo ở Tòa thị chính rồi mà."

Bố cô cũng nói như hét lên.

"Sao bố ra đó làm gì?"

"Ờ thì... nhảy dù 11..."

Không nghe được hết câu. Tiếng la hét ở đầu dây bên kia cũng im bặt. Điện thoại đã ngắt. Có vẻ như máy bay trực thăng đã

làm ảnh hưởng đến tín hiệu đường truyền. Su Jin kéo khóa áo khoác phòng hộ xuống, nhét điện thoại vào trong túi. Nhảy dù 11 nghĩa là sao nhỉ? Sao bố lại ra Tòa thị chính? Cô đeo găng tay cao su vào, vừa chỉnh khẩu trang ở cằm vừa đưa mắt nhìn sang hàng ghế khán đài nằm phía bên kia nhà thi đấu phức hợp. Cảnh sát cơ động đeo mặt nạ phòng độc, khiên dựng thành hàng dài trước mặt.

Đột nhiên, cô nhớ ra tin nhắn của Hyun Jin mà cô nhận được mấy hôm trước.

"Chị không sao chứ? Bố bảo đừng lo nhưng mà em không yên tâm. À, em sẽ về Hwa Yang đấy."

"Nhảy dù 11" và "Tòa thị chính" lúc này tự động khớp với nhau thành một câu. Lữ đoàn nhảy dù 11 đã vào đến Hwa Yang, nhận nhiệm vụ nào đó và được điều quân ra Tòa thị chính. Bố nhận được tin liền tới đó để gặp Hyun Jin. Su Jin nhìn lên phía trên đầu. Những đám mây xám xịt đang nhanh chóng kéo đến xung quanh chiếc máy bay trực thăng. Hệt như bầu trời mùa hạ ngay trước khi cơn mưa rào ập xuống.

Quảng trường Tòa thị chính, cùng với khu vực hàng rào phong tỏa phía Nam phường Jinwon là những nơi ồn ào và nguy hiểm nhất ở Hwa Yang. Nếu như hàng rào phong tỏa phía Nam là tiền tuyến, nơi những chiếc xe hơi biểu tình để gây sức ép với quân đội và yêu cầu gỡ bỏ lệnh phong tỏa, thì Tòa thị chính là hậu phương nơi người dân đồng loạt biểu tình ngồi yêu cầu cải thiện tình hình. Nếu như yêu cầu của tiền tuyến là "Cho thông đường", thì của hậu phương là "Để chúng tôi sống". Những mối quan tâm chính yếu, đối với người từ nơi khác đến không may bị kẹt lại là việc giải quyết vấn đề ăn ở và nỗi khiếp sợ bị nhiễm bệnh; đối với người dân thành phố thì là tiền mặt, nhu yếu phẩm, nguồn cung

ứng vật phẩm phòng dịch như khẩu trang và kính phòng hộ; đối với người nhiễm bệnh và gia đình họ thì là cung cấp thuốc men và cải thiện điều kiện thiếu thốn khắc nghiệt của bệnh viện trọng điểm tập trung. Đó là những vấn đề liên quan đến sự sống còn, và là yêu cầu tất yếu. Người chuyển tải điều này tới cả thế giới không phải nhà chức trách thành phố, cũng không phải giới báo chí. Mà chính là Internet và những người sử dụng mạng xã hội.

Tổng hợp những câu chuyện đang lan truyền khắp nơi thì vào chiều hôm qua, ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết, Tòa thị chính đã rơi vào tình trạng hỗn chiến. Nghe nói tại con đường xung quanh tòa Thị chính và cầu Hwa Yang 1 đều bố trí một đội lính nhảy dù, và từ đâu đó vang lên tiếng loa cảnh cáo.

“Yêu cầu tất cả người dân giải tán.”

Tiếng loa cất lên chưa tới một phút thì phía quân lính cũng nhận được lệnh.

“Bắt tất cả những người tham gia biểu tình.”

Giữa lúc mọi người còn đang ngơ ngác “Không lẽ nào...” thì đám quân lính đã cầm dùi cui và súng trường lao vào bắt bớ. Người ta vội vàng chạy trốn vào các cửa hàng, nhà dân, nhà cao tầng gần đó, nhưng vẫn có tới hàng trăm người bị bắt. Họ bị trói quặt tay sau lưng, lùa lên xe tải chở hàng rồi xe chạy đi đâu mất dạng. Trên Twitter hay bài đăng của các diễn đàn lan truyền những “hình ảnh làm bằng chứng” cho thấy tình hình lúc đó. Những hình ảnh chụp cảnh đánh người bằng dùi cui, mũ sắt hay súng K1, cảnh túm tóc phụ nữ lôi lên xe tải, cảnh chĩa họng súng vào ngực ai đó...

Những người lính đó liệu có phải đội nhảy dù 11 không nhỉ? Trong số đó, có cả Hyun Jin chăng? Bố đến Tòa thị chính như

vậy, có lẽ là vì biết chắc có Hyun Jin ở đó. Nhưng cô không hiểu nổi lý do bố làm vậy. Dù đến đó thì cũng đâu có chắc sẽ gặp được con trai. Mà có thì cũng đâu thể trò chuyện được gì. Thằng bé là quân nhân. Ở địa vị đó, chừng nào còn chưa đào ngũ, thì không thể thoát khỏi sức nặng của mệnh lệnh.

Trực thăng bắt đầu hạ cánh xuống giữa sân vận động. Dù đứng ở ngoài đường đua quanh sân, cô vẫn thấy xây xẩm cả đầu óc vì tiếng ồn và gió mạnh. Mấy nhân viên tình nguyện đang đợi, sẵn sàng đẩy xe chở hàng di chuyển về phía sân vận động. Su Jin cũng cố gắng gạt nỗi bất an trong lòng và đi theo sau.

Bệnh viện được mở ra ở nhà thi đấu dưới cái tên “Bệnh viện trọng điểm tập trung” đến nay đã sang ngày thứ ba. Bệnh viện Hwa Yang đã tự đóng cửa. Lý do là bởi đội ngũ y bác sĩ và bệnh nhân lây chéo cho nhau, vì thế bệnh viện đã thành ra một công xưởng sản xuất những bệnh nhân Mắt đỏ. Những bệnh nhân không bị lây bệnh thì được cho ra viện, hoặc cũng có thể là chuyển viện. Đội ngũ y bác sĩ còn lại lác đác vài người thì được phân công ra bệnh viện ở nhà thi đấu, hoặc là đã viết đơn từ chức. Các bệnh viện khác chỉ chênh lệch về thời gian, chứ cũng đang trải qua trình tự giống như vậy. Việc điều trị cho những bệnh nhân thông thường hoàn toàn trở thành phần việc của những phòng khám trong khu dân cư. Quy định mà lãnh đạo Bộ Y tế dùng đủ mọi cách mà không sao áp xuống được, xem ra Mắt đỏ chỉ trong vòng mười hôm là làm xong. Đó là “bệnh nhẹ thì chỉ cần đến phòng khám gần nhà”.

Tất cả có năm người bị đẩy từ cơ sở điều trị trong container ra tới bệnh viện tập trung. Đó là Su Jin và Yu Eun Ji, trợ lý, bác sĩ chuyên khoa sức khỏe cộng đồng và trưởng khoa Park Nam Cheol. Ngoài ra còn có mười lăm người được gọi từ bệnh viện khác tới. Tính cả vị bác sĩ quân y đã về hưu, ba y tá quân đội và tình nguyện

viên ở đây thì vừa thành một đội bao gồm năm bác sĩ, mười bốn y tá, ba trợ lý, kỹ thuật viên xét nghiệm và kỹ thuật viên X-quang mỗi vị trí một người. Sáng sớm ngày hôm kia, các thành viên trong đội đã có buổi gặp mặt tại phòng y vụ ở bệnh viện nhà thi đấu.

Thông qua buổi tập huấn cho các thành viên, Tổng chỉ huy - trưởng khoa Park Nam Cheol báo tin Cục phòng chống dịch bệnh dự đoán mức độ nguy hiểm của dịch bệnh Mắt đỏ tương đương với dịch sởi. Tin tức đó tựa như lời cảnh báo cho hồi kết của Hwa Yang. Bởi nếu như phỏng đoán ấy là đúng thì căn bệnh truyền nhiễm sở hữu tỷ lệ tử vong cao hơn cả Ebola này sẽ phải hạ gục 260.000 trong tổng số 290.000 dân của thành phố Hwa Yang rồi mới chịu biến mất. Thêm vào đó, dường như mỗi lần đổi vật chủ từ người này sang người kia, căn bệnh lại càng trở nên hung tợn hơn. Triệu chứng ngày càng nghiêm trọng, và thời gian từ khi phát bệnh cho tới khi tử vong đang dần dần rút ngắn lại. Cũng không có người bệnh nào tránh khỏi cái chết. Ít nhất theo như Su Jin biết là vậy. Trưởng khoa dự đoán cuối tuần có thể sẽ là khởi điểm cho một cuộc đại bùng phát. Trưởng khoa nói, “Cầu Chúa phù hộ cho các vị,” giọng ông ta hạ xuống đầy u ám.

Dự liệu của trưởng khoa đã trở thành sự thật. Kể từ ngày thứ Bảy hôm qua, số người nhiễm bệnh và tử vong đã tăng lên như vũ bão. Tới mức chỉ mỗi việc lập danh sách và bảng theo dõi thôi cũng đã đủ hết hơi. Không còn thời gian đâu mà nghĩ tới những việc như xét nghiệm hay tập trung điều trị nữa. Ngay cả việc tiếp nhận toàn bộ bệnh nhân cũng nằm ngoài khả năng. Cái gì cũng không có hoặc là thiếu thốn. Thuốc men, bình ôxy, máy tiệt trùng diệt khuẩn, máy giặt, thiết bị chẩn đoán, trang bị phòng hộ, thực phẩm... Máy sưởi không được đưa vào, người bệnh nằm trên sàn gỗ rét run nhưng ngay cả mấy tấm chăn mỏng để đắp cho họ cũng thiếu. Thậm chí ngay cả không gian cho bệnh nhân nằm cũng không được đảm bảo. Chỉ trong một ngày, sàn nhà thi đấu bóng rổ

và bóng chuyền đã dày đặc những chăn mỏng trải xuống thay giường.

Người cứu rỗi cho cái bệnh viện thê thảm này không phải lãnh đạo thành phố hay chính phủ. Mà là hơn hai chục người cao tuổi vẫn từng công tác tình nguyện ở những phòng chăm sóc đặc biệt của Bệnh viện Hwa Yang. Người thì vốn làm thợ mộc, người thì là nhạc công phòng trà chơi đàn accordion, người là thợ sửa chữa đồ điện tử... trẻ nhất trong số đó là một người đàn ông 62 tuổi tự giới thiệu mình là “thợ mai táng ngầm”. Trưởng khoa Park Nam Cheol đã từ chối tấm lòng của họ vì lo ngại nguy cơ cao lây lan bệnh truyền nhiễm, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào không nhận. Họ là những người đã giúp di dời những hàng ghế khán giả trên khán đài lấy chỗ cho người bệnh nằm, và cũng là người phát cơm, dù chỉ là đồ ăn liền, cho bệnh nhân và đội ngũ y bác sĩ. Họ gánh vác những việc như lau dọn, xử lý đồ cần giặt, chăm sóc người bệnh, xử lý người tử vong, cho tới cả việc lái mấy chiếc “xe cứu thương của Bệnh viện tập trung” mới được cấp gần đây. Trong lúc đó, đối sách mà lãnh đạo thành phố đưa ra chỉ vỏn vẹn đúng hai điều. Đó là sử dụng sân trượt băng dưới tầng hầm làm nhà xác. Và đặt lò hỏa táng tạm thời ở khu đất trống phía sau sân vận động phụ.

Sáng nay, bệnh viện nhận được thông báo trực thăng tiếp tế từ Seoul sẽ đến. Su Jin làm việc ca chiều, cô định sẽ đợi trong phòng thay đồ ở ký túc xá rồi sau đó cùng với các tình nguyện viên đi ra sân vận động chính. Cầu mong hàng đưa đến là những thứ dùng được. Trang bị bảo hộ là cấp thiết hơn hết. Mấy thứ như kính phòng hộ, khẩu trang, áo khoác bảo hộ, găng tay cao su...

Chiếc trực thăng quạt gió ầm ầm và bay thấp xuống, tới độ cao khoảng hơn 20 mét thì dừng lại giữa không trung. Cửa mở ra, từ bên trong, những thùng hàng bọc lưới được thả xuống, nhẹ

nhàng đáp giữa sân vận động. Tất cả có sáu thùng. Trên mỗi thùng có vẽ sơn đen thể hiện nội dung bên trong. Thuốc men, vật tư y tế, vật phẩm phòng dịch, chăn, nhu yếu phẩm và thực phẩm. Hoàn thành nhiệm vụ, chiếc trực thăng nhanh chóng biến mất về phía trời xa. Su Jin chất hàng vật phẩm phòng dịch lên xe đẩy và rời khỏi sân vận động. Các tình nguyện viên cũng bước đi bên cạnh cô. Đi qua bãi đậu xe buýt, vừa rẽ vào góc sân thi đấu trong nhà thì thấy một chiếc xe cấp cứu cỡ lớn chạy qua cổng chính. Chiếc xe chạy qua lối vào sân thi đấu trong nhà và lao thẳng về vỉa hè lối đi dành cho người đi bộ mà Su Jin và mọi người đang đi. Tất cả thậm chí còn không kịp giật mình. Mọi việc diễn ra trong chớp mắt. Cửa xe mở ra, năm sáu người đàn ông mặt bịt khăn nhảy xuống, gạt văng Su Jin cùng mấy tình nguyện viên và đá tung mấy chiếc xe đẩy. Su Jin ngã đập ót vào tường nhà thi đấu. Lúc ngẩng đầu lên cô thấy có cái gì đó nong nóng đang chảy xuống sau gáy. Trên nền lối đi phủ đầy tuyết, những giọt máu đang nhỏ xuống lộp độp.

“Cảnh sát, cảnh sát.”

Su Jin nhổm dậy hét lên. Trong số những người đang chất mấy thùng hàng lên chiếc xe cấp cứu, một người thình lình quay lại nhìn cô.

“Ở đây này, cứu với...”

Từ cách đó hơn 10 mét, bàn chân đi giày của gã đàn ông nhằm thẳng mặt cô mà bay tới. Làm sao cô tránh nổi bàn chân đó. Mặt cô bật ngược ra sau, thân hình cô bắn vọt lên rồi rơi bịch xuống đâu đó. Trong tai cô như có bom nổ. Gắng hết sức để thở mà không được. Mũi giày của gã đàn ông kia lại nhằm thẳng mạng sườn cô bay tới. Đúng lúc đó, một bác cao tuổi chạy đến, xô cả thân mình vào vai gã đàn ông. Nằm sõng soài trên nền tuyết, Su Jin lặng nhìn bác cao tuổi và gã đàn ông túm lấy nhau vật lộn. Mấy

bác cao tuổi khác bị ngã dạt ra xung quanh đồng thanh gào lên.

"Cướp."

Từ phía sân vận động chính, vài chục cảnh sát cơ động chạy đến. Tài xế xe cấp cứu thò đầu ra hét lên với gã đàn ông.

"Mau lên đi, cứ vứt đồ lại, lên đi."

Ba gã đàn ông vừa nhảy lên là chiếc xe cấp cứu lập tức quay ngoắt đầu phóng thẳng ra phía cổng chính. Ba tên không kịp lên xe bị cảnh sát cơ động bao vây. Dùi cui vung lên, máu văng tung tóe, tiếng gào rú, tiếng la hét hỗn loạn. Gã đàn ông đã đánh Su Jin bị giày nhà binh đạp nghiến lên đầu. Một gã khác bị dùi cui giáng toạc nửa mặt. Gã còn lại bị khiên cảnh sát tương cho một đòn ngã sấp, máu me đầm đìa rồi bị lôi đi. Ở ngoài cổng chính, hai chiếc xe buýt của cảnh sát cơ động đang đứng nối đuôi chặn ngang lối ra. Cùng với tiếng phanh xe cày trên mặt đường tuyết, xe cấp cứu của bọn cướp đâm chúi đầu như thể muốn nhảy chồm lên hông chiếc xe buýt. Một bên bánh xe cấp cứu bốc lên không trung, thân xe nghiêng đi rung bần bật. Cuối cùng, chiếc xe lật hẳn và lăn thêm vài vòng nữa. Một tiếng nổ "uỳnh" vang lên, ngọn lửa bùng lên từ chiếc xe cấp cứu. Những mảnh thép bốc cháy bắn ra tứ phía như boomerang rồi rơi xuống mặt đường. Su Jin vẫn nằm bẹp trên mặt đất, chỉ có đôi mắt là hấp háy.

"Này cô, cô không sao chứ?"

Có ai đó đỡ vai Su Jin và dìu cô ngồi dậy.

"Cô tỉnh lại đi."

Su Jin không sao định thần lại được. Trước mắt cô chuyển động của mọi người bị đứt quãng hoặc khựng lại, toàn bộ âm thanh náo loạn bên tai ban nãy giờ trở nên xa xôi mờ mịt. Ánh mặt

trời mùa đông hiếm hoi đã biến mất vào trong những đám mây xám chì. Thời gian dường như trôi chậm hơn bình thường tới mười lần. Bàn tay ai đó áp khăn lên trán cô, chỉ duy có bàn tay đó là mang lại cảm giác giống với bình thường. Su Jin gắng sức nhìn vào mắt chủ nhân của bàn tay đó. Bản thân cô cứ chực rơi ra khỏi trường trọng lực của hiện thực, cô gắng hết sức bình sinh níu chặt mình lại.

"Cô có đi được không?"

Đó là ông già đã cứu cô thoát khỏi cú đá thứ hai của gã đàn ông. Ông là tài xế xe cấp cứu có bốn mươi năm kinh nghiệm lái xe tải, được mọi người gọi là "tài xế Baek". Su Jin nói "Được ạ" và đúng giây phút đó, cô bật khóc nức nở. Cô muốn được gặp bố. Cô muốn được mặc váy ngắn đi thăm Hyun Jin. Tháng ngày mà cô có thể làm những việc như vậy dường như sẽ không bao giờ quay trở lại. Sự việc vừa mới xảy ra đang nói với cô điều đó. Tỉnh mộng đi. Chỉ mới mười ngày trước thôi, mấy người đàn ông kia còn là những người dân lương thiện của thành phố. Nhưng giờ thì sẽ không có chuyện các người còn sống sót mà thoát ra khỏi thành phố đâu.

"Máu chảy nhiều quá."

Tài xế Baek đỡ lưng Su Jin dìu cô đứng dậy.

"Cô đứng dậy xem nào. Vào để bác sĩ kiểm tra cho."

Phía trên mí mắt bên trái của cô bị rách ngang một đường dài khoảng 3 cm. Đằng sau gáy rách toạc như vỏ hoành thánh. Không có bác sĩ ngoại khoa nên Trưởng khoa Park Nam Cheol sát trùng rồi khâu vết thương lại cho cô. Trưởng khoa nhắc nhở cô rằng tấm thân mình quan trọng hơn hàng tiếp tế. Ông ta chặc lưỡi ái ngại bảo trán của một cô gái trẻ mà lại thành ra khó coi thế này,

và khuyên cô sau này nên đi điều trị lại ở bên phẫu thuật thẩm mỹ. Su Jin không trả lời. Cụm từ "phẫu thuật thẩm mỹ" nghe cứ như nói đùa. Vị cấp trên nổi tiếng là kiệm lời và khó tính lại đang lo lắng cho cái trán của cô, chuyện này cũng thật là lạ lùng. Cô chỉ mong ông ta cứ im lặng mà tập trung khâu vết thương như bình thường còn hơn. Theo như cô nghe được, vị bác sĩ nội khoa này cực kỳ thích rượu và bị chứng run tay, mỗi lần ông ta xử trí những thao tác tinh vi như chọc dò lồng ngực, trợ tá đứng cạnh đều sợ mất mật.

"Hôm nay cô cứ nghỉ ngơi đi."

Y tá trưởng cho cô thuốc kháng sinh và một ngày nghỉ phép. Đây là do lo ngại biết đâu lại có xuất huyết trong não mặc dù phim chụp X-quang không cho thấy dấu hiệu chấn thương sọ não. Su Jin quay về phòng thay đồ.

Phải gọi điện cho bố đã, Su Jin nghĩ vậy rồi ngủ thiếp đi, chẳng còn biết gì nữa. Là do mệt mỏi chồng chất suốt thời gian qua nên mới thế chăng? Hay là do bị sốc nhỉ? Khi cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài thậm chí chẳng có lấy một giấc mơ thì đêm đã khuya. Mấy chiếc giường trong phòng thay đồ đều trống trơn. Eun Ji hình như làm ca ban ngày mà giờ cũng không thấy đâu cả. Su Jin lật chăn ngồi dậy. Cô xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà, đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Cuối nền trời tối đen, những vì sao đang lập lòe như ánh tro tàn. Bố đã về nhà chưa? Chắc không có chuyện bố vẫn ở Tòa thị chính tới tận giờ này đâu nhỉ?

Su Jin lấy điện thoại trong túi quần ra. Không gọi được. Không phải đầu bên kia không nghe máy, mà là không có tín hiệu kết nối. Cô gửi tin nhắn nhưng nhận được thông báo không gửi được. Nghĩ bụng hay là bị nhiễu sóng, Su Jin đi ra ngoài hành lang và cố thử liên lạc lại nhưng vẫn chẳng khác gì. Cô thử mở mạng

xem thế nào, nhưng không mở được. Naver, Nate[24], Google... trang nào cũng không thể vào được. Trên màn hình chỉ hiện dòng chữ ngớ ngẩn thông báo không tìm thấy trang web. Như thể cả khu phức hợp thể thao khổng lồ này đã bị bọc kín trong một bức màn cách ly chắn sóng tín hiệu.

Bức màn cách ly... một ý nghĩ đáng sợ lướt qua trong đầu cô. Su Jin đi ra khỏi nhà thi đấu và chạy về phía bốt điện thoại công cộng nằm ở phía cổng chính. Tình hình cũng giống hệt như vậy. Bốt thứ nhất, rồi đến bốt thứ hai cũng đều không có tín hiệu. Toàn thân Su Jin cứng đờ như thể bị một bàn tay lạnh ngắt túm lấy sau gáy. Đây không phải là lỗi đường truyền tín hiệu. Mà là một sự cô lập. Không chỉ liên lạc với bên ngoài bị cắt đứt, mà ngay cả liên lạc giữa những người bên trong thành phố với nhau cũng không thể. Hwa Yang bây giờ đã là một hòn đảo thực sự. Su Jin quay về. Cô thẫn thờ bước đi trên hành lang dài lượn vòng tròn của nhà thi đấu.

“Chị đi đâu về đấy ạ?”

Nghe tiếng Eun Ji, Su Jin choàng tỉnh ngẩng đầu lên. Cô đang ở trước căng tin. Chuyên viên cấp cứu Lim bên Bệnh viện Mi Rae đang đứng cạnh Eun Ji, vẻ mặt ngượng nghịu.

“Ra bốt điện thoại công cộng. Điện thoại di động của y tá Yu có gọi được không?”

Eun Ji lắc đầu.

“Từ mấy tiếng trước đã không được rồi.”

Ra là vậy. Su Jin lướt qua chuyên viên Lim, đi về phía phòng thay đồ. Eun Ji theo sau.

“Chuyên viên Lim bảo là hình như đêm nay sẽ xảy ra

chuyện gì đó. Có lẽ vì vậy mà người ta cắt tín hiệu liên lạc trước."

Su Jin lại nằm xuống giường nhưng không thể nào ngủ được. Cô thấy thật hoang mang và bức bối. Chắc bố đã về nhà rồi chứ? Cô muốn tin như vậy. Tin rằng bố đã tắm rửa, ăn tối và đi nằm sớm như thói quen thường ngày. Từ một góc trong tâm trí vang lên giọng nói thúc giục cô hành động. Đi đi. Đi xem có đúng là như vậy không.

Đồng hồ chỉ 11 giờ 40 phút. Đã quá mốc giới nghiêm 1 giờ 40 phút. Giờ này chỉ có xe 119, xe cảnh sát và xe quân dụng là được phép lưu thông. Liệu xe cấp cứu của bệnh viện bình thường có được chạy không nhỉ? Su Jin nhỏm dậy ngồi trên giường. Giả sử là xe cấp cứu của Bệnh viện tập trung này thì sao... Su Jin đi ra chỗ xe cấp cứu đang trực sẵn ở lối vào sân vận động.

"Cô không sao chứ?"

Thay vì trả lời cô, tài xế Baek lên tiếng hỏi thăm. Đó là một cách từ chối khéo. Hẳn ý của ông là không thể lợi dụng một chiếc xe cấp cứu trực 24/24 giờ vào việc riêng được.

"Xin chú giúp cho. Cháu chỉ cần xem bố cháu có bình yên vô sự hay không thôi ạ."

Su Jin ngần ngừ một chút rồi nói thêm.

"Bố cháu cũng lái xe tải chở hàng. Là tài xế Vạn hộ công phái đấy ạ."

Từ khóa này đã phát huy hiệu quả. Lát sau, người tài xế nói "Cô cài dây an toàn vào đi." Su Jin cúi đầu tìm dây an toàn. Cô muốn nói lời cảm ơn nhưng cảm thấy nghẹn thở. Tim cô đập thình thình như thể không phải chiếc xe, mà chính cô đang chạy. Chắc là bố về nhà rồi. Chắc hẳn không xảy ra chuyện bắt tất cả mọi người

ở Tòa thị chính như hôm qua đâu. Làm gì có chuyện bắt cả người qua đường chứ?

Xe cấp cứu chạy qua khu chôn lấp rác và tiến vào đường vành đai phía Tây. Cứ mỗi giao lộ lại có một chốt kiểm tra, nhưng xe không bị ngăn lại. Giấy tờ tùy thân của Su Jin, cùng với chiếc xe cấp cứu dán logo Bệnh viện tập trung và lý do đưa ra là đi đón bệnh nhân được chấp nhận thông qua. Sau khi chạy qua nút giao với tuyến đường sắt ngoại ô Seoul và rẽ trái, xe tiến vào con đường gần Tòa thị chính, trước mắt Su Jin hiện ra cảnh tượng khiến ngực cô thắt lại. Một chiếc xe buýt nội thành cháy đen đâm chúi vào trạm xe buýt. Hàng chục chiếc xe hơi móp méo bị bỏ lại hai bên vệ đường, các thiết bị công cộng đáng lẽ phải đứng bên đường thì lại nằm la liệt dưới mặt đường, tạo thành một hàng rào chắn. Biển hiệu xe buýt, thùng thư, bốt điện thoại công cộng, thùng dọn tuyết và thậm chí cả bình ga LPG. Toàn bộ đèn tín hiệu giao thông đều tắt ngóm. Phần lớn cửa kính các hàng quán đều bị vỡ. Trên quảng trường lăn lóc vỏ túi ni lông, tờ rơi, chai nhựa... Trước Tòa thị chính vây kín những xe tăng, xe tải quân dụng, cùng với quân lính cầm súng đeo mặt nạ chống độc. Không thấy bóng một người dân nào. Nhìn lại quá đủ để đoán được đã có chuyện gì xảy ra ở đây. Su Jin chỉ có thể mong rằng “chuyện gì đó” hôm nay không phải là những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

“Giờ chỉ cần đi ngay sang quận Nam là được phải không?”

Tài xế Baek hỏi.

“Vâng ạ.” Su Jin đáp.

Chiếc xe cấp cứu rời khỏi quảng trường Thị chính, chạy qua cầu Hwa Yang 1, sau đó tiến vào trục đường chính ven sông. Trên con đường tối đen không xe chạy, không bóng người, ngay cả đèn đường cũng tắt, lũ chó lang thang thành từng đàn. Cứ một hai con,

hoặc bốn năm con một đàn. Tài xế Baek nháy đèn pha và bấm còi, lũ chó lập tức bỏ chạy tán loạn mỗi con một hướng. Con chạy vào hẻm gần nhà dân, con thì chạy ra bờ sông, con chạy xuống dưới cầu. Lũ chó đó rốt cuộc từ đâu ra nhỉ? Ở Hwa Yang vốn có nhiều chó hoang như thế này sao? Hay lũ chó mà quân lính đem đi chôn sống hằng đêm không phải chó, mà là hồn ma của chó?

“Cứ thế này thể nào cũng có chuyện.”

Tài xế Baek lẩm bẩm. Su Jin nhìn ông, hỏi ông nói thế là sao.

“Tôi đang nói lũ chó kia kìa. Mới vài ngày trước thôi, hẳn đó còn là mấy con chó được chủ nhân ôm ấp hôn hít. Bảo nộp ra để đem tiêu hủy thì chắc họ không làm nổi, nhưng giữ nuôi thì lại sợ. Vì vậy họ mới đem vứt đi như thế kia, không phải sao? Chó còn ở trong tay con người mới là chó, chứ ra ngoài đường rồi sẽ thành thú hoang, sao lại có thể làm cái trò vô trách nhiệm như thế không biết.”

Trên đường đêm, đám thú hoang nhiều như đèn đường. Lũ chó thoắt ẩn thoắt hiện gần như ở khắp mọi nơi ngoại trừ chỗ quân lính đứng gác và xung quanh chốt kiểm tra, chúng nhe răng gầm gừ, hoặc vẫy đuôi chạy theo, hoặc cụp đuôi chạy trốn, hoặc đang nằm chết gục ở đó. Khi chạy gần đến cầu Hwa Yang 4 thì lũ chó biến mất. Su Jin nhìn ra khu giao lộ Jinwon ở phía trước mặt. Con đường sáng trưng như giữa ban ngày. Đúng như lời đồn, hàng trăm chiếc xe hơi đồng loạt bật đèn pha đang đậu chật cứng bốn làn xe chạy. Nhưng khác với những gì nghe được, xe tăng và quân lính đang bao vây sát nút phía sau đoàn xe biểu tình.

“Họ định thế nào nhỉ?”

Su Jin lẩm bẩm. Cô hỏi vậy không phải vì muốn nghe câu

trả lời. Cô vốn đã biết câu trả lời rồi. Những chiếc xe biểu tình sắp bị đàn áp.

"Thế nào đi nữa, việc chúng ta phải làm thì cứ làm thôi."

Tài xế Baek rẽ trái trước cầu Hwa Yang 4 và tiến vào con đường nội bộ trong khuôn viên một khu chung cư đang tạm ngừng thi công. Nhà của Su Jin phải đi vào thêm khoảng 700 mét tính từ khu công trường. Nơi đó, đứng ở ban công nhìn ra là thấy đường địa giới hành chính với Seoul. Đó là chung cư mà Su Jin đã chuyển đến ở vào mùa xuân năm thứ tư đại học. Mẹ sống không được tới nửa năm trong ngôi "nhà riêng" lần đầu tiên sắm được sau hai mươi ba năm kết hôn. Bởi vì mùa hè năm đó, mẹ nhập viện và nằm viện suốt ba năm trời.

"Lô số mấy cô nhỉ?"

Đến trước khuôn viên chung cư, tài xế Baek hỏi. Su Jin chỉ vào ngay phía trong cổng chính.

"Ở kia ạ."

Su Jin xuống xe và lập tức ngước nhìn lên. Trong nhà không có ánh đèn. Thầm nghĩ có khi bố đang ngủ, cô đi vào thang máy. Ngay cả khi mở cửa và chỉ thấy đôi dép cũ đi trong nhà để ở lối ra vào, cô cũng không từ bỏ chút hy vọng trong lòng. Bởi vì bố vốn cũng không thích để giày ở lối ra vào.

Mới bốn ngày không về mà ngôi nhà cảm giác đã vô cùng lạ lẫm. Như thể nói chỉ mới bốn ngày cô không về nhà là nói dối. Cảm giác như mười năm đằng đẵng vừa lướt qua cô. Trong nhà treo biển gia huấn của Vạn hộ công phái mà bố cô tự tay viết, bức hình gia đình hồi mẹ còn sống, hộp cờ với bàn cờ vây, tập giấy nhớ với chiếc bút bi, cho tới cả đôi tất của cô treo ngoài ban

công... tất cả vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chỉ có bố là không thấy đâu. Su Jin thẫn thờ ngồi sụp xuống xô pha trong phòng khách. Giờ phải làm sao đây?

Nếu theo đúng như kế hoạch thì lúc này, cô phải rời khỏi nhà rồi. Cô phải lên xe cấp cứu quay về nhà thi đấu như đã hứa với tài xế Baek. Nhưng khi thấy bố không có ở nhà, lòng cô lập tức thay đổi. Cô không muốn quay trở lại cái điện thờ thần Chết gớm ghiếc đó nữa. Cô không quay lại thì cũng chẳng có ai đến bắt cô cả. Cô muốn cứ ngồi lì ở nhà như thế này mà đợi bố. Cô muốn cứ im lặng ngồi đợi cho tất cả những nỗi bất hạnh này trôi qua sau lưng. Su Jin cầm cây bút bi lên.

Bố ơi, Su Jin về rồi lại đi đây. Nếu bố về thì cứ ở trong nhà thôi nhé. Có thời gian con sẽ ghé về nhà.

Cô dán tờ giấy nhớ lên bàn và cứ để nguyên đèn phòng khách, rồi ra khỏi nhà. Trước khi đóng cửa, cô nhìn lại phòng khách một lượt. Trong bức ảnh, mẹ cô đang cười. Như đang nói "Đi rồi về sớm nhé, con gái mẹ".

"Trên đường về, cô thử nhìn qua Tòa thị chính thêm một lần nữa xem sao?"

Su Jin lên xe, tài xế Baek nhìn nét mặt cô rồi nói vậy. Lời nói cho thấy chỉ cần nhìn mặt cô là ông đủ biết tình hình rồi. Su Jin lắc đầu.

"Có vẻ vì lệnh cấm lưu thông nên bố cháu đang kẹt ở đâu đó. Đến sáng chắc bố cháu sẽ về thôi."

Tài xế Baek chạy xe ra khỏi khuôn viên khu chung cư và quay lại con đường cũ. Su Jin dán chặt ánh mắt xuống đầu gối. Cứ

ngước mắt lên, cô lại đau đớn vì thấy hình ảnh bố bị dùi cui của đám quân lính đánh gục chập chờn ngoài cửa xe.

Hễ nhìn qua cửa xe, cô lại nghẹt thở nghĩ tới Hyun Jin không biết bố đến tìm, cứ thế vung vũ khí đàn áp người biểu tình. Chẳng cách nào chặn được những dòng tưởng tượng u ám đó cả. Cảm giác chỉ muốn gào lên. Bố, sao bố lại đến đó làm gì cơ chứ?

Su Jin miên man trong luồng suy tưởng, đến nỗi cứ ngỡ âm thanh vừa nghe thấy vọng ra từ trong đầu mình. Phải đến khi nghe thấy lần thứ hai, cô mới nhận ra đó là tiếng vọng tới từ bên ngoài. Su Jin ngẩng phắt lên nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Không thấy gì hết.

“Vừa rồi chú có nghe thấy gì không ạ? Hình như có tiếng hét của phụ nữ.”

Tiếng thét vọng tới lần thứ ba. Âm thanh rõ ràng và chói tai hơn.

“Chú nghe thấy không ạ?”

Tài xế Baek hạ cửa sổ xe hai bên xuống khoảng một nửa. Gió táp như cuồng phong cuốn theo tiếng thét và tiếng chó sủa thốc vào xe. Là từ phía công trường chung cư đang thi công.

“Chúng ta đi xem sao.”

Tài xế Baek cho xe chạy tới lối vào có vách chắn dẫn tới con đường nội bộ của tòa chung cư. Đi qua một lô nhà đã thi công xong phần tường ngoài thì thấy hiện ra một bãi đất trống. Đó là một bãi đất rộng chất đầy khung giàn giáo bằng sắt, ống thép, gạch... cùng một chiếc xe trộn bê tông đang đậu, và một đàn chó đang đứng bu đầy khoảng không gian đó. Không nghe thấy tiếng gào của phụ nữ nữa. Mà giữa cả đàn chó đủ loại hoặc to hoặc nhỏ, hoặc lông xù, hoặc màu vàng, màu trắng, màu đen... vang lên tiếng

khóc đến lạc cả giọng và đang đuối dần của trẻ nhỏ. Trong khoảnh khắc, Su Jin không tin nổi vào tai mình. Vào giờ này, ở một nơi như thế này mà lại có phụ nữ với trẻ con sao?

“Là tiếng trẻ con phải không ạ?”

Tài xế Baek không đáp mà hụ còi xe. Ánh đèn trên nóc xe cùng với tiếng còi hụ vang lên như bom nổ trong bóng đêm tĩnh mịch, khiến đàn chó bỏ chạy tán loạn. Cảnh tượng lập tức hiện lên, từ kính trước xe nhìn ra thấy một người phụ nữ đang quỳ gối, lưng co quắp nằm phủ phục. Khuôn mặt người phụ nữ cắm xuống nền tuyết, xung quanh máu đang nhanh chóng loang ra. Su Jin bất giác đưa tay túm chặt lấy tay nắm trên cửa xe. Cổ cô gồng cứng tới mức đau nhói cả lưng. Tài xế Baek cho xe chạy vào tận sát lưng của người phụ nữ đang nằm co quắp phủ phục. Bên ngoài quầng sáng đèn pha, lũ chó đang kéo đến mỗi lúc một đông và lùi lại phía sau khi xe chạy tiến lên. Đứng giữa bầy chó là một con chó đen to lớn đang nhe răng. Tài xế Baek đập còi xe trên vô lăng và hét lớn.

“Mấy con này, tránh ra.”

Tiếng còi hụ cùng tiếng còi xe thay vì đuổi lũ chó đi thì lại gọi cứu trợ đến. Một chiếc xe tải quân dụng lao đến ngay sau chiếc xe cấp cứu. Con chó đen phóng ra đằng sau chiếc xe trộn bê tông. Cả bầy chó trong chớp mắt cũng biến mất vào trong bóng tối. Đám lính nhảy từ xe tải xuống đuổi theo lũ chó. Tiếng súng lập tức vang lên. Su Jin tìm bộ đồ hồi sức tim phổi và xách xuống xe. Mỗi lần tiếng súng vang lên, người cô lại giật nẩy như bị nấc. Mỗi lần bước đi, chân cô lại run lẩy bẩy. Chỉ sợ lũ chó đã biến mất biết đâu lại nhảy bổ ra. Tài xế Baek kéo cáng đi theo phía sau cô.

Bộ đồ nghề hồi sức tim phổi thậm chí không có cơ hội dùng đến. Người phụ nữ gục đầu xuống nền tuyết đã chết. Từ cổ họng bị xé rách, một dòng máu đang phụt ra, có vẻ động mạch cảnh đã

bị nhai nát. Xung quanh máu đã đọng thành vũng. Trên lưng người phụ nữ cài khóa một chiếc địu em bé. Su Jin tháo khóa, luồn tay xuống dưới thân thể người phụ nữ và kéo đứa bé ra. Nhìn qua cũng đủ thấy tình trạng đứa bé không được tốt. Đứa trẻ nằm mềm rũ, kiệt sức tới mức không còn khóc nổi thành tiếng, vẫn còn hô hấp nhưng nhịp thở nhanh và yếu. Su Jin ôm đứa bé chạy về xe. Tài xế Baek hét lên với người lính lái xe tải.

"Này anh lính, giúp chúng tôi một chút. Có người chết."

Người phụ nữ nhanh chóng được đặt lên cáng và đưa lên xe cấp cứu. Su Jin cho đứa bé nằm ở ghế khoang sau xe và kiểm tra kỹ tình hình. Mắt đỏ. Môi tím tái. Thử vén áo lên thì thấy mỗi lần thở, trên ngực lại xuất hiện vết lõm cho thấy tình trạng suy hô hấp. Su Jin lắp ống thở ôxy vào mũi đứa trẻ. Cần phải có cách cung cấp ôxy gấp rút hơn là dùng ống thở, nhưng hiện tại lại không có mặt nạ ôxy dùng cho trẻ nhỏ.

"Cái này."

Tài xế Baek vừa khởi động xe vừa đưa cho Su Jin cái gì đó. Là một chiếc ví phụ nữ. Mở khóa ra, đập ngay vào mắt một bức hình bố và con gái. Một người đàn ông mặc đồng phục cứu hộ đang bế con đứng trước xe cứu hỏa và cười rạng rỡ. Ngoài ra trong ví còn đựng một ít tiền mặt, hai thẻ tín dụng, chứng minh nhân dân và thẻ bảo hiểm y tế. Người đứng tên bảo hiểm in trên thẻ là Han Ki Jun, người phụ thuộc là Park Eun Hee và Han Yu Bin, địa chỉ in trên chứng minh nhân dân là căn hộ 202, lô 303, chung cư Han II, phường Jinwon, quận Nam.

Su Jin tổng hợp các thông tin và thử tưởng tượng ra tình hình. Giả sử tới tận sau khi có lệnh hạn chế thông hành, người phụ nữ mới biết con bị bệnh, giả sử người phụ nữ định đưa con đến Bệnh viện ở nhà thi đấu, giả sử cô ấy không có xe hoặc không

biết lái xe, giả sử vì liên lạc bị cắt đứt mà cô ấy không có cách nào gọi được cho chồng, giả sử cô ấy đang trên đường đi tới Sở cứu hỏa phía Nam để nhờ xe cấp cứu đưa đi... Nhà cô ấy cách nhà Su Jin không xa lắm, và Sở cứu hỏa phía Nam nằm ở gần giao lộ phía bên kia khu công trường xây dựng chung cư này. Nếu quay ra đường lớn thì mất tới mười phút. Phải chăng vì quá nóng ruột, người phụ nữ đã đi đường tắt cắt ngang qua khu công trường xây dựng và gặp phải tai nạn này? Giá như Su Jin rời khỏi nhà sớm hơn một chút thôi phải chăng đã gặp được hai mẹ con họ? Nếu như chính cô rơi vào cảnh một thân một mình không biết kêu cứu ai giữa nơi không một bóng người thế này thì sẽ ra sao? Cô sẽ hoang mang đến mức nào? Sẽ khiếp hãi biết bao nhiêu?

“Tài xế Baek, chạy nhanh nữa đi ạ. Em bé nguy lắm rồi.”

Su Jin cởi áo phòng hộ, bọc lấy đứa bé rồi ôm vào lòng.

Một cơn rùng mình chợt đến.

CHƯƠNG 4
ĐIÊU TÀN I

KI JUN 4

“Nhóm trưởng, khó mà vào thêm được ạ.”

Ca trưởng Yu dừng xe trước giao lộ Jinwon. Còn cách khu vực hàng rào phong tỏa khoảng 700 mét. Mang theo trang thiết bị mà chạy vào thì xa quá, nhưng cũng không có cách nào khác cả. Bên kia giao lộ tình hình đang hết sức hỗn loạn, ngổn ngang những chiếc xe biểu tình bị phá hủy, cùng với xe kéo cứu hộ để kéo mấy chiếc xe bị phá, rồi xe cấp cứu 119, xe cứu hộ, xe cứu hỏa, xe tăng và xe tải quân dụng, xe cảnh sát... Ki Jun ngoái lại hàng ghế phía sau. Anh nhìn hai thành viên mới của đội thế vào vị trí Jo Hyun Jae và Kim Su Kyo rồi nói.

“Tất cả xuống ở đây thôi.”

Ki Jun cầm nêm thủy lực và rìu chạy trên con đường phủ đầy tuyết. Hai thành viên mới và Yun Mi Rae bên đội cứu thương mỗi người mang theo thiết bị của mình, cùng với ca trưởng Yu đẩy cáng theo sau. Trời lạnh phát khiếp. Vừa vác thiết bị nặng trịch vừa chạy mà cũng chẳng ấm người lên chút nào. Dưới nền trời điểm những ngôi sao xanh thẳm, khói đen và mùi xăng dầu cuộn

lên. Con đường sáng trưng như một sân bóng chày đang diễn ra trận thi đấu buổi tối. Ánh đèn pha ở khu vực hàng rào phong tỏa soi tỏ những chiếc ô tô cửa kính vỡ toang, thân xe và nắp ca pô bẹp rúm ró, cửa xe mở bung ra lủng lẳng... và soi rõ mồn một tới cả những vệt máu vung vãi và những mảnh kính vỡ. Các thành viên đội cứu hộ thuộc đơn vị cứu hỏa khác đã đến trước đang kéo người thương vong ra khỏi những chiếc xe hơi bị phá hủy và đưa lên xe cấp cứu. Lại một nhóm cứu hộ khác đang cắm vòi cứu hỏa vào tường những tòa nhà xung quanh để lấy nước và phun vào những chiếc xe buýt tốc hành đang bốc cháy ngùn ngụt. Bên kia đường, một nhóm người dân hai tay đan sau gáy xếp hàng lũ lượt leo lên xe tải quân dụng như thể tù nhân chiến tranh. Một người đàn ông len lỏi qua những chiếc xe tìm cách chạy trốn, bị dùi cui của quân lính đánh cho tóe máu mà ngã gục. Gần khu vực hàng rào phong tỏa vang lên tiếng trẻ con khóc. Đó là chỗ luồng khói đen ngòm cùng ngọn lửa đang bốc lên. Ki Jun lấy đó làm mục tiêu chạy tới.

Mấy ngày nay, quân lính xả súng vào lũ chó dưới danh nghĩa nhiệm vụ "Quét sạch chó hoang". Việc bắn giết diễn ra công khai trên đường phố bất kể ngày đêm. Đó là một phần của việc tiêu hủy chó, và cũng là bức bình phong cho những tiếng súng vang lên đêm đêm ở thung lũng. Theo như tin đồn, đấy là súng bắn những người nhân lúc đêm tối trốn khỏi Hwa Yang. Nghe nói trong vòng mấy ngày qua, hàng chục người đã bị bắn chết và bí mật chôn cất. Chắc chuyện này cũng có phần bị thổi phồng lên, nhưng nhiều khả năng là sự thật. Đã hạ lệnh "Huy động tổng lực phong tỏa Hwa Yang" thì theo đúng trình tự bước tiếp theo sẽ là nổ súng. Và bước tiếp theo của việc bí mật nổ súng đương nhiên sẽ là bí mật xử lý những người bị bắn. Trên Internet hay mạng xã hội, dư luận sôi sục đòi xác minh việc nổ súng có thật hay không, nhưng báo giới không đả động đến chuyện này. Điều duy nhất được xác

nhận trên báo đài, đó là thông tin về cuộc biểu tình ngồi ở quảng trường Tòa thị chính và cuộc biểu tình xe hơi ngày càng căng thẳng tại khu vực đường phong tỏa phía Nam.

Số lượng xe tham gia biểu tình nhiều nhất là vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết, ngày 1 tháng Hai. Theo ước tính của cảnh sát thì lên đến hơn 400 xe. Không lý nào toàn bộ số xe đó đều là của người từ nơi khác đến rồi bị kẹt lại. Chắc chắn đến chín phần, hơn một nửa số đó là người dân Hwa Yang đổ ra vì muốn cùng gia đình thoát khỏi Hwa Yang. Giữa lúc đó, những người bán hàng rong len lỏi lượn quanh các xe để bán nước đóng chai, cơm cuộn, chai nhựa để đi vệ sinh, máy sưởi tay, chăn đắp... Cũng có những người bán hàng đẩy xe đong dầu ô tô cho các xe. Đương nhiên giá dầu tăng lên gấp mười lần, và họ chỉ nhận tiền mặt. Đúng là dù trời có sập thì cũng luôn có người kiếm được tiền.

Đến giữa trưa ngày 2 tháng Hai, quân đội bắt đầu hành động. Tiến vào qua đường phong tỏa phía Tây, quân đoàn xe tăng chặn phía sau đoàn xe biểu tình. Lính đặc chủng đeo mặt nạ phòng độc, vũ trang bằng súng K1 và dùi cui vây kín hai bên đường. Những người bán hàng rong bị bắt, và chỉ trong vài phút, những chiếc xe biểu tình đã bị cô lập như một hòn đảo. Từ phía hàng rào phong tỏa vang lên tiếng loa kêu gọi đầu hàng. Nội dung là nếu như bỏ xe đi ra thì sẽ được cho về nhà, hoặc chuyên chở an toàn tới nơi tập trung dành cho người từ nơi khác đến. Cho đến tận lúc đó, đoàn xe biểu tình vẫn chưa tan rã. Ít nhất thì cũng không có ai giơ tay bước ra khỏi xe. Chỉ trên các mạng xã hội - kênh liên lạc của họ - là cảm nhận được sự thay đổi đang dần đến. Những lời động viên an ủi giảm xuống, lời dự báo chẳng lành và những tiếng nói bất an ngày một nhiều hơn. Những dòng trạng thái kêu than về nỗi khiếp sợ bị lây bệnh, đói khát, nhu cầu đi vệ sinh, nỗi khủng hoảng vì bệnh sợ không gian hẹp... được đăng lên không ngừng. Vào khoảng 7 giờ tối, ngay sau khi thông tin liên lạc bị cắt đứt,

xuất hiện người đầu tiên quy hàng. Người đàn ông giơ tay bước ra khỏi xe cho biết vợ và con trai đã bị nhiễm bệnh, và yêu cầu xe cấp cứu. Sau khởi điểm này, dòng người quy hàng bắt đầu tăng lên. Trong số họ, những người không bị nhiễm bệnh được đưa lên xe tải quân dụng và biến mất. Những người nhiễm bệnh được đưa lên xe cấp cứu 119 đang túc trực bên kia giao lộ và chở tới bệnh viện tập trung.

1 giờ sáng, Ki Jun đang từ hiện trường vụ hỏa hoạn quay về thì nhận được lệnh của Phòng điều hành, yêu cầu ra khu vực đường phong tỏa phía Nam. Nghe nói quân lính bao vây con đường đã rút dùi cui nhảy vào đám xe biểu tình. Cuối cùng thì cuộc đàn áp đã bắt đầu. Cảnh tượng con đường mà anh thấy lúc này là kết quả của vụ việc đó. Có lẽ bọn họ đã đập vỡ cửa kính và lôi tất cả những người trong xe ra. Mà cũng có thể một trong những chiếc xe dẫn đầu đã xông về phía hàng rào phong tỏa. Bởi nhìn có thể thấy một chiếc xe van cỡ nhỏ tông thủng hàng rào và đang nằm phơi bụng. Bên cạnh chiếc xe van, những khung rào chắn nằm ngổn ngang, sau đó hơn 10 mét, mấy chiếc xe tăng đang xếp thành một bức tường thép. Có vẻ như chiếc xe van sớm muộn cũng sẽ phát nổ. Từ thùng nhiên liệu, ngọn lửa đã phụt lên thành cột, dầu xe đang chảy ộc xuống, khói đen cuộn lên. Có tiếng trẻ con khóc vang lên từ trong xe.

Các thành viên trong đội hạ thiết bị xuống, nối vòi cứu hỏa vào trụ cứu hỏa bên đường. Ki Jun dùng nêm thủy lực và rìu dỡ cửa ra rồi thò đầu vào trong. Không nhìn thấy đứa bé. Chỉ có tiếng khóc thảm thiết xuyên qua làn khói xám xịt bay tới xói thẳng vào tai. Anh đeo máy thở, cúi thấp người xuống và bò vào trong xe. Người lái xe cổ gãy gập sang một bên, cơ thể bị kẹt rúm ró giữa lưng ghế và trần xe. Mắt đang mở, nhưng người đó không còn sống nữa.

“Có ai ở đây không?”

Ki Jun hét lên nhưng chẳng hề có động tĩnh gì ngoài tiếng khóc của trẻ nhỏ. Anh bò về phía có tiếng khóc. Người lớn trong xe gồm một cặp vợ chồng già và một phụ nữ, tất cả xem ra đều đã chết. Người sống sót mà anh nhìn thấy, chỉ có một đứa bé bị treo ngược trên dây đai an toàn và đang khóc đến lạc cả giọng. Là một thằng bé cùng lắm chắc mới được 5 hay 6 tuổi. Ki Jun cảm giác như vừa bị giáng một cú vào gáy. Như vậy có nghĩa là người đàn ông đã chết ở ghế lái kia chở cả đứa con nhỏ mà tông thẳng vào bức tường xe tăng hay sao?

Các thành viên trong đội cầm vòi cứu hỏa phun nước vào xe. Ngọn lửa có vẻ đã bị dòng nước cuồn cuộn dìm xuống dần, nhưng khí độc thì không cách nào xử lý được. Gió đã đổi hướng, đám khói đen vây bọc bên ngoài theo dòng nước tràn cả vào trong xe. Ki Jun luồn một tay vào dưới một bên nách của đứa bé đỡ lấy nó, rồi dùng con dao bỏ túi cắt đứt dây đai an toàn. Anh tháo máy thở đeo vào miệng đứa trẻ.

“Đội trưởng, nhanh lên đi.”

Bên ngoài cửa sổ xe, ai đó hét lên. Anh ôm lấy đứa bé và bắt đầu bò giật lùi ra khỏi xe. Khoảng cách chỉ hơn 2 mét mà dài như 200 mét. Khí độc cứa vào phổi anh như lưỡi kiếm, khói dày đặc tràn tới đen kịt trước mắt, đứa bé hét lên giãy đạp vì sợ. Sau lưng anh, ca trưởng Yu gào lên.

“Anh mau ra đi ạ.”

Ki Jun kẹp đứa bé dưới nách, lấy hết sức bình sinh phi thân về phía vỉa hè. Cùng lúc đó, một tiếng nổ dội thốc vào lưng anh. Sau lưng anh, cột lửa phụt lên. Chiếc xe van nẩy bật lên và rơi như cắm phập xuống mặt đường. Vang lên tiếng nổ thứ hai. Chiếc xe

lúc này đã thành một quả cầu lửa trượt dài xới tung mặt đường phủ tuyết và dừng lại ngay khi sắp tông thẳng vào bức tường xe tăng. Hai người trong đội của Ki Jun đứng bên trong hàng rào phong tỏa phun nước về phía đó. Từ phía những chiếc xe tăng, không hề thấy động tĩnh nào dù là nhỏ nhất.

“101. Nghe rõ trả lời.”

Máy bộ đàm đeo ở thắt lưng Ki Jun kêu ré lên. Ki Jun chuyển đứa bé cho Yun Mi Rae và ca trưởng Yu, sau đó rút bộ đàm ra nghe.

“Yêu cầu thành viên Han Ki Jun thuộc sở phía Đông lập tức di chuyển đến Bệnh viện trọng điểm tập trung.”

Ki Jun chẳng nghĩ ngợi gì, đang định nói “Rõ” thì khựng lại. Thành viên Han Ki Jun là sao? Đội cứu hộ phía Đông là sao?

“Có việc gì thế?”

Đầu dây bên kia cho biết Bệnh viện trọng điểm tập trung có liên lạc đến, người nhà của anh đã nhập viện. Liên lạc qua bộ đàm nên Phòng điều hành cũng không biết cụ thể tình hình. Bộ khung đang bốc cháy của chiếc xe van vụt biến mất trước mắt Ki Jun. Không thể có chuyện đó được. Kể từ sau khi từ khu vực phong tỏa quay về, vợ anh chưa một lần đi ra ngoài. Cũng không hề tiếp xúc với người khác. Vừa quả quyết với mình như vậy thì đột nhiên gáy anh lạnh toát. Vợ anh không đi ra ngoài, nhưng đúng là có tiếp xúc với người khác.

“Cái bà ở tầng một lại lên đấy. Bà ấy bảo tiếng xe tập đi của Yu Bin nghe như tiếng xe tăng ấy. Tới mức mỗi lần bánh xe lăn là bà ấy long hết cả óc ra. Bà ấy gào ầm lên rằng đừng có cho con bé đi xe tập đi nữa, rồi đùng đùng bỏ xuống dưới nhà. Đúng thật là

không còn gì để nói nữa.”

Trong cuộc nói chuyện điện thoại sáng hôm qua, vợ anh đã ca cẩm như vậy. Ki Jun nhớ lại đôi mắt nhìn ra qua khe mành sáo khi anh nhảy moonwalk trên thành bồn hoa trước nhà. Người phụ nữ đó bị nhiễm bệnh sao?

Siết chặt máy bộ đàm trong tay, Ki Jun quay người chạy vụt đi. Anh nghe thấy tiếng gọi sau lưng nhưng không ngoái lại. Toàn thân anh chơi vơi hẫng hụt như đang chạy trong không gian không trọng lực. Anh đâm sầm vào cái gì đó nhưng không nhìn thấy đó là gì. Không phân biệt được đó là người hay xe nữa. Hình như anh trượt ngã trên đường tuyết và đánh rơi gì đó, nhưng không biết đó là cái gì. Phải đến khi tới trước chiếc xe cứu hộ, anh mới nhận ra mình không có chìa khóa xe. Đang định gọi cho ca trưởng Yu thì anh nhận thấy mình đã đánh rơi máy bộ đàm. Anh tháo mũ bảo hộ quẳng đi và gào lên.

“Ca trưởng Yu.”

Xung quanh ồn ào quá mức, ca trưởng Yu không nghe thấy anh gọi. Khoảng cách cũng quá xa, ca trưởng Yu không thể nhìn thấy anh. Đằng sau chiếc xe cứu hộ của anh, có một xe khác đang nổ máy sẵn. Ki Jun chẳng cần xem đó là xe thuộc sở nào. Và cũng chẳng bận tâm đến việc tài xế đang đứng tiểu trước hàng cây ven đường. Ngoài việc đó là “một chiếc xe đang nổ máy” ra thì tất cả đều vô nghĩa. Ki Jun nhảy lên xe. Anh phóng xe về phía đường cao tốc phía Tây. Là vợ anh, hay là Yu Bin bị bệnh? Đừng nói là cả hai đấy chứ? Kính xe phía trước trở thành màn hình, chiếu lên nguyên vẹn giấc mơ nặng nề sáng sớm qua.

Anh mơ thấy Eun Hee đang bế Yu Bin đứng trên ban công. Cô mặc quần áo giống hệt như sáng sớm hôm kia. Chiếc áo khoác len màu xanh xám mà anh mua tặng sinh nhật, áo phông trắng,

quần thể thao, đôi dép đi trong nhà hình con thỏ. Cả điệu bộ bế Yu Bin đu đưa lắc lư sang hai bên cũng giống y như thế. Như thể cô ấy vẫn đứng nguyên ở đó suốt từ lúc ấy đến giờ vậy. Nếu có điểm khác thì đó là đầu Yu Bin ngoẹo sang một bên. Ki Jun mấp máy miệng như con cá vàng trong bể. Hơi thở như đục thủng cổ họng mà thoát ra. Tiếng nói cứ quanh quẩn mắc kẹt trong lồng ngực. Eun Hee à, em làm gì thế? Đầu Yu Bin bị ngoẹo kìa. Vợ anh đu đưa con mỗi lúc một nhanh hơn. Mắt cô ấy dán chặt vào một nơi xa xôi nào đó ngoài khung cửa ban công. Đôi mắt tựa như vùng hoang địa đang bốc cháy. Đôi mắt trống rỗng đỏ ngầu, chẳng thấy gì trong đôi mắt ấy. Đôi mắt không nói bất cứ điều gì. Những ngón tay dài mảnh đang ôm ghì như cắm ngập vào thân thể con gái. Đầu Yu Bin gục xuống lắc lư như một bông hoa hướng dương bị gãy. Chiếc thìa hình con ếch cầm ở tay cũng lắc lư theo. Lúc lắc, lúc lắc...

Eun Hee à, Park Eun Hee. Anh cất tiếng gọi vợ và tỉnh mộng. Mặt anh đầm đìa mồ hôi. Một cơn rùng mình ớn lạnh quét qua lưng. Dường như đâu đó trong cơ thể anh, một ngọn đèn màu đỏ vừa lóe lên. Đáng lẽ ngay lúc ấy, anh đã phải gạt hết mọi việc mà về xem thế nào rồi. Mặc kệ Phòng điều hành có hạ lệnh điều quân hay không.

Ba trung tâm cứu hỏa của thành phố Hwa Yang đã tan hoang. Từ hơn 400 thành viên, giờ chỉ còn lại hơn 80 người. Nhưng những người còn lại cũng đang lần lượt gục xuống từng giờ từng phút. Bản hướng dẫn đối phó với thảm họa được biên soạn trong cuộc tập huấn Eulji hằng năm giờ hoàn toàn chẳng được tích sự gì. Đối sách duy nhất là cứ liên tục sắp xếp lại nhóm cho những người còn lại rồi gặp việc gì thì giao cho họ việc đó. Dù là đi dập lửa hỏa hoạn hay vận chuyển người bệnh, làm công tác cứu hộ hay phối hợp với bên quân đội. Cả ngày trời, Ki Jun bị gọi đến hết chỗ này lại chỗ khác. Anh cũng quên bẵng luôn giấc mơ ban sáng. Đến tối, nghĩ tới vợ thì thông tin liên lạc đã bị cắt đứt

rồi. Thay vì lo lắng cháy ruột cháy gan, anh chọn hướng tự trấn an bản thân. Rằng đó chỉ là một cơn ác mộng thôi mà. Anh tự trấn an như vậy mà hoàn toàn không biết, chỉ vài giờ sau thôi, cơn ác mộng thực sự sẽ ập đến mà anh không cách nào tỉnh dậy để thoát ra.

Trước khu thi đấu trong nhà, xe hơi đậu đông nghẹt khác hẳn thường ngày. Mọi người tự lái xe đưa bệnh nhân đến vì liên lạc bị cắt đứt, không gọi được cấp cứu. Lối vào sân vận động chính cũng đang trong tình trạng rối ren hỗn loạn đầy những người nhà bệnh nhân và cáng cứu thương chở người bệnh. Tiếng gào hét, tiếng kêu khóc, rên la và chửi rủa đan xen hỗn độn, từ bàn hướng dẫn không ngừng vang lên tiếng loa phóng thanh yêu cầu giữ trật tự. Vừa bước vào, Ki Jun đã cảm thấy thôi thúc muốn đi ra ngay. Sân vận động chính được dùng làm phòng bệnh, là nơi một ngày anh đến hàng chục lần. Cảnh tượng cãi vã chửi bới này đã trở nên quen thuộc đến mức anh chẳng buồn bận tâm. Vậy mà anh thấy xa lạ và hoang mang như thể mới lần đầu tới trong đời. Nỗi khiếp sợ tối sầm chặn trước mặt anh như một cánh cửa thép. Không thể tin nổi vợ và con gái anh đang ở trong kia. Anh thậm chí không muốn vào xác nhận xem có đúng là như vậy không nữa.

“Tôi nhận được tin báo vợ và con gái tôi đang ở đây.”

Anh đến bàn hướng dẫn nói với một ông già đang viết gì đó.

“Tên...?”

Ông già hỏi.

“Park Eun Hee. Han Yu Bin.”

“Nhập viện khi nào vậy?”

“Nghe nói là mới vào thôi ạ.”

Ông già đưa bút bi dò trên cuốn sổ ghi danh sách người nhập viện, một lúc lâu sau, ông già hỏi lại.

“Không thấy có tên đó. Anh chắc chắn là ở đây liên lạc với anh chứ?”

Có thế chứ. Làm gì có chuyện đó được. Ki Jun thấy vững tâm hẳn lên.

“Chú tìm lại giúp thêm một lần nữa đi ạ.”

Ông già kiểm tra lại rồi chợt ngẩng phắt đầu lên như vừa nghĩ ra gì đó.

“Hay là anh thử xuống dưới tầng hầm xem sao?”

Ki Jun lắc đầu. Ngực anh quặn lại không nói nên lời. Theo như anh biết, dưới tầng hầm là sân trượt băng, và chỗ đó không phải phòng bệnh. Mà là nơi quàn những người đã chết.

“Tôi đã nói là nhận được tin báo họ nhập viện cơ mà.”

“Vậy hả, nhưng ở đây không thấy có tên. Nếu không phải ở đây liên lạc thì chỉ còn mỗi chỗ đó nữa thôi.”

Một chiếc cáng cứu thương chở bệnh nhân được đẩy tới như muốn đâm thẳng vào sườn anh. Ông già đã chuyển sự quan tâm sang chiếc cáng. Ki Jun rời khỏi bàn hướng dẫn. Anh đi ra cầu thang, xuống sân trượt băng dưới tầng hầm. Tâm trạng như đang đi xuống địa ngục. Anh vẫn muốn khăng khăng rằng làm sao lại có chuyện đó cơ chứ. Mọi việc trước sau không khớp nhau chút nào. Vợ anh làm gì có phương tiện nào để đi được từ nhà đến đây. Cũng làm gì có taxi nào chạy trong giờ giới nghiêm đâu. Nếu đi bằng xe cấp cứu của trung tâm cứu hỏa thì đáng lẽ anh phải biết ngay chứ. Anh dừng bước trước lối vào sân trượt băng. Một ông

già mặc đồ phòng hộ đang ngồi bên bàn làm việc ngẩng đầu lên.

“Anh tìm ai thế?”

Anh nói tìm Park Eun Hee và Han Yu Bin, giọng anh nghe sao mà xa xôi. Tựa như tiếng mưa rào đang lui dần về phía đường chân trời xa tít.

“Anh thử tới khu số 400 xem sao.”

Câu trả lời đâm thẳng vào lưng anh như một lưỡi dao. Ki Jun giật bắn mình hỏi lại.

“Chú nói gì cơ ạ?”

“Khu số 400, phía trước lối ra số 2 kia kìa.”

Ki Jun đẩy cửa bước vào bên trong. Khí lạnh tựa sương đêm vây bọc lấy toàn thân anh. Không phải là khí lạnh bốc lên từ sân trượt băng. Khí lạnh tỏa ra từ hàng trăm thi thể thậm chí không có cả quan tài, cứ thế phủ vải đặt nằm ngay trên mặt sân trượt băng. Một góc của khán đài được thu xếp thành nơi thắp nhang chung. Một tấm ván ép dựng lên thay cho bức bình phong[25], trên dán những miếng giấy đề tên người chết thay cho bài vị, phía dưới có thắp nhang và nến. Không thấy bóng người đến viếng. Giữa không gian lạnh lẽo trắng toát này, thứ còn sống và di chuyển, duy nhất chỉ có hai tình nguyện viên làm công tác tang lễ. Ki Jun nhìn quanh tìm “Lối ra số 2”. Anh không còn thấy gì cả. Cảm giác như các lối ra đang quay vùn vụt quanh trục là sân trượt băng. Cảnh tượng trước mắt anh chao đảo dữ dội như sóng dậy. Mà không, là chính anh đang chao đảo.

Ki Jun lần theo bức tường quanh sân trượt băng dò dẫm bước đi như một người mù. Anh không nhớ mình đã đến được lối ra số 2 như thế nào, đã tìm thấy khu số 400 ra sao. Khi cảm thấy

như vừa choàng tỉnh khỏi cơn mộng mị thì anh đã đứng trước một thi thể phủ vải trắng. Chưa cần xem mặt, anh đã linh cảm được đó chính là vợ mình. Phía dưới tấm vải loang lổ vết máu khô, hiện ra đôi ủng lông cừu màu nâu quen thuộc. Ki Jun run lẩy bẩy, quỵ gối ngồi xuống sân trượt băng. Trên miếng vải có gắn một bảng tên.

Park Eun Hee

Giây phút lật tấm vải phủ, từ cổ anh bật ra một âm thanh kỳ dị. Như thể bị đá một cú trời giáng vào giữa ức. Đúng là vợ anh. Gò má rách toạc, một bên tai rơi ra lủng lẳng, cổ bị xé toang tơi tả, nhưng chắc chắn đó chính là vợ anh không sai vào đâu được. Hình hài cô ấy quá sức khủng khiếp, tới mức anh muốn kéo tấm vải đậy lại. Một hình hài không thể nào hiểu nổi. Bên cạnh vợ anh đặt một cái giỏ phủ vải và gắn bảng tên.

Han Yu Bin

Yu Bin nằm trong cái giỏ, mắt khép hờ. Mắt đỏ, môi xanh nhợt. Hai má loang lổ những vết đỏ. Ngoại trừ những cái đó thì trông con bé vẫn chẳng khác gì lúc anh gặp vào sáng sớm hôm ấy. Hàng lông mi dày, dây buộc tóc mái hình con bướm, giữa đôi môi phúng phính lộ ra hai cái răng cửa to cộ. Trên đầu Ki Jun, trời đang sụp xuống. Lưng anh rung bần bật như thể ngã dúi đầu vào một con sóng dữ. Đây không phải là sự thật. Rõ ràng là anh đang bị kéo trở lại cơn ác mộng kinh khiếp. Ki Jun cởi găng tay cao su, đưa tay về phía đôi má con gái. Lòng thầm mong nếu như đây là ác mộng, tay anh sẽ không chạm vào con được.

Má Yu Bin ẩm ướt và lạnh giá. Đôi mắt khép hờ đang nhìn mãi vào hư không. Tim con bé không đập nữa. Đây chính là hiện thực. Một ông già mặc đồ phòng hộ, vai đeo chéo một chiếc túi lớn xuất hiện và mở lời với anh, lúc đó, Ki Jun nhận ra đây là hiện thực cần phải chấp nhận.

“Người giám hộ đến rồi nhỉ.” Ông già nói.

Ông già tự giới thiệu mình là “Thợ mai táng ngầm”.

“Những thi thể đã đưa vào đây thì sẽ hỏa táng ở đây, đó là nguyên tắc, nhưng sẽ phải đợi khá lâu đấy. Lò hỏa táng tạm thời ở đây mới mở cửa chưa được bao lâu, nhiều người đang phải đợi đến lượt mà. Tình hình bây giờ thế này, cũng chẳng thể nào mặc áo liệm hay làm lễ tang cho tươm tất được.”

Từng câu, từng câu của ông già như chùy thép giáng xuống đầu anh. Thi thể là sao, hỏa táng là sao, áo liệm là sao, tang lễ là sao?

“Anh đi ra bàn hướng dẫn làm thủ tục tang lễ trước đi. Tôi biết lúc này anh chẳng còn tâm trí gì nữa, nhưng dù sao cũng phải qua bước thủ tục thì mới cấp số thứ tự hỏa táng được. Trong lúc đó, tôi sẽ chuẩn bị hỏa táng.”

Ki Jun đứng dậy. Cảm giác như chân anh không chạm đất. Toàn thân rệu rã như đã bị chặt hết tứ chi. Chỉ có bàn tay phải là còn sống, viết theo những gì ông già ở bàn hướng dẫn bảo anh viết, đưa ra những giấy tờ ông già bảo đưa, ký vào chỗ ông già bảo ký, và nhận lấy bảng số mà ông già đưa. 418. 419.

Trong lúc đó, Yu Bin được bọc vào tấm vải trắng, buộc dải giấy liệm như một gói quà đặt nằm bên cạnh mẹ. Ki Jun ngồi xuống bên cạnh con gái. Ông già vừa kéo tấm vải ra khỏi mặt vợ anh vừa chặc lưỡi ái ngại.

“Cô gái vừa trẻ vừa đẹp, lại có cả chồng làm 119 như thế này mà sao đêm hôm lại một mình bế con...”

Ông già lấy bông tẩm cồn lau vết máu trên mặt vợ anh.

“Chắc lúc ấy cô ấy sợ hãi lắm, trơ trọi lắm đây. Giữa nơi vắng vẻ chẳng một ai giúp đỡ, lại bị cả đàn chó vây quanh như thế.”

Ki Jun ngẩng đầu lên. Ông già này vừa nói gì vậy?

“Ông nói cả đàn chó là sao?”

Giọng anh thoát ra khỏi miệng như một tiếng thì thào. Đang chèn bông gòn xuống dưới gáy vợ anh, ông già quay lại nhìn anh với vẻ ngờ vực.

“Anh vẫn chưa biết gì sao?”

Làm sao mà anh biết được? Anh chỉ vừa mới biết vợ và con gái anh ở đây thôi mà. Ki Jun lắc đầu.

“Ôi chao ôi...” Ông già kêu lên rồi lại chặc chặc lưỡi.

“Tôi nghe kể lại thế này. Y tá ở đây ngồi xe cấp cứu đi đâu đó, rồi thấy vợ anh đang bị cả đàn chó vây quanh ở khu công trường xây chung cư. Thật tình cứ cái đà này không biết thế gian còn ra nông nỗi nào nữa đây, chao ôi... Lúc ấy, mấy con thú hung ác đó cứ xông vào cái xe, bấm còi cũng không chịu lùi lại. Tình cờ thế nào mà mấy anh lính ở gần đó lại nghe thấy rồi chạy đến, cũng đưa hai người lên xe nhưng xem ra quá muộn rồi, không cứu được.”

Ông già bắt đầu khâu lại bên má bị rách một vệt dài của vợ anh. Ki Jun lặng đi. Đàn chó là sao?...

“Y tá đó là ai ạ?”

“Sao hả, anh định đi gặp hả?”

Ông già bảo y tá đó tên Noh Su Jin.

“Bây giờ cô ấy có đang trong ca trực không ạ?”

“Tôi nghe nói hôm nay cô ấy không có ca trực.”

Ông già nhìn đồng hồ rồi nói thêm.

“Ký túc xá ở đâu ạ?”

“Ở phòng thay đồ tầng một, nhưng sáng mai...”

Một lát sau, Ki Jun gõ cửa phòng thay đồ. Anh đến đúng lúc có tiếng còi hụ báo hết giờ giới nghiêm, Noh Su Jin nhận ngay ra vị khách không mời này.

“Anh là Han Ki Jun phải không?”

Trông không có vẻ gì là cô đang ngủ cả. Mặc đồ phòng hộ, nghe giọng nói thì hình như là một cô gái trẻ. Trước phòng thay đồ khá tối tăm, đã thế cô lại đeo khẩu trang nên không nhìn rõ mặt. Ki Jun trả lời đúng là như vậy. Cô nhìn hai bên hành lang thông thống gió lạnh và chỉ về phía trước cửa hàng tiện lợi đã tắt đèn.

“Chúng ta lại đằng kia đi.”

Ki Jun ngồi đối diện với Su Jin bên chiếc bàn picnic trước cửa hàng tiện lợi.

“Chẳng có đồ gì uống nhỉ. Tại ở đây không bán hàng nữa. Máy bán cà phê cũng vậy.”

“Không sao ạ.”

Anh đáp lại mà trong lòng chỉ muốn gào lên. Giây phút đó, anh suýt nữa đã hét lên cô đừng có nói chuyện cà phê cà pháo nữa, mau kể chuyện vợ tôi đi.

“Tôi gặp họ ở công trường Beodeul Jugong[26]. Anh biết chỗ đó chứ, ở trước cầu Hwa Yang 4 ấy. Hình như chị ấy đang trên đường tới trung tâm cứu hỏa phía Nam để đi nhờ xe cấp cứu. Trong ví chị ấy có mang theo thẻ bảo hiểm y tế mà. Lúc nghe thấy tiếng thét chúng tôi liền chạy tới thì lũ chó đã vây xung quanh rồi. Phải sau khi mấy anh lính đến đuổi lũ chó đi, chúng tôi mới xuống xe được. Tại lũ chó cứ không chịu tránh ra. Mặc dù lúc ấy chị nhà đã ngưng thở rồi...”

Su Jin dừng lại hít một hơi.

“Chị ấy nằm úp sấp bao bọc lấy con không buông. Em bé nằm khóc dưới ngực mẹ, nhưng lúc đó tình hình đã chuyển biến xấu rồi. Khi đưa đến đây thì em bé đã mất ý thức. Nếu như chị ấy ra khỏi nhà vào lúc đó thì chắc em bé mới phát bệnh chưa lâu. Nhưng có lẽ em bé bị hạ thân nhiệt do nhiễm lạnh, mà cũng có thể vì em bé còn nhỏ quá nên mới thành ra như vậy.”

Ki Jun nghiến chặt răng. Cơn cuồng nộ đang bùng nổ khắp cơ thể anh. Anh căm giận lũ chó đã cắn xé vợ anh đến chết, căm hận căn bệnh Mắt đỏ đã giết chết con gái anh, và hận chính mình. Anh đang lượn lờ ở đâu khi vợ anh ôm con chạy đi tìm trung tâm cứu hỏa? Anh đang làm gì vào giây phút vợ anh bị hàm răng của lũ chó cắn xé? Anh đang ôm ai khi con gái anh trút hơi thở cuối cùng giữa bãi chiến trường hỗn loạn này? Phải rồi, lúc đó anh còn đang mải lăn lộn ôm đứa con của người khác mà anh lôi ra từ trong chiếc xe bốc cháy. Để làm gì chứ, tất cả những thứ đó làm cái quái gì chứ?

“Với lại còn cái này nữa. Lúc đó tôi thấy cái này nằm trong địu em bé...”

Su Jin lấy từ trong túi ra một thứ gì đó đưa cho Ki Jun.

"Sợ trong lúc lộn xộn có thể bị mất nên tôi cất riêng ở đây."

Là chiếc thìa ăn bột của Yu Bin. Chiếc thìa mà mỗi lần anh hát bài ca con ếch, Yu Bin lại cầm huơ lên kêu "bu bu". Trên hình con ếch gắn ở cán thìa, hiện lên hình ảnh cái mõm của đàn chó đã xé nát cổ vợ anh. Sự kiềm chế mà nãy giờ anh cố giữ bằng tất cả sức lực cũng bị hàm răng đó xé toạc ra rách bục. Thoắt một cái, ngực anh trống hoác. Cả cơn choáng váng, cả nỗi đau buồn, cả sự tuyệt vọng đều biến mất. Trong đầu anh, bóng tối ập xuống bao trùm. Anh lao ra khỏi nhà thi đấu, nhảy lên chiếc xe cứu hộ. Anh phóng xe ra khu công trường xây dựng Beodeul Jugong. Tại sao lại ra đó, ra đó rồi làm gì nữa... anh không nghĩ tới. Anh không còn nhìn thấy gì nữa, không còn nghe thấy gì nữa. Thứ khiến anh di chuyển là ngọn lửa vàng rực đang bùng lên khắp lồng ngực trống rỗng. Là cơn điên cuồng ập đến, tàn phá và cuối cùng là kết liễu. Đối tượng là bất cứ thứ gì lọt vào tầm mắt, bất cứ thứ gì rơi vào tầm tay.

Với tốc độ kinh hồn, anh đánh xe lao qua khúc cua bọc quanh khu chôn lấp rác. Cách hơn 100 mét trước mặt anh, mấy con chó đang băng qua đường. Có lẽ do mệnh lệnh của vô thức mà anh đạp phanh. Lũ chó chạy tán loạn về phía khu chôn lấp rác. "Ầm" một tiếng, xe cứu hộ trượt dài trên mặt đường phủ tuyết. Ki Jun nhấc chân khỏi bàn đạp phanh và bẻ quặt vô lăng, cố hết sức giữ phương hướng. Chiếc xe trượt hơn 50 mét theo hình dích dắc, tông vào vệ đường, phải đến khi sắp cắm đầu xuống con mương thì mới chịu dừng lại. Thân xe nẩy tưng tưng như thể đang nhảy dây. Ngay cả dây an toàn Ki Jun cũng không cài, anh đập ngực vào vô lăng rồi bị dội ngược lại, vật đầu ra sau lưng ghế. Một thoáng im lặng trôi qua. Ngay sau đó, tiếng chó sủa vây bọc quanh chiếc xe. Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Âm thanh đó vọng tới từ giữa bãi chôn lấp rác. Tiếng hàng chục con chó đồng loạt sủa. Tiếng sủa chói tai và đứt đoạn như thể cả bầy sắp ập đến chiếc xe.

Tiếng sủa khiến anh bừng tỉnh và nhận ra chính bọn chúng đã cắn xé vợ anh đến chết. Tiếng sủa đã bật công tắc đèn trong tâm trí đã chuyển màu tối đen của anh.

Tim anh đập giật cục từng hồi. Mặt sau đùi cứng đơ như bị chuột rút. Anh đạp lên chân ga. Sau khi cho xe lùi lại để chỉnh hướng, anh tiến vào con đường bên trong bãi chôn lấp rác. Cũng không cần phải vào sâu bên trong làm gì. Ngay ở gần lối vào đã thấy lũ chó tụ tập rồi.

Chỗ đó gần cái hố mà anh đến sáng sớm hôm qua, sau khi nhận được cuộc gọi của Phòng điều hành vào bộ đàm cho biết có ai đó đã đào bới bãi chôn lấp rác, bày xác lũ chó ra la liệt. Lái máy xúc chạy ra thì thấy bên cạnh cái hố có một chiếc xe cấp cứu đang đậu. Seo Jae Hyung đang đứng dưới cái hố bị đào bới. Anh ta đứng đó, trên người không mặc đồ phòng hộ, không kính phòng hộ, thậm chí không cả khẩu trang... Ki Jun hỏi.

“Anh làm gì ở đấy thế?”

Seo Jae Hyung bước trên lớp đất chôn lấp, leo lên đứng đối mặt với anh. Động tác không phải là dừng bước, mà như thể sấn vào người đối diện.

“Tôi ngắm một chút thôi. Cảnh tượng này thật hiếm có mà.”

“Tôi lại tưởng người tạo ra cảnh tượng hiếm có này chính là anh chứ.”

“Sao có chuyện ấy được. Tôi làm gì có cái tài đó. Tay không, người chẳng dính tí đất nào mà lại đào tung được lớp đất đóng băng thế này thì chắc không phải hôm nay mới đến, mà phải tới đây từ đêm qua rồi. Lúc mà lũ chó vẫn còn sống ấy.”

“Nếu đến đây từ đêm qua thì chắc anh cũng thành ra giống

như mấy con chó kia rồi. Bởi vì quân đội cũng giống như tôi thôi, chẳng cần hỏi lý do đâu.”

Jae Hyung gật gù rồi quay đi và bước về phía chiếc xe cấp cứu. Anh ta rời khỏi khu chôn lấp rác trong ánh nhìn sát sao của Ki Jun.

Giống hệt như lúc đó, cái hố lúc này cũng bị xới tung, xác lũ chó bày ra la liệt. Bên trong và bên ngoài hố, một đàn phải tới hai chục con chó kéo đến cắn xé mấy cái xác. Con thì nhai chân, con thì xé bụng, con thì ngoạm gáy. Cảm giác như ruột gan anh quặn thắt. Cơn buồn nôn dâng lên, nước bọt trong miệng ứa ra chua lợm. Anh bật đèn pha và lái chiếc xe cứu hộ phóng vọt về phía đàn chó. Lập tức anh cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đập vào thanh cản trước. Ki Jun cứ thế chạy đè qua thứ đó. Cái cảm giác bánh trước cán qua vật thể mắc kẹt đó, cái cảm giác xương cốt gãy vụn và thân xác vỡ bục đó truyền từ đầu ngón chân Ki Jun tới đầu ngón tay, và từ đầu ngón tay truyền sang vô lăng. Tiếp đến con thứ hai bị cuốn vào dưới bánh xe cũng vậy.

Sau khi liên tiếp đè nghiến lên hai con chó, Ki Jun quay xe 180 độ rồi dừng lại. Anh vào số xe rồi một lần nữa phóng vọt vào giữa bầy chó đang chạy tán loạn tứ phía. Một con, hai con, ba con... Những con tốt số tránh được chiếc xe thì bán sống bán chết chạy trốn. Con thì chạy ra triền núi, con thì nhảy qua con mương chạy sang bên kia đường, con thì trốn vào góc tối sâu trong bãi chôn lấp rác. Chỉ còn lại một con màu xám đang đứng dán lưng vào vách hố, trừng trừng nhìn chiếc xe cứu hộ. Dưới chân con vật, một con chó mực đầy máu me nằm gục. Ki Jun lập tức nhận ngay ra con vật màu xám đó. Đôi mắt cháy đỏ rực của loài sói, cái mõm ròng ròng máu tươi, trên cổ đeo sợi dây màu xanh. Con vật này anh đã chạm trán hai lần rồi. Một lần ở chung cư Hwa Yang, một lần ở chòi nghỉ chân núi Baekun.

Ki Jun tìm chiếc rìu và siết chặt trong tay. Chó thì con nào cũng chẳng thành vấn đề. Dù là ở bãi chôn lấp rác hay ở công trường Beodeul Jugong cũng chẳng khác gì hết. Tất cả đều là chó thôi. Anh vẫn sẽ làm giống y như vậy. Làm giống như lũ chúng nó đã làm với vợ anh. Anh mở cửa xe bước xuống.

RINGO 4

Ringo hổn hển thở dốc. Người đàn ông đang tiến về phía nó. Tiếng bước chân huỳnh huỵch trên nền tuyết đập vào tai nó như ném đá. Ký ức trở lại khiến lông trên lưng nó dựng ngược. Trước đây nó đã từng gặp người đàn ông mặc đồng phục kia rồi. Vào cái ngày mà nó cùng Star chạy xuống ngôi làng dưới núi trộm gà, và gặp người đó ở chòi nghỉ chân.

Hôm đó, con chó trắng ở cái nhà nó vào còn ồn ào lắm lời hơn cả lũ gà nhà đó. Ringo với Star vừa xuất hiện, con chó đó đã lùi tới sát bên cạnh chuồng gà sủa ầm ĩ như sắp chết đến nơi. Cũng không mất nhiều thời gian cho lắm để cái mõm đó ngậm lại. Cùng một tốc độ với Ringo, Star húc vào chuồng gà và giẫm đạp phá nát cái chuồng. Lũ gà đập cánh bay lên loạn xạ, nhốn nháo chạy túa ra ngoài. Trong số đó, một con xông ngay tới trước mặt Ringo như muốn nói có giỏi thì bắt tao đi này. Ringo chỉ cần ngoác miệng ra đợp một cái là xong. Cái cổ gà dài mềm mại ngoan ngoãn chui vào giữa hai hàm răng của Ringo. Có tiếng mở cửa vọng ra từ trong nhà. Ringo và Star mỗi bên ngoạm một con gà chạy một mạch tới gần khu chòi nghỉ chân. Trên triền dốc con đường leo núi, cả hai hối hả kết thúc bữa ăn. Đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Một lát sau có thể nhìn thấy rõ một toán đàn ông cầm đèn pin đi lên núi. Bọn họ cầm súng bắn đạn gây mê và mặc đồng phục giống như mấy người đã tìm đến túp lều. Ringo

để Star chạy về lều trước, còn mình thì chạy vào trong khu rừng gần chòi nghỉ chân. Nó định dẫn mấy người đàn ông tránh khỏi phía có túp lều. Đúng như mong đợi, mấy người đó chạy vào chòi nghỉ chân, trong số đó có người đàn ông kia.

Người đàn ông mặc đồng phục lúc này trông khác hẳn với khi ấy. Lúc ấy, người đó cầm một thanh sắt dài, nhưng bây giờ lại đang cầm một cây rìu nhỏ ngắn có lưỡi sắc. Trong ánh mắt người đàn ông lóe lên một điều gì đó mà lần trước nó không hề thấy. Là sát khí. Ringo chưa bao giờ thấy đôi mắt con người lại có thể rực lên một cách tàn bạo đến như vậy. Tiếng nói trong tâm trí khẽ thì thào bất an. Người đó bây giờ đang tiến lại để cho cậu toi mạng đấy.

Ringo dồn sức vào hai chân sau đang đỡ lấy toàn thân. Cơn đau bỏng rát cùng với sự căng thẳng gần như là khiếp sợ đang đâm thấu qua xương sống. Cảm giác như toàn thân lảo đảo chực đổ nghiêng sang một bên. Ngực nó nhói lên hối hận. Đáng lẽ nó đừng nên đánh nhau với con chó mực mới phải. Đáng lẽ nó phải đưa Star chạy trốn ngay khi con chó mực kéo lũ chó kia xuất hiện. Mà không, đáng lẽ ra ngay từ đầu nó đừng nên đến đây làm gì. Đáng ra nó phải mặc kệ những tiếng kêu gào trong lòng đất đó.

Khác với mọi ngày, hôm nay phải đến tận đêm khuya mới nghe thấy tiếng máy đào đất. Star chạy trước, Ringo theo sau, cùng phi ra khỏi túp lều. Khi cả hai đến đây thì việc chôn lấp sắp kết thúc. Cái máy đang nện đất, còn dưới lòng đất lũ chó đang kêu gào. Mấy người đàn ông mặc đồng phục cầm súng đang đứng nhìn cảnh tượng đó. Ringo đợi đến khi bọn họ lái chiếc xe tải rời đi rồi mới chạy xuống phía dưới sườn núi. Chẳng có một con chó nào còn sống cả. Dù tiếng chó kêu gào vẫn vang lên văng vẳng bên tai. Không biết đây đã là ngày thứ mấy nó phí công vô ích như thế này rồi. Ringo buộc phải thừa nhận. Làm thế này không thể cứu lũ chó

được. Cách duy nhất là xông vào mấy tay súng trước khi lũ chó bị chôn xuống hố. Ringo chẳng mảy may có ý định làm như thế. Đâu phải mới một hai lần nó nhìn thấy mấy con chó định chạy trốn tìm đường sống thì bị trúng đạn bay cả đầu hoặc cả thân. Thêm vào đó, mấy tay súng tỏa ra mùi của bóng đen. Không biết từ lúc nào, nhưng đám sương đen đặc kinh khiếp ấy đã phủ lên những người đó. Bên trong cái vật kỳ dị họ chụp lên mặt, lấp loáng những tròng mắt vàng ệch. Giống như người đàn ông chủ căn nhà mà nó đã chạy trốn, giống như lũ chó ở nhà đó.

Ringo đưa mắt ra hiệu cho Star. Chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Ringo định quay về lều rồi sẽ suy nghĩ thêm. Xem có cách nào không phải đụng độ với mấy tay súng mà vẫn cứu được lũ chó trước khi bị chôn sống hay không. Ringo cùng Star sóng đôi nhảy lên trên mặt hố, giây phút đáp xuống nền tuyết, cả hai mới nhận ra mình đã bị bao vây. Một đàn chó đang đứng quây kín thành một hình bán nguyệt trước mặt. Con nào con nấy mắt trũng sâu, bụng lép kẹp. Là mấy con chó đói. Cả một đàn chó lũ lượt kéo đến nhăm nhe ăn thịt đồng loại. Dù đã chết, hay là còn sống.

Một con chó mực bốn chân gồng cứng bước tới trước mặt Ringo. Hai tai nhỏ rủ xuống, hai vai có đốm màu nhạt, thân hình như một gốc cây, bốn chân trông có vẻ chắc chắn và vững chãi, chân sau to, móng lộ ra ngoài, đuôi cộc ngắn ngủn. Hồi còn ở sới chọi chó Champ, Ringo đã mấy lần đấu với giống chó này. Là giống chó chọi ngu ngốc và mạnh ngang ngửa với hàm răng của nó, luôn tin rằng mình sẽ thắng. Con chó mực xù lông, ưỡn tấm thân ra và bắt đầu gầm gừ.

Lúc đó, nếu như Ringo nằm rạp xuống thì sao nhỉ? Nếu như nó nói “Chỗ này là của mày” rồi bỏ đi thì liệu có tránh được đánh

nhau chăng? Nhưng lúc ấy, Ringo không hề có ý định đó. Tuyệt đối không thể có chuyện nó rạp mình cụp đuôi vì thằng khác trước mặt Star được. Với nó thể diện và lòng tự trọng là tất cả. Con chó kia chưa kịp xong màn khởi động thì đã bị Ringo lao thẳng vào gáy. Con chó mực cúi đầu xông tới húc vào vai Ringo.

Có lẽ đây là đối thủ dai sức và dữ dằn nhất trong lịch sử chiến đấu của Ringo. Sau một hồi vật lộn mãi mới xé toang được cổ họng con chó đó, kết thúc cuộc chiến dai dẳng, thì Ringo cũng đã mình đầy thương tích. Nó kiệt sức tới mức khó lòng đứng vững, toàn thân đầy những vết thương sâu hoắm đầm đìa máu me. Hàm răng con chó mực đã xé toạc bắp thịt ở vai Ringo, biến tai nó thành ra te tua như cái giẻ lau nhà. Trong tình trạng này mà đối đầu với người đàn ông mặc đồng phục thì chẳng khác nào tự mình xin chết. Mà cũng chẳng có cách nào tránh đi. Tại sao người mặc đồng phục lại định giết mình và lại giận dữ tới mức thế kia, Ringo không sao hiểu nổi. Nó chỉ biết một điều là đêm nay, có lẽ chính nó cũng không thể nào thoát khỏi cánh đồng tuyết chết chóc này.

“Lũ chó khốn kiếp!”

Cùng với âm thanh tựa như tiếng gầm gào đó, lưỡi rìu rạch không khí bay tới cổ nó. Ringo đạp xuống đất phóng vọt lên. Chân trước duỗi căng, nó lao thẳng vào mặt người đàn ông. Đây sẽ là đòn tấn công bằng hết sức bình sinh còn lại. Là cơ hội duy nhất. Cơ hội để tránh lưỡi rìu, đồng thời vật ngã người mặc đồng phục. Chỉ cần vật ngã được là cái cổ người này sẽ thuộc về nó. Ringo đợi người mặc đồng phục tiến lại gần như vậy là bởi nó nhận định rằng với tình trạng thế này nó không thể nhảy một cú xa được nữa. Nhưng hóa ra nó đã tính toán sai. Nó đã chắc mẩm mình có thể nhảy được, nó đã quá tin tưởng vào bản thân. Phải đến lúc lấy đà nhảy lên, nó mới nhận ra điều đó. Ringo không hoàn toàn né được lưỡi rìu, và cũng không vật ngã được người mặc đồng phục.

Chưa kịp chạm tới người đó, lưỡi rìu đã chém vụt qua phía trên chân sau của nó. Ringo ngã vật xuống, lăn mấy vòng trên nền tuyết. Cơn đau đớn vây bọc cơ thể như ngọn lửa. Nó vùng vẫy cố chống chân đứng dậy nhưng không sao nhúc nhích nổi, và cũng không thể dồn sức vào chân được.

“Đồ chó khốn kiếp.”

Người mặc đồng phục lại gầm lên và vung cao rìu. Tâm trạng rã rời, Ringo nhìn lưỡi rìu đang chém xuống cổ mình. Giây phút đó, tất cả mọi thứ đều biến mất. Cả niềm khao khát được sống, cả nỗi khiếp sợ cái chết, cả chút sức lực để cố cựa quậy đều không còn. Chỉ còn lại hình ảnh trước mắt. Hình ảnh chỉ bằng lòng bàn tay lóe lên như ảo ảnh, từ phía sau người đàn ông, Star bay tới. Ngay sau đó, cơ thể người đàn ông đánh một vòng tròn và quay ngược ra phía sau. Chiếc rìu đang định chém xuống cổ Ringo cũng theo người đó quay ngược ra đằng sau. Star xô vai vào mặt người mặc đồng phục rồi đáp xuống bên cạnh Ringo. Người đàn ông lảo đảo như sắp ngã, Star quay lại phía người đó và lập tức thủ thế tấn công. Lúc này, Ringo mới nhận ra đây không phải là ảo ảnh. Nó tưởng rằng Star chạy trốn rồi, nhưng Star đã trở lại. Ở lối vào khu chôn lấp rác, có tiếng còi và ánh đèn xe chớp nháy. Người mặc đồng phục chỉnh lại rìu trong tay đứng đối diện với Star. Có vẻ như bị hàm răng của Star đớp sượt qua, phía dưới tai người đó rướm máu nhưng người đó không hề tỏ ra hoảng hốt. Hình như người đó thậm chí còn không nhận ra mình đã bị thương. Ngay cả khi chiếc xe lao tới ngay sau lưng, người đó cũng không ngoái lại. Chiếc xe dừng bánh ngay trước khi sắp đâm vào người mặc đồng phục. Cửa xe mở ra, một người đàn ông nhảy xuống. Là thủ lĩnh của Star.

Thủ lĩnh hét lên “Không được,” cùng lúc đó, cả ba đồng loạt hành động. Star lại nhằm thẳng mặt người đàn ông mà nhảy vọt

tới. Lưỡi rìu lại nhằm thẳng thân hình Star mà chém xuống. Thủ lĩnh của Star phi thân đến xô thẳng vào người mặc đồng phục. Lưỡi rìu chém chệch qua phía dưới cổ Star. Vai rách toác ra một gang tay, Star ngã lăn xuống đất. Người mặc đồng phục và thủ lĩnh vật lộn trên nền tuyết. Tiếng la hét gầm gào lẫn lộn, cả ba lại nhất loạt đứng dậy. Star lại phóng vọt đến, người mặc đồng phục lại vung rìu lên, chân thủ lĩnh nhằm mạng sườn người mặc đồng phục mà bay tới. Người đàn ông tay vẫn cầm rìu ngã văng ra nền tuyết. Star bị chém vào chân trước, rơi xuống bên mép hố. Thủ lĩnh chạy đến bên Star. Từ trên xe, một người phụ nữ nhảy xuống.

“Star.”

Giây phút thủ lĩnh tiến lại gần cất tiếng gọi Star, người mặc đồng phục nhổm dậy. Vừa đứng dậy, mũi giày người đó đã vung tới như thể đạp lên không trung và đá thẳng vào đầu thủ lĩnh. Đầu thủ lĩnh vật sang một bên, mũi giày giáng tiếp cú thứ hai vào dưới cằm thủ lĩnh. Đầu bật ngược ra sau, thủ lĩnh bay xuống hố như thể làm động tác nhào lộn trên không trung. Người phụ nữ thét lên lanh lảnh và chạy theo nhảy xuống hố. Star nhảy bật dậy, nhe hết hai hàng răng. Star gầm lên như một con sư tử và lao thẳng vào ngực người đàn ông. Lưỡi rìu xé gió vạch lên một đường bán nguyệt. Star và lưỡi rìu gặp nhau giữa không trung. Những giọt máu bắn tóe như hạt tuyết. Star rơi xuống đất, lưỡi rìu cắm trên cổ.

Ringo quờ quạng hai chân trước trườn tới như một con rùa. Trong họng nó đang sôi lên những tiếng kêu gào. Khoảng cách bình thường nó chỉ nhảy một cú là tới, vậy mà giờ đây sao xa tít tắp như túp lều nó bỏ lại trên núi để đến đây. Toàn thân nó nặng trịch, hai chân trước khó lòng kéo lết đi được. Đã thế, chưa lết nổi vài bước thì nó lại ngã vật ra sau. Mũi giày tựa như cục sắt giáng vào dưới cằm nó. Một cú đòn khiến toàn thân nó rũ ra. Ringo nằm bẹp

vai, phơi bụng như tàn quân bại trận đang nằm ngửa xin hàng phục. Gót chân người mặc đồng phục giáng xuống đâu đó ở khoảng giữa vai và bụng Ringo. "Ẳng," một tiếng rú thất thanh bật ra. Ringo lại lăn lóc sõng soài trên nền tuyết, nhưng nó vẫn không từ bỏ chút tỉnh táo cuối cùng. Ringo gắng hết sức bình sinh cố ngẩng đầu lên nhìn Star.

Người mặc đồng phục nhổ chiếc rìu cắm ở cổ Star. Máu ộc ra xối xả ướt đẫm nền tuyết. Star không động đậy nữa. Ringo cảm giác có một ngọn lửa bùng lên trong lồng ngực. Ngọn lửa trong nó bốc lên rừng rực, nhưng nó chẳng thể làm được gì. Đừng nói tới chuyện nhổm mình đứng dậy, Ringo giờ đây còn chẳng đủ sức bò đến với Star. Người mặc đồng phục bước về phía Ringo. Như thể lần này quyết giáng một nhát kết liễu, người đó vung rìu lên. Đúng lúc đó, thủ lĩnh nhảy vọt lên từ dưới hố, mặt mũi đầm đìa máu. Bật ra một tiếng gầm lẫn tiếng khóc, thủ lĩnh lao sầm vào chân người đàn ông, quật ngã xuống nền tuyết. Hai người lăn lông lốc trên tuyết. Thế rồi vào một khoảnh khắc nào đó, người mặc đồng phục nhảy lên ngồi trên người thủ lĩnh và bắt đầu dùng cả hai tay siết cổ thủ lĩnh. Ý thức của Ringo đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy đen ngòm. Cảnh vật trước mắt tối dần như thể hoàng hôn đã buông xuống, đâu đó ngoài kia, vang lên tiếng hét của phụ nữ.

"Dừng lại, dừng ngay lại. Thằng khốn."

Ngay trước khi bóng tối sập xuống bao phủ thế gian, Ringo thấy người phụ nữ nhặt cục đá lên giáng vào đầu người mặc đồng phục.

Star đang đứng trong ánh trăng. Hai tai dựng đứng, đuôi khẽ phe phẩy đầy thân thiết, Star im lặng nhìn Ringo. Ringo vừa tiến lại một bước thì Star liền quay người mình vào trong rừng. Giống như giây phút đầu tiên Star ngỏ ý mời Ringo vào cái đêm

bão tuyết. Ringo không thể chạy sóng đôi bên Star như khi đó được nữa. Star chạy nhanh quá, cây cối rậm rạp quá, bão tuyết dày đặc quá. Cuối cùng, tựa như một con chim khổng lồ, Star bay vào trong bóng tối của khu rừng. Ringo ngừng chạy. Từ bên kia bóng tối đã nuốt chửng lấy Star, vọng lại tiếng hú. Âm thanh vang lên thật dài, cao và chậm. Âm thanh đó nghẹn ngào và xa dần như cơn gió. Sao mà buồn bã và sầu thảm.

Star! Ringo mở mắt ra. Trước mắt, cảnh vật tối tăm và mờ mịt như khu rừng buổi sớm mù sương. Nó định ngóc đầu lên nhìn xung quanh nhưng không được. Không sao nhấc nổi đầu dậy. Một áp lực nặng nề như tảng đá đang đè lên cơ thể nó. Trong đầu nó, người đàn ông cầm rìu hiện lên rồi nhanh chóng biến mất khỏi ý thức. Ringo nhắm mắt lại. Bóng tối trút xuống như mưa rào. Nó không còn nghe thấy tiếng hú của Star nữa.

Lần thứ hai mở mắt ra, Ringo chắc chắn được một điều là mình còn sống. Khu rừng biến mất, sương đã tan, trước mắt cảnh tượng đã trở nên rõ ràng. Nó thấy một cái chuồng sắt to, phía trên chuồng treo thứ gì trông như một túi nước. Cảm giác cũng đã trở lại, tới mức nó nhận ra được ở bên cạnh đang có ai đó. Là Star. Star đang ở trong một cái túi dài màu đen. Mùi của cái chết đang bao phủ tựa như một đám mây đen phía trên cái túi kéo khóa kín.

Đây là đâu nhỉ? Ringo cố nhấc đầu lên và bất giác bật rên “Ẳng” một tiếng. Đầu nó đau như thể bị vỡ vụn, phía dưới cổ không có cảm giác gì. Trên cổ đang đeo một cái phễu nên nó không nhìn được hết thân thể mình. Ringo cố chống chân trước lên nhưng cổ nó đổ gục và nó rũ mình ngã sấp xuống. Nằm bẹp kê mõm trên sàn, Ringo nhìn cánh cửa trước mặt đang mở ra. Ai đó đang đi vào trong phòng. Là người đàn ông hôm qua đã lao đến cứu Star, là thủ lĩnh của Star.

“Ringo.”

Thủ lĩnh cất giọng khẽ khàng gọi nó. Trông bộ dạng thủ lĩnh thật khủng khiếp. Hốc mắt bầm tím, mũi sưng vù, môi rách toạc, vết tím đen in hằn như dây quấn cổ.

“Mày tỉnh rồi nhỉ.”

Từ trong cổ thủ lĩnh vang lên không phải tiếng khóc hay tiếng gào, mà là tiếng khàn khàn lạ lùng. Đôi mắt đầy mệt mỏi thẫn thờ nhìn Ringo. Cơn giận trong Ringo bùng lên. Trong lồng ngực, cơn phẫn nộ đang trỗi dậy. Ký ức về đêm hôm qua đổ về như một dòng sông chảy xiết. Cuộc chiến với con chó mực, cuộc quyết đấu giữa thủ lĩnh và người đàn ông chém rìu vào cổ Star, người phụ nữ lạ mặt và Star.

“Ringo, không sao đâu. Tao không làm hại mày đâu.”

Thủ lĩnh khẽ lẩm bẩm. Câu nói đó thủ lĩnh thường hay nhắc đi nhắc lại mỗi khi chạm mặt Ringo ở túp lều trên núi, mỗi khi nó cất tiếng gầm gừ. Giọng nói làm dịu nỗi bất an của nó. Đó là một câu thần chú mang sức mạnh kỳ diệu. Mặc dù Ringo chưa một lần nằm xuống dưới chân thủ lĩnh, và cũng chưa từng hoàn toàn tin tưởng thủ lĩnh như Star, nhưng chỉ cần thủ lĩnh nói “Không sao đâu, tao không làm hại mày đâu,” Ringo lại thấy dường như đúng là nó cứ để yên như thế cũng không sao thật. Khi đó, nó thấy có lẽ không cần phải cảnh giác vì sợ bị hại, cũng không cần phải bất an vì sợ thủ lĩnh đưa Star đi nữa. Nhưng bây giờ thì không phải thế nữa. Nó không muốn tin thủ lĩnh. Nó mong thủ lĩnh đừng đến gần nó. Mong sao thủ lĩnh đừng chạm vào nó. Nó định chỉ cần thủ lĩnh đưa tay ra thôi, nó sẽ lấy hết sức bình sinh mà đớp ngay một nhát.

“Ringo, không sao đâu.”

Thủ lĩnh lôi từ trong túi ra một vật gì đó gắn cục sắt tròn và thò vào qua song sắt. Thủ lĩnh quấn vật đó quanh chân sau của Ringo và bơm gió vào trong. Một cơn đau sắc nhọn mà nặng nề theo chân lan lên thắt lưng. Ringo vùng vẫy cố dùng răng giật cái vật đang quấn quanh chân ra, nhưng mõm nó cũng không với tới. Cái phễu to đùng đã cản trở cả tầm nhìn và cử động của nó. Một lát sau, áp lực siết chặt vào chân sau Ringo biến mất. Thủ lĩnh để vật đó sang bên cạnh, nhìn túi nước treo trên chuồng, sau đó ấn một mũi kim nhỏ vào sợi dây trong suốt gắn ở túi nước.

"Ringo, ngủ thêm đi. Như vậy mới mau lành."

Thủ lĩnh rút kim tiêm ra, rồi tiến về phía cái túi đựng Star. Ringo vội giơ chân trước nhổm ngay dậy. Nó nghĩ thủ lĩnh đang định đưa Star đi. Giờ đây có lẽ sẽ không được gặp lại Star nữa rồi, linh cảm đó khiến cho hai chân trước yếu rũ của nó đủ sức đứng nhổm lên.

"Ringo, không được."

Ringo cố sống cố chết dồn sức vào hai chân trước, nhe răng gầm gừ. Tai nó dựng đứng, đầu ngẩng cao toát ra vẻ uy nghiêm và cuồng nộ. Nó nhìn trừng trừng vào mắt thủ lĩnh, cố sức cảnh cáo đừng có cướp Star đi khỏi nó. Nhưng cũng thật bi thảm, từ miệng nó chỉ phát ra tiếng kêu ăng ẳng như một con cún con.

"Ringo, ngồi yên."

Ringo đưa chân tiến về phía trước thêm một bước. Nó dộng đầu vào thành chuồng bộc lộ cơn giận dữ, cố gắng truyền đạt ý muốn của mình. Làm ơn hãy để Star lại đó.

Thủ lĩnh cúi người ngồi xuống bên túi và kéo khóa ra. Trong bóng tối màu xám, Star đang nằm đó. Cổ quấn băng trắng, thân

hình nằm nghiêng, bình thản như đang ngủ. Mắt Ringo bắt đầu nóng rực lên như phải bỏng. Từ trong cổ họng nghẹn ngào sôi lên những tiếng rên. Ringo thò mõm qua chấn song chuồng, móng chân cào xuống sàn cố vùng vẫy. Nó muốn ra khỏi chuồng. Nó muốn đến bên Star.

“Ringo, yên nào.”

Thủ lĩnh kéo túi đến trước cửa chuồng. Ringo ngồi xoay mình về hướng Star. Nó thò mõm qua chấn song và ngửi mùi của Star. Nó liếm đôi môi lạnh ngắt của Star. Nó dụi mũi vào mũi Star. Không còn thấy hơi thở nữa. Mũi Star đang khô lại. Trên đầu cô ấy, bóng tối màu xám đang buông xuống. Ringo đã biết quá rõ thứ đó có nghĩa là gì. Và dù đã biết, nó vẫn ngoái đầu ngước lên thủ lĩnh tha thiết.

Nó muốn đưa Star về túp lều trên núi. Nó muốn giống như ngày xưa, như cái đêm đầu tiên nó đưa Star từ chòi nghỉ chân lên túp lều, lại được liếm vết thương, ngửi mũi, rồi nằm kề bên nhau mà ngủ. Nếu làm như vậy, có khi lại quay trở về được cái ngày xưa đó. Khi nào bóng tối qua đi và mặt trời nhô lên, có lẽ Star sẽ lại quay đầu nhìn nó với ánh mắt âu yếm và bình yên. Nếu là thủ lĩnh, biết đâu sẽ có thể giúp nó làm được như thế cũng nên.

“Ringo, không được.”

Thủ lĩnh lắc đầu. Từ trong cổ họng nghẹn những tiếng rên của Ringo, vỡ òa một tiếng kêu đau khổ. Nếu như không đưa giúp Star về túp lều trên núi được thì ít nhất cũng mở cửa chuồng cho nó chứ. Để nó còn có thể tự đưa Star đi.

“Không được.”

Thủ lĩnh tránh ánh mắt của Ringo, quay người bước ra khỏi

cửa. Ringo thò mũi qua khe cửa ngửi mùi của Star. Nó dụi mũi vào thân thể Star và liếm vết thương cho Star. Càng làm thế, bóng đen màu xám vây bọc quanh Star càng dày đặc hơn. Và lớn dần lên thành hình thù một con người. Hình người đó vươn cánh tay dài ngoẵng, lặng lẽ và nhanh chóng, tàn bạo lôi Star đi. Ringo nhìn theo Star đang xa dần và bật ra tiếng hú đau đớn đầy tuyệt vọng. Bước ra ngoài cửa sổ, giữa màn sương đêm màu xanh đen, Star dừng bước và ngoái nhìn Ringo. Star khẽ vẫy đuôi thân thiết, giống như cái đêm gặp gỡ đầu tiên trên con đường qua thung lũng.

DONG HAE 4

Dong Hae trèo qua tường rào ranh giới khu đất của Dreamland. Tường cao nhưng tuyết ngập đến bắp chân đã nhẹ nhàng đỡ lấy thân hắn. Hắn đeo bộ đế giày crampons[27] mà hắn đã ném sẵn vào trước khi trèo tường, sau đó bắt đầu đi xuống con đường rừng. Trong khu rừng đầy những cây đường tùng cùng với đá tảng, bách lùn quấn quýt dựa vào nhau này, đủ thứ âm thanh đang vang lên. Tiếng chim lạ lùng như tiếng chuông rung, tiếng thứ gì đó như lá cờ bay phần phật, tiếng gió lượn giữa những thân cây, tiếng chó sủa từ phía ngôi nhà, tiếng băng tuyết bị nghiền nát dưới đế giày lạo xạo lạo xạo.

Xuống được khoảng hơn 30 mét thì thấy hiện ra khu nghĩa trang động vật. Dong Hae dừng chân trước một góc khu mộ bảng lảng sương đêm. Mắc trên cành cây là một con diều màu vàng đuôi dài đang kêu lên ầm ĩ. Thứ kêu phần phật không phải lá cờ, mà là con diều đang gật gù trong gió. Dong Hae rút kéo trong túi ra cắt đứt dây và kéo con diều xuống. Hắn thấy tò mò về nội dung của dòng chữ viết trên thân con diều hình cá đuối đó.

Cookie, người bạn số 2 của mình, mình sẽ nhớ cậu thật lâu thật lâu. Seung Ah.

Ra là vậy. Thế là thời gian qua con chó đã không cầm cự được và chết ngắc rồi. Dong Hae đột nhiên thấy toàn thân rã rời. Cảm giác chán chường và giận dữ dâng lên. Hắn lập tức nổi điên. Đúng lúc bàn tay run lên vì giận đang cầm kéo, hắn liền đâm, xé và cắt tan nát con diều. Trong giây lát, con diều đã biến thành vụn giấy theo gió bay lên phấp phới. Con chó ngu ngốc này, đến phút cuối vẫn gây rắc rối. Hắn đã định lần này sẽ làm một cú kết liễu rồi cơ mà. Hắn đã định sau khi kết liễu, sẽ treo con chó trên cái cây trước khu mộ. Đó sẽ là tin nhắn trọng đại gửi cho Seo Jae Hyung. Rằng tiếp theo sẽ đến lượt mày. Rằng tao sẽ thui mày cháy đen rồi treo mày lên như một con chó.

"Ringo, không được."

Tiếng Seo Jae Hyung theo gió bay tới. Tiếp theo là tiếng chó gầm gừ khe khẽ, rồi ngọn đèn ở khu mộ bật sáng. Dong Hae vội núp vào sau bụi bách lùn gần đó. Hắn ngồi nín lặng, dỏng tai hướng mắt về phía khu mộ. Tiếng bước chân vang lên. Không phải một người, mà là tiếng nhiều người đang đi lên khu nghĩa trang động vật này. Một lát sau, chủ nhân những tiếng bước chân đó xuất hiện. Seo Jae Hyung đang cõng một con nhãi ranh, một phụ nữ cầm theo chiếc xẻng và ôm một chiếc hộp nhỏ, cùng một con sói xám cổ đeo phễu trắng, trước ngực quấn băng ép, chân bước tập tễnh.

"Cô Kim Yun Ju, cô đi đâu đấy?"

Seo Jae Hyung bước vào khu mộ, dừng lại và cất tiếng gọi người phụ nữ lúc đó vẫn đi tiếp lên con đường rừng. Nãy giờ người phụ nữ cứ cúi đầu kéo lê xẻng bước đi, tới dưới ngọn đèn,

cô ta chợt ngẩng đầu lên. Là Kim Yun Ju sao...?

Dong Hae nhìn kỹ khuôn mặt người phụ nữ. Đó là Kim Yun Ju, hắn biết cô ta. Mặc dù chỉ mới nhìn ảnh hồ sơ nhưng hắn vẫn có thể chắc chắn. Có lẽ cũng hiếm thấy người nào có nét mặt ngoài đời thật giống y hệt với trong ảnh như thế kia. Dong Hae cũng biết con sói xám kia. Đó là con thú mà dù có muốn quên hắn cũng không thể nào quên được, chính nó đã giết chết Jin Man và khiến hắn bị tống vào bệnh viện tâm thần. Con thú đó không phải sói, mà lại là chó của Seo Jae Hyung sao, ả kia đang sống cùng với Seo Jae Hyung sao?... Một cơn kích động đầy hưng phấn làm gai ốc nổi lên khắp lưng hắn.

Cơn bồn chồn sung sướng khiến cả người hắn râm ran. Cảm giác như vừa nhận được lời mời đến dự một bữa tiệc gia đình.

Seo Jae Hyung dừng bước tại chỗ trước đây là con diều màu vàng. Hắn ngẩng lên nhìn bầu trời tối đen, quay sang hai bên rồi nhìn trước nhìn sau. Có vẻ như hắn đang tìm con diều. Chắc hắn đoán con diều đã bị gió cuốn bay đi mất.

“Son Seung Ah, chúng ta xuống đây nhé.”

Seo Jae Hyung đặt con bé đang cõng trên lưng xuống. Con bé đang cầm một con diều đuôi dài màu vàng giống y hệt như của Cookie. Đây là nhân vật lạ mặt duy nhất ở đây. Là ai vậy nhỉ?

“Bác sĩ, con diều của Cookie vẫn còn ở đó chứ ạ?”

Con bé mân mê con diều hỏi. Seo Jae Hyung không đáp. Là do con chó màu xám nãy giờ khịt khịt mũi tứ phía bắt đầu nhảy lồng lên. Con chó quay mình về phía bụi bách xù mà Dong Hae đang trốn, nhún chân lấy đà như thể sẽ lập tức nhào tới nơi, nhưng rồi nó lại ngã bẹp xuống, chúi mõm vào tuyết.

“Ringo, yên nào.”

Seo Jae Hyung chạy đến bên con chó, sốt ruột kêu lên. Con chó gầm gừ và vặn vẹo bốn chân gan lì cố đứng lên. Bốn chân vừa đứng lên được, nó lập tức lắc mình giũ tuyết, xù lông hướng về phía Dong Hae mà sủa ầm ĩ. Tiếng sủa đầy vẻ gay gắt và dữ tợn. Như thể nhận ra điều gì đó, Seo Jae Hyung quay đầu nhìn Dong Hae chằm chằm. Dong Hae giật bắn mình chết lặng. Cảm giác như hắn vừa chạm đúng phải ánh mắt đó xuyên qua bụi bách lùn. Tưởng như không chỉ việc hắn núp ở đó bị lộ, mà chân tướng của hắn cũng bại lộ luôn. Dong Hae nhổm dậy nhảy vọt về phía cổng tường rào. Có tiếng Seo Jae Hyung gọi với theo sau lưng.

“Ai ở kia thế?”

Dong Hae rút then mở cổng nhào ra ngoài. Hai chân bủn rủn, hắn lao vọt đi không một lần ngoái lại đằng sau, cho tới khi không chạy nổi nữa. Phải đến khi chạy tới trước một ngôi mộ không bia, hắn mới ngoái lại. Không thấy Seo Jae Hyung. Chỉ có một tiếng hú kinh khiếp đuổi tới đằng sau hắn. Vừa quay đầu lại đã thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ leo núi đứng ngay trước mặt, vai đeo ba lô, tay cầm gậy. Hoảng hồn, Dong Hae suýt nữa đã rú lên. Người đàn ông chậm rãi cất giọng chào một câu lấy may.

“Anh có được bình an không?”[28]

Trong mắt ông, tôi có vẻ bình an lắm hay sao? Dong Hae toan rút kéo chọc mù mắt tay này cho xong, nhưng rồi lại thôi. Hắn không muốn tốn sức vào những trò vô bổ. Tay trung niên đi sượt qua vai hắn. Liệu đây là một thằng đần định bỏ trốn, hay đồ ngu cứ thích làm những việc bình thường vẫn làm bất kể thế gian này có ra sao đi nữa? Theo Dong Hae thấy thì tay này thuộc trường hợp sau. Tức là loại người tin rằng cứ làm những gì thường ngày

vẫn làm thì cuộc sống sẽ bình thường không có gì đảo lộn. Dong Hae nhét kéo vào túi và đi tiếp. Ba mươi phút sau, hắn đến được chỗ bờ vực ở chòi nghỉ chân. Cảnh tượng phía dưới vách đá thê lương mà cũng thật thi vị. Chìm trong ánh hoàng hôn, bệnh viện giờ chỉ còn là một cục than khổng lồ. Đã năm ngày trôi qua mà mùi khét vẫn còn sặc sụa.

Dong Hae thấy cuộc đời mình giống như một trò chơi sinh tồn. Giống ở chỗ, cứ qua một cửa ải thì chẳng thể nào cứu vãn, cũng chẳng thể nào quay trở lại được, chỉ có một con đường sống sót duy nhất là phải tiến lên cửa ải tiếp theo. Lần qua cửa ải thứ nhất là cái ngày hắn giết con chó của bố hắn. Lần thứ hai là ngày nhập ngũ, lần thứ ba là giây phút tiếng súng vang lên trong sương mù sáng sớm khi hắn đào thoát khỏi bệnh viện.

Dong Hae vẫn còn nhớ như in cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở trong tĩnh lặng bao trùm sau khi tiếng súng vang lên. Hắn vẫn còn nhớ tiếng bước chân tay lính mà hắn nghe thấy khi nằm phủ phục dưới bụi bách xù. Hắn nhớ cái cảm giác bị những chiếc lá kim của cây bách xù đâm vào mí mắt, và nhớ hơi lạnh ẩm ướt tỏa lên từ mặt đất tuyết phủ. Hắn nhớ ánh sáng đèn pha quét qua lại trong sương mù. Cảm giác gần như cả một thế kỷ trôi qua, ánh đèn và tiếng bước chân đó mới biến mất. Mà ngay cả sau khi thế kỷ đó trôi qua, hắn cũng chưa thể nóng vội tùy tiện di chuyển ngay được.

Bây giờ hắn phải đi đâu đây? Dựa theo la bàn trong đầu thì vị trí hắn đang đứng là ở đâu đó thuộc phía Đông Nam núi Baekun. Hẳn là phải đi ngược lên con đường xuống núi thì mới lại tới chòi nghỉ chân nữa. Nếu xuôi về phía Nam, hắn sẽ gặp thung lũng núi Baekun nơi những vách đá bài binh bố trận như giăng bẫy. Dong Hae bắt đầu di chuyển theo hướng mà hắn đoán là phía Bắc. Hắn nằm rạp xuống, đưa tay quờ quạng bò lên trong bóng tối. Cũng đã

đến lúc mặt trời ló dạng, nhưng trời vẫn chưa hề sáng lên một chút nào. Sương ngày một dày đặc, cái lạnh cứa vào da thịt như lưỡi băng. Chân tay hắn mất cảm giác đã lâu. Có khi cũng chính vì lẽ đó mà Dong Hae không nhận ra mình chống hụt tay vào không khí. Người nghiêng đi loạng choạng nhưng hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn chỉ kịp kêu "Ôi" một tiếng thì đã rơi xuống, đến lúc định thần lại thì thấy mình đang nằm thẳng cẳng trên một chỗ nào đó thật kỳ dị. Dưới lưng cảm giác thật khó chịu. Một sự khó chịu không thuộc về thân thể, mà thuộc về linh cảm. Hắn đang nằm đè lên một vật gồ ghề, dài và ẩm ướt, không phải đống đất hay đống tuyết. Càng không phải là tảng đá. Vẫn nằm yên như vậy, Dong Hae đưa tay quờ quạng lần sờ xung quanh. Có cái gì dài và mảnh vướng vào đầu ngón tay hắn. Chưa mất tới một giây, hắn lập tức nhận ra vật đó là tay người.

Dong Hae nhảy dựng lên. Hắn cuống cuồng lôi ngay điện thoại ra bật đèn. Ánh sáng trắng lóe ra như đạn bắn, soi tỏ khuôn mặt một người đàn ông mắt trợn ngược. Lồng ngực đầm đìa máu và ba lỗ đạn trên bộ đồ chống rét cho biết người này đã chết. Bên cạnh đó là một người phụ nữ nằm úp sấp, tóc xõa xượi. Bên cạnh người phụ nữ là một ông lão, phía trên đầu ông lão là một con chó con. Dong Hae soi đèn về phía bên kia. Ngổn ngang la liệt những người không phân biệt được là đàn ông hay phụ nữ. Dong Hae rọi đèn lên phía trên. Khoảng một mét phía trên kia, trong màn sương ập xuống, một đám người mặc đồ đen đang bủa vây. Giây phút đó, tiếng rú suýt nữa đã bật ra khỏi họng Dong Hae. Hắn tưởng mình đang chiếu đèn về phía đám lính. Mất một lúc khá lâu, hắn mới nhận ra đó chỉ là những thân cây rừng phủ tuyết. Tiếp theo đó, một cơn choáng váng khác lại ập đến.

Đúng là thế rồi. Tiếng súng hắn nghe thấy lúc đó không phải bắn chỉ thiên. Đây đúng là cái gọi là "quan điểm của chính phủ" rồi. Đằng trước chặn bằng xe tăng, đằng sau chặn bằng họng súng.

Dong Hae đang ở trong một cái hố. Khi trời sáng sẽ có hàng chục thi thể được bí mật chôn cất dưới hố này. Đó là thi thể những người bị trúng đạn mất mạng khi đang cố tìm cách đi xuyên qua núi để bỏ trốn. Người đào hố hay người quẳng xác chết xuống chắc hẳn đều là lính. Họng Dong Hae bật ra một tràng cười không thành tiếng. Từ giờ hắn được tự do rồi. Cảnh sát, bố, căn bệnh Mắt đỏ, hắn đã tự do thoát khỏi tất cả những thứ đó. Dù không hiểu vì sao, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa dính bệnh Mắt đỏ. Giờ mà vẫn chưa dính thì nhiều khả năng là sau này cũng sẽ không dính. Ngược lại, số phận Hwa Yang là trở thành một thành phố của những xác chết. Bởi người dân thành phố này đang chết dần vì căn bệnh Mắt đỏ, vì bị nghiền nát dưới bánh xe tăng khi biểu tình đòi gỡ bỏ phong tỏa, vì trúng đạn khi đang tìm cách bỏ trốn, vì ẩu đả tranh giành xăng dầu với lương thực. Việc khoe chút thông tin này cho cả thế giới, cho những kẻ mà dù đã biết rõ rành rành hay ít nhất cũng dự đoán được tình hình nhưng cứ phải đến khi tất cả kết thúc mới làm ầm ĩ lên, xem ra cũng có vẻ không tệ chút nào.

Dong Hae lấy điện thoại chụp vài pô ảnh. Đèn flash lóe sáng nhưng hắn chẳng bận tâm. Bởi sương mù sẽ chặn kín ánh đèn cho hắn. Thứ cần thiết tiếp theo là đồ nghề để hắn rẽ con đường ngập tuyết mà tiến tới. Vừa hay cái xác mà hắn đang ngồi đè lên lại có thứ đồ nghề đó. Dong Hae tháo bộ đế sắt đi tuyết từ chân xác chết ra.

8 giờ sáng, Dong Hae lại đặt chân lên đất Hwa Yang. Một cảnh tượng độc nhất vô nhị đang đợi hắn. Một cái hố khổng lồ được đào giữa vùng tuyết trắng xóa, xung quanh hố vung vãi xác hàng trăm con chó. Cứ thế mà đi qua thì thật hoài của, vậy nên hắn lại chụp vài pô ảnh. Khi ra tới đường cái thì hắn gặp một chiếc xe máy đang chạy tới. Hắn giạng chân đứng chắn ngang giữa đường. Người lái xe máy phanh gấp, cởi mũ bảo hiểm ra và nổi đóa.

“Thằng điên này, muốn chết hả…”

Dong Hae vung cái vòi đồng giáng một cú vào đầu gã. Gã ngã lăn trên mặt đường đóng băng. Chiếc mũ bảo hiểm cầm trong tay lăn lông lốc trên tuyết. Dong Hae giơ bàn chân đã xỏ bộ đế móc sắt đạp xuống mặt gã này. Hắn thấy cảm giác nhầy nhụa dưới chân cũng không đến nỗi. Nhìn xuống cái đống nát bét hỗn độn dưới chân, tâm trạng hắn cũng không tệ chút nào. Cảm giác mình như một đấng Toàn năng bốc lên rừng rực khắp người hắn. Có cảm tưởng hắn có thể làm bất cứ việc gì. Tưởng như dù có làm gì đi nữa, hắn cũng sẽ không gặp phải trở ngại. Tưởng như cái đầu vỡ toác cùng với bộ mặt bị giẫm nát của gã đàn ông đang nói với hắn rằng hắn có thể tùy ý làm gì cũng được. Dong Hae đá cái xác xuống con mương bên cạnh khu chôn lấp thi thể, rồi vùi sâu cái xác xuống. Hắn tháo bộ đế sắt nhét vào túi, chụp mũ bảo hiểm lên đầu rồi ngồi lên xe máy. Tiếp theo là xử lý chiếc điện thoại. Dong Hae mở điện thoại vào tài khoản Twitter của chủ máy. Hắn hà hơi vào bàn tay đông cứng cho tan giá và lần lượt đăng lên từng tấm ảnh. Ngoài dòng trạng thái *“Thung lũng núi Baekun, Hwa Yang”,* hắn không giải thích gì thêm. Bởi những bức ảnh đã nói lên tất cả. Sau đó, hắn quẳng chiếc điện thoại xuống con mương.

Dong Hae dừng xe trước một tiệm net mà hắn thường hay lui tới ở quận Nam. Hắn cần một chỗ ngủ an toàn và ấm áp. Và hắn cũng muốn xem cái chỗ gọi là đường phong tỏa khu vực phía Nam trông như thế nào. Nếu leo lên sân thượng tòa nhà tiệm net, hẳn sẽ thấy rõ toàn bộ chỗ đó. Cửa chắc đã bị khóa, nhưng muốn vào bên trong cũng không có gì khó. Phía sau tòa nhà có phòng vệ sinh của tiệm net. Dong Hae dựng xe máy trước cửa sổ phòng vệ sinh. Hắn lấy cái đầu vòi phun cứu hỏa đập vỡ cửa kính và trèo vào bên trong. Ánh đèn báo động màu xanh lục chào đón hắn. Không khí khô ráo và ấm áp vây bọc hai bên má hắn. Toàn bộ tòa nhà năm tầng yên tĩnh như thể không có người. Dong Hae bật đèn

và nhìn quanh một lượt bên trong nhà. Những chiếc ghế được xếp gọn gàng, tủ lạnh đựng đồ uống, tủ kính bày mì cốc và trứng luộc, vòi nước uống và máy bán cà phê tự động.

Dong Hae ngồi bừa xuống một chỗ và bật máy tính. Trong lúc hắn đi đến đây, mấy bức ảnh hắn đăng trên tài khoản Twitter của mụ y tá đã bị xóa sạch. Và cũng trong lúc đó, có vẻ như những người cần phải thấy mấy bức ảnh đó cũng đã thấy cả rồi, vì thế trên mạng xã hội đang ầm ĩ lên chuyện mấy bức ảnh đó thực hư thế nào. Sau đó thì Internet bị cắt nên chẳng còn gì để làm nữa, nhưng Dong Hae cũng không muốn ra ngoài. Vừa để tránh sự truy lùng của cảnh sát, vừa để hồi phục sức lực, Dong Hae ở đó mấy ngày liền chỉ ăn ngủ với nằm mơ. Trong giấc mơ của hắn, Hwa Yang lúc nào cũng chìm trong biển lửa. Còn tấm thân trần truồng của bố hắn đang bốc cháy ngùn ngụt giữa biển lửa ấy.

Dong Hae nhìn đăm đăm thật lâu xuống cái bệnh viện đã cháy thành than dưới chân hắn. Thật nổi bật và xuất sắc. Đây là tác phẩm đầu tiên của hắn. Là tác phẩm đánh dấu mốc kỷ niệm mang lại cho hắn tự tin và cảm hứng với cuộc sống. Thế giới này là của Park Dong Hae. Giờ là lúc phải cho tất cả biết điều này. Trước tiên là báo cho mẹ, mẹ chắc hẳn sẽ vui sướng hơn ai hết. Dong Hae rời khỏi bờ vực. Hắn lôi chiếc xe máy giấu trong rừng ra.

Làng sinh thái Baekun vốn là khu vực xe cảnh sát đảo qua tuần tiễu mỗi giờ. Bây giờ thì một cái bóng cũng không thấy. Các chốt gác ngăn ngừa tội phạm đều đã đóng cửa. Dong Hae dựng xe máy trước cửa ga ra rồi trèo tường rào vào sân nhà. Vừa mở cửa đã thấy đập vào mắt đống hành lý du lịch xếp chồng chất ngay lối vào phòng khách. Bên cạnh đống túi là giày bốt lông của Dong Ah, và một đôi giày phụ nữ. Chủ nhân đôi giày đang ngồi ở xô pha. Người phụ nữ đó ngồi cứng đờ, miệng há ra lắp bắp như thể nhìn

thấy ma. Đang ở trong nhà mà bà ta vẫn đeo kính phòng hộ và khẩu trang.

“Mẹ à, chào mẹ.”

Dong Hae khẽ giơ một tay lên chào.

“Mẹ khỏe không?”

Thay cho câu trả lời là một tiếng nuốt khan. Động tác đan hai bàn tay vào nhau rồi lại buông ra trông thật bồn chồn, như thể đầu óc bà ta đang để đi đâu vậy. Dong Hae mấp máy môi cười như một con bò.

“Sao mẹ không nói được gì vậy? Chẳng lẽ mẹ lại sợ con trai mình à?”

Dong Hae vừa cởi giày bước vào phòng khách thì mẹ hắn đứng ngay dậy.

“Rốt cuộc con đã ở đâu...?”

“Còn ở đâu được nữa. Ở bệnh viện tâm thần chứ đâu. Chính mẹ bắt con rồi tống vào đấy, mẹ không nhớ sao?”

Dong Hae tiến lại gần, mẹ hắn lập tức lùi vài bước về phía phòng ngủ.

“Bố con sắp về rồi đấy.”

Giọng nói nhỏ và cao của mẹ hắn đang run bắn. Bên trong kính phòng hộ, mắt mẹ đang đỏ. Khuôn mặt mẹ hẳn đang căng lên như người nổi cơn thịnh nộ đến đỉnh điểm. Mái tóc thường ngày buộc gọn gàng thanh nhã giờ xổ tung như bị sét đánh. À phải rồi... Dong Hae gật gù. Ra là vậy, hóa ra mắt mẹ bị đỏ rồi. Chẳng biết sao lại bị như vậy nhưng đúng là trời phạt đây mà.

“Hình như nhà mình định đi du lịch ở đâu thì phải?”

“Mẹ đã nói là bố con sắp về rồi đấy.”

“Con nghe thấy rồi. Mẹ vừa mới nói xong mà. Nhưng cả nhà mình định đi đâu thế? Hình như bây giờ không được ra khỏi Hwa Yang một bước mà. Vừa rồi trên đường đến đây con thấy đám xe tăng đang dựng trại ở chỗ khu vực phong tỏa thì phải.”

“Bố con sắp về rồi đấy.”

Mẹ hắn lặp lại lần thứ ba cùng một câu đó.

“Cả nhà định vượt núi à? Tay xách nách mang mấy cái va li khoa trương kia ấy à?”

Dong Hae lắc đầu.

“Hàng chục người đã bị bắn chết vì làm như vậy đấy. Con nhìn thấy mấy cái xác bị ném xuống hố chôn bí mật rồi. Vào buổi sáng mà con đốt bệnh viện rồi bỏ đi ấy. Cứ cái kiểu này thì nhà mình có thể nằm chết dưới hố cả đấy.”

“Con ở đây không được đâu. Bố con sắp về đấy.”

Mẹ hắn đưa bàn tay run lẩy bẩy với lấy cái điện thoại di động để trên bàn. Động tác thật khó đoán mục đích, không biết là định dùng cái điện thoại không còn sóng đó gọi cho bố hắn báo tin, hay là định ném luôn vào đầu hắn.

“Mẹ, mẹ vào phòng tắm soi gương thử xem. Mắt mẹ đỏ rồi kìa.”

Dong Hae nhặt chìa khóa xe hơi của mẹ để trên bàn rồi đi lên tầng hai. Cảnh tượng trong phòng vẫn y nguyên như khi hắn rời đi. Va li lăn lóc trên sàn, chiếc ghế đổ nằm dưới cửa sổ. Rõ

ràng là từ sau khi hắn rời khỏi đây, cả bố, cả mẹ đều chưa một lần vào căn phòng này. Dong Hae cởi quần áo đang mặc trên người quẳng đi, sau đó lôi ra quần jean, áo len và áo khoác parka mặc vào. Hắn cho áo sơ mi với tất cũ, cùng mấy thứ đồ cá nhân vào trong va li. Khi kéo va li ra và mở cửa phía cầu thang Dong Hae thấy có gì đó lạ thường. Dong Ah sao lại yên ắng thế nhỉ?

Dong Hae thò đầu ra ngoài cửa nhìn xuống phòng khách. Mẹ hắn đang ngồi co ro như một con mèo già ở góc ghế xô pha, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Mái tóc xõa xượi cũng run theo. Có vẻ như mẹ hắn không được tỉnh táo cho lắm. Mặc dù không biết vì đang lên cơn sốt, hay đang lên cơn điên. Dong Hae kéo chiếc va li đi sang phòng Dong Ah. Giường trong phòng trống trơn. Chăn gối bừa bộn tứ tung như thể nó vừa ngủ dậy là chạy luôn đi mất. Trên mắc áo treo một chiếc măng tô, điện thoại di động để bên gối, một chiếc dép đi trong nhà rơi ngay trước ngưỡng cửa. Trong phòng luẩn quẩn một luồng khí lạnh kỳ dị. Dong Hae định đi nhưng rồi lại quay vào nhìn cái giường. Tất cả đồ dùng của Dong Ah đều ở đây, chỉ có Dong Ah là không thấy đâu. Còn người mẹ mắt đỏ kia thì đã chất sẵn đống hành lý và đợi bố...

Chỉ có một trong hai khả năng thôi. Hoặc là Dong Ah đã chết, hoặc đang ở khu nhà thi đấu.

Dong Hae nghĩ là khả năng thứ hai. Bố đã đưa Dong Ah đi, còn mẹ ở nhà. Sau đó, chắc là bố đã không về nhà. Trong tình hình thông tin liên lạc bị cắt đứt, điện thoại cũng không gọi được thì mẹ lại được bệnh Mắt đỏ chiếu cố. Vì vậy mẹ mới đâm ra ngơ ngẩn thế kia. Mặc dù mẹ phát điên một cách rất có giáo dục, tới mức gần như không nhận ra. Chỉ có giả thiết đó là giải thích được đống hành lý ở ngoài cửa.

Dong Hae kéo va li đi xuống tầng một. Định cứ thế đi luôn

nhưng rồi hắn lại bước vào thư phòng của bố. Dong Hae mở tủ đứng đặt khẩu súng hơi. Bên trong trống trơn. Bố đã kịp đem nộp lại sở cảnh sát rồi chăng? Hay là vẫn để trên xe hơi như mọi khi? Lòng thầm tiếc rẻ, hắn bước ra cửa chính. Để mặc cho mẹ hắn cứ tiếp tục cái việc mà bà vẫn làm từ nãy đến giờ. Dù là hàm run lập cập, hay mông run, hay chân run đi nữa. Dong Hae thấy tò mò. Bố hắn sẽ xử lý người vợ đã mắc bệnh lại còn nửa tỉnh nửa mê thế nào nhỉ? Liệu có lôi bà ta đến khu nhà thi đấu không? Liệu có tống bà ta vào bệnh viện tâm thần? Hay là chẳng buồn về ngó ngàng, để mặc cho tới khi bà ta chết?

Dong Hae bước vào nhà kho ở ngoài sân. Trên giá để dụng cụ có một thùng dung môi pha sơn dùng dở từ hồi sơn nhà kho mùa hè năm trước. Có lẽ phải ra ngoài tìm vỏ chai soju mới được. Bởi đó là vật không thể đào đâu ra được ở cái nhà cao quý này. Dong Hae đi xuống ga ra cất xe máy, sau đó chất cái va li và thùng dung môi lên xe của mẹ. Giờ thì đi đâu nhỉ? Tòa chung cư Jugong Hwa Yang chăng? Dong Hae nổ máy xe hơi.

JAE HYUNG 4

Dấu chân dẫn ra phía bên ngoài cửa tường rào ranh giới. Ringo còn nóng ruột hơn cả Jae Hyung. Lăn lóc lảo đảo chạy theo, con chó xô anh sang một bên rồi định phóng ra ngoài. Có vẻ như nó chẳng hề biết tình trạng cơ thể mình lúc này ra sao. Là bác sĩ chủ trị, Jae Hyung phải ngăn không để vết mổ của nó bục ra.

“Ringo, không được.”

Anh đóng cổng tường rào lại. Sau đó cài then và khóa cái dây xích sắt tháo ra đã mấy ngày nay. Ringo định phi thân vào

cánh cổng đã khóa nhưng rồi lại ngã dúi dụi chúi cả mõm xuống tuyết.

“Ringo, yên nào.”

Đời nào nó chịu nghe. Ringo cố chống thẳng hai chân trước lên nhưng rồi lại ngã ụp xuống, cố gượng đứng lên nhưng rồi lại ngã chúi xuống nền tuyết. Jae Hyung bất giác giơ tay ra và hét lên với Ringo.

“Ringo, không được.”

Vẫn nằm bẹp trong đống tuyết, Ringo ngẩng đầu. Nó nhe nanh, mép run lên gầm gừ với bàn tay đang đưa về phía dưới mõm nó. Trong đôi mắt màu vàng, sự phẫn nộ và thù địch tuôn trào như máu phun ra từ động mạch. Lông toàn thân dựng ngược, các cơ bắp đồng loạt cứng lên vì căng thẳng. Jae Hyung sững người nín thở vì hành động hấp tấp của mình. Sao lại có thể thét lên và giơ tay ngăn một con chó đang nổi giận như thế chứ? Giây phút tay anh và hàm răng Ringo chỉ còn cách nhau 1 xen ti mét, chính Ringo là bên đã phát huy khả năng kiềm chế đáng kinh ngạc. Nếu không thì hẳn bàn tay phải của anh đã bị cuốn phăng vào giữa mấy chiếc nanh to lớn và sắc lẹm kia rồi. Tay anh run rẩy. Tới mức đầu ngón tay nẩy lên lật bật như đang nấc. Mỗi lần như vậy, Ringo lại khe khẽ gầm gừ. Rằng mau bỏ cái tay này ra cho tôi.

Jae Hyung vẫn không co tay lại. Thay vì thế, anh nói với Ringo bằng tông giọng hạ thấp gần như tiếng gầm gừ của nó.

“Ringo, không sao đâu. Tao không làm hại mày đâu.”

Ringo vẫn không rời mắt khỏi bàn tay Jae Hyung. Hai tai nó dựng đứng, dỏng về hai phía. Như thể một tai đang nghe những lời Jae Hyung nói, còn một tai lắng nghe lời cảnh báo sắc bén của

bản năng. Jae Hyung tiếp tục vừa nói vừa đưa tay lại gần hơn chút nữa về phía dưới cằm Ringo. Tay anh vừa chạm vào lông Ringo, con chó lập tức giật nẩy mình nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt như thể trong đầu nó đang đấu tranh dữ dội. Nên cố chịu bàn tay này thêm chút nữa, hay là cứ thế ngoạm phăng một cái cho xong?

“Ringo, tao cùng phe với mày mà.”

Jae Hyung thì thầm và khẽ chạm đầu ngón tay vào lông Ringo. Tiếng gừ gừ rung lên trong cổ họng nó. Đầu ngón tay anh đang cảm nhận thân thể của một con chó mà chỉ vừa vuốt gáy nó đã vội giật mình co lại. Giọng nói của Ki Jun vụt qua trong đầu anh. “Mấy con chó này đã giết vợ tao.”

Hành động anh đang làm lúc này chẳng khác gì lời tuyên chiến với một con chó đầy lòng tự trọng. Ringo đang cố hết sức chịu đựng hành động của anh. Đây không phải chuyện tự nhiên mà làm được. Hoặc đó là kết quả của việc được huấn luyện cao độ, hoặc đó là bản tính trời sinh. Jae Hyung nghĩ có lẽ Ringo không phải con chó đã giết vợ của Ki Jun. Anh muốn tin rằng có lẽ cũng không phải Star. Tuy là một con chó không thích con người, nhưng Star cũng chưa hề cắn người. Rốt cuộc thì giữa Star, Ringo và vợ của Han Ki Jun đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

“Ringo, chúng ta xuống thôi.”

Jae Hyung vừa co tay về, Ringo liền lùi lại một bước. Ánh mắt con chó nhìn ra phía cổng tường rào rồi lại nhìn Jae Hyung. Ánh nhìn thật khẩn thiết. Giống như ánh mắt khi anh đưa thi thể Star đến bên nó vài ngày trước. Nỗi buồn quét qua ngực Jae Hyung như một cơn đau.

“Không được.”

Jae Hyung từ từ đứng dậy. Anh quay lưng đi xuống con đường rừng. Ringo không đi theo anh. Nó ngồi quay ra phía cổng tường rào và tuôn những tràng tiếng hú trầm trầm kéo dài.

"Anh có bắt được không?"

Vừa bước tới khu nghĩa trang động vật thì Yun Ju cất tiếng hỏi. Jae Hyung lắc đầu.

"Ringo bị làm sao thế?"

Tiếng hú của Ringo đang tăng dần lên tới mức rền rĩ. Jae Hyung nghĩ kẻ đột nhập vừa rồi không phải là kẻ lạ mặt với Ringo. Bằng chứng là tiếng hú đầy giận dữ kia.

"Nó đòi mở cổng. Nó muốn đuổi theo thằng đó."

"Thằng đó? Thằng đó là ai?"

Là ai nhỉ? Là thằng trước đây đã định giết chết Star? Hay là thằng vừa mới đây đã giết chết Star?

Jae Hyung chôn tro cốt của Star bên cạnh Cookie. Yun Ju buộc con diều màu vàng vào hòn đá. Lần này, trên diều không viết gì cả. Như ánh hoàng hôn, tiếng hú của Ringo buông xuống thay cho dòng văn bia trên mộ Star.

"Chúng ta xuống thôi."

Jae Hyung cõng Seung Ah trên lưng. Yun Ju hỏi.

"Còn Ringo anh định thế nào?"

Phải để mặc Ringo thôi. Nó là con mãnh thú bị tổn thương và đang giận dữ. Trừ phi Star sống lại, còn thì không ai có thể an ủi được nó cả. Cũng không có cách nào dẫn nó về nhà được. Ngoài

việc chờ đến lúc nó tự mình nguôi ngoai, hoặc đến khi nó hú kiệt sức mà gục xuống.

Tiếng hú của Ringo đã kéo dài suốt hơn một giờ đồng hồ. Tiếng hú nghe như đang rỉ máu. Một sự im lặng đáng sợ bao trùm bàn ăn tối. Jae Hyung không ăn hết nổi một nửa chỗ xúp hoành thánh mà Yun Ju nấu bằng hoành thánh đông lạnh. Seung Ah cũng vậy. Yun Ju chỉ bỏ đũa nhìn anh. Anh nhìn như đang hỏi phải làm sao với Ringo đây. Jae Hyung buông đũa đứng dậy. Anh xuống tầng một, giam mình trong phòng điều trị. Cách này cũng không được, cách kia cũng không xong. Cứ để vậy thì rõ ràng con chó sẽ hú tới khi kiệt sức và rơi vào trạng thái choáng sốc. Jae Hyung cũng đã nghĩ tới cách dùng súng phi tiêu bắn thuốc an thần cho nó ngủ, nhưng anh cứ lấn cấn trong lòng vì cả thể trạng và tinh thần của Ringo lúc này đang yếu ớt như một con chó con mất mẹ. Cách thức đó có thể giúp cho nó ngủ nhưng cũng có thể sẽ giết chết nó. Anh muốn thà cứ ngồi bệt luôn xuống bên cạnh mà cùng hú với nó còn hơn. Anh muốn cho nó biết anh cũng đã mất đi những thứ quý giá nhất trên đời này. Anh muốn nói với nó rằng anh cũng từng muốn phát điên vì cảm giác day dứt không thể nào bảo vệ được điều quý giá nhất đời mình dù điều đó ở ngay trước mắt.

Jae Hyung đi đi lại lại bên cửa sổ. Cảm giác hối hận không thể nào tránh khỏi lại trỗi dậy trong anh. Đáng ra anh phải đưa hai đứa về Dreamland sớm hơn. Như vậy bọn chúng mới không đi đến đó.

Sáng sớm ba ngày trước, khi tiếng còi hụ báo hết giờ giới nghiêm vừa vang lên, anh đã chất lên xe một bao cá khô, một bao thức ăn cho chó, cùng với thịt gà khô và rời khỏi Dreamland. Yun Ju ngồi ở ghế bên cạnh. Cô đã muốn tới túp lều trên núi từ mấy ngày trước. Cô bảo muốn được thấy tổ ấm của hai con vật mắc kẹt tại một góc của cái địa ngục trần gian này. Cô bảo sau này, khi

Hwa Yang được gỡ bỏ phong tỏa, cô sẽ cho cả thế giới này được thấy hình ảnh hai đứa. Bài báo ấy có lẽ sẽ được đặt tựa đề là *"Phép mầu của sự sống"*. Dù vẫn còn hoài nghi chưa rõ liệu cái ngày đó có đến không, Jae Hyung vẫn đồng ý. Có điều thời gian của hai người không khớp nhau nên cứ lần lữa trì hoãn mãi. Yun Ju bận việc. Ban ngày thì đi lấy tư liệu cho mấy bài báo thậm chí còn không được đăng, tối đến thì chăm sóc Seung Ah. Tình cảnh Jae Hyung cũng không khác gì. Lũ chó liên tục bị bỏ lại trước cổng chính Dreamland. Nhờ vậy mà Dreamland lại đông đúc với một đàn chó tới mấy chục con. Jae Hyung đặt ra nguyên tắc sau khi đưa lũ chó mới tới xuống tầng hầm và quan sát trong một tuần, sẽ đưa những con chắc chắn là khỏe mạnh vào nhà kho, còn những con đã phát bệnh thì đưa vào mấy chuồng phía sau phòng khách. Cũng cần phải tìm thêm thuốc men, thức ăn cho chó cùng với dầu chạy nồi hơi. Trước khi đám lính lại ập tới lần nữa, cần phải tìm chỗ lánh nạn cho mấy con chó đã được xác định là khỏe mạnh. Chuyến đi thăm vào lúc 4 giờ sáng chính là ý tưởng của Yun Ju.

Jae Hyung đã dừng xe tại chân đỉnh Seseokbong, nơi gần túp lều nhất. Anh chất chỗ thức ăn và đồ khô lên xe đẩy, dùng dây chằng lại và đẩy lên con đường leo núi. Yun Ju tay cầm máy quay video đi theo sau. Túp lều trống trơn. Xung quanh vắng lặng, chỉ có tiếng chó sủa chốc chốc lại vẳng tới từ xa. Đợi một lúc lâu cũng không thấy Ringo và Star về. Như vậy nghĩa là hai đứa không ở quanh đây. Bởi nếu ở gần đây thì Star đã biết ngay và sẽ lập tức chạy về. Trong đầu anh cứ lởn vởn hiện lên cảnh tượng khu chôn lấp rác mà anh thấy vào buổi sáng sớm mấy hôm trước. Cái hố bị xới tung, những xác chó nằm la liệt trên tuyết, dấu chân hai con chó đi cạnh nhau in hằn giữa khu chôn lấp và dốc núi. Từ độ lớn của dấu chân cùng với độ dài sải chân, có thể suy ra đây là giống chó to. Anh nhớ ngay lúc đó, anh cũng đã chợt nghĩ tới Ringo với Star và bụng bảo dạ không lẽ lại là hai đứa nó. Trong lúc anh ngồi

đợi chúng quay trở về lều, cái giả thiết "Không lẽ" đó đã dần dần chuyển thành "Cũng có thể". Khi sắp đi tới kết luận "Đúng thế rồi" thì câu "Không được" bật ra như một tiếng rên. Đó là nơi mà bọn chúng không được tới. Đó là nơi lúc nhúc binh lính và mầm bệnh. Jae Hyung và Yun Ju chạy xuống chỗ chiếc xe đậu dưới chân núi. Anh đánh xe tới khu chôn lấp rác.

Lúc đó, nếu như anh lên đường sớm hơn một chút phải chăng đã ngăn chặn được tấn bi kịch đó xảy ra? Phải chăng anh đã cản được Han Ki Jun - con người đã hóa điên vì mất đi người vợ?

"Mấy con chó này đã giết vợ tao."

Đang bóp cổ Jae Hyung, Ki Jun đột nhiên buông tay ra, đứng dậy và nói câu đó. Do bật ho sặc sụa mà anh không đáp lại được câu nào. Cũng không hỏi được thủ phạm là Ringo hay Star. Phải đến khi cơn ho đã hết, đường thở đã thông, anh mới thấy Ki Jun đang đứng đó, máu từ trên đầu chảy xuống. Một cục đá to tướng lăn dưới chân Ki Jun, phía sau lưng anh ta, Yun Ju đang nhìn anh đầy sợ hãi.

"Mày phải thấy biết ơn là tao đã không giết luôn cả mày đấy."

Ki Jun bước đi lộp cộp và leo lên chiếc xe cứu hộ. Chiếc xe nghiến qua thi thể lũ chó như một chiếc xe tăng rồi biến mất phía ngoài khu chôn lấp. Jae Hyung nằm sõng soài, thất thần nhìn Star. Đôi mắt nâu của Star mở to nhìn về phía anh. Star mà anh biết vốn là một con chó thường "lặng lẽ nhìn thật lâu", giống như Maya vậy. Đó là con chó mà mỗi khi anh gọi "Star", nếu đang bước đi, nó sẽ dừng chân, cụp tai xuống và quay lại nhìn anh. Đó là con chó mà phải gọi thêm "Star" một lần nữa, nó mới thôi nhìn và bước tới, rụt rè rúc mõm vào dưới nách anh. Con chó thể hiện tình cảm một cách thận trọng đến như thế, giờ đây cổ bị chém đứt một nửa,

đang nằm dài trên tuyết mà nhìn anh.

“Anh Jae Hyung, anh không sao chứ?”

Yun Ju chạy đến, đỡ vai anh ngồi dậy hỏi. Jae Hyung gật đầu. Ringo mới không ổn chút nào. Có vẻ như trước khi đương đầu với Han Ki Jun, nó đã bị thương trí mạng. Bằng chứng là một con chó mực to lớn, cổ họng bị xé rách nằm chết bên cạnh miệng hố. Cuộc chiến giữa những con chó lớn cũng không khác gì cuộc chiến của loài mãnh thú. Đó là cuộc chơi chỉ kết thúc khi một bên bỏ mạng. Vì lẽ đó mà ngay cả kẻ thắng đương nhiên cũng sẽ phải nhận những đòn chí tử từ phía đối thủ ngang sức với mình. Ringo cũng đang trong tình trạng mất nhiều máu, cơ ba đầu ở chân trước bị tổn thương nặng nề. Với đặc tính “cắn và lắc” của loài chó, rõ ràng là những tổn thương cơ bắp không nhìn thấy bên trong sẽ sâu hơn và lớn hơn. Vết thương chảy máu nằm ở trên vai Ringo. Dù bịt lại cũng không cầm được máu. Có vẻ như mạch máu lớn bị tổn thương, nó lại mất nước và kiệt sức, ngay cả ý thức cũng lơ mơ do mất máu quá nhiều.

Jae Hyung đưa Star và Ringo về Dreamland. Anh đặt Star vào túi đựng xác, còn Ringo thì lên bàn phẫu thuật. Đó chính là lúc anh biết được tên của con chó. Trên dây đeo cổ có gắn một cái nhãn tên.

“Ringo.”

Anh vừa gọi cái tên đó thành tiếng thì chân con chó giật giật và nó mở mắt ra. Ánh mắt mông lung dò dẫm trên khuôn mặt Jae Hyung. Như thể đang tìm người vừa gọi mình. Như thể lần đầu tiên từ lúc sinh ra đời, nó mới được gọi tên như vậy. Ánh mắt khiến cổ Jae Hyung nghẹn lại. Đôi mắt khiến anh muốn nói cho nó biết “Tao vừa gọi mày đấy”.

Jae Hyung bắt đầu các bước xử trí trước phẫu thuật. Đo huyết áp, kiểm tra tim bằng ống nghe, sau đó chụp X-quang lồng ngực, kiểm tra tình trạng màng nhầy niêm mạc ngoài, cắm dịch truyền vào tĩnh mạch chân trước, tiêm Zoletil vào bắp để gây mê, làm sạch lông tại phần sẽ mổ, và sát trùng da. Bắt đầu phẫu thuật thì thấy đúng tình huống mà anh vẫn lo ngại. Cơ ba đầu ở chân trước rách tơi tả, tĩnh mạch vai - chân trước bị tổn thương. Jae Hyung dùng panh kẹp giữ đầu mạch máu, rồi dùng chỉ tự tiêu thắt lại để cầm máu. Sau khi cắt bỏ phần cơ bị rách bươm và thắt gọn lại, Jae Hyung dùng nước muối sinh lý pha kháng sinh rửa sạch rồi khâu vết mổ ngoài da. Ở mặt trong chân sau có một vết thương toác miệng bén gọn như bị cắt bằng dao. Hình như đó là vết thương mà Ki Jun gây ra, và trông có vẻ như chém không trúng lắm. Bởi vì gân và xương không bị tổn hại gì. Như thế cũng là may lắm rồi.

Sau phẫu thuật, cơ thể Ringo hồi phục nhanh chóng và thuận lợi. Nó tỉnh thuốc mê không chút vấn đề, và vết thương liền miệng rõ rệt từng ngày. Vấn đề là cú sốc về tinh thần. Jae Hyung chưa bao giờ thấy một con chó đau buồn đến thế vì cái chết của bạn đời. Nó không muốn chấp nhận cái chết của Star. Nó dụi mõm vào mặt Star, liếm mõm Star mà rên ư ử, rồi lấy mõm đẩy thân thể Star. Nó nhìn Jae Hyung với ánh mắt như muốn nói anh mau cứu Star đi. Mỗi lần như thế, Jae Hyung lại luống cuống chẳng biết phải làm sao. Anh nghĩ giá mà có thể làm cho nó hiểu được thì tốt biết bao. Rằng tao cũng muốn điều đó như mày vậy. Nhưng không thể làm thế được nên tao cũng đang đau khổ đây.

Tiếng hú của Ringo chợt ngưng bặt. Đang đi đi lại lại, Jae Hyung cũng dừng bước. Anh đứng bên cửa sổ đợi con chó quay về. Nó phải tự mình quay về. Anh không có khả năng lôi con vật nửa chó nửa sói dữ tợn đó về nhà. Anh thấy con chó đó không tin anh, mà cũng chẳng có ý định giữ quan hệ với anh. Ít ra là cho tới lúc

này.

Thời gian trôi qua trong sự tĩnh lặng đầy bất an. Mười phút, ba mươi phút, một giờ, rồi hơn hai tiếng trôi qua mà con chó vẫn không về. Hay nó kiệt sức ngã gục rồi? Nếu không thì chẳng lẽ... Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng rõ ràng như một thước phim. Cơn nóng ruột ập đến như xe tăng thiết giáp. Anh phải đi xem tình hình thế nào. Để phòng khi Ringo không nhận ra mà lao vào tấn công, anh đeo băng bảo hộ vào tay trái, sau đó đội mũ gắn đèn pin và chạy lên khu mộ động vật.

Đúng như anh đoán. Có một cái hố đào dưới chân cánh cổng tường rào. Cái hố vừa đủ sâu và rộng để Ringo cố chật vật thoát ra. Một tiếng rên bất giác bật ra. Jae Hyung cảm thấy chỉ muốn cắn lưỡi cho xong. Giọng Ki Jun một lần nữa lại giáng vào đầu anh.

“Mấy con chó này đã giết vợ tao.”

Jae Hyung ngồi xuống trước cổng. Anh cởi một bên giày leo núi ra so sánh với dấu giày in trên nền tuyết. Vừa khớp. Dù có trừ hao vì đây là dấu vết in trên tuyết thì cỡ giày có vẻ cũng không quá 270 mm. Nhìn cỡ giày thì có thể vóc người không cao lớn hơn Jae Hyung, nhưng cũng không biết chắc được. Anh muốn cố tin rằng có lẽ Ringo đã về túp lều trên núi rồi, nhưng đó không phải đáp án đúng. Hẳn là Ringo đã đi theo dấu chân này. Và dù bằng cách nào đi nữa, hẳn là cuối cùng nó sẽ tìm ra được chủ nhân của dấu chân.

Tim Jae Hyung như thắt lại vì sốt ruột và những tưởng tượng chẳng lành, nhưng bây giờ đang là giờ giới nghiêm. Dù có cấp bách đến đâu cũng không thể ra đường tìm Ringo được. Jae Hyung đi xuống con đường rừng. Anh định sáng mai sẽ đi sớm và cố gắng xoa dịu tâm trạng cồn cào lo lắng. Vì vậy mà đến tận khi mở cửa cởi giày bước vào nhà, anh vẫn không nhận thấy có gì

khác thường. Phải đến khi tới trước cửa phòng điều trị, anh mới nhận ra có một con cún Beagle đang bám theo sát gót. Đó là con chó bị bỏ rơi mà anh mới đưa từ ngoài cổng vào mấy giờ trước. Nó thuộc đối tượng cần theo dõi tình hình sức khỏe và hiện vẫn đang phải ở dưới hầm. Rốt cuộc làm thế nào mà nó lại lên được tận đây nhỉ?

Jae Hyung bế con chó đi ra phòng khách. Đáp án cho câu hỏi của anh nằm trước cửa tầng hầm. Seung Ah đi chân trần, mặc đồ ngủ đang đứng giữ cánh cửa tầng hầm. Phía dưới cánh cửa mở hé, lũ chó đang sủa ầm ĩ. Bàn tay Jae Hyung đang giữ con chó con chợt thấy rã rời. Cơn giận và sự thắc mắc dồn đến cùng một lúc. Sao con bé lại xuống phòng khách thế kia, sao lại đi mở cửa tầng hầm, còn Yun Ju đang làm gì chứ? Anh nhìn lên tầng hai. Thư phòng sáng đèn.

"Seung Ah, cháu làm gì ở đây vậy?"

Jae Hyung cố nén cơn giận dâng lên và hỏi. Seung Ah len lén buông tay khỏi tay nắm cửa. Vẻ mặt bối rối không biết phải làm sao.

"Chú đang hỏi cháu đấy, cháu làm gì vậy?"

"Cháu định gặp Ssaen."

Câu trả lời thật lạ lùng và chẳng ăn nhập gì.

"Sao lại gặp Ssaen?"

"Chú nói nó giống hệt Ah Reum mà. Vì vậy cháu mới muốn chào nó một câu. Cháu chỉ định chào nó thôi."

"Chú đâu có nói thế với cháu bao giờ?"

Jae Hyung thả cho con cún chạy xuống cầu thang tầng hầm rồi đóng cửa lại. Anh đang cố gắng kiềm chế để không gầm lên.

“Cháu nghe thấy bác sĩ nói với chị Yun Ju. Bác sĩ bảo có một con chó giống hệt như Ah Reum vừa mới đến. Bác sĩ còn bảo sẽ giới thiệu nó với cháu mà.”

Seung Ah trả lời, nét mặt con bé thoáng vẻ mơ màng. Như thể con bé vừa được gặp lại Ah Reum đã chết vậy. Jae Hyung càng thấy giận hơn. Giận mình đã không giữ mồm giữ miệng, giận bản thân đã sơ suất quên rằng Seung Ah thính tai đến mức nào.

“Chắc lúc ấy chú nói là sau này, khi nào chắc chắn nó không bị bệnh thì mới làm thế. Cháu đã nghe lỏm thì phải nghe cho đúng chứ.”

Seung Ah hếch cằm lên. Vẻ mơ màng đã biến mất, thay vào đó là nét mặt không biểu cảm thường ngày. Đó là vẻ mặt chứa đựng ý chí không để đối phương gây tổn thương cho mình, đồng thời cũng là tấm lá chắn không để lộ cảm xúc cho đối phương biết.

“Cháu không nghe lỏm. Tự nhiên cháu nghe thấy thế thôi.”

“Làm sao mà cháu xuống được tận đây thế?”

Jae Hyung hỏi.

“Cháu tự đi được mà. Ở Dreamland có những gì, cháu cũng biết hết.”

“Vậy hả, thế thì bây giờ chắc cháu cũng biết phải đi đâu rồi nhỉ.”

Seung Ah lặng thinh không nói gì. Jae Hyung bế con bé lên. Seung Ah vẫn giữ tư thế cứng đơ, không chịu thả lỏng cho anh bế.

Miệng con bé mím lại như mỏ chim, mắt cụp xuống tới tận khi anh bế con bé đi lên cầu thang và đặt vào giường. Nói chúc ngủ ngon, con bé cũng không đáp lại. Jae Hyung định đi xuống tầng một nhưng rồi lại dừng bước trước phòng đọc sách. Đèn vẫn sáng nhưng bên trong yên ắng. Nghe thấy tiếng đi lại ở hành lang hay thấy giọng anh nghiêm lại với Seung Ah thì cũng phải nhìn ra lấy một lần chứ. Hay đang làm việc thì ngủ quên rồi? Đang dỏng tai nghe ngóng động tĩnh của Yun Ju thì đột nhiên một cảm giác rã rời xâm chiếm lấy Jae Hyung. Cứ như anh đang ngã chúi đầu xuống một hố bùn không đáy. Một câu hỏi thình lình xuất hiện và quay cuồng trong đầu anh. Mình đang làm cái gì ở đây thế này?

Giá như có ai đó nói với anh rằng anh "đang sống rất cố gắng". Nếu như có ai đó nói với anh rằng anh "đang làm rất tốt", thì có lẽ anh sẽ tin là thế. Anh mong người đó sẽ là Yun Ju. Như vậy có lẽ anh sẽ thấy được an ủi. Jae Hyung đưa tay lên định gõ cửa, nhưng rồi lại đút tay vào túi quần. Anh khẽ khàng đi xuống cầu thang.

Trong tủ đứng ở phòng khách có một chai dry gin. Đó là thứ mà Yun Ju đã mang đến vào ngày Hwa Yang bị phong tỏa. Cô ấy bảo đây là món đồ vét được ở cái siêu thị đã thành một mớ hỗn loạn, vẻ mặt đầy tiếc rẻ, cô ấy nói "Giá mà có nước chanh nữa thì chắc đã pha được gimlet kiểu Chandler rồi." Jae Hyung không đáp lại. Cũng không hỏi "gimlet kiểu Chandler" nghĩa là gì.

"Theo như Chandler[29] nói thì rượu giống như tình yêu ấy. Nụ hôn đầu giống như ma thuật lần thứ hai thấy gần gũi, lần thứ ba thì chán chường."

Yun Ju đặt chai dry gin vào trong tủ đứng.

"Coi như đây là tiền ở trọ của tôi. Khi nào cần ma thuật thì anh dùng nhé."

Jae Hyung lấy chai gin ra mang vào phòng điều trị. Anh uống cạn một lúc ba ly. Rượu mạnh 40 độ, không đồ nhắm, không đá. Bỏ qua giai đoạn ma thuật, anh đi thẳng tới trạng thái chán chường. Cả thể xác và tâm trí cùng chùng xuống mức tồi tệ nhất. Trong danh mục những mối lo gần đây nhất của anh, Seung Ah nổi lên vị trí số 1. Kể từ khi biết chắc chắn rằng ông đã chết, con bé chẳng hề nói năng gì. Cơm cũng chẳng ăn mấy, và có vẻ cũng không ngủ được. Sách nói mà thường ngày vẫn thích, con bé cũng có vẻ không chú ý nghe nữa. Như thể cánh cửa cuốn trong lòng đã hạ xuống, con bé không còn quan tâm đến thứ gì. Mỗi lần Yun Ju ra ngoài lấy tư liệu, cô thường đưa Seung Ah ra ngồi ở chiếc ghế bên lan can tầng hai. Phần lớn thời gian, Seung Ah ngồi ở đó. Thỉnh thoảng đi qua phòng khách, Jae Hyung nhìn lên thì thấy con bé đang ngồi nhìn vào hư không với vẻ mặt không chút biểu cảm, hoặc đang mân mê chiếc còi siêu âm. Anh cũng nghĩ phải tìm ra thứ gì đó để con bé có thể dành sự quan tâm hoặc dồn hết tình cảm vào, nhưng anh không còn đủ sức nữa. Vì lẽ đó mà anh đã vui sướng chào đón Ssaen. Cũng vì lẽ đó mà anh đã nói chuyện về Ssaen với Yun Ju. Rằng khi nào xác định được là nó không bị bệnh, anh sẽ giới thiệu với Seung Ah. Muốn vậy thì phải cho nó ở dưới tầng hầm một tuần, và hiện giờ chỉ còn một ngày nữa thôi là hết thời gian theo dõi.

Jae Hyung rót ly thứ tư và dốc cạn một hơi. Thứ dung dịch mùi vị chán chường thiêu đốt cổ họng anh và chảy xuống thực quản. Sao anh lại nói như thế chứ? Đáng ra anh đã có thể nói với con bé một cách tình cảm hơn, rằng hãy đợi thêm một ngày nữa thôi. Như vậy chắc Seung Ah sẽ hiểu. Hành động của Seung Ah có lẽ cũng là chuyện đương nhiên. Nếu bây giờ anh nói với con bé như vậy, liệu con bé có thấy nguôi ngoai hơn không? Jae Hyung ngả cái đầu lúc này đang như một con tàu đắm lên lưng ghế. Những dòng chảy ngầm đen ngòm vây bọc lấy thân anh. Chúng

đưa anh đi tới bờ bên kia thời gian.

Khắp nơi đang bốc cháy. Cả đường chân trời lấp loáng ánh băng, cả bình nguyên tuyết trắng bị vây bọc trong bão tuyết, cả cánh rừng vân sam tuyết phủ. Đàn sói ngồi trong bóng tối khu rừng nhìn anh chầm chầm chợt biến mất không thấy đâu nữa. Giữa ngọn lửa rung rinh như một tấm khăn trùm, chỉ có Star và Ringo đang nằm phơi thân. Từ dưới lòng đất vọng lên tiếng nổ. Liên tiếp ba lần liền.

“Jae Hyung, anh đang ở đâu đấy?”

Từ phía bầu trời xa xăm vẳng tới giọng của Yun Ju. Ở đây. Tôi ở đây này. Jae Hyung cố đáp lại nhưng không sao cất giọng được. Anh cố ngẩng đầu lên nhưng toàn thân không nhúc nhích nổi. Vừa hít một hơi thì làn khói cay sè xộc vào cuống họng. Một tràng ho khan bật ra như pháo nổ. Jae Hyung mở mắt.

“Anh Jae Hyung.”

Không phải mơ. Đúng là Yun Ju đang hét lên tìm anh.

“Tôi ở đây.”

Mấy con chó cũng đang sủa inh ỏi. Cùng một lúc, cả lũ chó ở phía sau phòng khách và lũ chó ở dưới tầng hầm. Jae Hyung đưa tay quờ quạng rồi chống lên mặt bàn. Anh dồn hết trọng lượng vào hai cánh tay cố nhấc người lên. Đứng lên được rồi nhưng anh vẫn mất phương hướng một lúc lâu. Trước mắt anh tối sầm. Rõ ràng anh đã để đèn bật sáng mà ngủ, nhưng giờ trong phòng lại tối mịt như bị mất điện. Không khí trong phòng nồng nặc cay sè. Jae Hyung ngoái nhìn cửa sổ. Bên ngoài, ngọn lửa đang bốc lên lấp ló. Giống như tiếng gọi của Yun Ju, tiếng nổ anh nghe thấy cũng là âm thanh hiện thực. Và kết quả sau tiếng nổ là bức tường ngoài

bằng gỗ của Dreamland đang bốc cháy. Jae Hyung kéo lê đôi chân bủn rủn chạy ra ngoài cửa. Hình như trong nhà đã mất điện. Hành lang cũng tối đen và ngập ngụa khói, khắp nơi nồng nặc mùi dung môi pha sơn. Phía phòng khách, ngọn lửa đỏ rực đang cuồn cuộn bốc lên.

"Anh Jae Hyung."

Tiếng Yun Ju vọng tới từ phía trong tầng hai. Jae Hyung cúi thấp người tránh khói và di chuyển tới trước phòng tắm, nơi có hộp cứu hỏa. Trong lúc di chuyển, anh cố hết sức suy nghĩ. Xem phải làm gì để tới được chỗ có tiếng kêu kia, xem cần phải có những gì. Sau khi tiến được khoảng 4 mét, anh đưa tay dò dẫm trên tường. Lòng bàn tay anh chạm vào nắp hộp cứu hỏa. Jae Hyung mở nắp, kéo vòi bung ra trên sàn nhà, sau đó cầm lấy vòi phun. Vừa mở van đường ống, nước lập tức ộc ra với áp lực mạnh tới mức cổ tay anh bật nẩy lên.

"Jae Hyung, anh đang ở đâu vậy?"

Tiếng gọi của Yun Ju đang dần dần chuyển thành tiếng gào. Jae Hyung hét lên.

"Tôi ở đây. Tôi tới ngay."

Cả bên ngoài ban công lẫn phòng khách đã trở thành một biển lửa. Khói đen túa ra khắp nơi nên không sao nhìn thấy gì. Jae Hyung vừa phun nước về phía ngọn lửa, vừa đưa chân dò dẫm tìm bậc cầu thang. Đã đến cầu thang nhưng cũng không sao chạy lên ngay được. Lửa đã lan tới cả cầu thang và lan can. Hơi nóng ngùn ngụt tỏa ra từ ngọn lửa như đang nung chảy da thịt và thiêu đốt hai lá phổi. Khói cay sè chọc thẳng vào mắt và bịt kín đường thở. Còn tấm thân vẫn chưa dã rượu thì không chịu di chuyển chuẩn xác như thường ngày. Ngay cả việc giữ cho cái vòi phun không

lồng lên cũng đã là quá sức với anh. Jae Hyung dán chặt lưng men theo bờ tường mà đi lên cầu thang. Anh đi qua cái ghế nơi Seung Ah vẫn ngồi tiến tới trước phòng đọc. Yun Ju gào lên chỉ đường cho anh.

"Anh Jae Hyung, ở đây này."

Chỗ đó rất gần anh. Jae Hyung đưa tay về phía có tiếng nói. Từ phía bên kia, một bàn tay đưa ra lần tìm tay Jae Hyung. Giây phút anh nắm chặt lấy bàn tay đó trong bóng tối, Yun Ju đột nhiên òa lên khóc. Jae Hyung kéo Yun Ju lại ôm vào lòng. Anh khẽ vỗ lưng cô thì thầm.

"Không sao. Giờ thì không sao rồi."

Yun Ju lắc đầu nức nở.

"Seung Ah... Không thấy Seung Ah đâu cả."

Jae Hyung suýt nữa đã đánh rơi vòi cứu hỏa. Không thấy là thế nào?

"Phòng ăn, buồng vệ sinh, cả phòng anh nữa, tôi đã lật tung cả tầng hai lên nhưng chẳng thấy con bé đâu. Gọi cũng không thấy thưa."

Jae Hyung choáng váng. Anh đờ người chỉ muốn ngã quỵ xuống. Linh cảm chỉ lối cho anh rằng Seung Ah đang ở dưới tầng hầm. Rõ ràng là con bé đã xuống đó để gặp Ssaen cho bằng được. Jae Hyung kéo tay Yun Ju, để cô cầm vào thắt lưng quần mình. Phải đưa Yun Ju ra trước, sau đó sẽ tìm Seung Ah.

"Cô giữ chặt lấy rồi đi theo tôi."

Jae Hyung thầm đếm số bậc cầu thang, ngồi xổm bước

xuống từng bậc. Yun Ju cũng bám lấy thắt lưng anh và theo sau từng bậc một. 34,35,36. Cuối cùng thì cũng hết cầu thang, ra tới hành lang cửa ra vào. Bò trong bóng tối và làn khói, anh tìm thấy cánh cửa ra vào. Ngọn lửa đỏ rực đang lọt vào bên trong qua khe cửa. Nghĩa là nếu mở cửa, toàn thân sẽ chìm trong lửa. Và cũng có nghĩa rằng bên ngoài ngôi nhà đang bị bủa vây trong lửa. Mà không, có lẽ ngọn lửa bắt nguồn từ chính bên ngoài cũng nên.

Jae Hyung dẫn Yun Ju quay lại theo đường cũ. Anh vừa đi vừa lần tường tìm cánh cửa phòng chứa đồ. Đó là phòng thứ hai tính từ cửa ra vào. Cũng là nơi có cửa sổ lớn nhìn ra bồn hoa. Bên ngoài cửa sổ, ngọn lửa đang nhảy nhót. Nhưng có lẽ là do gió đổi chiều nên ngọn lửa dạt sang bên cạnh chứ không tạt vào trong. Jae Hyung mở cửa sổ, dựa người vào tường bên khung cửa, sau đó phun nước về phía ngọn lửa, mở lối thoát. Đúng lúc đó, từ phòng khách lại vang lên một tiếng nổ mới. Toàn bộ ngôi nhà rung chuyển như muốn vỡ tung. Ngọn lửa đỏ rực đẩy bung cánh cửa phòng chứa đồ ập vào. Theo phản xạ, Jae Hyung vội ôm Yun Ju bay người ra ngoài cửa sổ. Cả hai lăn lông lốc tới tận chỗ hàng rào lưới thép. Hai người ngã sấp trên nền tuyết. Những miếng gỗ bốc cháy cùng mảnh kính vỡ và những tàn tích của vụ nổ rơi rào rào giáng xuống lưng Jae Hyung. Dreamland đang bị vây bọc trong ngọn lửa cao tới tận mái nhà, khói đen bốc lên cuồn cuộn. Mảnh sân ngập tuyết lấp loáng những chớp sáng màu xám.

Seung Ah ơi... Jae Hyung nhấc mình ngồi dậy. Khí lạnh tràn vào trong huyết quản. Chẳng mấy chốc, luồng khí lạnh đã theo cổ họng lan lên tới tận cằm. Hai hàm răng Jae Hyung bắt đầu đánh lập cập dữ dội. Mồ hôi túa ra trên lưng anh, không khí khô nóng ngập trong phổi anh. Đó là sự mâu thuẫn đột ngột và gay gắt của cơ thể mà anh không sao thích ứng nổi theo bất cứ hướng nào. Yun Ju hét lên.

“Seung Ah ơi.”

Tiếng nổ thứ hai vang lên thay cho tiếng đáp lại của Seung Ah. Mái nhà bốc cháy phừng phừng bửa ra làm đôi rồi đổ ụp. Từ dưới tầng hầm, một cột lửa phụt lên.

YUN JU 4

Dreamland đã bị thiêu rụi. Tất cả đã sụp đổ, chỉ còn sót lại phần khung sắt lớp tường bao. Yun Ju ngồi khuỵu xuống dưới hàng rào, trân trân nhìn những gì còn lại của Dreamland đang bốc cháy. Dường như phía dưới mái nhà vừa đổ sụp xuống kia, Seung Ah đang gọi. Chị Yun Ju ơi, em ở đây.

Câu chuyện đêm qua chợt lướt qua đầu cô. Đang sắp xếp lại chỗ tư liệu không được đăng, Yun Ju nghe thấy tiếng Jae Hyung vang lên ở tầng dưới.

“Seung Ah, cháu làm gì ở đây vậy?”

Giọng Jae Hyung rành rọt từng tiếng nhưng khẽ khàng và không sắc thái. Yun Ju lập tức nhận ra Jae Hyung đang phải cố kìm nén cảm xúc. Từ khi sống ở Dreamland, thứ đầu tiên cô nắm rõ là những nét tính cách của Jae Hyung. Những tín hiệu cảm xúc ẩn chứa trong từng cử chỉ, ánh mắt, giọng nói của anh. Trong mười ngày ở nhờ, cô đã trở thành một người cực kỳ tinh ý. Dựa theo những phân tích cả trăm sắc thái cảm xúc của Jae Hyung thì lúc này, anh ta đang nổi giận.

“Chú đang hỏi cháu đấy, cháu làm gì vậy?”

Không hiểu sao cô lại cảm giác như chính mình bị mắng.

Rằng cô làm cái gì mà để con bé xuống đấy hả. Yun Ju đứng dậy khỏi ghế. Cô đứng trước cửa phòng đợi lúc thích hợp để ra ngoài, nhưng rốt cuộc vẫn không sao nhúc nhích nổi. Cô chỉ đứng yên nghe tiếng chân Jae Hyung bế Seung Ah lên tầng hai, tiếng đặt con bé vào giường rồi tiếng đóng cửa phòng. Tiếng chân Jae Hyung dừng lại phía bên kia cánh cửa phòng nơi cô đang đứng. Như thể anh sẽ gõ cửa và bước vào phòng vậy. Yun Ju đợi. Vừa chờ đợi, trong đầu cô vừa lục tìm đủ kiểu biện minh. Nào là tôi tưởng con bé đang ngủ rồi, nào là tại tôi mải làm việc quá nên không nghe thấy tiếng chân con bé đi ra. Rồi đột nhiên cô giận sôi lên. Cô có phải bố mẹ Seung Ah đâu cơ chứ? Jae Hyung mới là người phải nắm được nhất cử nhất động của Seung Ah và chịu trách nhiệm về con bé kia mà. Nếu Jae Hyung mở cửa bước vào rồi dùng cái “giọng giận dữ” kia hỏi cô về trách nhiệm, thì cô nhất định sẽ làm rõ điểm đó với anh ta. Nhưng Jae Hyung không gõ cửa, cũng không vào phòng. Anh ta đi qua cửa phòng rồi xuống cầu thang. Một lát sau, có tiếng đóng cửa phòng khe khẽ. Cô đoán hẳn là Jae Hyung đã vào phòng điều trị, nơi trú ẩn của anh ta.

Yun Ju mở cửa và bước ra khỏi thư phòng. Cô quanh quẩn mất một lúc trước cửa phòng Seung Ah. Cô do dự không biết nên vào dỗ con bé hay là cứ làm như không biết, cuối cùng cô lại quay về phòng đọc. Ssaen là chuyện giữa Jae Hyung và Seung Ah. Là vấn đề mà người thứ ba phải cố vờ như không biết. Vội vàng vào dỗ dành con bé hay đứng ra hòa giải củng chỉ phản tác dụng thôi. Yun Ju mở điện thoại di động, xem lại bức ảnh chụp chiều hôm trước. Jae Hyung đang nắm tay Seung Ah đứng trước cái lán ngoài sân. Lúc đó là ngay sau khi vừa hỏa táng Star. Mái tóc ngắn của cô bé bù xù vì gió, cái cằm nhọn và khóe miệng nhìn thật bướng bỉnh. Cô nhóc bà cụ non nhỏ bé này có nét gì đó thật giống với cái đứa trẻ vùng núi bộ dạng nhem nhuốc luộm thuộm đầy vẻ thù địch với cả thế giới ngày xưa.

Thời còn cuốc bộ mười hai cây số vào thị trấn để đến trường, động cơ tiếp sức cho cuộc sống của Yun Ju là hai bàn tay. Một bàn tay là của bản thân cô - đứa trẻ không cởi mở, cũng không có tình cảm quý mến gì đối với vị giáo viên chủ nhiệm luôn tin rằng đã là trẻ con miền núi thì đương nhiên phải ngây thơ ngoan hiền, cũng như bọn bạn cùng lớp một mực cho rằng con gái nhà bán gà ta vặn cổ gà nhoay nhoáy thì không được phép đứng thứ nhất toàn trường; đứa trẻ mà mẹ cô vẫn thường tặc lưỡi chép miệng bảo cái con ranh chỉ có mỗi tài làm người khác nổi điên lên này thì được tích sự gì cơ chứ. Chính bàn tay cô đã tát thẳng vào bóng tối của rừng núi Jiri, cái bóng tối dường như mãi mãi đè nặng lên cuộc đời của mẹ và cô. Và bàn tay thứ hai là bàn tay bắt gà của người bố đã già đứng dõi theo con đường cô đi học về mỗi tối rồi lẳng lặng đưa tay ra xách cặp cho cô.

Đối với Seung Ah, Jae Hyung chính là bàn tay thứ hai. Cả Seung Ah, cả Jae Hyung đều biết rõ điều đó. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau trong bức ảnh đã nói lên rằng điều này là mãi mãi. Bởi vậy, chuyện bất hòa giữa hai người chắc sẽ chỉ kéo dài chưa tới nửa ngày. Yun Ju gập điện thoại lại và nằm bò ra bàn. Cô ngủ một giấc lơ mơ chập chờn. Cho tới khi từ dưới chân dội lên một tiếng nổ làm rung chuyển cả người cô.

Là dưới tầng hầm. Seung Ah đang ở dưới tầng hầm với Ssaen.

Yun Ju ngoái nhìn Jae Hyung. Anh đang ngồi chống gối bất động trên nền tuyết, chỉ có đôi mắt là lấp loáng. Từ trong đồng tử mắt mở to thất thần, những chớp sáng kỳ lạ đang lóe lên. Mỗi lần tiếng nổ vang lên từ bên dưới đống hoang tàn của ngôi nhà, Jae Hyung lại giật nẩy mình, toàn thân run bắn như co giật. Jae Hyung đang bị nhốt dưới hố sâu của cơn choáng váng. Yun Ju chợt nhận ra Jae Hyung cũng đã biết Seung Ah đang ở đâu.

"Anh Jae Hyung."

Cô định đưa tay về phía Jae Hyung nhưng rồi lại rụt tay về. Lúc này không thể đánh thức anh được. Hình như Jae Hyung đang nhìn bức tường bên ngoài của Dreamland chìm trong biển lửa. Bức tường trông thật chông chênh, như thể chỉ cần chạm vào là sẽ đổ ụp xuống ngay. Mấy phút trôi qua, Yun Ju chỉ im lặng nhìn. Trong lúc đó, xe cứu hỏa đã kéo đến trước cổng. Có vẻ họ chạy tới đây sau khi phát hiện ngọn lửa bốc lên. Yun Ju không cần phải ra mở cổng. Bởi có ai đó đã trèo qua hàng rào vào mở cổng rồi.

Xe cứu hộ dẫn đầu, theo sau là xe cứu thương và cứu hỏa lần lượt tiến vào đỗ trong sân. Tám người lính cứu hỏa nhảy xuống xe. Bọn họ nối vòi cứu hỏa vào xe và trụ cứu hỏa bên ngoài nhà, sau đó bắt đầu dập từ đám lửa đang lan về phía khu rừng.

"Bên trong có còn ai không?"

Người đàn ông nhảy xuống từ xe cứu hộ tiến lại và hỏi Yun Ju. Vừa nhìn, cô lập tức nhận ra ngay. Đó là người đàn ông mà cô gặp ở khu chôn lấp rác vào buổi sáng sớm cách đây bốn ngày. Là Han Ki Jun, người đã giết Star, khiến Ringo thành ra dở sống dở chết, đánh gục và bóp cổ Jae Hyung. Là thằng điên mất trí mà có bị vỡ đầu vì hòn đá cô giáng xuống, cô cũng chẳng thèm bận tâm. Yun Ju trả lời.

"Đứa bé đang ở dưới tầng hầm."

Giọng cô nghe như tiếng hét vang lên từ trong mơ. To và lanh lảnh, nhưng cũng thật xa xôi và phi thực. Han Ki Jun cầm bộ đàm gọi đi đâu đó. Phải đến mười phút sau, công tác cứu hộ Seung Ah mới được bắt đầu. Máy xúc xuất hiện và gạt phần mái nhà cháy dở đè trên tầng hầm ra dọn đường, Han Ki Jun lập tức cầm vòi cứu hỏa bước về phía tầng hầm đang sôi lên ùng ục vì ngọn

lửa như một đầm lầy. Một lát sau, anh ta ôm cái gì đó trong lòng bước ra sân. Yun Ju cảm giác như nghẹt thở. Cơn buồn nôn dâng lên trong cổ. Dưới cánh tay Han Ki Jun, đu đưa một bàn chân trần cháy đen.

“Có phải đứa bé này không?”

Han Ki Jun đặt cái xác xuống trước mặt Yun Ju. Anh ta nói cái xác bị đè bên dưới mấy con chó đã chết. Khuôn mặt cái xác chưa biến dạng lắm nên hãy thử xác nhận xem. Yun Ju nhắm chặt mắt lại. Cô thậm chí còn không lòng dạ nào mà nhìn khuôn mặt đó. Một đứa trẻ mắt không nhìn thấy gì, giữa biển lửa đó con bé đã sợ hãi thế nào, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ rùng mình. Cô như nghe thấy tiếng con bé bị đè dưới lũ chó thảm thiết gọi cô và Jae Hyung, cô thấy mình sắp phát điên lên. Jae Hyung lẩm bẩm “Son Seung Ah.” Giọng nói không cảm xúc, cũng không ngữ điệu. Han Ki Jun khoanh tay trước ngực, hết nhìn Jae Hyung rồi lại nhìn cô.

“Anh có nhìn rõ mặt đứa bé không vậy? Hình như anh vẫn chưa tỉnh rượu thì phải?”

Trong đôi mắt lạnh như băng của Han Ki Jun lóe lên sự căm ghét. Như thể đang hỏi hai người làm cái trò gì mà để đứa bé dưới tầng hầm thế hả. Mà không, ánh mắt anh ta đang nói mấy đứa chúng mày không phải là giống người. Jae Hyung không đáp.

“Tại mùi rượu trên người anh còn nồng nặc hơn cả mùi lửa nên tôi mới hỏi.”

Han Ki Jun mang một miếng vải nhựa màu đen từ trên xe cứu thương ra đắp lên xác Seung Ah. Năm phút sau, cảnh sát đến, Seung Ah được bàn giao cho cảnh sát. Yun Ju và Jae Hyung lên xe cảnh sát. Tại sở cảnh sát nơi cách đây khoảng hai tuần, hai người

đã bị điều tra vì tình nghi ăn trộm, họ gặp lại cảnh sát hình sự Park Ju Hwan. Cũng như lần đó, ban đầu họ được thẩm vấn riêng rẽ, sau đó thì hai người ngồi cạnh nhau để đối chiếu tình huống. Yun Ju phải tường trình lặp đi lặp lại tới mấy lần, từ lúc tỉnh giấc cho đến giây phút cùng Jae Hyung thoát ra khỏi đám cháy. Jae Hyung chắc là cũng giống như vậy. Quy trình mệt mỏi và dài lê thê đó hình như cũng kéo được anh ra khỏi cơn khủng hoảng. Đến tối, trước mặt cảnh sát Park, cô gặp lại Jae Hyung, trông anh dường như đã tìm lại được sự điềm tĩnh vốn có. Ít nhất thì mắt anh cũng không mở to thất thần nữa.

“Nào, chúng ta gút lại lần cuối nhé. Ban đầu là từ dưới tầng hầm, sau đó từ khu chuồng chó phía sau phòng khách lần lượt vang lên tiếng nổ lớn, rồi lửa đồng loạt bốc lên ở cả bên trong và bên ngoài nhà. Khắp nơi nồng nặc mùi dung môi pha sơn. Đúng không?”

Cảnh sát Park hỏi. Yun Ju đáp “Vâng.”

“Liệu anh có gây thù chuốc oán với ai không?”

Jae Hyung xòe bàn tay đang để trên đầu gối và thừ người nhìn xuống. Như thể ở đó có ghi danh sách kẻ tình nghi vậy. Yun Ju cũng xòe bàn tay bên trái ra. Tay cô đang cầm một vật quen thuộc. Là chiếc USB cô vẫn cắm ở máy tính xách tay. Trong đó có lưu những sự kiện, hình ảnh, đoạn phim... trong hai tuần qua, được sắp xếp theo trình tự thời gian. Không biết cô đã kịp rút nó ra lúc nào nhỉ? Cô nắm chặt vật này như thể đó là sinh mạng mình để làm gì chứ? Park Ju Hwan nhìn Yun Ju.

“Phóng viên Kim Yun Ju thì sao? Cô cũng chạy khắp nơi để lấy tin mà. Hay đó là người mà cô va chạm ở chỗ biểu tình? Bên sở cứu hỏa phỏng đoán là do bom xăng đấy.”

Phỏng đoán kiểu đó thì thằng đần nào chẳng làm được. Tiếng nổ như bom làm rung chuyển cả ngôi nhà, lửa lập tức phụt lên khắp nơi, mùi dung môi nồng nặc tới mức buồn

Mấy chi tiết đó không dẫn đến kết luận là bom xăng thì còn dẫn tới cái gì được nữa chứ? Ít nhất cũng có tới sáu, bảy chai được ném vào. Một ở tầng hầm có lắp cửa ra vào cho chó, hai bên chuồng chó phía sau phòng khách mỗi bên một chai, bốn chai ném vào bốn mặt tường ngoài của ngôi nhà.

“Không có chuyện đó đâu.”

Yun Ju trả lời và nhìn quanh sở cảnh sát. Tình hình xem ra không phải lúc để cảnh sát tiêu phí cả ngày trời vào một vụ phóng hỏa như thế này. Trong sở hầu như chẳng có ai.

“Mấy ngày gần đây, hai người có thấy dấu hiệu gì bất thường không? Như có người rình rập quanh nhà chẳng hạn.”

Yun Ju đưa mắt nhìn Jae Hyung. Jae Hyung kể hết chuyện ở khu nghĩa trang động vật chiều hôm qua. Anh không đề cập đến chuyện ở khu chôn lấp rác. Vừa nghe vừa gật gù, Park Ju Hwan chợt bật ra một cái tên thật bất ngờ.

“Dạo này hai người có nghe tin tức gì của Park Dong Hae không? Hay gặp thằng đó chẳng hạn?”

Jae Hyung lắc đầu.

“Thằng này vốn đang ở trong bệnh viện tâm thần Baekun. Mới đây, bệnh viện đó bị cháy vào lúc sáng sớm nên tôi mới biết. Nó dùng đầu vòi cứu hỏa đánh vỡ đầu, sát hại nhân viên rồi phóng hỏa bệnh viện, sau đó trốn mất. Hôm nay mới xác nhận chi tiết này, chính bố mẹ nó đã đồng lòng bắt nó rồi đưa vào bệnh viện đấy. Con cái có làm trò gì đi nữa thì bố mẹ cũng chẳng đành lòng

để nó bị tống vào tù được mà, đúng là khốn khổ cho bố mẹ nó. Với lại đêm qua nhà thằng này cũng bị cháy. Sở cứu hỏa cũng xác định là do bom xăng. Mặc dù nhà bên đó không bị cháy sập hoàn toàn như nhà bác sĩ. Tại ngôi nhà ấy xây bằng đá kiên cố, Sở cứu hỏa lại ngay gần đó nên tới cũng nhanh. Chỉ cháy tầng một thôi, nhưng thật không may là mẹ thằng này hình như lại đang ở đó."

Jae Hyung chỉnh tư thế ngồi thẳng lên.

"Cái này là chuyện ngoài lề nhé, vào buổi sáng hôm bệnh viện bị cháy ấy, người ta phát hiện xác một người đàn ông có khuôn mặt biến dạng ở gần khu chôn lấp rác. Xem chứng minh thư trong ví thì đấy là nhân viên công ty chuyển phát nhanh. Nhưng cái xe máy của công ty người đó lại nằm trong ga ra xe nhà Park Dong Hae. Bác sĩ thấy thế nào? Thằng đó chẳng phải cũng có thù oán với bác sĩ hay sao?"

"Ý anh là sao?"

"Ý tôi là nó đã tiến hóa rồi. Từ một thằng tiểu quỷ thành một con ác quỷ. Và cũng có nghĩa là tính mạng hai người đang bị đe dọa đấy."

Nhờ sự chu đáo của cảnh sát Park, Yun Ju cùng Jae Hyung được dẫn tới một trung tâm huấn luyện thanh thiếu niên ở gần sở cảnh sát. Nơi đó được gọi là "Trại số 2", chỉ tiếp nhận người từ nơi khác đến. Danh nghĩa là trại số 2 nhưng cũng đã chật cứng, cảnh sát Park phải dùng ảnh hưởng của mình để cố nhét hai người vào đó. Anh ta bảo Jae Hyung sẽ lên tầng ba dành cho nam, còn cô thì ở tầng hai dành cho nữ. Đấy là nếu như kiểm tra sức khỏe không thấy có gì bất thường.

Yun Ju chia tay Jae Hyung ở sảnh tầng một. Tại đó, trong bộ đồ phòng hộ, các nam, nữ quản lý đang kiểm tra sức khỏe cho

những người mới đến. Trong một căn phòng có quản lý nữ, sau khi được kiểm tra mắt và cởi hết quần áo để xác nhận không có vết phát ban trên người, Yun Ju được dẫn sang phòng sát trùng và phun chất sát trùng khắp tấm thân trần như thể làm lễ rửa tội. Chỗ quần áo bị cháy tơi tả như giẻ rách được ném vào thùng rác. Thay vào đó, cô được phát khẩu trang, tất, đồ lót, quần áo thể thao, đồ chống rét, giày đi trong nhà, chăn mỏng, khăn mặt, bộ đồ rửa mặt... Một nữ quản lý bảo cô lên tầng hai và tắm lại.

Phòng tắm bẩn ngang với nhà vệ sinh công cộng. Gió rét cắt da cắt thịt thổi thông thống như giữa đồng không mông quạnh. Do đã quá giờ cấp nước nóng nên Yun Ju đành phải gội mái đầu bén lửa cháy nham nhở và tắm rửa bằng thứ nước đã đóng đá đến kêu thành tiếng khi chảy ra. Mùi dung môi cùng với nước tro than đen ngòm xát xà phòng tới mấy lần cũng vẫn không hết. Yun Ju vơ vội quần áo mặc lên người trước khi chết vì rét. Ôm cái chăn cùng đống đồ dùng, hai hàm răng va vào nhau lập cập, Yun Ju đi tìm "Phòng Hoa mộc lan" - nơi ở của cô. Đó là phòng trong cùng tầng hai.

Vừa mở cửa, một đám phụ nữ cùng trẻ nhỏ đeo kính phòng hộ và khẩu trang đồng loạt quay ra nhìn cô. Đếm sơ qua cũng thấy phải hơn hai chục người. Mà đây chỉ là một căn phòng vỏn vẹn 40 mét vuông. Trong phòng, cái gọi là đồ dùng chỉ có mỗi một tivi treo tường, tới rèm cửa sổ cũng không có. Yun Ju dấn thân vào giữa đám phụ nữ đang ngồi túm tụm thành từng nhóm hai, ba người. Tâm trạng cô như thể đang leo lên cái xuồng sắp chìm của dân tị nạn.

"Chỗ duỗi chân còn chẳng có mà sao vẫn đưa người mới đến thế này?"

Ai đó cất giọng than vãn the thé. Thấy trong góc còn chỗ

trống, Yun Ju vừa định tiến lại thì một người phụ nữ đã tức thì duỗi phắt chân ra chặn lối như thể muốn nói “Đây là chỗ của tôi”. Nơi cô có thể đặt mông được chỉ còn lại cửa sổ xây nhô ra phía đường đi. Yun Ju ngồi lên cái bậu cửa sổ khá rộng. Vừa dựa lưng vào khung cửa, gió lùa vào qua khe cửa lập tức chọc vào sườn cô. Đám người tới trước đã chuyển mối quan tâm trở lại tivi. Cầm điều khiển từ xa là một cô bé tuổi teen, cô bé chuyển tới kênh có phát chương trình âm nhạc. Đúng lúc một nhóm nhạc thần tượng nữ được gọi là gương mặt đại diện K-pop vừa xuất hiện trên sân khấu. Các gương mặt đại diện đó kéo ùa ra một đàn, giạng đùi ngồi xuống rồi bắt đầu lắc mông với vẻ mặt khó hiểu. Yun Ju cảm giác như đang nhìn thấy thứ gì đó thật xa lạ và dị thường.

“Mấy cái đồ chó chết.”

Đâu đó vang lên một tiếng chửi khẽ. Tiếng chửi có vẻ không hẳn nhằm vào mấy gương mặt đại diện trên tivi. Yun Ju nghĩ mục tiêu của câu chửi là cả thế giới ngoài kia - cái thế giới đã nhốt “chúng ta” lại đây. Cô đang nghe thấy sự phẫn nộ dành cho những kẻ tốt số không mảy may giữ chút lễ nghĩa tối thiểu đối với những người không may. Chúng tao đang sống như chó rồi chết cũng như chó, vậy mà chúng mày còn điềm nhiên phát sóng cuộc sống thường ngày nhảy múa ca hát của chúng mày cho chúng tao xem à?

Từ ngoài đường vọng tới tiếng còi giới nghiêm. Yun Ju trùm chăn lên mái tóc còn ướt và nhắm mắt lại. Cô cố gắng ngủ. Càng cố ngủ, tâm trí cô lại càng trở nên rõ nét. Mặc dù vậy, cảm giác hiện thực vẫn không quay trở lại. Cả việc Dreamland đã biến mất, cả cái chết của Seung Ah, cô đều cảm thấy phi thực. Tới mức Yun Ju đờ đẫn không hiểu sao mình lại một mình trơ trọi ngồi run lên bần bật ở một nơi như thế này. Như thể chỉ đợi đến khi trời sáng là cô lại có thể quay trở về Dreamland. Như thể về đến nơi, chắc

hẳn cô sẽ lại thấy Seung Ah đang ngồi ở bên lan can tầng hai. Dẫu cho cô biết rõ điều đó là không thể.

Cái chết của Seung Ah được xếp vào diện tai nạn ngoài ý muốn và “tạm thời” chưa thể tổ chức tang lễ. Một sự “tạm thời” không có gì hứa hẹn. Chỉ có Chúa biết được bao lâu nữa thành phố mới trở lại bình thường, việc điều tra kết thúc và người giám hộ hợp pháp là mẹ của con bé quay về. Theo như phỏng đoán của con chim báo bão trong đầu Yun Ju, đây là một sự “tạm thời” kéo dài vĩnh viễn.

Không biết từ lúc nào, tiếng tivi đã biến mất. Đèn trong phòng cũng đã tắt, những tiếng rầm rì thì thào đã ngưng. Phụ nữ người nào người nấy đều đang ôm lấy con mà ngủ. Thời gian chầm chậm trôi đi. Yun Ju quên mất đang đếm đến đâu và lại bắt đầu đếm lại. Những âm thanh vọng tới từ ngoài đường khiến đầu óc cô nhiễu loạn. Tiếng xe, tiếng còi, tiếng giày lính chạy, tiếng súng nổ lác đác từ xa vọng tới. Yun Ju bỏ chăn trùm trên đầu xuống và nhìn đồng hồ. 2 giờ.

Ngoài cửa sổ tối om. Đèn đường không bật. Yun Ju để cái chăn xuống bậu cửa sổ. Cô dò dẫm đi ra khỏi phòng. Cô lặng lẽ đi qua hành lang bật đèn báo động. Cô không hề nghĩ xem tại sao mình lại ra khỏi phòng, mình đang đi đâu, mà cứ thế bị lôi đi bởi sức kéo của bản năng, như loài thú tìm đường dựa vào cảm nhận từ trường. Cô tiến đến trước cánh cửa ở cầu thang thoát hiểm. Phải đến lúc đó, cô mới nhận ra mình đang đi về phía ai. Người đó đang ở trên tầng ba. Là người duy nhất có thể nắm lấy tay cô vào giây phút này. Là người có thể thì thầm với cô rằng cô không bị bỏ lại trơ trọi một mình trong bóng tối.

Yun Ju đi lên cầu thang. Cứ nín thở bước lên một bậc, rồi lại khẽ thở ra bước lên một bậc nữa. Cô không nghĩ xem làm thế

nào gọi anh ra. Cũng không nghĩ tới việc gọi ra rồi thì sẽ nói gì. Mà cô cũng không kịp làm việc đó nữa. Ai đó đang ngồi dựa lưng ngay chỗ chiếu nghỉ cầu thang loang loáng ánh đèn báo động màu xanh lục. Vì đã biết đó là ai nên cô không giật mình. Không cần phải nhìn kỹ mặt, và cũng không cần phải gọi tên. Hai khuỷu tay tì lên đầu gối, ngón tay buông thõng như những cành cây, người đàn ông đang nhìn cô chính là Jae Hyung. Ánh mắt nhìn xuyên qua lan can cầu thang hướng tới cô khiến cô nhận ra đó chính là anh. Yun Ju dừng bước bốn bậc cầu thang dưới chỗ chiếu nghỉ. Cô chạm phải ánh mắt anh giữa bóng tối màu xanh lục.

"Tại sao cô lại đến đây?"

Yun Ju lúng túng. Giọng Jae Hyung cảm giác có gì đó căng thẳng lạ thường. Giống như sự căng thẳng vì phải đè nén điều gì đó. Câu hỏi "tại sao" cũng khiến cô bối rối. Không rõ anh đang hỏi lý do vì sao cô lại đến chỗ cầu thang này, hay đang hỏi lý do vì sao ngay từ đầu cô lại đến Hwa Yang. Dù là vế nào đi nữa thì chắc hẳn anh ấy cũng sẽ đoán trước được câu trả lời, bởi vậy đây cũng có thể không phải câu hỏi. Yun Ju cô giấu vẻ mặt xấu hổ và đưa ra một câu trả lời mang tính thăm dò.

"Tại tôi tò mò."

"Giá cô đừng đến thì tốt biết bao. Như vậy đã không có chuyện cô phải đứng run rẩy ở đó như một con chó bị bỏ rơi rồi."

Yun Ju cố dồn sức vào đôi chân đang run lên. Đây không phải là câu hỏi. Cũng không phải là lời an ủi cho bộ dạng thê thảm của cô. Jae Hyung đang nổi giận.

"À mà không. Cô chạy ngược chạy xuôi khắp Hwa Yang bao trọn mấy cái tin độc quyền như vậy, có khi lại hóa hay ấy chứ nhỉ."

Đột nhiên Yun Ju nghĩ tới cái USB để trong túi. Không lẽ vì chuyện đó mà anh ấy nổi giận sao?

Cô muốn bảo anh đừng nói như vậy. Dù mức độ có khác nhau, nhưng bản thân cô cũng choáng váng và đau đớn vì chuyện của Seung Ah. Cô không thể, mà cũng không có ý định tránh né cảm giác tội lỗi và dằn vặt. Dù vậy, cô không muốn bị chỉ trích theo kiểu như thế này. Cô đến đây không phải để nghe chỉ trích. Cô đến đây vì không muốn phải ngồi co quắp trên bậu cửa sổ. Cô đến đây là bởi tiếng súng nổ ngoài kia nghe như bản hòa âm của cái chết dường như sẽ ập đến tức thì, cô đến đây là bởi nếu như không nói chuyện xem ngày mai sẽ làm gì thì có lẽ cô sẽ chết ngay vì tuyệt vọng mất. Nhưng khoảng cách giữa cô với Jae Hyung sao xa xăm tựa mảnh đất Alaska mà anh từng sống cách đây đã lâu. Ánh mắt anh hoang vắng và lạnh lẽo như bão tuyết trên bình nguyên lạnh.

“Phải sống rồi thoát khỏi đây. Nếu muốn tung được tin độc quyền thì trước tiên cô phải sống đã.”

Jae Hyung quay đầu nhìn lên ô cửa sổ phía chiếu nghỉ cầu thang. Mới hai tuần trước thôi, cô còn nghĩ dáng nhìn nghiêng kia dịu dàng như một cô gái mới lớn. Còn lúc này, dáng hình đó trông như một pháo đài cổ đã đóng kín cổng sắt.

“Để tôi cho cô biết bí quyết sống sót nhé? Bí quyết này đơn giản nhưng không sai vào đâu được. Đây là bí quyết đã giúp tôi dù bị thương vẫn cầm cự được suốt mười chín giờ đồng hồ trên bình nguyên Bắc Cực bão tuyết vần vũ đấy. Chuyện này không hề có trong chủ đề bàn tán về cái tên ‘Seo Jae Hyung’ ở nước ngoài mười một năm trước. Và đương nhiên cũng không có trong bài báo của cô Yun Ju. Đây là một bí mật mà ngoài tôi ra không một ai biết cả. Nói ngắn gọn thì cô chỉ cần muốn sống là được. Đương nhiên

không phải là muốn sống một cách chung chung. Dù có dâng cả đàn chó vừa là bạn, vừa là người yêu, vừa là gia đình làm mồi cho lũ sói thì bản thân mình cũng phải vật lộn để sống. Bởi vì con người, và mạng sống của con người là đỉnh cao giá trị đứng đầu vượt trên tất cả mọi vật trên mặt đất này. Bởi những giống loài như loài chó thì thế gian này nhan nhản cả đống chẳng thiếu gì. Không phải sao?"

Cả ngày nay, thần trí Jae Hyung đã nửa phần không còn tỉnh táo. Mà không, kể từ cái ngày toán lính ập vào giày xéo Dreamland, anh ấy đã không hoàn toàn tỉnh táo nữa. Giờ đây, ngay cả nửa phần thần trí còn lại cũng không trụ vững nổi nữa, Yun Ju muốn hiểu là như vậy. Cô không muốn đối đầu với người mất trí. Muốn vậy, cô phải quay đi và bước xuống cầu thang.

"Cô có biết khi quẳng Shijyaa làm mồi cho lũ sói, thứ tôi mong muốn tha thiết nhất là gì không?"

Jae Hyung khẽ cười nhạt. Tiếng cười như một tiếng thì thầm vọng lại. Không thể đọc được ý định của Jae Hyung qua vẻ mặt anh lúc này. Yun Ju đưa tay lên gáy và cũng khẽ cười.

"Tôi đã mong bọn chúng kéo lũ sói chạy đi giúp cho. Càng xa càng tốt. Tôi mong rằng chuyện đã như thế rồi thì bọn chúng hãy chạy tới một nơi xa thật xa, rồi từng con một lần lượt lần lượt, sẽ bị lũ sói ăn thịt. Để cho lũ sói chưa đủ no sẽ không nhớ ra tôi mà quay trở lại nữa. Để tôi còn có cơ chạy trốn. Shijyaa, tình yêu của tôi đã làm đúng như thế. Bọn chúng kéo lũ sói chạy xa thật xa và biến mất. Còn tôi thì sống sót. Đáng ra phải hoan hô mới đúng. Nhưng có một vấn đề. Tôi không thể chạy trốn được. Mà chạy trốn nỗi gì, đến cử động còn không nổi. Xương sườn giập vỡ, hai chân gãy lủng lẳng, nằm sõng soài như một thằng mất trí trên mặt băng. Vậy nên hẳn là tôi đã đau đớn biết bao. Đừng nói đến

chuyện hét lên, đến hé miệng ra còn không nổi, tôi cứ thế ngất lịm đi."

Nụ cười đã tắt trên khuôn mặt Jae Hyung. Cánh cổng sắt lại hiện lên. Yun Ju đứng dựa lưng vào tường. Lạnh, chân đau, tư thế thì bất tiện. Lạnh tới mức cái bậu cửa sổ trong phòng bây giờ hóa ra lại ấm áp quyến rũ như một chiếc giường. Cô vẫn chưa có ý định quay vào. Căn bệnh mãn tính "tại vì tò mò" lại tái phát. Trong tình trạng như vậy, làm thế nào anh ấy sống sót trở về, lý do gì mà đến giờ, anh ấy lại kể chuyện này ra?

"Tỉnh dậy, tôi thấy mình ở dưới tảng đá. Tôi đang nằm thẳng cẳng dưới một tảng đá to và dài đến mức chặn được cả bão tuyết bên ngoài. Không biết trong lúc sắp ngất đi, tôi đã cố bò lết vào đó, hay gió đã cuốn tôi lăn vào, hay ngay từ đầu tôi đã nằm như vậy. Tôi nhớ lúc nằm dưới tảng đá, nghe tiếng gió rít lên từng hồi như chó sói hú. Âm thanh thật thê lương và đáng sợ. Âm thanh đó giúp tôi nhận ra tại sao mình lại nằm ở đây. Tôi gắng không để ý đến âm thanh đó, tôi cố hết sức nghĩ cách tìm con đường sống, nhưng không thể. Tiếng gió cứ dai dẳng bướng bỉnh kéo tôi đi. Kéo tôi đến với Shijyaa - đàn chó toàn thân bị gangline buộc chặt với nhau như một xâu cá và phải kéo cả chiếc xe trượt tuyết chất hành lý mà chạy trốn. Giá như tôi cởi gangline ra cho bọn chúng, giá như tôi cho chúng cơ hội để chiến đấu, chứ không phải là dùng dao cắt đứt sợi dây thoát ra để mình tôi được sống."

Giọng Jae Hyung thấp dần rồi chuyển thành độc thoại. Yun Ju phải nín thở lắng nghe. Giữa lúc đó con chim báo bão trong đầu lên tiếng chỉ trích tư thế của cô. Này này. Đừng có nghiêng đầu ra phía trước như vậy. Không cần phải tự thú rằng mình đang lắng nghe bằng cả tấm lòng như thế đâu.

"Cảm giác ân hận không kéo dài lâu. Rồi cơn đau lại xâm

chiếm. Hơi thở tắc nghẹn như sắp chết, cơn sốt đang sôi lên bừng bừng trong lồng ngực, hai hàm răng run cầm cập, tiếng gào bất giác vọt ra, trước mắt tối sầm, ý thức rơi thẳng xuống vực thẳm mịt mờ. Có lẽ phải tới vài chục lần như vậy. Gào thét, ngất đi, rồi tỉnh lại. Giữa lúc đó, tôi thổi còi để tìm sống. Bởi vì đó là hy vọng duy nhất của tôi khi ấy. Thầy tôi đánh cỗ xe hỗ trợ theo sau hoặc đi trước và nắm được lộ trình di chuyển của tôi. Maya cũng ở trên xe đó. Tôi mong sao tín hiệu mình gửi đi, Maya sẽ nghe được."

Yun Ju nhớ lại cái còi hình dáng như cái que mà Seung Ah thổi khi ngồi bên lan can tầng hai vào cái ngày mà lũ chó ở Dreamland bị thảm sát. Cái còi thổi không ra tiếng đã gọi được Star về ấy, liệu có phải là cái còi mà mười một năm về trước, Jae Hyung đã dùng để gọi Maya chăng?

Yun Ju lạ lẫm nhìn bàn tay Jae Hyung buông thõng dưới đầu gối. Bàn tay thường nắm lấy tay của Seung Ah. Bàn tay đã khiến cô giật mình vì quá sức mềm mại vào ngày đầu tiên gặp mặt. Bàn tay đã dò dẫm tìm cô giữa biển lửa. Khi nắm lấy bàn tay ấy, cô đã cảm thấy thật yên tâm rằng giờ thì mình sống rồi. Cô tin tưởng bàn tay ấy sẽ dẫn cô thoát khỏi đám lửa. Dù là trong mơ, cô cũng không nghĩ bàn tay ấy lại đang run lên. Cho tới tận giây phút này đây, khi cô bước lên cái cầu thang này đứng đối mặt với Jae Hyung, chưa một lần nào cô nghĩ tới chuyện đó. Tại sao lại không nhỉ? Ngay từ đầu anh ấy đã kể về bản thân mà. Anh ấy đang kêu lên rằng tôi sợ lắm đấy thôi. Sợ vì mình vẫn còn sống, sợ vì mình muốn sống.

"Mỗi lần tôi thổi còi đó thế nào cũng xảy ra những chuyện khó tin. Bão tuyết tách ra làm đôi tản về hai phía như thể vén lên bức màn, bầu không quang đãng và những tinh thể băng ánh bạc hiện ra. Chốc chốc lại thấy những đám mây chầm chậm trôi về phía Tây, lấp loáng quầng sáng cực quang mà thầy tôi thường gọi

là ‘điệu khiêu vũ của cáo’. Đột nhiên xung quanh quay cuồng, rồi tôi thấy mình đang nằm giữa cánh rừng vân sam. Dưới những thân cây mang hình thù người tuyết khổng lồ đông cứng trong tuyết phủ, những sinh vật sống bằng xương bằng thịt đang ngồi đó. Những đôi mắt lập lòe ánh lửa, những bờm lông màu xám dợn sóng trên ngực, những cái đuôi cụp xuống mềm mại. Mấy con thú kia trông giống như đàn chó Shijyaa, chân trước xếp đều tăm tắp. Tất nhiên chúng không phải là Shijyaa. Chó thì không ngồi xếp hai chân trước thành số 11 như vậy. Bọn chúng là một đàn sói xám. Bọn chúng đã quay lại. Bởi dù ăn thịt hết cả đội Shijyaa nhưng chúng vẫn chưa đủ no. Tôi đã bật cười khùng khục. Cảm giác chỉ muốn hú lên chào cuộc tái ngộ này. Kính thưa quý ông quý bà, xin chào mừng đến với bữa tiệc tối nay.”

Hai tiếng súng vang lên cắt ngang câu nói của Jae Hyung. Tiếng súng ở rất gần. Jae Hyung hít vào một cách nặng nhọc. Ánh mắt hướng về phía cô nhưng không phải đang nhìn cô. Ánh mắt đó đã bị mắc kẹt trong không gian, thời gian của mười một năm về trước, khi anh ấy nằm một mình giữa bình nguyên tuyết. Ánh mắt như sợ hãi, như giận dữ, mà cũng như đang nức nở. Yun Ju cố nắm chặt lấy bàn tay mình đang run lên. Bởi bàn tay ấy cứ như chỉ chực chìa ra làm gì đó.

“Cuối cùng thì cũng thành ra thế này. Kết cục thì tôi cũng chung số phận với Shijyaa. Thật quá sức thê thảm cho cái thân tôi cố vật lộn để sống, thật quá sức đáng sợ cho những việc tôi đã làm để được sống, thật hổ thẹn với cái còi mà tôi đã cố sống cố chết điên cuồng thổi... tất cả những điều này khiến tôi thật không sao khóc nổi.”

Yun Ju lén giấu bàn tay siết chặt ra sau lưng. Cổ họng cô ngày một nghẹn lại. Những lời muốn nói cứ trào lên đến tận họng. Cô muốn nói rằng lúc ấy anh còn làm gì khác được chứ, ngoài việc

cố sống ra. Chuyện sống còn, ấy không phải là vấn đề có thể lựa chọn. Đó là bản năng. Bản năng của tất cả mọi tạo vật có sinh mệnh. Nếu anh không bỏ Shijyaa thì có lẽ Shijyaa cũng sẽ bỏ anh thôi. Đó chính là đặc tính nghiệt ngã và cũng là nỗi buồn của sự sống. Chúng ta yêu mến xót thương bản thân, yêu mến xót thương người khác cùng những tạo vật có sinh mệnh, dường như cũng chính là vì cái bản năng ăm ắp nỗi buồn đó. Vì nếu nương tựa vào nhau mà sống thì có lẽ sẽ bớt đau buồn hơn. Bởi ít ra còn có thể tự lừa dối bản thân rằng trong thời gian nương tựa ấy, mình đã không bỏ rơi hay gây tổn thương cho phía bên kia.

“Từ trước đó hai ngày, tôi đã bắt đầu rơi vào trạng thái ảo giác về bình nguyên tuyết. Một chứng mê sảng tự ý thoát ly khỏi hiện thực. Một trạng thái giống như thoát xác, thân thể ở gần sông Yukon nhưng tâm trí lại đang chạy trên biển Bering. Một căn bệnh khiến tôi cứ cho lũ chó chạy điên cuồng không cần biết đến chệch đường hay bị kẹt trong vùng bão tuyết. Đáng lẽ tôi phải từ bỏ vào lúc ấy. Vào cái lúc mà tôi nhận ra mình mắc ảo giác. Vào cái lúc vẫn còn có thể lựa chọn.”

Jae Hyung nói những thứ mà anh nhìn thấy khi nằm dưới tảng đá cũng đều là ảo giác. Cả cơn bão tuyết vén sang hai bên như bức màn, cả tinh thể băng màu bạc, cả đám mây trôi về phía Tây, cả điệu nhảy của loài cáo, cả khu rừng vân sam, cả đàn sói, cả tiếng hú kéo dài không dứt. Bởi vậy mà ngay cả tiếng chó sủa vọng đến tự lúc nào, anh cũng đã nghĩ đó chỉ là ảo giác. Cả tiếng thở hồng hộc cùng cảm giác nóng ấm của cái lưỡi đang liếm lên đôi mắt anh, cả mùi chó đánh thức tri giác của anh. Cả cái mùi mà dù giữa hàng nghìn con chó, anh cũng vẫn nhận ra.

Maya. Khi anh mở mắt ra và cất tiếng gọi, đôi mắt của Maya đang nhìn anh chăm chú. Đôi mắt nâu chan chứa tình yêu và niềm tin tưởng vô bờ bến của nó đang hỏi anh.

"Thủ lĩnh, bọn trẻ nhà tôi sao rồi?"

Ba ngày sau, Maya chết. Đó là cái giá cho việc lao đi trong bão tuyết tìm theo tiếng gọi của thủ lĩnh. Maya đã già, cuối cùng, nó không thể nào chiến thắng nổi căn bệnh viêm phổi. Phải đến ba tháng sau, khi cơ thể Jae Hyung bắt đầu hồi phục, anh mới được biết về cái chết của Maya. Maya được đặt trên xe trượt tuyết của Jae Hyung và chôn trên bình nguyên tuyết. Đó là lý do Jae Hyung rời khỏi Alaska.

"Không có tham vọng thì cũng sẽ không có gì để mất mát. Không có gì để mất thì cũng sẽ không sợ hãi. Tôi đã tưởng rằng ở Dreamland tôi sẽ có thể sống được. Không mất mát, không sợ hãi. Tôi đã tưởng ít nhất thì sẽ không xảy ra chuyện gì đáng sợ hơn hồi đó. Nhưng hình như cũng không phải."

Jae Hyung gục đầu nhìn xuống đầu ngón chân mình.

"Tôi không ngủ được. Vì tôi cứ nghe thấy tiếng Seung Ah. Con bé cứ hỏi tôi, bác sĩ đang ở đâu vậy. Tôi không biết phải đáp lại thế nào. Tôi thực sự không sao hiểu nổi, kể từ sau chuyện đó, tôi đã không ôm một tham vọng nào nữa, tôi đã dằn lòng không ước ao gì cả, vậy mà tại sao cuối cùng vẫn chỉ còn lại có một mình tôi."

Yun Ju bước lên cầu thang. Cô không thể đứng đó thêm được nữa. Cô muốn đến bên và nói cho anh ấy biết. Rằng vẫn còn lại hai người, chứ không phải một. Cô quỳ đầu gối ngồi xuống trước mặt Jae Hyung. Cô nắm lấy hai bàn tay anh và áp lên ngực mình. Cô áp cả hai tay lên tay anh và giữ nguyên tại chỗ, để anh có thể cảm nhận được trái tim đang đập thình thịch của cô. Ánh mắt run rẩy bất an của Jae Hyung lần tìm ánh mắt cô. Cô thì thầm.

"Còn có tôi mà."

Tiếng súng lại bắt đầu vang lên. Âm thanh vang lên khá gần chứ không phải ở vùng ven. Không phải một tiếng súng đơn lẻ, mà là một loạt súng nhằm vào thứ gì đó. Âm thanh khiến máu như đông lại. Tựa như tiếng hú của cái chết ngày xưa đã bủa vây lấy Jae Hyung. Như để gạt đi âm thanh đó, những ngón tay của Jae Hyung bám siết lấy ngực cô. Đôi môi anh ngập ngừng tiến lại gần cô. Yun Ju thấy ngạt thở. Cảm giác như xương sườn đang bóp lấy quanh hai lá phổi. Một cơn đau tựa như cơn đói lan khắp lồng ngực và trào lên cổ. Tiếng súng kia cũng chẳng nghĩa lý gì. Giây phút này đây, cô muốn được nghe thấy nhịp đập trái tim của Jae Hyung. Cô muốn được chạm vào tấm thân mà dòng máu nóng của anh đang chảy bên trong, muốn được đón nhận, muốn được khóa chặt tấm thân ấy. Yun Ju vòng tay ôm lấy cổ Jae Hyung. Cô khẽ hé đôi môi thì thầm với anh.

"Tôi cũng còn sống mà."

SU JIN 4

Không biết từ lúc nào, có tiếng phong cầm vẳng tới. Là bản *Libertango* của Piazzolla. Su Jin đã tỉnh giấc nhưng vẫn nằm bất động. Cô lắng nghe giai điệu tango vang lên buồn bã và uể oải. Đó là bản nhạc mà "Mr. Lee" - ông già tóc bạc, người chơi nhạc phòng trà vang bóng một thời - đang chơi tặng những vong hồn lang thang ở sân trượt băng mỗi sáng sớm. Ngoài cửa sổ, trăng đang lặn. Mảnh trăng lưỡi liềm không ánh sáng, nhợt nhạt như mắt người chết. Trên đó hiện lên đôi mắt của bố cô. Trong đôi mắt hình nửa vầng trăng đặc trưng của người đàn ông Vạn hộ công phái thoáng một nụ cười.

Bố vẫn ổn. Không phải lo.

Chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường chỉ 4 giờ 48 phút. Bản nhạc đã đi tới đoạn cuối, sau đó lại bắt đầu chơi lại từ đầu. Su Jin lật chăn ngồi dậy. Như người bị thôi miên, cô không mặc bộ đồ phòng hộ, cứ thế đi ra khỏi phòng thay đồ. Cô nhón chân đi qua hành lang. Một người đàn ông không kính phòng hộ, cũng không khẩu trang, đeo một chiếc ba lô màu đen, đi vụt qua bên cạnh cô như một bóng ma. Là ai nhỉ? Hình như trước đây đã gặp ở đâu đó rồi. Khuôn mặt trắng toát, đôi môi đỏ dị thường, ánh mắt lạnh lẽo. Bản tango vẫn tiếp tục. Trong đầu cô chập chờn một đoạn ca từ của bài hát mà không biết cô đã nhìn thấy ở đâu.

Thật lạ lùng,
Hình như tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó,
Hình như tôi đã thấy người đó quanh quẩn gần tôi,
Tựa như con diều hâu trộm mồi,
Tựa như đêm chờ ngày sáng….[30]

Su Jin đi xuống cầu thang tầng hầm. Cô bước tới lối vào dày đặc hơi lạnh và mùi tử khí. Lạ thật, làm sao người đó lại vào được đây nhỉ? Quân lính chắc hẳn đang gác ngoài cổng chính mà. Nếu không phải là xe cấp cứu thì họ sẽ không cho vào cơ mà. Hay người đó trèo vào qua tường rào phía sân thi đấu phụ? Có khi thế thật, bởi vì cảnh sát cơ động canh gác phía đó đã biến mất từ lâu rồi. Cô dừng bước ở cuối lối vào.

Trên khán đài hướng 2 giờ, Mr. Lee đang nhắm mắt kéo đàn. Ông không mặc đồ phòng hộ như thường lệ. Cả kính phòng hộ, cả khẩu trang cũng không. Chiếc áo khoác màu xanh lấp lánh, sơ mi trắng, nơ cổ hồng phấn, mũ phớt trắng. Đó là trang phục biểu diễn trên sân khấu mà ông thường mặc thời còn nổi danh. Trên sân trượt băng la liệt những xác người, bản tango của ông buông xuống. Ảm đạm như ráng chiều, ẩm ướt như sương khói.

Mr. Lee là tình nguyện viên cuối cùng còn lại ở Nhà thi đấu. “Thợ mai táng ngầm” trước giờ vốn đảm nhiệm việc trông coi các thi thể ở sân trượt băng, đã trút hơi thở cuối cùng đêm qua. Lúc này, có lẽ ông ấy cũng đang nằm đâu đó trên sân trượt băng nghe lời chào từ biệt của người bạn đồng liêu. Su Jin bước mười bước sang bên cạnh, đứng dựa lưng vào hàng rào. Đứng đó có thể đọc được cả biểu cảm trên nét mặt Mr. Lee. Su Jin chìm đắm vào bản nhạc, điệu tango đang lên đến cao trào. Su Jin nhìn xuống ba thi thể nằm vai kề vai dưới chân mình. Những con người thậm chí còn không được phủ lấy một miếng vải trắng. Có lẽ họ mới xuống đây chưa lâu. Một nam thanh niên trông như đang ngủ. Nằm sát bên là một đôi nam nữ trung niên, phải chăng là song thân của anh ta? Hay họ chỉ tình cờ gặp nhau ở trên sân trượt băng này?

Su Jin nhớ tới cái đêm năm nào, khi cô 22 tuổi. Một đêm cô vô cùng giận dữ và xấu hổ, tới mức chỉ muốn biến mất khỏi thế gian này. Đó là cái đêm mà mẹ và bố, cùng với Hyun Jin tay cầm bó hoa ngồi cạnh nhau nhìn theo lưng cô. Đó là một đêm mùa thu hồi năm thứ ba đại học, khi cô cầm nến đọc lời thề Nightingale.

Giảng đường khi ấy đông nghịt những người nhà, bạn gái hay bạn trai của ai đó đến chúc mừng, không khí hội hè ngập tràn. Sau khi kết thúc màn chào hỏi chúc mừng của các đại biểu, tới phần nghi lễ đội mũ y tá chính thức, các cô Nightingale trẻ tuổi lần lượt từng người đứng dậy bước lên phía trước. Trước các giáo sư vừa là thầy vừa là lớp đàn anh đàn chị, họ cúi đầu nhận chiếc mũ y tá đội lên đầu, vẻ mặt ai nấy đều bẽn lẽn mà cũng thật trang nghiêm. Tựa như những cô dâu, chú rể bắt đầu tiến vào lễ đường cử hành hôn lễ. Sau lễ đội mũ là lễ đọc “Lời thề Nightingale” đang đợi. Và cũng là lúc “Young Nightingale” do các sinh viên trong khoa bỏ phiếu bình chọn sẽ trình diện trước mọi người.

Váy nhung đen, tạp dề trắng, khăn đội đầu màu trắng kỳ

cục. Đứng giữa đám bạn mặc đồng phục váy liền màu trắng, chỉ có mình Su Jin mặc phục trang theo kiểu thời Nightingale. Su Jin đang thấp thỏm bất an như thể mọi việc sẽ hỏng bét, thì nghe thấy tiếng người dẫn chương trình giới thiệu tiếp sau đây là “Lời tuyên thệ của Young Nightingale”. Su Jin đã vô cùng sợ hãi, sợ nếu nghiêm mặt lại thì trông sẽ như đồ ngớ ngẩn, sợ đột nhiên sẽ quên béng mất lời tuyên thệ mà cô đã học thuộc hàng chục lần, sợ sẽ căng thẳng quá mức mà đổ mồ hôi ròng ròng thành ra trò cười cho thiên hạ xong rồi đi xuống. Nhưng cô đã không thể tưởng tượng được rằng một tai họa như thế lại đang đến gần.

Dẫn lên bục phát biểu là một bậc tam cấp cao chừng bốn bậc. Giảng đường chỉ thắp nến, tắt hết đèn điện nên tối tù mù như trong rạp hát. Bên trong vạt váy dài, đôi chân đi giày cao gót của cô đang run lẩy bẩy. Việc bước lên bậc tam cấp rồi giẫm phải vạt váy có lẽ là chuyện đã được định trước rồi cũng nên. Kết quả là ngọn nến cô cầm trong tay bay vèo đi, chiếc khăn đội đầu tụt xuống che cả mắt, mông chổng ngược, đầu gối va vào cạnh bậc tam cấp, và cô ngã sấp một cú trời giáng. Tiếng cười rộ lên trước tiên, sau đó là sự im lặng. Su Jin chỉ muốn cởi khăn đội đầu quăng đi rồi chạy xuống khỏi bục phát biểu luôn cho xong. Nightingale là cái quái gì chứ? Có lẽ cô đã thực sự làm vậy nếu như lúc đó không có tiếng thì thầm của mẹ phá vỡ sự im lặng mà bay đến với cô.

“Su Jin à, đứng dậy nào.”

Trước tiên, đúng theo kiểu “Ne Su Jin”, cô đứng dậy. Cô đưa tay dò dẫm chỉnh lại khăn đội đầu. Cố giữ vẻ mặt bình thản, cô cầm lấy ngọn nến mới ai đó vừa mang lại, sau đó bước lên nốt bậc tam cấp. Cô quay xuống mọi người trong tâm trạng thật khủng khiếp. Cô cụp mắt xuống, giơ tay phải và bắt đầu tuyên thệ.

“Tôi sẽ sống một cuộc đời đúng đắn...”

Sống đúng đắn... sống đúng đắn xong rồi sao nữa, Su Jin không nhớ ra nổi.

"... và hết lòng thực hành chuyên môn của nghề y tá..."

Từ phía dưới bục phát biểu, giáo sư khẽ thì thào nhắc Su Jin. Cô luống cuống nói theo.

"... Tôi xin tuyên thệ trước Chúa trời và các vị ở đây. Tôi..."

Đã tuyên thệ rồi mà Chúa trời không chịu nói cho cô biết câu tiếp theo là gì.

"... Tôi..."

Giọng cô run lên như sắp khóc. Cuối cùng, nước mắt cũng bắt đầu lăn dưới bờ mi đang cụp xuống. Trong đầu cô, một giọng nói đang gào lên đe dọa. Đừng có khóc, đồ đần này. Trôi hết cả mascara rồi kìa. Giáo sư lại khẽ thì thào.

"... Dù trong hoàn cảnh nào, tôi cũng sẽ không làm những việc có hại cho mạng sống của con người..."

Su Jin nghĩ những người đến tham dự lễ trao mũ năm đó cả đời sẽ không bao giờ quên cô. Một con ngốc to xác đứng chớp chớp đôi mắt lem nhem mascara như gấu trúc, nước mắt vòng quanh nhắc lại lời lĩnh xướng của giáo sư... một cảnh tượng như vậy, đâu dễ gì mà được chiêm ngưỡng lần thứ hai chứ.

Đó dường như đã là chuyện từ rất lâu rồi. Xa xôi như thể từ thời hồng hoang, khi sư tử còn lang thang trên vùng Bắc Cực. Xa lắm rồi, cái đêm mà cô làm hỏng việc, trở về nhà rồi khóc như ngày tận thế, sau đó ngủ thiếp đi; cái cảm giác yên ổn lạ thường vào buổi sớm mai, khi cô mở mắt ra thấy bố mẹ vẫn đang ngủ say trong phòng, cái cảm giác bị phản bội khi thấy đến tận giờ ấy,

Hyun Jin vẫn đang nói chuyện điện thoại với bạn gái, và cả ký ức rằng khi ấy, chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường điểm năm tiếng... tất cả đều đã xa xôi lắm rồi.

Su Jin ngước mắt nhìn đồng hồ nhấp nháy trên bảng điện tử. 5 giờ. Giờ mà chim cúc cu kêu. 5 giờ sáng - giờ mà ngày xưa, trong phòng ngủ chính bố vẫn đang ngủ, trong căn phòng gần cửa ra vào Hyun Jin đang nói chuyện điện thoại, trong bức ảnh gia đình đặt ở phòng khách mẹ đang cười; 5 giờ sáng - giờ nấu cơm chuẩn bị đi làm và thấy chán ngấy cuộc sống thường ngày đều đều chẳng có gì thay đổi. 5 giờ sáng của ngày ấy liệu có còn quay trở lại nữa chăng? Khi 5 giờ sáng của hiện tại nơi cô đang đứng lắng nghe bản tango trước biết bao xác người này trôi qua? Miễn là nó sẽ trôi qua...

Có tiếng bước chân vọng tới từ lối vào ở phía đối diện. Su Jin ngước mắt nhìn sang. Bố và Hyun Jin đang đẩy một chiếc xe đẩy to đùng bước tới. Su Jin chớp chớp mắt rồi nhìn lại lần nữa. Bố và Hyun Jin biến mất, thay vào đó là mấy người lính đeo mặt nạ phòng độc. Họ đến chuyển các thi thể đi. Ba ngày trước có tám người lính làm việc này, hôm nay còn hai. Ba ngày trước còn có thể hỏa táng, nhưng hôm nay thì không thể làm vậy được nữa. Người tình nguyện viên phụ trách việc hỏa táng đã chết, dầu để mồi lửa cũng hết. Nằm trên sân trượt băng lúc này là vô số những thi thể ngay cả danh tính cũng không xác định được. Những người đó dự định sẽ được chất lên xe tải quân dụng rồi đưa ra khu chôn lấp rác. Vậy là coi như người và chó rốt cuộc cũng cùng chung một số phận.

Mấy người lính bắt đầu chất xác người lên xe đẩy. Mr. Lee kết thúc màn diễn tấu dài thật dài của mình. Ông khẽ nhấc mũ chào vị khán giả duy nhất còn sống. Su Jin chợt nhận ra đây là buổi trình diễn cuối cùng của Mr. Lee. Đôi mắt ông cười với cô, đôi

mắt ấy đã đỏ rồi. Su Jin vội chạy ra khỏi sân trượt băng. Cô lao hai bậc một lên cầu thang. Cô làm gì ở cái chốn này đến tận bây giờ vậy? Mà không, câu hỏi này sai rồi. Phải hỏi "Tại sao cô lại quay lại đây?" mới đúng. Bởi vì ngày ngày cô vẫn về nhà rồi quay trở lại đây, giống như đi làm bình thường vậy.

Ban đầu, cô được tài xế Baek giúp đỡ. Kể từ sau khi tài xế Baek chết, cô mượn tạm chiếc xe đạp vô chủ trong giá để xe đạp của Nhà thi đấu để đi về nhà. Về đến nhà, xác nhận là bố vẫn chưa về, cô chuẩn bị cơm cho bố, dán tờ giấy nhắn với nội dung y hệt nhau lên bàn ăn, sau đó lại ra khỏi nhà. Gặp lũ chó chạy trên đường, cô phóng thật nhanh như một cua rơ chính hiệu. Gặp quân lính, cô dựng xe, tiến tới và hỏi như một người mất trí.

"Anh có biết Lữ đoàn nhảy dù 11 đóng ở đâu không?"

Quay về phòng thay đồ, thấy Eun Ji đang ngủ, cảm giác yên tâm lại dâng lên. Cô quay lại Nhà thi đấu hẳn cũng là vì lẽ đó. Bởi ở đây còn được chạm mặt với người sống, được cùng nhau làm việc, hiếm hoi cũng có lúc được cười, và có thể nằm cạnh nhau mà ngủ. Bởi ở đây còn chắc chắn được rằng cô vẫn chưa phải chỉ có một mình. Cô không muốn một mình dần dần hóa điên vì đợi bố trong ngôi nhà chẳng có một ai.

Nhưng giờ đây, ngay cả ở nơi này, cô cũng chỉ có một mình. Trong số 24 người thuộc đội ngũ y bác sĩ, 20 người đã gục ngã. Những người còn lại chỉ có Su Jin với Eun Ji, kỹ thuật viên cấp cứu Lim và Park Nam Cheol. Đương nhiên là không được bổ sung nhân lực. Như vậy cũng chẳng khác gì đóng cửa Nhà thi đấu. Quân lính đã chặn cổng chính, không cho bệnh nhân vào nữa. Nhưng người bệnh vẫn kéo đến dựng lều cắm trại trên đường lớn bên ngoài cổng chính. Biết là không được tiếp nhận điều trị nhưng họ vẫn không quay về. Họ đến vì bị gia đình bỏ rơi, hoặc tự ra đi để

cách ly khỏi gia đình, hoặc đến vì biết đâu sẽ được phát thuốc điều trị hoặc vắc xin. Một sự mong mỏi chẳng có gì hứa hẹn, chẳng có chút hy vọng.

Trong những căn lều trại trên đường, những con người đó hoặc chết vì rét, hoặc chết vì đói, hoặc chết vì bệnh. Còn những bệnh nhân đang nằm trong Nhà thi đấu thì mỗi ngày cứ hàng trăm người lũ lượt chuyển từ sân thi đấu xuống sân trượt băng. Bệnh Mắt đỏ không phân biệt dân thường với quân lính. Số lượng quân lính kiểm soát Nhà thi đấu cũng giảm xuống từng ngày. Tương tự như đội ngũ y bác sĩ, đội hình của họ không được bổ sung, cứ ngày một tiêu hao dần. Không có dầu, hệ thống sưởi cũng bị cắt. Chỉ có hệ thống điện nước là vẫn còn hoạt động. Như thể người ta đang nói rằng chúng mày tự đi mà lo liệu với nhau. Sống chết mặc bay.

Khoảng nửa đêm ngày 6 tháng Hai, trưởng khoa Park Nam Cheol rời khỏi nơi này đầu tiên. Một giờ sau khi con gái ông ta chết trong một góc sân vận động. Và ngay sau khi một cảnh sát hình sự tên Park Ju Hwan đến gặp. Nghe nói nhà trưởng khoa bị cháy và vợ ông ta đã chết. Chẳng hề có một chỉ thị cụ thể nào như bảo mọi người đợi ở đây, hay là ông ta sẽ quay lại, hay mọi người cứ về nhà đi. Lúc đó Su Jin đứng ngay bên cạnh, nhưng ông ta không hề đưa mắt nhìn cô lấy một lần. Vẻ mặt Park Nam Cheol lạnh lẽo và cũng thật đáng sợ, ông ta đặt xác con gái lên xe hơi, sau đó rời đi theo xe cảnh sát.

Đêm qua, đến cả Eun Ji và kỹ thuật viên Lim cũng đi. Chuyện hai người đó yêu nhau, vào cái ngày thông tin liên lạc bị cắt đứt, lúc gặp nhau trước căng tin, Su Jin đã nhận ra rồi. Trong lúc làm việc, hễ hai người đưa mắt nhìn nhau thì thế nào sau đó cả hai cũng biến mất một lúc, rồi lại xuất hiện. Lim là đàn ông đã có gia đình, vợ và con trai đang ở Seoul, nhưng Eun Ji bất chấp hết.

Có khi con bé tin đó là tình yêu định mệnh của đời mình cũng nên. Chắc hẳn vì vậy mà con bé quyết tâm đi theo anh ta bằng được.

“Giờ chúng em đi Seoul đây.”

Eun Ji nói, vẻ mặt đầy áy náy. Su Jin không ngăn cản. Cô không hỏi xem hai người định làm cách nào để vượt qua được địa giới Hwa Yang, cũng không nói lời chào từ biệt. Cô choáng váng đến mức không sao mở miệng nổi. Những lời muốn nói chỉ dội lên trong cổ họng. Vậy còn chị thì sao? Giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, em bỏ đi như vậy, còn chị chẳng thể nào bỏ đi được, chị phải làm sao đây?

Sau khi hai người đó rời đi, Su Jin nhận ra một điều còn choáng váng hơn nữa. Đó là cô chưa từng thực sự đi tìm bố. Cô chưa bao giờ, dù chỉ là một lần, nghĩ tới việc có thể bố và Hyun Jin đã chết. Dù cho bao nhiêu người đã chết ngay trước mắt Su Jin, cô thậm chí vẫn không thừa nhận khả năng đó. Đây là chuyện dù biết rõ nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được. Cô sợ không dám đối mặt với giây phút phải chấp nhận sự thật đó. Cũng giống như tâm lý cố tình không đi kiểm tra sức khỏe mặc dù đã biết trong người có gì đó bất thường. Chuyện không thể nào chấp nhận được thì thà đừng biết còn hơn. Bởi vì chừng nào còn chưa biết thì vẫn chưa phải đương đầu với nỗi tuyệt vọng. Một khi xác nhận sự thật, nỗi đau đớn đáng sợ sẽ kéo đến, Su Jin hiểu rõ điều này đến rùng mình. Đó là nỗi đau đớn tới mức thậm chí không sao khóc được vì sợ mình sẽ chìm đắm suy sụp mất. Đó là nỗi đau cô không hề muốn trải qua lần thứ hai. Mới chỉ mất một người là mẹ thôi mà nỗi đau đã lớn như vậy. Giờ đây, đến cả Mr. Lee cũng đã nói lời từ biệt thì cô không có lý gì để tránh né việc đó thêm nữa.

Su Jin đi sang sân vận động có máy bộ đàm. Biết đâu người đàn ông ấy lại có thể giúp được cô. Nhận di cốt của vợ và con gái

xong xuôi, trước khi đi, anh ấy đã nói với cô thế này.

“Bất cứ khi nào cần giúp đỡ, cô cứ gọi bộ đàm cho tôi. Chắc hẳn thế nào cũng có việc cần gọi đấy.”

“Bất cứ khi nào” đó chính là lúc này đây. Nếu là người đó, có lẽ anh ấy sẽ dò hỏi được xem những người lính biến mất đã đi về đâu, những người tham gia biểu tình bị quân lính bắt đã bị đưa đi đâu. Bởi vì giờ đây, những người đang chạy ngang dọc khắp nơi Hwa Yang chỉ có thành viên đội cứu hộ, mà thành viên đội cứu hộ phần lớn xuất thân là binh chủng đặc công. Ít ra so với người thường, bên đó sẽ dễ dàng nắm được tình hình hơn.

Su Jin dừng bước trước lối đi dẫn vào sân vận động. Trên lối đi, một người đàn ông đang tiến ra. Là người lúc trước đã đi vụt qua bên cạnh cô. Cô không muốn chạm mặt, nhưng đã quá muộn không kịp tránh nữa rồi. Thoắt cái, người đó đã tiến lại đứng trước mặt cô.

“Cho tôi hỏi một chút.”

Su Jin ngập ngừng đứng lại và khẽ gật đầu. Tóc gáy cô đang rùng rùng dựng đứng lên. Trong tâm trí, cô đã hình dung mình đang chạy trên hành lang của Nhà thi đấu. Để tìm nơi chạy trốn và ẩn náu phòng khi cần đến.

“Tôi cần tìm trưởng khoa Park Nam Cheol.”

Lúc này, Su Jin mới nhận ra vì sao con người kỳ dị này lại quen mặt đến thế. Y trông giống trưởng khoa Park Nam Cheol. Mà không, phải nói là bản sao mới đúng.

“Bây giờ ông ấy không có ở đây.”

“Cô có biết ông ấy đi đâu không? Tôi là con trai ông ấy,

đang có việc gấp cần gặp.”

Đôi mắt người này đảo qua đảo lại theo hình dích dắc như thể đang chạy máy khâu trên mặt cô. Ánh mắt khiến cho người đối diện thấy bất an. Ánh mắt như thể đang thích thú, như thể đang cười cợt, lại như thể đang nói “Hóa ra mày sợ rồi à”.

“Ông ấy đi hôm kia. Từ đó đến giờ không thấy quay lại.”

Su Jin khẽ cúi đầu ra ý xin phép đi trước. Cô đi sượt qua vai người này và đặt chân vào lối đi dẫn tới sân thi đấu.

“Em gái tôi chắc cũng ở đây thì phải. Nó tên là Park Dong Ah.”

Giọng nói của người đó lại với theo túm lấy gáy cô.

“Ông ấy đưa đi rồi. Cô ấy mất vào sáng sớm hôm ấy.”

Vừa trả lời xong thì từ sau lưng cô vang lên tiếng giày. Mr. Lee đang từ sân trượt băng đi lên. Người kia khẽ liếc về phía đó, nhìn Su Jin thêm một lần rồi quay ngoắt người, ra khỏi khu Nhà thi đấu. Y biến mất vào không gian sáng sớm màu xanh đen. Su Jin bước vào trong sân vận động. Dù không có hệ thống sưởi, bên trong sân cũng không lạnh. Đó là do thân nhiệt và hơi thở nóng sực của người bệnh tỏa ra. Họ hoặc đang kêu gào trong cơn sốt, hoặc nằm thõng thượt như đã chết. Su Jin bước thẳng vào phòng y tá. Bộ đàm vẫn để ở chỗ thường ngày, và cũng không cần phải dò tần số. Phím số 1 hay dùng nhất đã được đặt ở tần số Phòng điều hành 119. Su Jin bật bộ đàm và nói thẳng vào vấn đề.

“Tôi là Noh Su Jin, y tá ở Bệnh viện tập trung trọng điểm. Tôi cần gặp anh Han Ki Jun thuộc sở cứu hỏa phía Đông. Có việc gấp.”

Han Ki Jun lái chiếc xe hành chính đến một mình. Lúc đó, Su Jin đã đứng đợi trước cửa khu Nhà thi đấu được ba mươi phút.

“Anh nói là anh sẽ giúp tôi một lần đúng không?”

Ki Jun không đáp, anh mở cửa xe cho cô. Su Jin lên ngồi ở ghế bên cạnh. Cô nói một hơi toàn bộ những lời đã chuẩn bị.

“Tôi có một đứa em trai sinh đôi. Nó là sĩ quan đặc công. Thuộc lữ đoàn nhảy dù số 11, nghe nói được điều tới Hwa Yang đầu tiên. Tôi không biết đến giờ nó có còn đang làm nhiệm vụ hay không nữa.”

Cô giấu hai bàn tay run run kẹp giữa hai đầu gối, mắt nhìn đăm đăm vào cửa kính xe.

“Bệnh viện quân đội hay nơi có thể đặt di hài binh lính, rồi nơi có thể đang giam giữ những người bị quân lính bắt... anh có biết ở đâu không?”

Ki Jun không nói là biết, cũng không nói là không biết. Anh nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi đột nhiên hỏi.

“Có phải là họ Noh Vạn hộ công phái ở Gwangsan không?”

Su Jin quay lại nhìn Ki Jun. Anh đưa ra câu hỏi thứ hai.

“Bố cô lái xe tải chở hàng phải không?”

Su Jin nuốt khan. Tim đập lồng lên như ngựa hoang khiến cô không sao đáp lại ngay được.

“Anh biết bố tôi sao?”

“Khi đi từ đèo Mishiryeong đến Hwa Yang, tôi đã từng đi nhờ xe bố cô một lần. Cách đây khoảng hai tuần.”

“Sau đó anh không gặp bố tôi nữa sao?”

Ki Jun lắc đầu. Su Jin cắn chặt đôi môi đang giật giật. Cô gắng không để lộ sự thất vọng, nhưng không sao làm được. Hai má cô cứng lại, giọng nói rã rời.

“Thực ra bố tôi mất tích rồi. Lần cuối cùng ông ấy nói chuyện điện thoại với tôi là sáu ngày trước, khi ông đang đứng trước Tòa thị chính. Hình như ông nghe nói em trai tôi ở đó nên ra tìm, rồi sau đó hai bố con mất liên lạc.”

“Nhà cô ở đâu?”

Một câu hỏi thật đột ngột. Su Jin bối rối đáp.

“Chung cư Bamshil phường Jinwon.”

Ki Jun khởi động xe. Thật không thể hiểu nổi, nơi anh đánh xe đến lại là trước nhà cô.

“Cô ở yên trong nhà đừng đi đâu nhé.”

“Nhưng mà tôi...”

“Tôi sẽ đi tìm hiểu xem sao.”

Thật sao? Su Jin nhìn vào mắt Ki Jun cố gắng thử đọc ý định thực sự của anh. Cô chẳng đọc được gì cả. Anh nói.

“Cô đừng trông mong nhiều quá. Dù có biết đi nữa thì chắc cũng không thể tiếp cận được đâu.”

Su Jin đeo túi lên vai. Ki Jun nói thêm.

“Cô đừng ra ngoài một mình. Bất kể là ngày hay đêm, tuyệt đối không được ra ngoài.”

“Nhưng anh đi tìm bố tôi như vậy thì sao liên lạc được với tôi...”

“Tôi sẽ đến nhà cô.”

Su Jin lại nhìn mặt Ki Jun thăm dò. Vẻ mặt anh ấy như thể còn điều gì chưa nói. Cô không muốn hỏi xem đó là gì. Cô chỉ nhìn điều mà cô muốn thấy. Đó là, người đàn ông này đã hứa thì hẳn sẽ giữ lời. Cô xuống xe và bước tới lối vào tòa chung cư. Vừa rét, vừa đói, vừa mệt. Cảm giác như vừa trở về nhà với tấm thân ướt nhẹp sau khi chạy ngược chạy xuôi ngoài đường mưa gió suốt đêm. Ki Jun ngồi trong xe nhìn theo cô cho tới tận khi cửa thang máy khép lại.

Cảnh tượng trong nhà không có gì khác với khi cô thu xếp rồi rời khỏi nhà vào đêm qua. Cả cái cảm giác trống trải của căn nhà không người, cả gian phòng khách bật nguyên đèn, cả cái bàn ăn bày sẵn bữa cơm cho bố... tất cả vẫn giống y như cũ. Cô thả bừa cái túi xách xuống rồi đến ngồi trước bàn ăn. Cô nhìn quanh một lượt từng thứ mình đã dọn lên. Thìa, đũa, một khúc cá thu nguội ngắt đã bốc mùi tanh, mấy bát thức ăn đậy nắp, một tờ giấy nhớ dán bên cạnh một cái bát không.

Bố ơi. Bố rửa tay rồi xơi cơm đi ạ. Với lại, bây giờ bố đừng ra ngoài nữa nhé.

Dán thành vòng tròn trên cạnh bàn ăn là sáu miếng giấy nhớ với nội dung không khác nhau lấy một dấu chấm phẩy. Cái trò xuẩn ngốc gì thế này? Rửa tay rồi xơi cơm là sao? Đừng ra ngoài cái gì chứ? Bố vẫn còn chưa về, mà cũng chẳng biết bố ở đâu, không rõ bố còn sống hay đã chết... vậy mà cô còn làm cái trò như con trẻ chơi đồ hàng gì thế này? Máu cô sôi lên trong cơn giận dữ

không có đối tượng, cùng nỗi tuyệt vọng đen đặc như bùn lầy.

Cô xới cơm vào cái bát không. Tiếng nức nở bật ra, cô vội vàng xúc một thìa cơm đưa lên miệng.

CHƯƠNG 5
ĐIÊU TÀN 2

RINGO 5

Ringo ngẩng đầu dỏng tai nghe ngóng động tĩnh ở tầng trên. Người đàn ông đó đang di chuyển. Tiếng uống nước, tiếng đẩy ghế ra sau, tiếng bước chân, tiếng mở cửa phòng, tiếng đi tiểu, tiếng xả nước và sau đó là tiếng bước chân quay lại phòng. Một lát sau, bắt đầu vọng tới giọng nói lẩm bẩm một mình nghe đã quen tai.

“Nhân danh Cha, Con và Thánh thần, Amen.”

Không rõ vì lý do gì mà người đó không bật đèn. Ngay cả khi đêm xuống, ông ta cũng vẫn thận trọng di chuyển trong bóng tối. Im ắng tới mức tưởng như không có người. Chỉ trừ đôi lúc ông ta lẩm bẩm một mình những lời thật kỳ dị.

“Lạy Cha chúng con ở trên trời, chúng con nguyện danh Cha cả sáng, nước Cha trị đến...”

Bên ngoài cửa sổ, bóng tối đang buông xuống. Mây giăng kín bầu trời đen, mấy ngọn đèn trong sân không bật sáng. Trong nhà còn tối hơn bên ngoài. Ringo mắt tinh như vậy mà cũng chỉ phân biệt được hình khối và vị trí của các vật xung quanh, chứ

hầu như không nhìn thấy chi tiết cụ thể. Những chấm trắng đang bay bay phía trên đầu nó. Một vài chấm đậu xuống sống mũi nó rồi biến thành giọt nước lăn xuống. Đó là những bông tuyết bị gió cuốn vào qua ô cửa sổ vỡ.

Ringo đang đứng dưới cửa sổ một căn phòng tầng một chéo góc với người ở tầng trên. Đây là chỗ nó chuyển sang trú ẩn kể từ sau khi người ở tầng trên tới. Đồ đạc cháy đen, khung cửa gãy đổ chồng chất trên giường, thật phù hợp làm một nơi ẩn náu. Chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn ra là thấy hết bên ngoài cổng chính, nên quan sát bên ngoài cũng rất tiện. Và hơn hết, không khí trong lành thông thoáng nên Ringo thấy rất vừa ý. Đây là ưu điểm đủ để bỏ qua gió hay bão tuyết vẫn thường lùa qua cửa sổ. Ringo tựa đầu lên hai chân trước và nhắm mắt lại.

“Lạy đức Chúa Trời, Ngài là đức Chúa Trời của con. Con tha thiết tìm kiếm Ngài.”

Giọng nói hạ thấp khe khẽ nghe như tiếng khóc. Giọng nói khiến Ringo nhớ tới thủ lĩnh của Star. Thủ lĩnh thường nhìn nó và nói “Ringo, yên nào,” giọng thủ lĩnh khi đó cũng giống với giọng nói này. Ringo không thể ngồi yên được. Đổi lại, nó đang rất thận trọng. Nó không muốn xông bừa ra rồi chết thảm. Nó có việc cần phải làm. Việc đó đã dẫn nó tới ngôi nhà cháy rụi xa lạ này. Ringo tin rằng, kẻ trước đây định giết Star và kẻ mới đây đã giết Star, đều có liên quan đến ngôi nhà này.

Kẻ xuất hiện ở nhà thủ lĩnh chính là kẻ trước đây đã định giết Star. Kể từ giây phút nhớ ra mùi kẻ đó, Ringo không còn giữ được bình tĩnh. Nó quên phắt mình đang bị thương. Nó không nghĩ đến chuyện gì khác ngoài đuổi theo và giết chết kẻ đó. Khi cánh cổng tường rào đóng kín trước mắt, khi thủ lĩnh đưa tay ra cản, Ringo đã giận dữ điên cuồng đến mờ cả mắt. Thủ lĩnh cũng chẳng

khác gì kẻ đó. Ánh mắt thủ lĩnh khi ấy như đang nói "Con người có thể giết mày, nhưng mày không được làm hại con người".

Thật là một câu nói không thể đồng ý nổi. Ringo đã không sao nén được cơn giận. Nhưng ngoài việc đi đi lại lại quanh quẩn trước tường rào mà gầm gừ rồi kêu gào rền rĩ, nó cũng chẳng thể làm gì khác. Chỉ cần chân nó còn đi lại được bình thường thì kiểu gì nó cũng sẽ thử nhảy qua bức tường rào. Mà không, chỉ cần vai nó còn lành lặn, chắc hẳn nó đã tông thẳng vào cái cổng kia. Sau khi thủ lĩnh đi khỏi, Ringo bắt đầu đào dưới cổng. Ban đầu nó không sao làm cho ra hồn được. Mỗi lần bới xuống nền tuyết và mặt đất đóng băng đông cứng, vai với chân trước lại đau buốt như bị xé toác ra. Cảm giác cả lưng và chân sau cũng trở nên tê dại. Tâm trạng giận dữ bị đè bẹp dưới cơn đau, tiếng hú của nó dần chuyển thành tiếng rên.

Phải đến khi đào sâu vào lớp đất bên trong tường rào, cơn đau mới biến mất. Cảm giác cũng biến mất cùng với cơn đau. Tai nó lùng bùng, mắt nó nhòe đi. Cuối cùng, khi đã ra được bên ngoài tường rào thì chỉ mỗi cái mũi của Ringo là còn sống. Ringo lần theo kẻ đã đứng dựa vào tường rào. Không dễ dàng chút nào. Bởi vì thời gian và gió đã cuốn mùi bạt đi gần hết. Khi đến chỗ chòi nghỉ chân thì ngay cả cái mùi mơ hồ thoang thoảng đó cũng biến mất. Thứ còn lại chỉ là mùi cháy khét bốc lên từ phía dưới bờ vách đá, cùng với một mùi lạ thấm đẫm trên tuyết.

Ringo huy động trí nhớ và hiểu biết của mình, cố luận cho ra cái mùi trên tuyết đó. Mùi này giống với mùi tỏa ra từ đuôi xe ô tô. Mùi cũng chưa lâu lắm và kéo dài ra phía ngoài chòi nghỉ chân. Giọng nói trong đầu Ringo mách bảo nó hãy đi theo thứ này.

Mùi đó chạy xuống men theo con đường quanh co. Càng đi, càng cảm thấy rõ rệt hơn. Ringo bước đi chầm chậm. Chân với vai

nó kêu lục cục, không thể đi nhanh được. Chỗ vết mổ như đang bốc cháy phừng phừng, có lúc khiến nó nghẹt cả thở. Mỗi lần như vậy, Ringo lại phải nằm rạp xuống nền tuyết cho vai nguội đi một lát. Kể từ sau khi xuống núi và vào con đường rộng, Ringo liên tục bị rối trí và mất dấu cái mùi đó. Những mùi tương tự bay lẫn lộn tứ phía, làm nó hoa cả mắt và phân tán khả năng phán đoán. Rồi cũng nhiều lần suýt nữa nó đã lọt vào tầm mắt của mấy người cầm súng mặc đồng phục. Những người đó đang đi lại dọc ngang khắp nơi trên đường, nổ súng tới tấp vào mấy con chó đi lang thang. Có con chạy thoát, có con nhảy xổ vào bọn họ, có con bay đầu, lại có con thân hình đầy lỗ đạn phụt máu mà gục xuống. Mấy người đàn ông chất những con đã gục lên xe tải rồi chở đi đâu mất. Ringo ẩn mình trong hẻm hoặc khe hở giữa các tòa nhà, sau khi những người kia biến mất, nó lại cất bước đi tiếp.

Đến gần sáng, nó mới tới trước cửa ngôi nhà này. Cái mùi dẫn lối cho nó đã biến mất, mùi hơi người của kẻ đó lại xuất hiện. Rõ và gay gắt không kém gì mùi khói đang tỏa ra từ ngôi nhà. Ringo tin chắc kẻ đó đang ở trong.

Ringo bò qua bên dưới sợi dây màu vàng chăng quanh ngôi nhà để vào trong, cổng chính đang đóng nhưng không khóa. Nó vừa dồn sức vào vai đẩy một cái, cái cổng đã dễ dàng mở bung ra. Tro đen sì ám trên khoảnh sân phủ tuyết trắng xóa. Cả hàng cây um tùm dọc theo hàng rào, cả mặt hồ nhỏ đóng băng cũng ám đầy tro. Các ô cửa sổ đều vỡ, khung cửa ra vào rời mất một nửa, bậc tam cấp dẫn lên cửa ra vào phủ một lớp băng dày và trơn trượt. Trong nhà nồng nặc mùi khét, những tấm ván gỗ trên trần nhà bung ra lủng lẳng, trên sàn lầy lội nước tro than, những đồ vật bị thiêu cháy nằm lăn lóc như những tảng đá to nhỏ đủ cỡ. Gió sớm lùa qua cửa sổ vỡ, đập vào khung cửa và thổi thông thống khắp trong nhà.

Ở chỗ có gió lùa, Ringo lại đánh hơi ra một mùi khác. Một mùi dù muốn cũng không thể nào quên được, mùi của kẻ đã giết chết Star. Đuổi theo cái mùi đó chạy vào trong là tới căn phòng mà lúc này nó đang lấy làm nơi cư trú, căn phòng nhìn xuống sân qua khung cửa sổ vỡ. Bên trong không có người.

Ringo đi theo cái mùi mà ban đầu nó đã lần theo tới đây leo lên cầu thang tầng hai. Các bậc cầu thang lát đá trơn nhẵn chỉ bị cháy đen thui, hình dáng vẫn còn nguyên vẹn. Cả cửa ở chỗ chiếu nghỉ, cả các phòng ở tầng hai cũng còn nguyên. Cả trần nhà, cả tường đều bị ám khói đen nhưng những dấu vết của con người từng sống ở đây vẫn còn đó. Phòng tên kia ở ngay bên cạnh cửa chỗ chiếu nghỉ cầu thang. Nó quyết định ở trong căn phòng đó đợi hai kẻ ấy. Tuy bụng đói nhưng nó không có ý định đi kiếm mồi. Kể từ hồi ở sới chọi chó Champ, nó đã quen với cơn đói. Chỉ cần có nước là nó có thể dễ dàng cầm cự được tới ba bốn ngày. Ringo nằm dưới gầm giường, dỏng hai tai lên mà ngủ. Lòng thầm mong ngủ dậy rồi các vết thương sẽ lành hết. Như thế nó mới lại nhảy được thật cao như ngày xưa.

Trong mơ, Ringo gặp Star. Nó đã quay về túp lều trên núi. Trong ánh sáng buổi sớm lan ra xanh biếc, Star đang nằm nhìn nó. Cô ấy vẫn chưa chết. Mũi cô ấy vẫn ẩm ướt, vẫn thở ra làn khói trắng. Cô ấy đang chào đón nó bằng ánh mắt trìu mến và rạng rỡ tựa ánh trăng. Chào cậu, Ringo. Giống như trước đây mỗi khi muốn làm lành với Star, Ringo nằm dán xuống đất, thận trọng bò về phía Star. Nó nhìn thẳng vào mắt Star, chạm mũi vào mũi cô ấy. Nó đưa mõm liếm lên miệng Star. Đột nhiên, Star chợt tan thành nước và biến mất, tựa như bông tuyết rơi trên mũi nó. Star... Ringo ú ớ mê sảng xen lẫn thổn thức rồi mở mắt. Nó không ở trong túp lều, mà đang nằm trong phòng của tên kia.

Hôm đó, sau khi trời tối thì người đàn ông kia xuất hiện.

Hai tay mang túi cùng với đèn pin, gậy sắt dài, ông ta bước vào cổng chính. Trên vai ông ta đeo một khẩu súng giống như mấy người mặc đồng phục. Khi ấy, Ringo đang ở ngoài sân. Nó khát nhưng trong nhà không có nước. Cái hồ trong sân cũng đã đóng băng đông cứng. Nó đành cào tạm chỗ tuyết phủ dưới gốc cây bên tường rào mà ăn cho dịu cơn khát.

Người đàn ông đặt túi hành lý xuống trước cửa ra vào, tay cầm súng tay cầm đèn pin bắt đầu nhìn quanh tầng một. Ringo ẩn mình trong bóng tối theo dõi người đó. Vừa theo dõi vừa đấu tranh tư tưởng không biết nên nhảy ra tấn công luôn, hay cứ đợi xem tình hình thế nào. Nếu tấn công hẳn sẽ phải liều mình đối mặt với nguy hiểm. Ringo biết rõ rằng cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục tới mức có thể tránh được đạn bắn. Sau khi xem xét hết lượt tầng một, người đàn ông kia xách túi đi lên tầng hai. Ringo quyết định để xem thế nào đã. Bắt đầu một đêm kỳ dị chung sống dưới một mái nhà.

Con người kia chẳng mấy khi xuống tầng dưới. Ban ngày, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy. Ringo cố dỏng tai thì chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng thở rất nhẹ. Ban đêm, ông ta lăm lăm súng mở cửa ra ngoài. Không mang theo cả đèn pin, ông ta cứ dò dẫm trong bóng tối đi ra tận cửa chính rồi lại quay lên tầng hai, cứ lặp đi lặp lại cái trò quái dị đó. Khi trời sáng, chỉ có đúng một lần ông ta ra ngoài cầu thang. Đó là khoảng vài giờ trước, khi thủ lĩnh của Star xuất hiện.

Thủ lĩnh của Star đẩy cổng chính bước vào và đi một vòng chầm chậm quanh sân. Như thể đang đánh hơi, thủ lĩnh áp mặt xuống đất, sau đó xem xét kỹ bên dưới gốc cây, hồ nước và phía trước cửa sổ nơi Ringo hay đi lại. Một lúc sau, thủ lĩnh chạy về phía cửa chính, vào nhà và cất tiếng gọi “Ringo!” Mới đầu, ngửi thấy mùi, nghe thấy giọng thủ lĩnh, nhìn thấy hình dáng thủ lĩnh

đang đi lại trong sân, Ringo cứ ngỡ như trong mơ. Giống như mỗi lần ngủ, nó lại quay về túp lều và được gặp Star. Phải đến khi thấy thủ lĩnh bước vào nhà, nó mới nhận ra đây không phải là mơ.

“Ringo, ra đây đi.”

Thủ lĩnh cầm một cái que dài và nhỏ tiến lại phía căn phòng Ringo đang đứng. Như thể đang nói “Tao biết mày ở đấy mà”. Ringo nấp dưới cái tủ bị đổ chờ thời cơ. Thời cơ mà thủ lĩnh bước vào trong tầm tấn công của nó. Trên đời này, không thứ gì có thể ngăn cản được nó. Nó sẽ không dung thứ cho bất cứ kẻ nào gây cản trở. Thủ lĩnh cũng không phải là ngoại lệ.

“Ringo.”

Bàn chân thủ lĩnh tiến đến trước cửa phòng rồi dừng lại. Ringo dồn sức vào hai chân sau. Để có thể lập tức lao vọt tới ngay khi bàn chân kia bước qua ngưỡng cửa. Đúng lúc đó, từ phía cầu thang vang lên giọng người đàn ông ở tầng trên.

“Anh là ai?”

Ringo xòe móng vuốt bám chặt xuống sàn phòng. Trong tai nó, mạch máu đang đập bừng bừng. Mau lại gần đây chút nữa đi.

“Đã lâu không gặp nhỉ.”

Thủ lĩnh quay lại đằng sau và nói. Người ở tầng trên hỏi.

“Anh làm gì ở đó vậy?”

Bước chân thủ lĩnh dần rời xa cửa phòng. Có vẻ như thủ lĩnh đi về phía cầu thang.

“Tôi đến tìm người.”

“Anh định tìm ai ở nhà tôi?”

“Tôi đang tìm kẻ đã phóng hỏa đốt nhà tôi. Một bé gái mù đã chết... thay cho tôi. Con trai ông đâu rồi?”

Sự im lặng bao trùm. Ringo bò ra từ phía chiếc tủ. Nó dán bụng và mõm xuống nền, dùng chân trước bò ra phía phòng khách. Một vật đã cháy rụi đen thui trông như tảng đá nằm chắn ở phía cửa ban công. Không biết đó vốn là thứ gì, nhưng với Ringo đây là một vật rất hữu ích. Thứ này đủ to để Ringo ẩn mình, lại ở vị trí có thể cùng lúc nhìn thấy cả phòng khách và bên ngoài. Hai người đàn ông đang đứng đối mặt nhau từ hai phía cầu thang.

“Sao anh lại nghĩ là nó ở đây?”

Người đàn ông tầng trên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Tôi lên lầu kiểm tra được chứ?”

Người đàn ông tầng trên đứng nép vào một bên tường tránh lối. Thủ lĩnh đi lên. Có tiếng đi đi lại lại giữa các phòng, sau đó, thủ lĩnh lại xuất hiện ở cầu thang.

“Nhờ ông chuyển lời tới con trai ông. Rằng đừng có lởn vởn ngoài đường một mình.”

Người tầng trên đứng dựa lưng vào tường nhìn xoáy vào thủ lĩnh.

“Ý tôi là có thể sẽ chết đấy.”

Thủ lĩnh đi xuống cầu thang. Không một lần nhìn lại, thủ lĩnh biến mất ngoài cổng chính. Người ở tầng trên cũng lên tầng hai. Lát sau vang lên âm thanh ầm ĩ như thể có ai đang dùng máy khoan tường. Một lúc lâu sau, một mùi ngọt ngào mà đăng đắng

tỏa xuống cầu thang. Là mùi cà phê mà con người yêu thích.

"Từ vực thẳm, con kêu lên Ngài, lạy Chúa,
Muôn lạy Chúa, xin Ngài nghe tiếng con."

Nghe những lời lẩm bẩm một mình của người đàn ông ở tầng trên, trong Ringo đột nhiên dấy lên những biến đổi lạ lùng. Nó nổi giận bừng bừng không rõ lý do, đồng thời lại muốn trốn tiệt vào đâu đó. Nghe lâu thêm một lát thì nó thấy buồn ngủ.

"Lạy Chúa, đức Chúa cứu độ thân con, xin Người cứu con khỏi tội chết."

Ringo nhắm mắt dỏng tai nghe tiếng động. Có tiếng xe hơi vọng tới. Không phải xe chạy ngang qua. Mà là một chiếc xe dừng lại bên tường rào. Tiếng động cơ nhanh chóng ngừng. Tiếng lẩm bẩm một mình của người ở tầng trên cũng ngưng. Ringo mở mắt ra. Ánh đèn xe chiếu qua tường rào hắt vào qua cửa sổ. Lát sau, bắt đầu vang lên tiếng động cho thấy rõ có người di chuyển. Tiếng cửa xe mở ra rồi đóng lại, tiếng mở rồi đóng cổng chính, tiếng bước chân đi vào sân. Gió mang theo mùi cơ thể vị khách đến thăm cuốn vào qua cửa sổ. Ringo bật dậy. Những dây thần kinh bên trong xương sườn nó căng như dây đàn. Đến rồi đây.

Người đàn ông tầng trên cũng đang di chuyển. Có tiếng bước chân khẽ khàng đi ra khỏi phòng. Chuyển động của ông ta thận trọng và căng thẳng. Như thể dồn hết tâm trí vào từng bước chân. Ringo bò tới nằm dưới tảng đá màu đen trong phòng khách. Người tầng trên xuống cầu thang và đi ra phía cửa chính. Chuyển động thật thành thục. Giống như ông ta vẫn thường làm mỗi đêm, ngay cả đèn pin cũng không bật, cứ thế dựa lưng vào tường mà bước ngang từng bước một. Trong tay người đó đang cầm khẩu

súng mà ông ta đã mang theo khi tới đây. Khi sắp tới cửa ra vào, thân hình người tầng trên bỗng loạng choạng. Hình như ông ta vấp vào cái gì đó. Âm thanh sột soạt khe khẽ mà nghe như sấm dậy. Ông ta đưa tay chống vào tường giữ thăng bằng. Đúng lúc kẻ bên ngoài vừa đi qua bên hồ nước. Đèn pin trên đầu bật sáng, ba lô đeo trên lưng, hắn tiến về phía cửa ra vào.

Người tầng trên ra đến cửa sớm hơn tên kia. Ông ta đứng dán lưng vào góc giữa bức tường cửa ra vào và cánh cửa ban công, sau đó giương súng. Nòng súng nhằm về phía cửa ra vào. Ngực ông ta nhô lên hạ xuống dồn dập như nổi sóng. Tai Ringo dường như nghe thấy cả tiếng tim ông ta đang đập. Đó cũng là giây phút Ringo nhận ra rằng ông ta đến đây vì cùng một mục đích như nó.

Kẻ bên ngoài đang đi lên bậc tam cấp dẫn tới cửa ra vào. Mỗi lần hắn đặt chân xuống, tiếng ken két lại vang lên dưới gót giày. Một lát sau, bộ mặt bị mũ che khuất xộc vào cửa. Ngọn đèn gắn trên mũ rọi đúng người đàn ông tầng trên đang đứng ngay bên cạnh cửa ra vào. Ông ta gí họng súng vào trán hắn. Hai người chĩa đèn và súng vào nhau, im lặng trừng trừng nhìn nhau.

“Giơ tay lên.”

Người tầng trên nói. Tên kia từ từ giơ tay. Dưới cái mũ, đôi mắt hắn đang cười nhạt. Ringo ngửi thấy từ người hắn cái mùi quen thuộc. Cái mùi mà nó đã quen sau khi đến ngôi nhà này, cái mùi thấm đẫm khắp mọi ngóc ngách trong nhà này đến nhức cả đầu, cái mùi đó lúc này đang tỏa ra từ quần áo và chiếc ba lô đeo trên lưng hắn. Người đàn ông tầng trên lại nói.

“Đi lên phòng mày đi.”

DONG HAE 5

"Đi lên phòng mày đi."

Bố hắn nói. Dong Hae quay người về phía tầng hai. Trong nhà, đủ thứ đồ đạc đã cháy ra tro, cùng với bộ khung còn sót lại của những đồ đạc bằng gỗ đang nằm chồng chất ngổn ngang, giữa đám tàn tích đó, chỉ có dưới chân tường kéo dài từ cầu thang đến cửa ra vào là quang quẻ sạch sẽ như thể được dọn đường. Bố đến đây từ bao giờ nhỉ? Không lẽ từ sau khi rời khu nhà thi đấu bố đã ở đây suốt đợi hắn sao? Họng súng chạm vào sau đầu hắn, như thể đang giục hắn đi mau. Dong Hae bắt đầu đi men theo tường. Hắn đã cảm thấy từ ngày xưa, rằng hắn đúng là bản sao của bố. Cứ nhìn vào việc bố hắn đã trốn trong căn nhà cháy suốt mấy ngày liền để có thể gí súng vào đầu con mình là đủ thấy.

"Giơ thẳng tay rồi đi lên."

Đứng trước cầu thang, người bố bản sao của hắn đang ra lệnh.

"Dạ vâng thưa bố."

"Đừng gọi tao là bố."

Giọng bố hắn vang lên ngay sau gáy. Dong Hae khẽ cụp mắt liếc qua vai. Bố hắn đang ở dưới hắn hai bậc thang. Đúng là một vị trí khiến hắn chỉ muốn vật đầu ra sau mà nện ngay vào mũi ông ta cho rồi.

"Vâng, papa à."

Lần này, họng súng chọc thẳng vào cái ba lô đang đeo trên lưng hắn. Dong Hae giật nẩy mình.

“Đừng giở trò. Nếu cần tao sẵn sàng bắn ngay vào cái ba lô này đấy. Hậu quả thế nào thì chắc mày cũng quá rõ rồi nhỉ.”

Biết quá đi chứ. Ba lô của mình mà. Bên trong đang đựng 10 chai bom xăng mà hắn mới làm. Tốn kha khá công sức hắn mới tìm thêm được chỗ dung môi bị thiếu. Cửa hàng sơn ê hề kia thì lại không có.

“Mau lên đi.”

“Vâng, bố à.”

Hắn đáp lại thành thực và không làm theo lời bố hắn. Hắn vừa đi lên vừa câu giờ hết mức có thể. Hắn cần thời gian suy nghĩ. Bởi vì đây là tình huống mà hắn không hề tính tới trong kịch bản của mình.

Mấy ngày gần đây, Dong Hae cứ thấy bồn chồn. Hắn chẳng làm được việc gì ra hồn. Đã thế lại còn bị chệch trọng tâm. Như chuyện mẹ thì đã ra đi, nhưng pháo đài của bố mới chỉ bị cháy có một nửa. Hay Dreamland thành đống tro tàn rồi nhưng Seo Jae Hyung với Kim Yun Ju vẫn không hề hấn gì. Bố vẫn luôn thoát khỏi tầm mắt hắn nhanh hơn một bước. Nguyên nhân là hắn đã phải tiêu phí mất một ngày để tìm ra nơi ở mới của Seo Jae Hyung và Kim Yun Ju. Sáng sớm ngày hôm sau, hắn đến khu nhà thi đấu nhưng chỉ gặp một y tá mệt mỏi bơ phờ cùng mấy cái xác sống. Dong Hae đánh xe đến khu mồ mả dòng họ ở chân núi Guwol. Làm gì còn nơi nào khác để bố hắn đưa đứa con gái đã chết đến chứ. Khác với trông đợi, bố hắn không ở đó. Trước một nấm mồ mới đắp, chỉ cắm một cành thông non. Thay cho hoa. Cảnh tượng thật buồn thảm. Đáng thương thay. Ra vẻ ngoan ngoãn, ra vẻ giỏi giang, ra vẻ xinh đẹp, ra vành ra vẻ là thế, vậy mà chưa kịp sang Pháp đã vèo một cái sang thế giới bên kia rồi. Con chó cái ạ.

Dong Hae đưa chân đá veo cành thông rồi đi xuống núi. Hắn chạy về phía trung tâm nơi có nhiều khách sạn. Bởi vì Park Nam Cheol đệ nhất thiên hạ không đời nào lại ở những nơi như trại tập trung của dân tị nạn. Các khách sạn đều khóa cửa hoặc đã bị dân vô gia cư chiếm mất. Nhà nghỉ thì càng không cần phải nói. Sáng nay, hắn đã lật tung cả khu nhà nghỉ dưỡng cuối tuần ở thung lũng Buyong. Nghĩ bụng hay là bố hắn đang tự giam mình trong phòng khám, hắn thử đến cả Bệnh viện Hwa Yang. Nơi đó giờ đã thành nơi xử lý xác chết của quân lính. Xung quanh bệnh viện, quân lính đang vây kín, trên con đường bốn làn xe trước bệnh viện, ngổn ngang những lều trại được dựng lên. Trên hàng cây hai bên đường xung quanh, treo la liệt biểu ngữ viết những câu như “Hãy chữa trị cho cả chúng tôi nữa”, “Hãy trả bệnh viện lại cho chúng tôi”... Hắn chỉ vừa mới nghĩ đến nhà của mình cách đây một tiếng. Đó là lúc hắn quay về tiệm net và ăn mì cốc cho qua bữa tối. Chỉ có thằng điên mới làm thế, nghĩ bụng như vậy nhưng hắn vẫn nổ máy xe hơi. Dẫu sao hắn cũng chẳng còn biết đi đâu mà tìm nữa. Thực sự hắn không hề biết rằng bố hắn đang ở nhà, đã thế còn đang cầm súng ẩn mình đợi hắn.

“Bỏ ba lô xuống.”

Sau khi vào trong phòng, bố hắn nói.

“Vâng, thưa bố.”

Dong Hae đặt ba lô xuống chân rồi quay lại phía bố hắn. Bố đang đứng cách hắn vài bước, chĩa họng súng vào trán hắn. Bộ dạng bố hắn trông như vừa bị sét đánh, cằm lởm chởm râu ria đốm bạc, mái tóc muối tiêu dựng ngược, áo sơ mi bám đầy tro bụi. Mạch máu xám ngoét nổi trên trán giật giật như đang hít thở. Mấy ngày nay sôi máu nên hắn quên mất, bố hắn chính là một thằng điên.

“Tao sẽ đếm đến mười, mày quyết định đi. Xem định chết trong tay tao, hay tự chết.”

Dong Hae đưa mắt nhìn quanh phòng mình. Trông khác nhiều so với khi hắn tới đây năm ngày trước. Chiếc ghế đổ lăn lóc dưới sàn đã được đặt dưới cửa sổ. Ở chỗ vốn mắc thanh ngang treo rèm bây giờ gắn một giá đỡ bằng ống nước, trên giá đỡ buộc một sợi dây thừng thắt như thòng lọng. Cái bàn vốn để trước cửa sổ đã được đổi chỗ ra sát tường. Trên bàn được dọn sạch sẽ. Đồ còn lại chỉ có cây đèn điện xách tay, chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoa hồng, và một bình nhựa chắc hẳn là để đựng nước thánh. Phía dưới bàn sách có đặt một bếp ga mini và một cái ấm nhỏ. Xem ra ngay giữa lúc ẩn trốn trong đống tro tàn này, bố hắn vẫn ăn uống cẩn thận tử tế lắm.

“Một, hai...”

Bố hắn bắt đầu đếm. Dong Hae nhìn sang bức tường đối diện bàn sách. Cái giường đang nằm đó. Cái giường mà đến tận sáu năm trước vẫn còn sột soạt lớp ni lông ở dưới vải trải giường. Hẳn là bố hắn đã ngủ trên đó. Cái thời mà hắn còn ngủ trên giường ấy, bố hắn chưa một lần đặt mông ngồi xuống, vậy mà để giết được con mình, bố hắn lại lăn lê ở đây tới mấy ngày mấy đêm liền cơ đấy. Dong Hae đưa mắt nhìn lại bố. Bố hắn đếm “Năm” và nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt tựa như những ngón tay chọc thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt buộc người đối diện không thể không chớp mắt.

“Bảy, tám...”

Bố, xin bố đừng như vậy mà. Cho có mười giây thì đi tiểu cũng chẳng đủ thời gian. Mẹ kiếp.

“Chín.”

“Con sẽ tự chết ạ.”

Bố hắn hất cằm về phía cửa sổ. Họng súng vẫn chĩa vào trán hắn.

“Đi ra trước cửa sổ đi.”

Dong Hae quay người đi. Quay lưng về phía họng súng, hắn bước tới trước cửa sổ và khẽ liếc xuống hai bên túi áo khoác parka. Trong đó có chai thủy tinh đựng xăng rút từ xe hơi ra hòa với dung môi. Mỗi bên túi một chai. Hắn dùng chai thủy tinh nhặt trong thùng rác tái chế ở chung cư Hwa Yang Jugong, chai chỉ to bằng một nửa chai soju nên để trong túi áo cũng không bị lộ. Đây là quà hắn mang sẵn bên người để tặng cho bố hắn. Hắn định sẽ làm với bố hắn đúng y như hắn đã làm trong mơ suốt mười mấy năm qua. Vì phát sinh tình huống không thể tránh khỏi nên giờ hắn phải nghiên cứu lại tình hình. Xem phải tặng như thế nào mới có thể ghi dấu lịch sử bằng món quà cháy bỏng này. Dong Hae dừng bước trước ghế. Bố hắn bật cái đèn xách tay đặt trên bàn.

“Leo lên.”

Vẫn quay lưng lại, Dong Hae bước lên ghế. Bố hắn đang đứng dựa vào bàn sách, bóng ông bố phản chiếu qua kính cửa sổ. Ba lô của hắn đã bị đẩy vào gầm bàn.

“Quay về đằng trước.”

Ngay trên đỉnh đầu hắn là sợi dây thừng. Sao bố hắn lại nghĩ ra được trò xảo quyệt này nhỉ? Định dùng trò ngụy tạo tự sát để tống tiễn con mình, sau đó bản thân sẽ cùng con trai cả ở Seoul sống vui vẻ đầm ấm bên nhau sao? Dong Hae vừa quay lại nửa chừng vừa rút từ trong túi áo ra hai cái chai thủy tinh.

“Vâng, thưa bố.”

Vừa quay hẳn người lại, hắn lập tức ném thẳng hai cái chai vào đầu bố hắn. Hai tay hai chai cùng bay vèo tới, tựa như bắn súng hai tay. Bố hắn nhìn thấy rõ ràng nhưng không thể nào tránh kịp. Trong chớp mắt, một chai bay tới va bốp vào phía trên tai phải và vỡ tung. Chai còn lại tan tành trên trán. Khắp đầu và thân trên bố hắn phủ đầy dung môi. Trên vầng trán còn găm mảnh thủy tinh vỡ, máu đang chảy xuống.

“Bố thử bắn một phát xem nào. Để xem đạn vừa bay khỏi nòng thì chớp lửa sẽ bùng lên ở đâu.”

Dong Hae nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi ghế. Tiếng cười lọt qua kẽ răng, cổ họng hắn ngứa ngáy, không sao nhịn được cười. Bộ dạng hoảng hốt kia là sao? Ông bố già ơi, quyền lực đổi ngôi rồi.

“Có thể bố không biết nên tôi nói cho mà hay nhé, ngay khi nổ súng, bố sẽ biến thành một cột lửa đấy.”

Dong Hae vừa lắc đầu sang hai bên kêu răng rắc vừa sải bước tiến lại phía bố hắn. Vẻ thất thần đang bao phủ bộ mặt loáng ướt toàn máu với dung môi của bố hắn.

“Bố có hiểu tình hình bây giờ không vậy?”

Dong Hae lôi bật lửa trong túi ra giơ lên. Bố hắn giật nẩy mình lùi một bước về phía cửa sổ. Nhưng ngay trong lúc đó, cả ánh mắt, cả họng súng vẫn chĩa về phía Dong Hae.

“Mà tôi cũng chẳng cần phải bật thứ này đâu.”

Dong Hae chìa thẳng bật lửa đang cầm trên tay ra trước mặt và tiến thêm một bước. Bố hắn lùi về sau thêm một bước. Chỉ trong vòng hai bước mà vị trí của cả hai đã hoán đổi. Bố hắn đứng trước khung cửa sổ treo thòng lọng, còn Dong Hae thì đứng trước

bàn sách. Dong Hae đưa chân móc cái ba lô để dưới gầm bàn lôi ra, sau đó thò một tay xuống rút lên chai bom xăng. Hắn đưa gót chân đá cái ba lô về phía bố hắn. Tiếng chai vỡ nghe thật sảng khoái. Bố hắn lùi một bước né sang bên cạnh để tránh cái ba lô ướt nhẹp trơn trượt. Họng súng vẫn nhắm vào trán Dong Hae.

Dong Hae tay cầm bật lửa tay cầm chai bom xăng, mắt trừng trừng nhìn vào họng súng. Giờ phải làm sao đây? Hắn mà bật lửa là bố hắn sẽ nổ súng ngay, về danh nghĩa thì ông ta cũng là thợ săn đấy thôi. Dù chẳng phải thiện xạ gì, nhưng cũng không phải loại tay mơ không bắn trúng nổi đối tượng đứng ngay trước mặt cách có hai bước chân như thế này. Nếu hắn lùi lại thì sao nhỉ... Dong Hae đặt ngón trỏ lên nút đánh lửa. Hắn cực ghét những cuộc đấu không có cơ hội chiến thắng. Cả hai bên cùng chết thì hắn càng ghét hơn nữa. Hắn muốn chỉ còn lại một mình và sống cho tới già. Sống để tận hưởng bù niềm hạnh phúc mà những năm tháng qua bố hắn đã cướp mất của hắn.

“Từ ngày xưa tôi đã có một thắc mắc muốn hỏi bố.”

Bố hắn đứng bất động nhìn xoáy vào mắt hắn. Mái tóc hoa râm ướt đẫm dung môi, trên bộ râu đốm bạc những cục máu đông phủ kín như kem cạo râu.

“Tại sao lại ghét tôi như vậy?”

Chân hắn run lên bần bật rất dị thường. Hình như đến cả giọng hắn cũng run bắn lên. Dong Hae dồn sức xuống chân lùi về phía cửa phòng thêm một bước nữa. Gót giày thể thao của hắn chạm vào ngưỡng cửa.

“Bố thương anh Dong Beom với Dong Ah như vậy cơ mà. Tôi không phải con của bố sao?”

Bố hắn im lặng. Chỉ có quai hàm nghiến chặt lại, còn nét mặt vẫn không thay đổi. Cũng phải thôi. Có gì để mà nói đâu. Dong Hae bước lùi qua ngưỡng cửa. Bố hắn tiến lại trước ngưỡng cửa.

“Chỉ cần đối xử với tôi như bệnh nhân trong bệnh viện cũng được mà. Như vậy ít ra tôi cũng không bị nhốt dưới tầng hầm.”

Dong Hae giữ cái bật lửa kê lên chai bom xăng, chân bước lùi về phía cửa cầu thang. Bố hắn tiến tới, vẫn giữ khoảng cách hai bước với hắn.

“Một đứa trẻ 9 tuổi đầu bị nhốt dưới tầng hầm đã thức suốt đêm với tâm trạng như thế nào, bố có từng nghĩ tới chuyện đó dù chỉ là một lần chưa? Bố đã bao giờ thử đoán xem nó đã sợ hãi đến mức nào chưa? Mỗi lần bị nhốt dưới đó, mỗi lần nghe thấy tiếng mẹ với anh Dong Beom và Dong Ah vừa cười đùa ầm ĩ vừa ăn uống gì đó trong phòng khách như thể chẳng có việc gì xảy ra, trong khi mình co quắp trong cái xó tầng hầm tối om đó, tôi đã tưởng tượng ra những gì, bố có biết không hả? Tôi đã mơ sẽ đốt cả ngôi nhà này cháy ngùn ngụt. Tôi đã mơ sẽ thiêu chết hết tất cả đấy. Và còn nữa...”

Lưng Dong Hae chạm vào cánh cửa cầu thang. Dong Hae dùng bên tay cầm chai bom xăng nắm vào tay nắm cửa vặn sang một bên. “Cạch” một tiếng, chốt cửa bật ra.

“Tôi sẽ không chết đâu. Mà dù có chết tôi cũng sẽ không chết trong tay bố.”

Dong Hae kéo tay nắm mở cửa, đi lùi xuống cầu thang. Bố hắn vụt đưa mặt tới. Cùng lúc đó, thoáng vụt qua mặt hắn một bóng đen bay vọt từ dưới cầu thang lên tận đỉnh cầu thang. Dong Hae quay người nhìn lại đằng sau. Trong ánh đèn pin gắn trên đầu

hắn, thoắt hiện lên một cái mõm đang nhe cả lợi đỏ tươi và hàm răng trắng nhởn. Tai trái hắn chợt nóng rực như lửa đốt, một tiếng "Á" bật ra. Chai bom xăng cùng cái bật lửa bay vèo đi đâu mất. Cả người hắn rơi xuống, nện lưng lên đống tro tàn trong phòng khách. Có thứ gì nhọn như đinh cắm vào xương lưng, nhưng hắn thậm chí chẳng còn kịp cảm thấy đau. Cái mõm dính máu của bóng đen kia đang há ra như lưỡi kéo nhằm cổ hắn mà lao thẳng xuống. Đó là một con chó.

"Dong Hae à."

Bố hắn gào lên. Dong Hae vội lăn sang một bên. Con chó ngoạm phập vào vai áo parka của hắn. Vừa nhổm dậy thì áo rách toạc một tiếng nghe nổi da gà, Dong Hae mất đà ngã lăn ra tận cửa ra vào. Hắn không còn kịp nghĩ tới chuyện giữ thăng bằng. Đế giày thể thao trượt trên mặt băng phủ trên bậc tam cấp, hắn lao như trượt băng ra tận giữa sân.

"Bố ơi."

Tiếng gào vô thức bật ra. Cái mõm của con chó lại ngoác ra ập tới cổ hắn. Phản xạ một cách bản năng, Dong Hae vội đưa tay lên chặn hàm răng con chó. Hàm răng xuyên thấu lớp áo parka dày và cắm phập vào cánh tay hắn. Lập tức, một cơn rung lắc tựa như đang cưỡi tàu lượn siêu tốc khiến vai hắn bị giằng giật dữ dội.

"Bố ơi, súng."

Con chó đang ngoạm cánh tay hắn mà lắc thì báng súng nhằm thẳng đầu nó giáng xuống. Có lẽ là đánh chệch. Con chó vẫn không buông cánh tay hắn. Sức cắn ở mõm nó chỉ hơi lơi ra một thoáng rất ngắn. Thừa cơ, Dong Hae vội giằng tay ra. Cùng với cảm giác da thịt bị xé toạc, chiếc áo parka cũng tự động bung ra. Con chó mất đà ngã lăn tới tận gốc cây, mõm vẫn còn ngoạm áo.

Bố hắn lại siết chặt cây súng và hối hả xác định vị trí con chó.

“Ở kia kìa. Bắn luôn đi.”

Dong Hae vừa đưa đèn pin đội đầu chiếu vào con chó, vừa bước lùi về phía sau. Nếu như bố hắn còn có ý định cứu hắn, nếu như còn có cơ hội nào để bắn con chó, thì bây giờ chính là lúc đó. Chính vào lúc này, khi con chó vừa nhảy lên như nhào lộn và đứng thẳng lưng dậy. Bố hắn chỉ di chuyển họng súng chĩa vào con chó chứ không bóp cò. Con chó vọt tới không chút chần chừ. Đôi mắt vàng rực loang loáng như ánh lửa, hai chân trước phóng thẳng nhằm ngực hắn mà lao tới. Phía sau lưng con chó, vụt qua bộ mặt rúm ró của bố hắn tay vẫn đang chĩa súng. Tích tắc sau đó, cái vai tựa như một cỗ tăng thiết giáp húc thẳng vào mặt hắn. Dong Hae bay như trượt ván xuống mặt hồ và rơi thẳng xuống, nện đầu xuống mặt băng. Bóng đen ập tới trước mặt. Từ trong cổ họng hắn vọt ra một tiếng hét nghe như khóc.

“Bố.”

JAE HYUNG 5

Jae Hyung dừng bước. Hình như anh vừa nghe thấy tiếng người hét lên. Từ phía ngôi nhà mà anh đang đi tới.

“Bố ơi, súng.”

Jae Hyung cất bước chạy. Ngôi nhà nhìn sờ sờ ngay trước mắt kia nhưng khoảng cách không gần chút nào. Tuyết dày ngập lút cả bàn chân, đã thế lại đeo ba lô nặng trịch trên lưng nên Jae Hyung không thể chạy nhanh được. Trong lúc đó, tiếng gào cấp thiết lại tiếp tục vang lên.

"Ở kia kìa. Bắn luôn đi."

Tới trước tường rào, Jae Hyung bật đèn pin đội đầu rồi nhìn vào bên trong. Giữa đám cây cối um tùm, hiện lên hình dáng Park Nam Cheol đang cầm súng nhắm vào đâu đó. Ở nơi có tiếng hét, lấp loáng ánh sáng như đèn điện xách tay. Tiếng chó gầm gừ đập vào tai anh như sét đánh. Jae Hyung lập tức trèo ngay qua tường rào. Anh rẽ đám cành lá đang trĩu xuống, lao vào trong sân.

"Bố."

Chủ nhân tiếng hét là Park Dong Hae. Hắn đang vật lộn với Ringo, chân tay vùng vẫy trong hồ mà cất tiếng gọi bố hắn. Máu loang ra trên mặt hồ đóng băng, một bên đèn pin đội đầu đã vỡ nát. Park Nam Cheol đang đứng bên bờ hồ giương súng nhắm vào đầu Ringo và sắp bóp cò. Jae Hyung dừng lại cách Park Nam Cheol khoảng một mét. Anh không sao xác định được phải làm gì bây giờ. Anh cũng không biết là mình đang muốn làm thế nào. Cảm giác như anh đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy không thể nào thoát ra. Cứ để yên thì Ringo sẽ bị bắn chết, nếu ngăn lại thì... Dong Hae đang quằn quại gào thét, phía trên hình ảnh của hắn, hiện lên hình ảnh Seung Ah bị thiêu đốt. Và trên đó lại tiếp tục hiện lên hình ảnh Dreamland bị vây bọc trong lửa và đổ sụp. Jae Hyung trừng trừng nhìn ngón tay Park Nam Cheol đang đặt trên cò súng. Giây phút ngón tay đó cử động trong ánh đèn pin, anh không còn chần chừ gì nữa.

Jae Hyung bay người về phía Park Nam Cheol. Anh lao tới như một con thú có sừng, húc thẳng vào vai Park Nam Cheol. Tiếng súng xé toang bóng tối. Park Nam Cheol ngã lăn ra xa vài bước, và đột nhiên trên người ông ta, ngọn lửa phụt lên. Một tiếng nổ "bùm" vang lên, trong nháy mắt, ngọn lửa vây kín toàn thân ông ta. Ringo nhảy từ dưới hồ lên như cá, Park Nam Cheol quằn

quại và bóp cò súng thêm lần nữa. Tiếng súng thứ hai vang lên, Ringo lập tức nhảy vọt qua tường rào. Tiếng súng thứ ba lại vang lên nối tiếp. Lần này không phải là nhắm vào Ringo. Park Nam Cheol đã tự kề súng vào dưới cằm mình và bóp cò. Tất cả mọi việc diễn ra gần như cùng một lúc. Vào cái khoảnh khắc Jae Hyung hoảng hốt giật mình vì tiếng nổ mà bước lùi lại.

Jae Hyung không thể hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra. Đầu óc anh không sao nghĩ nổi điều gì. Anh thậm chí không nhận ra mình đang làm gì ở đây. Bóng tối tựa như cái chuông chân không đang úp chặt lấy anh. Đầu anh như một cái nồi áp suất sắp nổ tung, trước mắt tối sầm như đêm ba mươi, hai tai ù đặc không nghe thấy bất cứ âm thanh gì. Rồi thình lình anh trấn tĩnh lại, lột ngay chiếc áo parka đang mặc, vừa gào lên như điên vừa ra sức dập ngọn lửa trên người Park Nam Cheol. Một hành động vô ích và quá muộn màng. Park Nam Cheol đã là một cái xác rồi. Toàn thân cháy đen, một bên đầu đã bay mất, lại còn mùi dung môi pha sơn bốc lên nồng nặc khắp người. Ruột gan Jae Hyung quặn thắt và cơn buồn nôn dâng lên. Toàn thân anh rã rời kiệt quệ. Chiếc áo parka rơi bịch xuống chân. Sự im lặng bao trùm.

Jae Hyung quay lại nhìn Dong Hae. Đầu ngoẹo sang một bên, mắt trợn ngược, hắn đang nằm phơi thân giữa hồ nước. Máu phun ra từ người hắn loang đỏ cả mặt hồ đóng băng. Jae Hyung lẩy bẩy thò chân xuống hồ. Anh đưa tay sờ cổ Dong Hae. Không bắt được mạch. Cũng không còn thở nữa. Đồng tử nở to nhìn vào hư không. Jae Hyung nuốt khan. Từ trong hai đồng tử đã dãn đó, dường như anh vừa thấy lóe lên một tia sắc lạnh. Cảm giác như tia nhìn đó vừa xuyên qua cổ anh như một mũi giáo. Cơn chóng mặt khiến trước mắt anh tối sầm chao đảo.

Jae Hyung ra khỏi hồ và bước về phía tường rào nơi Ringo biến mất. Trong đầu, anh đang tìm kiếm xem nơi nào có máy bộ

đàm. Muốn gọi cảnh sát thì cần phải có thứ đó. Vừa trèo qua rào xuống đường cái là thấy đập ngay vào mắt vết chân chó dính máu. Từ chân tường rào, đi qua đường dân sinh rồi kéo dài mãi tới tận lối vào con đường lên núi. Có vẻ như con chó đi lên túp lều trên núi. Nó vẫn còn nhảy qua hàng rào mà chạy trốn được thế này thì chắc hẳn không bị thương nặng lắm. Jae Hyung cất bước đi về phía ngã tư phường Suwan nơi sẽ có chốt kiểm soát.

Anh phải nói gì với cảnh sát đây? Phải nói là anh đi tìm Park Dong Hae rồi tình cờ chứng kiến sự việc, sau đó anh đã xô vào Park Nam Cheol để ông ta không bắn được con chó, rồi viên đạn vừa bắn ra thì Park Nam Cheol lập tức biến thành cột lửa sao? Nếu như anh nói mình không hề biết toàn thân Park Nam Cheol đang phủ đầy dung môi dễ cháy thì liệu họ có tin không? Jae Hyung quay lại nơi có vết máu. Anh dùng chân xóa những vết máu in trên nền tuyết, hất tuyết phủ lên, sau đó nện gót giày xóa sạch dấu vết. Anh muốn coi như chưa nhìn thấy gì cả. Chỉ là cái chết của một thằng đáng chết, mà không, một thằng mà anh vẫn luôn muốn tự tay mình siết cổ giết chết, đâu phải việc gì đáng làm rùm beng lên. Chỉ cần lên túp lều trên núi dắt Ringo về là xong chuyện. Chỉ cần dắt Ringo về thôi, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tiếng còi giới nghiêm từ đâu vọng tới khiến anh choàng tỉnh. Anh ngẩng phắt đầu lên nhìn xung quanh rồi đờ cả người. Không biết tự lúc nào, anh đã xuống khu làng sinh thái và đang đứng trước chốt kiểm tra.

“Tôi đang hỏi anh đấy, có chuyện gì thế hả?”

Người lính gác ở đầu đường chĩa súng vào anh quát. Anh lắp bắp cất tiếng trả lời.

“Lửa bùng lên... một người bị cháy, còn một người bị xé rách cổ nằm trong hồ... Mà tóm lại anh gọi bộ đàm giúp đi ạ.”

Xe cảnh sát, xe cứu hộ và xe cứu hỏa cùng đến một lúc. Nghe nói có cháy nên người lính gọi luôn cả 119. Dù không muốn nhưng Jae Hyung vẫn phải chạm trán Han Ki Jun thêm một lần nữa. Vừa chẳng vui vẻ gì, lại vừa gượng gạo. Jae Hyung đã cố gắng hết sức để tường thuật lại sự việc lúc đó thật thản nhiên và điềm tĩnh, nhưng mặt anh cứ nóng bừng lên không sao kiềm chế được. Anh gắng không nhắc đến cái tên "Ringo", nhưng đây cũng không phải là việc có thể giấu giếm. Vũng máu trong hồ, cùng với vết chân chó in khắp sân, lại thêm vết răng còn lại trên thi thể Dong Hae... đó là những chứng cứ gián tiếp quá rõ ràng không gì có thể che đậy được.

"Anh đợi ở đây một lát."

Thanh tra cảnh sát Park Ju Hwan ngẩng lên nhìn cửa sổ tầng hai sáng ánh đèn và chạy vào trong nhà. Jae Hyung ngoái nhìn về phía tường rào nơi xe cảnh sát và xe cứu hỏa đang đậu. Anh nhớ tới những vết chân chó trên đường mà anh đã dùng chân xóa sạch. Dù không có dấu chân chó đi nữa nhưng chắc hẳn sẽ vẫn còn lại vết tích che đậy. Sao hôm nay tuyết cũng không rơi nhỉ? Mấy hôm nay tuyết trút xuống dữ dội như thế cơ mà.

"Chắc mày biết nó đã đi đâu rồi chứ nhỉ?"

Han Ki Jun đứng cạnh anh lên tiếng.

"Bởi vì chắc mày đã cứu nó mà."

Câu hỏi không nói rõ "nó" là ai, nhưng Jae Hyung vừa nghe đã hiểu ngay. Anh ta đang hỏi về Ringo. Có vẻ anh ta đã đoán ra Ringo là thủ phạm cướp cái cổ của Star ra khỏi tay mình. Và hình như anh ta kết luận lý do Jae Hyung đến cái nhà này cũng là vì Ringo.

“Hai người kia là do mày giết đấy.”

Jae Hyung không đáp lại được câu nào. Han Ki Jun nín lặng, nhìn thẳng vào Jae Hyung. Đôi mắt như họng súng chĩa thẳng vào mục tiêu. Ánh mắt hai người giao nhau, sự im lặng thù địch bao trùm. Bước từ trong nhà ra, Park Ju Hwan lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Thằng khốn nạn. Nó còn lấy cả bố nó ra làm trò nghịch lửa cơ đấy.”

Ki Jun từ từ chuyển ánh mắt sang nhìn xoáy vào Park Ju Hwan.

“Xem ra nó ném bom xăng vào bố nó đấy. Trong phòng nồng nặc mùi dung môi, lại còn đầy mảnh chai vỡ với lăn lóc cái túi đựng bom xăng nữa.”

Một lát sau, xe cứu hộ và xe cứu hỏa rời đi. Jae Hyung phải ngồi đợi trong xe cảnh sát cho đến khi hiện trường được xử lý hòm hòm. Vài giờ sau, anh được đưa tới Sở cảnh sát, ngồi trước mặt Park Ju Hwan. Sở cảnh sát vắng tanh. Ngoài một tuần cảnh trẻ tuổi đi cùng với Park Ju Hwan ra thì chẳng có một ai.

“Lúc đó, anh làm gì ở đấy vậy?”

Park Ju Hwan chìa thuốc lá ra hỏi. Jae Hyung nhận lấy điếu thuốc. Vừa hít một hơi, đầu anh quay cuồng. Cơn mệt mỏi thình lình ập tới.

“Theo tôi được biết thì lúc đó anh phải ở bên Trại 2 mới đúng chứ. Hay là anh bị đuổi ra khỏi đó rồi?”

“Tự tôi đi ra đấy.”

"Sao vậy, ở đó bất tiện hay sao?"

"Tại ở đó ngột ngạt quá."

"Vậy hiện tại anh đang ở đâu?"

Jae Hyung đang ở trong túp lều trên núi. Lúc ấy, anh đang trên đường từ Trại 2 về. Đó là nơi mà dù có việc gì đi nữa, một ngày anh cũng phải ghé vào một lần. Nếu không muốn bị buộc phải rời đi, thì dù đang ở xa đến mấy, dù có phải cuốc bộ đoạn đường dài cả chục cây số đi nữa cũng phải trình diện và báo cáo đã về. Có vài lý do khiến anh không thể để bị đuổi đi được. Đó là nơi duy nhất anh có thể tắm rửa và giải quyết được một bữa cơm. Gọi là bữa cơm nhưng cũng chỉ có cơm ăn liền với mì cốc, nhưng như thế cũng đáng để biết ơn rồi. Bởi vì đến cả cái đó mà còn không có thì chắc hẳn anh sẽ phải lấy thức ăn cho chó ra mà xoa dịu cơn đói. Và hơn hết là ở đó, anh sẽ được gặp Yun Ju, thật tốt biết bao. Giờ đây, anh đã có một người đứng đợi và chào đón anh ở lối vào, mặc kệ người khác có đang nhìn hay không, vừa thấy anh, người đó liền chạy tới ôm chầm lấy anh và gọi "Anh Jae Hyung," điều này sao giống như một phép mầu. Cô ấy đối xử với anh như với một đứa bé, chỉ thiếu có vỗ mông mà nựng nịu "Ôi chao, con tôi về rồi này". Nếu như không phải trong tình cảnh này, không phải thời kỳ này, thì phép mầu đó hẳn còn đẹp đẽ hơn nữa. Bởi ít ra anh sẽ không phải rối trí vì đè nén ham muốn được ôm cô ấy. Xét về mặt này thì những ngày cô ấy đi ra ngoài vào giờ ăn trưa, anh lại thấy trong lòng thoải mái hơn. Bởi thay vì gặp Yun Ju, một mẩu giấy dán trên bảng ghi nhớ sẽ chào đón anh.

Đến 6 giờ em về. Đợi em nhé. Yun Ju.

Jae Hyung gỡ mảnh giấy của Yun Ju ra cho vào túi rồi dán

mảnh giấy của mình lên. Hoặc xin lỗi vì anh không đợi được, hoặc hẹn tối mai sẽ về.

Yun Ju đang làm việc cùng với phóng viên Mun Dae Seong bên tờ *Kyeongwon Hằng ngày*. Theo như câu chuyện mà tối qua cô ấy vừa húp nước mì cốc vừa kể, thì Mun Dae Seong quả là một cái máy bán hàng tự động biết đi. Cô ấy bảo không biết cậu ta kiếm xăng dầu ở đâu mà cứ sáng ra thể nào cũng đã đậu xe trước Trại 2 đợi cô đi lấy tin. Cậu ta cho cô mượn laptop, lại còn tìm cho cô cả quần áo chống rét dày dặn phủ kín đến tận bắp chân. Khoe áo xong, cô ấy còn giơ cả đôi bốt lông đang đi cho anh xem và cười khanh khách.

"Cái này cũng là cậu ấy đưa đấy."

Rõ ràng là dù có lang thang khắp Hwa Yang, từ trại tị nạn, đến Tòa thị chính, rồi khu vực đường phong tỏa, Yun Ju cũng không hề bị đói. Trong xe luôn có hoặc sandwich, hoặc cơm nắm, hay ít nhất cũng là bánh kẹo. Hình như Yun Ju vừa thắc mắc không biết tìm đâu ra mấy thứ này là tay kia liền đưa ngay cô về nhà mình. Cô kể đấy là một căn hộ một phòng rộng khoảng 40 mét vuông chất đầy thực phẩm đủ cho một năm. Trong bếp đầy gạo, mì gói, nước khoáng, đủ loại hộp bánh kẹo, trong ngăn đá tủ lạnh đầy nghẹt những đồ ăn như bánh mì gối, mì Ý, pizza... Jae Hyung chỉ ậm ừ đáp lại, cơn giận trong lòng từ từ dâng lên. Cái cô này thật là, được thể là cứ nói liến thoắng... Là không biết sợ, hay là thiếu chín chắn đây? Có phải trẻ con đâu mà cho đồ ăn một cái là lẽo đẽo theo đến tận nhà người đàn ông khác như vậy chứ?

"Vậy em sang đó sống luôn đi. Vừa ấm áp hơn đây, đi lại cũng tiện hơn nữa."

Jae Hyung vừa buông đũa, Yun Ju đã gí ngay ngón tay vào trán anh.

“Hóa ra là anh ghen cơ đấy.”

Yun Ju đang lần tìm đường thoát khỏi Hwa Yang. Lấy cớ đi tìm tư liệu viết bài, cô ấy ngang dọc sục sạo khắp vùng ven thành phố. Xem có chỗ nào canh gác lơi lỏng không, hay có người hoặc xe cộ nào bí mật qua lại không, có cách nào liên lạc với bên ngoài, hoặc có người nào dùng điện thoại vệ tinh không. Jae Hyung thấy bất an nhưng không ngăn cản cô. Với tính cách của Yun Ju, không phải cứ muốn ngăn là ngăn được. Anh chỉ dặn cô cẩn thận, ngoài ra cũng không biết làm gì hơn. Dù ngờ vực không biết liệu có kẽ hở không, nhưng có lẽ anh cũng ôm hy vọng. Bởi vì chỉ ra khỏi đây họ mới có thể bắt đầu lại được. Trước đó, anh cần phải tìm được Ringo đã.

Ringo không phải là chó của anh. Nó chẳng phải chó của ai cả. Dù vậy, anh vẫn cảm thấy có trách nhiệm phải dẫn nó về. Anh thấy lo cho nó, và anh thấy sợ nó. Chỗ vết mổ của nó vẫn chưa liền hẳn. Dù sở hữu một cơ thể có khả năng sinh tồn mạnh mẽ đến đâu đi nữa, trong tình trạng vừa đói vừa rét như vậy khó mà trông mong hồi phục được. Và anh thấy vô cùng sợ hãi khi nghĩ biết đâu nó sẽ bất chấp tất cả mà lao vào trả thù với tấm thân như vậy. Trong số những con chó mà anh từng gặp, Ringo là con chó có tư chất xuất chúng nhất. Tới mức nghĩ nếu như gặp nó ở Alaska, hẳn anh sẽ làm đủ mọi cách để đưa nó lên làm con đầu đàn đội kéo xe. Nó có thể lực và ý chí của loài sói, sự thông minh và giàu cảm xúc của loài chó, cùng khả năng phán đoán và làm chủ bản thân không kém gì con người. Bao giờ khả năng làm chủ bản thân sụp đổ thì cũng xem như không thể nào kiểm soát được nữa. Khi Ringo biến mất khỏi Dreamland, nó đã rơi vào chính trạng thái đó. Một con mãnh thú tổn thương và cuồng nộ. Chẳng còn cách đối phó nào ngoài hạ sát hoặc bắt sống nó rồi nhốt lại. Xét theo tình hình thì nó không thể đi xa được nên nhiều khả năng nó sẽ bị bắn chết, hoặc nếu không thì sẽ có hai người đàn ông bị hàm răng của nó sát hại

trước.

Vào cái ngày hai người cùng qua đêm đón bình minh ở cầu thang thoát hiểm, Yun Ju đã bảo anh cùng tìm đường thoát khỏi Hwa Yang. Chuyện Ringo chính là câu trả lời cho đề nghị đó của Yun Ju. Và cũng là lý do khiến anh không thể ngoan ngoãn ngồi yên ở Trại 2 được. Anh không muốn một mình chạy trốn như hồi ở Iditarod. Yun Ju có vẻ hiểu chuyện đó. Cô chỉ bảo anh cẩn thận chứ không ngăn cản anh. Giây phút đó đã bắt đầu một nguyên tắc được ngầm hiểu giữa hai người - "quan tâm lo lắng nhưng không ngăn cản" công việc riêng của nhau.

Sáng hôm sau, anh rời khỏi Trại 2 tìm đến Sở cứu hỏa phía Đông. Để phán đoán được hành tung của Ringo thì cần xác nhận ai là mục tiêu đầu tiên của nó. Ki Jun đang ở bãi đậu xe phía sau Sở cứu hỏa. Giống như ngày đầu tiên gặp mặt, anh ta đang đứng giữa sân tuyết nhìn vào cái điện thoại di động. Không rõ đang chìm đắm vào suy nghĩ gì mà anh ta không hề nhận ra có người đến cho tới khi đối mặt với Jae Hyung.

"Có chuyện gì..."

Ki Jun ngẩng đầu lên hỏi. Mắt anh ta đờ đẫn như vừa tỉnh ngủ. Jae Hyung đưa mắt nhìn xuống màn hình điện thoại trong tay Ki Jun. Một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đang ôm một bé gái giống y hệt Ki Jun. Là vợ anh ta chăng? Theo như nhìn nhận của Ki Jun thì kẻ đã giết chết người phụ nữ xinh đẹp đó, nếu không phải Star thì cũng là Ringo.

"Tao đang hỏi mày đấy, có chuyện gì hả?"

Ki Jun tắt điện thoại và đứng thẳng lên. Vẻ đờ đẫn biến mất như chưa từng xuất hiện, vẻ mặt lạnh băng không biểu cảm đã quay trở lại. Jae Hyung cũng ưỡn vai và ngẩng cao đầu. Khoảng

cách chiều cao giữa hai người ít ra cũng phải hơn 5 phân. Chân anh ta cỡ bao nhiêu nhỉ?

“Tôi muốn biết cỡ giày của anh.”

“Cỡ giày ấy à...?”

Ki Jun khoanh tay trước ngực và nheo mắt lại.

“Con bé mới chết được một ngày, vậy mà chuyện mày quan tâm lại là cỡ giày của tao hả?”

Jae Hyung giục anh ta trả lời.

“Mau nói đi. Chuyện này quan trọng lắm.”

“Giày leo núi là 285, giày thường với giày thể thao là 280.

Nếu là dép thì 275 cũng được.”

Ki Jun ngửa cổ cười.

“Thế nào. Mày thích size của tao chứ?”

Jae Hyung gật đầu chào và quay đi. Như vậy thì là Dong Hae rồi. Ki Jun nói với theo sau.

“Chuyện mày muốn hỏi chỉ có mỗi thế thôi à?”

Sao có thể chỉ mỗi thế được? Còn bao nhiêu điều anh muốn hỏi. Vợ anh ta chết ở đâu, tình hình hiện trường lúc ấy thế nào, anh ta có tận mắt chứng kiến Star với Ringo tấn công vợ anh ta không, hay là nghe nhân chứng kể lại, nhân chứng đó là ai. Nhưng anh không hỏi, bởi nghĩ tới phép lịch sự trước nỗi đau buồn của người khác. Và anh mong là Ki Jun cũng giữ phép lịch sự như vậy.

Jae Hyung đi tới Dreamland. Vừa mở cổng là thấy một

quang cảnh hoang tàn chào đón. Đống đổ nát tàn tích của ngôi nhà, những cây cột và bức tường ngoài cháy đen, mùi dung môi vây bọc xung quanh như một vùng từ trường. Chỉ có cái lán và nhà kho, cùng xe cứu thương và xe của Yun Ju là còn nguyên vẹn. Jae Hyung đứng thất thần giữa cổng. Sự việc sáng sớm ngày hôm trước chầm chậm trôi qua trước mắt anh. Những cảnh tượng khủng khiếp diễn ra dưới tầng hầm và trong chuồng chó cứ chập chờn hiện lên như ảo giác. Tai anh như nghe thấy giọng Seung Ah thảm thiết gọi “Bác sĩ ơi”, cùng với tiếng kêu gào của lũ chó bén lửa cuống cuồng hoảng loạn chạy khắp nơi.

Như để bịt tai lại, anh quay người bước về phía nhà kho. Thay cho chìa khóa, anh dùng búa đập vỡ kính cửa sổ xe cứu thương rồi mở cửa xe. Không có xăng thì xe chẳng khác gì một đống sắt vụn, nhưng bên trong có những thứ có thể dùng được. Anh nhặt vài thứ cho vào ba lô. Mấy loại thuốc cấp cứu như kháng sinh và thuốc hạ sốt, dụng cụ cấp cứu, bình ô xy cầm tay, đèn pin đội đầu, thòng lọng bắt chó, kìm cộng lực... lưỡng lự một chút rồi anh lấy cả súng thổi phi tiêu, Zoletil và manhê sulfat. Vừa thu dọn, anh vừa khẩn thiết cầu mong sẽ không xảy ra chuyện cần dùng đến thứ này. Cuối cùng, anh chất mấy thanh củi cùng với chăn mỏng lên xe đẩy rồi dùng dây chằng lại, sau đó kéo xe lên phía con đường rừng nơi có bức tường rào địa giới Dreamland.

Ringo không có trong lều. Những thứ chất trên xe đẩy, anh dỡ xuống để trong nhà vòm ni lông. Cái bếp lò lăn lóc ngoài sân, anh lôi vào trong, nhóm lửa rồi dọn một chỗ ngủ. Anh tin rằng, theo tập tính của loài chó thì Ringo nhất định sẽ quay về đây. Anh tự nhủ không được nôn nóng. Đợi ba ngày ròng rã. Ringo không xuất hiện. Cũng không sao tìm được tung tích của nó. Ở chòi nghỉ chân không in một dấu chân mới nào, do mấy ngày qua tuyết rơi đã phủ kín cả ngọn núi. Đứng trước chòi nghỉ chân, Jae Hyung nhìn xuống con đường khúc khuỷu dẫn xuống phía bệnh viện. Anh

như đang nhìn thấy Ringo xuống núi đuổi theo dấu chân của Dong Hae. Theo như cảnh sát hình sự Park Ju Hwan cho biết, Dong Hae đang đi lại bằng xe hơi của mẹ hắn. Lúc đó, liệu hắn có lái xe tới trước cổng bệnh viện không? Nếu có thì coi như Ringo đã mất dấu Dong Hae rồi. Mất dấu rồi, liệu con chó sẽ đi theo cái gì? Anh cố gắng trở thành Ringo, cố hiểu suy nghĩ trong đầu Ringo nhưng không thể. Bởi anh không sao nhìn thế giới này theo cách của Ringo được. Con người là loài động vật nhận thức sự vật và tình hình dựa vào thị giác. Thứ như mũi thì chẳng được tích sự gì ngoài những lúc hít thở hay ngoáy mũi ra.

Sáng nay, anh cuốc bộ gần tám cây số đường leo núi để tới khu nhà thi đấu. Vì anh nghĩ nếu gặp Park Nam Cheol biết đâu lại thu thập được chút manh mối. Thứ mà anh gặp là một địa ngục trần gian nơi chỉ có thi thể và người bệnh nằm lẫn lộn, đội ngũ điều trị chẳng có một ai. Đám lính đáng ra phải gác cổng chính cũng không thấy đâu cả. Trên đường la liệt những lều trại bị xé rách hoặc đạp đổ, những người đàn ông đeo kính phòng hộ và khẩu trang, tay cầm thứ dụng cụ nguy hiểm trông như xà beng lượn lờ xung quanh. Lúc xuống, anh đi theo ngả đường leo núi ở ngọn núi phía sau, nhờ đó mới vào được bên trong nhà thi đấu mà không bị phát hiện. Jae Hyung vội vã đi lên theo con đường cũ.

Khi đi qua đỉnh Gitdaebong nhìn xuống làng sinh thái Baekun, anh chợt nhớ tới nhà của Park Nam Cheol. Anh nghĩ biết đâu Park Dong Hae đang lấy nơi đó làm căn cứ. Nghe nói ngôi nhà đó cũng chưa bị cháy hết. Anh đi mà cũng không mong đợi gì nhiều. Anh đến đó với tâm trạng có thử cũng chẳng mất gì, nhưng rồi lại phát hiện ra dấu vết chó, và đã ôm kỳ vọng đó có thể là Ringo. Cả vết chân in phía sau thân cây ở ngoài sân, cả hốc nước tiểu còn lại ở dưới gốc cây... tất cả đều nói lên một con chó lớn có kích cỡ nhất định, vết chân phía sau hàng cây dừng lại ngay trước ô cửa sổ bị vỡ ở căn phòng có cửa sổ xây nhô ra. Không thấy vết

chân người. Vì vậy, anh đoán từ sau khi xảy ra hỏa hoạn, không có ai đến đây. Anh không thể tưởng tượng nổi Park Nam Cheol lại đang ở trên tầng hai. Phải chăng người đó cũng đang đợi Park Dong Hae? Nếu vậy thì nhiều khả năng Ringo không có ở đây. Chẳng phải Park Nam Cheol là người nuôi chó nhiều năm sao? Nếu như có chó ở đây, anh nghĩ chắc hẳn ông ta sẽ nhận ra ngay.

“Sao anh lại đến ngôi nhà đó?”

Park Ju Hwan hỏi lại. Jae Hyung dụi tắt thuốc lá.

“Tôi đến đó vì nghĩ biết đâu Park Dong Hae sẽ xuất hiện.”

“Làm gì có căn cứ nào để anh nghĩ là Park Dong Hae sẽ xuất hiện chứ.”

Linh cảm thì không có căn cứ. Trên mảnh đất Hwa Yang này, nơi có khả năng gặp Dong Hae hay Ringo, anh nghĩ chỉ có ngôi nhà đó mà thôi. Dù có phải mai phục mấy ngày mấy đêm, anh cũng vẫn quyết theo dõi xem sao. Vị trí mai phục, anh cũng đã xem xét trước rồi. Đó là lối vào con đường leo núi Gitdaebong, nơi mà Ringo đã biến mất. Chỗ đó nhìn xuống ngôi nhà này, có đám tre non và nhỏ mọc ken dày, đúng là một nơi thích hợp cho cả việc tránh gió, ẩn thân lẫn theo dõi. Trong túi anh còn có cả thiết bị sưởi tay mà Yun Ju đưa cho.

“Tại vì tôi đã gặp Park Nam Cheol ở đó.”

Jae Hyung kể lại chuyện buổi sáng anh chạm trán Park Nam Cheol.

“Những thứ anh đựng trong ba lô là gì vậy? Có phải là thứ anh mang theo để dùng với Park Dong Hae không?”

“Đấy là những thứ ở trong xe cứu thương của tôi ở

Dreamland. Tại tôi cũng chẳng có chỗ nào để cất cả.”

Park Ju Hwan gật gù. Nhìn nét mặt thì có vẻ như anh ta không tin câu nói đó.

“Vậy bây giờ chúng ta nói về con chó đã giết Dong Hae rồi chạy mất nhé. Anh bảo là khi anh tới ngôi nhà đấy thì con chó đang ở đó, hay nó đã chạy mất rồi?”

“Tôi nói là nó đang chạy đi.”

“Và anh chưa kịp làm gì thì Park Nam Cheol đã nổ súng rồi?”

Jae Hyung không trả lời. Ánh mắt Park Ju Hwan xoáy thẳng vào mắt anh như mũi dùi.

“Không biết đó có phải là chó do bác sĩ nuôi không nhỉ?”

“Không ạ.”

Ngay sau khi ăn tạm bữa sáng bằng cốc mì mà Park Ju Hwan đưa cho, Jae Hyung được thả ra. Khi nào bắt đầu điều tra chính thức người ta sẽ lại cho gọi anh. Jae Hyung gật đầu.

“Giờ anh định đi đâu?”

Jae Hyung dựng thẳng người dậy ngẫm nghĩ. Đi đâu bây giờ? Trại 2? Túp lều trên núi?

“Tôi phải về Dreamland chứ.”

“Cái nơi đã cháy sạch chẳng còn gì, sao anh cứ đến đó suốt làm gì cho khổ vậy?”

“Tôi xin phép đi đây.”

Jae Hyung nhấc ba lô đeo lên vai và nhặt áo parka cầm trên tay. Khi anh định bước ra khỏi cửa, Park Ju Hwan gọi với theo.

"Đợi một chút."

Park Ju Hwan vơ áo phao chần bông của mình vắt trên thành ghế chìa ra trước mặt anh. Jae Hyung hết nhìn cái áo rồi lại nhìn Park Ju Hwan. Anh không hiểu anh ta có ý gì.

"Đang âm 18 độ đấy."

Jae Hyung nhìn xuống áo parka của mình. Đến lúc đó anh mới nhận ra, thứ anh đang cầm trên tay không phải áo nữa, mà là một mớ giẻ rách. Tay áo bị xé rách bung, phần lưng áo cháy tơi tả.

"Anh cầm đi. Tôi vẫn còn một cái dự phòng nữa."

Jae Hyung nhìn vào mắt Park Ju Hwan. Park Ju Hwan nhìn lại anh, trong mắt anh ta thoáng vẻ ái ngại. Người đàn ông này, nhà anh ta ở đâu nhỉ? Rõ ràng không phải là ở Hwa Yang rồi. Anh đoán là gia đình anh ta đang ở một nơi an toàn. Nếu không phải như vậy thì giữa cái địa ngục trần gian này, anh ta sẽ không thể nào nhìn người khác bằng đôi mắt như thế kia được. Jae Hyung nhận lấy áo.

"Cảm ơn anh."

Jae Hyung đi tới nhà Park Nam Cheol. Từ tối qua, lúc ở Trại 2, anh đã có ý định này. Bởi vì dẫu sao thì Yun Ju cũng không có ở đó. Vào một ngày như hôm nay, anh không muốn gặp mảnh giấy mà Yun Ju để lại. Jae Hyung dừng bước tại nơi anh đã xóa dấu chân của Ringo. Anh quay đầu nhìn vào bên trong tường rào. Giữa đám cây cối hiện lên mảnh sân phủ đầy tuyết. Chỉ có chỗ Park Nam Cheol nằm là tuyết tan để lộ cả mặt đất. Mặt hồ đóng băng nhìn như thể chứa đầy những máu. Ngôi nhà đã nuốt chửng cả

một gia đình kia đang giương đôi mắt đen ngòm nhìn xuống cảnh tượng hãi hùng đó.

Jae Hyung bước vào rừng tre, đang leo lên đỉnh Gitdaebong thì dừng chân. Không có dấu vết của Ringo. Theo như tính toán của anh, dấu chân phải đi lên phía con đường leo núi. Trừ phi Ringo đã bay đi đâu mất. Anh lại đi xuống đường. Tại nơi xóa vết chân cuối cùng, anh rẽ những thân tre nhìn vào trong. Có một điểm những thân tre non đổ rạp xuống thành một đống. Có vẻ như đó là chỗ Ringo đã ngồi đè lên. Bên cạnh đó máu rỏ vương vãi. Đến lúc đó, Jae Hyung mới nhìn thấy vết chân từ trong rừng tre quay trở lại đường cái. Tới gần cổng, vết chân lẫn vào vết chân người và vết bánh xe hơi. Ringo không bỏ chạy. Nó đã trốn trong rừng tre theo dõi tình hình và sau đó thì đi theo ai đó. Mặc dù không thể nào tin được, nhưng dấu vết đang chỉ ra là như vậy.

Jae Hyung đi tới Sở cứu hỏa phía Đông. Anh đi vòng quanh Sở cứu hỏa nhưng không thấy dấu vết nào của chó. Anh thấy yên tâm trong giây lát. Nhưng ngay sau đó, anh nghĩ phải chăng mình đã mắc chứng hoang tưởng tự đại. Ringo đâu phải con người, nó là chó. Vì bị thương không thể đi xa được nên chắc hẳn nó sẽ trốn trong rừng. Sau khi phục hồi thể lực được ít nhiều, chắc hẳn nó đã đi đâu đó. Có lẽ là về túp lều trên núi.

Đúng như anh dự tính. Ở lối vào lều có dấu chân của Ringo. Anh lôi súng thổi phi tiêu trong ba lô ra, băng qua sân bước tới trước cửa túp lều. Bên trong vang lên tiếng gầm gừ khe khẽ. Đó là lời cảnh cáo của Ringo, tôi biết anh là ai, nếu lại gần tôi sẽ tấn công đấy. Jae Hyung vén tấm bạt nhựa mà anh đã lắp ở cửa túp lều.

Bên trong túp lều tối om, Ringo đang nằm dài phủ phục và cất tiếng thở hổn hển. Nó chỉ còn một bên tai. Đầu, gáy và bốn

chân dính đầy máu. Con chó ngẩng đầu gầm gừ nhưng chỉ là để thị uy. Đừng nói đến chuyện nhổm dậy, xem ra ngay việc giữ cái đầu ngẩng lên cho vững cũng đã quá sức nó. Chỉ có đôi mắt màu vàng vẫn lóe lên sáng rực, trừng trừng nhìn như thiêu đốt Jae Hyung.

“Mấy con chó này đã giết chết vợ tao.”

Tiếng Han Ki Jun lại vụt qua bên tai anh.

“Hai người kia là do mày giết đấy.”

Chập chờn hiện lên trước mắt anh hình ảnh Dong Hae nằm phơi thây trong vũng máu. Anh nghĩ tới thân hình bốc cháy của Park Nam Cheol. Và nghĩ đến cả hình ảnh ông ta tự chĩa họng súng vào hàm mình mà bóp cò. Ngoài cách đó ra, chẳng còn cách nào khác để xử trí mọi chuyện sau này. Bởi vì ông ta hẳn biết rõ hơn ai hết tiến triển bệnh tình đau đớn và thê thảm sẽ đến với mình khi bị bỏng toàn thân như vậy, trong tình hình ngay cả bệnh viện điều trị cũng không có như hiện nay. Mà có lẽ ngay khi bắt đầu nổ súng, ông ta đã quyết tâm tự sát rồi cũng nên.

Jae Hyung hít vào một hơi dài và ngậm súng thổi phi tiêu lên miệng. Cơ hội bắn chỉ có duy nhất lúc này thôi. Bây giờ là lúc Ringo đang kiệt quệ sức lực vì bị trúng đạn và mất máu, bây giờ là lúc anh có thể cho nó ngủ và hưởng cái chết êm ái. Bây giờ, có lẽ chỉ cần thuốc gây mê thôi cũng đủ khiến nó ngủ mãi mãi. Ringo ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cây súng thổi phi tiêu. Nó đang cố gắng hết sức giữ vẻ uy nghiêm cho tới phút cuối cùng. Jae Hyung nhớ tới cái đêm anh đưa con chó về Dreamland và đặt nó nằm lên bàn phẫu thuật. Anh nhớ tới hình ảnh chân nó giật giật và mắt nó mở ra vào giây phút anh gọi “Ringo”. Anh nhớ cảm giác lạ lùng dâng lên như sóng lớn trong ngực mình khi đó.

Jae Hyung cắn chặt đầu ống thổi giữa hai hàm răng. Sâu trong cổ họng, hơi thở anh nóng bỏng như một quả cầu lửa. Một hơi thở có thể cướp đi mạng sống của con chó, hơi thở đó đang thiêu đốt cổ họng anh đầy đau đớn. Anh muốn túm chặt lấy nó mà van xin.

Ringo, mày kết thúc mọi chuyện ở đây không được sao?

Chắc hẳn là Ringo sẽ không chịu kết thúc ở đây. Hẳn là nó sẽ không dừng lại cho tới khi kết liễu mạng sống của Han Ki Jun. Nếu anh là Ringo chắc chắn anh cũng sẽ hành động giống như Ringo bây giờ. Bằng chứng là việc xảy ra ở nhà Park Nam Cheol đêm qua. Việc anh lao tới húc vào Park Nam Cheol như vậy không phải là chuyện chẳng may, cũng không phải phán đoán nhầm. Đó là một lựa chọn rõ ràng. Lựa chọn của bản thân anh vì muốn giết chết Dong Hae. Ki Jun nói đúng. Anh chính là người đã giết chết hai bố con họ. Jae Hyung cố nuốt trôi cục lửa trong cổ họng. Anh bỏ cây súng thổi phi tiêu xuống, hạ tấm bạt nhựa và bước lui ra khỏi túp lều. Việc mà con người không làm được thì cũng không thể bắt ép loài chó làm được.

Chuồng chó và tủ lạnh nằm lăn lóc ngoài sân, cùng cả đống đồ đạc tạp nham khác... Jae Hyung kéo hết ra chất ở lối vào túp lều. Không được để Ringo ra khỏi lều. Nếu như anh không muốn phải giết chết nó, nếu như anh muốn ngăn chặn không để ai chết nữa. Sau khi chất đống chướng ngại vật xong, anh vào trong nhà vòm ni lông. Anh ngồi phịch xuống bên bếp lò. Nghĩ bụng phải nhóm lửa lên, nhưng anh vẫn ngồi yên bất động. Cái lạnh chọc thẳng vào đầu, nhưng cơ thể anh kiệt quệ rã rời như thể đang nằm phơi mình dưới cái nắng gay gắt giữa mùa hè. Anh lục tìm trong túi và lôi ra mẩu giấy của Yun Ju hai ngày trước.

Tới 7 giờ em về. Đợi em nhé. Yun Ju.

YUN JU 5

Mun Dae Seong dừng xe trước cổng chính Trại 2.

“Cô mang đồ ra đây. Tôi đợi.”

Yun Ju tháo dây an toàn và quay sang nhìn Mun Dae Seong. Thằng nhãi này, tưởng ăn nói hống hách như vậy là oai lắm hay sao.

“Tôi đã nói là không cần, hình như ít nhất cũng phải năm lần rồi đấy.”

“Không cần phải từ chối. Tại tôi thấy cái trò đi đi lại lại này khổ sở cho cô quá. Mà cũng nguy hiểm nữa. Cô chưa bao giờ ra đường một mình sau giờ giới nghiêm phải không? Mà cũng chẳng cần phải đi đâu xa. Cô cứ ra ngay trước cổng này đứng thử xem. Cứ mười phút lại vang lên tiếng hét phụ nữ. Nhưng chẳng một ai bận tâm đâu. Ngay trong con hẻm gần nhà tôi cũng vậy...”

“Tôi chẳng có việc gì phải ra ngoài sau giờ giới nghiêm cả.”

Mun Dae Seong nhìn vào mắt Yun Ju, đưa ngón cái chỉ về phía tòa nhà Trại 2 bên ngoài cửa sổ xe.

“Trong kia cũng không phải vùng an toàn đâu. Có rất nhiều phụ nữ ở yên trong nhà mà cũng bị đấy. Tôi đoán sau mười tháng nữa, sẽ có vô số Hwa Yang baby ra đời cho mà xem.”

Yun Ju lặng người nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong mắt Mun Dae Seong. Cô nhớ tới quy định dành cho người lưu trú trong trại mà cô thấy trên bảng tin. Quy định rằng những người lưu trú là nữ ở tầng hai nhất định phải khóa cửa phòng, ban đêm không được đi lại một mình trong tòa nhà...

“Cô đâu cần phải chuốc khổ vào thân như vậy. Nếu cô đến ở nhà tôi thì có thể ăn ngon ngủ yên, lại được an toàn, rồi cùng nhau làm việc cũng tốt mà.”

Ngôi nhà ấm áp có bếp sưởi chạy bằng ga, vòi tắm nước nóng ấm áp, bữa cơm đàng hoàng tươm tất... những thứ đó rõ ràng rất có sức mê hoặc. Cả món cà phê mà cô được tiếp đãi khi tới đó cũng vậy. Hôm đó, sau khi dông dài đủ thứ chuyện về cà phê và máy espresso của Ý giá hơn một triệu won, Mun Dae Seong hỏi đầy vẻ kiểu cách.

“Chị muốn dùng cà phê kiểu gì nào? Espresso, americano, latte, tất cả đều có hết.”

Không biết bao lâu rồi cô mới lại nghe thấy những danh từ đó, Yun Ju dò dẫm nhớ lại rồi đáp.

“Tùy cậu thôi.”

Mun Dae Seong đưa cô một cốc espresso. Đó cũng chính là lúc cô được nghe câu “Chúng ta sống chung đi”. Đó cũng là lúc cậu ta bỏ cách nói lịch sự, thản nhiên đặt tay lên vai cô. Ngụm espresso nóng mắc nghẹn ở cổ họng cô như một lưỡi câu.

“Cô cũng đâu có ghét tôi mà, phải không nào?”

Theo phân tích của con chim báo bão trong đầu cô, câu nói này nghe giống như “Trên đời này đào đâu ra thứ gì miễn phí chứ?” Ánh mắt Mun Dae Seong đã kịp vật cô ra trên giường rồi. Theo tính cách của Yun Ju thì kiểu nhìn đó quá đủ để cô cho cậu ta một cú đá vào hạ bộ, nhưng rốt cuộc cô chỉ gạt bàn tay đang đặt trên vai mình ra mà bảo “Tôi từ chối.” Từ đó về sau, cô không đến căn nhà đó nữa. Trong túi áo rét, cô nhét cái bình xịt tóc mini mà cô thó được ở nhà ấy. Đã hơn hai chục lần cô phải cố nhịn để

không nổi xung lên mà xịt thứ đó vào mắt Mun Dae Seong. Cô phải cố chịu đựng cho đến giây phút cùng đường, khi mà có nhịn cũng không giải quyết được vấn đề nữa. Người tìm đến tờ *Kyeongwon Hằng ngày* là cô, người nhờ vả tìm đường cũng là cô. Hơn hết, cô cần có xe. Mun Dae Seong liên tục nhắc cho cô nhớ điểm đó. Qua lời nói, qua thái độ, qua nét mặt.

Yun Ju đang gửi gắm hy vọng vào cái điện thoại vệ tinh. Nếu liên lạc được với trưởng nhóm, cô định sẽ nhờ công ty tìm đường cho cô thoát ra. Ít nhất cũng hy vọng sẽ biết được chút tình hình bên ngoài. Xem có đúng là tình hình đã chuyển từ "giam cầm" Hwa Yang sang "bỏ rơi" Hwa Yang như chính mắt cô đọc được hay không. Vấn đề là ở chỗ chẳng ai biết cái điện thoại đó ở đâu cả. Theo như hướng dẫn của Mun Dae Seong, cô đã chạy ngược chạy xuôi đến từng cơ quan công sở, trạm tiếp sóng truyền hình vệ tinh, công ty xây dựng, sân golf... nhưng chẳng thu được gì. Hôm nay, cô đã tìm đến một nhà thờ mới mở tại một khu dân cư ở núi Songyi. Trong khi lục tìm những tờ báo cũ mà *Kyeongwon Hằng ngày* cung cấp, cô đã để mắt đến bài phỏng vấn vị mục sư của nhà thờ đó. Ông ta nói dự định hai tuần nữa sẽ đi làm công tác truyền giáo ở Nepal. Ngày đăng bài báo là 20 tháng Một. Như vậy nhiều khả năng là ông ta không đi được. Và hẳn là trước khi đi, ông ta đã chuẩn bị những thiết bị thông tin sẽ dùng ở vùng sâu vùng xa. Phán đoán của cô chỉ đúng một nửa. Vị mục sư đã trở thành một thi thể nằm dưới chân thánh giá. Trong chỗ hành lý đã đóng gói không có thứ cô cần. Cô quá sức chán nản tới mức suýt nữa thì gào lên với cái xác. Mục sư, ngài định gọi điện bằng thánh giá hay sao vậy hả?

"Chẳng phải giờ cũng đến lúc tỉnh mộng rồi sao? Cô tưởng *Nhật báo Hanjin* sẽ bất chấp nguy hiểm chỉ để cứu một mình cô thôi sao? Tôi cũng thấy thương hại cô, tôi nghĩ thời gian trôi qua rồi cô sẽ tự hiểu nên lâu nay tôi vẫn làm theo ý cô, nhưng..."

"Phóng viên Mun Dae Seong!"

Mun Dae Seong ngừng nói và nhìn cô với vẻ mặt như hỏi "Sao hả?" Yun Ju cầm chiếc ba lô để trên đầu gối lên tống sang cho Mun Dae Seong. Bên trong ba lô có đựng laptop cùng mấy thứ đồ dùng mà Mun Dae Seong cho mượn. Ngay cả chiếc ba lô đương nhiên cũng là của Mun Dae Seong. Mun Dae Seong ngơ ngác cầm lấy ba lô. Yun Ju mở cửa xe đặt một chân ra ngoài và nói.

"Xem ra đến tận bây giờ cậu vẫn chưa biết nhỉ, nhưng tôi với cậu không cùng một hạng cân đâu."

Nét mặt Mun Dae Seong thoắt đanh lại. Cái đuôi mắt cụp xuống lúc này xếch ngược lên như mũi tên.

"Muốn đấu với tôi thì trước tiên về luyện sức đi rồi hẵng đến."

Yun Ju xuống xe và đóng sập cửa lại. Cô dồn sức vào hai chân rảo bước tới trước cổng chính. Từ sau lưng cô bay tới tiếng hét.

"Này, cô dừng lại đó. Tôi vẫn chưa nói xong mà."

Có tiếng mở cửa xe. Yun Ju nhanh chóng bước vào trong tòa nhà và đóng cổng, cài then. Trong lúc cô bước về phía cửa ra vào tòa nhà, sau lưng cô vang lên một tràng chửi rủa dữ dội, bao gồm đủ các thể loại ví von về người và động vật, sự chung đụng loạn luân cùng với các bộ phận duy trì nòi giống của cả đực lẫn cái. Khi cô sắp đến cửa ra vào thì nghe tiếng xe Mun Dae Seong lao đi đánh uỳnh. Trước mắt cô sừng sững tòa nhà lạnh lẽo đến rợn người. Đột nhiên cô nhớ tới Dreamland. Nơi có cột đèn bật ánh sáng đỏ để đêm khuya, thú hoang tìm đến không bị giật mình, nơi có cánh diều màu vàng bay phất phơ ở khu mộ của những con vật đã chết,

nơi mà thay cho tiếng gà là tiếng chó sủa đánh thức cô dậy, nơi mà buổi tối, khi cô bước vào phòng khách, Seung Ah sẽ hỏi vọng từ lan can tầng hai xuống "Chị Yun Ju phải không ạ?", nơi đã bị thiêu rụi và biến mất, nơi đó - nhà của Jae Hyung.

Cô nghĩ tới Jae Hyung - người không một lần tỏ ra khó chịu dù phải nhường phòng đọc sách và phòng ngủ của mình cho cô. Ký ức về cái đêm hai người bên nhau ở cầu thang thoát hiểm ôm lấy đôi vai cô như một giấc mơ. Cảm giác bình yên mà cô cảm nhận vào giây phút Jae Hyung nhoài người tới, cùng với niềm khao khát mãnh liệt dâng lên sau đó... tất cả cứ hiện lên sống động trong cô. Ngày một lần, cô được gặp Jae Hyung trong chốc lát, mỗi lần gặp anh, cô lại cảm thấy nỗi khao khát giống như vậy. Từng giây từng phút, cô đều phải chiến đấu với sự cám dỗ chỉ muốn ghì chặt lấy và kéo anh ngồi xuống. Cô muốn nói hôm nay ở lại đây với em đi. Cô biết, chỉ cần cô nói vậy thôi, chắc hẳn anh sẽ làm như thế. Bởi cô đọc được trong mắt anh biết bao nhiêu ham muốn giống hệt cô. Nhưng cô không nói, bởi vì chỉ có ham muốn thôi thì không đủ với anh. Jae Hyung là người chỉ có thể sống được khi có lý do để sống tiếp. Khi anh nói phải đi tìm Ringo cô đã xác định chắc chắn điều này. Jae Hyung không phải là đi tìm Ringo, mà anh đang đi tìm lý do để sống. Cũng như bản thân cô đang đi tìm đường sống cho mình vậy. Cô cũng nhận ra rằng, phải có đầy đủ cả lý do và con đường để sống thì mới có thể cùng nhau rời khỏi đây. Cô nhận định, có lẽ phải sau khi làm được như thế thì mới có thể thực sự bắt đầu. Bắt đầu cái mà người ta thường gọi là "tình yêu".

Gió thổi dữ dội. Đầu mũi cô cay sè. Cô rụt cổ lại và đi lên bậc tam cấp trước cửa ra vào. Trên bảng tin có dán một thông báo mới.

Xin thông báo, Trại 2 dự định sẽ đóng cửa vào lúc 9 giờ sáng

ngày 14 tháng Hai.

Trước cửa phòng sát khuẩn ở tầng một trống hoác. Người quản lý cũng không thấy đâu. Từ mấy ngày trước đã có tin đồn sẽ đóng cửa các trại tập trung. Nghe nói số người nhiễm bệnh tăng lên, số người đến lưu trú giảm đi nên ngoại trừ Trại 1, những trại còn lại đang lần lượt bị đóng cửa. Xem ra bây giờ đã đến lượt Trại 2 rồi. Yun Ju dán mắt vào bảng tin tìm mẩu giấy nhắn mà Jae Hyung để lại. Không có. Cô thấy toàn thân rã rời, theo sau đó là cảm giác bất an. Đã ba ngày nay cô không gặp được anh. Hôm kia, cô có để lại mẩu giấy bảo tối mai sẽ về, nhưng hôm qua, ngay cả mẩu giấy đó cũng không thấy đâu. Yun Ju viết mẩu giấy mới và dán lên bảng tin.

Nếu anh về, dù có muộn thì cũng cứ đứng trước cột đèn giao thông bên kia đường, dùng đèn pin làm tín hiệu. Em sẽ ra ngay. Yun Ju.

Yun Ju nhét mấy mẩu giấy cùng bút bi vào trong túi áo khoác và đi về phía phòng sát khuẩn. Nữ quản lý chuyên kiểm tra sức khỏe đã được đổi. Người phụ nữ mới này đứng trước mặt Yun Ju không quá năm giây. Cô ta nhìn mắt Yun Ju một cái, sau đó bảo vào được rồi. Yun Ju đi vào phòng tắm.

Giống như những trại khác, trong một tuần qua, Trại 2 cũng có nhiều thay đổi. Thay đổi theo kiểu thủy triều rút, chỉ có người ra chứ không có người vào. Trước tiên là người quản lý bị thay đổi từng ngày. Yun Ju thấy thật thần kỳ là đến giờ vẫn còn cán bộ công chức của thành phố để mà thay đổi. Trừ quân lính ra, trong tình cảnh này, liệu còn được mấy người vẫn giữ được công việc chứ? Mà dù có đi nữa thì cũng còn được mấy người thoát khỏi căn

bệnh truyền nhiễm? Lúc Yun Ju vào đây, trong trại có hơn 150 người, tới ngày thứ năm, tức là đêm qua, đã giảm xuống còn 19 người. Trong giờ kiểm tra sức khỏe diễn ra vào mỗi buổi sáng, những người được xác định là mắc bệnh bị đưa lên xe tải quân dụng và chở đi đâu mất. Không một ai biết những người đó đi về đâu, mà cũng chẳng ai bận tâm. Kể từ hôm kia, xe tải quân dụng không xuất hiện nữa, những người mắc bệnh cứ thế bị đuổi ra đường. Không phải người quản lý, mà chính những người còn lại trong trại đồng lòng đuổi họ ra. Sáng nay, một người phụ nữ phản đối đám người trong trại đã lôi chồng bà ta ra, liền bị đánh hội đồng và đuổi luôn ra cùng chồng. Chính là người phụ nữ đã chửi mấy nữ ca sĩ thần tượng xuất hiện trong chương trình ca nhạc trên tivi là "Mấy cái đồ chó chết". Và đó cũng là người cuối cùng còn lại chung một phòng với Yun Ju cho tới đêm qua. Theo như nội dung bản thông báo thì những người còn sống tới sáng mai sẽ có thể lựa chọn một trong hai phương án. Hoặc là chuyển đến Trại 1 ở chân núi Bu Yong, hoặc tự đi mà tìm đường sống.

Yun Ju chỉ rửa mặt qua loa rồi vào phòng. Cô bật đèn và đưa tay đóng cửa phòng sau lưng. Cô bấm nút khóa ở tay nắm cửa rồi đứng thừ người ra. Căn phòng trống hoác như đang nói với cô: Tuần trước dù sao vẫn còn đỡ hơn, đúng không? Mặc dù đến chỗ duỗi chân còn chẳng đủ, nhưng ít ra cũng còn có những con người đang hít thở. Yun Ju dùng chân gạt đám túi ni lông, vỏ bánh kẹo, mảnh giấy báo... vung vãi trong phòng, bước tới bên cửa sổ xây nhô ra và ngồi lên bậu cửa. Vị trí này nhìn ra cột đèn giao thông ở bên kia đường. Bậu cửa này là chỗ cô đã quen ngồi co ro như con mèo mà nhìn ra đường, ăn uống, ghi chép tư liệu hằng ngày và ngủ. Nhờ vào ngọn đèn gắn ở phía trong khung cửa, cô thường làm gì đó cầm cự trong đêm cho đến tận khuya. Hoặc là lục lại những tờ báo cũ mà cô mang về từ tòa soạn *Kyeongwon Hằng ngày,* hoặc viết những việc ngày mai định làm vào mẩu giấy.

Lâu lắm rồi bên ngoài cửa sổ mới sáng như vậy. Trăng rằm đã mọc và những ngôi sao đã hiện trên nền trời, vẫn chưa tới giờ giới nghiêm nhưng không thấy cả xe cộ lẫn người qua lại trên đường. Chỉ có lá khô trông như những cánh bướm đen bay lượn giữa những ngọn đèn đường đã vỡ. Jae Hyung đang ở Dreamland chăng? Không thể có chuyện anh ấy ở đó liền hai ngày trời không về được. Hay là có chuyện gì xảy ra rồi? Liệu có phải anh ấy bị cái rét đêm qua quật ngã rồi chăng? Hay là đến giờ anh ấy mới phát bệnh? Những ý nghĩ chẳng lành cứ nối đuôi nhau hiện ra. Cô thấy hối hận vì sáng nay đáng ra phải thử đến Dreamland xem sao. Thay vì lôi Mun Dae Seong đi tìm vị mục sư đã chết.

Thứ Năm, ngày 13 tháng Hai. Tuần thứ ba từ khi bệnh Mắt đỏ xuất hiện, tuần thứ hai từ khi Hwa Yang bị phong tỏa.

Yun Ju bắt đầu ghi chép tư liệu hằng ngày vào mảnh giấy.

Không còn tiếng súng trên đường. Những thứ liên quan đến tiếng súng cũng đã hoàn toàn biến mất hoặc là đang dần biến mất. Thứ biến mất hoàn toàn là lũ chó. Trong mấy ngày đi khắp nơi ở Hwa Yang, không thấy bóng dáng một con chó nào cả. Ngay cả lũ chó hay lang thang ở chân núi hay cánh đồng cũng không còn nữa. Những người cầm súng thì đang biến mất dần. Ngoại trừ Tòa thị chính, trước những cơ quan chính yếu, các chốt gác phần lớn đều bỏ trống. Số lượng các trạm kiểm soát bỏ trống cũng liên tục tăng lên. Hôm qua, đội tuần tra giờ giới nghiêm cũng không thấy xuất hiện. Tiếng súng chỉ còn vang lên ở vùng ven thành phố hoặc từ dưới thung lũng. Quân lính trước đây đông như vậy, họ đã đi đâu cả rồi? Họ lui quân ra bên ngoài đường phong tỏa rồi

sao? Chắc không phải vậy. Hơn hết là không có sự di chuyển quy mô lớn nào đủ để gọi là “rút quân”. Theo tư liệu thu thập được, nơi mà những binh lính biến mất này rút về là Bệnh viện Hwa Yang. Họ hoặc là đã chết, hoặc đang chết dần. Không hề có dấu hiệu cho thấy được tiếp thêm viện binh từ bên ngoài. Với đà này, chưa tới một tuần nữa, Hwa Yang sẽ trở thành một thành phố vô chính phủ.

Ngược lại, lực lượng quân đội ở khu vực đường phong tỏa lại có vẻ đang dần dần đông lên và được tăng cường. Đường vành đai nối với các thành phố khác, quốc lộ, đường hầm... thì khỏi cần bàn, và nghe nói ngay cả ở khu vực thung lũng, quân lính được trang bị vũ khí hạng nặng cũng đang dựng hàng rào phong tỏa hai ba lớp. Đêm đến, trực thăng trinh thám rọi đèn pha không ngừng quần thảo khắp ngoại ô thành phố...

Ngay cả khi tìm đến Mun Dae Seong lần đầu tiên, Yun Ju vẫn còn ôm kỳ vọng. Rằng nếu cứ xắn tay áo lên mà chiến đấu thì thế nào cũng sẽ tìm được đường thoát ra. Chẳng phải vẫn có vô khối người vượt qua được vĩ tuyến 38[31] hết sức nghiêm ngặt đấy thôi? Thời gian càng trôi đi, càng cố gắng tìm đường cô chỉ càng thấy chán nản. Việc thoát ra giờ đây tựa như một “giấc mơ”. Những người ôm giấc mộng đó đang biến mất dần cùng với tiếng súng. Cứ ra quảng trường Tòa thị chính là sẽ có thể nghe thấy vô số “câu chuyện đêm qua” xảy ra ở đường địa giới trong thung lũng.

Quảng trường Tòa thị chính là nơi đám đông hàng nghìn người tụ tập cho qua ngày. Những con người mặt che kín bằng đủ thứ như kính mát, kính phòng hộ, khẩu trang, khăn mặt... kéo đến ôm theo kỳ vọng như xem có tin tức gì mới về bệnh Mắt đỏ chưa,

chính phủ đã ban hành chính sách tích cực nào chưa. Họ dựng trại ngồi đó trao đổi những lời đồn đang lan khắp nơi hoặc những tin tức này nọ. Như phải đi đến đâu thì mới tìm được xăng dầu, nhu yếu phẩm với trang bị bảo hộ; bệnh viện nào còn mở cửa và nhận bệnh nhân viêm ruột thừa với bệnh nhân tiểu đường; trực thăng chở hàng cứu trợ khi nào mới chở hàng đến và sẽ chở tới đâu... Đến giờ giới nghiêm, trên quảng trường chỉ còn lại những lều trại không người. Hết giờ giới nghiêm, những người còn sống sót đêm qua cùng với những khuôn mặt mới lại lấp đầy quảng trường. Họ mang theo cơm nắm, cơm cuộn, cà phê... đến chia nhau ăn rồi chen chúc cầm cự cho qua ngày. Không biết từ bao giờ, đám quân lính ở Tòa thị chính cũng bắt đầu để mặc cho những người này tụ tập. Có vẻ như quân lính đã quyết định rằng, chừng nào những người tụ tập không có những hành động tập thể uy hiếp đến bản thân họ thì họ cũng sẽ không cưỡng chế giải tán. Mà có lẽ họ chẳng còn hơi sức đâu để làm thế nữa. Có bắt cả đám đông thì cũng chẳng còn chỗ nào để nhốt.

Đôi khi Yun Ju thấy thắc mắc. Tại sao mọi người lại không ngồi yên một chỗ đi? Họ rời bỏ ngôi nhà an toàn của mình, kéo ra tụ tập ở quảng trường nơi chỉ có nguy cơ lây bệnh với quân lính trang bị vũ trang, cái lạnh cùng cái đói đang đợi họ... lý do thực sự cho việc này là gì? Phải đến giờ đây, khi chỉ còn một mình trơ trọi trong căn phòng này, dường như Yun Ju mới tìm ra được câu trả lời. Những người đó tụ tập để được gặp “ai đó”. Họ chạy đến nơi ấy vì muốn gặp ai đó xác nhận giúp rằng mình vẫn còn sống, ai đó để có thể cùng ngồi nhìn nhau, cùng sợ hãi và tức giận, cùng chia nhau ăn gì đó, ai đó giúp họ quên đi bàn tay thần Chết đang siết lại từng giây từng phút. Với Yun Ju, nơi đó chính là Jae Hyung. Cô muốn đến với anh. Cô nhớ anh. Đêm dài đến phát điên lên được.

Sáng ngày 14, Yun Ju không đi sang Trại 1. Hành lý duy nhất của cô là những mẩu giấy của Jae Hyung, cô đút hết vào túi

quần và đi lên Dreamland. Trước mắt cô là một cảnh tượng hoang tàn hơn rất nhiều so với những gì cô nhớ. Bức tường ngoài chỉ còn trơ khung, đống đổ nát cháy đen của ngôi nhà, lơ lửng trên cảnh hoang phế đó là mùi dung môi và sự im lìm. Trong sân không có một dấu chân nào. Chỉ có dấu vết ai đó đã đến là còn lưu lại trong chiếc xe cứu thương. Cửa sổ xe bị vỡ, cửa xe đang mở, trên sàn xe lăn lóc chuồng di động, ván hậu, túi đựng xác. Những dấu vết này ít nhất là từ hai ngày trước. Bởi vì ngày cuối cùng có tuyết rơi là vào hai hôm trước.

Yun Ju đi tới mở cửa cái lán trong sân. Một bên vách tường củi chất thành đống cao, trước cửa lò đặt một chiếc ghế bệt. Bên cạnh ghế vẫn để nguyên cái cốc cà phê mà cô đưa cho Jae Hyung vào cái ngày hỏa táng Star. Cô ra khỏi lán, đi lên khu mộ động vật. Khi đến gần chỗ có đám cây cối um tùm cành lá đan lấy nhau như mái nhà, cô thấy lác đác xuất hiện vết chân người, vết chân đó dẫn tới chỗ cổng tường rào. Cổng tường rào mở toang, dưới cổng có lỗ đào. Yun Ju thử nhớ lại con đường đi lên túp lều trên núi. Cô chỉ còn nhớ lờ mờ. Liệu cô có tìm được đường không nhỉ? Cô mới chỉ đến đó đúng một lần, vào cái ngày mà Star chết.

Yun Ju bước ra phía bên ngoài tường rào. Cô men theo con đường leo núi ngập những tuyết mà đi, cố gắng không để mất dấu những cột chỉ đường thỉnh thoảng lại xuất hiện. Đầu tiên, cô đi theo bảng chỉ đường viết “Chòi nghỉ chân khu chứa nước bỏ hoang”. Đó là cái tên quen thuộc mà cô đã nhiều lần nghe Jae Hyung nhắc tới. Từ chòi nghỉ chân, cô đi theo biển chỉ đường ghi dòng chữ “Đỉnh Seseok-bong 2,3 km”. Thỉnh thoảng cô lại gặp người. Một người đàn ông trung niên đeo ba lô, một đôi nam nữ cùng một đứa bé giống một gia đình, rồi một đám nam thanh niên. Ngoại hình và phong thái khác nhau, nhưng có một điểm chung là trông họ không giống như khách leo núi. Bọn họ không đi dọc theo con đường leo núi. Họ leo xuống dưới dốc núi rồi đứng thần người

ra, hoặc ngồi lên ba lô ăn gì đó, hoặc tụ tập dưới gốc cây rì rầm nói chuyện. Với Yun Ju, được nhìn thấy người thế này thật là dễ chịu. Bất kể họ làm gì hay tại sao lại ở đó đi nữa.

Khoảng 2 giờ chiều, cô đến được túp lều. Nơi đây, trong sân cũng không in một dấu chân nào. Cũng không thấy dấu vết đi lại. Đủ thứ đồ tạp nham phủ đầy tuyết nằm lăn lóc trong sân, trong túp lều trống hoác có cái chăn dính máu, trong nhà vòm ni lông còn lưu dấu vết của Jae Hyung. Cái bếp lò chất củi cháy dở, cái chăn mỏng, một túi thịt gà dành cho chó con, vỏ túi đã xé nhưng vẫn chưa ăn, và một bao thức ăn cho chó.

Ở đây đã xảy ra chuyện gì chăng? Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng là Jae Hyung đã gặp Ringo. Hẳn cả hai đã rời khỏi đây ít nhất là từ hai hôm trước. Yun Ju ngồi khuỵu xuống lối vào trước sân. Tâm trạng cô thật mịt mù.

Jae Hyung, anh đang ở đâu vậy?

KI JUN 5

Tiếng chuông báo thức khiến Ki Jun tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cảm giác có cái gì đó thật khó chịu khiến anh tỉnh cả ngủ. Ki Jun dựa đầu vào lưng ghế nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh đèn huỳnh quang phản chiếu nên anh không nhìn thấy bên ngoài. Chỉ có cảm giác ớn lạnh lan dưới cổ anh như một đợt sóng. Không phải cái lạnh từ cảm giác cơ thể. Đó là có khí lạnh mà anh cảm nhận được từ trong vô thức. Dù chỉ vụt qua rồi biến mất, nhưng Ki Jun có thể khẳng định chắc chắn. Đó là có một ánh mắt đang nhìn anh. Ánh mắt từ bên ngoài ẩn mình trong bóng tối và nhìn vào bên trong. Ki Jun nhổm dậy khỏi ghế, cầm đèn pin bước ra ngoài.

Phía trước Sở cứu hỏa tối đen như giữa đêm khuya trên núi. Bởi tất cả những thứ trông giống như đèn đường ở khắp các ngõ hẻm, đường cái... đều đã vỡ hết không sót cái nào. Ngay cả tấm biển "Trung tâm trợ giúp 119" cũng đã bị bẹp rúm ró. Đó là tác phẩm của mấy kẻ chuyên ẩn mình ném đá mỗi khi đêm xuống. Ki Jun bật đèn pin rọi xung quanh. Có ai đó siêng năng đã cào sạch tuyết nên chẳng hề còn lại một dấu chân nào.

Chạy trốn đi đâu rồi nhỉ? Không phải là nhà để xe. Bởi vì ở đó đã hạ cửa cuốn và cài cả then bên trong để chống bọn trộm đông lúc nhúc chuyên trộm xe, trộm xăng dầu. Ki Jun bước về phía sân sau nơi có bãi đậu xe. Quả nhiên đúng như dự đoán, có ai đó đeo đèn pin đội đầu đang di chuyển về phía góc quẹo của tòa nhà. Người đó đi men sát vào tường, từng bước từng bước một. Ki Jun rọi đèn pin về phía ấy.

"Ai đó?"

Đối tượng vụt quay người lại. Ánh đèn pin đội đầu rọi tới mắt Ki Jun. Hai luồng sáng giao nhau giữa bức tường, và đó cũng là lúc anh nhận ra người kia là ai. Ki Jun hỏi:

"Anh làm gì ở đó vậy hả?"

"Tôi chỉ đi bộ một chút thôi."

Seo Jae Hyung tắt đèn pin và nhét súng thổi phi tiêu đang cầm trên tay vào túi quần đằng sau.

"Tôi không biết Sở cứu hỏa chúng tôi lại là cung đường tản bộ của khu này đấy."

Seo Jae Hyung lẩm bẩm gì đó và định cứ thế đi ngang qua anh luôn. Ki Jun chộp lấy cánh tay Jae Hyung, túm anh ta quay lại phía mình.

“Anh có nhìn thấy thằng nào nhòm qua cửa sổ vào trong văn phòng không nhỉ? Vừa mới lúc nãy thôi.”

Seo Jae Hyung bóp cổ tay Ki Jun, gỡ ra khỏi cánh tay mình. Ánh mắt anh ta vẫn nhìn xoáy vào Ki Jun. Ánh mắt như trả lời “Không thấy”. Ki Jun lại thêm một lý do để không ưa Seo Jae Hyung. Đó là những ngón tay dài và mềm mại như tay con gái. Chắc hẳn ngoài việc vuốt ve lũ chó ra thì bàn tay này chẳng bao giờ động vào việc gì. Anh muốn hỏi xem Jae Hyung đã đi nghĩa vụ quân sự chưa, nhưng anh cố nhịn mà hỏi về thứ mà anh thấy thắc mắc hơn.

“Sao anh lại mang theo súng gây mê?”

“Chuyện đó không quan trọng, có điều này tôi muốn nói trước với anh.”

Seo Jae Hyung nheo mắt nhìn thẳng vào Ki Jun.

“Xin anh đừng ra ngoài một mình. Đặc biệt là vào ban đêm.”

Ki Jun đờ người ra không biết nói gì mất một thoáng, trong lúc đó, Seo Jae Hyung đã rời khỏi sân sau. Anh ta nhanh nhẹn hơn anh nghĩ. Tưởng anh ta vừa cất bước thì thoắt cái đã biến mất khỏi tầm mắt rồi. Nhanh không kém gì ánh mắt mà anh cảm thấy khi vừa tỉnh giấc. Ki Jun bước về phía góc rẽ tòa nhà mà Jae Hyung vừa đứng lúc nãy. Anh rọi đèn pin tứ phía. Không thấy có gì khác thường cả. Vài dấu chân người in trên tuyết, các nhà dân gần đó hầu hết đã tắt đèn. Ki Jun xem đồng hồ đeo tay. 8 giờ 10 phút. Đến giờ giao ca rồi.

Trong lúc đó, những thành viên thuộc tổ trực đã xuống văn phòng. Năm người ngồi trước bàn có bày sủi cảo để ăn tối, một người ngồi ở ghế xô pha trong góc. Ki Jun đi đến ngồi trước bàn.

Anh nhai sủi cảo mà như nhai rơm. Đó là triệu chứng bất mãn buồn bực xuất phát từ việc anh đã không đánh được cái thằng mà anh muốn nện cho một trận.

Kẻ giết chết Park Dong Hae là Ringo, Ki Jun chắc chắn điều này. Nếu không thì chẳng có lý do gì để Seo Jae Hyung cầm súng gây mê mà lảng vảng trước ngôi nhà đó cả. Tại sao anh ta lại cứu con chó đó? Anh ta có toan tính gì mà làm thế? Dù cho Park Dong Hae chẳng khác nào một thằng chó dại đi nữa, anh ta cũng không thể vỗ tay mà nói "Chết là phải lắm" được. Cảnh tượng mà anh nhìn thấy trong cái hồ đêm đó đã khiến anh choáng váng không kém gì cái chết của vợ anh. Tựa như anh vừa nhìn thấy hiện trường nơi vợ mình bị sát hại. Vũng máu đọng trên mặt nước đóng băng, những vết chân chó in trên vũng máu, xác người mà mũi và tai bị cắt xé tơi tả. Đáng ra khi ấy anh phải xô luôn Seo Jae Hyung xuống vũng máu đó mới phải. Và nhân đó nện cho anh ta một trận thừa sống thiếu chết. Để anh ta trắng mắt ra mà nhìn cho rõ con chó chính tay mình cứu sống đã gây ra những trò gì, để anh ta không còn giở được cái trò nhân đạo chủ nghĩa nửa vời ra nữa.

"Đội trưởng, đi thôi ạ."

Trưởng ca Yu cầm chìa khóa xe cứu hộ và gọi anh. Ki Jun buông đũa. Anh nóng lòng muốn đi tìm Ringo ngay lập tức. Anh muốn lần này phải kết liễu mạng sống của nó. Cùng với mạng sống của cái thằng đã cứu sống nó.

"Đội trưởng."

Lần này là tiếng gọi của thành viên đã bỏ bữa tối mà nằm dài trên ghế xô pha.

"Hôm nay chắc tôi không đi được. Người tôi không được khỏe."

Ki Jun gật đầu.

“Cứ lên ký túc xá nghỉ đi. Nhớ bật máy sưởi cho ấm.”

Anh không hỏi cụ thể không khỏe ở đâu và như thế nào. Anh cũng không nhìn vào mắt thành viên đó. Anh sợ lỡ đâu mình lại nổi giận. Anh sợ biết đâu lại nhìn thấy một đôi mắt đỏ. Chỉ có ai đó chào “Sáng gặp nhé”, rồi các thành viên khác cũng vậy. Ki Jun lên đường hướng về phía Tòa thị chính.

Trên quảng trường Tòa thị chính, những bó đuốc đang bốc cháy ngùn ngụt. Người đông khoảng gấp đôi buổi sáng. Chỉ nhìn sơ qua cũng thấy có vẻ đã vượt xa con số 10.000 người. Chiếm lĩnh cây cầu Hwa Yang 1 nối với trục đường trung tâm là những xe cộ hạng nặng như xe buýt, xe tải, xe container, máy xúc, cần cẩu... Ki Jun dừng xe cứu hộ tại một góc quảng trường. Phía sau anh, xe cứu hỏa và xe cứu thương thuộc sở phía Đông đậu thành một hàng. Sau khi đã trực ở đây suốt mười hai tiếng, các thành viên đội phía Nam quay về nhiệm sở.

Từ ba ngày trước, quảng trường này đã không còn phân ngày đêm gì nữa. Đến đêm, mọi người cũng không về nhà. Họ thắp đuốc khắp nơi và ở lại qua đêm giống như ban ngày. Các đội lính cứu hỏa cũng đã thay phiên nhau trực ở đây được ba ngày rồi. Họ đợi mà chẳng biết là đang đợi điều gì. Tất cả đều cảm nhận thấy có điều gì đó sắp xảy đến. Và tất cả cũng biết rõ rằng, dù điều đó có đến thì hầu như cũng chẳng thể làm gì được.

Lính cứu hỏa thành phố Hwa Yang giờ đây đã giảm xuống còn 31 người. Trong số đó không có lấy một người ở vị trí chỉ huy tổ chức. Người duy nhất ở cấp đội trưởng còn sót lại, đó là Ki Jun. Anh chia 28 người vào các đội phía Đông và phía Nam, mỗi đội lại chia nhỏ hơn thành tổ trực chiến và tổ đợi lệnh; ba người còn lại thì phân về Phòng điều hành. Phương châm hành động mà anh

đưa xuống rất đơn giản. Gặp gì làm nấy, và chỉ làm những việc vừa sức mình.

Phần lớn lính trong đội đều chỉ còn lại một mình như Ki Jun, hoặc là đang dần dần chỉ còn lại một mình. Mặc dù vậy, họ vẫn ngày ngày ngồi trên xe cứu hỏa làm việc, Ki Jun nghĩ họ làm vậy là để trốn chạy. Trốn chạy khỏi cơn giận dữ đối với tất cả mọi thứ đã đẩy họ tới cái thực tại này, khỏi nỗi khiếp sợ trước cái chết đang dồn đến từng giây từng phút, trốn chạy khỏi sự đau buồn khi mất đi những người mà mình yêu thương, khỏi nỗi cô đơn vì chỉ còn lại trơ trọi một mình, và khỏi nỗi tuyệt vọng khi nhận thấy sẽ không thể nào tìm lại được cuộc sống bình thường. Cũng giống như biết bao con người đang tụ tập ngồi lại quảng trường kia mà kể lể trút giận, vỗ tay và hy vọng vào ngày mai để tin rằng mình vẫn sống.

Chỉ huy đám đông trên quảng trường là một chiếc xe tải không rõ ở đâu ra, được trang bị micro và dàn âm thanh. Chủ chiếc xe dành cơ hội diễn thuyết cho bất cứ ai muốn nói, và phát những tờ giấy có nội dung thảo luận và thông báo. Già trẻ gái trai cầm micro thổ lộ hết mọi nỗi niềm, hoặc oán giận cái thế giới ngoài kia, hoặc chỉ trích chính phủ, hoặc bày tỏ nỗi ân hận chỉ muốn chặt đứt ngón tay mình trước đây đã cầm bút điền phiếu bầu cho Tổng thống đương nhiệm. Người thứ mười cầm micro là một người đàn ông trung niên hơi khác một chút so với những người trình bày trước đó. Thái độ cũng điềm tĩnh, giọng nói có sức thuyết phục, nội dung nói chuyện mang tính lý luận. Tóm lược lại thì ý ông ta là như thế này.

Hwa Yang không phải một thành phố bị cô lập. Nó là một nơi bị ruồng bỏ. Bằng chứng là từ mấy ngày trước, quân lính cứ biến mất dần trên đường phố. Điều đó có nghĩa là quân lính cũng đang bị nhiễm bệnh mà gục dần, và cũng có nghĩa là chính phủ cứ

để mặc cho binh lực trong lòng Hwa Yang bị tiêu hao. Vứt bỏ lực lượng quân đội đang kiểm soát thành phố thì cũng giống như là vứt bỏ thành phố, và điều này cũng chẳng khác gì đặt Hwa Yang vào tình trạng vô chính phủ. Bằng chứng thứ hai là lực lượng quân đội ở vùng ngoại ô đang dần dần được tăng cường. Khu vực đường phong tỏa thì đã đi một lẽ, nhưng bây giờ ngay cả phía thung lũng, quân lính trang bị vũ khí hạng nặng cũng đang dựng pháo đài bất khả xâm phạm. Thứ ba là cho đến tận bây giờ người dân vẫn chưa được tiếp tế những thiết bị bảo hộ và nhu yếu phẩm như đã hứa. Điều đó ám chỉ rằng, trong trường hợp tình hình chuyển biến xấu, có thể chính phủ sẽ chuyển từ "ruồng bỏ" sang "hy sinh". Khi đó thì hẳn là sẽ cắt luôn cả điện, ga và nước. Cần phải gây sức ép với chính phủ trước khi mọi chuyện thành ra như thế. Cần phải bước ra cho cả thế giới biết về tình cảnh của chúng ta và yêu cầu đối xử nhân đạo cũng như những đối sách điều trị thích hợp. Không thể cứ túm tụm ngồi đây mà bi quan ca thán rồi chết dần chết mòn như lũ chó được.

Mọi người chăm chú lắng nghe lời người đàn ông đó. Trên quảng trường không nghe thấy một tiếng thở nào.

"Tôi không muốn chết. Tôi muốn sống. Các bạn không muốn sống sao?"

Có ai đó hét lên "Tôi cũng muốn sống." Tiếng hét đó trở thành câu lĩnh xướng. Mọi người vung nắm đấm và hét lên thành một bản hợp xướng "Chúng tôi muốn sống". Cũng có những người không kiềm chế được cảm xúc mà đứng dậy đấm ngực rền rĩ "Cứu chúng tôi với."

"Chúng ta cần phải đưa ra quyết định của người dân thành phố Hwa Yang."

Sau khi làn sóng cảm xúc quét qua, người đàn ông đưa ra

một đề nghị.

“Và tiếp theo đây, chúng ta sẽ xuất phát từ quảng trường Tòa thị chính, theo trục đường trung tâm diễu hành về khu vực phong tỏa phía Nam.”

Ai đó đột nhiên gào lên.

“Cái trò diễu hành trên đường này để làm gì hả? Chúng ta cũng phải cầm súng chứ.”

“Như vậy không được đâu.”

Người đàn ông giơ tay yêu cầu người kia ngồi xuống.

“Tôi không đề nghị một cuộc diễu hành đường phố đơn thuần. Chúng ta hãy tiến ra bên ngoài đường phong tỏa. Lý do không được cầm súng cũng chính là ở đó. Chúng ta mà nổ súng là bọn họ cũng sẽ dùng tới vũ khí hạng nặng, chúng ta dùng vũ khí hạng nặng thì họ sẽ dùng trực thăng bắn trả. Nghĩa là Tổng thống sẽ không đổi ý đâu. Chỉ có diễu hành phi vũ trang, bất bạo động mới là con đường sống của chúng ta. Quân đội sẽ không thể nổ súng bừa bãi vào dân thường không có vũ trang được. Tất nhiên với lượng người tụ tập ở đây hôm nay thì khó mà diễu hành. Phải tập hợp tất cả những người còn sống đến quảng trường này vào cùng ngày cùng giờ, như vậy mới có thể được. Phải quyết tâm có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết mới được.”

Người đàn ông dừng lời ở đó. Bởi máy bay trực thăng kêu ầm ầm đã xuất hiện nơi bầu trời phía trên quảng trường. Trước cổng Tòa thị chính, xe tăng và xe tải quân dụng đã dàn binh. Có vẻ như lực lượng quân đội còn lại đã được huy động hết nhưng cũng không bằng một nửa so với quy mô ban đầu. Vẫn chưa thấy có động thái nào nhằm giải tán dân chúng. Quân lính chỉ đứng đó với

tư thế cảnh giới, súng K1 chĩa về phía người dân. Ki Jun ngước nhìn lên chiếc trực thăng, lòng đầy xáo trộn. Bọn họ thực sự định làm trò liều lĩnh đó sao? Dù họ có làm gì đi nữa, dù có liều mạng kiểu gì đi nữa, đường phong tỏa cũng sẽ không mở ra đâu. Tuyệt nhiên không bao giờ mở, chừng nào mệnh lệnh "Chặn lại" vẫn chưa được gỡ bỏ. Và quân đội đương nhiên sẽ luôn chọn những biện pháp trấn áp nhanh chóng và hiệu quả nhất rồi.

Suốt đêm, những ngọn đuốc cháy trên quảng trường. Suốt đêm, trực thăng vần vũ trên không trung quảng trường.

9 giờ sáng. Thêm nhiều người kéo đến quảng trường. Người đàn ông kêu gọi người dân diễu hành đêm qua lại lên diễn đàn và bắt đầu dẫn dắt người dân thảo luận. Ki Jun kết thúc bàn giao cho đội phía Nam và rời khỏi quảng trường.

"Đừng có tắt máy xe."

Đến trước Sở phía Đông, Ki Jun nói với trưởng ca Yu như vậy.

"Anh định dùng xe ạ?"

"Xe bên hành chính hết xăng rồi. Tôi mượn xe vài giờ thôi."

Trưởng ca Yu gật đầu và xuống xe. Có vẻ như cậu ấy đoán là anh định về nhà.

"Có chuyện gì thì gọi bộ đàm cho tôi. Tôi sẽ về ngay."

Ki Jun phóng ra giao lộ Baekun. Đã mấy ngày nay anh lùng sục các đồn cảnh sát trong trung tâm và vùng ngoại ô, các nhà nguyện ở dưới chân núi, các trung tâm phục hồi chức năng. Trong số những nơi có thể giam giữ người bị bắt ở chỗ biểu tình, những điểm quân đội đã từng đóng quân rồi rút đi được anh tập trung

lùng kiếm. Nơi mà anh đang phóng xe đến lúc này là kho hàng ở vị trí từ đường cao tốc phía Đông đi khoảng hai cây số về phía núi Bu Yong. Đó là một nơi không hề có những công trình phụ giải quyết các vấn đề cơ bản như vệ sinh hay ăn uống, và là nơi tìm kiếm cuối cùng còn lại. Chỉ cần bỏ qua chi tiết thiếu thốn công trình phụ thì cũng đủ điều kiện thích hợp để làm trại tập trung. Nằm ở ngoại ô, có không gian rộng, khả năng che giấu cao. Điều này cũng có nghĩa là thích hợp làm nơi cách ly những người nhiễm bệnh.

Ki Jun đi qua phòng quản lý đóng kín cửa và tiến vào trong khu nhà kho lắp ghép đứng thành một dãy. Trong lúc đi vào tận lô G nằm phía trong cùng, anh không hề thấy một con chó, một bóng người nào cả. Ngay cả dấu vết đã từng có con người cũng không. Chỉ có đàn quạ đang lượn tròn phía trên khu đất và kêu gào dữ dội. Anh đậu xe trước nhà kho G-1. Anh định sẽ thử lùng sục từ trong cùng ra. Bởi nếu như chỉ cách ly người nhiễm bệnh thì sẽ phải là nơi được đặt xa chốt gác hết mức có thể.

Ki Jun đeo kính phòng hộ và khẩu trang, xỏ găng tay cao su vào, sau đó cầm kìm cộng lực nhảy xuống xe. Cổng nhà kho được khóa bằng xích sắt và không hề thấy dấu vết của con người. Gõ cửa cũng không thấy trả lời. Ki Jun dùng kìm cắt đứt dây xích và nắm cánh cửa kéo ra, từ bên trong lập tức xộc ra một mùi ẩm ướt và lộn mửa. Một mùi hôi thối quá đủ để tưởng tượng bên trong có những gì. Ki Jun bật công tắc ngọn đèn gắn trên vách trong kho và bước vào. Các xác chết nằm chật kín cả khoảng không gian bằng nhà để xe của Sở cứu hỏa. Người thì nằm duỗi thẳng, mặt phủ khăn, người ôm ngực nằm phủ phục, người một mình ngồi dựa trong xó tường, người thì mắt trợn ngược trừng trừng nhìn lên trần. Nhìn tư thế các thi thể thì thấy không phải họ bị vứt lại sau khi đã chết. Mà bị nhốt ở đây rồi chết dần chết mòn. Ki Jun đoán sau khi bị giam cầm cách ly ở nơi hẻo lánh, những người nhiễm bệnh đã bị bỏ mặc cho đến chết.

Ki Jun bắt đầu xem xét từ những xác chết nằm ngay trước cửa. Không phải việc dễ dàng gì. Do da dẻ đều đã trương thối hoặc rữa nát nên khó lòng nhận ra diện mạo vốn có của họ. Bên trong các thi thể, lũ dòi bọ trắng nhợt đang lúc nhúc co duỗi lổn nhổn thành từng cục. Bụng Ki Jun cuộn lên. Mùi thối rữa làm ruột gan anh quặn lại. Cảnh tượng khủng khiếp tới mức anh muốn tung hê tất cả, dù là lời hứa với Su Jin hay gì đi nữa. Anh nhắm mắt một lát rồi mở ra, sau đó lại đi tiếp vào bên trong.

Xác chết cuối cùng là một người đàn ông tóc hoa râm, mặt mũi đã bị hủy hoại nghiêm trọng. Ông ta đặt hai tay trên ngực, nằm thẳng dưới chân tường phía trong. Ki Jun ngồi xuống bên cạnh người đàn ông. Vật ông ta cầm trong tay đã níu chân anh lại. Nhìn hình dạng thì có vẻ là một cái mặt dây chuyền đựng ảnh. Anh cẩn thận gỡ mặt dây chuyền ra. Trong tấm ảnh bên trong, một đôi trai gái trông rất giống nhau đang cười rạng rỡ.

Ngực anh nghẹn lại. Đè nặng xuống vai anh là một áp lực còn ghê gớm hơn cả mùi hôi thối. Anh cầm mặt dây chuyền, đi như chạy ra khỏi nhà kho và lên xe cứu hộ. Anh lái xe đến phường Jin Won. Suốt năm phút sau khi đến nhà Su Jin, anh đứng quanh quẩn trước thang máy. Anh không biết phải cho cô ấy biết tin này như thế nào nữa. Nói là bố cô đã qua đời rồi chăng? Hay chỉ đưa mặt dây chuyền ra thôi? Hay không giải thích gì hết, cứ đưa cô ấy đến nhà kho?

Ki Jun nhớ lại buổi sáng sớm khi anh lần đầu tiên gặp Su Jin. Anh nhớ lại giọng nói đầy khó khăn khi cô cố gắng bình tĩnh kể về cái chết của vợ anh và Yu Bin. Có lẽ tâm trạng cô ấy lúc đó cũng giống như anh lúc này. Biết trước rằng nếu bước vào thang máy này đi lên mình sẽ gặp ai, điều này khiến anh cảm thấy như bị dồn vào bước đường cùng. Trong căn hộ số 2103 tầng 21, có một cô gái thần trí không còn tỉnh táo cứ đến bữa là lại chuẩn bị

cơm cho bố mình.

Mỗi khi về nhà gặp tro cốt của vợ và con gái để ngoài ban công, thế nào anh cũng ghé qua căn nhà đó. Bởi ánh mắt run rẩy bất an của Su Jin khiến anh cứ canh cánh trong lòng. Mỗi khi anh bấm chuông cửa nói “Tôi là Han Ki Jun đây” là cô ấy sẽ mở cửa chào đón anh với đôi mắt lấp lánh đầy hy vọng.

Khi anh nói vẫn chưa tìm được nơi đồn trú của em trai cô, Su Jin cụp mắt xuống, lùi lại sau một bước và nói “Vâng.” Khi anh nói thêm là cả bố cô, anh cũng vẫn chưa tìm thấy, Su Jin quay lại nhìn cái bàn ăn với đôi mắt ngấn nước và bảo “Anh dùng bữa rồi hẵng đi.”

Trên bàn ăn lúc nào cũng để một bộ thìa đũa. Ngồi xuống ghế là đã thấy cơm vừa chín tới, canh nóng, thức ăn đã bày biện chỉn chu sẵn sàng. Ki Jun thấy không tiện khi dùng bữa cơm thay cho bố Su Jin như vậy. Anh ăn thấy cũng khó tiêu. Nhưng anh không dám từ chối, cứ thế ngồi xuống bàn ăn. Bởi vì anh phải ăn hết thì Su Jin mới chuẩn bị bữa cơm mới cho bố được. Đó coi như là nguồn sức mạnh duy nhất để Su Jin cầm cự với hiện thực này. Nguồn sức mạnh đó giờ đây đang vô cùng nguy kịch. Kể từ sau khi về nhà, Su Jin tàn héo đi thấy rõ từng ngày. Phong thái rất riêng toát ra từ cô ấy vào ngày đầu gặp mặt giờ đây cũng đã biến mất. Mắt cô chỉ sáng lên vào giây phút chào đón Ki Jun. Cả tuần vừa rồi, Ki Jun chỉ nghe thấy cô ấy nói đúng hai câu.

“Anh dùng bữa rồi hẵng đi.”

“Vâng.”

Đang dừng ở tầng 19, thang máy đi lên tầng 21 rồi lại bắt đầu đi xuống. Ki Jun lần sờ mặt dây chuyền đút trong túi. Anh quyết định sẽ đưa cho cô mà không giải thích gì thêm, vừa lúc đó,

cửa thang máy mở ra. Ba gã đàn ông đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang lũ lượt kéo ra cười nói ầm ĩ. Cả ba đều đeo ba lô, nhìn dáng người và nghe giọng thì hình như mới ngoài hai mươi. Thằng to con nhất trong đám đó đi sượt qua, vai hắn va vào vai Ki Jun, miệng lẩm bẩm.

“Mẹ con khốn, đúng là hãm tài. Cứ như làm với xác chết ấy.”

Ki Jun bước vào thang máy. Trong khi cửa thang máy từ từ đóng lại, anh thần người nhìn theo lưng mấy thằng đó. Thang máy vừa đi lên thì linh cảm chẳng lành ập đến như một đàn bò rừng. Mấy thằng đó vừa từ tầng 21 đi xuống phải không? Từ nhà nào ra nhỉ? Nhà Su Jin chăng? Lùng bùng vang lên bên tai giọng nói của thằng đi qua va vào vai anh.

Mẹ con khốn, đúng là hãm tài. Cứ như làm với xác chết ấy.

Thang máy dừng ở tầng 21. Anh bấm chuông nhà 2103. Không thấy động tĩnh gì. Anh bấm lần nữa. Vẫn thế. Anh đập cửa. Một lần, hai lần, ba lần. Nhà bên cạnh mở cửa. Một đứa bé trai tầm 5 tuổi thò đầu ra. Ai đó gào lên chói tai sau lưng nó.

“Jun Hee, đã bảo là đừng có mở cửa ra rồi cơ mà.”

Cánh cửa đóng lại đánh rầm một tiếng. Giây phút đó, linh cảm chẳng lành đã trở thành niềm tin chắc chắn. Mạch máu trong tai anh bắt đầu đập thình thịch. Thang máy đã qua tầng 20 và đang đi tiếp xuống dưới. Ki Jun lao ra phía cầu thang thoát hiểm. Không thấy mấy thằng đó đâu cả. Anh phi ra tận lối vào khuôn viên chung cư nhưng không thấy một bóng người qua lại. Anh mở khoang sau xe cứu hộ, lấy nêm thủy lực cùng với rìu cầm theo và lại quay lên tầng 21. Không chút chần chừ, anh phá cửa vào nhà.

Trong nhà đồ đạc bừa bãi tứ tung. Vết giày in dấu khắp nơi, bức ảnh gia đình trong phòng khách vỡ tan tành, rèm cửa đứt rời khỏi thanh treo, tất cả các ngăn kéo tủ đều bị lôi hết ra ngoài. Ki Jun đặt chân vào phòng khách, trong lòng đầy những tưởng tượng hãi hùng. Anh không cần phải đi vào tận phòng Su Jin ở phía gần bếp. Vừa đi đến gần cửa phòng ngủ chính, anh đã nhìn thấy Su Jin trần truồng nằm trên giường. Môi rách toạc, mắt tím đen, gò má sưng vù, nhưng chắc chắn đó là Su Jin không sai vào đâu được. Trước hết phải xem cô ấy có còn tỉnh không, nhưng Ki Jun thậm chí không dám tiến lại gần. Anh cứ đứng đờ đẫn nhìn quanh những vết chân in trên giường, những mảnh quần áo bị xé rách vương vãi trên sàn nhà. Giữa thanh thiên bạch nhật, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này cơ chứ? Sao mấy thằng đó có thể vào trong nhà như vậy? Anh nghe nói chuyện kiểu này xảy ra như cơm bữa trên đường phố, nhưng đây là lần đầu tiên anh tận mắt chứng kiến hiện trường. Hơn nữa, đây lại là nhà Su Jin. Chắc hẳn cô ấy không thể tự nhiên lại đi mở cửa mời bọn đó vào nhà được.

“Cô Noh Su Jin.” Anh gọi.

Su Jin không đáp lại. Ki Jun nhấc chân khỏi ngưỡng cửa và bước vào bên trong. Đập vào mắt anh trước tiên là hai bên đùi cô đầm đìa máu và tinh dịch. Trên khuôn ngực nhỏ bé in vô số vết cắn, quanh cổ hằn vết máu bầm. Trên mặt đệm trắng, vương vãi một nắm tóc bị giật đứt. Ki Jun cảm thấy chân mình bủn rủn không còn đứng vững nổi. Cái anh đang nhìn đây không phải là hiện trường một vụ cưỡng hiếp đơn thuần. Đây là hiện trường nơi thế giới của một người bị tàn phá. Một người đã từng dọn cơm cho anh ăn.

Ki Jun đặt ngón tay lên cổ Su Jin. Mạch đang đập rất nhanh. Cô vẫn còn thở nhưng không còn ý thức. Trong tình huống thế này, còn ý thức có khi còn bất thường hơn. Anh lấy quần áo và

chăn trong cái tủ đã bị lôi hết ngăn kéo ra đắp lên thân Su Jin. Anh dùng bộ đàm liên lạc với cảnh sát. Anh ngồi khuỵu xuống bên cạnh Su Jin và suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo. Hai mươi phút trôi qua. Cảnh sát không đến. Trong lúc đó, Su Jin mở mắt nhưng có vẻ như vẫn chưa tỉnh lại. Đôi mắt trống rỗng nhìn vô định vào hư không. Như thể cô ấy đang mở mắt mà mơ vậy. Có gọi tên, cô cũng không vẻ gì là nghe thấy. Có lay vai cũng không cảm thấy cơ thể cô còn chút sức lực nào. Có lắc cô cũng để mặc cho lắc, có đặt xuống cô cũng cứ thế nằm xuống. Su Jin đã ở trong trạng thái hoàn toàn buông bỏ bản thân mình.

Ruột gan Ki Jun như lửa đốt. Cảnh sát thì không đến, anh không thể cứ đợi cảnh sát mãi được. Anh cũng không thể để Su Jin lại trong ngôi nhà này mà đi, và càng không thể cứ ngồi mãi bên cô thế này được. Cũng chẳng có bệnh viện nào để anh đưa cô đến chữa trị. Anh lấy tấm chăn bọc quanh người cô. Anh bế tấm thân rũ xuống như xác chết của cô và bước ra ngoài.

SU JIN 5

“Mẹ ơi.”

Su Jin nhìn ra ngoài cửa sổ phòng cấp cứu và kêu lên. Mẹ đang đẩy khung tập đi bộ bước lên ngọn đồi cây ngân hạnh ở phía Tây bệnh viện. Những người khác mặc quần áo bệnh nhân giống y hệt và cũng đẩy khung tập đi giống y hệt, nhưng chỉ nhìn dáng sau lưng của mẹ là Su Jin nhận ra ngay. Cái gáy dài và mảnh như que kẹo, mái đầu tóc ngắn hơi cúi xuống, áo chỉ cài được đến ngang eo vì bụng chướng đầy dịch, dưới gấu quần bệnh nhân rộng thùng thình lộ ra đôi chân gầy guộc. Cô mở cửa sổ ra và kêu lên.

“Mẹ ơi, mẹ đi đâu đấy?”

Hình như mẹ không nghe thấy tiếng cô. Gọi mấy lần mẹ vẫn không ngoái lại. Cũng không dừng bước. Đôi tay dài như ôm chặt lấy khung đi bộ mà đẩy, mẹ đi từng bước từng bước lên đồi.

“Mẹ ơi, dừng lại.”

Su Jin đang định nhảy ra khỏi quầy trực thì va phải ai đó trước mặt. Vừa ngẩng đầu lên, cô đã chạm ngay phải ánh nhìn của một người đàn ông mắt đỏ rực.

“Đợi một chút. Xin tránh ra cho tôi đi.”

Cô vừa gạt người đàn ông sang một bên và chạy ra khỏi quầy thì lại một người đàn ông khác chắn trước mặt cô. Đôi mắt người này cũng đỏ. Một người phụ nữ đang cõng đứa bé đứng bên cạnh, rồi một bà lão đứng bên cạnh nữa... phòng cấp cứu đầy nghẹt những người mắt đỏ. Su Jin bị kẹt cứng giữa những người đó, không sao nhúc nhích được một bước chân. Mẹ vẫn không dừng bước. Ngay cả khung tập đi, mẹ cũng đã buông ra và cứ thế đi xuống dưới ngọn đồi. Những người mắt đỏ không ngừng kéo đến. Cả cửa trước, cả cửa sau phòng cấp cứu.

“Mẹ ơi.”

Su Jin cố gắng hết sức len qua đám người đó để ra ngoài. Ai đó chụp lấy cánh tay Su Jin. Ai đó nữa túm lấy gáy cô, rồi ai đó túm lấy tóc cô. Tay áo cô rách toạc rời hẳn ra. Hàng cúc áo đằng trước đứt tung một loạt. Áo ngực bị túm lấy và giật bung. Tóc cô xõa tung, cặp cài tóc văng đi đâu mất. Cô hét lên bảo buông ra nhưng không ai chịu buông cả. Su Jin toàn thân không mảnh vải, như thể sa lầy xuống hố cát, cô bị chôn vùi dưới những bàn chân người. Những gót chân tàn bạo chà đạp lên bụng dưới của cô. Cô

bật thét lên một tiếng “Á.”

“Mẹ ơi.”

Su Jin mở mắt. Cơn nức nở vẫn chưa dứt. Trước mắt cô chao đảo, loáng thoáng lắc lư những bàn tay hiểm ác. Bụng dưới cô đau nhức. Cơn đau rất thực và buốt nhói vớt cô lên khỏi từ trường của cơn mơ. Chung quanh tối đen. Yên lặng bao trùm. Đây là đâu? Không phải nhà cô. Trong bầu không khí ấm áp thấm đẫm những mùi lạ lẫm. Mùi phấn, mùi sữa hơi chua, mùi da thịt em bé, mùi mỹ phẩm thoang thoảng.

Mặt cô cứng đơ. Thậm chí còn cảm giác sưng vù. Như thể cô mới bị đánh thừa sống thiếu chết vậy. Vừa nhỏm người dậy thì một cơn đau nặng nề mà sắc nhọn lại ập tới lan khắp bụng dưới cô. Như thể có một mũi lao từ đâu bay tới xuyên thẳng từ dưới háng lên tận cổ họng. Ngay cả dư âm cơn đau đó cũng kéo dài và thật đáng sợ. Bị cơn đau đánh thức, cơn co giật kéo đến vặn xoắn, bóp siết từng bắp chân và bắp đùi cô. Mất một lúc lâu cô vẫn không trấn tĩnh lại được. Cô nằm bẹp xuống giường, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Có chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Người cô sao lại thế này? Những mảnh ký ức vỡ vụn lóe lên như những tia chớp nhảy múa trong đám mây đen. Phòng bảo vệ trống trơn, thang máy, mùi hơi thở hôi thối, bàn tay kéo chân cô giạng ra... Những mảnh ký ức lại nhanh chóng biến mất vào trong bóng tối. Cô lại quay về với khung cửa sổ phòng cấp cứu nhìn ra ngọn đồi trồng cây ngân hạnh.

Khi cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng. Ánh sáng đang chiếu vào qua ô cửa sổ phía trên đầu. Nhìn ánh sáng tù mù không khác gì buổi tối. Su Jin nằm yên, chỉ đưa mắt nhìn quanh phòng. Cái tủ âm tường bằng gỗ, xe tập đi cho em bé, một cái giỏ đựng đồ

chơi trẻ em, gối ôm hình con ếch, bàn trang điểm xếp mấy lọ mỹ phẩm. Trên cái bàn tủ bên cạnh giường có đặt một khung ảnh bằng lòng bàn tay. Là ảnh cưới. Đây cũng là manh mối cho cô biết mình đang ở đâu. Tuy tóc ngắn hơn và trông có phần trẻ hơn, nhưng chú rể trong ảnh chắc chắn là Han Ki Jun. Nơi đây là nhà anh ấy.

Sao cô lại đến đây? Sao cô lại tỉnh giấc trên giường ngủ của vợ chồng nhà người ta? Sao điều đó lại khiến cô bất an và cảm thấy chẳng lành như thế này? Cô không sao tìm được câu trả lời. Đầu óc cô còn mờ mịt hơn cả trước khi tỉnh giấc. Cảm giác như cô đang đứng trước một cánh cửa đóng kín. Cô thận trọng ngẩng đầu và nhỏm người dậy. Cơn đau vẫn còn nguyên, nhưng không kéo theo cơn co giật như trước nữa. Cô thả chân xuống giường và đi tới bàn trang điểm. Trong gương, một cô gái tóc rối bù mặc đồ pyjama kẻ ca rô đang nhìn cô. Mắt tím đen, gò má sưng vù, môi rách toạc. Lập tức vụt qua trước mắt hình ảnh một bàn tay giáng vào má cô. Cô lại nhớ ra một bàn tay khác cầm khăn ướt lau khắp người cô. Su Jin cởi áo pyjama ra. Cô gạt mái tóc đang phủ trên vai ra đằng sau và nhìn vào gương. Dưới tai, trên gáy, trên vai cô đầy những vết bầm tím to nhỏ, núm vú bên trái sưng vù lên bằng ngón tay cái. Trong khoảnh khắc, cảm giác đầu vú cô bị một hàm răng nhai ngấu nghiến điên cuồng như nhai hạt lạc chợt sống dậy.

Su Jin ngồi khuỵu xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm. Sự bừng tỉnh muộn màng kéo tuột cô vào cơn ác mộng. Kéo cô trở lại cái buổi chiều khi cô xách thùng rác thực phẩm đi qua trước phòng bảo vệ chung cư.

Phòng bảo vệ lúc đó bỏ trống, camera đang đứng gác một mình. Su Jin đổ rác và đi ra vòi nước rửa tay. Vừa rửa, cô vừa nhẩm tính lại xem trong tủ lạnh còn lại những gì. Một hộp kim chi mà dì cô gửi cho vào tháng Mười hai năm ngoái, vài củ khoai tây

với hành tây. Trên ngăn đá còn mấy con cá đù vàng với một nhúm thịt lợn xay. Ngoài ban công có táo với lê mà bố để riêng từng thùng, ngăn kéo bồn rửa có cá ngừ đóng hộp, cá thu đao đóng hộp, thịt xông khói đóng hộp, một hộp bột mì. Hai ngày nữa là giỗ mẹ lần thứ hai. Liệu có chuẩn bị được mâm cơm cúng không nhỉ? Rau cỏ không có, đồ nấu canh cũng không, trứng gà cũng không, dầu ăn cũng không nốt. Và cũng không có cả Hyun Jin, không có cả bố nữa.

Đột nhiên cô nghĩ tới Ki Jun. Người mà cứ khi mặt trời lặn sẽ đến báo cho cô biết vẫn chưa tìm được Hyun Jin và bố. Những lời anh nói, cô hiểu có nghĩa là “Vẫn chưa tìm được thi thể”. Cả ngày dài, cô cứ đi đi lại lại ở ban công đợi Ki Jun đến vào lúc mặt trời lặn, nhưng cô lại thấy sợ phải gặp anh. Cô sợ biết đâu anh sẽ nói “Tìm thấy rồi.” Sợ tìm thấy rồi, anh sẽ không đến nữa. Đối với cô, Han Ki Jun là người duy nhất còn lại trên thế gian này. Người cuối cùng mà cô biết, người cuối cùng biết cô, người cuối cùng còn sống để cô còn có thể gặp mặt.

Phải đến khi tới trước thang máy, cô mới nhận ra có ai đó đang theo sau mình. Cửa thang máy vừa mở, trong tấm gương thang máy phản chiếu hình ảnh ba người đàn ông phía sau. Bọn họ đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang và khoác ba lô. Bọn chúng tiến tới như thể đẩy cô dính sát vào bên trong thang máy. Không kịp nhìn lại xem thế nào, cô đã bước vào thang máy mất rồi. Hai gã đàn ông đứng hai bên cô. Gã to con đứng trước cửa bấm lần lượt nút tầng 21 rồi nút đóng cửa. Cửa khép lại, thang máy bắt đầu đi lên. Không khí bên trong gượng gạo và căng thẳng. Su Jin so vai lại. Cô sợ bọn đàn ông kia nghe thấy tiếng tim cô bắt đầu đập thình thịch. Mới sáng ra mà. Chắc là khách của nhà hàng xóm cùng tầng thôi, cô cứ khăng khăng nghĩ thế nhưng linh cảm của cô cười khẩy. Không nghe thấy tiếng thở hổn hển của gã đàn ông đứng bên cạnh hay sao?

Su Jin khẽ liếc mắt nhìn sang bên cạnh. Cô bắt gặp ánh nhìn từ đôi mắt sâu hoắm của gã đàn ông. Lập tức cô giật mình, còn gã cười không thành tiếng. Giây phút đó, cô xác định chắc chắn rằng lũ này cố ý bám theo cô. Giây phút đó, cô nhận ra bọn chúng đã nhắm vào cô và theo dõi từ trước. Và đó cũng là giây phút gã đàn ông nhận ra cô đã nắm được tình hình, và đồng thời thang máy đã lên đến tầng 21. Cửa vừa mở, cô lập tức lao ra. Cô định chạy ra cầu thang thoát hiểm nhưng chưa chạy được hai bước thì tóc cô đã bị túm lại. Cô bật hét lên "Á" một tiếng. Cái thùng đựng rác thực phẩm lăn lộc cộc xuống cầu thang. Gã đàn ông túm tóc ném cô vào tường và đấm thẳng vào mặt cô. Su Jin ôm cằm ngồi khuỵu xuống rũ rượi. Cô nghĩ mình phải hét lên nhưng không sao hét thành tiếng được. Cô thậm chí còn không thở ra hơi.

"Đứng lên."

Gã đàn ông lại túm lấy tóc cô. Trông vẻ mặt hắn như thể sẽ giật đứt cổ cô nếu cô không đứng dậy. Hai thằng kia chia nhau đứng canh thang máy và cầu thang thoát hiểm. Tay bọn chúng đã rút con dao gấp và mở lưỡi dao. Su Jin đứng dậy. Gã đàn ông đẩy người cô về phía cửa nhà và đứng dính sát đằng sau.

"Mở cửa ra."

Giọng nói như thể đang nhai lấy dái tai cô. Bộ phận sinh dục của thằng này đã dựng ngược và ấn nghiến vào giữa mông cô. Sự hưng phấn và mong đợi trong lực ấn đó rõ rệt một cách rùng mình, tới mức khiến Su Jin giật bắn mình như lên cơn co giật. Cô cố gắng suy nghĩ kiểu gì thì cũng chỉ thấy hiện lên mỗi khuôn mặt Han Ki Jun. Mấy giờ rồi nhỉ? 9 giờ, 9 giờ 30 phút? Nỗi tuyệt vọng xâm chiếm lấy cô. Phải nửa ngày nữa Han Ki Jun mới tới.

"Muốn tao đập vỡ đầu mày hả?"

Gã đàn ông siết chặt bàn tay đang túm tóc cô. Su Jin đưa tay về phía ổ khóa cửa. Cô không nhớ nổi bảy con số quen thuộc. Ngón tay cô run bần bật, tim cô lồng lên như bò tót. Trong đầu, cô dò dẫm hình dung đường đi lối lại bên trong nhà. Phải hành động thế nào mới thoát được khỏi bàn tay này đây? Phải đi đâu mới có thể cầm cự được đến khi Ki Jun về đây? Phòng ngủ chính với phòng gần lối ra vào thì chỉ cần phá cửa sổ là có thể dễ dàng vào được. Tay nắm cửa phòng tắm bị hỏng rồi. Nơi có thể chạy trốn được chỉ có mỗi phòng bếp có cửa sổ trổ ra bên ngoài. Liệu cô có cơ hội đi đến chỗ đó không? Các ý nghĩ của cô chợt vỡ vụn thành từng mảnh. Cô choáng váng như vừa bị quất một búa sắt vào đầu. Thằng kia vừa kéo tóc cô giật ngược ra sau rồi nện thẳng đầu cô vào cánh cửa như trời giáng.

"Quên mật mã rồi à? Hay là để tao làm cho mày nhớ ra, hả?"

Đúng lúc đó thì cô nhớ ra được chính xác mã số. Cô lắc đầu. Bấm hết số cuối cùng, một tiếng "bíp" vang lên, cánh cửa mở ra. Thằng kia đưa tay trái mở cửa. Vẫn giữ nguyên tư thế túm tóc, gã đẩy cô bước vào trước. Đột nhiên, cô nhớ ra ở góc khuất bên cạnh tủ đựng giày có dựng gậy leo núi của bố. Lúc đi vào phòng khách, cô giả vờ bị vấp vào bậc thềm và khuỵu gối ngã sấp. Vừa ngã, cô lập tức chộp lấy gậy chọc thẳng ra sau. Không biết là chọc vào đâu nhưng thằng kia hộc lên một tiếng và bắn người ra sau. Bàn tay túm tóc cô lỏng ra một thoáng. Thừa cơ, cô chạy lên phòng khách. Cảm giác những sợi tóc vẫn còn mắc trong tay thằng kia đã giật toạc cả da đầu cô. Cơ thể cô chỉ được tự do trong chốc lát.

"Con khốn."

Cùng với tiếng chửi là bàn chân đi giày thể thao phi vào cổ Su Jin. Cô bay thẳng vào giữa phòng khách. Cô đập đầu vào tường

rồi ngã sấp xuống sàn, cái gì đó treo trên tường rơi xuống nện vào sau đầu cô. Cô không còn kịp cảm thấy đau đớn. Thằng kia đã đuổi theo đến nơi và lần này, gã lấy chân đá vào bụng dưới cô. Trước mắt cô tối sầm. Cảm giác như hơi thở bị chặn lại dưới họng. Hình như cô đã bất tỉnh một thoáng rất ngắn. Vừa mở choàng mắt ra thì thấy thằng kia lại túm lấy tóc cô đang định kéo đi đâu đó. Su Jin cố sống cố chết quơ tay loạn xạ túm lấy đuôi rèm cửa. Vật lộn vô ích. Bàn tay túm tóc cô giật mạnh một cách tàn bạo, thanh treo rèm cửa thì yếu như bánh quy. Chưa được vài giây, thanh treo đã gãy "rắc" một tiếng và rơi xuống. Thằng kia lôi cô vào phòng ngủ chính và ném cô lên giường bố. Bàn tay vừa buông tóc cô ra thì thân thể thằng kia đã ngồi đè lên bụng cô. Hai đầu gối thằng này đè lên hai cánh tay cô. Một nắm đấm bay thẳng vào cằm cô.

Thằng này là số 1. Tiếp theo là số 2, số 3. Rồi lại quay lại số 1... Ba thằng vừa ăn, uống, lục lọi đập phá trong nhà, vừa ra vào tấm thân của Su Jin tự nhiên như thể dùng nhà vệ sinh ở nhà mình. Su Jin thoát ra khỏi thân thể mình và trôi qua lại trong dòng thời gian. Thời gian đưa cô đi, lúc thì cô đi qua tuổi 15, lúc thì quay về tuổi 20. Phần lớn là dừng lại ở tuổi 24. Cái thời cô còn là em út năm nhất ở phòng cấp cứu, vào lúc mặt trời lặn một ngày đầu đông khi mẹ đang đi tới đoạn cuối cuộc đời.

Hôm đó, Su Jin làm việc ca tối. Khi ấy là cuối tuần và bệnh nhân đông một cách khác thường. Phần lớn đều là những người không quá nguy kịch, cô phải chạy như con thoi để chăm sóc. Một người đàn ông gáy rách toạc, máu chảy ròng ròng, một cựu chiến binh tham gia chiến tranh Việt Nam thường xuyên đi đi về về giữa Bệnh viện cựu chiến binh Seoul và Bệnh viện Hwa Yang để tiêm moóc phin, một đứa bé bị sốt co giật... Kim Yu Mi chỉ đứng nhìn bảng theo dõi. Su Jin cầm hộp dụng cụ điều trị cứ thế lao ngược lao xuôi như một quả bóng tennis. Giữa lúc đó thì cô thấy mẹ. Mẹ đang đẩy khung tập đi bước ngang qua ô cửa sổ phòng cấp cứu, đi

về phía ngọn đồi cây ngân hạnh.

“Mẹ ơi.”

Su Jin bất giác chạy ra phía cửa sổ. Mẹ vẫn chưa tự đi lại một mình được. Vừa cách đây một tuần thôi, tĩnh mạch thực quản bị vỡ, mẹ còn nôn ra máu, tiêu chảy ra máu đen rồi rơi vào hôn mê gan. Khó khăn lắm mới tỉnh lại được và hôm nay là ngày đầu tiên mẹ được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt xuống phòng bệnh thường. Rốt cuộc thì mấy y tá ở phòng bệnh số 5 đang làm cái gì không biết? Tất cả y tá ở đó đều giống Kim Yu Mi sao?

“Mẹ ơi, mẹ đi đâu đấy?”

Kim Yu Mi là người lên tiếng đáp lại.

“Noh Su Jin, đang làm việc mà cô làm cái trò gì thế hả?”

Su Jin cầm hộp dụng cụ rời khỏi khung cửa sổ. Nhưng tâm trí cô vẫn không quay lại với công việc. Vừa chạy đi chạy lại giữa quầy trực và giường bệnh, cô vừa lén nhìn ra hướng ngọn đồi phía Tây. Mẹ đang đứng thẫn thờ trong ánh chiều buông. Ban đầu mẹ còn dựa vào khung tập đi, đến lúc cô quay lại nhìn lần nữa thì mẹ đang đứng bên cạnh khung rồi. Dáng mẹ chông chênh như sắp đổ đến nơi, tựa một cán chổi dựng đứng. Bóng mẹ đổ dài như thể trượt xuống triền đồi. Ruột gan như lửa đốt, Su Jin chạy ra khỏi phòng cấp cứu. Mặc cho tiếng Kim Yu Mi quát lên “Noh Su Jin, đi đâu thế hả?”

“Mẹ ơi.”

Su Jin vừa gọi thì mẹ quay người lại, tay vịn trên khung tập đi.

“Mẹ làm gì ở đây vậy? Trời lạnh mà mẹ mặc mỗi bộ đồ

bệnh nhân thế này?”

Mẹ nhoẻn cười như trẻ con, đưa ngón tay run rẩy chỉ lên bầu trời.

“Tại trời đẹp mà.”

Su Jin chẳng còn lòng dạ nào mà thấy hoàng hôn đẹp nữa. Kim Yu Mi sắp lên cơn làm ầm cả phòng cấp cứu, cô phải mau chóng quay về ngay. Cô kéo khung tới trước mặt và đưa cho mẹ. Gáy mẹ lạnh ngắt như đá. Khô héo như cành cây và buồn thảm như lá rụng. Cô vừa cởi áo len khoác ngoài đồng phục y tá trùm lên vai mẹ thì mẹ nói.

“Su Jin à, mẹ con mình ra kia đi.”

Mẹ chỉ xuống bãi đất trống dưới đồi. Nơi đường chân trời phía cuối bãi đất trống, mặt trời mùa đông vẫn còn vương lại một mảnh cuối cùng. Su Jin kéo chiếc khung tập đi phía sau và bảo.

“Mẹ về phòng đi. Mặt trời lặn rồi.”

Đó là lần cuối cùng mẹ tự đi một mình được. Và đó cũng là lần cuối cùng mẹ đi lên ngọn đồi ngân hạnh. Hai tháng tiếp theo đó, mẹ không rời khỏi giường bệnh cho đến khi bỏ Su Jin mà ra đi. Bị bệnh tật giày vò, mẹ đã buông bỏ tấm thân mình. Giống như Su Jin đã buông bỏ tấm thân bị lũ đàn ông kia giày vò.

Su Jin đứng dậy đi ra phòng khách. Ngôi nhà chỉ khác về diện tích, còn cấu tạo thì hầu như giống với bên nhà cô. Cửa sổ ban công mở mành sáo một nửa, bên khung cửa có gắn giá đỡ bằng gỗ, phía trên đặt hai chiếc hộp gỗ. Trên trần ban công treo đủ thứ đồ chơi trẻ em hình con ếch lớn nhỏ quay tròn. Su Jin tiến lại gần nhìn hai chiếc hộp. Mỗi hộp có gắn một bài vị.

Park Eun Hee
Han Yu Bi

Su Jin nhìn qua khe mành sáo ra ngoài cửa sổ. Là tầng hai. Gần ngay dưới chân là một bồn hoa phủ đầy tuyết. Trước bồn hoa, cô thấy mấy chiếc xe hơi đang đậu, phòng bảo vệ nằm chéo góc, bên cạnh đó là giá dựng xe đạp. Ở đây cũng không thấy bóng người. Chỉ có một con mèo đang lởn vởn trước thùng rác thực phẩm. Cảnh phía xa bị lô nhà đằng trước che mất không nhìn thấy. Thật ngột ngạt. Cảm giác như tòa nhà đang đè xuống đầu cô. Su Jin nhớ tới cái ban công ở nhà nhìn ra đường chân trời phía xa. Và cô nhớ cả việc mình thường đứng đó nhìn xuống đường chân trời ấy cho qua thời gian. Lên sân thượng liệu có nhìn thấy phía trước không nhỉ?

Su Jin quay người đi ra phòng khách. Cô quên mất mình đang mặc đồ pyjama, và cũng quên mất rằng cửa ra vào đóng lại rồi thì sẽ không thể mở ra được nữa. Cô cứ loạng choạng bước tới và mở cửa chẳng nghĩ ngợi gì. Ki Jun đang đứng trước cửa, vẻ mặt hốt hoảng.

“Cô định đi đâu vậy?”

Cô định đi đâu nhỉ? Vừa mới đây thôi, cô vẫn còn biết mà. Su Jin thẫn thờ lắc đầu. Ki Jun đi vào trong và đóng cửa lại.

“Cô vào đi.”

Su Jin lại lắc đầu. Rõ ràng là cô vừa định đâu mà. Đi đến một nơi nào quan trọng lắm. Ki Jun nắm lấy khuỷu tay cô và kéo vào trong. Giây phút bàn tay anh chạm vào da cô, ký ức sắc nhọn và nóng rực như một lưỡi dao nung trên lửa lại ập về xuyên thẳng vào đầu cô. Su Jin lập tức quay trở lại giây phút đó ở trong nhà mình. Cô thấy mình lại đang đứng ở ngưỡng cửa ra vào nơi một

người đàn ông túm tóc kéo cô. Cô bật kêu như gào lên “Buông ra”. Người đàn ông nói gì đó nhưng cô không hiểu gì hết. Cô cũng không muốn hiểu. Cô có việc gấp phải ra khỏi nhà. Cô cần phải chạy trốn tới nơi mà bàn tay kia không thể túm được cô.

Cô vung tay hất bàn tay người đàn ông kia ra và mở cửa. Nhưng cánh tay người đó đã ôm ngang lưng cô. Với một sức lực mạnh mẽ đến phát điên lên được. Sức mạnh đó không hề lơi ra dù cô có gào thét vùng vẫy. Một sức mạnh vô vọng tới mức trước mắt cô tối sầm. Sức mạnh đó đã kéo giạng chân cô, xé toang và xộc vào cơ thể cô. Một sức mạnh khiến cô chẳng thể làm được gì khác ngoài việc buông bỏ thân xác mình. Cuối cùng, ngay cả chút ý thức còn lại, Su Jin cũng buông bỏ nốt.

Khi cô mở mắt ra thì trời đã lại về đêm. Cô đang nằm trên giường, ngọn đèn ngủ đứng trong phòng đang bật sáng, bên ngoài trời tối. Đã có chuyện gì sao? Cô đang đứng ở ngoài ban công cơ mà. Hình như cô đã nhìn thấy khuôn mặt của Ki Jun. Trí nhớ của cô rối nùi. Cô thấy chóng mặt như say rượu. Đầu cô đau như búa bổ. Cô gượng ngồi dậy và bò lết ra trước bàn trang điểm. Nhìn vào gương, biết đâu cô lại nghĩ ra gì đó. Vừa ngồi lên ghế, cô đã quên ngay ý định soi gương. Một đồ vật quen thuộc đập vào mắt cô. Dưới lọ nước chăm sóc da có để một mặt dây chuyền. Cô không sao hiểu ra ngay được vì lẽ gì thứ đó lại ở đây. Cô cầm mặt dây chuyền lên và nhìn bức ảnh một lúc lâu, mãi đến lúc đó, cô mới thình lình hiểu ra. Thứ này là đồ của bố. Chắc hẳn Ki Jun đã tìm ra bố và định báo tin cho cô. Dưới mặt dây chuyền có một mảnh giấy chứng tỏ điều đó.

Đây là nhà tôi, nên cô cứ yên tâm nghỉ ngơi. Tuyệt đối đừng ra ngoài. Ngày mai gặp lại. Han Ki Jun.

Su Jin nhớ lại giọng Ki Jun. Giọng nói tựa như tiếng thì thầm đã kéo cô trở lại khi cô quẫn quại vùng vẫy định lao ra khỏi nhà.

“Không sao, tôi đây. Han Ki Jun đây.”

Cô nhớ cả bàn tay đã nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cô.

“Qua hết rồi. Tất cả mọi chuyện đã qua rồi.”

Cô lại nhìn mặt dây chuyền. Trong cái vật mang tin báo tử của bố, cô và Hyun Jin đang cười rạng rỡ. Su Jin quay trở lại giường. Cô kéo chăn lên tận cằm và nằm duỗi thẳng người.

“Mẹ nó chết mà chẳng thấy nó nhỏ nổi một giọt nước mắt.”

Cô như nghe thấy giọng dì mình từ đâu vọng tới.

“Những lúc thế này con gái phải xổ tung tóc nằm lăn ra mà khóc chứ, cái con sắt đá này.”

Đó là câu nói cô đã nghe thấy tại nhà tang lễ vào đêm mẹ qua đời. Cho đến cuối cùng, Su Jin vẫn không xõa tóc sấp mình kêu khóc. Bởi nếu nằm vật ra đó thì có lẽ cô sẽ không thể nào gượng dậy nổi nữa. Vào đêm nay, khi biết bố đã chết, cô không thể sấp mình vật vã vì một lý do khác nữa. Cô đã quá sức mệt rồi. Cô muốn ngủ. Đồng hồ treo tường đang chỉ 2 giờ. Su Jin đan hai bàn tay vào nhau che lên đôi mắt khô rát. Tích tắc tích tắc, tích tắc tích tắc. Tiếng kim giây đang đọc câu thần chú của giấc mơ.

Mr. Lee mặc áo vest lấp lánh chơi bản tango trước hàng cây ngân hạnh. Phía trên đầu ông, ánh hoàng hôn đang loang ra. Tựa như mưa phùn buông rơi, ánh chiều màu đỏ nhuộm đẫm cả ngọn đồi, hàng cây ngân hạnh và mái tóc bạc của Mr. Lee. Mẹ đã buông khung đi bộ và bước xuống phía dưới ngọn đồi. Su Jin đi theo sau.

Khoảng cách không thu hẹp lại chút nào. Càng đi nhanh thì mẹ càng xa dần. Có gọi mẹ cũng không ngoái lại. Rồi không biết từ lúc nào, bị những người qua lại che khuất, ngay cả hình dáng mẹ cũng biến mất.

“Mẹ ơi.”

Cô rẽ đám người bước tới phía trước. Cô xuống đồi và băng qua bãi đất trống trải. Chỉ còn lại dáng người dài và đen như một cái bóng, mẹ đang bước về phía đường chân trời cháy rực ánh chiều. Phía bên kia bầu trời đỏ rực, có tiếng súng vang lên đâu đó. Su Jin tiếp tục bước đi.

CHƯƠNG 6
ĐƯỜNG PHONG TỎA PHÍA NAM

4 giờ sáng ngày 19 tháng Hai. Quân lính trên quảng trường bắt đầu rút đi. Xe tăng và xe tải quân dụng lui vào bên trong cánh cổng Tòa thị chính và đi ra bằng lối cổng sau.

“Thưa mọi người, quân đội hiện đang rút lui.”

Tiếng loa phát ra từ xe đánh thức những người đang ngủ trên quảng trường. Tất cả mọi người chạy ngay ra khỏi lều trại mà hò reo. Có cả những nhóm người hô vạn tuế và ôm chầm lấy nhau nhảy nhót. Bầu không khí như thể đang đón nhận một tín hiệu tốt lành. Nhưng theo Ki Jun, đây lại là một điềm chẳng lành.

Đã một tuần nay không còn lệnh giới nghiêm. Không phải lệnh giới nghiêm chính thức được gỡ bỏ, mà đó là một trong những hệ quả của việc quân đội từ bỏ việc kiểm soát đường phố. Hwa Yang đang dần trở thành một thành phố vô chính phủ. Ngay giữa ban ngày, cả trên đường phố lớn cũng không còn an toàn nữa. Xe mô tô cùng xe máy phóng bạt mạng trên đường, cửa hàng và siêu thị bị phá tan hoang, bọn cướp hoành hành nhà dân. Chỉ mình lực lượng cảnh sát thì không thể nào kiểm soát được những chuyện đó. Mà đừng nói đến kiểm soát, ngay cả cảnh sát cũng thường xuyên bị cướp xe hay cướp vũ khí. Giống như Sở cứu hỏa,

tổ chức lực lượng cảnh sát đã sụp đổ từ lâu, chỉ tự bảo vệ thân mình thôi cũng đủ hết hơi rồi. Vùng an toàn giữa cảnh hỗn loạn này, duy nhất chỉ có quảng trường Tòa thị chính. Ở đó không có những nhóm bạo loạn vũ trang, trộm cướp, hay những kẻ giở trò với phụ nữ. Cũng không xảy ra xung đột trực tiếp với quân đội. Người ta tập hợp một cách có tổ chức, có mục tiêu và tự giữ trật tự. Mỗi người đều mang theo lều trại hoặc túi ngủ từ nhà đến, cùng nhau qua đêm, làm cơm nắm chia nhau ăn và chuẩn bị cho "ngày đó", cái ngày chỉ nay mai là tới. Bọn họ là những người ôm trong lòng chén thánh. Chiếc chén thánh mang tên "Hy vọng" - thứ hay phản bội người ta nhất trên thế gian này. Xe cảnh sát và xe cứu hỏa chiếm lĩnh một góc trên mảnh đất hy vọng đó, ngày đêm theo dõi bọn họ. Quân đội ở Tòa thị chính cũng vậy. Như thể đã thừa nhận quảng trường là lãnh thổ của những người đó. Nếu có động thái rút quân trong tình hình như vậy thì không được tự nhiên cho lắm.

"Bọn họ định rời khỏi Hwa Yang hay sao nhỉ?"

Trưởng ca Yu lẩm bẩm. Ki Jun cũng lẩm bẩm.

"Bọn họ cũng chỉ như thứ đồ đạc cần đến thì được dùng không cần lại bị vứt bỏ thôi. Chắc là lại chuyển tới đâu đó."

"Tới đâu cơ..."

Trưởng ca Yu bỏ dở câu nói, nhìn Ki Jun với đôi mắt thảng thốt. Ánh mắt cho thấy cậu ấy cũng đã đi đến cùng một kết luận với Ki Jun. Cậu ấy đã nhận ra rằng, tình hình hiện tại chính là quân đội đang rút quân trước khi oanh tạc.

"Không lẽ, dù thế nào đi nữa thì..."

Ki Jun nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Người dân trên quảng

trường đang đồng loạt chạy vào trong Tòa thị chính. Các ô cửa sổ nhanh chóng sáng đèn. Trên sân thượng, đuốc cháy rực như lửa thánh. Tiếng hô vạn tuế nối nhau vang lên khắp quảng trường. Chiếc xe phát thanh đường phố vẫn chạy khắp khu vực trung tâm từ mấy ngày trước, giờ cũng đã rời khỏi quảng trường. Tiếng người phụ nữ cầm micro theo xe vượt qua cầu Hwa Yang 1 và xa dần về phía trục đường trung tâm.

"Kính thưa toàn thể người dân Hwa Yang, mời tất cả hãy đứng lên. Cuối cùng thì quân đội cũng đã rút khỏi Tòa thị chính. Bây giờ, mời mọi người tập hợp tại quảng trường…"

Ngay sau khi chiếc xe tải biến mất về phía quận Nam, từ hướng đó vang lên tiếng súng nổ. Không phải một tiếng súng đơn lẻ. Mà là một tràng súng máy kéo dài khoảng năm giây. Tiếng súng vang lên không xa lắm, nhưng cũng không phải quá gần. Tiếng súng vừa ngưng là cả quảng trường chìm trong yên lặng. Ki Jun cảm giác như tóc gáy dựng ngược lên. Đột nhiên anh thấy tim đập thình thịch, linh cảm chẳng lành chạy dọc khắp sống lưng. Gần như theo phản xạ, anh lập tức cầm bộ đàm.

"101 gọi, phòng Điều hành trả lời."

Đầu bên kia hỏi có chuyện gì. Ki Jun ra chỉ thị cho điều đội phía Nam đến khu vực đường phong tỏa phía Nam, tìm hiểu xem tình hình ở đó thế nào. Là xảy ra đọ súng giữa người dân với quân lính ở khu vực phong tỏa, hay là người dân gây bạo loạn, hay có ai định vượt qua đường phong tỏa và bị bắn đồng loạt. Linh cảm đang nói với anh rằng là trường hợp số ba.

Hơn mười phút sau, phòng Điều hành gọi bộ đàm thông báo tình hình. Có người định vượt qua khu vực phong tỏa và bị bắn chết, xác bị bỏ lại bên hàng rào, người đó tóc dài nên có vẻ là phụ nữ. Đội phía Nam đang đợi ở phía trước khoảng hơn 50 mét. Quân

lính đang chĩa súng máy về phía xe cứu hộ nên khó lòng đến gần được. Phòng Điều hành hỏi bây giờ định cố gắng tiếp nhận thi thể, hay là cứ để như vậy và rút về. Ki Jun đáp anh sẽ từ đây đi ra đó luôn. Anh chỉ thị xe cứu thương và xe cứu hỏa cứ ở lại quảng trường. Trưởng ca Yu khởi động xe cứu hộ.

Trong lúc xe lao ra trục đường trung tâm, Ki Jun không ngừng nghĩ tới đôi mắt của Su Jin. Đôi mắt đáng thương lấp lánh hy vọng, đôi mắt thất thần khi cô mở cửa nhà anh bước ra, đôi mắt hoảng loạn vào giây phút anh giữ cánh tay cô lại, đôi mắt vì quá kinh hoàng mà rời bỏ hiện thực. Trưởng ca Yu dừng xe cách ranh giới phong tỏa phía Nam khoảng 25 mét. Mặt trời chưa mọc, đèn đường cũng chẳng có, nhưng trên đường vẫn sáng choang. Vỉa hè cùng con đường bốn làn xe ngập tuyết đông cứng, hàng cây ven đường băng bám nặng trĩu, những tòa nhà vỡ hết cả cửa sổ lẫn cửa chính... tất cả đều được ngọn đèn pha nơi hàng rào phong tỏa chiếu sáng như ban ngày. Ngược lại, phía sau luồng ánh sáng, cảnh vật tối tăm ảm đạm. Quân lính và xe tăng đang phục trong làn sương xám như màu khói. Phía trong đó, phía dưới hàng rào cảnh sát số 1, có ai đó đang nằm.

Ki Jun xuống xe. Anh bước tới giữa con đường dẫn về phía ranh giới phong tỏa. Tiếng loa phóng thanh vang lên yêu cầu anh không bước vào trong khu vực an toàn. Ánh sáng trắng chói lòa của ngọn đèn cảnh cáo xuyên thẳng qua kính phòng hộ và chặn đứng tầm nhìn của anh. Nhưng anh vẫn nhìn thấy “ai đó” đang nằm dưới hàng rào phong tỏa kia rõ ràng một cách dị thường. Mái tóc dài xõa tung, bộ đồ pyjama kẻ ca rô, máu chảy đỏ rực xẻ thành rãnh trên lớp băng tuyết mặt đường. Anh như nhìn thấy đôi chân trần của Su Jin bước trên con đường tuyết đi về phía ranh giới phong tỏa. Tai anh trở nên thính như tai loài chó, bắt được cả âm thanh động tác của quân lính đang giương họng súng nhắm vào mình. Ki Jun dừng bước trước hàng rào phong tỏa.

Su Jin đang nằm ngửa, chân duỗi xuyên qua khung hàng rào. Trán và má cô thủng lỗ đạn, nhưng nét mặt cô yên bình như đang mơ. Ki Jun cúi xuống, đưa tay đỡ dưới nách cô kéo vào bên trong hàng rào. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trong vài giây cúi đầu đó, sức ép của hàng trăm họng súng đè nặng lên ngực anh như một cơn đau. Một cơn giận dữ không đối tượng bốc lên trong huyết quản và chạy khắp các ngóc ngách trong cơ thể anh. Ki Jun nghiến chặt răng, bế Su Jin lên và quay lưng khỏi các họng súng. Anh chầm chậm bước về phía xe cứu hộ. Mỗi bước đi lại cảm giác chân mình đang lún sâu hút xuống con đường ngập tuyết. Su Jin nặng khủng khiếp. Máu Su Jin ướt đẫm cả tay và quần áo anh, máu cô lạnh đến phát điên lên được.

Su Jin được chôn bên cạnh bố cô dưới chân núi Bu Yong. Ki Jun viết tên cô lên miếng gỗ rồi cắm trước nấm mộ. Cái này là vì trung úy Noh Hyun Jin, người biết đâu vẫn còn sống, sau này sẽ quay trở lại như một phép mầu và đến tìm chị và bố. Trưởng ca Yu giúp Ki Jun mai táng nhưng cũng không hỏi hai bố con họ là ai. Có vẻ cậu ấy nghĩ là họ hàng thân thích của anh. Ki Jun thấy biết ơn vì điều đó. Bởi anh không còn chút sức lực nào, cũng không còn lòng dạ nào mà giải thích họ là ai, làm thế nào họ lại bước vào cuộc đời anh, và cuối cùng lại được chính tay anh chôn sâu dưới ba tấc đất như vậy.

“Chúng ta quay về sở chứ ạ?”

Sau khi chôn cất xong, trưởng ca Yu hỏi. Giọng cậu ấy chùng xuống và khàn hẳn đi như thể vừa tỉnh ngủ. Ki Jun nhìn xuống lòng bàn tay đang dính đầy máu đã khô của Su Jin. Đi đâu bây giờ? Đột nhiên, cơn mệt mỏi ập đến. Anh thấy ở trong trạng thái thức thế này thật quá sức rã rời, tới mức chỉ muốn quăng mình vào bất cứ chỗ nào. Nghĩ lại thì từ khi ở trên đèo Mishiryeong về cho đến giờ, anh hầu như chưa được ngủ một lần

nào. Anh muốn về nhà.

Trưởng ca Yu cho Ki Jun xuống xe trước nhà và hỏi có cần đến đón không. Anh hiểu ý cậu ấy muốn hỏi anh có định quay lại Sở cứu hỏa không. Ki Jun do dự một lát rồi đáp.

“Tầm 6 giờ cậu đến được không?”

Chăn trên giường trong phòng ngủ bị lật ra một nửa. Đó là dấu vết Su Jin đã ra khỏi giường. Mặt dây chuyền của Vạn hộ công phái rơi dưới gối. Đó là dấu vết mà Su Jin để lại trước khi đi. Cảm giác day dứt giáng vào ngực anh. Sao anh lại để vật đó trên bàn trang điểm mà đi như thế chứ? Anh đâu cần phải báo tin cho cô ấy theo cách như vậy. Chắc hẳn phải có cách báo tin nào tốt hơn chứ.

Ki Jun không cởi quần áo, cứ thế nằm vật ra giường. Giấc ngủ sầm sập kéo tới. Tiếng hát không rõ của ai theo anh vào trong giấc mơ.

Ộp ộp ếch ộp hát vang.
Con trai, cháu trai, con dâu đều đã đông đủ rồi...

Người đàn ông mặc đồng phục đã trở lại. Dù không thấy mặt, cũng không có mùi, nhưng linh cảm đang nói rằng đúng là như vậy. Rằng người đó đang ở trên chiếc xe vừa lóe sáng ánh đèn chạy vào ga ra tòa nhà. Ringo nín thở, dỏng tai lên nghe ngóng. Có tiếng đóng cửa xe. Tiếng bước chân xa dần về phía trong tòa nhà. Mãi đến lúc này, mùi của người đó mới theo gió bay tới. Tâm trạng bồn chồn cả ngày đến tận lúc này mới lắng xuống. Dù muộn hơn thường ngày khoảng nửa buổi, nhưng dù sao thì người đó cũng đã

quay trở lại.

Ringo đang ở trên sân thượng một trung tâm buôn bán ba tầng, cách tòa nhà người đàn ông vừa đi vào một con hẻm. Nó đứng gác chân trước lên gờ lan can, nhìn bao quát tòa nhà mà người mặc đồng phục vừa đi vào, cùng với ngôi nhà hai tầng ở phía sau trung tâm buôn bán. Từ cửa sổ ngôi nhà hai tầng đó, một người đàn ông đang đăm đăm nhìn Ringo. Đối với Ringo, người đàn ông đó là một tồn tại mang ý nghĩa phức tạp. Là ân nhân đã hai lần cứu mạng nó, là kẻ phá đám đã đuổi theo nó rồi nhất quyết nhốt nó trong tòa nhà này, là người cứ mỗi ngày một lần lại đi lên sân thượng ngôi nhà hai tầng ném sang sân thượng nơi nó đang đứng một túi ni lông đựng thức ăn cho chó, là thủ lĩnh của Star.

Cách đây mới một tuần thôi, Ringo vẫn đang sắp chết. Phát súng của người đàn ông ở tầng trên ngôi nhà cháy đã thổi bay mất một bên tai nó. Vì vậy mà nó mất rất nhiều máu, đã thế còn bị đói mấy ngày liền, trong lúc như vậy lại di chuyển quá nhiều. Đến cả tinh thần nó cũng không được tỉnh táo. Nó biết là mình đang đuổi theo người mặc đồng phục, nhưng hầu như không nhớ gì về việc quay về túp lều. Nó chỉ mơ hồ nhớ thỉnh thoảng đã ngẩng lên nhìn trời để tìm đường. Khi thủ lĩnh cầm cây gậy sắt dài xuất hiện thì cũng là lúc Ringo vừa mới về đến lều và nằm bẹp. Nó nhe răng gầm gừ, nhưng tất cả cũng chỉ có thế. Nói gì đến chuyện đứng dậy, nó thậm chí còn chẳng đủ sức há mõm. Thủ lĩnh của Star không chỉ biết rõ điều đó, mà còn định giết nó. Cùng với cái gậy sắt ngậm trên miệng, đôi mắt thủ lĩnh đang nói lên điều đó. Không còn mùi nỗi buồn bã bốc lên đậm nghẹt mỗi lần thủ lĩnh nhìn nó nữa. Đó là đôi mắt của một thợ săn, lạnh lùng không chút dao động.

Ringo gầm gừ trong tuyệt vọng. Mắt nó dần bỏng rát và dâng lên những nước. Nó tức giận, rất tức giận, vô cùng tức giận.

Bởi dù có tìm ra nơi ở của người mặc đồng phục kia thì nó cũng chẳng thể nào phá tan nơi đó. Bởi dù đã quyết tâm sau này sẽ xử lý nốt chuyện, nhưng sự thật là lúc ấy đến cả cái thân mình, nó cũng không bảo vệ nổi. Ringo cố đưa đôi mắt đang mờ dần nhìn thẳng vào mắt thủ lĩnh. Dù có chết ở đây nó cũng không muốn phải cúi đầu. Nó không muốn phơi bụng mà xin tha mạng. Thủ lĩnh hạ cây gậy xuống và gọi nó.

“Ringo.”

Nỗi buồn đã trở lại trong mắt thủ lĩnh. Thủ lĩnh không còn là thợ săn nữa, mà đã quay trở lại là thủ lĩnh của Star. Thủ lĩnh lùi ra đằng sau, chất đống tất cả đồ đạc tạp nham lên chặn lấy cánh cửa, nhốt nó bên trong. Ringo áp đầu xuống sàn. Sau khi thủ lĩnh biến mất, thân thể nó bắt đầu run lên. Cơn rét đột nhiên ập đến, như thể nó bị rơi xuống nước đá. Chỉ có cái tai bị trúng đạn là bốc cháy rừng rực. Trong một lát, cảnh vật chung quanh trông thật dị thường. Bốn bức tường phồng lên như đang thở, trần nhà rót xuống ngay trên đầu, sàn nhà dâng cao như ngọn đồi. Sau đó, túp lều thu nhỏ lại chỉ còn to bằng một cái lồng cho chó con. Thân hình Ringo bị bẻ gập và co rút, tới mức nó không sao thở nổi. Đầu óc nó mịt mùng như đang bước vào cõi mộng.

Đúng lúc đó, hình ảnh thủ lĩnh hiện ra. Thủ lĩnh luồn cây gậy sắt qua khe hở giữa đám đồ đạc chặn trước cửa và thổi “phụt” một tiếng. Ringo trông thấy mũi kim bay tới nhưng không sao tránh được. Nhìn thấy thứ đó cắm vào mông mình nhưng không sao nhổ ra được. Đầu nó không quay lại được. Cái lồng chật quá. Mông nó ở xa quá. Mũi kim bay tới ba lần liền liên tiếp. Ringo buông xuôi phó mặc tất cả. Nó nhắm mắt lại và chờ chết.

Bao nhiêu lâu đã trôi qua nhỉ? Ringo đột nhiên nhận ra cơ thể mình không còn run nữa. Cũng không còn cảm thấy lạnh hay

đau đầu nữa. Ngọn lửa thiêu đốt vết thương cũng dịu dần. Cái lồng chó con đã quay trở lại thành túp lều. Cơ thể nó thả lỏng dần và cơn uể oải dồn đến. Ringo chìm vào giấc ngủ sâu. Khi mở mắt ra, toàn thân nó nhẹ nhõm hẳn. Ở lối vào có để một bát nước và thức ăn cho chó. Ringo dùng răng rút mũi kim cắm ở mông ra, sau đó bò tới như thể bơi trên cạn và uống cạn bát nước. Nó cũng ăn hết sạch chỗ thức ăn. Cơn đói vừa bớt thì cơn buồn ngủ lại tới. Ringo quay lại chỗ cũ nằm ngủ.

Hai lần trời tối và hai lần trời sáng nữa trôi qua. Đúng lúc nó đã quên thì thủ lĩnh lại xuất hiện và thổi cây gậy sắt. Ringo không thích mũi kim nhưng cũng không tránh. Làm ra vẻ vẫn chưa lấy lại sức, nó nhắm mắt nằm im đợi đến đúng thời điểm. Thời điểm mà cơ thể nó đã hồi phục đủ để có thể đi một quãng đường xa, thời điểm mà nó có thể húc đổ đống đồ đạc đang chặn đường giam nó trong này, thời điểm mà dù không tấn công thủ lĩnh thì nó cũng vẫn chạy thoát được. Nếu định tấn công thủ lĩnh rồi chạy trốn thì nó đã có khá nhiều cơ hội. Như lúc thủ lĩnh nới rộng kẽ hở giữa đám đồ đạc để đặt nước và thức ăn vào, hay lúc thủ lĩnh thò đầu vào quan sát tình trạng của nó. Mỗi lần như thế, giọng nói trong đầu lại cất lên ngăn chặn hành động của nó. Không được. Làm thế thì sau này cậu sẽ hối hận đấy.

Buổi sáng ngày thứ ba, cuối cùng thì cơ hội cũng đến. Sau khi thổi mũi kim tiêm, thủ lĩnh kéo chiếc xe đẩy đi đâu đó mất dạng. Ringo lao cả người tới lối vào túp lều. Đống đồ đạc lập tức đổ ụp. Toàn thân nó đau như thể sắp vỡ tung, nhưng chuyện đó cũng không thành vấn đề. Vấn đề thực sự là chuyện tìm đường. Sau khi xuống núi và đi vào đường cái thì Ringo bị mất phương hướng. Ngỡ hướng này nhưng đi thử rồi thì nó lại bị dẫn tới tận đâu đâu. Tưởng là hướng kia nhưng rẽ vào nó lại gặp ngay một bức tường rào chặn trước mặt. Trước bức tường rào chắn lối đó, nhiều lần Ringo đã nghĩ tới Star và thấy thật mịt mù. Nếu là Star

thì chắc chỉ một lần là tìm ra đường ngay. Không thể tin tưởng cái bản đồ trong đầu nữa. Chỉ có giác quan thứ sáu đang khẳng định mạnh mẽ với nó rằng khu vực này là đâu. Và kết quả cho thấy khẳng định như vậy là đúng đắn. Mặc dù phải mất tới hai ngày sau Ringo mới nắm bắt được mùi của người mặc đồng phục.

Tới khi tìm ra được nơi ở của người mặc đồng phục thì Ringo chạm trán thủ lĩnh. Người mặc đồng phục đang ngồi ngủ trên ghế trong một căn phòng có cửa sổ to. Các cánh cửa phía trước đều đóng kín. Ringo đang tìm đường vào bên trong thì chạm trán thủ lĩnh. Tay cầm đèn pin và súng gây mê, thủ lĩnh bước tới từ giữa con đường phía trước, vừa đi vừa nhìn tứ phía. Ringo lùi vào trong bóng tối rồi chạy vào trung tâm buôn bán này từ lối cổng sau để mở. Nó trốn trên cầu thang đợi thủ lĩnh đi khỏi. Nhưng thủ lĩnh không đi. Như thể đang nói tao biết mày ở đây rồi nhé, thủ lĩnh tiến lại gần tòa nhà, đóng cửa và khóa lại. Nghe tiếng động, Ringo lao vụt xuống nhưng đã muộn. Nó nhận ra mình lại bị nhốt trong một túp lều khác, chỉ là quy mô lớn hơn một chút. Chỉ có cánh cửa thông lên sân thượng này là đang mở. Trên đây cao ráo, có thể quan sát người mặc đồng phục nhưng cũng chẳng làm gì được. Nó chạy loanh quanh trên sân thượng mà nhìn xuống dưới. Trong lúc đó, nó nhận ra mặt đất phía sau trung tâm buôn bán này cao hơn hẳn mặt đất phía trước. Do tòa nhà được xây dựng bên một con đường dốc như sườn núi. Với độ cao này, chỉ cần chân sau phục hồi như cũ thì nó có thể nhảy từ sân thượng xuống.

Thủ lĩnh vẫn đang đứng ở cửa sổ theo dõi nó. Ringo hạ chân xuống khỏi lan can và bắt đầu chạy quanh sân thượng. Chân nó đạp trên mặt tuyết đông cứng, ban đầu chầm chậm, sau đó nhanh dần, và cuối cùng là hết tốc lực. Cảm giác gần như đã đạt được tốc độ ngày xưa. Cái chân sau bị rìu chém vẫn đau nhức nhối, nhưng cũng không đến mức không thể nhảy được. Chỗ cái tai đã biến mất giờ không còn đau nữa. Nhưng tiếng lưỡi gió chém

qua chỗ đó lại rõ mồn một. Từ phía cuối con đường, bóng tối đang dồn tới. Không trung chìm trong sắc xám. Đêm sắp xuống rồi.

“Kính thưa toàn thể người dân thành phố Hwa Yang, cuối cùng thì ngày hôm nay cũng đã đến. Vào lúc 0 giờ ngày 20 tháng Hai, tại quảng trường Tòa thị chính, chúng ta đã tiếp nhận quyết nghị của người dân thành phố Hwa Yang và sẽ bắt đầu diễu hành hòa bình tới Seoul.”

Chiếc xe phát thanh đường phố đang chạy trên đường. Jae Hyung đứng bên cửa sổ nhìn tờ truyền đơn. Mấy giờ trước, tờ giấy được đút vào qua khe cổng. Trên tờ giấy khổ A4 đã dùng một mặt, có in cương lĩnh hành động của cuộc diễu hành hòa bình và quyết nghị của người dân Hwa Yang. Người phụ nữ cầm micro lên tiếng thúc giục.

“Tất cả những vị còn có thể đi được, xin hãy ra đây. Xe buýt đón các vị ra quảng trường hiện đang chạy quanh các khu dân cư.”

Phường Baekun quận Đông là nơi khởi phát bệnh Mắt đỏ. Đó là khu bị tàn phá và ruồng bỏ trước tiên. Khu này liệu còn được mấy người lên chiếc xe buýt kia nhỉ, Jae Hyung bỗng thấy thắc mắc. Trên đường chẳng có bóng người, nhà dân và chung cư phần lớn đều không có ánh đèn. Ngay như ngôi nhà hai tầng này, từ lúc anh vào đến giờ vẫn trống trơn. Jae Hyung chiếm một gian phòng ở tầng hai, nấu nướng ăn uống, bật máy sưởi, tắm nước nóng, cứ thế ở đây đã năm ngày rồi. Cũng coi như anh đã bám vào sự bất hạnh của người không quen biết để được sống ấm áp và no bụng như vậy. Hơn nữa, mỗi lần nằm trên giường, anh lại nghĩ tới Yun Ju. Thực ra suýt nữa anh cũng đã kéo cô ấy tới đây. Đó là vào hai ngày trước, lúc cô ấy đến tìm Ki Jun.

Mấy ngày qua, dù không chủ ý nhưng Jae Hyung cũng buộc phải lén nhìn trộm Sở cứu hỏa, và theo những gì anh nhận thấy thì sân sau Sở cứu hỏa là chốn Ki Jun gặp gia đình mình. Anh ta ra đó đột ngột bất kể lúc nào, và sau khi ra đó, anh ta chỉ đứng nhìn màn hình điện thoại. Ngày hôm đó cũng vậy, Ki Jun rút điện thoại bước ra phía sân sau Sở cứu hỏa. Jae Hyung để mắt đến cái sân thượng có Ringo trước tiên. Con chó đang đứng chống hai chân trước lên lan can và nhìn xuống dưới. Nhe hết nanh ra mà gầm gừ. Cả vẻ mặt và tư thế đều như sắp sửa phi thân lao thẳng xuống Ki Jun tới nơi. Một cảnh tượng khiến ngực Jae Hyung thắt lại vì căng thẳng.

Jae Hyung thấy sợ sự kiên trì của con chó đó. Tòa nhà ba tầng không đủ cao để ngăn ý chí của nó. Định dùng súng thổi phi tiêu thì lại vướng mắc nhiều vấn đề. Lượng thuốc anh mang theo chỉ đủ dùng một lần, mà bản thân anh thì không phải tay thiện xạ. Ringo lại không đứng trong tầm bắn. Hơn hết là vẫn còn quá sớm. Không quá lời khi nói rằng con chó đã tóp lại chỉ còn một nửa. Tới mức xương trán nhô ra nhọn hoắt, xương sườn và xương hông thì như sắp chọc thủng cả da mà lòi ra.

Giờ có đấm ngực kêu than thì cũng vô ích, quá muộn rồi. Giá như ngày hôm đó, anh không xuống núi kiếm nước, giá như con chó không nhân lúc đó mà chạy trốn mất, giá như có thể dùng thêm hai ngày kháng sinh nữa thôi, giá như anh cho nó ăn uống đầy đủ... thì bây giờ chắc hẳn nó đã có thể chịu đựng được liều thuốc mê này. Nếu vậy thì lúc này, chắc hẳn anh đã có thể nhốt nó trong thùng xe của Cookie đặt trong sân ở Dreamland rồi. Nếu vậy thì chắc hẳn bây giờ anh chỉ cần vỗ về nó, đợi đến khi vết thương lòng của nó liền lại và ý định trả thù của nó biến mất là được.

Sau khi kết thúc cuộc đoàn tụ với gia đình, Ki Jun cất điện thoại vào túi. Lúc đó, một chiếc xe cảnh sát tiến vào trong bãi đậu xe, Yun Ju và Park Ju Hwan từ trong xe bước xuống. Ngực Jae

Hyung đột nhiên thắt lại. Vào cái ngày anh tới Dreamland lấy nước, đã mấy ngày liền anh mới lại được trao đổi tin tức với Yun Ju. Trên kính cửa sổ xe cứu thương có dán mẩu giấy của cô. Yun Ju nói cô sẽ tới Sở cảnh sát quận Đông. Cô cũng dặn anh nếu thấy mảnh giấy này thì lập tức chạy đến đó ngay. Anh cũng muốn như thế, nhưng không thể. Dù vậy, việc cô đã đến đồn cảnh sát cũng an ủi anh phần nào. Ít nhất thì cũng tốt hơn so với việc cứ đi đi lại lại với Mun Dae Seong. Có điều không biết vì lý do gì mà cô ấy rời khỏi trại. Anh gỡ mảnh giấy đút vào túi rồi dán lên mảnh giấy trả lời.

Anh sẽ tới ngay. Em cứ ở đó thêm vài ngày nữa nhé.

Vì lẽ đó, anh thậm chí không thể tưởng tượng nổi Yun Ju lại tới tìm mình. Anh đã vui sướng tới mức không biết phải làm sao. Anh chỉ muốn lập tức chạy ra với cô, niềm thôi thúc mãnh liệt khiến anh đờ đẫn cả người. Nếu như đã quyết thì đó cũng không phải việc gì khó khăn cho lắm. Chỉ cần mở cổng chạy ra là được. Jae Hyung lùi lại phía sau rèm. Anh thấy sợ chính bản thân mình. Anh sợ mình sẽ túm tay cô ấy mà kéo vào ngôi nhà này. Sợ rằng anh sẽ lấy Ringo hay bất cứ thứ gì để làm cái cớ, rồi ôm chặt lấy Yun Ju mà lăn lê ở lì trong ngôi nhà vô chủ này cho tới khi giai đoạn tàn khốc này qua đi, cho tới khi thế giới ngoài kia lại được mở ra.

Hai người đứng nói chuyện với Ki Jun. Anh mở cửa sổ cố lắng nghe. Hầu như không nghe được gì. Anh chỉ nghe được một câu của Park Ju Hwan.

“Vậy chúng tôi xin nhờ anh nhé.”

Park Ju Hwan bắt tay Ki Jun. Yun Ju quay lại nhìn xung

quanh tòa nhà. Ánh mắt cô quét từ cửa hàng tiện lợi, qua ngôi nhà Jae Hyung đang ở, tới ngôi nhà phía sau rồi lại quay trở về ô cửa sổ nơi Jae Hyung đứng. Lập tức, Jae Hyung cảm giác như vừa chạm phải ánh mắt Yun Ju. Anh giật bắn mình lùi lại thêm một bước. Khi anh nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, chiếc xe cảnh sát đã chạy lên con hẻm. Có vẻ họ định tìm kiếm ở khu dân cư xung quanh. Nếu vậy thì nơi đầu tiên họ vào sẽ là ngôi nhà anh đang ở. Anh rời khỏi phòng, đi lên sân thượng, sau đó sang ngôi nhà phía sau. Anh trốn trên sân thượng ngôi nhà đó, ngồi im không nhúc nhích cho tới khi họ chuyển sang nhà bên cạnh.

"Người dân Hwa Yang không phải là chó. Chúng ta là người. Nhưng chính phủ đang đối xử với chúng ta như với chó. Chúng ta vẫn đang sống khỏe mạnh, vậy mà bọn họ lại cho giam giữ hòng chôn sống chúng ta ở mảnh đất bệnh tật này, bọn họ đang nổ súng để chỉ riêng bọn họ là được sống."

Chiếc xe phát thanh tuyên truyền vừa đi qua trước Sở cứu hỏa và đang chạy về phía giao lộ Baekun. Lát sau, một chiếc xe buýt chạy qua. Thêm một khoảng thời gian gấp năm lần như thế, tiếng còi hụ vang lên. Xe cứu hộ, xe cứu thương và xe cứu hỏa đang chạy ra đường. Cùng lúc đó, một vật thể to lớn nhanh như chớp lao vụt xuống con hẻm trước cổng nhà. Một chuyển động gần như chỉ cảm nhận được chứ không thể nhìn thấy. Tay cầm đèn pin và súng, Jae Hyung vội chạy lên sân thượng. Chỗ Ringo thường đứng - sân thượng cửa hàng tiện lợi đã trống trơn. Nơi còn in dấu vết của Ringo là con hẻm bên ngoài cổng. Trên đống tuyết được vun lại bằng xẻng, in dấu một cái hố như thể thiên thạch vừa rơi xuống. Bên cạnh đó còn in vết chân chó chạy dài ra phía ngoài con hẻm.

Jae Hyung chạy xuống đường. Chẳng nhìn thấy gì cả. Tại một điểm xa tít trong bóng tối, chỉ có ánh đèn xe cứu hộ đang

nhấp nháy như một hành tinh. Cũng không khó tưởng tượng ra hình ảnh Ringo đang lao đi hết tốc lực trên đường đuổi theo ánh đèn kia. Không còn nghi ngờ gì nữa. Cũng không cần nghĩ ngợi gì thêm cả. Phải đi theo nó. Nếu như đích đến của chiếc xe cứu hộ là quảng trường Tòa thị chính thì chẳng khác gì một thảm kịch đã được định sẵn. Trước một con sói thình lình xuất hiện, chắc hẳn mọi người sẽ vô cùng khiếp đảm, họ sẽ làm đủ mọi trò để đuổi đánh hoặc giết chết nó, còn Ringo bị tấn công sẽ nổi giận cắn xé như một con sói thực thụ. Quảng trường sẽ trở thành một bãi chiến trường hỗn loạn.

Jae Hyung lại bắt đầu chạy tiếp. Tại giao lộ Baekun, khó khăn lắm anh mới bắt kịp chiếc xe buýt du lịch có viết dòng chữ "Tới quảng trường". Thật ngoài dự đoán, chiếc xe buýt chật kín người. Như thể đi du lịch thật, mọi người đeo ba lô, đội mũ, đeo kính phòng hộ và khẩu trang đứng ngồi chật kín tới tận sau ghế tài xế. Jae Hyung cố nhét người dán chặt vào khung cửa. Hơn mười phút sau, xe buýt đến trước cầu Hwa Yang dẫn tới Tòa thị chính. Tài xế dừng xe và hét lên bảo mọi người xuống xe. Tình hình là không thể vào tận trong quảng trường được. Đám đông phải tới hàng chục nghìn người đã lấp kín quảng trường cùng ngã tư trước quảng trường, kéo dài tới tận cây cầu bắc qua sông Hwa Yang. Cùng với biển người đó là một biển đuốc bốc cháy ngùn ngụt sáng rực trời đêm. Tiếng hò hét và hô khẩu hiệu của mọi người nuốt chửng cả tiếng máy bay trực thăng đang quần thảo trên không trung.

"Chúng tôi vẫn còn sống."

"Chúng tôi muốn sống."

"Hãy để chúng tôi sống."

Tại trung tâm một thành phố đã chết, mạch máu của sự

sống vẫn đang đập. Bên tai Jae Hyung văng vẳng tiếng kêu gào của những con chó bị chôn sống.

“Nhà anh ở đâu vậy?”

Yun Ju hỏi Park Ju Hwan, lúc này đang ngồi bên cạnh ghế lái trên xe cảnh sát. Anh ta không đáp.

“Ở Seoul phải không ạ?”

Vẫn không có câu trả lời. Yun Ju hơi nghiêng đầu qua khoảng trống giữa hai lưng ghế trước để nhìn Park Ju Hwan. Vầng trán dô ra một cách liều lĩnh đang nhăn lại, Park Ju Hwan đang căng mắt nhìn xoáy vào cửa xe phía trước. Cô cũng nhìn về phía đó. Xem ra chẳng có gì phải nhìn trừng trừng như vậy. Mọi người đang kéo về phía quảng trường, đuốc cháy rừng rực, tiếng hô khẩu hiệu vang lên từ dàn loa, trên không trung, trực thăng đang quần thảo. Đây là cảnh tượng quen thuộc thường gặp suốt mấy ngày nay. Những chiếc xe buýt chạy khắp nội thành giờ đang lần lượt dừng bánh ở khu vực cách 10 mét phía trước cầu Hwa Yang - ngay cả cảnh tượng này cũng không có gì lạ.

“Tôi là dân gốc Hwa Yang.”

Một lúc lâu sau, câu trả lời mới được cất lên. Giọng nói hết sức khô khan, như thể đang nổi giận.

“Vậy...”

Đang định hỏi tình hình gia đình anh ta thế nào nhưng rồi Yun Ju lại nín lặng. Im lặng thì thật gượng gạo, còn mở lời thì như thể nói gì thất thố. Suốt sáu ngày qua, trong lúc cùng viên cảnh sát này chạy đi chạy lại với tư cách là phóng viên, có một điều cô thấy

thắc mắc, đó là “Người này nhà ở đâu nhỉ?” Anh ta làm vẻ như mình là viên cảnh sát cuối cùng còn lại trên thế gian này. Dù đã qua cái thời đỉnh cao có thể giải quyết bằng còng tay, nhưng anh ta vẫn bận rộn theo đuổi những vụ án được báo cáo. Dựa vào hành động thì đây có vẻ là người chẳng có gì để lo nghĩ ngoài công việc.

“Nhà báo Kim quê ở đâu vậy? Hình như cô không sinh ra ở Seoul thì phải.”

Anh ta quay đầu lại và hỏi cô, giọng đã dịu đi một chút. Ánh mắt anh ta đang lướt qua gáy người tuần cảnh ngồi ở ghế tài xế. Nét mặt anh ta có vẻ đang xấu hổ hơn là hối lỗi vì đã nổi giận. Như thể để lộ cho người khác thấy cảm xúc của bản thân là một chuyện vô cùng đáng hổ thẹn.

“Quê tôi ở Gogiri, một ngôi làng trên núi xa xôi hiểm trở. Nằm ở độ cao 700 mét so với mực nước biển.”

“À à. Hóa ra cô là con gái vùng núi Jiri.”

“Anh biết Gogiri ạ?”

“Hồi sinh viên tôi có tới đó vài lần mà. Gà ta ở đó ngon lắm.”

“Nhà tôi cũng mở quán gà ta ở đó đấy.”

“Vậy cô con gái chủ quán gà ta bây giờ rạng danh rồi. Lấy cả Sở cảnh sát làm nơi ở, lại còn được cảnh sát làm vệ sĩ thế này cơ mà.”

Park Ju Hwan lại ngồi quay lên nhìn phía trước, nét mặt nhìn nghiêng của anh ta đang dịu đi. Yun Ju cũng bớt căng thẳng và mỉm cười. Ngay cả khi tìm đến Sở cảnh sát phía Đông, cô cũng không hề biết tình hình lại diễn biến theo chiều hướng này. Cô chỉ

đến đó vì nghĩ biết đâu Park Ju Hwan hay tin gì về Jae Hyung. Park Ju Hwan hỏi lại cô rằng chẳng phải hai người đi cùng với nhau sao. Anh ta cũng cho cô biết Jae Hyung là nhân chứng tại hiện trường Dong Hae bị chó cắn chết và đã báo cảnh sát, sau đó ở Sở cảnh sát một đêm rồi đi. Yun Ju kể lại câu chuyện phức tạp chằng chéo trong mối quan hệ giữa Ringo và Star, Ki Jun với Dong Hae và Jae Hyung. Cả cảnh tượng cô nhìn thấy ở Dreamland và túp lều trên núi, cô đều kể hết. Cô và Park Ju Hwan đồng ý với nhau rằng Jae Hyung và Ringo có thể đang ở gần Ki Jun. Hai ngày trước, cô tìm đến Sở cứu hỏa phía Đông nhưng Ki Jun không có ở đó. Cả ngày hôm sau cũng vậy. Phải đến lần thứ ba, khó khăn lắm cô mới gặp được Ki Jun.

"Đêm hôm kia, tôi có chạm trán anh ta ở đây."

Ki Jun nói, nhưng không biết sau đó Jae Hyung đã đi đâu. Yun Ju đã lật tung mọi ngóc ngách trong khu dân cư phía sau Sở cứu hỏa nhưng không phát hiện được dấu vết nào. Cũng hôm đó, cô thấy mẩu giấy của Jae Hyung dán trên xe cứu thương ở Dreamland. Park Ju Hwan vỗ vỗ lên đôi vai đang rũ xuống của Yun Ju và bảo tạm thời cùng đi tìm hiểu tình hình với anh ta. "Tôi điều tra, còn cô thì lấy tin." Anh ta bảo vậy.

"Đúng thế nhỉ. Hồi xưa cũng có một cảnh sát hình sự gọi tôi là đồ ruồi bâu đấy."

"Có vẻ cô cũng khá xông xáo đấy nhỉ."

"Tại vì tôi có mục tiêu mà."

"Mục tiêu... nghe được đấy."

Park Ju Hwan lại ngoái ra đằng sau.

"Nói chuyện cho đỡ buồn, cho chúng tôi nghe mục tiêu của

nhà báo Kim nhé? Là gì vậy? Trở thành nhà báo ngôi sao? Hay lên chức chủ tòa soạn?”

Yun Ju nhìn người tuần cảnh phản chiếu trong gương chiếu hậu. Anh ta đang nhìn thẳng phía trước.

“Là sống sót ạ.”

Ánh mắt Park Ju Hwan thoáng lộ vẻ hào hứng.

“Cái đó cũng được xếp vào hàng mục tiêu sao?”

“Sống sót” là mục tiêu xuyên suốt toàn bộ cuộc đời Yun Ju. Theo cô, ngoài điều đó ra, tất cả chẳng là gì cả. Cả thời đại học không có nơi ở, phải nhảy hết từ nhà bạn này sang nhà bạn khác xin tá túc, cả hồi mới tốt nghiệp đi tìm việc làm, cả quãng thời gian suốt mười năm sống với nghề phóng viên mảng xã hội... và cho tới giờ đây, khi bị giam cầm tại Hwa Yang này, cô cũng chỉ muốn sống sót mà thôi. Cô muốn bằng mọi giá phải sống sót đã, rồi sau đó sẽ làm những việc mà trong lúc bận rộn tìm cách sống sót, cô vẫn chưa làm được. Những việc chẳng liên quan gì đến sống sót cả, ví dụ như quăng đơn nghỉ việc như thể ném một cú fast ball[32] với vận tốc 155 km/h, hay là về quán gà ta Gogiri gặp bố. Điều cô muốn làm nhất là cùng Jae Hyung đi Alaska. Cô muốn được ở luôn lại đó mà sống như trong mơ. Thật lâu thật lâu, không bao giờ trở lại đất nước này nữa.

“Với người này thì đó là lẽ đương nhiên, với người khác thì đó lại có thể trở thành mục tiêu. Vừa vào tiểu học tôi đã nhận ra rằng mình sinh ra đã là trường hợp sau.”

Park Ju Hwan lại quay lên phía trước. Xe cứu hộ 119 cùng xe cứu thương và xe cứu hỏa thuộc Sở phía Đông đang chạy vào cầu Hwa Yang 1. Mọi người dạt sang hai bên nhường đường. Ban

tự trị của người dân thành phố ngăn không cho xe cộ vào trong quảng trường, nhưng riêng với những xe này thì lại khác. Khi sứt đầu mẻ trán vì xô đẩy vấp ngã, hay lúc đột nhiên lên cơn đau tim, chẳng phải sẽ cần có một chỗ gọi SOS sao? Bởi vì dù thế nào đi nữa, cũng phải sống cho đến khi chết thì thôi. Mấy chiếc xe đó đậu thường trực tại vị trí dễ thấy nhất giữa trung tâm quảng trường. Dựa trên giờ giấc thì có thể đoán đội đang chạy vào lúc này là đội đến để đổi ca.

Xe 119 vừa đi qua thì biển người lại lấp kín khoảng trống vừa mở ra giữa cầu. Phía sau họ, một chiếc xe buýt du lịch vừa mới chạy tới và đỗ lại. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông mặc áo khoác màu xanh nhảy vọt ra như tên bắn. Già trẻ gái trai theo sau đổ xuống, che khuất cả hình dáng người đàn ông đó, nhưng Yun Ju chỉ vừa nhìn là đã lập tức nhận ra đó là ai.

"Anh Jae Hyung."

Yun Ju mở cửa xe lao đi như một viên đạn. Park Ju Hwan nói gì đó với theo, nhưng cô không nghe ra anh ta nói gì nữa. Như một người mất trí, cô vẫy tay rối rít chạy về phía chiếc xe buýt. Dù chỉ chưa tới mười giây, dù cho người từ trên xe buýt vẫn còn đang ùn ùn đổ xuống, nhưng Jae Hyung đã biến mất không dấu vết. Yun Ju chen vào giữa đám người mà thét lên.

"Anh Jae Hyung."

Tiếng cô chìm nghỉm trong những tiếng ồn xung quanh. Tất cả những người đàn ông mặc áo phao màu xanh, cô đều nhìn thành Jae Hyung hết. Cứ thấy ai là cô liền chạy theo túm lại để nhìn mặt. Ông già, trung niên hay thanh niên đều phát cáu. Cái bà cô này, sao thế hả?

"Nhà báo Kim."

Tại lối vào quảng trường, cô bị Park Ju Hwan túm lấy tay.

“Cô cứ lao bừa vào như vậy sao được hả? Cô có phải người hầu của anh ta đâu cơ chứ.”

Park Ju Hwan ghé sát vào tai cô mà gào lên.

“Rõ ràng tôi thấy anh ấy xuống xe mà giờ không thấy đâu nữa. Vừa mới xuống xe thôi mà.”

Yun Ju nhìn khắp các tòa nhà và con hẻm xung quanh quảng trường. Jae Hyung đến đây cũng có nghĩa là Ringo đang ở gần đây. Nó đang ở đâu đó, một nơi tối tăm vắng vẻ tránh ánh mắt mọi người.

“Trước tiên cứ thử ra chỗ 119 đã. Vì Ringo mà xuất hiện thì nhiều khả năng nó sẽ đi ra hướng đó.”

Trước xe cứu thương đang có khá nhiều người tụ tập nhưng không thấy Jae Hyung đâu. Park Ju Hwan đi ra xe cứu hộ tìm Ki Jun. Chưa kịp nói gì thì Ki Jun đã hỏi.

“Không phải anh ra tận đây để tìm thiếu niên bỏ nhà đi bụi đấy chứ?”

Từ chiếc xe phát thanh đang đậu trước đài phun nước vang lên bài “Sương sớm”[33] và mọi người đồng thanh hát theo. Ruột gan như lửa đốt, Yun Ju chỉ muốn chạy tới xe phát thanh chụp ngay lấy micro mà gọi “Seo Jae Hyung, bước ra đây ngay cho tôi”.

“Chúng ta làm thế này đi.”

Park Ju Hwan nhìn đồng hồ đeo tay nói.

“Tôi sẽ lục soát mấy tòa nhà xung quanh quảng trường, còn nhà báo Kim tìm trong quảng trường đi. Một giờ nữa, chúng ta gặp

nhau trong xe.”

Một tiếng đồng hồ chóng vánh tới mức phi lý. Dòng người vẫn không ngừng kéo đến, quảng trường dần dần rung chuyển vì sự quá khích và tiếng la hét. Cứ đà này thì sẽ đến nước người ta giẫm đạp lên nhau mà chết mất. Từ trên không trung, trực thăng trút xuống một đống giấy trắng như thể ném bom. Mọi người đưa tay bắt lấy mấy tờ giấy. Yun Ju cũng nhặt một tờ. Là truyền đơn kêu gọi giải tán đám đông đang tập hợp. Nội dung chủ yếu thông báo chính phủ sẽ sớm tuyên bố quan điểm trước yêu cầu của người dân thành phố Hwa Yang, kêu gọi mọi người hãy trở về nhà và bình tĩnh chờ đợi. Bỏ qua những câu chữ bọc đường thì tóm lại ý chính phủ là đừng có làm mấy trò vô nghĩa, mau về nhà rửa chân mà ngủ đi còn hơn.

“Thưa quý vị, quý vị đừng dao động vì mấy tờ truyền đơn đó.”

Một người đàn ông cầm micro cố gắng ổn định bầu không khí đang dần trở nên rời rạc.

“Nếu như chính phủ thực lòng định làm gì đó thì họ sẽ không đơn phương đưa ra thông báo theo cách này. Đây chỉ là hành động mang tính hình thức để lưu lại bằng chứng rằng chính phủ đã không khoanh tay đứng nhìn. Vào lúc 0 giờ ngày 20, chúng ta sẽ bắt đầu diễu hành hòa bình theo dự định. Xin quý vị hãy theo sự hướng dẫn của các thành viên Ban tự trị và giữ vững đội ngũ. Một lát nữa, chúng ta sẽ bắt đầu đại hội thể hiện tinh thần quyết tâm đồng lòng của người dân Hwa Yang vì thành công của cuộc diễu hành hòa bình.”

Yun Ju bỏ đám người nhốn nháo lại phía sau và rời khỏi quảng trường. Trước tiên phải gặp lại Park Ju Hwan đã.

“Cô không tìm được à?” Park Ju Hwan hỏi, anh ta cũng về tay không. Yun Ju rệu rã gật đầu.

“Kiểu này có lẽ là anh ấy đi lẫn vào trong đám đông rồi. Chúng ta cứ ở đây quan sát lúc bắt đầu diễu hành rồi đi theo vậy.”

Một lát sau, từ quảng trường vọng tới tiếng đọc to bản quyết nghị của người dân Hwa Yang.

> *“Quyết tâm thư của người dân thành phố Hwa Yang gửi 50 triệu người dân cả nước và nhân dân thế giới. Vào ngày 30 tháng Một vừa qua, sau khi Hwa Yang bị phong tỏa không một lời báo trước, người dân Hwa Yang chúng tôi đã chìm trong thảm trạng ngày càng lan rộng...”*

Hai giờ đồng hồ trôi qua, lê thê, buồn tẻ, lồng ngực Yun Ju như muốn vỡ tung. Đám đông trên quảng trường cũng đang trải qua những thời khắc muốn vỡ tung lồng ngực vì lý do khác với Yun Ju. Họ đã quyết tâm có chết cùng chết, có sống cùng sống, và dù có xảy ra việc gì đi nữa cũng sẽ diễu hành đến cùng. Trong lúc đó, trực thăng không ngừng lượn tròn phía trên quảng trường và phát loa cảnh cáo. “Đội biểu tình hãy lập tức giải tán ngay, chúng tôi không thể đảm bảo an toàn cho quý vị.”

0 giờ, cuối cùng thì cuộc diễu hành cũng bắt đầu. Đợi sẵn ở trục đường chính, những chiếc xe hạng nặng như xe ben, máy xúc, xe container, cần cẩu... đồng loạt bật đèn pha. Hơn mười chiếc xe buýt đậu phía sau cũng bật đèn theo. Những ngọn đuốc trên quảng trường bắt đầu di chuyển và xếp thành hàng.

Cái xe ben có lắp tay vịn lan can trên nóc xe xuất phát đầu tiên. Bên khung lan can, một thanh niên đang phất lá cờ thái

cực[34] khổ lớn. Tiếp theo là hàng xe hạng nặng, sau đó là hàng xe buýt bắt đầu nối đuôi nhau chuyển bánh. Chậm chạp đến mức cảm thấy khó lòng mà đi với tốc độ như thế được. Một lát sau, chiếc xe phát thanh bật sáng đèn dẫn đầu chạy ra khỏi cầu. Ở đằng sau xe, một người đàn ông cầm micro bắt nhịp hợp xướng.

Arirang arirang arariyo
Vượt qua đèo Arirang...[35]

Cách đó khoảng 2 mét, phường nhạc samulnori[36] đang vừa đi vừa gõ cồng và lắc dải lụa trên mũ. Cách đó thêm 1 mét, hiện lên hình ảnh đoàn diễu hành cầm đuốc đầu tiên. Theo sau là đoàn thứ hai, thứ ba. Đoàn thứ tư đi qua là đoàn xe gồm xe cứu hộ mà Ki Jun ngồi trên đó, cùng với xe cứu thương và cứu hỏa. Nối tiếp sau nữa là đoàn diễu hành cầm đuốc. Mất hơn một giờ đồng hồ thì đoàn diễu hành cuối cùng mới ra khỏi quảng trường. Yun Ju căng mắt theo sát đoàn người nhưng không thể thấy ai trông giống như Jae Hyung. Park Ju Hwan nói với người tuần cảnh.

“Chúng ta cũng lên đường thôi.”

Người tuần cảnh cho xe bám theo sát đằng sau nhóm diễu hành cuối cùng. Bên cạnh có ba chiếc xe cảnh sát khác đang dàn hàng ngang mà chạy. Thêm một giờ nữa trôi qua, đoàn diễu hành mới chỉ nhích được hơn 1 ki lô mét. Do những đoàn đi trước di chuyển rất chậm chạp, cứ liên tục đi rồi lại dừng. Yun Ju muốn giậm chân kêu trời vì sốt ruột. Cô chỉ tha thiết muốn được xuống ngay khỏi xe, vừa đi vừa kiểm tra từng người từng người tham gia diễu hành, nhưng Park Ju Hwan đang đi làm nhiệm vụ khẩn cấp, cô chẳng mặt mũi nào mà yêu cầu anh ta cùng đi với mình. Cô quyết định xuống xe một mình.

“Tôi sẽ đi bộ, cảnh sát Park cứ từ từ theo sau nhé.”

Sợ bị đánh giá là hành động nóng nảy hấp tấp, cô liền thêm vào một cái cớ.

“Tại cứ ngồi mãi trong xe gò bó, tôi đau lưng quá.”

Park Ju Hwan đưa mắt liếc sang người tuần cảnh rồi nói.

“Để tôi xuống cùng với cô luôn.”

Yun Ju cũng nhìn liếc sang người tuần cảnh.

“Không cần đâu ạ. Một mình tôi...” Cô nói.

“Hai người cứ xuống đi ạ.” Người tuần cảnh nói.

Park Ju Hwan xuống trước. Yun Ju xuống theo, lòng mừng rỡ.

“Giữa chừng mà lạc nhau thì khó tìm lại được lắm, vậy nên cô nhớ theo sát tôi nhé.”

“Như thi chạy hai người ba chân ấy ạ?”

“Chính thế đấy.”

Hai người vừa nhìn mặt mọi người trong đám đông vừa tiến về phía trước. Đây không phải việc dễ dàng gì. Vướng vai mọi người nhưng bọn họ không chịu dãn ra cho. Họ còn đang bận hát và hô vang khẩu hiệu nên thậm chí còn chẳng buồn bận tâm đến mấy lời nhờ vả xin tránh đường. Hẳn là vì tiếng ồn nên họ cũng không nghe rõ. Cuối cùng, Yun Ju và Park Ju Hwan đành chia ra theo hai nhánh của đoàn diễu hành cách nhau con đường bốn làn xe ở giữa. Yun Ju ở phần vỉa hè phía bên bờ sông, Park Ju Hwan ở phần đối diện. Hai người giao hẹn sẽ giơ tay vẫy người kia trong hai tình huống. Một là khi gặp xe cứu hộ của Han Ki Jun, và hai là khi nhìn thấy Jae Hyung hoặc Ringo.

Yun Ju và Park Ju Hwan nhìn nhau, sau đó bắt đầu vừa đi vừa xác nhận mặt từng người trong đám đông.

4 giờ sáng, khi còn cách giao lộ Jinwon khoảng hơn 20 mét, đoàn diễu hành dừng lại một lúc nghỉ lấy hơi. Đoàn xe vừa dừng bánh là những người diễu hành cầm đuốc liền xếp thành hàng giậm chân tại chỗ. Có vẻ như họ đang chuẩn bị nghênh chiến với mục tiêu phía trước. Đại biểu của người dân cầm micro đứng trên xe tải dẫn đầu.

"Xin tất cả mọi người hãy khoác tay người bên cạnh."

Mọi người khoác tay nhau và đưa bàn tay cầm đuốc lên ngang ngực. Một lát sau, từ dàn loa trên xe tải vang lên nhạc quốc ca. Đoàn diễu hành vừa hát quốc ca theo nhạc vừa bắt đầu bước đi với tốc độ nhanh hơn vài ba lần so với từ đầu đến giờ. Xe cứu hộ chở Ki Jun cũng đã lăn bánh. Trực thăng lượn tròn trên không trung lại bắt đầu phát loa cảnh cáo. "Đoàn biểu tình lập tức giải tán ngay, đừng vượt qua giao lộ Jin Won, chúng tôi không thể đảm bảo an toàn cho quý vị."

Từ đêm hôm qua, mấy câu nói đó cứ máy móc và dai dẳng lặp đi lặp lại. Một lời cảnh cáo nghe đầy bất an và ám muội. Tại sao không phải khu vực phong tỏa phía Nam mà lại là giao lộ Jinwon chứ? 700 mét từ giao lộ Jinwon tới khu vực đường phong tỏa, rõ ràng vẫn thuộc Hwa Yang cơ mà. Trong mảnh đất đó cũng có khuôn viên chung cư, có các tòa nhà, các trung tâm buôn bán. Còn đang có người sống trong đó. Người ta thực sự định trút xuống đó một trận không kích sao? Nhằm vào dân thường không có vũ trang? Ai sẽ là người chịu trách nhiệm cho việc đó, và chịu như thế nào? Hay là... Một ánh sáng xanh lè như tia chớp vụt qua đầu Ki Jun. Không lẽ...

Trên đường đến đây, Ki Jun cứ liên tục nghĩ tới đám quân lính đã rút lui khỏi Tòa thị chính. Những người đó đã đi đâu nhỉ? Phải đến khi tới đây, khi giao lộ ở ngay trước mắt, hình như anh mới tìm được câu trả lời. Khác với thường ngày, đèn pha ở khu vực đường phong tỏa đều đã tắt. Chỉ có ánh trăng lờ mờ đang chiếu sáng 700 mét đường kéo dài thẳng một vệt. Thứ đó không phải trực thăng. Cũng không phải đám quân lính ở Tòa thị chính đã hoàn toàn rút đi. Đó là bóng đen. Ngay chính bên trong khu vực 700 mét kia.

Nhận ra điều này, tóc anh như dựng ngược lên. Cần phải báo cho chiếc xe tải phát thanh đang dẫn đầu đoàn diễu hành. Cần phải cho dừng cuộc diễu hành lại. Sẵn sàng liều chết và đi vào chỗ chết là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau. Ki Jun bảo trưởng ca Yu rời xe cứu hộ ra cầu Hwa Yang 4. Xe cứu thương và xe cứu hỏa đội phía Đông đi theo bên cạnh, cùng với các xe của đội phía Nam, anh cũng liên lạc yêu cầu đợi ở cầu Hwa Yang 4. Có một việc anh cần phải xác nhận chắc chắn. Để quay ngược lộ trình của hàng chục nghìn người thì cần phải có căn cứ, chứ không phải cứ nói "chợt hiểu ra" là được.

Trưởng ca Yu vừa đánh xe rời về phía cầu, Ki Jun liền thò đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn sang công trường xây dựng chung cư Beodeul Jugong bên kia đường. Mấy lô nhà ngay phía trước đã xây đến tầng 12, nhưng ở phía ngoài cùng của khu đất, lô nhà gần giao lộ nhất mới chỉ xây lên khoảng một nửa số tầng ấy. Mức đó là đủ để quan sát qua phía bên kia giao lộ, nếu như bây giờ là ban ngày.

"Tất cả đợi ở đây cho đến khi nào tôi liên lạc nhé."

Ki Jun cầm ống nhòm và một mình xuống xe. Anh băng qua đường, trong lòng nghi hoặc không biết sẽ nhìn thấy gì. Để nhìn thấy được phía bên kia giao lộ thì cần phải có mặt trời, chứ không

phải là ánh trăng khuyết nhợt nhạt thế này. Quyết định của đám người kia cũng thật khiến anh bức xúc, tại sao lại nhất thiết phải diễu hành vào giữa đêm khuya như thế chứ? “Ngọn đuốc trong bóng tối” chắc hẳn sẽ thúc đẩy sự đoàn kết tới hồi kịch tính và bi tráng, nhưng nếu chỉ để đánh đổi lấy điều đó thì sinh mạng của hàng chục nghìn con người là quá nhiều.

Tới trước bức vách tạm bao quanh khu công trường, Ki Jun bật đèn pin đội đầu. Đến lúc này anh mới nhớ ra đây là nơi vợ anh đã chết. Theo lời Su Jin kể lại, vợ anh nằm ở đâu đó giữa những tòa nhà đang xây dở. Bây giờ ở đó liệu có còn lúc nhúc chó không? Bị lũ chó vây quanh, vợ anh ôm chặt lấy Yu Bin mà gào lên thảm thiết - hình ảnh đó hiện lên rồi biến mất. Vụt qua trước mắt anh hình ảnh Ringo và khuôn mặt Jae Hyung. Tiếp theo đó là thi thể Dong Hae, cổ họng bị xé rách toang. Ban đầu, anh không nghĩ Ringo là con chó đã giết chết vợ mình. Kể từ sau khi Dong Hae chết, anh nghiêng về ý nghĩ “Cũng có thể là Ringo”. Khu công trường Beodeul Jugong và bãi chôn lấp rác cách nhau tới mười mấy cây số, nhưng điều đó vẫn không thể trở thành bằng chứng cho việc “Không phải là Ringo”. Chẳng phải bản tính của loài chó là lang thang chạy rông khắp nơi sao? Su Jin nói lúc ấy có một con chó đen đứng đó, nhưng giữa đêm tối như thế cũng có thể cô ấy đã tưởng con sói xám kia là một con chó đen lắm chứ. Sáng sớm ngày hôm đó, Jae Hyung lại xuất hiện tại bãi chôn lấp rác và cản trở anh, sự việc này cũng tình cờ một cách quá sức kỳ diệu. Anh ta lại còn cầm súng thổi phi tiêu lảng vảng quanh Sở cứu hỏa, việc này cũng thật đáng ngờ. Câu nói mà Jae Hyung để lại cứ văng vẳng bên tai anh như tiếng chuông rung.

“Xin anh đừng ra ngoài một mình. Đặc biệt là vào ban đêm.”

Như vậy nghĩa là sao? Phải chăng có nghĩa là anh cũng hãy cẩn thận đấy? Chỉ là một con chó mà ôm mộng báo thù và truy

đuổi con người đã từng định giết mình sao? Anh không tin. Và đây cũng là một điều bất hợp lý. Để lập được giả thiết này thì trước tiên phải hiểu lý do vì sao con chó lại giết Dong Hae. Giả sử Dong Hae cũng đã từng định giết con chó đó chẳng hạn. "Có thể như thế lắm", câu trả lời lập tức bật ra trong đầu anh. Dong Hae là thằng từng bị đuổi khỏi quân ngũ vì đã chơi trò "Đồ tể giết chó" đấy thôi.

Ki Jun bước vào trong công trường. Anh vội vã bước qua hơn mười lô nhà, tiến tới tòa nhà ngoài cùng có viết con số "101" bằng sơn đỏ trên bức tường ngoài. Bên cạnh là một chung cư có dãy hành lang dài, ánh lửa từ ngoài đường chiếu vào trong tòa nhà như thể ánh chiều tà. Vừa bước vào bên trong thì thấy hiện lên giữa lối ra vào là khung cầu thang thoát hiểm vẫn còn chưa lắp tay vịn. Ki Jun leo lên cầu thang, vừa đi vừa chú ý để mấy thanh cốt thép thò ra khỏi tường không móc vào quần. Càng lên cao, cảnh tượng càng sáng rõ hơn. Qua mấy ô cửa sổ rộng rãi trổ trên tường ở từng đoạn chiếu nghỉ cầu thang, ánh lửa sáng rực đang dội vào cùng với tiếng ầm ĩ ngoài đường. Bên dưới cửa sổ, chất đống đến tận mép cửa là những thùng màu xanh bên trong đựng đầy những đoạn cốt thép với đinh, túi đựng rác, thanh gỗ hoặc nước. Ki Jun đi lên đoạn cầu thang thẳng cuối cùng dẫn lên tầng 6.

Tầng 6 vẫn chưa xây tường bao xung quanh. Chỉ là một không gian giống như sân thượng, có giàn giáo và các tấm lưới giăng bốn mặt, lác đác chỉ có vài cây cột được dựng khung. Ki Jun đi ra đứng bên rìa tòa nhà. Dưới chân anh, đoàn diễu hành cầm đuốc đang trôi qua như một dòng nước. Đưa ống nhòm lên mắt, anh thấy chiếc xe tải dẫn đầu đã đi vào được khoảng một nửa khu vực 700 mét phía bên kia giao lộ. Trong ánh đèn pha sáng lòa, lá cờ thái cực mà cậu thanh niên đang vẫy sáng loang loáng như phản quang. Theo sau đó là đoàn xe cùng với chiếc xe tải phát thanh và đoàn người cầm đuốc đang chầm chậm tiến vào. Ki Jun

chỉnh tiêu cự ống nhòm sang phía các trung tâm buôn bán mặt đường nằm ở hai bên đường cái. Lập tức, anh cảm thấy tóc gáy mình dựng ngược lên.

Trên sân thượng các cửa hàng phần lớn cao hai ba tầng, những bóng đen mang hình dáng con người đang mai phục. Theo như anh đoán, những bóng đen đó đang đợi giây phút chiếc xe tải dẫn đầu đi đến hàng rào phong tỏa. Đợi đến giây phút mà họng súng của họ phun lửa. Dù đã dự đoán trước, nhưng Ki Jun cũng không tránh khỏi cơn rùng mình chạy dọc sống lưng với một tốc độ khủng khiếp. Cảnh tượng trước mắt anh bập bềnh như lên cơn chóng mặt. Ngay cả bàn tay rút bộ đàm của anh cũng run lên bần bật. Không thể cho đội cứu hộ chạy vào bên trong giao lộ để cứu những con người kia được. Cách duy nhất có thể làm lúc này là cho đoàn diễu hành vẫn còn bên ngoài giao lộ quay lại. Ki Jun gọi trưởng ca Yu.

"101, nghe rõ trả lời."

"Ringo, ra đây đi."

Thủ lĩnh áp mặt xuống nắp cống gọi. Ringo quay đầu lại nhìn. Ánh sáng ngọn đèn đeo trên đầu thủ lĩnh đang chiếu thẳng tới gần đuôi nó. Ringo vội lết bụng lên phía trước và cố bò vào sâu bên trong hơn nữa.

"Cố chống cự cũng không ích gì đâu."

Ringo biết chứ. Chỉ cần nó ra thôi, mà không, chỉ cần nó lọt vào tầm mắt của thủ lĩnh thôi, ngay khoảnh khắc đó, thủ lĩnh sẽ thổi cái gậy sắt có chứa mũi kim kia. Và nó cũng biết mình không thể cứ cầm cự trong đây mãi được. Ringo có việc phải làm còn

thời gian lại đang đứng về phía thủ lĩnh. Dù có ra, hay cố cầm cự trong này thì thủ lĩnh cũng thắng rồi.

“Được rồi. Nếu không muốn ra thì mày cứ ở trong đó cũng được. Tao không quan tâm nữa.”

Ringo ngoái đầu nhìn lại phía sau. Thủ lĩnh đang bình thản ngồi trước miệng cống nhìn vào bên trong. Cảm giác như thủ lĩnh đang nhìn thẳng vào nó vậy. Tiếng gầm gừ tự nhiên bật ra. Dù đang ngồi ở ngoài vùng ánh sáng, nhưng Ringo thấy mình như thể đang phơi thân rõ mồn một. Mông nó nhấp nhổm vì hối hận và nóng ruột. Sao nó lại có thể bò vào cái chỗ như thế này chứ?

Ringo không ngờ thủ lĩnh lại đuổi theo nó tới tận đây. Cũng không hề nhận ra thủ lĩnh đi theo mình. Đang quá gấp gáp nên nó không còn tâm trí đâu mà để ý. Kể từ sau khi đuổi theo xe của người mặc đồng phục tới quảng trường, nó cứ liên tục bồn chồn không một phút nào yên. Đông người quá. Ầm ĩ quá. Đủ các loại mùi ập tới như một cơn mưa rào. Xe của người mặc đồng phục đi thẳng vào giữa quảng trường nên Ringo phải dừng cuộc truy lùng lại. Xoay xở tìm cách tránh ánh mắt mọi người, nó đã kiếm được một chỗ dưới gầm cầu bên sông, nhưng không có cách nào để tới gần chiếc xe đó cả. Nó buộc phải theo dõi người mặc đồng phục từ khoảng cách còn xa hơn so với khi bị nhốt ở trên sân thượng. Vì quá nóng ruột mà cũng đã nhiều lần nó muốn mặc kệ mọi thứ, cứ thế lao ra quảng trường. Mỗi lần như thế, giọng nói trong tâm trí lại khuyên can nó. “Đợi cho đến khi thời cơ tới đã.”

Dưới gầm cầu là nơi rất hợp để chờ đợi. Nhìn bao quát được toàn quảng trường, lại có hàng liễu rủ bóng che ánh sáng từ hai bên cầu chiếu tới. Ringo cứ thế đợi. Ánh đuốc và ánh đèn trên quảng trường làm nó rối mắt, nhưng nó vẫn không để mất dấu mục tiêu. Xe của người mặc đồng phục mang biểu tượng ánh sáng

lóe lên như tia chớp. Kể từ sau khi cuộc diễu hành bắt đầu, Ringo lấy bóng tối phía dưới bờ kè làm bức màn chắn và đi theo xe của người mặc đồng phục. Cuộc hành quân của nó diễn ra thuận lợi. Đi qua dưới gầm không biết mấy cây cầu, cho tới khi qua cả con phố mọc đầy những tòa nhà cao tầng mà nó vẫn không bị ai nhìn thấy. Khi tới trước cây cầu cắt ngang bờ sông thì bắt đầu có sự thay đổi. Xe của người mặc đồng phục đột nhiên rời khỏi đoàn diễu hành. Ringo dừng bước, nhìn theo chiếc xe tiến về phía cầu. Đoàn người đang vừa hát vừa đi ngang qua trước cây cầu.

Người bỏ tôi mà đi
Đi chưa được mười dặm thì chân đã đau.[37]

Xe của người mặc đồng phục quay một vòng tại lối lên cầu, sau đó dừng lại, nhìn về phía đường cái. Những xe đi cùng cũng chạy lên cầu và đậu thành hàng phía sau. Một lát sau, người mặc đồng phục xuống xe. Thật đáng mừng là không có ai xuống theo cả. Người đó một mình băng qua đường rồi biến mất vào bên trong khu công trường xây dựng ở bên kia đường. Ringo nhảy lên bờ kè. Mạch máu trong mắt nó giần giật. Nó nghĩ, vậy là cuối cùng cũng chấm dứt việc đợi chờ đằng đẵng. Mặc dù vẫn còn một nhiệm vụ nữa, đó là phải nhanh như một tia chớp vượt qua chỗ trống giữa đoàn diễu hành.

Đúng lúc đó, gió thoảng tới một mùi quen thuộc. Giọng nói trong đầu nó cất tiếng lẩm bẩm. Ringo không nghe rõ. Còn đang bận tìm khoảng trống xuyên qua đoàn diễu hành, nó không còn tâm trí đâu để luận ra cái mùi kia là gì. Phải đến khi nghe thấy tiếng gọi "Ringo," nó mới chợt tỉnh ra. Thủ lĩnh đang chạy tới từ phía sau đoàn xe dừng bánh ở trên cầu. Tay vung chiếc gậy sắt chứa mũi kim, thủ lĩnh lao thẳng đến như bay. Có lẽ vì hoảng hốt nên không kịp nghĩ ngợi gì, Ringo đã vội nhảy trở lại xuống phía

dưới bờ kè. Bởi vì đáng ra lúc ấy, hoặc nó phải phi ngay qua đường, hoặc phải lao thẳng vào thủ lĩnh mới đúng.

Nơi mà nó nhảy xuống là đường ống cống. Ống cống phủ đầy băng tuyết trên nền nhưng cũng đủ rộng để chui vào. Không nghĩ đến lần thứ hai, Ringo thò ngay hai chân trước và đầu vào bên trong ống cống. Nó chui cả người vào và cụp đuôi lại, sau đó dùng móng chân cào nền băng mà trườn vào sâu phía trong. Đó là sai lầm thứ hai mà nó phạm phải chỉ vì quá hoảng hốt.

Phải đến lúc này, Ringo mới nhận ra mình lại bị nhốt nữa rồi. Lần này là bị nhốt trong một không gian còn hẹp hơn cả cái chuồng chó. Trong đầu nó rối tung hỗn loạn. Phải làm sao đây? Lối thoát duy nhất là bò ra với tư thế đầu hàng, sau đó lao vào cắn nát bộ mặt thủ lĩnh đang gí sát vào miệng cống kia. Mỗi lần nhấp nhổm định làm vậy, giọng nói trong đầu nó lại buộc nó nằm yên. Thủ lĩnh mà chịu để cho cậu lừa như vậy sao? Cậu còn chưa kịp tới gần thì có khi thủ lĩnh đã thổi cái gậy sắt kia rồi đấy.

Đã mấy lần Ringo nhổm dậy rồi lại ngồi xuống. Và cũng mấy lần nó gầm gừ vì tưởng tượng đến người mặc đồng phục đã cao chạy xa bay tới một nơi xa xôi mà nó không thể nào đuổi theo được nữa. Đột nhiên, bên ngoài lỗ cống bắt đầu vang lên tiếng súng ầm ầm. Từ trên trời không ngớt dội xuống những tiếng rào rào như đá rơi. Tiếng mọi người gào rú la hét, tiếng bước chân, tiếng xe bấm còi ập tới như sấm rền. Thủ lĩnh ngẩng đầu và đứng dậy. Đúng giây phút đó, một người đàn ông từ đâu xuất hiện lao thẳng vào thủ lĩnh. Thủ lĩnh ngã văng tới trước miệng cống. Người đàn ông cũng biến mất trước miệng cống. Tiếp đó, một người đàn ông khác chạy qua, miệng la hét gì đó.

Sau khi xoay người nhúc nhích như rắn trườn trong ống cống chật chội, Ringo bắt đầu thoát được ra ngoài. Vừa ra đến

miệng cống, nó thò đầu quan sát bên ngoài. Rất nhiều người đang chạy từ đường cái xuống phía bờ sông. Thủ lĩnh không biết đã chạy đi đâu mà không còn thấy nữa. Ringo ra khỏi ống cống và nhảy lên trên bờ kè.

Trên đường lớn còn ầm ĩ và náo loạn hơn cả bờ sông. Dòng người vừa gào hét vừa chạy khắp các làn xe và cả vỉa hè. Họ chen lấn, xô đẩy, giẫm đạp lên nhau, vấp ngã lăn lóc dúi dụi, ở phía xa xa, họ đâm cả vào những chiếc xe cảnh sát đang bấm còi ầm ĩ, nhảy cả lên xe, giẫm đạp lên nóc xe để trèo qua và chạy ngược trở lại về phía con đường mà lúc nãy họ đã từ đó đi tới. Những ngọn đuốc bay qua bay lại như một đàn bồ câu. Tiếng súng vẫn liên tục vang lên không ngừng nghỉ.

Ringo bật hai chân sau trên nền đất vọt lên. Tình hình này vẫn chưa phải lúc băng qua đường, nhưng không thể đợi đến lúc đó được. Nó đã quyết định sẽ nhảy lên như gió vụt qua dòng người, nhưng con đường lại quá rộng, không thể làm thế được. Giây phút hạ cánh xuống giữa lòng đường, Ringo lập tức bị kẹt giữa một biển hỗn loạn không tài nào co mình lách qua mà chạy. Ringo cứ đứng đó, bị va chạm tứ tung mà nẩy lên nẩy xuống như một quả bóng. Ngọn đuốc của ai đó bay tới đầu nó, cùi chỏ của người nào đó giáng ngay vào mắt nó, lại có đầu gối ai đó húc vào xương sườn nó, rồi chân ai đó đá vào bụng nó, thân hình ai đó ngã sấp mà đè sụm cả lưng nó.

Đúng lúc đó thì tiếng súng vang lên. Không phải tiếng súng từ xa vọng tới tạch tạch tạch như lúc nãy. Mà là hai tiếng súng liền nhau hướng lên trời vang lên ngay bên tai nó. Dòng người đang chạy giật mình dừng lại. Dù chỉ trong một chốc lát ngắn ngủi, một con đường mở ra, một con đường mà nó có thể nhúc nhích thân mình. Ringo đứng bật dậy phi thân về phía vỉa hè bên kia đường. Giữa lúc đó, nét mặt nhìn nghiêng của một “người phụ nữ quen

biết" chợt lọt vào mắt nó. Là bạn gái thủ lĩnh. Cô ta đang dựa vào cánh tay của một người đàn ông khác không phải là thủ lĩnh, và người đàn ông đó đang giơ khẩu súng nhỏ lên trời bóp cò. Lát sau, bóng dáng hai người đó đã bị cuốn vào trong biển người cuồn cuộn.

Ringo lập tức lao tới công trường xây dựng các tòa nhà. Để mùi của người đó dẫn lối, nó phóng hết tốc lực giữa các tòa nhà và chạy vào lô nhà ngoài cùng. Nghe thấy tiếng chân người mặc đồng phục ở tầng trên, nó nhảy lên cầu thang, mỗi cú nhảy lại vọt qua một tầng. Cảm giác như toàn thân nó đang bay vun vút. Cuối cùng, khi phát hiện ra người mặc đồng phục đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ ở chiếu nghỉ cầu thang cách đó một tầng, lồng ngực nó chợt căng lên to bằng cả túp lều trên núi. Cảm giác như xương sườn nó đang gãy răng rắc. Như thể dòng máu sôi sục trong tim nó đang òa tung bắn vọt ra ngoài cơ thể.

Ringo nhảy vọt tới lưng người mặc đồng phục. Như thể nhận ra có gì đó sau lưng, người mặc đồng phục quay lại nhìn. Đương nhiên là quá muộn. Bởi vì hàm răng của Ringo đã nhằm thẳng phía dưới cằm người đó. Người mặc đồng phục bật tiếng thét và giơ tay trái lên đỡ. Hàm răng Ringo cắm phập vào cánh tay thay vì cổ họng người đó. Răng nanh xuyên thẳng qua cả tay áo và da thịt. Cảm giác răng nanh sượt qua xương truyền tới tận trong lợi. Mùi máu nóng lập tức làm cái dạ dày đói khát cuộn lên. Vẫn đeo lấy cánh tay người mặc đồng phục, Ringo nghiến chặt hai hàm răng và lắc đầu để rứt thịt ra. Tiếng gào bật ra từ miệng người mặc đồng phục. Người đó mất thăng bằng ngã nhào tới trước như một con cá bị mắc câu. Ringo và người mặc đồng phục ôm nhau vật lộn, cả hai ngã cắm đầu xuống phía dưới chiếu nghỉ cầu thang, đập vào một thùng nước to đùng. Thùng nước đã cản bớt tốc độ đi nhưng cú ngã đồng hành chưa phải là kết thúc. Cả hai tiếp tục lăn lông lốc xuống cầu thang một tầng nữa, sau đó đâm sầm như thể

bị quẳng vào một đống rác bên dưới ô cửa sổ.

Ringo nhổm ngay dậy và nhảy lên thân hình người mặc đồng phục. Nó táp xuống cổ họng người đó lộ ra sau lớp áo khoác. Đột nhiên, một vật dày và cứng như cái gai chọc thẳng vào một bên mắt nó cực mạnh. Bị đập vỡ đầu mà vẫn còn sống, phải chăng cảm giác khi ấy cũng giống thế này. Lập tức, Ringo không nhìn thấy gì nữa. Trong đầu nó, pháo hoa liên tục nổ ầm ầm. Ringo rú lên và buông người đàn ông ra. Nó lắc lắc đầu, đưa chân trước lên quờ quạng nhưng không sao rút được vật đang cắm vào mắt. Bản năng cũng mách bảo nó không được cố nhổ cái vật đó ra. Móng vuốt vừa chạm vào vật đó thì trong đầu nó, trận pháo hoa bùng nổ lại bắt đầu.

Khi tàn dư ánh sáng vụ nổ trong đầu đã tan hết, Ringo thấy người mặc đồng phục đang bước lên chiếu nghỉ cầu thang tầng trên. Ringo vừa gầm gừ thì người đó đá cái thùng nước và xô đổ xuống dưới. Dù muốn tránh nhưng không kịp nữa rồi. Chiếc thùng đổ ộc nước và lăn xuống, đè nghiến qua Ringo trong chớp mắt rồi biến mất phía dưới cầu thang. Ringo cắm móng vuốt vào sàn nhà và ngẩng đầu lên. Nó gồng mình đứng thẳng hai chân trước, nhấc hai vai lên. Nó lấy hết sức bình sinh nhảy vọt về phía người kia. Không biết từ lúc nào, người đó đã kịp nhặt một thanh gỗ cầm trên tay vung về phía đầu Ringo. “Bốp” một tiếng, cằm Ringo bật ngược lại. Ringo lộn nhào một vòng và lại rơi thẳng xuống tầng dưới. Cảm giác cằm nó bục ra như đã vỡ nát, cùng với đó là cơn đau buốt chói ập tới bên mạng sườn. Cảnh vật trước mắt nó chao đảo trắng xóa. Hơi thở nghẹn cứng ở cổ. Trong miệng, máu ộc ra nóng hổi, những mảnh răng vỡ lăn lạo xạo dưới lưỡi. Trong tầm nhìn chỉ còn lại một nửa, nó thoáng thấy vụt qua bóng dáng người mặc đồng phục đang chạy lên tầng trên. Đừng nói đến chuyện chạy theo, nó thậm chí còn không có đủ ý chí để nhấc mình dậy. Chỉ có cơn cuồng nộ là sôi lên rung chuyển trong tim.

Nằm dán mõm trên sàn, Ringo ngước nhìn lên cánh tay người đàn ông kia thõng xuống đung đưa lủng lẳng bên đùi. Ánh lửa ngoài đường hắt vào qua cửa sổ chiếu sắc vàng lên dáng nhìn nghiêng của người đó. Tựa như ảo giác, tựa như ánh trăng đã tỏa xuống thân thể Star, thật dịu dàng như trong mộng. Ánh sáng đó khẽ phe phẩy đuôi âu yếm và cất tiếng thì thầm. Ringo, đứng lên nào. Đi kết liễu hắn đi.

Ringo ngóc đầu lên. Nó quẫn quại như một con sâu và cố nhấc mình dậy. Lần theo luồng ánh sáng, Ringo leo lên tầng trên. Cơn đau đớn bị chọc nát mắt giờ đây chẳng là gì cả. Nó cũng không sợ chết. Kể từ sau khi Star chết, nó không thấy việc sống còn gì thích thú. Nó cũng không thấy hạnh phúc, ngoài những lúc được gặp Star trong mơ. Không có Star, Ringo giống như một con chó đã chết. Mà không, nó là một con chó đã chết rồi.

Leo hết bậc cầu thang cuối cùng, không gian thoáng đãng mở ra như một cánh đồng. Người mặc đồng phục đang đứng giữa khoảng trống đó, tay siết chặt thanh gỗ. Xem ra người đó đang đợi nó. Ringo nhìn xoáy vào người mặc đồng phục bằng con mắt còn lành lặn và bắt đầu bước vòng quanh theo một đường tròn. Người mặc đồng phục cũng di chuyển theo một vòng tròn cùng hướng với nó. Vừa đá gạt đống vôi vữa tạp nham vướng dưới chân, người đó vừa tiền tới thu hẹp khoảng cách từng bước một.

Ringo tập trung tâm trí vào chuyển động của đối thủ. Một bên tai còn lại dỏng lên lắng nghe giọng nói trong tâm trí. “Thử nhớ lại thời còn ở sới chọi chó Champ đi. Cậu đã từng là một con mãnh thú đầy mưu trí cơ mà.”

Vòng tròn đã thu hẹp lại ở cự ly bằng khoảng hai bước nhảy. Ringo nhảy bật từ sàn lên, phi thân về bên phải người mặc đồng phục. Người đó nhằm đầu Ringo mà vung thanh gỗ. Một cú

đánh nếu trúng phải là thừa sức vỡ nát đầu, nhưng thời điểm ra đòn đã sớm mất nửa nhịp. Vụt một cái, Ringo tiếp đất ở điểm giữa và hãm động tác lại nửa nhịp, sau đó lại bật nhảy tiếp. Thanh gỗ chém soạt một tiếng vào không khí, thân hình Ringo tông vào mặt người mặc đồng phục và đáp xuống đất. Người mặc đồng phục ngã văng ra sau, đập chân vào khung giàn giáo của cây cột, lăn lông lốc. Thanh gỗ tuột khỏi tay và văng đi đâu mất.

Ringo nhảy vọt về phía người mặc đồng phục. Giờ là lúc kết thúc.

Jae Hyung nhảy lên trên nóc xe cảnh sát. Như thể chạy trên các bậc đá qua suối, anh nhảy qua bốn chiếc xe đang xếp thành một hàng, sau đó nhảy xuống vỉa hè bên kia đường. Tiếng súng máy và biển người dồn tới như dòng nước xiết, Jae Hyung rẽ dòng người đi ngược lên phía con đường. Sau khi bước vào công trường xây dựng Beodeul Jugong, anh lập tức chạy thẳng tới tòa nhà ngoài cùng. Theo như anh nghe được từ phía đội cứu thương, Ki Jun đã đi sang đó để quan sát phía bên kia giao lộ. Dù không biết anh ta định quan sát cái gì, nhưng nếu muốn nhìn được hướng đó thì kiểu gì cũng sẽ phải leo lên tòa nhà ngoài cùng này.

Trong lúc anh chạy, tiếng súng máy vẫn kéo dài không ngừng nghỉ. Âm thanh vang từ nơi mà Ki Jun định quan sát. Đó là âm thanh cho biết tại khu vực 700 mét bên kia giao lộ đang có chuyện xảy ra, dù từ đây không nhìn thấy gì. Một nửa đoàn diễu hành đã tiến vào trong khu vực đó. Những người chưa tiến vào thì đang la hét kêu gào và chạy ngược trở lại con đường cũ. Tất cả các chi tiết này tự tạo nên mối quan hệ nhân quả, giúp anh nắm được tình hình. Và anh chẳng thể làm được gì trước tình hình ấy. Anh cũng không còn thời gian để chần chừ nữa. Giải quyết việc mà anh

đang phải đối mặt lúc này, đó là nhiệm vụ duy nhất và cũng là nhiệm vụ mà anh đủ sức làm.

Sau khi xuống khỏi chiếc xe buýt du lịch, không chút chần chừ, Jae Hyung lập tức tiến vào quảng trường. Anh cũng không cần phải đắn đo xem mình định đuổi theo Ringo hay cứ đợi đến khi nó xuất hiện. Anh đã định sẵn hành động từ trước khi xuống xe rồi. Ringo là một con chó to lớn trông không giống chó chút nào. Dù có lẩn vào trong đám người đông đúc đến đâu đi nữa nó cũng vẫn sẽ gây chú ý. Hẳn là Ringo cũng biết rõ điểm này, nhiều khả năng nó sẽ ẩn náu ở nơi nào đó để theo dõi Ki Jun. Có quá nhiều điểm có thể làm cái "nơi nào đó" ấy. Tòa thị chính, các tòa nhà xung quanh quảng trường, ngõ hẻm, hai bên bờ sông.... Nếu định lục tung từng ngóc ngách thì có thức nguyên một đêm cũng không đủ thời gian. Jae Hyung nấp giữa xe cứu hỏa và cứu thương của Sở cứu hỏa phía Nam đang đậu cách đó hơn 20 mét, quan sát Ki Jun. Cả sau khi cuộc diễu hành bắt đầu, anh vẫn lách giữa hai chiếc xe đó mà đi. Cả khi tới cầu Hwa Yang 4, anh vẫn không đổi vị trí. Một thành viên đội cứu thương lấy làm lạ thò đầu ra ngoài cửa sổ hỏi anh "Làm gì ở đó vậy?" Anh hỏi lại "Han Ki Jun vừa đi đâu thế?" Đúng lúc anh được nghe câu trả lời rằng Ki Jun đã đi sang khu công trường xây dựng thì Ringo xuất hiện. Dù không bắt được con chó, nhưng anh nghĩ mình đã nhốt được nó vào chỗ thích hợp. Cho tới khi tiếng súng máy thình lình vang lên. Hoảng hốt vì tiếng súng, đám đông bắt đầu tháo chạy, những người nhảy xuống bờ sông liên tục va vào anh, khiến anh bị cuốn theo lăn lông lốc như một quả bóng đá. Đến lúc định thần lại thì anh thấy mình đang ngã sấp mặt sõng soài cách miệng cống hơn 10 mét. Còn Ringo thì đã biến mất.

Thêm mười phút nữa trôi qua. Con đường thường ngày băng qua chỉ mất vài giây bây giờ tốn thời gian gấp hai chục lần. Ruột gan như lửa đốt khiến xương sườn Jae Hyung cứ quặn lên.

Nếu Ringo và Ki Jun chạm trán thì giờ có lẽ cuộc đấu đã kết thúc. Bất kể người thắng là ai đi nữa.

Trong lúc Jae Hyung chạy lên cầu thang, đập vào mắt anh là những dấu vết của trận chiến nằm vung vãi khắp các tầng. Máy bộ đàm vỡ nát, ống nhòm, thùng nước màu xanh. Tại chiếu nghỉ cầu thang tầng bốn, nhìn thấy dấu máu, Jae Hyung dừng bước. Có tiếng chó gầm gừ, tiếp đó là tiếng người vọng tới. Một tiếng thét khẩn thiết. Jae Hyung chạy về phía tiếng hét. Là tầng trên cùng. Trên nóc tòa nhà còn chưa có lan can, chỉ tua tủa khung sắt, Ringo và Ki Jun đang ôm nhau vật lộn. Tiến lại vài bước thì có thể chứng kiến tình hình rõ ràng hơn. Không phải là hai bên đang "vật lộn". Mà là Ringo đang cắn ngập hàm răng vào khớp vai Ki Jun mà lắc như lắc một con búp bê khổng lồ. Có vẻ như nó định cắn đứt rời cả cánh tay của Ki Jun.

Jae Hyung nhìn quanh. Có một thanh gỗ ngắn nằm lăn lóc cách đó vài bước chân. Anh không kịp nghĩ đến lần thứ hai. Gần như theo phản xạ, anh chụp lấy thanh gỗ, lao tới giáng vào gáy Ringo. Một tiếng rú hộc lên, Ringo văng ra khỏi Ki Jun nhưng rồi lập tức quay mình lại nhảy bổ tới lần nữa. Chuyển động của nó nhanh tới mức mắt không nhìn theo kịp. Một đòn tấn công khiến anh thậm chí còn không kịp thủ thế. Cũng không kịp nhắm mục tiêu của cú đánh mà anh vung lên đáp trả. Và cũng không biết thanh gỗ anh cầm đã bị nứt ở giữa. Anh cứ đứng lom khom ở đó mà cuống cuồng vung tay, thanh gỗ giáng vào gần mắt Ringo rồi gãy rắc làm đôi. Một tiếng rú khủng khiếp chói tai vang lên, Ringo vật ngược đầu ngã văng ra sau. Nó lăn lông lốc trên sàn, văng ra xa khỏi vùng tấn công, sau đó vặn mình bật ra tiếng rống đau đớn.

Jae Hyung ngờ vực đứng nhìn Ringo. Con chó loạng choạng đứng dậy. Giây phút đó, từ trong họng Jae Hyung chợt bật ra tiếng thở dốc. Dường như đến giờ anh mới nhận ra lý do vì sao đòn

đánh yếu xìu như vậy mà con chó lại văng ra xa như thế. Một đoạn cốt thép đang cắm vào một bên mắt Ringo, cầu mắt đã phòi ra một nửa, bên dưới cầu mắt, máu đang chảy đầm đìa. Nơi thanh gỗ gãy giáng vào không phải mắt của con chó, mà chính là đoạn thép đã cắm sẵn từ lúc nào ở mắt nó kia. Jae Hyung nghiến chặt hai hàm răng. Anh thấy rùng mình ớn lạnh. Cảnh tượng thảm khốc tới mức anh chỉ muốn nhắm chặt mắt lại. Một nửa mõm con chó đã bị vỡ toác tơi tả, bộ lông xám vốn đẹp đẽ là vậy, giờ ướt đỏ những máu. Nó vẫn còn sống và di chuyển được như vậy có thể coi như một phép mầu. Một phép mầu tựa như cơn ác mộng. Giống như loài ác quỷ bất tử, Ringo cứ ròng ròng máu tươi mà nhe răng gầm gừ như một con sư tử. Dù lảo đảo không đứng vững, nó vẫn đang dùng mắt ước lượng cự ly tấn công.

Jae Hyung đưa mắt nhìn Ki Jun. Anh ta bị thương cũng nặng ngang với Ringo. Một bên cánh tay, cả vải áo cùng với mảng thịt bên trong bị xé toạc thành một khối lủng lẳng đầm đìa máu. Xương khớp vai lộ hẳn ra. Một bên cẳng chân bẻ gập ở giữa một cách dị thường, nằm chỏng chơ trên nền xi măng. Mắt vẫn mở nhưng hình như anh ta không còn tỉnh táo nữa. Đầu dựa vào khung giàn giáo mà thở dồn dập, Ki Jun dò dẫm nhìn mặt Jae Hyung với đôi mắt lạc thần. Đôi mắt đang gắng hết sức để nhận ra xem ai là kẻ chen ngang vào cuộc chiến.

Jae Hyung di chuyển từng bước theo chiều kim đồng hồ tiến tới đứng che khuất Ki Jun. Ringo cũng vừa di chuyển cùng chiều vừa trừng trừng nhìn Ki Jun. Như thể đang nói rằng người mà tôi quan tâm không phải thủ lĩnh, mà là tên kia kìa. Jae Hyung cầm cây súng thổi phi tiêu. Anh đang ở khoảng cách chỉ một cú nhảy của Ringo là tới, và thuốc mê thì chỉ có duy nhất một liều. Dù thổi trúng mục tiêu thì cũng cần thời gian để thuốc có tác dụng. Khoảng thời gian đó quá đủ để Ringo xé toang cổ họng dù là của Ki Jun hay của anh.

Ringo dán chặt chân sau xuống mặt sàn, thủ thế lấy đà sắp nhảy. Một bên mắt còn lành lặn của nó nhìn xoáy vào mắt Jae Hyung. Con ngươi màu vàng cháy lên rừng rực như đang nói rằng nó sẽ không bao giờ lùi bước. Dù anh có mang súng bắn đạn trái phá, chứ không phải là súng bắn tiêu, mà chĩa thẳng vào tim nó đi nữa. Vì vậy, nếu muốn sống thì mau tránh ra khỏi người đàn ông kia đi. Jae Hyung đưa cây súng phi tiêu lên miệng.

Ringo, tao không thể làm như thế được.

Từ trong súng, mũi kim bay vọt ra. Trong ánh đèn điện, nó bay như một viên đạn cắm thẳng vào ngực Ringo. Ringo bật hai chân sau trên sàn nhảy vọt lên. Jae Hyung cảm giác như có một đoàn tàu hỏa lao vụt tới trên đầu mình. Anh không cách nào tránh kịp. Và anh cũng không thể tránh được. Nếu anh tránh, Ringo hẳn sẽ nhảy bổ vào Ki Jun. Chắc hẳn nó định lần này sẽ kết thúc tất cả. Đó là điều mà Ringo mong muốn, và cũng là lý do để nó sống cho tới tận lúc này. Jae Hyung đứng che cánh tay Ki Jun, và anh nghe thấy giọng mình cất lên nghẹn ngào.

“Ringo, đừng tới đây mà.”

Tiếng nghẹn ngào của Jae Hyung bị nuốt chửng bởi tiếng rống của loài mãnh thú. Hàm răng giận dữ cắm phập vào cổ anh. Jae Hyung ôm chụp lấy cổ Ringo. Anh đan chặt hai bàn tay, ép nghiến hai cùi chỏ siết cổ con chó để nó không lắc đầu được. Anh cố sống cố chết dán chặt thân mình vào nó để con chó không thể rứt đứt cái phần mà nó đang ngoạm giữa hai hàm răng. Anh cần kéo dài thời gian. Phải cố cầm cự cho tới khi Zoletil ru ngủ được Ringo.

Jae Hyung dùng cổ tay quặp chặt lấy cổ Ringo, cả hai vật lộn rồi ngã lăn ra nền xi măng. Sức mạnh khủng khiếp của hàm răng và cái cằm đang đè chặt và bóp nghẹt đường thở. Cơn đau

đớn hãi hùng nuốt chửng toàn thân anh như một ngọn lửa. Trong khoảnh khắc, cảnh tượng trước mắt anh quay cuồng, lồng ngực anh phình trướng lên như sắp nổ tung.

Ringo.

Jae Hyung nghĩ mình vừa bật ra tiếng gọi Ringo. Ringo giật nẩy mình. Giống như cái đêm anh gọi nó lần đầu tiên. Nó đờ đẫn nhìn vào hư không với ánh mắt đang mịt mờ dần. Như thể đang tìm kiếm người đã gọi mình. Như thể từ khi sinh ra đời đến giờ, nó mới được gọi tên lần đầu tiên. Khoảnh khắc đó, Jae Hyung đã nói với nó “Tao vừa gọi mày đấy.”

Thế giới xung quanh vụt lùi ra khỏi ý thức. Bóng tối ập tới như một dòng nước xiết. Nó vây bọc lấy anh và kéo anh xuống với sự mờ mịt mơ hồ của thời gian. Nó kéo anh xuống dưới tảng đá nơi cách đây đã lâu, anh nằm thổi chiếc còi với giấc mơ được sống. Kéo anh xuống đâu đó bên dòng sông Yukon, nơi tiếng gió kêu gào tựa như sói hú.

Những tinh thể băng ánh bạc đang lơ lửng bay vào trong ánh chiều tà. Đám mây đen đang trôi về phía Tây. Trong cánh rừng vân sam, đội chó kéo xe Shijyaa đang ngồi thành một hàng. Anh nhìn vào mắt từng con và cất tiếng gọi. Hook, Maru, Duri, Swing... Maya.

Tiếng súng vang lên. Một phát, hai phát. Có cái gì vừa tuột khỏi cơ thể anh. Bóng tối đỏ sẫm buông xuống đường chân trời. Phía bên kia bầu trời màu đỏ, khuôn mặt Yun Ju lấp loáng như ánh băng. Hơi thở anh êm ả dần. Cái mùi đầy nhớ thương đang dâng lên trong tâm trí. Một cái lưỡi ấm áp liếm lên mắt anh. Đôi mắt chan chứa yêu thương và tin tưởng vô bờ bến như đang hỏi anh.

“Thủ lĩnh, bọn trẻ nhà tôi sao rồi?”

PHẦN KẾT

Ki Jun đang đứng trên đỉnh tòa nhà 101 trong công trường Beodeul Jugong. Dưới chân anh, khung giàn giáo sáng trắng lấp loáng trong ánh mặt trời. Xa hơn nữa phía dưới kia, trên con đường ven bờ sông, một con chó đen đang ngước nhìn anh. Một con chó gầy đét trơ cả xương sườn, bụng dính sát lưng, lông trên lưng rụng tơi tả. Đó cũng là con chó mà anh thỉnh thoảng chạm trán khi leo lên đến đây. Con chó hơi cong đuôi lên khe khẽ ve vẩy, có vẻ nó cũng nhớ đã từng gặp anh. Hoặc cũng có thể nó đang rối trí không biết có nên sủa lên, hay là mừng anh, hay là phải bỏ chạy.

Bầu trời xanh biếc. Phấn hoa thông bay khắp bầu không êm dịu, bươm bướm lượn giữa đám cỏ dại xuyên thủng gạch lát mọc lên, lan rộng chiếm lĩnh khắp vỉa hè. Trên bờ sông nơi vô số xác chết bị bỏ lại, chất đống và thối rữa dần, hoa dại màu vàng cùng với hoa hồng leo đang nở rực rỡ. Giữa đám hoa nở rộ, lũ chim đang nhảy chí choách. Bọn mèo lởn vởn đi lại giữa các xác chết. Trên dòng Hwa Yang sóng nước dập dờn lấp lánh, một đàn vịt đang bơi lội. Đây là buổi sáng cuối cùng của tháng Năm, một buổi sáng lẫn lộn đan xen giữa tiết xuân đã chín nẫu và tiết đầu hạ mới chớm còn tươi rói, cùng với sự tĩnh lặng của mùi xác chết thối rữa.

Ki Jun đưa mắt nhìn về phía giao lộ Jinwon. Hình như anh

thoáng nghe thấy tiếng trực thăng. Lát sau, trên nền trời phía Nam hiện ra bóng trực thăng. Anh tưởng đó là trực thăng trinh sát mỗi ngày tới một lần, nhưng rồi anh nhớ ra giờ đang là buổi sáng. Theo như thường lệ thì phải 6 giờ chiều cái vật kia mới bay tới. Anh dõi theo chiếc trực thăng xa dần về Tòa thị chính, sau đó lại đưa mắt nhìn về giao lộ. Lần này là tiếng ô tô vọng tới. Không phải một hai chiếc, mà là nhiều chiếc. Tiếng động cơ mỗi lúc một rõ rệt cho biết điều đó. Sau đó, trước mắt anh hiện ra một cảnh tượng tựa như giấc mộng ban ngày. Từ phía khu vực đường phong tỏa, những chiếc xe tải quân dụng xuất hiện, vượt qua giao lộ tiến vào trục đường trung tâm. Giật mình vì đoàn xe diễu hành, đàn chim và lũ mèo bên bờ sông dáo dác dạt ra.

Ki Jun cảm giác mạch máu hai bên thái dương đột nhiên đập thình thịch. Theo như tin tức trên đài mà anh nghe được đêm qua, một đội điều tra kết hợp bao gồm quân đội, cảnh sát, lính cứu hỏa, nhân viên điều tra dịch tễ và nhân viên hiện trường dự định sẽ vào Hwa Yang. Người ta nói đó là một phần công tác tiền trạm nhằm nắm bắt tình hình tại địa phương, quy mô thiệt hại cũng như số người thiệt mạng, trước khi đi đến việc gỡ bỏ “biện pháp tạm thời hạn chế lưu thông”. Mấy chiếc xe kia liệu có phải là bọn họ chăng?

Một lát sau, mấy người đó xuất hiện dưới chân Ki Jun. Theo sát sau đoàn xe tải quân dụng là xe cứu hộ 119, xe cấp cứu, xe cứu hỏa. Trên đầu anh, chiếc trực thăng vừa bay về phía Tòa thị chính đã quay trở lại. Từ trên trực thăng, tiếng loa phát thanh dội xuống xuyên thủng ánh mặt trời buổi sáng đang chiếu rọi.

“Kính thưa toàn thể người dân thành phố Hwa Yang. Kể từ hôm nay, công tác khôi phục nhằm nối lại lưu thông và đưa thành phố trở lại bình thường sẽ bắt đầu. Mong quý vị tạm dừng các công việc thường ngày và tập trung tại Tòa thị chính....”

Tạm dừng công việc thường ngày sao... Trong bụng anh, hình như đá cuội đang va đập vào nhau lạch cạch. Phải đến khi cổ họng mở ra, anh mới nhận ra đó là tiếng cười và cơn phẫn nộ. Ki Jun phá lên cười sằng sặc. Đứng dựa lưng vào khung cột sắt, anh nhìn xuống đoàn xe dưới chân mà cười như điên như dại. Tạm dừng công việc thường ngày sao? Cái nơi chẳng biết còn lại được bao nhiêu người sống sót này, các người đến đây mà bảo tạm dừng công việc thường ngày sao?

Cái thế giới đã cướp đi cuộc sống thường ngày của Hwa Yang dường như đã quên Hwa Yang. Như thể chôn người chết xuống ba tấc đất, thế giới này đã chôn Hwa Yang vào sự quên lãng của thời gian, sau đó lại tiếp tục cuộc sống thường ngày của bản thân mình. Tin tức về Hwa Yang dần dần giảm bớt. Tin tức đó bị gác lại vì World Cup Brazil sắp diễn ra, rồi cũng tới một ngày, người ta sẽ chẳng buồn nhắc đến chuyện đó nữa. Như một lẽ đương nhiên, “buổi sáng sớm hôm đó” không hề được nhắc tới lần nào. Vì lẽ đó mà chẳng một ai hay biết vào buổi sớm hôm đó, tại “khu vực 700 mét” đã có bao nhiêu người bỏ mạng. Để làm rõ chân tướng sự việc hẳn phải cần một khoảng thời gian đằng đẵng nữa trôi qua. Những con người ở thế giới ngoài kia chắc hẳn sẽ không muốn tin vào chuyện ấy. Bởi phải như vậy, họ mới thấy nhẹ lòng.

Theo trưởng ca Yu cho biết, khi chiếc xe tải chở cậu thanh niên phất cờ thái cực chạy đến sát hàng rào phong tỏa thì cuộc nổ súng bắt đầu. Trong khi những khẩu súng máy trên không trung liên tục nhả đạn bắn gục người dân, thì phía bên ngoài đường phong tỏa không hề có một phát súng nào bay tới. Cuộc thảm sát ngày hôm đó hoàn toàn bắt đầu và kết thúc trong tay những quân lính còn sót lại bên trong thành phố Hwa Yang. Sau đó, Hwa Yang trở thành một khu rừng rậm lúc nhúc toàn những khối bê tông và xác chết. Bệnh Mắt đỏ đã thiêu đốt Hwa Yang như một ngọn lửa

nơi hỏa ngục. Những người tránh được ngọn lửa thiêu đốt thì hoặc chết đói, hoặc chết rét, hoặc là chết trong tay người khác. Cướp bóc, nổ súng, cưỡng hiếp, giết người, phóng hỏa... đủ loại tội ác mà con người có thể phạm phải đều đang diễn ra ở khắp nơi mỗi ngày, mỗi giây, mỗi phút. Người ta giết nhau, người ta chết, người ta run lên vì sợ hãi, giận dữ, tuyệt vọng, người ta hủy diệt lẫn nhau với tốc độ chóng mặt. Những người còn sót lại tránh mặt nhau, ẩn náu qua ngày ở những nơi khuất mắt thế gian.

Ba tháng qua, thế giới ngoài kia gửi tới Hwa Yang đúng ba thứ. Khí đốt, điện, sóng radio. Lần cuối cùng anh nghe được tin tức về bệnh Mắt đỏ trên sóng radio cách đây đã một tuần. Trên đài nói vẫn chưa điều tra được nguyên nhân gây bệnh. Cũng có thể sẽ mất tới vài năm giống như bệnh AIDS. Việc phát triển thuốc thử nghiệm, vắc xin, thuốc điều trị... vẫn còn là chuyện xa xôi. Xem ra đối sách duy nhất là đợi cho bệnh Mắt đỏ tự nó biến mất. Đội điều tra kết hợp đến đây, chắc hẳn là vì họ cho rằng, hoặc mong rằng, căn bệnh đã biến mất.

Chiếc trực thăng bay vụt qua trên đầu Ki Jun. Từ phía dưới tòa nhà vọng lên tiếng còi xe ô tô. Xe cứu hộ do trưởng ca Yu lái đang đậu ở lối vào tầng một. Ki Jun đi xuống khỏi tòa nhà 101. Như một người già đau khớp, anh tì vào chiếc gậy leo núi, tập tễnh một bên chân mà bước xuống từng bậc từng bậc một. Mỗi lần đặt chân xuống, cái ống đồng bị gãy lại buốt nhói. Cơn đau sắc lẹm như thể những mảnh xương vỡ đang xuyên thủng cơ bắp mà lang thang trong bắp chân anh. Đó là ký ức của tấm thân đã thành ra tàn phế kể từ sau buổi sáng hôm ấy.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi anh bất tỉnh, trưởng ca Yu cùng với Yun Mi Rae đã tới chỗ này. Và khi ấy, Seo Jae Hyung và Ringo cũng đã trút hơi thở cuối cùng. Nghe nói hai người đưa anh lên xe cứu hộ, chạy khắp mọi nơi ở Hwa Yang mà không sao tìm được

bệnh viện nào để chữa trị. Cuối cùng, Yun Mi Rae gánh lấy phần chữa trị. Cô ấy nẹp phần cẳng chân bị gãy, sát khuẩn khớp vai và cẳng tay bị cắn toạc cả mảng thịt, sau đó đổ thuốc kháng sinh và giảm đau mà trưởng ca Yu lấy trộm ở hiệu thuốc trong phố. Vết thương từ từ liền miệng, để lại vết sẹo gớm ghiếc. Sau đó, anh có thể chống gậy đi được. Kể từ khi đi lại được, ngày nào, anh cũng đến ngồi ở nơi này. Những ngày anh ngồi ở đây, tuyết muộn trút xuống con đường không một bóng người, mưa xuân liên tục đến rồi đi, rồi gió ấm áp đã thổi. Trong khoảng thời gian đó, người mà anh gặp chỉ có trưởng ca Yu và Yun Mi Rae, cứ hai ngày một lần lại kéo chiếc xe cứu hộ đến tìm anh. Lần nào họ cũng mang theo thức ăn, nước uống, đồ dùng hằng ngày mỗi thứ một ít. Anh không hỏi xem những thứ đó ở đâu ra hay xăng xe tìm được ở đâu. Chắc là họ kiếm được ở mấy ngôi nhà bỏ không hay siêu thị, anh đoán vậy và cảm ơn mà nhận lấy. Nhờ những thứ đó anh đã kéo dài được mạng sống tới tận lúc này.

Trưởng ca Yu rủ anh ra ngoài đi đây đó hóng gió, nhưng anh chưa một lần đi xa khỏi nhà mình. Ban ngày, anh ngồi đây cho qua thời gian, sau khi mặt trời lặn, anh ở lì trong nhà. Anh dành thời gian đó trò chuyện với hồn ma của vợ, Yu Bin và Su Jin.

Có một nơi anh cần phải đi, nhưng anh cứ lần lữa ngày này sang ngày khác. Anh không muốn đi. Anh sợ cái ký ức bi thảm mà anh sẽ phải đối mặt. Nhưng bây giờ không thể trì hoãn thêm nữa. Ki Jun hỏi trưởng ca Yu đang đợi mình trước cầu thang tầng một.

“Hôm nay cậu cho tôi đến chỗ này một chút được không?”

Cỏ dại và dây kim ngân, cùng với những loài hoa dại không rõ tên đã phủ kín Dreamland. Trưởng ca Yu lái xe rẽ đám cỏ dại chạy vào trong và dừng lại. Như thể giật mình vì tiếng xe, từ trong tàn tích ngôi nhà cháy, lũ sóc ló đầu ra nhìn. Trên nóc cái lán cỏ

dại mọc đầy cao như lau sậy, một con chim hồng tước bay vụt lên. Để Trưởng ca Yu ở lại trong xe, Ki Jun một mình leo lên khu mộ động vật.

Anh tìm được ngay mộ của Seo Jae Hyung. Đám cỏ phủ trên nấm mộ đã được xén bằng đều đặn như thể dùng máy cắt cỏ. Trên tảng đá đặt thay cho bệ thờ để một bó hoa dại. Ki Jun trừng trừng nhìn những nụ hoa màu tím đang dần khô héo. Những ký ức mà anh cố hết sức né tránh giờ đây đang ập tới như một cơn mưa rào. Hình ảnh Seo Jae Hyung ôm chặt lấy Ringo vật lộn, hình ảnh bản thân anh cố nén tiếng thét khi chứng kiến cái chết của Jae Hyung, đôi mắt như mất hồn của Kim Yun Ju mà anh nhìn thấy trước khi bất tỉnh, cùng giọng nói thì thầm khi cô ấy ôm lấy khuôn mặt Seo Jae Hyung.

“Anh Jae Hyung, em đây, em tới rồi đây.”

Cái chết của Seo Jae Hyung sẽ là lưỡi dao đè nặng trên cổ anh cho đến hết đời. Đó là vết thương còn tàn khốc hơn cả cái chân tập tễnh. Nếu có thể, anh muốn lôi Seo Jae Hyung từ dưới mồ dậy mà hỏi cho ra lẽ. Xem tại sao anh ta lại làm thế. Xem nếu như là anh ta thì liệu có cảm thấy biết ơn vì được sống như thế này không. Những tháng ngày còn lại, liệu có thể thanh thản sống tiếp được không.

Bó hoa hồng leo đỏ thắm bẻ bên bờ sông, Ki Jun đặt xuống bên cạnh bó hoa dại kia. Anh quay đi và rời khỏi khu mộ động vật như chạy trốn. Khi xuống được khoảng một nửa con đường rừng, phía bên kia đường có người xuất hiện. Một phụ nữ đeo ba lô, tay cầm bó hoa dại. Là Kim Yun Ju. Ngực anh quặn thắt, nhưng anh không dừng bước. Khoảng cách càng ngắn lại thì cảm giác bối rối khó xử càng dâng lên. Anh như người đang bị dồn vào bước đường cùng. Mặt anh nóng rực, bước chân tập tễnh làm anh thấy

không yên. Vừa chạm phải ánh mắt chơi vơi trống trải của cô, đầu óc anh lập tức trống rỗng. Có lẽ anh cũng có điều cần nói, có lẽ anh cũng cần phải nói dù là bất cứ điều gì, nhưng anh không sao nghĩ ra nổi một điều.

Gió thổi qua, hất tung mái tóc đang rủ xuống dưới cằm Yun Ju. Cần cổ xương xương nhô lên như khẽ run. Đầu mũi cô đỏ ửng. Như thể đang cố nén chặt những lời muốn nói, như thể những lời đó đang đâm vào cổ họng cô ứa máu. Ki Jun dừng bước.

Yun Ju cũng dừng bước. Chân cô run lên lẩy bẩy. Toàn thân đang gào lên bảo cô hãy hỏi người kia cho ra lẽ, xem tại sao tận ba tháng sau anh ta mới tìm đến đây. Hãy hỏi xem đối với anh ta, có phải cái bóng của Jae Hyung cũng thật nặng nề không. Hãy nói với anh ta rằng chừng nào còn sống thì anh ta sẽ không bao giờ thoát được cái bóng đó.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Ki Jun đang hướng về Yun Ju bỗng rung chuyển. Tựa như ô cửa sổ kính tan tành, vụn vỡ. Những mảnh vỡ vô hình bay tới cắm thẳng vào mắt Yun Ju. Cô bất giác chớp chớp mắt. Cô quay đầu khỏi Ki Jun. Cô đi sượt qua vai anh ta, leo tiếp lên con đường rừng. Lưng cô cứng đơ, bước chân chậm chạp. Phải đến sau khi bước vào khu mộ động vật, cô mới khẽ nhìn lại đằng sau. Ki Jun đã khuất dạng về phía dưới con đường, không thấy đâu nữa.

Yun Ju đặt bó hoa dại mang theo xuống bên cạnh bó hoa hồng. Cô quẳng bó hoa cũ đã héo khô qua bên kia ngôi mộ và ngồi sụp xuống. Ký ức về buổi sáng sớm ngày hôm ấy đang ập về. Giây phút Park Ju Hwan bắn chỉ thiên và lôi cô ra khỏi đám người chạy trốn đang đè bẹp cô, giây phút cô nhìn thấy Ringo vụt qua giữa cảnh tượng chao đảo trước mắt, giây phút cô chạy vào công

trường Beodeul Jugong và lật tung tất cả các tòa nhà trong đó, giây phút cô nhìn thấy con chó thình lình hiện ra rồi biến mất trên sân thượng lô nhà 101.

Park Ju Hwan rút súng ra chạy trước lên cầu thang. Yun Ju rọi đèn pin chạy theo sau. Máy bộ đàm, thùng nước đổ tung tóe, những vết máu... xuất hiện ở khắp nơi như biển chỉ đường tới địa ngục. Lên tới tầng trên cùng, Park Ju Hwan chợt giật mình sững lại. Trên đó tối mù mịt nhưng Yun Ju có thể nhận ra bằng trực giác. Trên một khoảng không gian giống như sân thượng, gần khung giàn giáo bên cột phía ngoài rìa, một người đã thành ra đống bùi nhùi đang vật lộn với một con chó, bằng trực giác, cô nhận ra được người đó là ai. Yun Ju bất chấp tất cả, lao vào. Vừa lao vào, cô vừa hét lên.

“Ringo, đừng.”

Ringo vẫn không nhả hàm răng đang cắm chặt ở cổ Jae Hyung. Jae Hyung ôm ghì lấy cổ Ringo không buông. Hai bên vật lộn trong tình trạng như thế. Cả hai đều đã đầm đìa máu. Park Ju Hwan chĩa súng vào đầu Ringo nhưng chỉ liên tục thay đổi điểm ngắm chứ không sao bắn được. Ringo và Jae Hyung đang dính sát vào nhau. Và chuyển động quá nhanh. Yun Ju cảm giác như cả thế giới xung quanh quay cuồng. Một thoáng sau mọi vật tối sầm lại. Từ đáy sâu ý thức đang mờ mịt dần, một đứa trẻ nhảy vọt ra giậm chân hét lên.

“Bắn đi. Bắn luôn đi.”

Tiếng súng vang lên. Một phát, hai phát, thân hình Ringo nẩy lên như co giật. Máu từ trên lưng phọt ra. Thân hình nó run lên bần bật rồi sau đó không còn cử động nữa. Đầu nó đổ vật sang một bên. Hàm răng tuột khỏi cổ Jae Hyung. Đến tận lúc đó, Jae Hyung cũng vẫn níu chặt lấy cổ Ringo. Khi bàn tay đó buông ra,

nỗi hối tiếc nện xuống Yun Ju tưởng muốn phát điên. Trời ơi, giá như cô tìm ra anh sớm hơn một chút thôi...

Yun Ju cởi khăn quàng bịt chặt cái cổ đang tuôn máu của Jae Hyung. Thật chẳng ích gì. Dòng máu ộc ra như vỡ đập, trong giây lát đã làm ướt sũng khăn và chảy tràn xuống mu bàn tay cô. Jae Hyung đã không còn biết gì nữa. Cả mạch, cả hô hấp hầu như đều không thấy. Mi mắt anh hơi hé mở. Yun Ju nhìn vào đôi mắt đã lạc thần đó mà thì thầm.

“Anh Jae Hyung.”

Ngoài tên anh, cô chẳng còn nghĩ được gì cả. Ngoài việc gọi tên anh, cô chẳng thể làm được gì cả.

“Anh Jae Hyung.”

Gọi tới lần thứ ba thì Jae Hyung nhìn thẳng vào mắt Yun Ju. Dù mi mắt anh ấy đã khép, cầu mắt cũng không còn chuyển động nữa, nhưng cảm giác rõ ràng là như vậy. Anh ấy đang nhìn cô chăm chú. Như thể anh ấy cũng đang gọi tên cô.

“Em đây, em tới rồi đây.”

Yun Ju đưa hai bàn tay run rẩy ôm lấy đôi má trắng nhợt của Jae Hyung. Giây lát sau, Jae Hyung tuột khỏi những ngón tay cô. Tựa như nước, như gió, như thời gian, như tất cả mọi thứ ghé đến rồi lại ra đi trên thế gian này, không hình hài, không cảm giác, anh ra đi, rời bỏ cô. Yun Ju nghiến chặt hàm răng. Cô nằm sụp xuống, trán tì lên trán Jae Hyung. Từ trong cổ họng cô bật ra âm thanh nghe như tiếng xương gãy. Có lẽ đó hẳn là tiếng khóc. Hẳn đó là tiếng hỏi. Hẳn đó là niềm oán hận. Sao lại làm thế chứ? Trước khi làm thế, đáng ra anh phải nghĩ cho em một chút chứ. Dù chỉ một lần thôi, nghĩ tới em sẽ chỉ còn lại một mình ở chốn địa

ngục này.

Người xử lý hiện trường là Park Ju Hwan. Đội 119 nhận được liên lạc qua bộ đàm liền chạy tới đón Ki Jun đưa xuống. Jae Hyung và Ringo được đặt vào túi đựng xác đưa lên xe cảnh sát. Yun Ju quyết định an táng Ringo và Jae Hyung bên cạnh Star. Park Ju Hwan cùng một người đồng nghiệp giúp cô việc chôn cất.

Ba tháng qua, được sự bảo hộ của Park Ju Hwan, Yun Ju ở lại đồn cảnh sát. Ngày nào cũng vậy, cô ghé đến nơi này, đặt hoa và chăm nom mộ Jae Hyung. Biết bao nhiêu lần, cô đã nhớ lại hình ảnh cuối cùng của anh mà cô đã nhìn và chạm vào trước khi chôn cất. Đôi má anh trắng nhợt, da thịt ẩm lạnh, tấm thân cứng đờ. Như thể cô đang chạm vào một thân cây ướt. Trông anh bình yên như một cái cây. Mà có lẽ anh đã trở thành một cái cây rồi cũng nên. Ở thế giới không có con người mà anh đã tới.

Yun Ju lấy từ trong ba lô ra một con diều màu vàng buộc vào hòn đá đen. Con diều kéo căng sợi dây, bay vọt lên ngọn thông rụng lá. Giờ là lúc phải nói lời từ biệt thực sự rồi.

“Anh Jae Hyung, em... đi đây.”

Yun Ju đứng dậy. Cô rời khỏi khu mộ, cố gắng không ngoái đầu nhìn lại. Đi xuống con đường rừng, tới chỗ khu mộ đã bị cây cối che khuất, lúc đó, cô mới nhìn lại phía sau. Con diều của Jae Hyung đã theo gió bay lên và đang chao liệng như thể vẫy tay chào. Cô ngước nhìn dòng văn bia viết bằng bút dạ hiện lên rõ mồn một như chạm nổi.

Seo Jae Hyung,
người đã đi tới một thế giới không có con người.

LỜI TÁC GIẢ

Tất cả mọi sinh vật sống trên đời đều có giá trị tồn tại riêng

Trong cuốn *Animals like US,* Mark Rowlands đã định nghĩa "bình đẳng" là như thế này.

"Không phân biệt đối xử dựa theo đặc tính không liên quan đến đạo đức."

Trên cơ sở này, tác giả đã đưa ra một câu hỏi như sau.

"Liệu sự khác biệt về loài có trở thành công cụ để hợp thức hóa sự phân biệt đối xử giữa người và động vật không?"

Đó là một câu hỏi được đặt ra trước quan điểm "nhìn nhận động vật như công cụ" từ bao đời nay đã thấm đẫm tận đáy sâu tâm thức của con người. Nếu như không có mùa đông năm đó, cái "mùa đông choáng váng" khi mà hàng triệu con bò và lợn bị tiêu hủy vì dịch lở mồm long móng ấy, có lẽ tôi đã không đau đáu trăn trở về câu hỏi đó. Và có lẽ là sẽ không bao giờ.

Tôi dựng cốt truyện cho tiểu thuyết *28* vào cái đêm tôi được xem đoạn phim về việc tiêu hủy đàn lợn. Giữa một đêm bão tuyết, dưới hố sâu, linh cảm cái chết đang đến gần, hàng trăm con lợn đã nhảy cuống cuồng vì khiếp sợ và gào thét kêu cứu. Đến tận sáng hôm sau, tiếng kêu gào của những con vật bị chôn sống đó vẫn vọng lên mặt đất. Tâm trạng tôi thật não nề. Tôi thấy đau buồn, hổ thẹn và sợ hãi. Tiếng kêu la gào thét của đàn lợn cứ văng vẳng mãi bên tai tôi. Cứ mỗi khi đối mặt với những sự thật khó coi, người canh gác mang tên "lương tâm" trong tôi lại mở mắt thức tỉnh, lúc này, người canh gác đó đang không ngừng cất tiếng thì thầm. Chúng ta rồi sẽ bị Trời phạt đấy. Tôi không ngủ nữa mà ngồi vào bàn, mở laptop ra và viết.

"Giả sử không phải bò hay lợn, mà là một loài động vật bầu bạn với con người, ví dụ như chó chẳng hạn, nếu như giữa chúng và con người nảy sinh dịch bệnh truyền nhiễm chung giữa người và thú, nguy hiểm tới tính mạng hơn cả dịch lở mồm long móng, thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra?"

Đối với những động vật bầu bạn, liệu có phải con người cũng sẽ làm những "trò" giống hệt như với gia súc chăng? Câu trả lời của tôi là "Đúng vậy". Đó là kết luận được đưa ra với tư cách một kẻ ăn thịt, kẻ săn mồi mạnh nhất trong hệ sinh thái, kẻ bạo chúa với tính cách thất thường, chi phối sự sống và quyết định số phận của những sinh vật kia. Chẳng phải dù thế nào đi nữa thì con người vẫn đứng đầu đó sao? Mặc dù vậy, ngược lại, tôi vẫn không thể để tuột hy vọng rằng sẽ có những người khác với tôi, sẽ có những người vượt lên trên loài người mà quên mình bảo vệ các "sinh mạng" nói chung, tôi không thể từ bỏ hy vọng rằng sinh vật có thể làm điều đó cũng chính là con người. Câu chuyện này bắt đầu từ xuất phát điểm ấy. Vì vậy, đây cũng có thể được gọi là câu chuyện về "niềm hy vọng đối với loài người". Và cũng là câu chuyện về món nợ rất lớn của con người đối với những động vật

đang chết dần một cách thảm khốc vì sự ích kỷ của chúng ta.

Phần sơ thảo hoàn thành mà không mất nhiều thời gian lắm. Gần như tôi đã dốc sức viết hết tốc lực. Nếu cứ triển khai với tốc độ này thì có vẻ tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành được cuốn tiểu thuyết. Tôi đã lấy làm cảm kích mà nghĩ rằng, vậy là cuối cùng thì linh hồn trẻ tuổi mang tên “Chàng thơ” cũng đã tìm đến với mình rồi. Thế nhưng, khi bắt đầu chỉnh sửa thì đột nhiên, cơn bế tắc dai dẳng lại tìm đến. Tâm trí tôi trở nên trắng xóa mờ mịt, cả ngày chẳng tiến triển được lấy một dòng, tình trạng này cứ kéo dài tới mấy tháng liền. Có sai lầm gì đó ở đây, nhưng cái đó là gì thì tôi không làm sao hiểu được. Thậm chí ngay cả việc ngồi cầm cự trước bàn làm việc cũng bất khả thi. Rốt cuộc, tôi gói ghém hành lý tìm đến một am nhỏ trên núi Jiri và ở một mình trên đó, phải đến lúc ấy, cuối cùng tôi mới nhìn ra được vấn đề đó là gì. Một vấn đề đơn giản và cơ bản đến mức khó tin. Đó là câu hỏi “Điều tôi muốn nói là gì?” Tôi đặt bản sơ thảo viết tứ tung loạn xạ về “vi rút chết người” sang một bên, và bắt đầu viết lại từ đầu. Tôi bắt đầu viết câu chuyện về “hy vọng” mà ngay từ đầu đã trở thành hạt giống của cuốn tiểu thuyết này. Trong quá trình đó, hẳn nhiên tôi đã mang ơn rất nhiều người.

Tôi xin được cúi đầu cảm ơn sự biên tập chỉnh sửa của Giáo sư Wu Hee Jong khoa Thú y, Đại học Seoul; Giáo sư Park Yong Jin khoa Y học cấp cứu, Bệnh viện Đại học Joseon; bác sĩ thú y Jeong In Je thuộc cơ quan Phòng dịch Jeonnam; thanh tra Park Ju Hwan thuộc Viện kiểm sát quận Seocho; sĩ quan đặc công dự bị Jo Ju Hyun; đạo diễn điện ảnh Ahn Seung Hwan; cảm ơn đội Cứu hộ 119 thuộc Sở cứu hỏa phía Nam Gwangju đã tạo điều kiện cho tôi được thu thập tư liệu và cho tôi biết những kiến thức thực tế sâu sắc; cảm ơn bác sĩ thú y lâm sàng Yun Hyeon Cheol; phóng viên Choi Jae Bong thuộc báo *Hankyeore;* và tiền bối Jo Yong Ho thuộc *Nhật báo Thế giới.* Tôi cũng xin gửi tình yêu tới người chồng

thường vỗ lưng động viên mỗi khi tôi mệt phờ nằm gục (mặc dù tôi nghi là anh ấy đã vỗ mạnh hơn mức cần thiết); và gửi tới Ji Yeong - người hậu bối thường nói “Đừng có giở trò mè nheo” và túm áo tôi lôi dậy mỗi khi tôi rơi vào tâm trạng thất thường khổ sở mà làm mình làm mẩy, “Chịu thôi, không viết nữa đâu”. Cuối cùng, hai bạn mèo thường cuộn tròn trên bàn làm việc của tôi cả ngày theo dõi tôi làm việc - cậu Meowth và cô Kkosil - tôi cũng xin gửi cho mỗi bạn một trái tim hồng lấp lánh.

Trong cuốn sách *Alaska, câu chuyện như gió thổi* của Michio Hoshino[38] có kể về chuyện đi săn cá voi của người da đỏ Alaska. Khi bắt được cá voi, sau khi lấy thịt, họ sẽ hét to “Năm sau lại đến nhé” và trả lại phần xương hàm cá voi cho biển cả. Đó là một phong tục bắt nguồn từ thế giới quan cho rằng tất cả mọi sinh linh trên thế gian này, thậm chí cả nước và gió cũng có linh hồn và đang sống, đang quan sát con người; và xuất phát từ lòng kính sợ thiên nhiên đã cho họ cái ăn, cho họ được sống. Suy cho cùng, tất cả chúng ta đều là những sản phẩm mà thiên nhiên đã tạo ra một cách ngẫu nhiên. Chúng ta là những sinh vật mắc nợ và trả nợ lẫn nhau mà sống. Tôi tự nhủ lòng rằng trong những ngày tháng còn lại của đời mình, mong sao mình có thể sống tiếp mà không quên điều đó…

Gwangju, tháng Sáu, năm 2013
JEONG YOU-JEONG

CHÚ THÍCH

[1] Hệ thống dây nối xe kéo và bộ yên mặc trên mình đàn chó. (Chú thích của tác giả)

[2] Pack: “bầy, đàn” trong tiếng Anh. (Chú thích của người dịch. Từ đây về sau những chú thích nào không ghi rõ là của tác giả thì đều là của người dịch và ban Biên tập tiếng Việt.)

[3] Ban công ở đây có vách bao quanh và lắp cửa sổ (enclosed veranda).

[4] Thế hệ 1,5: thế hệ sinh ra ở trong nước và ra nước ngoài ở độ tuổi niên thiếu.

[5] Vi rút Distemper: tên đầy đủ là Canine Distemper Virus (CDV) - vi rút gây ra bệnh sốt sài ở loài chó.

[6] CNS (Central nervous system): hệ thần kinh trung ương.

[7] Máy dùng khi tim bị ngừng đập do nhịp bất thường, giúp khôi phục trở về nhịp bình thường nhờ vào việc cho dòng điện cao áp chạy qua tim trong thời gian rất ngắn. (Chú thích của tác giả)

[8] Death on Arrival - chết trước khi lực lượng cấp cứu đến. (Chú thích của tác giả)

[9] "Ne": "Vâng" trong tiếng Hàn.

[10] "Noh" phát âm gần giống với "No" ("Không") trong tiếng Anh.

[11] Acute Respiratory Distress Syndrome - Hội chứng suy hô hấp cấp.

[12] Trạng thái bệnh lý làm cho người bệnh mất hoàn toàn vận động tự chủ, trí tuệ, cảm giác nhưng còn thở, tim còn đập, các cơ quan bài tiết còn hoạt động. Hôn mê gan thường xảy ra vào giai đoạn cuối cùng của xơ gan, viêm gan tối cấp, nhiễm độc gan cấp.

[13] Epi (epinephrine): adrenaline, thường được chỉ định trong trường hợp cấp cứu khẩn cấp, suy tim, ngừng tim... có tác dụng chính là kích thích vận chuyển máu về tim.

[14] Hiện tượng rắn lại dưới dạng những chấm nhỏ không đều xuất hiện trong nhu mô phổi. (Chú thích của tác giả)

[15] Chó 3 năm tuổi tương đương với người khoảng trên dưới 30 tuổi.

[16] Đồng dao Hàn Quốc.

[17] Ring Wanderung (tiếng Đức): thuật ngữ leo núi, chỉ hiện tượng người leo núi mất phương hướng, cho rằng mình đi thẳng nhưng thực tế liên tục đi thành vòng tròn quanh một điểm và cuối cùng lại trở về vị trí cũ. Hiện tượng nguy hiểm này có thể khiến người leo núi chết vì kiệt sức.

[18] Ở Hàn Quốc, thường sử dụng hệ thống chuông màn hình / điện thoại kết hợp đóng mở cửa tự động.

[19] Florence Nightingale (1820-1910): nữ y tá, nhà thống kê

và nhà cải cách xã hội người Anh, được coi là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại. Tại lễ tốt nghiệp, các sinh viên ngành y tá - điều dưỡng thường đọc lời thề Nightingale, tương tự như lời thề Hyppocratus.

[20] Vùng thủ đô Seoul: bao gồm thành phố Seoul, Incheon và tỉnh Gyeonggi.

[21] Tầng địa ngục thứ tám trong Bát nhiệt địa ngục, một khái niệm trong Phật giáo. Dành cho năm đại trọng tội: giết cha mẹ, phỉ báng và phản lại Đạo Trời, chia rẽ chúng Tăng, giết A la hán, làm Phật chảy máu. Ở đây ý chỉ Hwa Yang đã trở thành chốn địa ngục kinh khủng nhất.

[22] Mensa: hội những người có chỉ số IQ cao nhất thế giới.

[23] Phim của đạo diễn Lee Mi Rye, sản xuất năm 1985.

[24] Naver, Nate: hai trang thông tin lớn của Hàn Quốc.

[25] Bàn thờ ở Hàn Quốc thường được bày trước một bức bình phong.

[26] Jugong: tên gọi tắt của Tổng công ty nhà Hàn Quốc.

[27] Bộ đế gồm nhiều móc sắt, lắp bên ngoài giày leo núi khi đi trên băng tuyết hoặc trèo vách đá.

[28] Câu chào phổ biến trong tiếng Hàn.

[29] Raymond Chandler (1988-1959): tiểu thuyết gia nổi tiếng người Mỹ.

[30] Bài hát “I’ve Seen That Face Before” do Grace Jones trình bày, lời bài hát được phổ cho bản nhạc gốc không lời *Libertango* của Piazzolla.

[31] Vĩ tuyến 38 độ Bắc chia cắt hai miền Nam và Bắc Triều Tiên (tức Hàn Quốc và CHDCND Triều Tiên).

[32] Fast ball: bóng nhanh (thuật ngữ bóng chày).

[33] "Sương sớm": ca khúc tiêu biểu của ca sĩ Yang Hee Eun, được phát hành năm 1971, ca từ thể hiện thực tế tình hình chính trị của Hàn Quốc thời kỳ đó. Đây cũng là ca khúc thường được hát ở những cuộc đấu tranh đòi dân chủ ở Hàn Quốc.

[34] Cờ thái cực: Quốc kỳ Hàn Quốc.

[35] Dân ca tiêu biểu, được coi như quốc ca không chính thức của Hàn Quốc.

[36] Samulnori: nông nhạc truyền thống Hàn Quốc.

[37] Lời bài dân ca Ariang.

[38] Michio Hoshino (1952 - 1996): nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Nhật.

MỤC LỤC